

Ai đó đổi theo em

JUDITH McNAUGHT

"Judith McNaught là một đẳng cấp riêng."
-USA Today

NHÀ XUẤT BẢN
HỘI NHÀ VĂN

Judith McNaught
Someone to watch over Me

Người bảo hộ
Người dịch: Thy_Thy
Check spelling & ebook: Da-Quy

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

TT dịch truyện này phi lợi nhuận, thuần túy vì say mê những tác phẩm hay và cũng muốn giới thiệu đến cho những bạn không rành tiếng Anh một tác phẩm hay của Judith McNaught.

Mục lục

[Giới thiệu](#)

[Chương 1.](#)

[Chương 2.](#)

[Chương 3.](#)

[Chương 4.](#)

[Chương 5.](#)

[Chương 6.](#)

[Chương 7.](#)

[Chương 8.](#)

[Chương 9.](#)

[Chương 10.](#)

[Chương 11.](#)

[Chương 12.](#)

[Chương 13.](#)

[Chương 14.](#)

[Chương 15.](#)

[Chương 16.](#)

[Chương 17.](#)

[Chương 18.](#)

[Chương 19.](#)

[Chương 20.](#)

[Chương 21.](#)

[Chương 22.](#)

[Chương 23.](#)

[Chương 24.](#)
[Chương 25.](#)
[Chương 26.](#)
[Chương 27.](#)
[Chương 28.](#)
[Chương 29.](#)
[Chương 30.](#)
[Chương 31.](#)
[Chương 32.](#)
[Chương 33.](#)
[Chương 34.](#)
[Chương 35.](#)
[Chương 36.](#)
[Chương 37.](#)
[Chương 38.](#)
[Chương 39.](#)
[Chương 40.](#)
[Chương 41.](#)
[Chương 42.](#)
[Chương 43.](#)
[Chương 44.](#)
[Chương 45.](#)
[Chương 46.](#)
[Chương 47.](#)
[Chương 48.](#)
[Chương 49.](#)
[Chương 50.](#)
[Chương 51.](#)
[Chương 52.](#)
[Chương 53.](#)
[Chương 54.](#)
[Chương 55.](#)
[Chương 56.](#)
[Chương 58.](#)
[Chương 59.](#)
[Chương 60.](#)
[Chương 61.](#)
[Chương 62.](#)
[Chương 63.](#)
[Chương 64.](#)
[Chương 65.](#)

[Chương 66.](#)

[Chương 67.](#)

[Chương 68.](#)

[Chương 69.](#)

[Chương 70.](#)

[Chương 71.](#)

[Chương 72.](#)

[Chương 73.](#)

[Chương 74.](#)

[Chương 75.](#)

[Chương 76.](#)

[Chương 77.](#)

[Chương 78.](#)

Giới thiệu

Leigh Kendall xuất thân từ một gia đình không tên tuổi, ở một thị trấn nhỏ. Cô trở thành một diễn viên kịch nói rất nổi tiếng trên Broadway nhờ vào tài năng diễn xuất của mình. Cô kết hôn với Logan Manning, một kiến trúc sư cũng rất nổi tiếng thuộc một gia đình dòng dõi quý tộc lâu đời ở New York. Logan muốn củng cố lại tiếng tăm cũng như tài sản của gia đình cho nên đã phân đấu không ngừng để trở thành một doanh nhân thành đạt có tiếng tăm.

Những tưởng họ sẽ có được một cuộc sống đẹp đẽ và một cuộc hôn nhân hạnh phúc nhưng mọi chuyện bị đảo ngược khi Leigh gặp phải một tai nạn khủng khiếp, nhưng cô may mắn sống sót. Khi cô tỉnh lại trong bệnh viện cô phát hiện ra là chồng cô cũng bị mất tích. Và khi vẫn không hề nhận được một tin tức nào của anh, Leigh bắt đầu khám phá ra những chuyện mà cô chưa bao giờ biết về việc kinh doanh cũng như cuộc sống cá nhân của Logan. Tất cả những người cô đã tin tưởng trong nhiều năm qua tất cả trở thành như xa lạ. Cô cảm thấy khiếp sợ, cô đơn và bị cô lập...

Michael Valente, một cái tên xa lạ đối với Leigh, một đối tác kinh doanh của Logan, một “Người Băng” đối với Cục Điều Tra Liên Bang, một tỉ phú giàu có và là một người bí ẩn đối với những người khác. Anh đột nhiên xuất hiện giữa lúc mọi chuyện đang xảy ra. Với quá khứ tù tội của mình, liệu anh có liên quan gì đến sự mất tích của Logan như cảnh sát đã nghĩ? Và anh có mối quan hệ gì với Leigh Kendall?

*

Chương 1.

“Cô Kendall, cô có nghe tôi nói gì không? Tôi là bác sĩ Metcalf, và cô đang ở Bệnh viện Good Samaritan ở Mountainside. Bây giờ chúng tôi sẽ đưa cô ra khỏi xe cứu thương và đi vào phòng cấp cứu.”

Không thể kèm được cơn run rẩy, Leigh Kendall cố phản ứng lại giọng đàn ông đang nhấn nạt cổ vực cô thức tỉnh, nhưng dường như cô không có đủ sức để mở mí mắt ra.

“Cô có nghe tôi nói gì không, cô Kendall?”

Với một cố gắng, cuối cùng thì cô cũng buộc mắt mình mở ra. Vị bác sĩ đang cúi xuống trên người cô, khám đầu cô, và bên cạnh ông, một cô y tá đang cầm một cái túi nhựa chuyên dịch trong suốt.

“Chúng tôi sẽ đưa cô ra khỏi xe cứu thương ngay bây giờ.” ông lặp lại khi ông rọi ánh sáng nhỏ xíu vào mỗi con ngươi của cô.

“Cần... báo... với chồng tôi là tôi ở đây.” Leigh cố gắng trong tiếng thì thầm yếu ớt.

Ông gật đầu và bóp nhẹ tay cô để trấn an. “Cảnh sát tiểu bang sẽ làm việc đó. Trong khi chờ đợi, cô có một lượng fan hâm mộ rất lớn ở Good Samaritan, bao gồm cả tôi, và chúng tôi sẽ chăm sóc tốt cho cô.”

Leigh cảm thấy nhiều giọng nói và nhiều bóng người vây lấy cô từ mọi hướng khi chiếc băng ca được nâng ra khỏi xe cứu thương. Những ánh đèn đỏ và xanh xoay tít tương phản với bầu trời xám ngắt của buổi ban mai. Những người mặc đồng phục lướt qua mắt cô – cảnh sát tiểu bang New York, nhân viên cứu thương, bác sĩ, y tá. Cánh cửa mở tung, hành lang vụt qua, những khuôn mặt chen chúc quanh cô, liên tục hỏi cô.

Leigh cố gắng tập trung, nhưng giọng nói của họ nhỏ dần thành tiếng rì rầm khó hiểu, và nét mặt của họ mờ dần, hoà vào một màu đen tối đã nuốt chửng toàn bộ căn phòng.

Khi Leigh tỉnh lại, bên ngoài trời tối đen và tuyết đang rơi nhẹ. Cố gắng thoát khỏi ảnh hưởng của bất cứ thứ thuốc gì đang nhỏ giọt vào cánh tay cô từ túi dịch truyền ở trên, cô sững sốt nhìn chằm chằm vào căn phòng bệnh viện chất đầy hoa.

Ngồi trên cái ghế gần chân giường, kẹp giữa một giỏ phong lan trắng không

lò và một lẵng hoa hồng vàng rực rỡ, một y tá có mái tóc xám đang đọc tờ New York Post với ảnh của Leigh trên trang nhất.

Leigh xoay đầu trong phạm vi mà cái nẹp trên cổ cô cho phép, tìm kiếm dấu hiệu của Logan, nhưng ngay lúc này, cô đang ở một mình với y tá. Để kiểm tra, cô di chuyển đôi chân và ngo nguậy ngón chân, và cảm thấy nhẹ nhõm khi nhận ra chúng vẫn còn gắn liền với thân thể cô và hoạt động rất tốt. Cánh tay cô bị băng bó và đầu cô bị quấn trong cái gì đó rất chặt, nhưng chừng nào mà cô không di chuyển, thì sự khó chịu của cô dường như chỉ giới hạn trong việc cả cơ thể cô bị ê ẩm, xương sườn cô thì đau nhức, và cổ họng thì khô khốc như thể nó đã bị nhồi nhét với mùn cưa.

Cô còn sống, và đó là một phép màu! Cô tạ ơn Trời vì cô hoàn toàn không bị tổn hại gì và bình an vô sự, cô cảm thấy mình thật may mắn. Cô nuốt nước bọt và thều thào bằng cổ họng khô khốc. “Tôi có thể uống ít nước không?”

Người y tá nhìn lên, theo quán tính lập tức trên khuôn mặt bà sáng bừng lên một nụ cười. “Cô đã tỉnh!” bà nói khi bà nhanh chóng đóng tờ báo lại, gấp nó làm đôi, và đặt nó úp mặt xuống ghế.

Leigh nhận thấy cái bảng tên trên bộ đồng phục của người y tá ghi là “Ann Mackey. Y tá riêng.” khi cô nhìn người y tá rót nước từ cái bình nước bằng nhựa nằm trên cái khay bên cạnh giường.

“Cô nên uống bằng ống hút. Tôi sẽ đi lấy một cái.”

“Làm ơn, không cần như vậy đâu. Tôi khát nước kinh khủng.”

Khi người y tá bắt đầu kê ly đến miệng Leigh, Leigh đón lấy cái ly từ tay bà ta. “Tôi có thể cầm.” Leigh quả quyết với bà, rồi hết sức ngạc nhiên vì cô phải hết sức cố gắng mới nâng được cánh tay bị băng bó và cầm chắc nó. Đến lúc cô trao chiếc ly lại cho Y tá Mackey, cánh tay cô run rẩy và ngực cô đau nhức. Cô tự hỏi liệu cô có bị thương nặng hơn cô đã nghĩ, Leigh lại thả đầu xuống gối trong khi thu hết sức để nói. “Tôi bị sao?”

Y tá Mackey có vẻ háo hức muốn nói với cô những gì bà biết, nhưng bà do dự. “Cô nên hỏi bác sĩ Metcalf về chuyện đó.”

“Tôi sẽ hỏi, nhưng tôi muốn nghe nó bây giờ, từ y tá riêng của tôi. Tôi sẽ không cho ông ấy biết bà đã nói gì với tôi.”

Đó là sự khuyến khích mà bà cần. “Cô rất yếu khi cô được đưa vào đây.” bà thú thật. “Cô bị chấn động, thân nhiệt thấp, gãy xương sườn, và được cho là bị chấn thương đốt sống cổ và khu vực quanh đó – là chấn thương cổ theo cách gọi thông thường. Da đầu cô bị nhiều vết thương sâu, cũng như nhiều vết cắt trên hai tay, hai chân, và thân người, nhưng chỉ có vài vết cắt trên khuôn mặt cô, và chúng không sâu, thật là may mắn. Cô còn bị sây sát và

bầm dập khắp người... “

Mỉm cười trong phạm vi đôi môi sưng tấy của cô cho phép, Leigh đưa tay lên để cắt ngang tràng kể lể về những vết thương. “Có vết thương nào cần phải giải phẫu không?”

Người y tá có vẻ ngạc nhiên bởi thái độ lạc quan của Leigh, và sau đó bà trông có vẻ bị ấn tượng. “Không cần giải phẫu.” bà nói với cái vỗ nhẹ hài lòng trên vai Leigh.

“Còn trị liệu vật lý thì sao?”

“Tôi không nghĩ vậy. Nhưng chắc chắn là cô sẽ rất đau nhức trong vài tuần tới, và xương sườn của cô sẽ đau đấy. Những vết bỏng và vết cắt của cô cần được chăm sóc cẩn thận, việc hồi phục và xoá mờ vết sẹo có thể liên quan đến...”

Leigh cắt ngang tràng diễn văn y học buồn chán bằng một nụ cười đến tận mang tai. “Tôi sẽ rất cẩn thận.” cô nói, và sau đó cô chuyển sang vấn đề duy nhất mà cô bận tâm. “Chồng tôi đâu?”

Y tá Mackey áp úng và sau đó lại vỗ nhẹ vai Leigh. “Tôi sẽ đi xem thử.” bà hứa, và vội đi ra ngoài, làm Leigh nghĩ là Logan đang ở gần đó.

Bị kiệt sức từ những cử động đơn giản như uống nước và nói chuyện, Leigh nhắm mắt lại và cố ráp những chuyện đã xảy ra với cô từ hôm qua lại với nhau, khi Logan hôn tạm biệt cô vào buổi sáng...

Anh đã rất phấn thích khi anh rời khỏi căn hộ của họ ở Upper East Side, nôn nóng muốn cô lên núi và qua đêm ở trên đó với anh. Cả năm qua, anh đã tìm kiếm một nơi thích hợp để làm chỗ nghỉ ngơi trên núi cho họ, một nơi hẻo lánh sẽ thích hợp với căn nhà bằng đá trải dài mà anh đã thiết kế cho hai người. Rất khó tìm được nơi thích hợp vì Logan đã hoàn thành bản thiết kế trước, cho nên nơi đó phải thích hợp với bản thiết kế. Vào thứ Năm, cuối cùng anh cũng tìm được miếng đất hội đủ tất cả những gì anh cần, và anh đã quá háo hức muốn cô nhìn thấy nó đến nỗi anh năn nỉ cô ngủ lại vào tối Chủ nhật – đêm đầu tiên mà họ có thể sắp xếp được – tại cabin (một ngôi nhà nhỏ thường được xây ở trên núi) hiện có trên miếng đất.

“Ngôi nhà đã không được sử dụng trong nhiều năm, nhưng anh sẽ lau chùi sạch sẽ trong khi anh chờ em.” anh hứa, thể hiện sự nhiệt tình thích thú đối với nhiệm vụ dọn dẹp mà anh luôn tránh né. “Ở đó không có điện hay máy sưởi, nhưng anh sẽ đốt một ngọn lửa lớn trong lò sưởi, và chúng ta sẽ ngủ trước lò sưởi trong túi ngủ. Chúng ta sẽ có bữa tối dưới ánh nến. Vào buổi sáng, chúng ta sẽ ngắm mặt trời mọc qua ngọn cây. Cây của chúng ta. Nó sẽ rất lãng mạn, em sẽ thấy.”

Toàn bộ kế hoạch của anh làm cho Leigh vừa thích thú vừa lo sợ. Cô đang là diễn viên chính trong vở kịch mới công diễn trên Broadway tối hôm trước, và cô chỉ có bốn tiếng đồng hồ để ngủ. Trước khi đi lên núi, cô có suất diễn vào chiều Chủ nhật, và tiếp theo là ba tiếng đồng hồ lái xe đến một ngôi nhà nhỏ lạnh lẽo, không thể ở, sau đó có thể cô phải ngủ trên sàn nhà... rồi thức dậy vào tảng sáng hôm sau.

“Em không thể đợi.” cô nói dõng một cách thuyết phục, nhưng những gì cô thật sự muốn làm là ngủ tiếp. Mới có tám giờ. Cô có thể ngủ cho đến 10 giờ. Logan cũng không ngủ nhiều hơn cô, nhưng anh đã mặc xong quần áo và nôn nóng muốn đi đến ngôi nhà nhỏ. “Nơi đó không dễ tìm, vì thế anh đã vẽ cho em một sơ đồ chi tiết với nhiều dấu mốc.” anh nói, đặt một mảnh giấy trên chiếc tủ đầu giường của cô. “Anh đã chắt xong đồ vào xe rồi. Anh nghĩ anh đã có mọi thứ anh cần...” anh tiếp tục, cúi xuống giường và lướt nhanh một nụ hôn trên má cô, “ – bản thiết kế căn nhà, cốc, dây, đồ cửa, túi ngủ. Anh vẫn cảm thấy như anh đang quên cái gì đó...”

“Chôi, giẻ lau, và cái xô?” Leigh nói đùa mơ màng khi cô nằm sắp xuống. “Bàn chải? Thuốc tẩy?”

“Đồ phá đám.” anh đùa, hôn cổ cô nơi mà anh biết là cô sẽ bị nhột.

Leigh cười khúc khích, kéo gối ra sau đầu, và tiếp tục đọc danh sách những thứ cần thiết. “Thuốc khử trùng... bẫy chuột...”

“Em nghe giống như là một ngôi sao Broadway được nuông chiều, ương bướng.” anh chặc lưỡi, ấn chiếc gối xuống để ngăn cô thêm những món khác vào danh sách. “Cảm giác thích phiêu lưu của em đâu rồi nhỉ?”

“Nó ở tại quán trọ Holiday đấy.” cô nói với tiếng cười khúc khích ghen ghét.

“Em đã từng rất thích đi cắm trại. Em là người đã dạy anh đi cắm trại là như thế nào. Thậm chí em còn đề nghị chúng ta đi cắm trại trong tuần trăng mật!”

“Vì chúng ta không đủ tiền trả cho quán trọ Holiday.”

Với tiếng cười, anh kéo chiếc gối ra khỏi đầu cô và vò tóc cô. “Đi thẳng từ nhà hát. Đừng đến muộn.” Anh đứng lên và đi ra cửa phòng ngủ. “Anh biết là anh đang quên cái gì đó.”

“Nước uống, nến, bình pha cà phê?” Leigh hô lên giúp anh. “Thực phẩm cho bữa tối? Một trái lê cho bữa điểm tâm của em?”

“Không có trái lê nào nữa cả. Em bị nghiện lê rồi.” anh đùa qua vai. “Từ giờ trở đi, là kem lúa mì và mận cho em.”

“Đồ tàn bạo.” Leigh làm bầm vào gối. Một lát sau cô nghe tiếng cửa đóng lại sau lưng anh, và cô lăn tròn lại, mỉm cười một mình khi cô nhìn chằm chằm ra cửa sổ phòng ngủ xuống Công viên Central. Sự nhiệt tình của Logan đối

với miếng đất ở trên núi thật dễ lan, nhưng tâm trạng thoải mái của Logan là điều quan trọng nhất đối với cô. Khi họ lấy nhau cách đây 13 năm thì họ còn rất trẻ, và rất nghèo đến nỗi làm việc cật lực là điều bức thiết, rồi nó trở thành thói quen. Vào ngày cưới của họ, tổng tài sản của cả hai chỉ là tám trăm đô la tiền mặt, cộng thêm tám bằng kiến trúc mới toanh của Logan, sự quen biết trong xã hội của mẹ anh, và tài năng diễn xuất chưa được kiểm chứng của Leigh – những thứ đó và niềm tin vào nhau của họ. Chỉ với những thứ đó, họ đã xây dựng một cuộc sống tuyệt vời cùng nhau, nhưng vài tháng qua, cả hai đã quá bận rộn đến nỗi đời sống tình dục của họ hầu như không còn nữa. Cô bận như điên cho buổi khai diễn của vở kịch mới, còn Logan thì bận rộn với những dự án kinh doanh phức tạp, lớn nhất và gần đây cứ nối tiếp nhau.

Leigh nằm trên giường, nhìn chăm chăm ra những đám mây tụ lại trên nền trời tháng 11, cô quyết định là chắc chắn cô thích ý tưởng qua đêm trước ngọn lửa cháy rực và chẳng làm gì khác ngoài việc làm tình với chồng cô. Họ muốn có con, và cô đột nhiên nhận ra rằng tối đó đúng là thời điểm thụ thai. Cô đang mơ mộng tưởng tượng về đêm đó thì Hilda đi vào phòng ngủ, Hilda đã mặc áo khoác và mang khay điểm tâm của Leigh. “Ông Manning nói bà đã thức, vì vậy tôi mang điểm tâm đến cho bà trước khi tôi rời khỏi.” Hilda giải thích. Cô đợi Leigh ngồi thẳng dậy, sau đó cô ta trao cho cô cái khay chứa bữa điểm tâm bổ dưỡng như thường lệ của Leigh bao gồm – pho mát, một trái lê, và cà phê. “Tôi đã dọn dẹp ngăn nắp sau bữa tiệc. Còn chuyện gì khác bà muốn tôi làm trước khi tôi đi không?”

“Không có chuyện gì cả. Hưởng thụ ngày nghỉ của chị đi. Tối nay chị định ở lại nhà chị gái chị ở New Jersey à?”

Hilda gật đầu. “Chị tôi nói là dạo này chị ấy rất may mắn ở Harrah (một sòng bạc). Tôi nghĩ chúng tôi có thể đến đó.”

Leigh nén lại nụ cười vì, những gì cô có thể nói, là Hilda không hề có một yếu điểm nào của con người – ngoại trừ một yếu điểm liên quan đến những chiếc máy kéo đồng năm xu ở Thành phố Atlantic (một thành phố nổi tiếng về các sòng bài). “Chúng tôi sẽ không trở lại đây cho đến xế chiều ngày mai.” Leigh nói khi một ý nghĩ chợt đến với cô. “Tôi sẽ phải đi thẳng đến nhà hát, và ông Manning có cuộc hẹn vào bữa tối sẽ kéo dài đến tối khuya. Tối mai thật sự chị không cần phải ở đây. Tại sao chị không ở với chị gái cả hai ngày, và kiểm tra vài cái máy kéo ở những sòng bạc khác?”

Đề nghị được nghỉ hai ngày liên tiếp khơi lên một cuộc đấu tranh nội tâm của người giúp việc và nó hiện rõ trên khuôn mặt mộc mạc của Hilda và khiến cho Leigh phải cố nén một nụ cười khác. Trong Cuộc Chiến Chống Bụi Bặm và Sự Bê Bộn, Hilda Brunner là một chiến sĩ, một đại tướng không

biết mệt mỏi, hàng ngày đi vào trận chiến với máy hút bụi và những vật dụng vệ sinh, vẻ mặt của cô cảnh báo về việc sẽ có một cuộc tấn công của tất cả những vật thể lạ. Đối với Hilda, việc nghỉ hai ngày liên tục ngang với việc tự ý rút quân, và cô không thể tưởng tượng là có ngày cô sẽ làm điều đó. Mặt khác, nếu cô làm như Leigh đề nghị, cô có thể ở với chị cô hai ngày liền và các máy đánh bạc 5 xu. Cô liếc nhìn xung quanh căn phòng ngủ sạch sẽ là chiến trường của mình cô, cố đánh giá trước mức độ thiệt hại có thể xảy ra nếu cô vắng mặt cả hai ngày. “Tôi sẽ suy nghĩ về chuyện đó.”

“Dĩ nhiên.” Leigh nói, cố gắng giữ khuôn mặt cô tỉnh bơ. “Hilda.” cô gọi khi người phụ nữ Đức hồi hả đi ra phía cửa.

Hilda quay lại trong lúc đang thắt dây nịt cái áo khoác nâu quanh thắt lưng cô. “Vâng, Bà Manning?”

“Chị đúng là một báu vật.”

Leigh hy vọng có thể rời khỏi nhà hát trước bốn giờ chiều, nhưng đạo diễn và biên tập của vở kịch muốn thay đổi chút ít trong hai cảnh của cô sau khi xem suất diễn chiều, rồi họ tranh cãi liên tục về việc nên thay đổi những gì, đầu tiên thử cái này, sau đó đến cái khác. Kết quả là sau sáu giờ cô mới lên đường được.

Sương mù cùng với tuyết nhẹ làm chậm tốc độ ra khỏi thành phố của cô. Leigh cố gọi di động cho Logan hai lần để nói cho anh biết là cô sẽ đến trễ, nhưng hoặc là anh bỏ điện thoại ở một nơi nào đó ngoài tầm nghe hoặc là ngôi nhà nhỏ nằm ngoài vùng phủ sóng. Do đó cô để lại tin nhắn cho anh.

Tuyết rơi nhiều hơn và gió thổi mạnh hơn lúc cô đến ngọn núi. Chiếc Mercedes của Leigh khá nặng và dễ điều khiển, nhưng việc lái xe thật là nguy hiểm, tầm nhìn thì quá tệ đến nỗi cô chỉ có thể nhìn thấy khoảng cách mười lăm feet ở phía trước. Đôi khi cô không thể nhìn thấy những biên chỉ đường lớn, đừng nói chi đến việc nhìn thấy những dấu mốc nhỏ mà Logan đã ghi chú trên tấm bản đồ của anh. Thường thì nhà hàng và trạm xăng hai bên đường mở cửa cho đến mười giờ tối, nhưng lúc này bãi đậu xe của họ vắng vẻ. Hai lần, cô quay ngược lại, chắc chắn rằng cô đã bỏ lỡ một dấu mốc hoặc một con đường. Không có nơi nào để dừng lại hoặc để hỏi đường, Leigh không có nhiều lựa chọn ngoại trừ việc cứ tiếp tục lái xe và tìm kiếm.

Khi cô còn cách ngôi nhà nhỏ khoảng vài dặm, cô quẹo vào một đường lái xe vào nhà không rõ ràng với một hàng rào chắn ngang và bật đèn trong xe để nghiên cứu lại những hướng dẫn của Logan. Cô hầu như chắc chắn rằng cô đã bỏ lỡ một đường rẽ cách đây hai dặm mà Logan đã mô tả là “200 feet về phía nam từ chỗ cua gấp của con đường, ngay bên ngoài cái chuồng gia

súc nhỏ màu đỏ.” Với ít nhất là sáu inch tuyết phủ lên mọi thứ, một cái chuồng nhỏ đối với cô bây giờ cũng giống như một căn nhà chứa đồ đen xì, một cái xi – lô thấp, hay một đám bò bị đóng băng, nhưng Leigh quyết định là cô nên quay trở lại và tìm đường.

Cô cài số chiếc Mercedes và cẩn thận vòng cua hình chữ U quay ngược lại. Khi cô queo ngang khúc cua gấp mà cô đang tìm, cô chạy chậm lại, tìm kiếm một đường lái xe trái sỏi, nhưng chỗ này dốc quá cao, mặt đường quá gồ ghề, để bất kỳ ai làm đường lái xe vào nhà ở đó. Cô vừa mới lấy chân ra khỏi phanh và bắt đầu đạp ga thì một cặp đèn pha soi vào màn đêm ở ngay sau xe cô đang queo cua, rút ngắn khoảng cách với một tốc độ khủng khiếp. Trên con đường phủ đầy tuyết, Leigh không thể tăng tốc nhanh được và người tài xế kia dường như không thể chạy chậm lại. Anh ta lấn qua làn xe bên trái để tránh không đâm vào cô từ phía sau, mất kiểm soát, và va mạnh vào chiếc Mercedes ngay sau cửa xe của Leigh.

Ký ức tiếp theo sau là những hình ảnh khủng khiếp – các túi khí nổ tung, tiếng va chạm ghê rợn giữa tiếng kim loại và tiếng kính vỡ khi chiếc Mercedes đâm qua rào chắn bảo vệ và bắt đầu nhào lộn xuống con đường dốc thẳng đứng. Chiếc xe đâm mạnh vào vài thân cây, sau đó đụng mạnh vào những tảng đá trong một loạt va chạm, rồi đột ngột xóc mạnh khi năm ngàn pounds thép (khoảng 2268kg) đột nhiên dừng lại.

Lơ lửng treo trên dây an toàn, Leigh bị treo ngược ở đó, như một con dơi ở trong hang, trong khi ánh sáng bắt đầu bùng lên xung quanh cô. Ánh sáng chói lọi. Nhiều màu sắc. Vàng, cam và đỏ. Lửa!

Sự khiếp sợ làm cho đầu óc cô tỉnh táo lại. Cô tháo khóa dây an toàn, rơi xuống trần chiếc xe bị lộn ngược và rên rỉ, cố bò qua cái lỗ đã từng là cửa sổ phía bên ghế khách. Máu, nhớp nháp và ướt đẫm, chảy xuống cánh tay, hai chân cô và chảy vào mắt cô. Cái áo choàng của cô quá lớn so với lỗ hổng, và lúc cô kéo nó ra thì vật gì đó đã chặn chiếc xe lại không để nó tuột xuống dốc đột ngột bị bật đi. Leigh nghe thấy tiếng mình hét khi chiếc xe đang cháy phóng về phía trước, lăn tròn, rồi dường như bay trên không khí loãng, trước khi nó bắt đầu đâm đầu xuống mặt nước lạnh giá và kết thúc bằng tiếng nước bắn tung toé.

Nằm trong giường bệnh với hai mắt nhắm lại, Leigh hồi tưởng lại cú lao vào nước, và tim cô bắt đầu nện thành thịch. Ngay sau khi rơi xuống nước, chiếc xe đã bắt đầu chúi mũi rơi xuống đáy, và trong cơn sợ hãi điên cuồng cô bắt đầu đâm mạnh vào mọi thứ mà cô có thể chạm đến. Cô tìm thấy một cái lỗ ở

bên trên, một cái lỗ lớn, và với phổi bị căng phồng, cô đẩy người qua cái lỗ và chiến đấu ngoi lên mặt nước với sức lực còn lại. Đường như dài vô tận trước khi một luồng gió lạnh giá quạt vào mặt cô và cô hít thở không khí.

Cô cố bơi, nhưng với mỗi hơi thở ngực cô lại đau nhói như bị dao đâm, và sải bơi của cô quá yếu và không đều để có thể đẩy cô tiến nhanh hơn một chút. Leigh cố vùng vẫy trong làn nước lạnh cóng, nhưng cơ thể cô bị đông cứng, và ngay cả sự hoảng sợ hay quyết tâm của cô cũng không thể mang lại cho cô đủ sức mạnh và bơi cho đúng. Đầu cô đang chìm xuống mặt nước thì bàn tay cô đụng phải một cái gì đó cứng cáp và xù xì – một cành cây to của một cái cây bị ngã xuống nước. Cô chộp lấy nó với tất cả sức lực của mình, cố gắng sử dụng nó như một cái bè gỗ, cho đến khi cô nhận ra rằng “cái bè gỗ” là cố định. Cô kéo mình trên đó, tay chuyển tay, rồi thì mực nước chỉ còn đến vai cô, sau đó đến thắt lưng cô, và sau cùng là đầu gối cô.

Run rẩy và khóc vì nhẹ nhõm, cô nhìn chăm chú qua màn tuyết dày đặc, tìm kiếm con đường mà chiếc xe Mercedes đã cắt xuyên qua những hàng cây sau khi nó đâm đầu xuống dốc núi. Không có con đường nào trước mắt cả. Cũng không có cái dốc núi nào trước mắt cả. Chỉ có cái lạnh tê dại thấu xương, và những nhánh cây sắc bén đã đánh trúng và làm cô sây sạt khi cô lò dò đi lên dốc núi mà cô không thể nhìn thấy, về phía con đường mà cô không biết là có hay không.

Leigh không nhớ rõ làm cách nào mà cô lên được đỉnh núi và cuộn tròn cơ thể cô thành một quả bóng trên một cái gì đó bằng phẳng và ướt đẫm, nhưng sau đó mọi thứ hoàn toàn mờ ảo. Mọi thứ, ngoại trừ một ánh đèn lạ, làm loá mắt và một người đàn ông – một người đàn ông giận dữ đang nguyền rủa cô.

Leigh đột ngột giật mình quay về với hiện tại bởi một giọng nam rất dai dẳng từ bên kia giương. “Cô Kendall? Cô Kendall, xin lỗi đã đánh thức cô, nhưng chúng tôi đang chờ để nói chuyện với cô.”

Leigh mở mắt ra và nhìn thất thần vào một người đàn ông và một người phụ nữ đang ôm cái áo khoác mùa đông dày cộm trong cánh tay họ. Người đàn ông khoảng bốn mươi mấy, thấp và rắn chắc, với mái tóc đen và nước da ngăm. Người phụ nữ thì trẻ hơn nhiều, khá cao, và rất xinh đẹp, với mái tóc đen dài cột thành một cái đuôi.

“Tôi là Thanh tra Shrader ở Sở Cảnh Sát của Thành phố New York,” người đàn ông nói, “và đây là Thanh tra Littleton. Chúng tôi có vài câu hỏi cần hỏi cô.”

Leigh cho là họ muốn hỏi về tai nạn của cô, nhưng cô cảm thấy quá yếu để

có thể mô tả về nó hai lần, một lần cho họ và một lần nữa cho Logan. “Các người có thể đợi cho đến khi chồng tôi quay lại không?”

“Quay lại từ đâu?” Thanh tra Shrader hỏi.

“Từ bất cứ nơi nào mà anh ấy đang ở.”

“Cô có biết anh ta ở đâu không?”

“Không, nhưng y tá đã đi gọi anh ấy.”

Thanh tra Shrader và Littleton trao nhau cái nhìn ần ý. “Y tá của cô đã được chỉ thị là phải báo cho chúng tôi ngay khi cô tỉnh lại.” Shrader giải thích, sau đó anh hỏi thẳng thừng, “Cô Kendall, lần cuối cùng cô gặp chồng cô là lúc nào?”

Một linh cảm không hay làm Leigh sợ hãi. “Hôm qua, vào buổi sáng, trước khi anh ấy đi lên núi. Tôi định đến chỗ đó với anh ấy ngay sau suất diễn chiều Chủ nhật, nhưng tôi đã không đến được đó.” cô nói thêm một cách không cần thiết.

“Hôm qua là thứ Hai. Bây giờ là tối thứ Ba.” Shrader nói một cách thận trọng. “Cô đã ở đây từ sáu giờ sáng ngày hôm qua.”

Nỗi sợ hãi làm Leigh quên mất cơ thể bị thương của cô. “Chồng của tôi đâu?” cô hỏi, chống mình trên khuỷu tay và thở hên hển vì một cái nhói lên tại xương sườn. “Tại sao anh ấy không có ở đây? Có chuyện gì vậy? Chuyện gì đã xảy ra?”

“Có lẽ là không có gì.” Thanh tra Littleton vội nói. “Thực tế thì có lẽ là anh ấy đang rất lo lắng, lo âu không biết cô đang ở đâu. Vấn đề là, chúng tôi không thể liên lạc được với anh ấy để báo với anh ấy chuyện gì đã xảy ra với cô.”

“Các người đã thử bao lâu rồi?”

“Từ sáng sớm hôm qua, khi Cảnh sát tuần tra xa lộ bang New York yêu cầu sự trợ giúp của chúng tôi.” Shrader trả lời. “Một cảnh sát của chúng tôi được gửi ngay đến căn hộ của cô trên Upper East Side, nhưng không có ai ở nhà cả.”

Anh ngừng lại một lát, như thể để chắc chắn rằng cô đang nghe anh giải thích, sau đó anh tiếp tục, “Người cảnh sát đã nói chuyện với người gác cửa của cô và biết rằng cô có một người giúp việc tên Hilda Brunner, vì thế anh ta đã yêu cầu người gác cửa báo cho anh ta biết ngay khi cô ta đến.”

Leigh cảm thấy như thể căn phòng đang bắt đầu rung chuyển. “Có ai nói chuyện với Hilda chưa?”

“Có.” Shrader lấy ra từ túi áo sơ mi bằng vải flannel một quyển sổ ghi chép nhỏ và nhìn vào sổ ghi chép của anh. “Người gác cửa của cô nhìn thấy Cô Brunner bước vào toà nhà của cô lúc 2:20 chiều hôm đó. Anh ta đã báo cho Cảnh sát viên Perkins, anh ta quay trở lại toà nhà của cô lúc 2:40 chiều và nói chuyện với Cô Brunner. Thật không may là Cô Brunner không biết chính

xác cô và chồng cô ở đâu vào tối Chủ Nhật. Sau đó Cảnh sát viên Perkins yêu cầu Cô Brunner kiểm tra máy trả lời tự động của cô, cô ta đã làm vậy. Có 17 tin nhắn trên máy trả lời tự động của cô từ 1:40 chiều Chủ nhật đến 2:45 chiều thứ Hai, nhưng không có tin nhắn nào của chồng cô cả.”

Anh đóng quyển sổ tay lại. “Cho đến bây giờ, tôi sợ là chúng tôi không thể giúp nhiều hơn thế. Tuy nhiên,” anh vội thêm vào, “thị trưởng và Đại úy Holland muốn cho cô biết là NYPD (Cảnh sát thành phố New York) sẽ hỗ trợ cô về mọi mặt mà chúng tôi có thể. Đó là lý do tại sao chúng tôi đang ở đây.”

Leigh ngã người xuống gôi, tâm trí cô quay cuồng khi cô cố nắm bắt những gì dường như đang là một tình huống kỳ quái khủng khiếp. “Các người không biết chồng tôi. Nếu anh ấy nghĩ là tôi mất tích, anh ấy sẽ không ngừng gọi về căn hộ của chúng tôi. Anh ấy sẽ gọi cho cảnh sát tiểu bang, thống đốc, và mọi cục cảnh sát trong vòng một trăm năm mươi dặm. Anh ấy sẽ tự mình ra ngoài tìm tôi. Có chuyện gì đó đã xảy ra với anh ấy, chuyện gì đó quá kinh khủng khiến...”

“Cô nghĩ quá nhiều đấy.” Thanh tra Littleton cắt ngang một cách cứng rắn. “Có thể điện thoại của anh ấy không hoạt động hoặc anh ấy không thể ra ngoài tìm cô. Trận bão tuyết đã làm hỏng đường dây điện thoại và đường dây điện trong vòng bán kính một trăm dặm, và ở nhiều khu vực, nó vẫn chưa thể hoạt động được. Tuyết rơi dày gần một feet rưỡi, và không tan. Nhiều chỗ tuyết đùn lại đến tám feet, và xe ủi tuyết chỉ có thể làm sạch những con đường chính. Những con đường nhỏ và vắng vẻ ở trên đó hầu hết là không thể đi được.”

“Ngôi nhà không có điện thoại hay điện, nhưng Logan có mang theo điện thoại di động của anh ấy.” Leigh nói, càng lúc càng điên cuồng. “Anh ấy luôn mang nó ở bên mình, nhưng anh ấy không cố gọi cho tôi, hay cảnh báo tôi hãy ở nhà, mặc dù chắc chắn là anh ấy biết tôi đang lái xe trong một con bão lớn. Không giống anh ấy. Anh ấy sẽ cố gọi cho tôi!”

“Có lẽ anh ấy không thể sử dụng điện thoại di động của anh ấy.” Thanh tra Littleton tranh cãi với nụ cười trấn an. “Điện thoại di động của tôi không bắt được sóng ở trên đó. Cô đã nói ngôi nhà không có điện, cho nên dù là điện thoại di động của chồng cô gọi được, có thể là anh ấy đã quyết định sạc pin trong xe, chứ không mang nó vào bên trong. Trận bão tuyết đến rất đột ngột. Nếu chồng cô đang chợp mắt, hay làm một việc gì đó, khi tuyết bắt đầu rơi, có thể là anh ấy không kịp chạy ra xe và lấy điện thoại khi anh ấy nhận ra đó là vấn đề. Thật khó tin là các đồng tuyết cao đến vậy.”

“Có thể cô nói đúng.” Leigh nói, bám chặt vào giả thuyết hợp lý rằng Logan an toàn nhưng không thể sử dụng điện thoại của anh hoặc đào xe Jeep của anh ra khỏi tuyết.

Shrader lấy một cây viết ra khỏi túi và lại mở quyển sổ tay của anh ra. “Nếu cô nói cho chúng biết ngôi nhà này nằm ở đâu, chúng tôi sẽ ra ngoài đó và tìm kiếm xung quanh.”

Leigh lại hoảng sợ nhìn chằm chằm vào hai người thanh tra. “Tôi không biết nó ở đâu. Logan đã vẽ một bản đồ để tôi có thể tìm nó. Nó không có địa chỉ.”

“OK, bản đồ đâu rồi?”

“Trong xe của tôi.”

“Xe của cô đâu?”

“Dưới đáy một cái hồ, gần chỗ tôi được tìm thấy. Đợi đã – tôi có thể vẽ cho các người một bản đồ khác.” cô vội thêm vào, với lấy quyển sổ tay của Thanh tra Shrader.

Sự kiệt sức và căng thẳng làm tay Leigh run rẩy khi cô vẽ tám bản đồ đầu tiên và tám thứ hai. “Tôi nghĩ cái thứ nhì chính xác hơn,” cô nói. “Logan đã viết ghi chú trên tám bản đồ mà anh ấy vẽ cho tôi.” cô bỏ sung khi cô lật qua một trang mới và cố viết những ghi chú tương tự.

“Ghi chú gì?”

“Những dấu mốc để giúp tôi biết là tôi đang gần tới chỗ rồi.”

Khi cô viết xong, Leigh trao quyển sổ cho Shrader, nhưng cô nói với Littleton. “Có lẽ là tôi không xác định được chính xác khoảng cách. Ý tôi là, tôi không chắc liệu bản đồ của chồng tôi nói từ trạm xăng cũ đi tám phần mười dặm rồi quẹo phải, hay là sáu phần mười dặm. Cô thấy đó, tuyệt đang rơi,” Leigh nói trong giọng nghẹn ngào, “và tôi không thể – không thể tìm thấy một vài dấu mốc.”

“Chúng tôi sẽ tìm thấy chúng, Cô Kendall.” Shrader nói một cách máy móc khi anh đóng cuốn sổ lại và mặc áo khoác của anh vào. “Trong khi chờ đợi, thị trưởng, cảnh sát trưởng, và đại úy của chúng tôi, tất cả đều gửi lời thăm hỏi đến cô.”

Leigh quay mặt đi để giấu những giọt nước mắt bắt đầu rơi xuống từ mắt cô. “Thanh tra Shrader, tôi sẽ cảm kích rất nhiều nếu anh gọi tôi là Bà Manning. Kendall là nghệ danh của tôi.”

Cả Shrader lẫn Littleton không nói gì cho đến khi họ ở trong thang máy và cửa thang máy đã đóng lại. “Tôi dám cá là Manning đã ra ngoài tìm kiếm cô ta trong trận bão tuyết đó.” Shrader nói. “Nếu anh ta làm vậy, thì anh ta đã trở thành một que kem đá.”

Cá nhân Samantha Littleton nghĩ có vài cách giải thích, ít kinh khủng hơn với sự vắng mặt của Logan, nhưng nó không đáng để tranh cãi. Shrader đã ở

trong tâm trạng bức bối trong hai ngày nay, kể từ khi Holland kéo anh ra khỏi những vụ án giết người mà anh đang theo dõi, rồi gửi Sam và anh đến Mountainside. Cô không thể trách Shrader đã cảm thấy tức giận và bị bẽ mặt khi anh cho là anh đang trở thành “người giữ trẻ nổi tiếng”. Shrader là một thanh tra tận tụy, kiên trì, làm việc hết sức mình với những thành tích nổi bật trong việc phá án. Cô, mặt khác, là người mới trong Đội trọng án và, thực tế là vừa mới chuyển đến Phân khu 18 vào hai tuần trước, khi cô được tạm thời phân công làm việc cùng với Shrader cho đến khi cộng sự của anh trở về sau phép nghỉ bệnh. Sam hiểu và thậm chí chia sẻ sự bức tức của Shrader về những vụ án đang chất đống ở Phân khu 18, nhưng cô lấy làm tự hào về khả năng đối phó với sự tức giận mà không bắt người khác phải hứng chịu. Đàn ông biểu lộ sự bức tức và giận dữ, như Sharder đã làm trong hai ngày qua, làm cho cô thấy họ thích thú, non nớt, hay hơi bức bối – và, đôi khi, cả ba.

Cô đã chọn sự nghiệp trong lĩnh vực được thống trị bởi những người đàn ông, nhiều người họ vẫn không bằng lòng với sự xâm phạm của phụ nữ vào những gì đã từng là phạm vi của họ. Nhưng không giống những người phụ nữ khác trong việc thực thi pháp luật, Sam cảm thấy không muốn cưỡng bách những đồng sự nam chấp nhận cô, và tuyệt đối không ham muốn chứng minh là cô có thể cạnh tranh với họ trong cấp bậc. Cô biết cô có thể làm được.

Cô cùng lớn lên với sáu người anh hay thích gây chuyện, và cô nhận biết khi còn mười tuổi khi một người trong bọn họ đẩy cô, thật là vô ích khi cô cố đẩy lại anh ta mạnh hơn. Nó dễ dàng hơn, và mãn nguyện hơn, khi chỉ cần bước sang một bên. Và sau đó thò chân ra ngoài.

Khi trưởng thành, cô đã chuyển đổi chiến thuật đó thành loại chiến thuật tâm lý, và nó thậm chí dễ thực thi hơn vì đa số đàn ông không đề phòng khuôn mặt xinh đẹp và giọng nói nhỏ nhẹ của cô mà họ ngốc nghếch nhằm lẫn cô cho một người dễ bị đánh bại. Sự thật là đàn ông đánh giá thấp cô, đặc biệt là ngay lúc đầu, không làm cho Sam thấy bức tức chút nào. Nó làm cho cô thích thú và nó làm cho cô tràn đầy sinh khí.

Ngoài những chuyện đó, cô thực sự thích và tôn trọng đa số đám đàn ông. Nhưng cô cũng hiểu họ, và vì cô hiểu, cô bình thản với những điểm yếu và những trò hề của họ. Có rất ít chuyện họ có thể nói làm cho cô ngạc nhiên hay chọc tức được cô. Cô đã sống chung với sáu người anh. Cô đã nghe và nhìn thấy tất cả những điều đó.

“Mẹ kiếp!” Shrader đột ngột chửi thề, đập tay của anh lên vách thang máy để

nhấn mạnh.

Sam tiếp tục cài áo khoác của cô. Cô không hỏi anh là có chuyện gì. Anh là loại đàn ông vừa mới nguyên rửa rồi đánh một vật thể vô tri vô giác. Tiếp theo sẽ cảm thấy buột phải giải thích chuyện không thể giải thích. Điều mà, dĩ nhiên, anh đã làm.

“Chúng ta sẽ phải quay trở lại lên lầu. Tôi quên bảo bà ta mô tả về chiếc xe của chồng bà ta.”

“Nó là một chiếc Jeep hiệu Cherokee trắng, mới tinh, đăng ký dưới tên Công ty Phát Triển Manning,” Sam bảo anh, moi găng tay ra khỏi túi áo của cô.

“Tôi đã gọi cho DMV (Nha Lộ Vận) cách đây ít lâu, để phòng hờ Bà Manning không thể nói được nhiều khi khi bà ấy cuối cùng tỉnh lại.”

“Cô gọi DMV trên điện thoại di động của cô à?” Shrader chế giễu. “Cái điện thoại đã không hoạt động trên vùng núi này đây hả?”

“Cùng một cái.” Sam thú nhận với nụ cười khi cánh cửa thang máy mở ra.

“Bà Manning cần được giải thích cho sự vắng mặt của chồng bà ta, và đó là sự trấn an duy nhất mà tôi có thể nghĩ được lúc đó.”

Đại sảnh của Bệnh viện Good Samaritan vắng vẻ trừ hai công nhân bảo trì đang đánh bóng sàn nhà lát đá. Shrader nâng cao giọng của anh để có thể nghe trên những tiếng máy ồn ào. “Nếu cô sẽ mềm lòng và ủy mị mỗi khi cô nói chuyện với gia đình của nạn nhân, cô sẽ không làm được quá hai tháng ở Đội trọng án đầu, Littleton.”

“Tôi đã làm được hai tuần rồi.” cô trả lời một cách hờ hững.

“Nếu cô đã không chuyển đến Đội trọng án, tôi đã ở lại Phân khu 18, làm công việc của tôi thay vì vác mông của tôi lên đây.”

“Có lẽ, nhưng nếu tôi đã không chuyển đến, tôi sẽ không bao giờ có cơ hội để làm việc chung với một người như anh.”

Shrader bắn cô cái nhìn ngờ vực, tìm kiếm dấu hiệu của sự nhạo báng, nhưng nụ cười của cô rất vui vẻ. “Logan thậm chí không hội đủ điều kiện cho một vụ án mất tích. Ông ta là một người bị thất lạc.”

“Và anh nghĩ rằng Đại úy Holland đã gửi chúng ta lên đây là lỗi của tôi chăng?”

“Cô nói đúng một cách chết tiệt.” Anh dùng vai đẩy cánh cửa, và một luồng gió giá rét gùn như thổi cả hai người lùi lại. “Gia đình Mannings là VIP. Thị trưởng và Cảnh sát trưởng Trumanti đều là bạn bè cá nhân của họ, cho nên Holland quyết định là ông ta nên gửi ai đó ‘với cái mác xã hội’ để gặp Bà Manning.”

Sam xem đó như là một lời đùa. “Và anh nghĩ tôi có nó ư?”

“Đó là điều mà ông ấy đã nói.”

“Vậy thì, tại sao ông ấy lại gửi anh đi chung chứ?”

“Để phòng hờ có bất cứ công việc thực sự nào cần làm.”

Shrader chờ cô đáp trả lời sỉ nhục của anh, và khi cô không làm, anh bắt đầu cảm thấy như một kẻ khốn nạn với tánh tình nóng nảy. Để cân bằng điểm số, anh nói một lời đùa về mình. “Và cũng bởi vì ông ấy nghĩ tôi có một cái móng tuyệt đẹp.”

“Ông ấy cũng đã nói vậy ư?”

“Không, nhưng tôi nhìn thấy ông ấy kiểm tra tôi.”

Sam không nhin được cười. Shrader biết diện mạo của anh không hấp dẫn chút nào cả, thực ra, nó hết sức không thu hút người lạ. Mặc dù anh chỉ cao năm feet sáu, anh có đôi vai cong kệnh quá lớn cho cơ thể hơi thấp cộng thêm cái cổ mập mập của anh, đầu vuông với cằm xi, và đôi mắt nâu đen sâu hoắm. Khi anh giận dữ, anh gọi cho Sam nhớ về một con chó dữ tức giận. Khi anh không cau có, anh vẫn gọi cho Sam nhớ về con chó dữ. Cá nhân cô đã đặt biệt danh cho anh “Shredder.” (thiết bị cắt vụn)

Trở lại trên lầu, trên tầng thứ ba của bệnh viện, một bác sĩ trẻ đang đứng ở chân giường của Leigh, đọc hồ sơ bệnh lý của cô. Anh rời khỏi một cách lặng lẽ, đóng cánh cửa lại ở sau lưng anh. Lượng mốoc–phin bổ sung mà anh chỉ thị đã rỉ qua tĩnh mạch của Leigh, làm tê dại cơn đau tràn ngập cơ thể cô. Cô tìm kiếm nơi ẩn náu khỏi sự dẫn vật trong tâm trí của cô bằng cách nghĩ về đêm cuối cùng cô đã trải qua với Logan, khi mọi thứ đã có vẻ rất hoàn hảo và tương lai đã có vẻ thật sáng sủa. Tối thứ Bảy. Sinh nhật của cô. Và đêm khai mạc vở kịch mới của Jason Solomon.

Logan đã tổ chức một buổi tiệc lớn sau đó để ăn mừng cho cả hai sự kiện...

*

Chương 2.

“Hoan hô! Hoan hô!” Tấm màn đóng lại và mở ra sáu lần và những tiếng vỗ tay tán thưởng vẫn còn vang âm ã điếc tai. Các diễn viên đứng xếp hàng trên sân khấu, từng người một thay phiên nhau cúi đầu chào, nhưng khi Leigh bước tới phía trước, tiếng hoan hô vang dậy điên cuồng. Đèn trong rạp đã bật sáng, và Leigh có thể nhìn thấy Logan đứng ở hàng ghế trước, vỗ tay và reo hò với niềm tự hào nhiệt tình. Cô mỉm cười với anh, và anh giơ lên ngón tay cái.

Khi tấm màn đóng lại, cô đi đến cánh gà nơi Jason đang đứng, khuôn mặt của anh rạng rỡ với thắng lợi. “Chúng ta đã thắng lớn, Jason!” cô nói, ôm chầm anh.

“Chúng ta hãy chào một lần nữa đi, lần này chỉ có cô và tôi thôi.” anh nói. Jason sẽ cho kéo mở tấm màn suốt đêm cho đến khi người đi xem kịch cuối cùng rời khỏi rạp hát. “Không.” Leigh nói với nụ cười đến tận mang tai. “Cả hai chúng ta chào hai lần là đủ rồi.”

Anh giật mạnh cánh tay cô, như một cậu bé ba mươi lăm tuổi hạnh phúc – xuất sắc, bất an, nhạy cảm, ích kỷ, trung thành, nóng nảy, ân cần. “Đi nào, Leigh.” anh phỉnh phờ. “Chỉ một cái chào nữa thôi. Chúng ta đáng được mà.” Đám đông bắt đầu la hét, “Nhà soạn kịch! Nhà soạn kịch!” và nụ cười của anh mở rộng. “Họ thực sự muốn gặp lại tôi kìa.”

Anh ở trong một tâm trạng ngây ngất, và Leigh nhìn anh với vẻ hỗn hợp của một bà mẹ vừa hiểu biết và vừa lo sợ. Jason Solomon có thể làm loá mắt cô đôi khi với trí tuệ của anh, làm cô đau với sự không nhạy cảm của anh, và làm ám áp cô với sự dịu dàng của anh. Những người không biết anh nghĩ về anh như một người quyến rũ lập dị. Những người biết anh rõ hơn nói chung coi Jason như là một người tự kỷ trung tâm thông minh, khó chịu. Đối với Leigh, người biết anh, và yêu thương anh, anh là một người hoàn toàn có hai tính cách.

“Nghe tiếng vỗ tay kìa.” anh nói, giật tay cô. “Đi ra ngoài kia đi mà.”

Bất lực để kháng cự lại anh trong tâm trạng này, Leigh mỉm lòng, nhưng lùi bước. “Đi đi.” cô nói. “Tôi sẽ ở lại đây.”

Thay vì thả tay cô ra, anh siết chặt nó và kéo cô theo với anh. Cô mất thăng bằng khi họ xuất hiện từ cánh gà, và sự kháng cự bất ngờ của cô rất dễ dàng nhìn thấy được. Khoảnh khắc lúng túng không dự định trước làm cho đám đông xem như một sự tuyệt vời. Nó làm cho hai nhân vật nổi tiếng trên Broadway có vẻ như là những người đáng yêu, và tiếng vỗ tay tán thưởng

huyền não đã được hòa lẫn với tiếng thét cười.

Jason cũng sẽ thử đồ ngọt cô để chào thêm một lần nữa sau cái chào đó, nhưng lần này Leigh rút tay cô lại và quay lưng lại cười. “Đừng quên câu châm ngôn,” cô nhắc nhở anh qua vai cô, “luôn rời khỏi họ khi họ muốn nhiều hơn.”

“Đó là lời nói sáo.” anh cãi lại một cách bất bình.

“Nhưng rất đúng, tuy nhiên.”

Anh do dự một lát, sau đó đi theo cô ra hậu trường, xuống hành lang đông đúc với những diễn viên hoan hỉ và những thành viên trong đoàn bận rộn, tất cả bọn họ đang cố chúc mừng và cảm ơn nhau. Jason và Leigh dừng lại nhiều lần để tham dự những cái ôm chúc mừng.

“Tôi đã bảo với cô là ngày hai mươi tám luôn là ngày may mắn của tôi mà.”

“Anh nói đúng.” Leigh đồng ý. Jason khăng khăng đòi khai diễn tất cả các vở kịch của anh vào ngày hai mươi tám bao gồm vở kịch Blind Spot (Điểm Mù), mặc dù theo lệ thường, những vở kịch Broadway không khai diễn vào thứ bảy hàng tuần.

“Tôi cảm thấy muốn uống một ly sâm banh.” Jason công bố khi cuối cùng họ gần đến phòng thay quần áo của Leigh.

“Tôi cũng vậy, nhưng tôi cần thay đổi quần áo và tẩy trang ngay. Chúng ta có một buổi tiệc phải tham dự, và tôi muốn đến đó trước nửa đêm.”

Nhà phê bình đang chúc mừng đạo diễn của vở kịch, và Jason theo dõi kỹ anh ta một lát. “Không ai để ý là chúng ta đến muộn đâu.”

“Jason.” Leigh nhắc nhở anh với vẻ kiên nhẫn thích thú, “Tôi là khách danh dự đây. Tôi nên cố gắng đến đó trước khi buổi tiệc kết thúc.”

“Tôi nghĩ vậy.” anh đồng ý, kéo tia nhìn của anh khỏi nhà phê bình. Anh đi theo cô vào phòng thay quần áo chất đầy hoa của cô, nơi một người giữ trang phục đang chờ để giúp Leigh cởi chiếc váy và cái áo rẻ tiền mà cô đã mặc cho cảnh diễn cuối cùng.

“Hoa này là của ai vậy?” Jason hỏi, đi đến một giỏ hoa phong lan trắng khổng lồ. “Chúng chắc là đáng giá cả một gia tài.”

Leigh nhìn lướt qua giỏ hoa to lớn. “Tôi không biết.”

“Có một tấm thiệp kèm theo.” Jason nói, đã với lấy phong bì trên giỏ hoa nọ.

“Tôi đọc nó nhé?”

“Tôi có thể cản được anh sao?” Leigh nói đùa. Tính tò mò của Jason rất nổi tiếng. Đằng sau tấm màn chắn, Leigh bước ra khỏi quần áo của cô và khoác áo choàng vào, sau đó cô vội vã đi đến bàn trang điểm của cô và ngồi ở phía

trước một tấm gương lớn sáng đèn.

Với cái phong bì mở trong tay anh, Jason bắt gặp tia nhìn của cô trong gương và mang lại cho cô nụ cười kín đáo. “Cô rõ ràng là đã thu hút được một người đeo đuôi với cả đồng tiền. Thú thật đi cưng, anh ta là ai vậy? Cô biết là cô có thể tin tưởng tôi với những bí mật bản thủ của cô mà.”

Câu cuối cùng của anh làm cho Leigh cười. “Anh chưa bao giờ giữ được một bí mật nào trong đời của anh cả, dù là nó có bản thủ hay không.” cô bảo với bóng anh trong gương.

“Đúng, nhưng dù sao thì cũng nói cho tôi biết anh ta là ai đi mà.”

“Tấm thiệp viết gì?”

Thay vì nói với cô, Jason trao nó cho cô để cô có thể tự đọc nó. “YÊU ANH.” nó đã viết. Cái cau mày ngẩn bối rối của Leigh nhường lối cho một nụ cười khi cô đặt tấm thiệp xuống và bắt đầu lau chùi phấn son. “Là từ Logan.” cô bảo anh.

“Tại sao chồng cô lại gửi cho cô một giỏ hoa phong lan trắng đáng giá cả ngàn đô la với một tấm thiệp yêu cầu cô yêu anh ta chứ?”

Trước khi trả lời, Leigh làm xong việc thoa kem trên mặt của cô và bắt đầu chùi phấn son bằng những miếng khăn giấy. “Khi Logan bảo người bán hoa viết trên tấm thiệp, người bán hoa rõ ràng là đã hiểu lầm và quên đặt dấu phẩy sau chữ ‘yêu’. Nó lẽ ra nên viết là, ‘Yêu dấu phẩy Anh.’”

Một chai rượu Dom Pérignon đang nằm trong xô đá, và Jason phát hiện ra nó. “Tại sao Logan tự gọi mình là ‘anh’ thay vì gọi mình là ‘Logan’?” anh hỏi khi anh nâng cái chai từ xô đá và bắt đầu tháo miếng giấy bạc đen ở cổ chai.

“Đó có lẽ là lỗi của tôi.” cô thú nhận với cái liếc nhanh, thông cảm với anh. “Dự án Crescent Plaza đã và đang kéo dài Logan trong nhiều tháng trời, và tôi đã yêu cầu anh ấy hơi thả lỏng. Anh ấy đang cố bông đùa hơn và tự phát vì tôi.”

Jason há hốc miệng với cô trong tiếng cười chế nhạo. “Logan ư? Tự phát và bông đùa ư? Cô không thể nào là nghiêm túc.” Anh châm sâm banh vào hai chiếc ly và đặt một ly trên bàn trang điểm cho cô, sau đó anh ngồi xuống ghế xô pha nhỏ ở bên trái của cô, gác đôi chân của anh trên bàn cà phê, và gác chân qua ngay mắt cá của anh. “Trong trường hợp cô đã không nhận thấy, chồng cô nghĩ nhà hàng năm sao như là một phòng hội nghị thiếu ánh sáng với những cái nữa. Anh ta nghĩ cặp hồ sơ là một phụ trang cần thiết, và anh ta xem thường câu lạc bộ gôn của anh ta.”

“Đừng chế nhạo Logan.” cô bảo anh. “Anh ấy là một doanh nhân xuất sắc.”

“Anh ta là một người chán ngấy.” Jason cãi lại, rõ ràng là tận hưởng cơ hội hiếm hoi để chế nhạo một người nào đó mà anh thật sự thán phục và thậm chí ghen tị. “Nếu cô muốn tính bông đùa và tính tự phát trong một người đàn ông, cô nên có một cuộc tình với tôi thay vì hướng về chàng trai hoa phong

lan này cho những nét đó.”

Cô đưa cho anh vẻ ngoài thích thú, trêu mếu và lờ đi việc anh nhắc đến giỏ hoa phong lan. “Anh là người đồng đính đây, Jason.”

“Đúng, vâng.” anh đồng ý với nụ cười đến tận mang tai. “Tôi nghĩ điều đó có thể là một trở ngại cho cuộc tình của chúng ta.”

“Eric sao rồi?” Leigh hỏi, cố tình thay đổi đề tài. Eric đã là ‘một nửa kia’ của Jason hơn sáu tháng nay – mà hầu như xác lập một kỷ lục lâu dài nhất trong những mối quan hệ của Jason. “Tôi không nhìn thấy anh ta ở hàng ghế trước tôi nay.”

“Anh ta có ở đó.” Jason nói một cách hờ hững. Anh chuyển chân của anh từ bên này qua bên kia, nhìn đôi giày màu đen bóng loáng của anh. “Nói thật với cô là Eric cũng đang trở nên hơi chán ngấy.”

“Anh rất mau bị chán.” Leigh nói với cái nhìn ảm ý.

“Cô nói đúng.”

“Nếu anh muốn nghe ý kiến của tôi...”

“Điều mà, dĩ nhiên, là tôi không muốn.” Jason gián đoạn.

“Và điều mà, dĩ nhiên, dù sao thì tôi cũng sẽ nói ra – Nếu anh muốn nghe ý kiến của tôi, có lẽ anh nên cố gắng tìm một người không quá giống anh có vẻ dễ đoán được và chán ngán. Thử đi với một người nào đó xem thường câu lạc bộ gôn của anh ta để thay đổi một chút.”

“Một người rất đẹp đến nỗi tôi có thể lờ đi những nét chán ngán của anh ta ư? Thật ra mà nói, tôi biết một người như thế!”

Anh tán thành quá nhanh đến nỗi Leigh bắn cho anh cái nhìn ngờ vực trước khi cô hất miếng khăn giấy vào sọt rác và bắt đầu làm trang điểm thường ngày của cô. “Anh biết à?”

“Vâng, quả thực vậy.” Jason nói với nụ cười quỷ quái. “Anh ta có mái tóc nâu nhạt dày có những vết vàng hoe từ nắng hè, đôi mắt xinh đẹp, và thân thể to lớn. Anh ta nhìn có hơi quá trí thức so với khẩu vị của tôi, nhưng anh ta ba mươi lăm tuổi, và đó là tuổi tốt đối với tôi. Anh ta đến từ một gia đình thuộc dòng dõi quý tộc lâu đời ở New York đã bị cạn tiền từ lâu trước khi anh ta chào đời, vì vậy anh ta có nhiệm vụ khôi phục lại tài sản của gia đình, anh ta đã làm điều đó một mình...”

Leigh cuối cùng nhận biết là anh đang mô tả Logan, và vai của cô bắt đầu cười ngặt nghẽo. “Anh đúng là điên mà.”

Sự tập trung ngắn ngủi của Jason đưa anh từ chuyện lãng mạn đến việc kinh doanh mà không có chỗ ngừng ở giữa. “Đúng là một đêm!” anh nói với một tiếng thở dài, dựa đầu của anh quay lại vào ghế xô pha. “Tôi đã đúng khi thay đổi vài chỗ trong cảnh cuối cùng ở hồi thứ hai. Cô có để ý xem khán giả phản ứng mạnh mẽ đến mức nào không? Một phút trước mọi người đang cười, sau đó họ nhận biết cô thật ra sẽ làm gì và cuối cùng thì họ khóc. Nội trong vòng vài lời đối thoại, họ đi từ sự vui vẻ đến tuôn nước mắt. Vì, cung

ạ, là biên kịch xuất sắc – và diễn viên xuất sắc, dĩ nhiên.” Anh ngừng lại uống một ngụm sâm banh và, sau một lúc lặng lẽ suy nghĩ, bổ sung, “Sau khi tôi xem suất diễn chiều mai, tôi có thể muốn thay đổi ít lời đối thoại giữa cô và Jane trong hồi thứ ba. Tôi còn chưa quyết định.”

Leigh không nói gì khi cô nhanh chóng áp dụng phần son phấn còn lại, chải tóc của cô, rồi biến mất sau tấm màn để mặc vào chiếc áo mà cô đã mang tới nhà hát. Bên ngoài phòng thay quần áo, mức độ ồn ào đã dâng lên đáng kể khi các diễn viên, các thành viên trong đoàn, và những người có đủ ảnh hưởng để được phép đến hậu trường bắt đầu rời khỏi nhà hát từ cửa sau, tiếng cười và tiếng nói vang dậy khi họ chuẩn bị đi ăn mừng thắng lợi của đêm nay với bạn bè và gia đình. Lẽ ra, Jason và cô sẽ làm y như vậy, nhưng hôm nay là sinh nhật thứ ba mươi lăm của Leigh, và Logan đã quyết định rằng nó sẽ không xếp hạng thứ nhì so với đêm ra mắt của vở kịch.

Cô xuất hiện từ phía sau tấm màn mặc một chiếc áo váy bó bằng lụa màu đỏ đơn giản nhưng quyến rũ với hai dây áo nhỏ xíu đính cườm ở vai, đôi giày cao gót phù hợp, và một cái ví da hội nạm ngọc hiệu Judith Leiber đeo trên những ngón tay của cô bởi một cọng dây nhỏ hẹp.

“Màu đỏ à?” Jason nói, cười toe toét khi anh từ từ đứng lên. “Tôi chưa từng thấy cô mặc đồ đỏ trước đây.”

“Logan đã cụ thể yêu cầu tôi mặc màu này cho buổi tiệc đêm nay.”

“Thật à, tại sao?”

“Có lẽ vì anh ấy đang bông đùa.” Leigh đã nói một cách tự mãn, rồi sự bất an sau đó thay đổi cách diễn đạt vui vẻ của cô. “Tôi như thế này nhìn được chứ?”

Jason từ từ quan sát đánh giá mái tóc nâu vàng óng ả dài đến ngang vai của cô, đôi mắt to màu ngọc xanh biển, và xương gò má cao, rồi anh dừng lại ở thắt lưng nhỏ hẹp của cô, và xuống đôi chân dài của cô. Cô dễ thương, nhưng chắc chắn là không lỏng lẻo, và thậm chí không xinh đẹp. Tuy nhiên trong một căn phòng đầy những người phụ nữ như thế, Leigh Kendall cũng sẽ kéo được sự chú ý và sự thu hút ngay khoảnh khắc cô di chuyển hoặc nói chuyện. Trong nỗ lực định rõ sức mạnh hiện diện trên sân khấu của cô, các nhà phê bình ví cô như Katharine Hepburn hoặc Ethel Barrymore lúc trẻ, nhưng Jason biết là họ đã sai. Trên sân khấu, cô có sự rực rỡ vô song của Hepburn và cô có chiều sâu thần kỳ của Barrymore, nhưng cô cũng còn có những thứ khác nữa, những thứ chắc chắn quyến rũ hơn và duy nhất của riêng cô – một sự quyến rũ mê hoặc rất mạnh mẽ khi cô đang đứng trong phòng thay quần áo của cô, chờ nghe ý kiến của anh về y phục của cô, như

khi cô ở trên sân khấu. Cô là một nữ diễn viên điềm đạm nhất, hợp tác nhất mà anh từng biết, nhưng cô có vẻ là một rào chắn bí ẩn, không ai được phép vượt qua. Cô làm việc rất nghiêm túc, nhưng cô không xem bản thân mình một cách nghiêm túc, và đôi khi sự khiêm tốn và khiêu hải hước của cô làm anh cảm thấy mình như là một người có tánh tình hung dữ, tự cao tự đại.

“Tôi đang bắt đầu ước gì là tôi đang mặc một cặp quần jean và một cái áo thun chui đầu.” cô nói đùa, nhắc nhở anh rằng cô đang đợi nghe ý kiến của anh.

“Được.” anh nói, “Đây là – sự thật thẳng thắn nhé: mặc dù cô không gần lộng lẫy như chồng cô, cô cũng là một người phụ nữ hấp dẫn khác thường.”

“Trong trường hợp không mong đợi điều đó có nghĩa là một lời khen lớn.”

Leigh nói, cười khi cô mở cửa tủ và lấy ra áo khoác của cô, “Cám ơn nhiều.”

Jason thực sự kinh ngạc bởi việc chậm hiểu của cô. “Dĩ nhiên đó là một khen, Leigh, nhưng tại sao cô lại quan tâm đến việc cô nhìn ra sao ngay lúc này? Vấn đề đó đã là chuyện cách đây một tiếng đồng hồ, cô đã thuyết phục bốn trăm người rằng cô thật sự là một người phụ nữ ba mươi tuổi bị mù lòa không biết rằng mình đang giữ chiếc chìa khoá để phá án một vụ giết người ghê gớm. Cô đã làm mỗi một khán giả đó ngọ nguậy trong ghế của họ vì khiếp sợ!” Jason đưa hai tay lên với vẻ kinh tởm hoang mang. “Chúa ơi, tại sao một người phụ nữ có thể làm được tất cả lại quan tâm đến một chuyện khôn kiếp như là cô ta trông ra sao trong chiếc áo dự tiệc chứ?”

Leigh mở miệng định trả lời, sau đó cô mỉm cười và lắc đầu. “Đó là chuyện của phái nữ.” cô nói bằng giọng chua chát, nhìn lướt qua đồng hồ của cô.

“Tôi hiểu rồi.” Anh mở cánh cửa phòng thay quần áo và bước sang một bên với cử chỉ lịch sự cố tình. “Mời cô.” anh nói, sau đó anh đưa cánh tay cho cô và cô nắm lấy nó, nhưng khi họ bắt đầu đi xuống hành lang ở phía sau, anh nghiêm trang lại. “Khi chúng ta đến buổi tiệc, tôi sẽ hỏi Logan xem anh ta có gửi cho cô giỏ hoa phong lan đó hay không.”

“Tôi thà là anh đừng lo lắng cho mình hoặc Logan tối nay.” Leigh nói, giữ giọng của cô nhẹ nhàng. “Cho dù là Logan đã không gửi chúng, nó cũng thật sự không quan trọng. Chúng ta đã đề phòng cẩn thận – bây giờ tôi có một tài xế kiêm vệ sĩ. Matt và Meredith Farrell đã cho tôi mượn anh ta sáu tháng trong khi họ vắng mặt. Anh ta giống như là một thành viên trong gia đình họ khi họ có mặt ở nhà ở Chicago. Tôi được bảo vệ rất tốt.”

Mặc dù với những lời trấn an của Leigh, cô không thể hoàn toàn ngăn chặn sự run rẩy lo âu về giỏ hoa phong lan. Gần đây, cô đã nhận vài món quà nặc danh, tất cả chúng đều mắc tiền và nhiều ẩn ý tình dục rành rành, như là một đôi vớ đen đấng-ten và áo ngực từ Neiman Marcus và một bộ đồ ngủ vô cùng mỏng manh, quyến rũ từ Bergdorf Goodman. Một tấm thiệp nhỏ màu trắng luôn đi kèm với những món quà với những lời nhắn ngắn ngủi, khó

hiều như, “Mặc cái này cho anh.” và “Anh muốn thấy em trong cái này.” Cô đã nhận một cuộc gọi điện thoại ở nhà ngày sau khi món quà đầu tiên được chuyển đến nhà hát. “Em có đang mặc món quà của em không, Leigh?” Giọng nói âu yếm, phỉnh phờ của một người đàn ông đã hỏi trong máy trả lời tự động.

Tuần trước, Leigh đã viếng thăm Saks, nơi cô mua một cái áo choàng cho Logan và một cái cài áo nhỏ cho mình, cô đã nhét cái cài áo vào túi áo choàng của cô. Cô định bước xuống vỉa hè ở góc đường của Đại lộ Fifth và Đường 51st cùng với những người đi bộ khác khi tay của một người đàn ông với tới từ phía sau lưng cô, cầm một cái túi mua sắm nhỏ hiệu Sak. “Cô đã đánh rơi cái này.” anh ta nói một cách lịch sự. Giật mình, Leigh tự động cầm lấy cái túi và thả nó vào trong cái túi lớn hơn chứa cái áo choàng của Logan, nhưng khi cô nhìn quanh để cảm ơn người nọ, hoặc là anh ta đã thụt lùi vô đám đông đi bộ hoặc là anh ta là người đàn ông mà cô nhìn thấy đi vội vã xuống phố, áo khoác của anh ta che đến tận tai của anh ta, đầu của anh ta cúi xuống tránh gió.

Khi cô về đến nhà với những món đồ mới mua của cô, Leigh nhận biết cái túi nhỏ của cô từ Saks vẫn còn trong túi áo choàng của cô, nơi mà lúc đầu cô đã đặt nó. Cái túi của người đàn ông đã trao cho cô ở trên đường chứa một chiếc chiếc nhẫn bạc nhỏ, như một chiếc nhẫn cưới. Tâm thiệp đã đề là “Em thuộc về anh.”

Mặc dù tất cả những chuyện đó, cô tin chắc là giỏ hoa phong lan trong phòng thay quần áo của cô đến từ Logan. Anh biết chúng là loại hoa ưa thích của cô.

Trong con hẻm sau lưng nhà hát, tài xế kiêm vệ sĩ mới của Leigh đang đứng bên cạnh chiếc xe limousine đang mở cửa. “Cuộc biểu diễn rất được ưa chuộng, Bà Manning, và bà thật tuyệt vời!”

“Cảm ơn anh, Joe.”

Jason ngồi vào chiếc xe hơi sang trọng và gật đầu hài lòng. “Mọi người nên có một vệ sĩ kiêm tài xế riêng.”

“Anh có thể không nghĩ vậy trong chốc lát nữa đây.” Leigh cảnh báo anh với nụ cười tiếc nuối khi tài xế ngồi vào đằng sau vô-lăng và cài số xe. “Anh ta lái xe như...” “Chiếc xe đột ngột bắn như tên lửa về phía trước, ném hai người họ vào ghế của họ và xộc vào giao thông đông đúc.

“Đồ điên!” Jason chửi thề, chộp lấy tay cầm ngay ghế ngồi bằng một tay và cổ tay của Leigh với tay kia.

*

Chương 3.

Căn hộ của Leigh và Logan chiếm toàn bộ tầng thứ hai mươi bốn của tòa cao ốc. Nó có một thang máy tự nhân có chức năng như một “tiền sảnh” bên ngoài căn hộ của họ, và Leigh đút chìa khoá của cô vào khóa thang máy để cánh cửa sẽ mở ra trên tầng nhà của cô. Ngay khi cửa thang máy mở ra, âm thanh của buổi tiệc lớn đang diễn ra chào đón họ ngay từ ngoài cửa của căn hộ. “Nghe giống như là một buổi tiệc vui nhộn.” Jason nhận xét, giúp cô cởi áo choàng và trao cho người giúp việc của Leigh, người đang đứng ở tiền sảnh bên ngoài để lấy áo choàng của họ. “Sinh nhật hạnh phúc, Bà Manning.” Hilda nói.
“Cảm ơn chị, Hilda.”

Jason và Leigh cùng nhau bước vào căn hộ đi lên đại sảnh bằng đá cẩm thạch được nâng cao mang lại một tầm nhìn rõ ràng của những căn phòng đông đúc người sôi động, ăn mặc thanh lịch, đẹp đẽ đang nói cười, uống rượu, và ăn bánh canapes từ những cái khay được chuyền xung quanh bởi một nhóm người phục vụ trong những bộ âu phục vét đen. Jason lập tức nhìn thấy những người mà anh quen biết, và đi xuống những nấc thang, nhưng Leigh tiếp tục đứng yên ở đó, ngạc nhiên bởi vẻ đẹp của toàn khung cảnh, nó thể hiện sự thành công và giàu có của Logan và cô đạt được với nhau trong sự nghiệp riêng của họ. Ai đó đã phát hiện ra cô và bắt đầu đồng thanh la to “Chúc cô sinh nhật hạnh phúc!”

Logan đi đến bên cô với một ly rượu và anh đặt nó trong tay cô và đặt một nụ hôn trên miệng của cô. “Em thật tuyệt vời tối nay. Sinh nhật hạnh phúc, em yêu.” anh nói. Trong khi quan khách của họ nhìn, anh cho tay vào trong túi áo vét đen của anh và lấy ra một cái hộp hiệu Tiffany được buộc với dây ru băng lụa. “Mở nó đi.” anh khích lệ.

Leigh nhìn anh ngập ngừng. “Ngay bây giờ ư?” Bình thường Logan ưa thích sự riêng tư hơn cho những khoảnh khắc tình cảm, nhưng anh đang ở trong một tâm trạng vô tư như một chàng trai trẻ tối nay.

“Ngay bây giờ.” anh đồng ý, mắt của anh mỉm cười với cô. “Tuyệt đối, ngay bây giờ.”

Có thể là một chiếc nhẫn hay là đôi bông tai, Leigh đoán, đánh giá từ kích cỡ và hình dạng của chiếc hộp da màu kem sau khi mở chiếc hộp màu xanh ở bên ngoài. Bên trong là một sợi dây chuyền tuyệt đẹp với mặt dây chuyền làm bằng hồng ngọc và kim cương theo hình trái tim. Bây giờ cô hiểu tại sao anh lại muốn cô mặc màu đỏ. “Nó thật là lộng lẫy.” cô nói, rất cảm động bởi

việc anh đã sử dụng nhiều tiền như vậy trên người cô. Bất kể Logan có làm ra được nhiều tiền đến thế nào đi chăng nữa, anh có cảm giác có lỗi khi tiêu xài vào bất cứ thứ gì không tạo ra lợi nhuận hoặc ít ra là giảm được thuế.

“Anh sẽ giúp em đeo nó.” anh nói, nâng mặt dây chuyền lấp lánh từ chiếc hộp của nó. “Quay lại đi.” Khi anh làm xong, anh xoay lưng cô lại để cho quan khách có thể nhìn thấy mặt dây chuyền lỏng lẫ, nằm ngay dưới cổ họng của cô. Món quà đã dành được một tràng pháo tay và những tiếng thét phê chuẩn.

“Cảm ơn anh.” Leigh nói khẽ, mắt của cô sáng ngời.

Anh vòng cánh tay qua vai cô và vừa cười vừa nói, “Lát nữa anh sẽ mong đợi một lời cảm ơn thích hợp hơn, khi chúng ta ở một mình. Món đồ trang trí nhỏ đó tốn anh đến hai trăm rưỡi ngàn đô-la đấy.”

Choáng váng và thích thú, Leigh thì thầm lại, “Em không chắc là em biết cách diễn đạt sự biết ơn đáng giá một phần tư triệu đô la.”

“Nó sẽ không dễ dàng, nhưng anh sẽ làm vài gợi ý hữu ích và khuyến nghị, lát nữa trong đêm nay.”

“Em sẽ rất cảm kích.” cô trêu chọc, nhìn ánh mắt ám áp và hấp dẫn của anh.

Anh thở dài và đặt bàn tay của anh dưới khuỷu tay của cô, đưa cô xuống những nấc thang bằng đá cẩm thạch vào phòng khách. “Thật không may, trước khi chúng ta có thể giải quyết vấn đề rất quan trọng đó, chúng ta có một vài giờ phải xã giao với khách khứa.” Ngay nấc thang cuối cùng, anh ngừng lại và nhìn quanh quất. “Có một người ở đây mà anh muốn em gặp mặt.”

Khi họ từ từ đi qua những căn phòng ồn ào, đông đúc người, chào đón khách của họ, Leigh liên tục bị ngạc nhiên bởi sự tương phản giữa bạn bè và đối tác kinh doanh của Logan và của riêng cô. Hầu hết bạn bè của Logan là thành viên của những gia đình có thế lực nổi tiếng ở New York, họ là những chủ ngân hàng và những nhà từ thiện, Thượng nghị sĩ và các quan toà, tất cả bọn họ với tiền “cũ”. Kín đáo. Họ đều ăn mặc những bộ quần áo đắt tiền nhưng bảo thủ và cư xử không chê vào đâu được, với những bà vợ rất xứng đôi với họ.

So sánh với họ, bạn bè của Leigh tuyệt đối có vẻ khoa trương, họ là những nghệ sĩ, diễn viên, nhạc sĩ, và nhà biên kịch – mọi người ngang bằng “ăn khớp” với nhau trong việc lơ là, và đó là việc đáng nguyên rủa của họ. Hai nhóm người không lẫn tránh nhau, nhưng cũng không tán gẫu với nhau. Trong khi cô bạn Theta Berenson của Leigh đang giải thích chi tiết của một tác phẩm nghệ thuật mới cho nhóm của cô, những chiếc lông vàng khổng lồ trên mũ của cô liên tục chạm vào tai của chủ đầu tư ngân hàng đứng phía sau

cô. Chủ ngân hàng, bạn của Logan, cúi kính hất những cái lông chim ra trong khi ông ta tiếp tục bàn về chiến lược phân bổ khoản đầu tư mới với Sheila Winters, một bác sĩ chuyên khoa rất được tôn trọng. Leigh và Logan đã gặp Sheila một vài lần để giải quyết sự xung đột trong hôn nhân của họ vào vài năm trước đây, trong khoảng thời gian giúp đỡ cô đã trở thành bạn thân của họ. Khi cô nhìn qua và nhìn thấy Leigh, cô gửi một nụ hôn gió và vẫy tay chào.

Mặc dù Logan và Leigh dừng lại thường xuyên để tán gẫu với khách của họ, Logan không để vợ anh dừng lại lâu. Anh đang tìm kiếm người nào đó mà anh muốn cô gặp mặt. “Anh ấy kia, ở đằng kia.” Logan cuối cùng nói, và lập tức bắt đầu đưa Leigh tiến về phía một người đàn ông cao lớn, tóc đen đang đứng hẵn một mình ở cuối phòng khách, ngắm nhìn bức tranh sơn dầu treo trên tường. Cách diễn đạt buồn chán của anh ta và tư thế tách rời làm nó rất hiển nhiên là anh ta không quan tâm đến tác phẩm nghệ thuật, hoặc buổi tiệc.

Leigh nhận ra anh ta ngay lập tức, nhưng sự hiện diện của anh trong nhà của cô thật không thể tin đến nỗi cô không thể tin vào mắt cô. Cô đứng khựng lại, nhìn chăm chăm vào Logan trong sự hoài nghi hoảng sợ. “Đó không thể nào là người mà em đang nghĩ đến!”

“Em nghĩ đó là ai?”

“Em nghĩ đó là Michael Valente.”

“Em nói đúng.” Anh đẩy cô tới phía trước, nhưng Leigh bị cắm rễ xuống sàn nhà, nhìn chăm chăm vào Valente, một cách kinh hoàng. “Anh ta muốn gặp em, Leigh. Anh ta là một fan hâm mộ nhiệt tình của em.”

“Ai để cho anh ta vào đây vậy?”

“Anh đã mời anh ta.” Logan giải thích một cách kiên nhẫn. “Anh đã không đề cập anh ta với em trước đây, vì vụ làm ăn đã không được hoàn thành, nhưng Valente đang xem xét đến việc đặt ra tất cả vốn đầu tư cho toàn bộ dự án Crescent Plaza. Anh đã có vài cuộc họp với anh ta. Anh ta là một thiên tài trong việc thu tóm những vụ làm ăn kinh doanh béo bở.”

“Và tránh bị khởi tố sau đó.” Leigh phản kích một cách âm đạm. “Logan, anh ta là một tên tội phạm đấy!”

“Anh ta chỉ bị kết tội đã phạm sai lầm một lần.” Logan nói, chắc lưỡi với phản ứng phẫn nộ của cô. “Bây giờ anh ta là một tỉ phú đứng đắn với một kỷ lục không thể tin nổi trong việc biến chuyển các dự án thương mại mạo hiểm, như Crescent Plaza, thành những thành công dữ dội mang đến cả gia tài cho mọi người.”

“Anh ta là một kẻ phạm trọng tội!”

“Đó là chuyện ngày xưa ngày xưa, và có lẽ là một buộc tội sai lầm.”

“Không, nó không phải! Em đã đọc là anh ta đã nhận tội.”

Thay vì bực bội, Logan nhìn chăm chăm vào cách diễn đạt rối loạn của cô với vẻ ngưỡng mộ thích thú. “Em đã làm nó như thế nào nhỉ?”

“Làm cái gì?”

“Duy trì cùng sự cứng rắn, giá trị tuyệt vời mà em có khi chúng ta gặp nhau lần đầu tiên ấy?”

“‘Cứng rắn’ không nghe giống như một chuyện tốt cho em.”

“Trên người em,” anh nói khẽ, “‘Cứng rắn’ là thứ tuyệt vời.”

Leigh không nghe thấy khi cô nhìn quanh quất trong phòng. Cô nhìn thấy Thẩm phán Maxwell và Thượng nghị sĩ Hollenbeck đang đứng sát vách tường phía sau bàn tiệc đứng – xa đến mức họ có thể tránh được từ nơi Valente đang đứng. “Logan, không có một người nào trong nhà này với tiếng tăm cần bảo vệ đứng bất cứ nơi đâu gần Michael Valente. Họ đã tránh xa anh ta như họ có thể làm được.”

“Maxwell không phải là thánh nhân, và tủ áo của Hollenbeck có đủ chỗ cho tất cả những bộ xương của ông ta.” Logan nói dứt khoát, nhưng khi anh nhìn quanh quất, anh đạt đến cùng kết luận mà Leigh đã đạt đến. “Có lẽ là không khôn ngoan khi mời Valente đến đây.”

“Chuyện gì đã khiến anh mời anh ta vậy?”

“Đó là vì sự bốc đồng. Anh đã gọi điện thoại cho anh ta chiều nay để thảo luận vài chi tiết trong bản hợp đồng của dự án Crescent Plaza, và anh đã đề cập đến vở kịch của em được khai diễn đêm nay và chúng ta sẽ tổ chức tiệc sau đó. Anh ta đề cập đến vở kịch, và anh ta nói anh ta là một fan hâm mộ nhiệt tình của em. Anh biết tối nay nhà hát không còn ghé trống, vì vậy anh đã thoả hiệp và do đó mời anh ta đến dự tiệc. Anh có quá nhiều chuyện đang diễn ra nên đã không cân nhắc đến việc anh ta có mặt ở đây có thể là vụng về, đặc biệt là đối với Sanders và Murray. Em làm dùm anh một chuyện được không, em yêu?”

“Vâng, dĩ nhiên.” Leigh trả lời, nhẹ nhõm là Logan ít ra cũng nhận rõ được vấn đề.

“Anh đã nói chuyện với Valente tối nay. Nếu em không thấy phiền trong việc tự giới thiệu mình với anh ta, anh sẽ đi đến đằng kia và dỗ ngọt Sanders và Murray vì đã cảm thấy bị xúc phạm. Valente uống rượu Glenlivet – không pha đá, không pha nước. Hãy lấy cho anh ta một ly rượu mới, và thể hiện vai trò nữ chủ nhân trong vài phút. Đó là mọi chuyện em cần làm.”

“Rồi sao nữa? Để anh ta ở đó một mình à? Em có thể giới thiệu được ai khác với anh ta chứ?”

Cảm giác hài hước khô khan của Logan làm cho ánh mắt của anh sáng rực khi anh liếc nhìn xung quanh phòng, tìm kiếm ứng cử viên có thể. “Điều đó thì dễ thôi. Giới thiệu cô bạn Claire Straight của em cho anh ta, cô ta sẽ kể cho bất kỳ người nào chịu nghe về cuộc ly hôn của cô ta. Jason và Eric đã trông có vẻ sẵn sàng để bóp cổ cô ta.” Ngay lúc đó, Claire, Jason, và Eric tất

cả đều nhìn lên, và Logan và Leigh vẫy tay với họ. “Claire...” Logan gọi, “Đừng quên kể cho Jason và Eric nghe về người luật sư của em và cách anh ta phản bội em. Hỏi họ xem liệu em có nên kiện anh ta cho việc làm phi pháp hay không.”

“Anh là một người tồi tệ.” Leigh nói với tiếng cười khúc khích.

“Đó là lý do tại sao em yêu anh.” Logan trả lời. “Thiệt uổng là Valente không phải là người đồng tính.” anh nói đùa. “Nếu không thì em có thể làm mai anh ta cho Jason. Làm như thế Jason sẽ có được một người tình và một người hậu thuẫn thường trực cho tất cả những vở kịch của anh ta. Tất nhiên, điều đó sẽ làm cho Eric ghen và thậm chí càng chết người hơn lúc bình thường, vì thế có lẽ đó không phải là một ý tưởng hay.” Anh tiếp tục quan sát kỹ khách của họ cho đến khi chiếc mũ với những cọng lông vàng giành được sự chú ý của anh. “Anh nghĩ chúng ta có thể giới thiệu anh ta với Theta. Cô ta rất xấu xí, nhưng Valente có một bộ sưu tập nghệ thuật tuyệt vời, và cô ta được cho là một họa sĩ.”

“Bức tranh cuối cùng của cô ta vừa mới bán với cái giá một trăm bảy mươi lăm ngàn đô la đấy. Không có gì là ‘cho là’ về chuyện đó cả.”

“Leigh, cô ta vẽ thứ đó bằng cùi chỏ và đồ lau sàn nhà của cô ta đấy.”

“Cô ta không có.”

Logan cười một cách nghiêm túc, và anh che nó bằng cách nâng ly của anh đến miệng của anh. “Vâng, cô ta đã làm vậy, em yêu. Cô ta đã kể cho anh nghe thế.” Đột ngột tia nhìn sung sướng của anh chuyển sang một người phụ nữ tóc vàng hấp dẫn trong cùng nhóm đó. “Vấn đề về Valente đã được giải quyết. Chúng ta hãy giới thiệu anh ta với cô bạn Sybil Haywood của em. Cô ta có thể nói bói cho anh ta...”

“Sybil là một nhà chiêm tinh, không phải là một thầy bói.” Leigh nói một cách cứng rắn.

“Có gì khác nhau đâu nào?”

“Tùy theo là anh hỏi ai.” Leigh nói, cảm giác hơi bực bội bởi những lời đùa về bạn cô, và đặc biệt là Sybil. Leigh ngừng lại để gật đầu và mỉm cười một cách vui vẻ với hai cặp gàn đó, sau đó cô bổ sung, “Sybil có rất nhiều khách hàng nổi tiếng, bao gồm Nancy Reagan. Bất kể là anh tin vào thuật chiêm tinh hay không, Sybil tận tụy trong lĩnh vực của cô ấy và với khách hàng của cô ấy như anh đối với khách hàng của anh vậy.”

Logan lập tức tỏ vẻ ân hận. “Anh chắc chắn rằng cô ta là vậy. Và cảm ơn em đã không chỉ ra rằng bạn bè của anh và anh chán ngán như bụi bặm, và những cuộc hội thoại của tụi anh có thể đoán trước được và chán ngắt. Bây giờ, em có nghĩ là Sybil sẽ giúp đỡ lấy Valente khỏi tay chúng ta và bỏ chút ít thời gian với anh ta đêm nay không?”

“Cô ấy sẽ làm nếu em nhờ cô ấy.” Leigh nói, đã quyết định một kế hoạch để có thể thực hiện được.

Hài lòng rằng thoả hiệp đã được thực hiện, Logan ôm nhẹ vai cô. “Đừng rời khỏi anh quá lâu. Đêm nay là đêm quan trọng của em, nhưng anh muốn được dự phần nhiều nếu anh có thể.”

Đó là những lời nói ủy mị tình cảm công khai đến nỗi Leigh lập tức tha thứ cho anh cho việc chế nhạo bạn cô và thậm chí cho việc đã mời Valente. Khi Logan lướt một nụ hôn lên má của cô và rời khỏi, Leigh nhìn về hướng của Valente và khám phá ra là anh ta không còn nhìn bức hoạ nữa. Anh đã quay lại và nhìn chòng chọc vào họ. Cô tự hỏi một cách không thoải mái là anh đã nghe được bao nhiêu của sự tranh luận của họ mà anh đã chứng kiến và nếu anh có đoán ra anh là nguyên nhân của nó. Nó không lấy nhiều trí tưởng tượng về phía anh ta, Leigh quyết định. Cô nghi ngờ rằng bất cứ khi nào Valente muốn xâm nhập vào một cuộc họp mặt đứng đắn, đa số những nữ chủ nhân có lẽ có cùng phản ứng oán giận và miễn cưỡng mà Leigh đang cảm thấy ngay lúc này.

*

Chương 4.

Vội xóa bỏ vẻ kính tởm trên khuôn mặt của cô, Leigh di chuyển qua đám đông cho đến khi cô đến được nhóm của Sybil Haywood. “Sybil, mình cần sự giúp đỡ của cậu.” cô nói, kéo nhà chiêm tinh sang một bên. “Mình có một vấn đề xã giao khó xử...”

“Cậu chắc chắn là có.” Sybil đồng ý với nụ cười hiểu biết. “Cung Xử Nữ rất khó đối phó, nhất là khi Diêm tinh và Hỏa tinh đang...”

“Không, Không. Không phải là một vấn đề về chiêm tinh. Mình cần một người nào đó mà mình có thể tin tưởng là có thể xử lý một người đàn ông...”

“Người đó thuộc cung Xử Nữ...” Sybil tuyên bố một cách dứt khoát.

Leigh quý mến Sybil, nhưng lúc này, ấn định của nhà chiêm tinh trên thuật chiêm tinh đang làm cô phát điên lên. “Sybil, làm ơn đi. Mình không có chút ý tưởng nào về cung mệnh của anh ta cả. Nếu cậu lấy được anh ta ra khỏi tay của mình và tán gẫu với anh ta trong vài phút, cậu có thể hỏi anh ta về...”

“Valente thuộc cung Xử Nữ.” Sybil xen vào một cách kiên nhẫn.

Leigh chớp mắt với cô. “Sao cậu biết?”

“Mình biết, vì khi Thượng nghị viện điều tra anh ta vào tháng Chín năm ngoái, Valente đã được yêu cầu nói ra tên họ và ngày sinh. Tờ Times đã tường trình về lời khai của anh ta, và một phóng viên đã lưu ý rằng Valente đã thật sự khai báo vào ngày sinh nhật thứ bốn mươi ba của anh ta. Điều đó nói lên rằng anh ta thuộc cung Xử Nữ.”

“Không, ý mình là làm thế nào mà cậu biết ‘vấn đề xã giao khó xử’ của mình là Valente kia?”

“Ồ, chuyện đó.” Sybil vừa nói vừa cười khi cô liếc một cách chậm chạp, hiểu biết qua những vị khách khác trong tầm nhìn. “Anh ta nổi bật trong đám đông của những nhà chính trị gia, chủ ngân hàng, và các nhà doanh nghiệp hàng đầu. Không có một tên tội phạm nào khác ở nơi này để cho anh hoà mình vào. Thật ra thì có lẽ có rất nhiều tội phạm ở đây, nhưng họ đã không bị bắt và bị bỏ tù giống như anh ta.”

“Cậu có thể là đúng.” Leigh nói một cách lơ đãng. “Mình sẽ giới thiệu mình với anh ta. Cậu làm ơn lấy một ly rượu cho anh ta và đưa nó đến trong một vài phút để mình có thể lịch sự thoát thân không?”

Sybil cười toe toét. “Cậu muốn mình xã giao với một người đàn ông cao lớn đẹp trai, người thích chống đối xã hội, có một quá khứ vẫn đục, một hiện tại đáng ngờ, và tài sản đáng giá mười lăm tỉ đô-la, có lẽ là từ những lợi nhuận bất chính? Phải vậy không?”

“Đại khái là vậy.” Leigh thừa nhận một cách ủ rũ.

“Mình nên mang thức uống nào đến cho anh ta? Máu hả?”

“Glenlivet.” Leigh nói, ôm chầm cô. “Không pha đá, không pha nước, không

pha máu.”

Cô nhìn Sybil bắt đầu đi về phía một trong những quầy rượu, và với vẻ miễn cưỡng, Leigh nặn ra một nụ cười trên khuôn mặt của cô và đi về phía Valente. Anh quan sát cô với tính hiếu kỳ tách rời khi cô đến gần, vẻ mặt của anh không háo hức khiến Leigh nghi ngờ anh có thật sự là một ‘fan’ của cô hay thậm chí việc anh đặc biệt muốn gặp cô. Đến lúc cô đến đủ gần để chia tay ra cho anh, cô lưu ý là anh cao ít nhất là sáu feet ba, đôi vai to lớn, vạm vỡ, mái tóc đen, dày và cứng, đôi mắt màu hổ phách nhìn như xuyên thấu.

Leigh đưa tay của cô ra. “Ông Valente phải không?”

“Vâng.”

“Tôi là Leigh Manning.”

Anh hơi mỉm cười với chuyện đó – một nụ cười lạ lùng, suy đoán không hoàn toàn đạt đến mắt của anh. Với tia nhìn chăm chăm của anh dán chặt vào người cô, anh nắm tay cô trong cái bắt tay hơi chặt và hơi lâu. “Bà khỏe không, Bà Manning...” anh nói bằng giọng nam trung trầm ấm có học thức hơn là Leigh đã nghĩ.

Leigh dùng đủ áp lực để cho biết là cô muốn bàn tay cô được thả ra và anh thả nó ra, nhưng tia nhìn của anh tiếp tục dán chặt trên người cô làm cho cô mất bình tĩnh khi anh nói, “Tôi rất thích sự biểu diễn của bà tối nay.”

“Tôi thấy thật bất ngờ là ông đã có mặt ở đó.” Leigh nói mà không suy nghĩ. Căn cứ trên những gì cô biết về anh, anh không có vẻ là loại người thích thưởng thức một vở kịch nói nhay cảm với nhiều sự tinh tế.

“Có lẽ bà nghĩ thay vào đó tôi sẽ gõ cửa các cửa hàng bán rượu chẳng?”

Điều đó gần với sự thật đến nỗi Leigh cảm thấy như bị lột trần, và cô không thích nó. “Ý tôi là những tấm vé vào đêm khai mạc gần như là không thể có được.”

Nụ cười của anh đột ngột đạt đến mắt của anh, làm cho chúng hơi ảm áp lại. “Đó không phải là ý của bà, nhưng bà thật lịch sự khi nói vậy.”

Leigh chớp lấy đề tài chung đầu tiên xuất hiện trong đầu. Với một nụ cười hết sức rạng rỡ, cô nói, “Tôi hiểu là ông đang nghĩ đến chuyện tham gia vào một dự án làm ăn với chồng tôi.”

“Bà không chấp thuận, dĩ nhiên.” anh nói bằng giọng chua chát.

Leigh cảm thấy như thể cô đã bị điều khiển vào một loạt khúc quanh khó chịu. “Tại sao ông lại nghĩ vậy?”

“Tôi đã theo dõi bà vài phút trước đây khi Logan nói với bà là tôi có mặt ở đây, và tại sao tôi lại ở đây.”

Mặc dù người đàn ông này có một quá khứ như nhuốc, anh cũng là một vị

khách trong nhà của cô, và Leigh hơi bị mất thể diện là cô đã để cho những cảm nghĩ tiêu cực của cô về anh thể hiện công khai. Tin tưởng vào một câu ngạn ngữ xưa rằng sự phòng thủ hay nhất là một sự tấn công tốt, cô nói một cách cứng rắn và lịch sự, “Ông là một vị khách trong nhà của tôi, và tôi là một nữ diễn viên, ông Valente. Nếu tôi có bất cứ cảm nghĩ tiêu cực nào về bất cứ vị khách nào, bao gồm ông, thì ông sẽ không hề biết nó vì tôi sẽ không bao giờ để cho chúng lộ ra ngoài cả.”

“Điều đó thật là yên lòng.” anh nói nhẹ.

“Đúng, ông đã hoàn toàn nhầm lẫn.” Leigh bổ sung, hài lòng với chiến lược của cô.

“Điều đó có nghĩa là bà không phản đối mối quan hệ làm ăn giữa tôi và chồng bà à?”

“Tôi đã không nói vậy.”

Để làm cho cô bị sốc hơn, anh cười với câu trả lời thoái thác của cô, một nụ cười chậm chạp, quyến rũ một cách kỳ lạ, bí ẩn làm đôi mắt anh lấp lánh dưới cặp mí dày của chúng. Những người khác chưa chắc nhận thấy được những sắc thái của nó, nhưng nghề nghiệp của Leigh dựa trên những tính chất của cách diễn đạt, và cô cảm nhận được ngay sự nguy hiểm đang ẩn nấp đằng sau nụ cười tán tỉnh của anh. Đó là một nụ cười hấp dẫn nguy hiểm của một con dã thú tàn bạo, một con dã thú muốn cô cảm nhận được quyền lực của anh ta, sự thách thức của anh ta đối với trật tự xã hội, và để bị cám dỗ bởi những gì anh đại diện. Do đó Leigh bị đẩy lùi. Cô lấy tia nhìn của cô khỏi anh, và ra dấu bằng điệu bộ đến bức họa trên bức tường, một bức họa mà Logan sẽ thậm chí không treo nó trong tủ dưới một hoàn cảnh bình thường. “Tôi nhận thấy rằng lúc này ông đã chiêm ngưỡng bức họa này.”

“Thực sự thì, tôi đã chiêm ngưỡng cái khung, chứ không phải là bức họa.”

“Nó có từ thế kỷ XVII. Nó từng được treo trong phòng sách của ông nội Logan.”

“Bà không thể nào là đang nói về bức tranh.” anh nói một cách khinh bỉ.

“Tôi đang nói về cái khung. Bức tranh,” cô khuyên bảo anh với vẻ cần rút trong sự báo thù thích thú, “đã được vẽ bởi bà của chồng tôi.”

Tia nhìn của anh chuyển sang một bên, từ bức họa đến khuôn mặt của cô.

“Bà không cần cho tôi biết kiến thức đó.”

Anh nói đúng, nhưng việc Sybil đến đã cứu Leigh khỏi phải trả lời. “Đây là một người mà tôi mong ông sẽ gặp.” cô nói hơi quá sốt sắng, giới thiệu hai người họ. “Sybil là một nhà chiêm tinh nổi tiếng.” Leigh bổ sung, và lập tức bực bội với vẻ ngoài chế nhạo của anh.

Không nản lòng bởi phản ứng của anh, Sybil mỉm cười và đưa tay phải của cô ra, nhưng anh không thể bắt nó vì cô đang cầm một ly rượu trong tay.

“Tôi đã trông mong một cuộc họp mặt với ông.” cô nói.

“Thật à, tại sao?”

“Tôi còn chưa rõ.” Sybil trả lời, đưa tay phải xa hơn về phía anh. “Đây là rượu của ông. Rượu scotch. Không pha đá. Không pha nước. Đó là những gì ông uống.”

Quan sát cô với cái nhìn nghi ngờ yếm thế, anh miễn cưỡng lấy ly rượu. “Tôi phải tin là cô biết tôi thích uống gì vì cô là một nhà chiêm tinh hả?”

“Ông sẽ tin không nếu tôi nói điều đó là đúng?”

“Không.”

“Trong trường hợp đó, sự thật là tôi biết ông thích uống gì vì nữ chủ nhân của chúng ta đã nói cho tôi biết là ông uống gì và yêu cầu tôi lấy nó cho ông.”

Tia nhìn của anh mất một ít sự lạnh lùng của nó khi nó chuyển sang Leigh.

“Bà thật là chu đáo.”

“Hoàn toàn không.” Leigh nói, nhìn qua vai của cô, ước gì cô có thể rời khỏi. Sybil mang lại cho cô lời cáo lỗi mà cô cần. “Logan yêu cầu mình nói với cậu là anh ấy cần cậu giải quyết vài sự tranh luận về vở kịch tối nay.”

“Trong trường hợp đó, mình nên đi và giải quyết nó.” Cô cười với Sybil, tránh bắt tay Valente, và mang lại cho anh cái gậy đầu lịch sự để thay thế.

“Tôi rất vui đã gặp được ông.” cô nói dối. Khi cô đi khỏi, cô nghe Sybil nói, “Chúng ta hãy tìm một nơi nào đó ngồi xuống, ông Valente. Ông có thể nói cho tôi biết tất cả về mình. Hay, nếu ông thích, tôi có thể nói cho ông biết tất cả về tôi.”

Vị khách cuối cùng rời khỏi nhà sau 4 giờ sáng. Leigh tắt đèn, và họ cùng nhau đi băng qua căn phòng khách âm u, cánh tay của Logan ở quanh thắt lưng của cô. “Cảm giác thế nào khi được gọi là ‘Nữ diễn viên đa tài xuất chúng nhất, trên sân khấu Broadway trong suốt năm mươi năm nay’?” anh khẽ hỏi.

“Tuyệt vời.” Leigh đã quá phấn khích cho đến khi họ đi vào phòng ngủ của họ, nhưng khi nhìn thấy hình ảnh chiếc giường lớn bốn cọc với cái chăn lông dày cộm của nó, cơ thể của cô có vẻ như mất hết sức lực. Cô bắt đầu ngáp trước khi cô đi vào phòng thay quần áo của cô, và cô lên giường trước khi Logan tắm xong.

Cô có cảm giác tấm nệm hơi lún xuống khi anh leo lên giường, và tất cả cô đã cố làm cho được là cười khi anh hôn lên má của cô và đùa bỡn thì thầm, “Đây là cách em cảm ơn người đàn ông cho sợi dây chuyền hồng ngọc và kim cương hả?”

Leigh nhích sát vào anh hơn và mỉm cười, ngái ngủ. “Vâng.” cô thì thầm.

Anh cười khúc khích. “Anh nghĩ anh sẽ phải đợi cho đến đêm mai để cho em

diễn tả đúng lòng biết ơn của em ở miền núi.”

Nó có vẻ như là chỉ năm phút sau, khi Leigh thức giấc để nhìn thấy Logan đã ăn mặc xong và muốn đi lên vùng núi.

Đó là sáng ngày Chủ nhật.

Bây giờ là tối ngày thứ Ba.

Logan đã bị thất lạc ở một nơi nào đó trong bão tuyết... có lẽ đang chờ Leigh làm điều gì đó để cứu anh.

*

Chương 5.

Vào khoảng 10:30 sáng thứ Tư, sự lo âu của Leigh gần như là không thể chịu đựng nổi nữa. Thanh tra Littleton đã gọi điện thoại đến vào ba tiếng đồng hồ trước để nói rằng mặc dù bản đồ mà Leigh vẽ đã không giúp được gì nhiều tới qua, cô và Thanh tra Shrader lại đang trên đường đi theo nó lên núi một lần nữa. Cô hứa là sẽ gọi lại ngay khi họ có bất cứ tin tức gì để báo lại.

Những cuộc gọi khác tất cả rõ ràng là đều được giữ lại bởi tổng đài của bệnh viện, bởi vì vào một lúc nào đó trong đêm, một người nào đó đã đặt một đồng tin nhắn điện thoại trên chiếc bàn đầu giường của cô. Không có việc gì khác để tiêu khiển thời gian của cô, Leigh đọc lại những lời nhắn điện thoại mà cô chỉ vừa liếc qua lúc nãy.

Jason đã gọi đến sáu lần, tin nhắn áp chót của anh giận dữ và cộc lốc: “Tổng đài bệnh viện đã giữ lại các cuộc gọi chết tiệt của cô, và cô không thể tiếp khách. Bảo các bác sĩ của cô để cho tôi đến gặp cô và tôi có thể đến đó trong vòng ba tiếng đồng hồ. Gọi cho tôi, Leigh. Gọi cho tôi trước nhất. Gọi cho tôi. Gọi cho tôi.” anh rõ ràng là đã gọi lại, ngay sau khi anh vừa gác máy, vì thời gian trên tin nhắn tiếp theo đến chỉ sau hai phút. Lần này anh muốn trấn an cô về vở kịch: “Jane đã làm tốt trong vai trò của cô, nhưng cô ấy không phải là cô. Cố đừng lo lắng quá nhiều về vở kịch.” Leigh đã không có chút suy nghĩ nào về vở kịch hay người dự bị của cô, và phản ứng duy nhất của cô đối với tin nhắn của Jason là kinh ngạc rằng anh có thể tưởng tượng là cô quan tâm đến chuyện gì sẽ xảy ra với vở kịch chết tiệt vào lúc này.

Ngoài những tin nhắn của Jason, có hàng tá những bức điện và những cuộc gọi từ những người giao thiệp trong kinh doanh và những người quen cá nhân của Logan và của cô. Hilda đã gọi đến, nhưng người giúp việc đã không để lại tin nhắn nào ngoại trừ câu “Chúc bà mau hồi phục.” Người phát ngôn của Leigh và thư ký của cô cả hai đều đã gọi đến, yêu cầu được sự chỉ dẫn ngay sau khi Leigh đủ sức gọi cho họ.

Tiếp tục nhìn lướt qua các tin nhắn, tìm một chút an ủi trong sự quan tâm thực sự của mọi người – cho đến khi cô nhìn thấy tin nhắn từ Michael. Nó viết, “Suy nghĩ của tôi luôn sát cánh với bà. Gọi tôi ở số này nếu tôi có thể giúp được điều gì.” Tin nhắn của anh ngay lập tức làm cô cảm thấy như rất cá nhân, rất táo bạo, và hoàn toàn không phù hợp, nhưng cô nhận biết phản ứng của cô đã dựa vào phản ứng tiêu cực đối với bản thân người đàn ông này

nhieu hơn là về những gì anh đã nói.

Không thể chịu đựng nổi việc không hoạt động nữa, Leigh đặt chồng tin nhắn xuống, đẩy cái bàn với khay điểm tâm vẫn còn nguyên vẹn của cô qua một bên, và với lấy điện thoại. Người điều hành tổng đài bệnh viện có vẻ kinh ngạc và hốt hoảng khi cô giới thiệu mình. “Tôi xin lỗi nếu cô đã bị quá tải với các cuộc gọi.” Leigh bắt đầu.

“Chúng tôi không thấy phiền, Bà Manning. Đó là lý do vì sao chúng tôi ở đây.”

“Cảm ơn cô. Lý do tôi đang gọi,” Leigh giải thích, “là tôi muốn chắc chắn rằng cô đã không giữ bất cứ cuộc gọi nào có thể đến từ cục cảnh sát hoặc từ chồng tôi.”

“Không, không, dĩ nhiên không. Chúng tôi sẽ nối dây cho cảnh sát ngay lập tức, và tất cả chúng tôi đều biết chồng cô đang bị mất tích. Chúng tôi sẽ không bao giờ giữ cuộc gọi của ông ấy. Bác sĩ của bà và hai vị thanh tra từ sở cảnh sát thành phố New York đã chỉ dẫn cho chúng tôi cách xử lý những cuộc gọi của bà. Chúng tôi sẽ nối dây cho bất cứ người nào gọi đến nói là họ có bất cứ thông tin gì về chồng bà, nhưng chúng tôi sẽ lấy tin nhắn từ tất cả những cuộc gọi khác, ngoại trừ các phóng viên. Những cuộc gọi từ phóng viên sẽ được chuyển đến văn phòng của quản lý của chúng tôi, để ông ta có thể xử lý chúng.”

“Cảm ơn cô.” Leigh nói, rã rời bởi sự thất vọng. “Tôi xin lỗi đã gây ra rắc rối cho cô.”

“Tôi đã và đang cầu nguyện cho bà và chồng bà.” người điều hành đã nói.

Lời nói chân thành và giản dị làm cho Leigh muốn khóc. “Đừng dừng lại.” cô nói, giọng của cô bóp nghẹt vì lo sợ và biết ơn.

“Tôi sẽ không, tôi xin hứa.”

“Tôi cần làm vài cuộc gọi đường dài.” Leigh run rẩy nói. “Tôi có thể làm nó từ điện thoại này bằng cách nào?”

“Bà có thể điện thoại không?”

Thẻ tín dụng của Leigh, ví, và danh bạ điện thoại đều nằm trong cái túi ở trong xe của cô, nhưng cô thuộc lòng số thẻ điện thoại của cô vì cô đã sử dụng nó thường xuyên. “Vâng, tôi có một cái.”

“Vậy thì bà chỉ cần quay số 9 cho đường dây bên ngoài và sử dụng thẻ của bà theo cách thông thường.”

Mặc dù với những gì những người thanh tra đã nói, Leigh thử gọi cho Logan trên điện thoại di động của anh. Khi anh không trả lời, cô gọi cho Hilda để xem liệu cô có nghe được bất cứ điều gì, nhưng người giúp việc lo lắng chỉ có thể lặp lại những gì mà cô đã nói với những người thanh tra.

Leigh đang định gọi cho Jason thì một y tá của bệnh viện hồi hả đi vào phòng và cắt ngang cô. “Sáng nay bà cảm thấy thế nào, Bà Manning?”

“Tốt.” Leigh nói đôi khi y tá kiểm tra những cái ống và những vật chứa đựng gắn vào cơ thể của Leigh.

“Bà đã không sử dụng morphine ư?” cô hỏi, vẻ mặt của cô như không hiểu và buộc tội.

“Tôi không cần nó. Tôi cảm thấy rất tốt.” Sự thật thì, mọi góc ngách của cơ thể của cô, từ ngón chân đến tóc của cô, đau đớn lẫn nhức nhối, và cô y tá chắc chắn biết điều đó. Cô nhìn chăm chăm vào Leigh trong cái cau mày hoài nghi cho đến khi Leigh cuối cùng bốt gay gắt và bỏ sung, “Tôi không muốn morphine vì tôi cần tỉnh táo và hợp lý sáng nay.”

“Bà cần không bị đau và nghỉ ngơi thoải mái để cho cơ thể của bà có thể lành lại.” cô y tá tranh cãi.

“Tôi sẽ sử dụng sau.” Leigh hứa hẹn.

“Bà cũng cần ăn nữa.” cô ta ra lệnh, đẩy cái bàn với khay điếm tâm của Leigh đến gần giường.

Ngay sau khi cô ta rời khỏi, Leigh di chuyển khay điếm tâm ra xa và với lấy điện thoại. Cô đánh thức Jason dậy.

“Leigh ư?” anh làm bầm một cách mơ màng. “Leigh! Chúa Giê-xu!” anh kêu lên và tỉnh giấc. “Chuyện quái gì đang xảy ra với cô vậy? Cô khỏe không? Cô có nghe từ Logan chưa? Anh ấy ổn chứ?”

“Không có lời nào từ Logan cả.” Leigh nói. “Tôi khỏe. Hơi đau và bị băng bó, chỉ có vậy thôi.” Cô có thể cảm nhận được lương tâm của Jason gây chiến với sự quan tâm của bản thân khi anh chiến đấu chống lại sự thôi thúc yêu cầu được biết khi nào thì cô có thể quay lại với vợ kịch. “Tôi cần sự giúp đỡ.” cô nói.

“Bất cứ thứ gì.”

“Tôi muốn thuê người của tôi để giúp trong việc tìm kiếm Logan. Tôi nên gọi ai để sắp xếp chuyện này? Thám tử tư chẳng? Anh có biết người nào như thế không?”

“Cung ạ, tôi không thể tin là cô có chút nghi ngờ. Cô nghĩ tôi làm sao mà tôi bắt quả tang Jeremy không chung thủy với tôi? Cô nghĩ làm sao tôi đã thành công tránh được cái gã lang băm đã khẳng định...”

“Anh có thể cho tôi tên công ty và số điện thoại không?” Leigh cắt ngang.

Vào lúc Leigh lấy cây viết ra khỏi ngăn kéo bên cạnh giường của cô và viết số điện thoại vào phía sau của một bức điện, cô quá đau đến nỗi cô khó có thể suy nghĩ được điều gì. Cô gác máy và ngã lưng ra gối, tập trung vào việc hít thở mà không làm đau đớn hơn ở xương sườn của cô. Cô vẫn còn làm khi cô y tá lúc nãy quay về bên giường của cô và nhìn thấy khay điếm tâm vẫn

còn nguyên vẹn. “Bà thực sự phải ăn, Bà Manning. Bà đã không ăn gì mấy ngày nay.”

Y tá riêng của Leigh thì dễ lảng tránh hơn, nhưng bà ta đã về nhà để ngủ và sẽ không quay lại cho đến tối. “Tôi sẽ ăn, nhưng không phải bây giờ...”

“Tôi cứ khăng khăng đây.” cô y tá cãi lại khi cô ta di chuyển cái bàn di động qua đầu của Leigh. Cô ta mở cái nắp nhựa ra khỏi những cái đĩa. “Bà muốn ăn gì trước?” cô ta hỏi một cách dễ chịu. “Sốt táo, măm lúa mì với sữa, hay trứng chân nước sôi?”

“Tôi nghĩ rằng tôi không thể nuốt bất cứ thứ nào trong những thứ đó.”

Cau mày, cô y tá nhìn lướt qua danh sách nhỏ bên cạnh cái khay. “Đây là những gì mà bà đã đặt tôi qua.”

“Tôi hẳn là đã bị mê sảng.”

Rõ ràng là cô y tá đồng ý, nhưng cô ta không nản lòng trong việc đạt được mục tiêu của cô ta. “Tôi có thể gửi ai đó xuống quán ăn. Bà thường thích ăn gì cho bữa điếm tâm?”

Câu hỏi đơn giản làm cho Leigh ao ước cho khoảng đời cũ của cô, sự an toàn của cô, thói quen hàng ngày, đến nỗi cô cảm thấy mắt mình cay xè. “Tôi thường ăn trái cây. Trái lê – và cà phê.”

“Tôi có thể xử lý chuyện đó,” cô y tá nói một cách vui vẻ, “và tôi cũng sẽ không cần phải gửi ai xuống quán ăn cả.”

Cô ta vừa rời khỏi phòng thì Thanh tra Shrader và Littleton đi vào. Leigh đẩy lưng mình thẳng lên. “Các vị đã tìm ra ca-bin chưa?”

“Không, thưa bà. Tôi xin lỗi. Chúng tôi không có tin tức gì để báo cáo, chỉ có vài câu cần hỏi bà.” Anh gật đầu về phía khay điếm tâm. “Nếu bà sắp sửa ăn, thì cứ tiếp tục đi. Chúng tôi có thể đợi.”

“Y tá đang chuẩn bị cho tôi thứ khác.” Leigh nói.

Như thể được ra hiệu, cô y tá đến, đẩy một chiếc xe có một rổ lê to đựng nằm trên lớp vải xa tanh vàng và được cột dây rubăng vàng. “Cái giỏ này nằm ngoài trạm y tá. Một người tình nguyện đã đem nó lên và nói là của bà. Đây không chỉ là những trái lê thôi, chúng là một tác phẩm nghệ thuật!” cô tán tụng, lấy ra một trái lê khổng lồ, bóng loáng từ cái tổ màu vàng của nó và đưa lên khen ngợi. Cô nhìn xung quanh cái giỏ. “Dường như là không có một tấm thiệp nào cả. Chắc là nó đã bị rơi ra ngoài. Tôi sẽ lùng sục khắp nơi để tìm nó.” cô nói khi cô đưa trái lê cho Leigh. “Tôi sẽ để bà một mình với khách của bà bây giờ.”

Cầm trái lê trong tay gọi cho Leigh nhớ lại cuộc đàm luận cuối cùng về bữa điếm tâm với Logan, và mắt cô đầy nước mắt ủy mị. Cô giữ nó trong tay của cô, vuốt đầu ngón tay cô trên làn da trơn tru của nó trong khi cô nghĩ đến da

của Logan, nụ cười của anh, sau đó cô ôm nó đến trái tim, nơi những ký ức khác của cô về Logan đã được lưu trữ, an toàn và sống động. Hai giọt nước mắt đọng lại giữa đôi mi của cô.

“Bà Manning?”

Bối rối, Leigh vuốt nước mắt đi. “Tôi xin lỗi – chỉ là chồng tôi luôn trêu chọc tôi về việc bị nghiền trái lê. Tôi đã có một trái cho bữa điểm tâm hầu như mỗi ngày trong mấy năm nay.”

“Tôi cho là có nhiều người biết về điều này?” Thanh tra Littleton xuề xòa hỏi.

“Nó không phải là một bí mật.” Leigh nói, đặt trái lê qua một bên. “Anh ấy thỉnh thoảng chế nhạo điều đó ở trước mặt mọi người. Những trái lê này có lẽ đã được gửi đến bởi người giúp việc của tôi, hoặc thư ký của tôi, hoặc thậm chí có khả năng hơn, bởi cái chợ đã mua chúng cho tôi khi tôi có mặt ở nhà.” Cô gạt đầu phía hai cái ghế nhựa màu nâu. “Xin mời – ngồi đi.”

Littleton kéo những cái ghế sang giường của Leigh trong khi Shrader giải thích tình huống. “Bản đồ của bà không hữu ích như chúng tôi đã hy vọng. Những hướng dẫn hơi bị mâu thuẫn, bị thiếu những dấu mốc hoặc bị cản trở bởi những đồng tuyết. Chúng tôi đang kiểm tra với tất cả những người kinh doanh bất động sản trong khu vực, nhưng cho đến nay, không ai trong số họ biết bất cứ thứ gì về căn nhà và mảnh đất mà bà đã mô tả.”

Một ý nghĩ đột ngột lóe đến với Leigh – một giải pháp quá hiển nhiên làm cô chết lặng là chính họ đã không nghĩ về nó. “Tôi biết là tôi đã đến rất gần cabin khi tôi gặp phải tai nạn. Người tìm thấy tôi ở bên đường sẽ biết chính xác đó là nơi nào! Các người có nói chuyện với anh ta chưa?”

“Không, chúng tôi còn chưa nói chuyện được với ông ta... “ Shrader thú thật.

“Tại sao lại không?” Leigh thốt lên. “Tại sao anh lại lang thang khắp nơi trên núi, cố gắng lần theo bản đồ của tôi, khi mà anh chỉ cần nói với chuyện với người nào đó đã cứu tôi thôi?”

“Chúng tôi không thể nói chuyện với ông ta, vì chúng tôi không biết ông ta là ai.”

Đầu của Leigh đang bắt đầu nện giã với sự tức giận điên cuồng. “Anh ta không thể nào là khó định vị. Xin vui lòng hỏi tài xế lái xe cứu thương đã mang tôi đến đây. Họ chắc chắn đã gặp anh ta và nói chuyện với anh ta.”

“Hãy cố gắng bình tĩnh.” Shrader nói. “Tôi hiểu tại sao bà thấy bức tức. Hãy để tôi cập nhật về tình huống của người đã cứu bà.”

Cảm giác được là tình huống phức tạp hơn cô đã nghĩ vài khoảnh khắc trước đây, Leigh cố làm như anh đề nghị. “Được rồi, tôi đang bình tĩnh. Xin vui lòng cập nhật cho tôi.”

“Người đàn ông đã thấy bà vào tối chủ nhật mang bà xuống núi đến một khách sạn nhỏ ở ngoại ô của Hapsburg gọi là Venture Inn. Ông ta đánh thức quản lý đêm của khách sạn và bảo ông ấy gọi 911. Sau đó ông ta thuyết phục người quản lý tốt nhất là bà nên được nghỉ trong một căn phòng với lò sưởi và đắp mền cho đến khi xe cứu thương đến. Sau khi hai người đàn ông mang bà vào phòng, người cứu bà bảo người quản lý là ông ta sẽ quay lại xe của ông ta để lấy đồ đạc cá nhân của bà. Ông ta đã không bao giờ quay trở lại. Khi người quản lý đêm đi tìm kiếm ông ta vài phút sau đó, xe của ông ta đã rời khỏi.”

Sự tức giận của Leigh tuôn ra khỏi cơ thể của cô, làm cho cô tê dại và nản lòng. Nhắm mắt lại, cô dựa đầu của cô vào gối. “Đúng là điên rồ. Tại sao người nào đó lại làm những chuyện như thế?”

“Có vài cách giải thích khả dĩ. Một cái có khả năng nhất là ông ta cũng là người đã đung bà rơi xuống lề đường. Sau đó, ông ta có cảm giác có tội, vì vậy ông ta đã quay lại xem liệu ông ta có thể tìm được bà hay không. Một khi ông ta phát hiện ra bà, ông ta bắt đầu lo lắng là sẽ bị buộc tội cho tai nạn, vì thế ông ta phải đảm bảo là bà được chăm sóc tốt ở khách sạn này, sau đó bỏ đi trước khi cảnh sát và xe cứu thương đến. Dù là ông ta có thật sự là người đung bà hay không, ông ta chắc chắn có vài lý do không muốn nói chuyện với cảnh sát.”

“Quản lý khách sạn đã kể cho chúng tôi nghe là ông ta lái một chiếc xe màu đen hay nâu đậm bốn cửa – một chiếc xe Lincoln, ông ta nghĩ – rất cũ, và bị trầy xước nhiều nơi. Người quản lý đang ở độ tuổi bảy mươi, và ông ta không để ý gì nhiều hơn nữa, vì ông ta đã bận bịu cố giúp mang bà ra khỏi chiếc xe. Hồi ức của ông ta về người tài xế thì tốt hơn một chút, và ông ta đã đồng ý làm việc với một trong những nhà ký họa của chúng tôi trong thành phố vào ngày mai. Hy vọng là họ sẽ có được một tấm chân dung hoàn hảo để chúng tôi có thể sử dụng nếu chồng bà vẫn chưa xuất hiện.”

“Tôi hiểu rồi.” Leigh thì thầm, quay khuôn mặt cô đi chỗ khác. Nhưng tất cả mà cô có thể thực sự thấy là cách diễn đạt hạnh phúc của Logan khi anh hôn tạm biệt cô vào sáng Chủ nhật. Anh đã ở ngoài đó, ở một nơi nào đó – bị thương hoặc bị nghẽn vì tuyết, hoặc cả hai. Đó là giải pháp thay thế duy nhất mà Leigh sẵn sàng xem xét. Khả năng Logan có thể đã không thể được giúp đỡ hoặc được cứu quá đau đớn để suy ngẫm.

Thanh tra Littleton nói chuyện lần đầu tiên, giọng nói của cô do dự. “Còn một chuyện nữa chúng tôi muốn hỏi bà... “ Leigh chớp mắt kèm nước mắt đang thiêu cháy mắt cô và buộc chính mình phải nhìn vào cô gái tóc đỏ. “Sáng nay, Cảnh sát viên Borowski đã quay trở lại phiên trực sau những ngày nghỉ phép thường niên của anh ta, và anh ta báo cho chúng tôi biết là bà

đã báo cáo có kẻ đi theo lên vào tháng Chín. Cảnh sát viên Borowski là người lấy xuống thông tin, và anh ta nghĩ chúng tôi nên biết. Chuyện này vẫn còn tiếp diễn không?”

Tim của Leigh bắt đầu nện trong những cú đánh mạnh, kinh hoàng vang dội xuống cơ thể của cô, và nỗi sợ hãi làm giọng cô run rẩy đến nỗi gần như không thể nghe được. “Cô nghĩ rằng kẻ đi theo lên đã lái xe đẩy tôi rớt khỏi đường, hoặc rằng hẳn ta có thể đã làm chuyện gì đó với chồng tôi ư?”

“Không, không, hoàn toàn không.” Thanh tra Littleton nói với một nụ cười âm áp và trấn an. “Chúng tôi chỉ là cố tỏ ra hữu ích. Những con đường chính đã được dọn sạch lúc này, và những con đường nhỏ đang được dọn sạch. Điện thoại và đường dây điện đã được phục hồi lại ngoại trừ ở vài khu vực cô lập mà họ vẫn còn làm việc trên đường dây. Chồng bà nhất định sẽ xuất hiện bất cứ lúc nào. Chúng tôi nghĩ bà có thể muốn chúng tôi xem thử chúng tôi có thể tìm hiểu được điều gì về lai lịch của kẻ đi theo lên bà trong khi chúng tôi vẫn còn làm việc với bà. Nếu bà không muốn chúng tôi...”

“Tôi sẽ rất cảm kích nếu cô làm điều đó.” Leigh nói, bám vào lời giải thích của Thanh tra Littleton vì cô muốn tin nó.

“Bà có thể kể cho chúng tôi nghe về kẻ đi theo lên bà không?”

Leigh mô tả những sự kiện đã làm cô lo lắng.

“Bà nói là hẳn ta đã gửi hoa phong lan cho bà.” Littleton nói khi Leigh kết thúc. “Bà có nhìn thấy bất cứ tấm thiệp nào trên các giỏ hoa này không?”

“Không.”

Littleton đứng lên và đi đến giỏ phong lan trắng trước tiên. “Chúng là từ Stephen Rosenberg.” cô nói, đọc tấm thiệp.

“Anh ta là một trong những người hậu thuẫn của vở kịch.” Leigh bảo cô.

Từng cái một, Littleton bắt đầu đọc cho Leigh những thông điệp và tên trên các tấm thiệp khác. Khi cô làm được giữa chừng, cô gạt đầu phía chồng tin nhắn điện thoại và những bức điện trên bàn ngủ của Leigh. “Bà có xem kỹ chúng chưa?”

“Hầu hết chúng.” Leigh nói.

“Nó sẽ ổn nếu Thanh tra Shrader lướt qua chúng trong khi tôi làm việc này chứ?”

Ổn cả với Leigh, nhưng Shrader trông rất không phấn khích khi anh bắt đầu xem chồng tin nhắn. Khi cái tên trên bó hoa cuối cùng cũng là cái mà Leigh công nhận, Littleton nhặt lên áo khoác của cô và Shrader cũng đứng lên, cố kết thúc công việc riêng của anh trong khi đứng. Anh đang đọc một trong những tin nhắn cuối cùng khi toàn bộ thái độ của anh đột ngột thay đổi, khó chịu. Anh nhìn chăm chăm vào Leigh, quan sát cô như thể nhìn thấy cô một

cách khác, không tốt. “Thế thì, tôi đoán Michael Valente là một người bạn tốt của bà?”

Những biểu hiện trên gương mặt của anh, và ngay cả trên gương mặt Littleton, làm Leigh cảm thấy như nhuốc bởi sự kết giao.

“Không, ông ta không phải.” Leigh tuyên bố một cách dứt khoát. “Tôi gặp ông ta lần đầu tiên tại bữa tiệc ăn mừng vở kịch được khai mạc vào tối thứ Bảy.” Cô không muốn nói thêm, không muốn đề cập đến buổi tiệc đã được tổ chức tại nhà cô, và cô đặc biệt không muốn họ biết là Logan đang bàn một vụ làm ăn với Valente. Cô không muốn nói bất cứ thứ gì để làm cho các thanh tra nghĩ Logan hoàn toàn không phải là một doanh nhân đứng đắn và một người chồng yêu thương đang bị mất tích. Điều mà thật sự là đúng như vậy.

Cả hai thanh tra có vẻ chấp nhận lời giải thích của cô. “Tôi tưởng tượng là bà thu hút được nhiều kẻ gàn dở và rùng rợn khi bà là một ngôi sao lớn.” Shrader nói.

“Nó đi đôi với công việc.” Leigh nói, cố nói đùa và thất bại một cách khổ sở. “Bây giờ chúng tôi sẽ để cho bà nghỉ ngơi.” anh nói. “Bà có số điện thoại di động của chúng tôi nếu bà cần liên lạc với chúng tôi. Chúng tôi sẽ cố lần theo bản đồ của bà một lần nữa. Thông thường, để định vị nơi bị tai nạn như của bà, nhưng vì có quá nhiều tuyết chất đóng dọc lề đường cho nên thật khó có thể nhìn thấy những dấu hiệu mà chúng tôi đang tìm.”

“Gọi cho tôi nếu các người tìm hiểu được bất cứ chuyện gì – bất cứ chút gì.” Leigh khẩn khoản.

“Chúng tôi sẽ gọi.” Shrader hứa hẹn.

Anh giữ tính khí của anh trong khi Littleton ghé vào trạm y tá và hỏi thăm về tâm thiếp đã bị mất từ rồ lê. Anh giữ tính khí của anh trong khi cô y tá tìm kiếm nó và không thể tìm thấy nó, nhưng khi anh đến dãy thang máy, anh trút vào người Sam. “Những chuyện cô đã làm ở trong đó hoàn toàn là điên rồ! Cô làm cho bà ấy té cứt về chuyện kẻ đi theo lén bậy bạ. Bà ta đã không tin lý do cô đã hỏi chuyện đó. Bà ta biết chính xác là cô đang nghĩ gì.” “Bà ta không ngờ ngẩn. Bà ta sẽ nhớ lại hẳn ta mau thôi, và sau đó bà ta sẽ bị kinh hoàng rằng hẳn ta có thể chịu trách nhiệm về những gì đã xảy ra.” Sam phản kích. “Tốt nhất là cho bà ta biết chúng ta đã nghĩ về nó và đang có hành động tiếp theo.”

“Hành động tiếp theo gì?” anh chế giễu. “Kẻ đi theo lén bà ta vẫn còn trong tình trạng tặng quà lãng mạn, điều mà có lẽ hẳn ta sẽ tiếp tục làm cho đến khi một người nào khác bắt mắt hẳn ta. Thứ hai, những kẻ đi theo lén không phải là tự phát – họ mơ tưởng về khoảnh khắc cho đến khi họ lộ diện. Họ lập

kế hoạch và họ mơ tưởng, và họ không thích bị chệch hướng. Họ không quyết định hành động giữa một cơn bão tuyết bất ngờ, không dự đoán được, trừ phi họ cũng có thể lập kế hoạch cho chuyện đó – là điều không khả thi.” Thang máy đến làm cho anh bị phân tâm, và khi Sam thấy rằng nó đang trống không, cô cố giải thích lý luận của cô. “Anh không thấy nó kỳ quặc khi chồng bà ta biến mất trong cùng một đêm mà bà ta đã gần như bị giết – và sau đó một người bí mật đã cứu bà ta sao? Có quá nhiều sự trùng hợp.”

“Cô đang đề nghị là kẻ đi theo lên chịu trách nhiệm sau tất cả những chuyện này chẳng? Cô nghĩ bà ấy có bao nhiêu kẻ đi theo lên?”

Sam lờ đi lời nhạo báng của anh. “Tôi nghĩ có thể là hẳn ta có thể đang theo dõi bà ta khi hẳn nhìn thấy xe của bà ta bị tuột khỏi đường, và hẳn ta đã ở đó để cứu bà ta.” Một khi cô nói ra điều đó, Sam ước gì cô đã không nói ra, vì thậm chí đối với cô nó nghe có vẻ lố bịch.

“Đó là giả thuyết của cô ư?” anh chế giễu. “Kẻ đi theo lên trở thành hiệp sĩ trong thiết giáp sáng ngời ư?” Không chờ câu trả lời, anh nói, “Bây giờ, để tôi nói cho cô nghe giả thuyết của tôi: Manning bị kẹt trong trận bão tuyết và vì một lý do nào đó, ông ta không thể ra ngoài. Bà Manning mất kiểm soát xe của bà ta trong cơn bão tuyết mịt mù và bị sa xuống lề đường. Đây là tại sao tôi thích giả thuyết đó: cùng chuyện này đã xảy đến với hàng trăm người trong trận bão tuyết đó vào ngày Chủ nhật! Đây là tại sao tôi không thích giả thuyết của cô: nó không thực tế. Thực ra, nó kỳ quặc. Tóm lại, nó rất tệ.”

Thay vì bực bội vì sự tổng kết chính xác của anh, Sam nhìn anh trong chốc lát, và sau đó cô cười. “Anh nói đúng, nhưng xin đừng làm mềm giả thuyết của anh vì tôi.”

Shrader là một người đàn ông, do đó việc được “đúng” là một lời khen – điều mà cải thiện ngay tâm trạng của anh – và cũng là một ưu tiên rất cao.

“Cô nên thảo luận giả thuyết của cô với tôi trước khi cô giáng một đòn trên Bà Manning.” anh chỉ ra, nhưng giọng nói thì vui vẻ hơn.

“Tôi đã không nghĩ đến nó cho đến khi sau khi chúng ta đến đây.” Sam thừa nhận khi cánh cửa thang máy mở ra trên lầu một. “Là giờ lễ đã làm tôi nghĩ theo hướng đó. Chúng đại diện cho sự hiểu biết cá nhân về thói quen của bà ta – một thông tin ‘bên trong’ – và không có tầm thiệp nào với chúng cả. Sau đó, khi tôi nhìn thấy Bà Manning phản ứng mạnh mẽ như thế nào với chúng...”

“Bà ta đã kể cho cô nghe tại sao bà ta lại phản ứng như thế.”

Họ đã đi ngang qua tiền sảnh được nửa đường khi Sam quyết định đi vòng, điều mà Shrader giả định sai là phòng vệ sinh nữ. “Tôi sẽ gặp anh ở chỗ đậu xe.” cô bảo anh.

“Tuyến tiền liệt gặp rắc rối à?” anh nói đùa. “Cô đã dừng lại ở đó trên đường

lên lầu.”

Sam đi đến bàn tiếp tân, nơi vài giỏ hoa mới đang chờ được chuyển đến phòng của bệnh nhân. Cô đưa ra phù hiệu của cô cho một người tình nguyện lớn tuổi với mái tóc bạc ánh màu xanh và bảng tên nói bà ta tên Bà Novotny.

“Có một rổ lê lớn đã được đưa đến đây sáng nay phải không?” Sam hỏi bà.

“Ồ, vâng.” người tình nguyện nói. “Tất cả chúng tôi đều kinh ngạc về kích cỡ của những trái lê xinh đẹp.”

“Bà có nhìn thấy chiếc xe tải hoặc xe hơi mang chúng đến không?”

“Thật ra mà nói, có. Đó là một chiếc xe đen – kiểu các ngôi sao điện ảnh ngồi đây – tôi biết, vì hai thanh niên đang ngồi ngay đằng kia lúc đó, và họ đã chiêm ngưỡng nó. Một cậu trẻ đã nói nó đáng giá ít nhất là ba trăm ngàn đô-la!”

“Họ có đề cập là nó thuộc loại xe nào không?”

“Vâng. Họ đã nói đó là một...” bà ngừng lại, suy nghĩ, và sau đó mặt bà sáng bừng lên. “Họ đã nói đó là một chiếc Bentley! Tôi cũng có thể mô tả người lái nó: anh ta mặc một bộ đồ đen và mũ đen với tấm kính che mặt trên đó. Anh ta mang giỏ lê đến đây và đặt chúng trên bàn làm việc của tôi. Anh ta nói chúng là cho Bà Leigh Manning, và anh ta yêu cầu tôi mang chúng đến cho bà ấy càng sớm càng tốt. Tôi đã bảo với anh ta là tôi sẽ làm.”

Sam cảm thấy hoàn toàn ngu ngốc đối với việc bị ám ảnh bởi những gì hiển nhiên là một cái giỏ trái cây mắc tiền vô hại được mang đến bởi một người tài xế – lái chiếc Bentley. Shrader đã hoàn toàn đúng. “Cám ơn bà rất nhiều, Bà Novotny, bà đã giúp được rất nhiều.” Sam đảm bảo với bà một cách máy móc, vì cô nghĩ điều quan trọng là làm cho mỗi công dân chịu hợp tác cảm thấy như thể họ rất quý giá. Đó là một cách nói “cám ơn bà về việc đã sẵn sàng can dự vào.”

Bà Novotny quá khoái chí đến nỗi bà thậm chí cố được hữu ích hơn. “Nếu cô muốn biết bất cứ thứ gì khác về người lái chiếc xe, cô có thể nhờ người gửi trái lê đến, cô Thanh tra.”

“Chúng tôi không biết ai gửi chúng.” Sam nói qua vai của cô. “Không có tấm thiệp nào với chúng cả.”

“Chiếc phong bì đã bị rơi ra ngoài.”

Có cái gì đó về cách nói của bà ta làm Sam dừng bước và quay lại.

Bà Novotny đang nắm một phong bì hình vuông trong tay của bà. “Tôi đang dự định nhờ một người tình nguyện mang cái này lên lầu cho Bà Manning, nhưng họ rất bận rộn vào mỗi buổi sáng. Hầu hết mọi chiếc giường ở đây đều có người nằm vì trận bão tuyết. Nhiều người bị ngã, hoặc bị tai nạn xe, hoặc lên cơn đau tim từ việc xúc tuyết.”

Sam cảm ơn bà rồi rít, lấy phong bì, và tiếp tục đi băng qua tiền sảnh. Cô mở phong bì, không phải vì cô hy vọng khám phá ra bất cứ thứ gì có ý nghĩa trong đó, nhưng vì cô thấy hồ thẹn với Shrader và đã làm Bà Manning khó chịu với giỏ trái cây mà nó nên đã được gắn vào. Cô lấy ra một tờ giấy văn phòng phẩm có khắc chữ gấp đôi từ phong bì và đọc tin nhắn viết tay trên đó. Sau đó cô dừng lại ở giữa bước đi. Và đọc nó hai lần nữa.

Shrader đã lấy xe của họ ra khỏi bãi đậu xe và nó đang đậu ngay bên ngoài cánh cửa chính. Hơi khói đang thổi ra từ ống bô và một lớp băng mỏng, cứng đã hình thành trên kính chắn gió. Anh đang cạo nó ra bằng thẻ tín dụng của anh – một công việc thích thú với cần gạt nước chạy hết tốc lực và khớp ngón tay của anh để trần. Cô đợi trong xe cho đến khi anh ngồi vào xe và bắt đầu thổi vào bàn tay lạnh cóng của anh và chà chúng lại với nhau, sau đó cô đưa cho anh tờ giấy gấp đôi. “Gì đây hả?” anh hỏi giữa những cái thổi trên ngón tay của anh.

“Tờ giấy đi cùng với những trái lê của Bà Manning.”

“Tại sao cô lại đưa nó cho tôi?”

“Vì anh bị lạnh,” cô nói, “và tôi nghĩ cái này sẽ... làm anh nẩy lửa.”

Shrader rõ ràng nghĩ rằng chuyện đó là không thể nào, và anh biểu lộ ý kiến đó bằng cách lờ đi tờ giấy và tiếp tục chà hai tay của anh. Khi anh kết thúc, anh cài số chiếc xe Ford, nhìn vào kính chiếu hậu, và rời khỏi lề. Cuối cùng, anh với lấy tờ giấy, hờ hững mở nó bằng ngón tay cái của anh, và khi họ đến gần chỗ băng hiệu dừng lại ở lối qua đường cho khách bộ hành, Shrader cuối cùng liếc nhìn nó.

“Trời đất!” anh đập mạnh vào phanh đến nỗi dây an toàn của Sam bị khóa và đuôi xe lạng qua trên đường đầy tuyết. Anh đọc lại nó một lần nữa, sau đó anh từ từ ngẩng cái đầu đen to lớn của anh và nhìn chăm chăm vào cô, đôi mắt nâu của anh sáng rực về kính ngạc và hơi hộp – một con chó dữ sung sướng vừa mới được cho một miếng thịt thăn bò căng mọng. Anh lắc đầu như thể để tỉnh táo lại. “Chúng ta phải gọi cho Đại úy Holland.” anh nói, lái chiếc xe Ford qua đến lề. Mím cười lặng lẽ, anh nhấn những con số trên điện thoại vô tuyến của anh. “Đúng là một hành động phi thường, Littleton! Nếu Logan Manning không xuất hiện sớm – khoẻ mạnh và trắng kiện – thì cô vừa mới trao cho NYPD một vụ án sẽ làm cô thành một người hùng và Holland sẽ là cảnh sát trưởng cho nhiệm kỳ tới. Cảnh sát trưởng Trumanti sẽ có thể chết sung sướng.” Anh quát tháo vào điện thoại, “Đây là Shrader. Tôi cần nói chuyện với Đại úy.” Anh lắng nghe một lát, sau đó nói, “Nói với ông ấy là việc khẩn cấp. Tôi sẽ chờ.”

Anh lấy điện thoại xa tai của anh đủ lâu để ấn nút câm, sau đó anh công bố, “Nếu cô còn chưa là thiên thần tóc trắng của Holland, cô sẽ là vậy từ giờ trở đi.”

Sam ngăn chặn sự báo động. “Anh có ý gì khi nói tôi là ‘thiên thần’ của ông ấy?”

Shrader nhìn cô với vẻ khốn khổ và hồ thẹn. “Quên tôi đã nói gì đi. Dù giữa cô và Holland có chuyện gì đi nữa thì cũng không phải là việc của tôi. Nó bây giờ thật là rõ ràng, tuy nhiên, cô có nhiều thứ hơn chỉ bề ngoài của cô. Cô có một bản năng to lớn, kiên trì, cô có khả năng! Đó là điều quan trọng.”

“Những gì quan trọng đối với tôi lúc này là anh đã hàm ý rằng Đại úy Holland đã thiên vị tôi, và tôi muốn biết tại sao anh lại nghĩ vậy.”

“Chết tiệt, mọi người ở Phân khu 18 đều nghĩ vậy!”

“Ôi, trời ơi, điều đó làm cho tôi cảm thấy khá hơn nhiều.” cô nói một cách chế nhạo. “Bây giờ trả lời câu hỏi của tôi hay là tôi sẽ cho anh thấy sự ‘kiên trì’ như anh chưa bao giờ...”

Người ở đầu dây bên kia điện thoại nói cái gì đó, và Shrader giơ tay ngăn chặn sự bùng nổ của Sam. “Tôi sẽ đợi.” anh nói, sau đó anh nhìn Sam, đánh giá mức độ quyết tâm trên nét mặt của cô, và quyết định là anh tin lời đe dọa của cô. “Xét theo bằng chứng,” anh nói, sau khi ấn nút câm lại. “cô là một thanh tra mới, nhưng cô muốn vào Đội trọng án ở Phân khu 18 và cô được vào Đội trọng án. Chúng tôi có vài vụ án không có lối thoát, nhưng Holland không muốn đưa cho cô bất cứ vụ án nào trong số đó, ông ta muốn một vụ án sạch sẽ để cho cô bắt đầu. Cô cần một người cộng sự thường trực, nhưng Holland sẽ không đại khái gán cô cho một người nào. Ông ta muốn đích thân lựa chọn người cộng sự cho cô...”

Sam chụp nhanh lời giải thích khập khiễng duy nhất mà cô có thể nghĩ ra được lúc này. “Holland đang xử lý việc giao nhiệm vụ cho mọi người ngay lúc này, vì vị trí của Trung úy Unger vẫn còn trống.”

“Vâng, nhưng Holland đã không phân công một cộng sự cho cô, vì ông ta muốn đảm bảo cộng sự của cô là một người nào đó thật giỏi, người nào đó ‘thích hợp’ với cô.”

“Vậy thì tại sao ông ta lại chọn anh chứ?”

Shrader cười toe toét vào sự chế giễu của cô. “Vì ông ta biết tôi sẽ ‘canh chừng’ để ý đến cô.”

“Ông ấy đã bảo anh canh chừng tôi à?” Sam há hốc miệng trong sự kinh tởm hết hồn.

“Trong chính xác các chữ đó.”

Cô tiêu thụ nó một lát, sau đó cô nhún vai tỏ vẻ giả vờ không có hứng thú. “Tốt, nếu chỉ có bao nhiêu đó là làm cho mọi người nghĩ là có chuyện gì đó kỳ quặc diễn ra, thì tất cả các người là những bà cụ nhiều chuyện.”

“Làm ơn đi, Littleton. Hãy nhìn vào chính mình – cô không phải là một cảnh sát nữ điển hình. Cô không chửi thề, cô không tức giận, cô có tư cách và đầy nữ tính, và cô không trông giống như một người cảnh sát.”

“Anh còn chưa nghe được tôi chửi thề,” Sam chỉnh sửa anh, “và anh còn chưa thấy tôi nổi giận, và có chuyện gì với cách tôi nhìn ra sao?”

“Không gì. Chỉ hỏi Holland và một vài người khác ở Phân khu 18 – họ nghĩ cô trông rất khá. Tất nhiên, những thanh tra nữ ở Phân khu 18 già hơn nhiều so với cô và quá ký năm mươi pao, vì vậy họ không có nhiều để so sánh với cô.”

Sam lắc đầu ghê tởm và giấu sự nhẹ nhõm của cô, nhưng lời tuyên bố kế tiếp của anh làm cô giật mình và chấm dứt nó ngay lập tức. “Vì cô muốn biết toàn bộ sự thật,” anh nói, “theo lời đồn ở trụ sở chính, cô có người quen có thể lực – những bạn bè ở những địa vị cao – những thứ như thế.”

“Đó chỉ là điển hình.” Sam nói, cố nhìn khinh bỉ thích thú. “Bất cứ khi nào một người phụ nữ bắt đầu thành công trong công việc do đàn ông làm chủ, các người thà là áp đặt sự thành công của cô ta lên bất cứ chuyện gì, bất cứ thứ gì, ngoại trừ khả năng.”

“Tốt, cô có rất nhiều thứ đó.” Shrader làm cho cô bị sốc nói vậy, sau đó anh đột ngột dừng lại khi Holland cuối cùng nghe cú gọi của anh và rõ ràng bắt đầu bằng cách nhai Shrader vì đã giữ điện thoại và làm tổn tiền điện thoại di động của anh.

“Vâng, thưa ngài, Đại úy, tôi biết – có lẽ năm phút. Vâng, thưa ngài, Đại úy, nhưng Thanh tra Littleton đã khám phá ra một chuyện làm tôi có cảm giác là ông muốn biết ngay.”

Vì Shrader là thanh tra cao cấp trong vụ án, cũng là người “chịu trách nhiệm cho cô,” Sam mong đợi là anh sẽ lấy điểm cho sự phát hiện của cô, hoặc ít nhất để khẳng định sự thoả mãn trong việc tự mình nói với Holland, nhưng Sam không ngờ là Shrader trao điện thoại cho cô với cái nháy mắt. “Holland nói chuyện này nên được hay.”

Đến lúc Sam ngắt cuộc gọi, cô không có nghi ngờ rằng Đại úy Thomas Holland nghĩ thông tin của cô chính đáng cho cuộc gọi điện thoại đắt tiền. Thực sự thì, ông nghĩ nó đầy đủ chính đáng và lập tức sử dụng tất cả nhân sự và tài nguyên của NYPD.

“Sao?” Shrader nói với nụ cười như hiểu biết. “Holland nói gì?”

Sam trao điện thoại qua cho anh và tóm tắt cuộc đàm thoại. “Về cơ bản, ông ta nói rằng Bà Manning sẽ có thêm sự trợ giúp từ NYPD trong việc tìm kiếm chồng của bà ta hơn là bà ta có thể tưởng tượng đến.”

“Hoặc muốn.” Shrader nói thẳng thừng. Anh nhìn lên bệnh viện về hướng tầng ba và lắc đầu. “Người phụ nữ đó là một diễn viên đa tài! Bà ta đã đánh lừa tôi hoàn toàn.”

Sam tự động nhìn theo tia nhìn của anh. “Cả tôi nữa.” cô thừa nhận với cái cau mày.

“Vui lên đi.” anh khuyên cô khi họ lái xe rời khỏi lề đường. “Cô đã làm Holland sung sướng, và giờ đây, ông ta đang nói chuyện trên điện thoại với Trumanti, làm Cảnh sát Trưởng sung sướng. Đến tối nay, Trumanti sẽ làm cho thị trưởng sung sướng. Vấn đề lớn nhất là cho tất cả chúng ta,” anh nói khi anh cài sô xe, “sẽ phải giữ bí mật những gì chúng ta biết. Nếu tụi Feds (cảnh sát liên bang) nghe phong thanh về nó, họ sẽ cố gắng tìm cách để thâm nhập vào vụ án. Họ đang cố gắng đóng đinh Valente trên cả tá buộc tội trong mấy năm nay, nhưng họ chưa bao giờ có thể làm cho chúng dính lại. Họ sẽ không vui khi NYPD thành công nơi họ đã bị thất bại.”

“Không phải là hơi quá sớm để có cảm giác cực kỳ sung sướng này sao?” Sam nói. “Nếu Logan Manning xuất hiện còn sống khoẻ mạnh, thì không có ‘vụ án’ nào cả.”

“Đúng, nhưng có cái gì đó bảo tôi rằng chuyện đó sẽ không xảy ra. Đã đến lúc đi ăn trưa.” anh bổ sung sau cái liếc nhìn trên bản đồng hồ. “Tôi nợ cô một lời xin lỗi cho việc đã bán lung lỗ giả thuyết của cô lúc nãy. Tôi sẽ mua cho cô một cái bánh mì hamburger cho buổi ăn trưa.”

Sự đề nghị phi thường của anh làm Sam giả vờ ngạc nhiên. Shrader quá kẹo đến nỗi mọi người ở Phân khu 18 chế nhạo điều đó. Trong vài ngày họ đã ở trên núi với nhau, anh đã gài cô mua mấy tách cà phê và máy bán đồ ăn vặt ở bệnh viện. Dựa theo việc đó, và thái độ lúc nãy của anh về “giả thuyết” của cô, Sam quyết định chọn cách trả thù mà cô biết sẽ hành hạ anh: “Anh nợ tôi một châu bít tết cho bữa ăn tối.”

“Không có cơ hội đó đâu.”

“Tôi biết được một nơi. Nhưng trước tiên, Đại úy Holland muốn chúng ta làm vài cuộc gọi đến chính quyền địa phương.”

*

Chương 6.

Không thể chịu đựng nổi ý nghĩ về chuyện ăn uống hoặc bị y tá phàn nàn về vấn đề này, Leigh giấu hai mẫu bánh mì nướng và trái lê trong ngăn kéo bàn ngủ của cô, sau đó cô ngã lưng ra, ngẫm nghĩ những gì các thanh tra đã nói và làm. Sau một vài phút, cô làm một quyết định và gọi điện thoại cho thư ký của cô.

Brenna trả lời điện thoại trong căn hộ trên Fifth Avenue của Leigh ngay tiếng reo đầu tiên. “Có tin tức gì về ông Manning chưa?” Brenna hỏi ngay khi Leigh kết thúc việc trấn an cô ta về tình trạng của cô.

“Không, còn chưa.” Leigh nói, cố nghe không có vẻ nản lòng như cảm giác của cô. “Tôi cần một vài số điện thoại. Chúng sẽ không có trong máy vi tính. Chúng sẽ ở trong sổ địa chỉ nhỏ trong ngăn kéo bên phải của bàn viết trong phòng ngủ của tôi.”

“Được, là số của ai?” Brenna nói, và Leigh có thể hình dung cô gái tóc vàng nhỏ bé có năng lực chụp lấy một cây viết, ở trong tư thế sẵn sàng như thường lệ để đáp ứng lại bất cứ yêu cầu nào.

“Tôi cần số điện thoại trực tiếp của Thị trưởng Edelman ở văn phòng của ông ấy và số điện thoại nhà ông ấy. Tôi cũng sẽ cần số điện thoại của William Trumanti ở văn phòng và ở nhà của ông ấy. Ông ấy sẽ được liệt kê dưới tên của ông ấy hoặc dưới tên ‘Cảnh sát trưởng’. Tôi sẽ đợi máy trong khi cô lấy chúng.”

Brenna trở lại cuộc gọi nhanh đến nỗi Leigh biết cô ta chắc đã chạy hết tốc lực từ phòng ngủ của Leigh. “Còn chuyện gì khác nữa mà tôi có thể làm không?” Brenna hỏi.

“Không phải ngay bây giờ.”

“Courtney Maitland đã đến đây nhiều lần.” Brenna nói. “Cô bé ấy tuyệt đối tin là cô đã chết và nhà chức trách đang che đậy việc đó.”

Trong những tình huống bình thường, chỉ cần đề cập đến cô bé trực tính sống ở trong toà nhà của Leigh sẽ làm cho cô cười, nhưng không phải là lúc này. “Bảo Courtney là chuyện cuối cùng mà cô bé ấy và tôi đã nói đến là việc cô bé đã cảm thấy thế nào về người vợ mới của cha cô bé. Nó sẽ thuyết phục được cô bé là tôi còn sống và đang nói chuyện.”

“Tôi sẽ gọi cho cô bé ngay.” Brenna nói. “Tôi đã thu xếp một y tá riêng cho cô ngay khi tôi nghe về tai nạn của cô. Bà ta đã đến đó chưa?”

“Rồi, cảm ơn. Tôi đã để bà ta đi sáng nay, nhưng tôi đã nên giữ bà ta lại thêm một ngày nữa.”

“Vì cô còn chưa cảm thấy khá hơn à?”

“Gì cơ?” Tâm trí Leigh đã ở trên những cuộc gọi mà cô muốn làm. “Không, vì bà ta dễ bị dọa nạt hơn y tá bệnh viện.”

Thị trưởng Edelman đang trên đường đến một cuộc họp khi Leigh gọi đến, nhưng thư ký của ông bảo ông là Leigh đang ở trên điện thoại, và ông trả lời cuộc gọi của cô ngay. “Leigh, tôi thật lòng chia buồn về những gì đã xảy ra. Cô có khỏe không?”

“Tôi khỏe, thưa Thị trưởng.” Leigh trả lời, chiến đấu để giữ giọng của cô đều đều. “Nhưng còn chưa nghe được bất cứ tin tức gì về Logan cả.”

“Tôi biết. Chúng tôi đã yêu cầu cảnh sát tiểu bang giúp đỡ, họ đang cố gắng hết sức, nhưng họ thường xuyên bận bịu ở trên đó.” Ông ngừng lại và nói một cách ân cần, “Còn chuyện gì khác nữa tôi có thể làm để giúp không?”

“Tôi nhận biết đây là một sự áp đặt – nó thậm chí không phải là trách nhiệm của NYPD – nhưng chỉ có hai thanh tra lên đây tìm kiếm Logan, và thời gian đang trôi tuột đi. Có thể cho thêm nhiều người lên đây để giúp trong việc tìm kiếm không? Tôi sẽ sốt sắng hoàn trả lại cho thành phố cho bất cứ chi phí nhân lực nào, hoặc bất kỳ chi phí liên quan nào – vấn đề chi phí không quan trọng.”

“Vấn đề không phải hoàn toàn là về chi phí. Có một số vấn đề liên quan đến thẩm quyền từ góc độ của NYPD. Cảnh sát trưởng Trumanti không thể gửi một ‘đội xâm lược’ vào Catskills mà không được yêu cầu tham dự trong việc tìm kiếm bởi cảnh sát địa phương, người có thẩm quyền ở đó.”

Đối với Leigh, nghi thức của việc thực thi pháp luật nghe giống như những chuyện toàn là linh tinh vớ vẩn – và cô không có thời gian cho chuyện đó. “Bên ngoài là mười tám độ, thưa Thị trưởng, và chồng tôi ở một nơi nào đó ở ngoài kia, bị mất tích. Cục điều tra liên bang có quyền xét xử khắp nơi. Tôi đang nghĩ đến chuyện gọi cho họ.”

“Cô có thể chắc chắn thử.” ông nói, nhưng Leigh biết từ giọng nói của ông là ông không nghĩ cô có bất cứ hy vọng gì trong việc kiếm Cục điều tra liên bang dính líu vào trong việc tìm kiếm. “Theo sự hiểu biết của tôi thì có rất nhiều người vẫn còn bị mất tích trong trận bão tuyết đó, Leigh, nhưng họ được cho là an toàn và chỉ là không thể đào được lõi ra cho họ hoặc sử dụng điện thoại. Tại sao cô không gọi cho Bill Trumanti, và để cho ông ấy cập nhật cô chứ?”

“Tôi sẽ làm ngay. Cảm ơn ông, Thị trưởng.” Leigh nói, nhưng cô không cảm thấy đặc biệt biết ơn ông. Cô phát điên lên, và cô muốn hơn những lời thông cảm và chia buồn. Cô muốn sự giúp đỡ, hoặc ít nhất là những gợi ý giúp cô có thể nhận được sự giúp đỡ.

Cảnh sát trưởng Trumanti không có ở đó khi cô gọi cho ông, nhưng ông gọi

lại cho cô vào nửa giờ sau. Leigh bị bất ngờ và nhẹ nhõm, khi Trumanti cung cấp cho cô nhiều hơn là những gợi ý đơn thuần, ông đang chuẩn bị cung cấp sự hỗ trợ và tài nguyên của NYPD để giúp đỡ trong việc tìm kiếm Logan. “Vấn đề thẩm quyền mà thị trưởng đã đề cập đến đang được giải quyết trong khi chúng ta nói chuyện.” ông nói. Ông ngừng lại trong chốc lát và đặt tay lên che ông nghe điện thoại, nói một vài lời khó hiểu với người nào đang ở đó, sau đó quay lại nói chuyện với Leigh. “Tôi vừa mới được báo là những thanh tra của Đại úy Holland ở trên đó đã liên lạc được với chính quyền địa phương và họ đều đồng ý để cho NYPD tham gia trong nỗ lực tìm kiếm và cứu hộ của họ. Thực ra, thái độ của họ là ‘càng nhiều người giúp thì càng tốt’. Như cô biết đó, Leigh, đó là một trận bão tuyết chết tiệt, và các nhà chức trách và cơ quan địa phương đã và đang làm việc suốt ngày, cố hỗ trợ cho cư dân của họ.”

Leigh thấy rất nhẹ nhõm đến nỗi cô có cảm giác như muốn khóc.

“Theo dự báo thời tiết,” ông tiếp tục, “chúng ta sẽ mau chóng có được thời tiết khá hơn. Tôi vừa mới chấp thuận việc sử dụng trực thăng của NYPD để bắt đầu tìm kiếm cabin ngay khi thang máy trên trần nhà hoạt động lại và khả năng nhìn thấy được cải thiện đến mức an toàn. Có nhiều khu vực phải lùng kiếm, cho nên đừng quá hy vọng vội. Trong khi chờ đợi, cô có hai thanh tra tài giỏi của Đại úy Holland ở trên đó bây giờ, và họ sẽ hành động ngay nếu có bất cứ đầu mối nào xuất hiện.”

“Tôi không biết cảm ơn sao cho đủ.” Leigh nói đầy cảm xúc. Cô và Logan biết Cảnh sát trưởng Trumanti và vợ ông trong xã giao, nhưng không thân như họ biết thị trưởng, và thị trưởng đã không cung cấp được nhiều sự giúp đỡ cho cô. Vì việc đó, cô đã mong đợi sự giúp đỡ ít hơn, hay không hơn, từ Cảnh sát trưởng Trumanti, nhưng ông hoá ra lại là một người bạn quyết tâm đắc lực và có thể lực thực sự – mà Trời đã ban xuống. Leigh quyết định hỏi ông về việc ông nghĩ cô có nên liên lạc với Cục điều tra liên bang hay không. “Tôi đã nói với Thị trưởng Edelman là tôi đang nghĩ đến chuyện yêu cầu Cục điều tra liên bang giúp đỡ.” cô bắt đầu.

Phản ứng của Trumanti quá tiêu cực đến nỗi Leigh tự hỏi liệu ông có xem nó như là một sự sỉ nhục đối với NYPD và đối với cá nhân ông không. “Bà sẽ phí thời gian của bà, Bà Manning.” ông cắt ngang, trở nên nghi thức và lạnh lùng với cô. “Trừ phi có chuyện gì đó mà bà đã không nói với thanh tra của chúng tôi, không có chút chứng cứ nhỏ nào cả, không có chút chi tiết nhỏ nào cả, để chỉ ra rằng có bất cứ chuyện phạm pháp nào liên quan đến sự biến mất của chồng bà, đừng nói chi đến một tội ác liên bang để chính đáng gọi cho Cục Điều tra Liên bang.”

“Tôi đã có kẻ đi theo lén... “ Leigh bắt đầu.

“Người mà theo tôi hiểu đã kèm chế các hoạt động của hắn ta – sự hoạt động rất vất vả của hắn ta – ở trong khu vực địa lý hoàn toàn trong thẩm quyền xét xử của NYPD. Không có luật liên bang nào đã bị vi phạm cả. Thực ra, tôi không rõ NYPD sẽ có thể buộc tội hắn ta với bất cứ thứ gì khác ngoài việc gây phiền toái vào lúc này.”

Mỗi lần ông nhấn mạnh từ ‘liên bang’, Leigh cảm thấy như thể cô bị khiển trách nặng nề, và bởi một người mà sự giúp đỡ và lòng trung thành của ông ta là những thứ cô cần nhất trong lúc này. “Tôi hiểu rồi. Tôi chỉ là đang cố nghĩ ra cách có ích.” cô nói với vẻ khiêm tốn cố tình. Cô sẽ bò trên đầu gối cho Trumanti nếu đó là điều cần làm để bảo mật sự giúp đỡ của ông đối với Logan. “Còn có gì khác ông có thể đề nghị tôi nên làm không?”

Giọng nói của ông rõ ràng là lịch sự hơn. “Vâng.” ông nói. “Tôi muốn cô nghỉ ngơi nhiều như cô có thể, và tự chăm sóc tốt cho mình, để cho khi chúng tôi tìm được Logan, anh ấy không trách chúng tôi đã làm cho cô lo lắng.”

“Tôi sẽ thử làm.” Leigh hứa hẹn. “Tôi có thể sẽ được về nhà vào ngày mai.”

“Cô có cảm thấy đủ khỏe để rời khỏi bệnh viện không?” ông nói, nghe có vẻ sốt.

Leigh né tránh câu hỏi nhưng bảo ông một sự thật khác: “Bệnh viện làm tôi cảm thấy bất lực và tuyệt vọng.”

Ông cười. “Tôi cũng vậy. Tôi ghét những chỗ chết tiệt đó. Tôi không cảm thấy khá hơn cho đến khi tôi bắt đầu về nhà.”

Ngay khoảnh khắc sau cùng, muộn màng đó, Leigh cuối cùng nhớ lại là Trumanti đã chiến đấu trường kỳ với chứng ung thư tuyến tiền liệt, một cuộc chiến mà ông đã được đôn đại là bị thua cuộc. Cô cố nghĩ về một chuyện gì đó thích hợp để nói và cuối cùng nói, “Cám ơn ông về mọi chuyện. Ông là một người cực kỳ tốt bụng.”

*

Chương 7.

“Tôi muốn về nhà vào ngày mai.” Leigh bảo bác sĩ khi ông ghé khám cho cô vào lúc năm giờ chiều hôm đó.

Ông nhìn cô qua hồ sơ bệnh lý của cô, vẻ mặt của ông cũng không thể xiêu lòng như của cô. “Không khả thi.”

“Nhưng tôi đã có thể rời khỏi giường nhiều lần vào hôm nay, và tôi cũng đã đi được xuống hội trường chiều nay. Tôi chắc chắn là tôi không cần cái nẹp cổ này. Tôi rất khỏe.” Leigh nhấn mạnh.

“Bà không được khỏe. Bà bị chấn động nghiêm trọng, bà đã bị rạn nứt xương sườn, và chúng tôi còn chưa biết nếu bà cần cái nẹp cổ hay không.”

“Tôi hầu như là không đau đớn chút nào cả.”

“Đó là vì bà đang được đưa cho thuốc giảm đau mạnh. Bà có nhìn vào cơ thể của bà bên dưới áo bệnh viện chưa?” ông yêu cầu.

“Có.”

“Bà đã thấy khuôn mặt của bà trong gương chưa?”

“Có.”

“Bà sẽ mô tả thế nào về những gì bà đã nhìn thấy?”

“Tôi trông giống như là tôi đã gặp tai nạn.”

“Bà trông giống như một trái cà tím sống.” Khi vẻ mặt của cô tiếp tục quyết tâm một cách ương ngạnh, ông thay đổi chiến thuật. “Các phóng viên và các nhà nhiếp ảnh đã và đang đi lòng vòng dưới lầu, hy vọng được nhìn thấy bà. Bà không muốn bất kỳ ai thấy bà đang trông giống như thế này, phải không? Bà có hình ảnh công chúng cần bảo quản.”

Leigh không ở trong tâm trạng nào cho bài giảng về tầm quan trọng của hình ảnh công chúng của cô. Đã là thứ Tư, và máy bay trực thăng không thể cất cánh vào ngày mai nếu thời tiết không được cải thiện. Cô muốn giúp cảnh sát hạn chế việc tìm kiếm bằng cách tìm chỗ xe của cô bị rớt xuống dốc. Cô không thể chịu đựng thêm một ngày nào nữa về việc bắt lức không hoạt động và thi hành việc nằm nghỉ một chỗ. Cơ thể của cô đau khắp nơi, nhưng tâm trí của cô minh mẫn và cô cần hành động.

Bác sĩ của cô nhằm lẫn sự im lặng của cô cho việc đồng ý. “Bà biết tôi chỉ là quan tâm đến sức khỏe của bà trong tận đáy lòng. Bà chỉ là không đủ khỏe để có thể về nhà.”

“Chúng ta hãy giả vờ tôi là một người lao động chân tay bình thường.” Leigh đề nghị. “Tôi có một gia đình cần phải nuôi dưỡng và không có tiền để trang trải những gì chính sách HMO (bảo hiểm sức khỏe) của tôi sẽ không trả. Nếu điều đó là đúng, Bác sĩ Zapata, khi nào thì ông sẽ cho phép tôi về nhà?”

Cặp lông mày xám của ông nhíu lại.

“Nó sẽ là vào ngày hôm qua chẳng?” cô gợi ý.

“Không.” ông nói.

“Vậy thì là khi nào?” cô tiếp tục dai dẳng.

“Sáng nay,” ông nói. “bà nói đúng, Bà Manning.”

Leigh ngay lập tức cảm thấy như một mụ phù thủy. “Tôi rất xin lỗi. Tôi thật là bất lịch sự.”

“Không may, nó cũng là hoàn toàn đúng. Tôi sẽ ký giấy cho phép bà về sau khi tôi ghé qua gặp bà vào sáng mai – miễn là bà đồng ý rời khỏi đây trong xe cứu thương.”

Ngay khi ông rời khỏi, Leigh cố gọi cho Brenna, nhưng thư ký của cô đã về nhà. Với một tiếng đồng hồ để lãng phí, một cách đau đớn Leigh từ từ đi về phía cái ghế đối diện giường của cô. Cô ngồi vào nó và bắt đầu nhìn lướt qua các tạp chí và báo chí mà cô đã nhận được lúc nãy từ người tình nguyện đẩy một chiếc xe với những tài liệu để đọc. Leigh đang cố lấy lại sức mạnh của cô.

Vào lúc 6 giờ 30, cô đặt tờ báo qua một bên, lật người trở lại giường của cô, và gọi cho Brenna ở nhà của cô ta. “Tôi cần cô giúp một việc.” cô bắt đầu. “Nó hơi khác thường...”

“Tôi không quan tâm.” Brenna nhanh chóng cắt ngang. “Chỉ cần nói với tôi là làm sao tôi có thể giúp.”

“Tôi sẽ được xuất viện vào buổi sáng. Cô có thể mang đến cho tôi một bộ quần áo sạch sẽ không?”

“Dĩ nhiên. Còn chuyện gì khác không?”

“Còn, thuê một chiếc xe chạy trên hai cầu và lái lên đây. Đậu nó ở một nơi nào đó gần bệnh viện, sau đó đi tắc-xi cho đoạn đường còn lại. Tôi cần rời khỏi bệnh viện trong xe cứu thương,” Leigh giải thích, “nhưng tôi sẽ không ở lại trong đó. Chúng ta sẽ để cho xe cứu thương đi khi chúng ta đến được chỗ đậu chiếc xe thuê.”

“Rồi sao nữa?” Brenna hỏi một cách không thoải mái. “Ý tôi là, nếu cô cần xe cứu thương để rời khỏi bệnh viện, không phải là cô nên ở lại trong đó để quay về thành phố sao?”

“Chúng ta sẽ không đi trực tiếp trở lại thành phố. Cảnh sát không thể lần theo tám bản đồ của tôi, nhưng tôi có thể tìm ra nơi tôi đã bị rơi xuống đường. Ca-bin mà tôi lẽ ra sẽ gặp chồng tôi phải rất gần với chỗ đó.”

“Tôi hiểu,” Brenna nói, “nhưng tôi thực sự lo lắng về cô, và...”

“Brenna, làm ơn đi! Tôi cần cô giúp đỡ.” Giọng nói của Leigh òa vỡ vì sự kiệt sức và sợ hãi, và khi Brenna nghe nó, cô đầu hàng ngay lập tức.

“Tôi sẽ lo liệu mọi thứ.” cô hứa một cách quyết liệt. “Trước khi cô gác

máy,” cô bổ sung, “có một chuyện tôi muốn nói. Tôi hy vọng cô – cô sẽ không hiểu chệch hướng nó.”

Leigh dựa đầu của cô vào gối và chống đỡ mình để nghe chuyện gì đó mà cô không muốn – theo kinh nghiệm của cô, kết quả thông thường của bất cứ lời tuyên bố nào bắt đầu bởi ai đó đề nghị rằng người nghe không hiểu chệch hướng nó. “Là chuyện gì vậy?”

“Tôi đã làm việc cho cô chưa được bao lâu, và tôi biết cô có hàng trăm bạn bè mà cô có thể nhờ vả, vì vậy tôi rất vui mừng... rất được đề cao... là cô đang trông cậy vào tôi khi cô có rất nhiều người khác...”

“Brenna,” Leigh nói với nụ cười mệt mỏi, “tôi ghét làm vỡ mộng của cô, nhưng tôi có hàng trăm người quen mà tôi không thể tin, và chỉ có vài người bạn thật sự mà tôi có thể hoàn toàn tin tưởng. Hai người trong số đó đang ở phía bên kia địa cầu, và một người trong số đó đang bị mất tích ở trên núi. Tất cả những người khác – bạn bè không thân, người quen, và mọi người tôi chưa bao giờ thậm chí gặp mặt – đã bị bao vây bởi giới truyền thông. Báo chí có đầy các thông tin bậy bạ, phỏng đoán, và những ám chỉ điên rồ, và họ đang có được những thứ đó từ những người được gọi là bạn bè và người quen thân của tôi.”

Brenna rơi vào im lặng, rõ ràng cố nghĩ ra lời giải thích khác, nhưng không có cái nào hết. “Thật đáng buồn.” cô nói một cách nhẹ nhàng.

Nó cũng là nỗi lo ngại nhỏ nhất của Leigh. “Đừng nuối tiếc nó. Đó là cách sống cho những người như tôi.”

“Cám ơn cô vì đã tin tôi, đó là mọi thứ tôi muốn nói.”

Leigh nhắm mắt lại. “Cám ơn cô cho việc – là bản thân cô.”

Khi Brenna gác máy, Leigh tập hợp sức mạnh cuối cùng của cô và làm cuộc gọi cuối cùng của cô trong đêm nay. Là gọi cho người phát ngôn của cô, Trish Lefkowitz. Cô đưa cho Trish những cập nhật nhanh, không cảm xúc về tình huống, và một khi Trish đã nói lời chia buồn và động viên, người phát ngôn đi thẳng vào công việc: “Cô có đủ sức mang lại cho tôi một ít chỉ dẫn về cách cô muốn tôi xử lý giới báo chí không? Cho đến nay, tôi chỉ trả lời chung chung.”

“Đó là lý do tại sao tôi gọi cô. Tôi sẽ được xuất viện vào sáng mai, nhưng tôi sẽ không trực tiếp về nhà, và tôi không muốn các phóng viên đi theo tôi. Brenna và tôi sẽ lái xe lên núi để tìm kiếm nơi bị tai nạn của tôi.”

“Đó là chuyện điên rồ. Cô không thể nào đủ...”

“Nếu tôi có thể tìm ra nó, nó sẽ giúp hạn chế việc tìm kiếm.”

“Đúng là đàn ông!” Trish bùng nổ. Xâu chuỗi dài của những mối quan hệ không vừa lòng của người phát ngôn đang biến cô thành kẻ hận đàn ông.

“Logan có lẽ là đang cắm trại ở trong một cái cabin bị đùn tuyết ầm áp nào

đó, với vợ của một nông dân nướng bánh quy cho anh ta, trong khi chúng ta đều phát điên lên vì lo lắng và cô đang cố cứu anh ấy.”

“Tôi hy vọng là cô nói đúng.” Leigh nói.

Trish nói với một tiếng thở dài. “Tôi cũng vậy, bây giờ, để cho tôi suy nghĩ, làm thế nào để tôi có thể đánh lạc hướng giới truyền thông để cô có thể bỏ trốn đây...?”

Leigh đợi, hình dung cảnh người phát ngôn vén mớ tóc dài ra phía sau tai phải của cô, sau đó từ từ cuộn đuôi tóc thành một cái nút và giật mạnh trên đó trong khi cô suy tính về tình huống. Trong những ngày vui vẻ, Leigh đã trêu chọc cảnh báo cô ta rằng toàn bộ mớ tóc sẽ rời khỏi tay cô ta một ngày nào đó.

“Được, đây là cách tuyệt nhất. Tôi sẽ gọi cho người phát ngôn của bệnh viện – tên của ông ta là bác sĩ Jerry–gi–đó. Tôi sẽ bảo ông ta thông báo với các thành viên báo chí nào đang theo dõi xung quanh bệnh viện là cô sẽ được xuất viện vào buổi sáng và sẽ rời khỏi bằng xe cứu thương để về nhà. Sau đó tôi sẽ sắp xếp có một chiếc xe cứu thương trống rỗng rời khỏi bệnh viện, và hy vọng, là họ sẽ đuổi theo nó suốt chặng đường trở lại thành phố New York. Nghe thế nào?”

“Nó có vẻ tốt. Còn một chuyện nữa – thông báo cho giới truyền thông là tôi sẽ làm một cuộc họp báo ở nhà vào tối mai.”

“Cô không đùa đấy chứ! Cô có đủ sức không?”

“Không, nhưng tôi cần họ giúp đỡ và hợp tác. Nhà ký họa của cảnh sát đang phác thảo chân dung của người đàn ông đã nhìn thấy tôi sau tai nạn. Chúng ta có thể phân phát bản vẽ nếu nó sẵn sàng. Tôi cũng muốn cố gắng ngăn chặn những tin đồn mà tôi đã đọc trên hai tờ báo tối nay về sự biến mất của Logan chẳng qua chỉ là kết quả của một sự cãi nhau âm ỉ trong hôn nhân. NYPD đã tình nguyện chủ động trong việc tìm kiếm, nhưng những bài báo như thế sẽ làm cho cảnh sát có vẻ – và cảm thấy – ngu ngốc.”

“Tôi hiểu. Tôi xin hỏi cô trông ra sao không?”

“Tôi nhìn OK.”

“Không có vết bầm nào trên khuôn mặt của cô, hoặc bất cứ thứ gì khác chứ? Tôi đang nghĩ về những cái máy quay phim.”

“Tôi cần một diễn đàn công cộng, việc tôi nhìn thế nào không quan trọng.”

Sự im lặng của Trish ở đầu bên kia của điện thoại nhấn mạnh một cách cứng rắn về sự bất đồng của cô với lời tuyên bố đó, nhưng cô cảm thấy vô ích để tranh cãi. “Tôi sẽ gặp cô vào tối mai.” cô nói.

*

Chương 8.

Những cuộc gọi điện thoại đã làm cho Leigh kiệt sức, nhưng chúng cũng làm cho tâm trí của cô bận rộn. Tuy nhiên, khi cô tắt đèn và nhắm mắt lại, trí tưởng tượng của cô tiếp quản, hành hạ cô với những điều khủng khiếp có thể đã xảy ra với Logan. Cô thấy anh bị buộc trong một cái ghế bị tra tấn bởi một kẻ đi theo lén bệnh hoạn... Cô thấy anh chết cồng trong xe của anh... môi của anh tái xanh, mắt anh mở to và trợn ngược.

Không thể chịu đựng nổi những hình ảnh khủng khiếp đó, Leigh cố tập hợp sức mạnh và hy vọng từ những ký ức trong quá khứ. Cô nhớ về đám cưới đơn giản của họ ở phía trước vị thảm phán buồn chán. Leigh đã mặc trang phục đẹp nhất của cô và cài hoa trên tóc của cô. Logan đã đứng cạnh cô, trông rất sang trọng, đẹp trai, và quyết tâm, mặc dù là anh đang mặc một bộ đồ mòn xơ xác và tài sản gộp lại của họ chỉ có tám trăm đô la.

Bà của Leigh đã không có thể cóp nhặt chi phí cho một vé máy bay để đến tham dự lễ cưới, và mẹ của Logan đã phản đối cuộc hôn nhân đến nỗi họ đã không báo cho bà biết về nó cho đến ngày hôm sau. Nhưng bất chấp tất cả – mặc dù sự nghèo khổ của họ, sự vắng mặt của bạn bè và gia đình, và một tương lai không chắc chắn trước họ, họ đã vui vẻ và lạc quan gấp bội vào ngày hôm đó. Họ tin vào nhau. Họ tin vào sức mạnh của tình yêu. Trong một vài năm tới, đó là tất cả mà họ có – được có nhau và tình yêu cho nhau.

Hình ảnh của Logan đi qua tâm trí của Leigh giống như những tấm phim trong máy chiếu... Khi họ mới gặp nhau, Logan còn rất trẻ, rất ốm, nhưng đầy nhiệt huyết, lối đời, và khôn ngoan quá tuổi của anh. Anh đã đưa cô đến buổi nhạc giao hưởng vào lần hẹn hò đầu tiên của họ. Cô chưa bao giờ đến xem một buổi nhạc giao hưởng, và khi tiếng nhạc dừng lại ở giữa, cô vỗ tay quá sớm vì nghĩ là bản nhạc đã kết thúc. Cặp vợ chồng ở phía trước họ đã quay lại và nhìn cô khinh khỉnh làm cô thấy xấu hổ gấp bội, nhưng Logan đã không bỏ qua sự cố đó. Trong lúc buổi giao hưởng được tạm ngừng, anh chồm người về phía trước và nói với cặp vợ chồng lớn tuổi. Trong cách đánh bóng, làm cho người khác không phòng thủ, anh đã nói một cách tương đắc, “Không phải là quá tuyệt diệu khi lần đầu tiên chúng ta được giới thiệu cái gì đó với người mà chúng ta yêu thích sao? Hãy nhớ nó cảm thấy tuyệt như thế nào chứ?”

Cặp vợ chồng xoay đầu lại, và cái cau mày của họ trở thành nụ cười, họ nhìn Leigh. “Lúc đầu tôi không thích nghe nhạc giao hưởng,” người đàn ông thổ lộ với cô. “Bố mẹ tôi có vé trong mùa và họ kéo tôi theo. Phải mất một thời

gian thì nó mới dần chiếm được cảm tình của tôi.” Cặp vợ chồng sử dụng lúc nghỉ với Leigh và Logan và khăng khăng đòi mua cho họ một ly sâm banh để ăn mừng buổi giao hưởng đầu tiên của Leigh.

Leigh sớm khám phá ra rằng Logan có cách tiếp xúc rất đặc biệt với những kẻ hợm hĩnh, lạnh nhạt thích chỉ trích, có cách tước vũ khí của họ và chuyển đổi họ thành bạn bè và những người hâm mộ. Mẹ của Logan thường nói rằng ‘không gì có thể thay thế cho sự giáo dục’, và Logan có rất nhiều – loại giáo dục tự nhiên, không bị ảnh hưởng.

Vào cuộc hẹn thứ nhì của họ, Logan đề nghị Leigh chọn cách trải qua buổi tối của họ. Cô quyết định chọn một vở kịch Broadway rất ít người biết đến được viết bởi một nhà soạn kịch trẻ tuổi mới mẻ tên Jason Solomon. Logan đã nhắm mắt lại và ngủ gà gật vào hồi thứ ba.

Bởi vì Leigh là một sinh viên kịch nói tại trường Đại học New York, cô có được giấy vào hậu trường. “Cô nghĩ gì về vở kịch?” Jason Solomon hỏi họ khi Leigh kết thúc màn giới thiệu.

“Tôi thích nó.” Leigh nói, một phần là vì xã giao và một phần là vì sự yêu thích hết lòng về mọi thứ liên quan đến nhà hát. Sự thật thì, cô nghĩ kịch bản thì tuyệt vời, nhưng diễn xuất thì cũng bình thường thôi, và ánh đèn và phương hướng thì tồi tệ.

Hài lòng, Jason nhìn vào Logan để có thêm lời ca ngợi. “Anh nghĩ gì về nó?” “Tôi không biết nhiều về nhà hát,” Logan trả lời. “Leigh là chuyên gia về chuyện đó. Cô ấy là người đứng đầu sinh viên kịch nói ở NYU. Nếu mẹ tôi có mặt ở đây tối nay, anh có thể hỏi ý kiến của bà ấy. Sẽ có ý nghĩa hơn là ý kiến của tôi.”

Lập tức bị si nhục bởi việc thiếu sót sáng của Logan, Jason hất cằm của anh lên và quan sát Logan một cách bức tức xuống chiều dài sống mũi của anh. “Và anh nghĩ ý kiến của mẹ anh sẽ có trọng lượng vì bà là – cái thá gì? Một nhà soạn kịch thành công chẳng? Một nhà phê bình nhà hát chẳng?” “Không, vì trong đám bạn bè của bà có rất nhiều người có sức ảnh hưởng đến nghệ thuật.”

Leigh không nhận biết lúc đó, nhưng Logan đang đang đưa một khả năng về một người hậu thuẫn tài chính dưới mũi của Jason. Tất cả Leigh biết là nhà soạn kịch trở nên hơi có cảm tình hơn, nhưng vẫn còn đầy phần nộ. “Đưa mẹ anh đến vở kịch của tôi.” anh nói. “Báo cho tôi biết khi nào anh dự định đến, và tôi sẽ thu xếp cho anh có vé ngồi ở hàng đầu.”

Khi họ rời khỏi, Leigh nói, “Anh có nghĩ là mẹ anh sẽ thích vở kịch của anh ta không?”

Cười toe toét, Logan đặt cánh tay của anh quanh vai cô. Đây là lần đầu tiên anh chạm vào cô một cách thân mật. “Anh không nghĩ mẹ anh sẽ đặt chân vào trong nhà hát này trừ phi thành phố New York bị phát hỏa và nơi này là tòa nhà duy nhất không bị lửa xông vào.”

“Vậy thì tại sao anh lại để cho Jason Solomon nghĩ là bà ấy có thể đến?”

“Vì em là một nữ diễn viên tài năng và anh ta là một nhà soạn kịch đang rất cần những người có thể thực sự diễn xuất. Anh nghĩ em có thể muốn ghé qua đây vào tuần tới, nếu vở kịch không bị đóng cửa lúc đó, và tình nguyện sự phục vụ của em.”

Ấm lòng bởi lời khen của anh và bị phân tâm bởi sự đụng chạm của anh, Leigh tuy nhiên cảm thấy buộc phải chỉ ra sự thật: “Anh không có cách biết là liệu em có thể thực sự diễn xuất được hay không.”

“Vâng, anh biết. Người bạn cùng phòng của em đã nói với anh em là một người ‘tài năng’. Thực ra thì, cô ta đã nói em là một người nổi bật và em là sự hâm mộ của trường kịch nói.”

“Dù tất cả những chuyện đó là thật – mà nó không thật – Jason Solomon sẽ không thuê em. Em không có bất kỳ khả năng chuyên nghiệp nào cả.”

Logan chặc lưỡi. “Từ vẻ ngoài của nơi này và chất lượng diễn xuất, anh ta không thể có đủ tiền để thuê ai với khả năng chuyên nghiệp. Và, anh đã nói là ‘tình nguyện’ phục vụ – là miễn phí. Sau đó, em sẽ có khả năng.”

Đâu có dễ gì đột nhập vào việc đó, nó không thành công theo cách đó, nhưng Leigh đang yêu Logan Manning, và vì vậy cô không muốn tranh luận với anh về bất cứ thứ gì vào đêm đó.

Bên ngoài nhà hát, anh vẫy một chiếc tắc xi, và khi tài xế đã hòa vào giao thông ở trung tâm thành phố, Logan đặt cánh tay của anh quanh vai cô, kéo cô sát vào anh và hôn cô nụ hôn đầu. Nó là một nụ hôn tuyệt vời, đầy sự mê đắm mà Leigh cảm nhận với chính mình, một nụ hôn đầy kinh nghiệm làm cho cô cảm thấy không chỉ mê mụ và nóng bỏng, mà còn không thoải mái khi biết rằng chuyện này, như hầu hết tất cả những chuyện khác, Logan Manning cũng có nhiều kinh nghiệm hơn và từng trải hơn cô.

Anh đi với cô đến căn chung cư bản thủ trên Đường Great Jones, nơi cô và người bạn cùng phòng ở chung trong một căn hộ có một phòng ngủ trên tầng thứ năm. Bên ngoài căn hộ của cô, anh lại hôn cô, nụ hôn dài hơn và kỹ càng hơn lần này. Đến lúc anh để cho cô đi, Leigh cảm thấy quá phấn khích đến nỗi cô biết cô không thể ngủ được. Cô đợi bên trong căn hộ của cô, lắng nghe tiếng bước chân anh chạy xuống những nấc thang xuống đường, sau đó cô mở cửa và mơ màng đi xuống cùng những nấc thang mà anh đã bước

xuống.

Logan đã không đưa cô đi ăn tối sau vở kịch, một sự thiếu sót mà cô đã thắc mắc sau đó, nhưng ngay lúc đó tất cả cô biết chắc là cô đã cực kỳ hạnh phúc và đôi ngẫu nhiên. Tiệm tạp hóa ở góc đường chỉ cách vài cánh cửa, và nó mở suốt đêm, vì vậy Leigh đến đó.

Tiệm tạp hóa của Angelini chật hẹp, nhưng rất sâu, với sàn nhà lót vải sơn kê cốt kết, ánh đèn khủng khiếp, và khắp nơi tỏa mùi dưa chua và thịt bò muối tỏa ra từ ghi-sê của cửa hàng chiếm đóng toàn bộ bức tường bên trái. Bức tường bên phải đã được nhét đầy những kệ chứa đồ hộp và các thùng hàng hoá chất từ sàn nhà đến trần nhà. Những cái thùng gỗ chứa thực phẩm tươi và những thùng nước giải khát đã được xếp ngay ở giữa, để lại chỉ một lối đi hẹp ở hai bên đủ để với đến tủ lạnh và tủ đông lạnh ở phía sau cửa hàng. Mặc dù cửa tiệm có một diện mạo không hấp dẫn, mì Ý và thịt ở quầy bán thức ăn rất tuyệt và cả những bánh pizza nhỏ tự tạo đông lạnh.

Leigh lấy cái bánh pizza tôm cuối cùng từ trong tủ đông lạnh và đặt nó vào lò vi ba của cửa tiệm, sau đó cô đi đến những thùng chứa thực phẩm tươi và tìm kiếm những trái lê.

“Cháu đã tìm được bánh pizza tôm của cháu chưa?” Bà Angelini gọi từ phía sau máy tính tiền ở ghi-sê của quầy bán thức ăn.

“Vâng, cháu đang hâm nóng cái cuối cùng ngay lúc này. Cháu có được cái cuối cùng trong tủ đông lạnh.” Leigh nói khi cô định vị thùng lê.

“Cháu luôn có được cái cuối cùng – cháu đoán cháu thật là may mắn.” cô bổ sung, nhưng cô đang nghĩ về Logan, không phải bánh pizza.

“Không phải là may mắn đâu.” Bà Angelini trả lời. “Bác chỉ làm mỗi lần một bánh pizza thôi. Bác làm chúng cho cháu đấy. Cháu là người duy nhất yêu cầu chúng.”

Leigh nhìn lên, một trái lê trong mỗi tay. “Bác đã làm ư? Bác thật là tốt bụng, Bác Angelini.”

“Đừng để ý đến các trái lê đó, chúng tôi có thứ ngon hơn ở phía sau. Falco sẽ mang ra cho chúng ra.” Nâng cao giọng của bà, bà gọi Falco bằng tiếng Ý.

Vài khoảnh khắc sau, Falco xuất hiện từ kho chứa đồ, mặc một cái tạp dề dơ dáy bên trên cái áo sơ mi và quần jean của anh và mang một cái túi nhỏ. Anh đi ngang qua Leigh mà không nhìn cô và đưa cho mẹ anh cái túi, từ trong đó bà lấy ra hai trái lê lớn. “Mấy cái này là cho cháu.” Bà Angelini bảo Leigh. “Những trái này là loại ngon nhất đấy.”

Leigh lấy ra bánh pizza nóng hổi của cô từ lò vi ba, đẩy trượt nó trên cái đĩa

bằng bì cứng của nó, và đập nó với miếng giấy nhựa đóng gói của nó, sau đó cô tiến về chỗ tính tiền, nơi cô chiêm ngưỡng những trái lê bóng láng đến nỗi chúng nhìn như đã được đánh bóng. “Bác luôn rất tốt với cháu, Bác Angelini.” cô nói với một nụ cười, cố gắng hết sức để truyền đạt sự ấm áp và cổ vũ đến người phụ nữ tội nghiệp. Con trai cả của bà Angelina, Angelo, đã bị giết chết trong cuộc đánh lộn băng nhóm từ lâu trước khi Leigh di chuyển đến làm láng giềng. Con trai út của bà, Dominick, một chàng trai trẻ rất đáng yêu, thường luôn giúp đỡ trong cửa tiệm nhưng sau đó, vào một ngày nọ anh biến mất. Bà Angelini đã nói là Dominick đi học ở trường, nhưng người bạn cùng phòng của Leigh – một người New York chính công – nói rằng trong khu vực của họ việc ‘đi học ở trường’, nghĩa là ‘đi đến Spofford’, một trại tạm giam dành cho những vị thành niên ở New York, hoặc đi đến một trong những nhà tù của tiểu bang.

Chẳng bao lâu sau khi Dominick ‘rời nhà đến trường’, Falco bắt đầu làm việc trong cửa tiệm, nhưng điều duy nhất mà Falco Angelini có cùng với người em trai lịch lãm là một kỷ lục – và không phải ở Spofford. Căn cứ vào những gì bạn của Leigh nghe lỏm được trong cửa tiệm một hôm nọ, Falco đã trải qua nhiều năm trong nhà tù Attica vì tội giết người.

Thậm chí nếu Leigh đã không biết chuyện đó, Falco cũng sẽ làm cho cô vô cùng không thoải mái. Im lặng và nguy hiểm, và cao trên sáu feet, anh di chuyển qua cửa tiệm như một tòa nhà cao chót vót sắp bị sập, vẻ mặt lạnh lùng và xa cách của anh, đôi vai to lớn của anh dường như làm chật chội những lối đi chật hẹp. Sự mâu thuẫn tương phản giữa cặp lông mày đen dày và hàm râu quai nón, da của anh xanh xao vàng vọt mà người bạn cùng phòng của Leigh đã nói là vì những năm ở tù. Giọng của anh – vào những dịp hiếm có khi anh nói chuyện – rắn đanh và xen lẫn tiếng. Anh làm Leigh rất không thoải mái đến nỗi cô thực sự tránh nhìn anh bất cứ khi nào có thể, nhưng có những lúc khi cô bắt gặp anh nhìn cô, và nó làm cho cô thậm chí càng khó chịu hơn.

Bà Angelini, tuy nhiên, có vẻ gần như một cách khôi hài không biết những tính năng dữ tợn và thái độ đe dọa của Falco. Bà ra lệnh cho anh giống như một trung sĩ huấn luyện và nói về anh một cách âu yếm và sở hữu như ‘Falco của bác’, và ‘caro (cục cưng) của bác’ và ‘nipote (cháu trai) của bác’. Leigh cho là vì bà đã mất hai đứa con trai của bà, có lẽ đó là điều tự nhiên mà bà Angelini sẽ quý trọng người còn lại, bất kể những thiếu sót tính cách rất hiển nhiên của anh và khuyết điểm trong phép xã giao.

Như thể bà Angelini biết Leigh đang nghĩ gì, bà mỉm cười một cách thâm hại khi bà đếm tiền thối cho Leigh. “Nếu Chúa cho bác quyền lựa chọn,” bà thú

nhận với hát đầu về phía trước cửa tiệm, nơi Falco đang chất đồ hộp lên kệ, “bác nghĩ bác sẽ xin Ngài cho những đứa con gái. Con gái dễ nuôi hơn.” “Cháu không chắc là đa số các bà mẹ khác sẽ đồng ý với bác.” Leigh đùa một cách không thoải mái. Cô cảm thấy không thoải mái với đề tài, buồn cho nỗi buồn của bà Angelina, và không ngừng bị bối rối bởi sự có mặt của Falco Angelina. Nhặt những món đồ mới mua của cô, Leigh lịch sự nói lời tạm biệt với bà Angelini, sau đó cô chần chừ gọi một tiếng tạm biệt đến Falco – không phải vì cô muốn nói chuyện với anh, nhưng vì cô hơi sợ làm cho anh thấy mất mặt – và do đó xúc phạm anh. Leigh đến từ một thành phố nhỏ yên tĩnh ở Ohio, và cô tuyệt đối không có kinh nghiệm nào với một người từng bị tù trước đây, đặc biệt là một người đã vô tù vì tội giết người – thì có lẽ là không thông minh, thậm chí là nguy hiểm, sai lầm.

Cô bận tâm với các suy nghĩ đó khi cô bước ra khỏi tiệm và bắt đầu đi xuống phố, vì thế cô đã hoàn toàn sửng sốt khi hai tên con trai trẻ trông đe dọa hiện ra từ bóng tối và chặn đường cô. “Này, này, nhìn xem cái gì đã đến từ cửa tiệm này.” một người nói khi hắn ta cho tay vào trong túi áo khoác của hắn. “Em trông đủ ngon để bóc vỏ ăn đấy.”

Một con dao! Hắn ta có dao! Leigh chết sững như một con nai bị bắt trong ánh đèn pha của chiếc xe đang đến gần. Một suy nghĩ ngớ ngẩn của cô là cô không nên bị thiệt mạng lúc này, không phải bây giờ khi mà cô vừa mới tìm được Logan. Đột nhiên, Falco Angelini phóng ra từ cửa tiệm sau lưng cô và bắt đầu chế nhạo gã thanh niên đang giữ con dao dài và mỏng. “Tao nhìn thấy dao ư?” anh chế giễu. “Mày có biết làm sao để sử dụng nó không, đồ cút?” Giang rộng cánh tay của anh ra, Angelini mời kẻ sẽ tấn công Leigh lao vào tấn công anh. “Mày không thể kiếm được xương của mày khi chém những cô bé. Thử chém một người đàn ông trưởng thành. Chém tao nè. Nào, đồ ngu ngốc, thử đi!”

Bị mê hoặc, Leigh nhìn thấy gã trẻ tuổi thứ nhì rút một con dao ra khỏi túi của hắn chỉ khi gã thứ nhất lao tới. Angelini bước qua một bên tránh cuộc tấn công, chộp cánh tay của hắn và giật mạnh nó qua vai của anh với một tiếng xương gãy ghê rợn làm cho gã thanh niên đi loạng choạng vào con hẻm, thét to đau đớn. Kẻ tấn công thứ nhì lạnh lùng hơn, ít vội vàng hơn bạn của hắn ta, và Leigh đứng nhìn trong sự sợ hãi tê liệt khi hắn cúi mình khoanh tròn Angelini, lưỡi dao của hắn loé sáng dưới ánh đèn đường. Bất ngờ lưỡi dao xông đến, Angelini lùi bước, và gã thanh niên lớn tuổi hơn la hét đau đớn và quy gối, chộp lấy háng của hắn. “Mày là đồ chó đẻ!” hắn rên rỉ, nhìn Angelini trừng trừng, cố lăn tròn qua một bên và đứng dậy.

Trong khi hắn đang cố đứng lên, Falco chộp cánh tay của Leigh và giật mạnh cô một cách không khách sáo lùi lại vào ngưỡng cửa của cửa tiệm. Cô ở đó, điếng người, cho đến khi cả hai gã thanh niên bỏ chạy xuống phố rồi biến mất vào con hẻm. “Chúng ta – chúng ta – chúng ta nên gọi cảnh sát.” cuối cùng cô nói lắp bắp.

Angelini quắc mắt nhìn cô và kéo xuống cái tạp dề anh đã mặc. “Tại sao?”

“Bởi... bởi vì chúng ta có thể chọn ra hình ảnh của họ. Tôi không chắc là tôi có thể một mình làm được chuyện đó, nhưng với hai chúng ta, chúng ta có thể nhận biết chúng.”

“Tất cả những kẻ tôi bại đối với tôi đều giống nhau cả.” anh nói với cái nhún vai. “Tôi không thể phân biệt một kẻ này từ một kẻ khác.”

Bị cự tuyệt, Leigh chồm người tới và nhìn một cách lo lắng về phía chung cư của cô. “Tôi không thấy bất cứ dấu hiệu nào của bọn chúng. Bọn chúng có lẽ bây giờ đã đi xa cả dặm.” Cô vụng về nhìn vào Angelini, cố che giấu việc cô sợ đi bộ về nhà một mình. “Cám ơn anh đã cứu tôi.” cô nói, và khi anh không trả lời, cô bước ra khỏi ngưỡng cửa.

Cô cảm thấy rất nhẹ nhõm khi anh cũng bước tới phía trước. “Tôi sẽ đưa em về nhà.” Anh đợi một lát cho cô có phản ứng và hiểu nhầm sự im lặng căng thẳng của cô là sự từ chối. “Có lẽ em thà là đi một mình.” anh nói, xoay người lại.

Hoàn toàn mất bình tĩnh, Leigh thực sự chộp lấy cánh tay của anh kéo anh lại với cô.

“Không, đợi đã! Tôi mong là anh sẽ đi với tôi! Tôi tuyệt nhiên không muốn gây ra cho anh thêm rắc rối nữa, Falco.”

Cử chỉ vô tình của cô làm cho anh có vẻ thích thú, hoặc có lẽ là những gì cô đã nói làm cho anh thích thú. “Em đã không gây ra cho tôi bất cứ rắc rối nào cả.”

“Ngoài việc làm cho anh gần như bị giết ở đây đó.”

“Tôi không bị nguy hiểm trong việc bị giết bởi những... “ Dù là lời phỉ báng nào anh có trong đầu, anh cũng kèm lại.

Khuyến khích bởi sự giao tiếp mà họ đã thành lập, Leigh nói, “Tôi thật sự nghĩ chúng ta nên gọi cảnh sát.”

“Em cứ tự nhiên, nhưng đừng kéo tôi vào. Tôi không có thời gian lãng phí trên những tên côm.”

“Vậy thì anh mong đợi cảnh sát bảo vệ chúng ta như thế nào nếu các công dân không chịu hợp tác? Trong số những thứ khác, nhiệm vụ của mỗi công dân...”

Anh bắn cho cô vẻ ngoài đầy khinh thị làm cho cô có cảm giác như muốn lặn vào vỉa hè. “Em đến từ hành tinh nào thế?”

“Tôi đến từ Ohio.” Leigh trả lời, hoàn toàn mất thăng bằng đến nỗi cô không thể thiết lập được một câu trả lời tốt hơn.

“Vậy thì giải thích được điều đó.” anh nói thẳng thừng, nhưng lần thứ hai trong vài phút gần đây, cô nghĩ cô nghe thấy sự thích thú trong giọng nói của anh.

Anh đưa cô vào toà nhà của cô, leo lên bốn đợt cầu thang đến cửa căn hộ của cô, và bỏ lại cô ở đó.

Sự thoát hiểm của cô từ vụ bạo lực đêm đó đã kết thúc vĩnh viễn cho những chuyến đi một mình vào ban đêm của Leigh đến tiệm tạp hóa của Angelini, nhưng cô tiếp tục đến đó vào ban ngày để mua thực phẩm của cô. Trong chuyến viếng thăm kế tiếp của cô, cô nói với bà Angelini về sự nguy hiểm cận kề của cô, nhưng thay vì tự hào về Falco, người phụ nữ tội nghiệp thấy khó chịu. “Từ khi nó còn là một thằng bé, nó luôn tìm rắc rối và rắc rối luôn tìm nó.”

Hơi bị ngạc nhiên, Leigh lùng sục khắp nơi để tìm người cứu hộ của cô, và phát hiện ra anh đang ở trong kho ở đằng sau cửa tiệm, sắp xếp những cái thùng. “Tôi muốn cảm ơn anh cho đúng nghĩa.” cô công bố, tới gần sau lưng anh. Anh cứng đờ người, như thể bị giật mình, sau đó anh từ từ quay lại và nhìn xuống cô, cặp lông mày đen của anh nhíu lại thành cái găm giữ không nhả nài, hàm râu đen dày của anh che giấu phần còn lại của khuôn mặt của anh. “Cho cái gì?” anh nói ngay.

Anh có vẻ bất giác xa cách hơn và đáng sợ hơn bao giờ hết, cơ thể của anh cao lớn và to con hơn so với trước đây, nhưng Leigh đã quyết tâm không để cho bất cứ chuyện đó làm cho cô bối rối. Đã từng bị kết án hay không, anh đã liều mình cứu cô, và sau đó anh đã đưa cô về nhà để chắc chắn rằng cô đến đó một cách an toàn. Đó là vì lòng dũng cảm thật sự, cô nghĩ, và khi những lời đó nổ tung vào tâm trí của cô nó băng qua môi cô. “Cho sự hào hiệp.” cô giải thích.

“Hào hiệp ư?” anh lặp lại một cách trớ trêu. “Đó là những gì em đã nghĩ về tôi à?”

Mặc dù Leigh đã quyết tâm giữ vững lập trường và không bị cản trở trong việc bày tỏ lòng biết ơn của cô, cô lùi lại một bước nhỏ cân trọng trước khi cô gật đầu một cách mạnh mẽ. “Đúng, tôi nghĩ vậy.”

“Họ đã cho em ra khỏi playpen (cũi có rào xung quanh để an toàn cho trẻ em chơi) của em khi nào vậy, hôm qua à?”

Bực tức, Leigh đưa tay lên ngăn chặn bất cứ lời cãi cọ nào thêm nữa. “Tôi đã hạ quyết tâm để làm. Đừng cố thay đổi nó, vì anh không thể. Đây,” cô nói,

đưa tay kia của cô ra. “Cái này là tặng anh.”

Anh quan sát gói quà tặng mà cô đang cầm như thể nó là một cái hộp chứa thuốc diệt chuột. “Cái gì đây?”

“Một vật kỷ niệm cho dịp đó. Chút nữa mở nó ra và tự mình tìm hiểu đi.” Khi anh không chịu với lấy nó, cô bước vòng qua anh và đặt nó trên cái bực dưới của cái thang gỗ cũ kỹ, bên cạnh một số sách giáo khoa. “Những cái đó là của anh à? Anh đang học về gì vậy?”

“Luật.” anh nói một cách chế nhạo, và Leigh mắc nghẹn trên tiếng cười của cô, hoảng sợ rằng tiếng cười của cô sẽ để lộ chuyện cô biết anh đã từng bị ngồi tù. Và, không may, nó đã làm vậy. “Nếu em đã xong việc tò mò,” anh nói ngay, “tôi có việc phải làm.”

“Tôi không có ý... “ cô nói, ra khỏi phòng. “Tôi xin lỗi vì đã làm gián đoạn. Tôi chỉ là...”

“Rời khỏi?” anh ướm lời.

Cô không bao giờ biết nếu anh có mở món quà mà cô đã mang đến cho anh hay không. Nhưng cô có cảm giác nếu anh đã mở nó, anh đã không thích hoặc không muốn cái hình thiết nhỏ của một hiệp sĩ trong thiết giáp mà cô đã thấy trong một cửa hàng đồ cổ. Anh không bao giờ tự nguyện nói một lời nào với cô sau đó, nhưng ít ra khi anh gặp cô, anh gật đầu cộc lốc, nhận biết sự có mặt của cô. Nếu cô nói chuyện với anh trước, anh sẽ trả lời, và Leigh luôn mỉm cười với anh và chào hỏi.

Một vài tuần sau khi Falco làm khiếp sợ những kẻ tấn công cô, Logan và cô đi đến tiệm Angelini mua thức ăn vặt cho lúc khuya. Leigh giới thiệu Logan cho bà Angelini, sau đó cô nhìn thấy Falco và giới thiệu hai người đàn ông. Sau đó, bà Angelini luôn hỏi Leigh về ‘chàng trai’ của cô. Falco không bao giờ nói về Logan bằng bất cứ cái tên hay sự mô tả nào, và không bao lâu sau đó, anh biến mất hoàn toàn. Bà Angelini đã nói Falco đã ‘đi học lại’.

Nằm trên giường bệnh, Leigh nghĩ về tất cả những chuyện đó, vì cái đêm cô gần như bị tập kích đã là một kinh nghiệm khủng khiếp nhất trong đời cô – cho đến bây giờ, khi Logan bị mất tích. Lúc đó cũng như bây giờ, cô đã có cùng cảm giác bất lực khủng khiếp, cảm giác mà cô lẽ ra phải nên chuẩn bị hơn, nên lo liệu trước để bảo vệ Logan và bản thân cô từ nó.

*

Chương 9.

Bác sĩ của Leigh, y tá của cô, và quản lý bệnh viện đưa cô trong chiếc xe lăn xuống xe cứu thương, đậu ở lối vào ở phía sau của bệnh viện. Brenna đang đợi cô ở đó, mặc áo khoác dày và mũ len đỏ. “Bảo an nói là không có gì trở ngại cả.” cô bảo Leigh.

Nhân viên bảo an đứng bên cạnh cô gạt đầu. “Hầu hết đám phóng viên đã rời khỏi khi họ nghe tin cô đã được cho xuất viện sáng nay.” anh nói với Leigh với nụ cười đến tận mang tai. “Tuy vậy có hai người còn nán lại, hy vọng là sẽ nhìn thấy cô. Họ cho tôi mười đô la để báo tin với họ khi cô đang rời khỏi, vì vậy tôi chỉ chiếc xe cứu thương trống không mà cô đã sắp xếp, sau đó họ nhảy vào xe của họ và đuổi theo. Tôi nghĩ bây giờ họ đã đi trước cô sáu mươi dặm.”

Leigh yêu cầu Brenna cho anh thêm hai mươi đô la nữa vì đã rất hữu ích. Hai nhân viên cấp cứu cố giúp cô ra khỏi xe lăn, nhưng cô xua tay đuổi họ đi. “Tôi có thể tự mình làm việc đó.” cô nhấn mạnh, nhăn mặt vì đau khi cô chậm chạp đứng dậy. Tất cả những gì cô đã làm sáng nay là cho vài chữ ký cho các nhân viên trên tầng của cô, tắm rửa, và mặc quần áo, nhưng cô đang cảm thấy yếu ớt và run rẩy. Tinh thần, tuy nhiên, thì cô rất tỉnh táo và đầy mục đích. Triển vọng dò lại đường đi của cô và định vị Logan trong một vài giờ kế tiếp làm cho cô phấn chấn và sẵn sàng đi đến đích đến cuối cùng.

Brenna ngồi vào xe cứu thương ở phía sau cô, và chiếc xe bắt đầu di chuyển từ từ xuống đường lái xe. “Xe của chúng ta đâu rồi?” Leigh hỏi.

“Khoảng hai dặm xuống đường cao tốc, ở American Legion Hall. Tôi đã nói với tài xế lái xe cứu thương đưa tôi đến đó để tôi có thể lấy xe của tôi. Anh ta biết chỗ đó.”

Ngay sau đó, xe cứu thương chạy chậm lại và quẹo vào bãi đậu xe có nhiều ổ gà sâu làm rung chuyển chiếc xe và làm cho Leigh nghiêng răng đau đớn. “Cô ổn chứ?” Brenna lo lắng hỏi.

Leigh từ từ thở nhẹ và gạt đầu “Bệnh viện có đưa cho tôi một ít thuốc giảm đau để mang theo với tôi, nhưng tôi không muốn sử dụng chúng vì chúng làm tôi cảm thấy chóng mặt. Tôi cần được hoàn toàn tập trung và tỉnh táo ngay bây giờ. Cô giúp tôi đứng lên được không?” Leigh nói thêm khi chiếc xe dừng lại.

Một trong những nhân viên cấp cứu bước ra khỏi xe và đi vòng xung quanh đến đằng sau xe cứu thương để giúp Brenna leo xuống. Anh mở cánh cửa, nhìn thấy cả hai người phụ nữ đều đã đứng lên, và lùi bước, nhìn chăm chăm vào họ. “Tôi đã hứa là tôi sẽ rời khỏi khỏi bệnh viện trong xe cứu thương.” Leigh giải thích cho chàng trai, “Và tôi đã làm đúng điều đó rồi. Tuy nhiên,

tôi đã không hứa là sẽ ngồi trong đó trong suốt chặng đường đến Manhattan.”

“Tôi không thể để cho cô làm chuyện này, cô Kendall!”

Leigh cô mỉm cười và chìa tay ra để cho anh ta giúp đỡ. “Anh thật sự không có sự lựa chọn.”

“Nhưng...”

“Nếu anh buộc tôi nhảy xuống từ nơi này.” cô cảnh báo nhẹ, “Sự chấn động có lẽ sẽ giết chết tôi.” Cô bước tới, và không có sự lựa chọn nào khác, nhân viên cấp cứu đưa tay đến giúp cô. Tài xế lái xe cứu thương vòng đến xung quanh xem chuyện gì đang gây ra sự chậm trễ, và Leigh giơ tay lên để ngăn chặc sự bùng nổ của anh ta. “Chẳng ích gì cho việc tranh cãi.” cô bảo anh.

Họ giúp cô vào chiếc xe Chevrolet Blazer màu bạc mà Brenna đã thuê. “Thư ký của tôi có tên của các anh.” Leigh bảo họ với nụ cười biết ơn. “Cô ấy sẽ thu xếp cho các anh để có bốn vé đến xem vở kịch Blind Spot vào tối thứ bảy tới.”

Thông thường, lời hứa hẹn về vé mời cho vở kịch Broadway luôn bán hết vé – thậm chí làm cho một người dân New York chán ngấy nhất cũng vô cùng hạnh phúc, vì thế Leigh sửng sốt khi cả hai người đàn ông trông hơi thất vọng.

“Nếu nó sẽ không gây ra thêm rắc rối cho cô.” tài xế nói sau khi trao đổi cái liếc nhìn với người bạn của anh, “Chúng tôi thà là đợi cho đến khi cô xuất hiện lại trong vở kịch, Cô Kendall.”

Họ đều rất trẻ, và họ đã từng nhìn thấy rất nhiều sự đau khổ và sợ hãi, Leigh phải kiềm chế sự thôi thúc để vỗ nhẹ má của anh ta. “Vậy thì, tôi sẽ thu xếp chuyện đó.” cô hứa. “Brenna sẽ gọi các anh – khi mọi thứ trở lại bình thường.” cô kết thúc. Bình thường...

Leigh bám víu một cách dữ dội vào khái niệm này, cô khao khát nó – cầu nguyện nó khi Brenna bắt đầu khởi động máy chiếc Brazer.

*

Chương 10.

Những đồng tuyết đùn cao ngang với đầu của chiếc xe Blazer, và đôi khi ngang với nóc của nó, lấn vào lòng đường cao tốc và làm chật hẹp các con đường phụ đến nỗi hai chiếc xe khó mà có thể đi song song được với nhau.

Trong cả tiếng đồng hồ đầu, không có gì nhìn đặc biệt quen thuộc với Leigh ngoại trừ vài dấu mốc lớn mà cô đã nhận thấy chẳng bao lâu sau khi cô đạt đến vùng núi, những dấu mốc mà cô đã biết rõ từ vài chuyến đi trước đây của cô đến Catskills. Tuy nhiên, họ càng đi sâu vào vùng núi, cô càng thấy khung cảnh càng xa lạ hơn và không chắc chắn hơn với những hướng dẫn mà Logan đã đưa cho cô. Ba tiếng đồng hồ sau khi họ bắt đầu cuộc tìm kiếm, Brenna nhấn mạnh rằng họ dừng lại để ăn trưa và lái xe vào tiệm McDonald. “Có bất cứ thứ gì có vẻ quen thuộc kể từ khi chúng ta đi qua trạm xăng nhỏ ở đằng đó không?” cô hỏi khi họ chờ ở gần cửa sổ của quầy bán thức ăn dành cho xe hơi để lấy thức ăn của họ.

“Tôi như là đã bịt mắt lái xe trong một con đường hầm vào tối hôm đó.” Leigh nói một cách chán chường. “Khả năng nhìn thấy tề đến nỗi tôi chỉ có thể nhìn thấy một vài feet cách xa ánh đèn pha của tôi.” Cô ép những ngón tay của cô lên thái dương của cô, cố xoa đi sự căng thẳng và lo âu làm đầu cô cảm thấy như thể nó sắp nổ tung. “Tôi phải nên chú tâm hơn vào những hướng dẫn của Logan, nhưng tôi phải chú tâm giữ cho chiếc xe không bị trượt. Và những hướng dẫn của Logan không phải là loại mà bình thường cô sẽ đưa cho ai đó. Anh ấy đã quá phấn khích về ‘nơi ẩn náu trong núi’ của chúng tôi đến nỗi tầm bản đồ và những hướng dẫn mà anh ấy đã đưa cho tôi trông có vẻ giống nơi truy tìm kho báu...”

Leigh ngăn chặn chính mình từ chuyện lặp lại lời giải thích đó một lần nữa với Brenna. “Dẫu vậy,” cô nói một cách chua chát, “tôi có thể nhớ nếu những hướng dẫn đã chỉ là queo phải khi tôi đi được bốn phần mười dặm qua đèo đỏ ở Ridgemore, hoặc là bốn dặm qua nó! Khi tôi viết hướng dẫn cho các thanh tra vào ngày thứ Ba, tôi nghĩ tôi nhớ mọi thứ quan trọng. Nhưng bây giờ, tôi không rõ về chuyện đó hoặc bất cứ chuyện gì khác.”

“Cô không nên tự mình hành hạ nữa.” Brenna cảnh báo.

Leigh không thể dừng lại, nhưng cô cố không nói ra vì Brenna.

Sau thêm hai tiếng đồng hồ tìm kiếm và quay trở lại bất cứ khi nào Leigh nghĩ là cô có thể đã nhận ra được cái gì đó, mọi thứ đang bắt đầu trông có vẻ quen thuộc với cô. Trong sự tuyệt vọng, Leigh bắt đầu truy tìm các con đường phụ

và đường tư nhân, và thậm chí đường lái xe vào nhà nữa, tìm kiếm cabin mà Logan đã mô tả. Cô sẵn sàng truy tìm mỗi con đường mòn bị cây mọc che kín có thể đã từng là một đường lái xe vào nhà cách đây đã lâu – nhưng tuyệt làm cho việc đó là bất khả.

Vài lần họ gần như bị kẹt, nhưng Brenna khéo léo đến không ngờ trong việc điều khiển chiếc xe lái hai cầu nặng nề – một kỹ năng mà cô nói là cô đã học được vì lớn lên trên trang trại của cha mẹ cô. Khả năng điều khiển chiếc Blazer qua những đống tuyết của Brenna, và sự thay thời tiết đã xảy ra buổi chiều hôm đó, đã chỉ là hai sự kiện lạc quan trong ngày đau lòng này. Chẳng bao lâu sau khi họ dừng lại để ăn trưa, mặt trời ló dạng. Chỉ trong vòng một tiếng đồng hồ, những đám mây dày đặc đã rời khỏi, bầu trời trở nên trong xanh, nhiệt độ tăng lên trên mức đóng băng, và tuyết bắt đầu tan chảy.

Ngoài việc mang cho Leigh một số quần áo để mặc, Brenna cũng đã mang cho cô một cái túi xách với vài món đồ mà cô đã tìm được ở căn hộ của Leigh. Cặp kính mát đặc biệt thuận tiện vì chúng che đậy nước mắt bắt đầu dâng lên trong mắt của Leigh và tràn ra càng lúc càng nhiều khi buổi chiều dần trôi qua.

“Nếu cô muốn được kịp giờ cho cuộc họp báo đêm nay,” Brenna nói, “chúng ta cần phải quay lại và quay về thành phố mau.”

Leigh nghe cô, nhưng cô cố ngóng cổ để nhìn xuống con đường dốc. “Chậm lại đi...” cô nói một cách phân khởi, và Brenna đạp phanh, làm chậm chiếc Blazer lại. “Có một ngôi nhà ở dưới đó, tôi có thể nhìn thấy mái nhà.” Ở cuối con đường dốc đứng, Leigh nhìn thấy một căn nhà cũ kỹ to lớn với mái nhà màu xanh, nhưng Logan đã nói chỗ ở duy nhất trên miếng đất của họ là một cái cabin nhỏ xíu, ba phòng, và mái nhà của nó là màu xám. “Không phải là nó.” Leigh nói một cách chán chường. Trong sự bức tức và thất vọng của cô, cơn giận dữ quét qua Leigh. “Tôi đã không nhìn thấy những chiếc trực thăng mà Cảnh sát trưởng Trumanti lẽ ra phải gửi đến đây hôm nay. Ông ta đang chờ chuyện gì thế, mùa hè chẳng?”

“Bầu trời có thể có đầy trực thăng,” Brenna nhẹ nhàng chỉ ra, “nhưng nếu họ ở bên kia núi hoặc ở khúc quanh kế tiếp, chúng ta có lẽ không thể nhìn thấy họ.”

“Cô có chắc là điện thoại di động của cô đang mở không?” Leigh hỏi.

Brenna kèm chế việc chỉ ra là họ đã thảo luận về vấn đề này mấy lần rồi vào ngày hôm đó. “Chấn chấn. Tôi đã kiểm tra lại nó khi chúng ta dừng lại để sử dụng nhà vệ sinh.”

“Tôi muốn gọi cho Thanh tra Shrader và Thanh tra Littleton. Tôi đã nhắn tin trên hộp thư thoại của họ sáng nay với số điện thoại di động của cô, nhưng

có lẽ họ đã không nhận được tin nhắn.”

“Điện thoại của tôi nằm trong cái túi ở trên cái ghế đằng sau chúng ta.” Trong khi cô nói, Brenna cố với tay phải của cô từ ghế trước, nhưng cái túi đã ở xa ngoài tầm tay của cô. “Tôi sẽ phải dừng lại.” cô nói thêm, liếc nhìn trong kính chiếu hậu.

“Không, tôi sẽ lấy nó.” Leigh nói, “Tiếp tục lái xe đi.” Leigh hít một hơi dài, chống đỡ sự đau đớn ở xương sườn của cô, và từ từ, một cách vụng về, cố vịn mình quanh ghế trước và đạt đến phía sau lấy cái túi. Túi xách của Brenna có kích cỡ của một cái túi du lịch nhỏ, nhưng điện thoại nằm ở trên cùng. Tay Leigh run rẩy khi cô nhấn bàn phím nhỏ xíu và đưa điện thoại lên tai của cô.

Thanh tra Shrader trả lời cô ngay lập tức. “Anh có tin tức gì về chồng tôi không?” cô hỏi anh thẳng thừng.

“Không. Nếu có, tôi cũng đã gọi cho bà ở số điện thoại mà bà đã để lại trên hộp thư thoại của chúng tôi sáng nay. Bà đang ở đâu vậy?”

“Tôi đang ở trên núi, cô tìm những con đường mà tôi đã đi vào Chủ nhật.”

“Có may mắn gì không?”

Phải mất vài giây trước khi Leigh có thể buột miệng thừa nhận sự thật. “Tôi không biết là tôi đang ở đâu, hoặc nơi tôi lẽ ra phải có mặt.”

Thay vì bình luận về chuyện đó, Shrader nói, “Trong tin nhắn điện thoại của bà sáng nay, bà đã đề cập là bà đang có dự định đưa ra một cuộc họp báo tại căn hộ của bà tối nay. Nó vẫn còn chứ?”

Khi Leigh nói còn, anh bảo cô là nhà phác họa đã phác thảo ra chân dung của người đã cứu Leigh để sẵn sàng phân phát cho giới truyền thông ở cuộc họp báo. “Thanh tra Littleton và tôi có thể đến đó tối nay và mang nó với chúng tôi.” anh tình nguyện. “Nó có thể là có ích cho bà khi có những người đại diện từ NYPD có mặt...”

“Tôi đã không nghĩ đến chuyện đó.” Leigh thừa nhận, nhưng cô quyết định từ chối. “Tôi thực sự cảm ơn lòng tự nguyện của anh để lái xe trở lại thành phố đêm nay, nhưng tôi thà là anh ở lại ở miền núi và tiếp tục tìm kiếm chồng tôi.”

“Thanh tra Littleton và tôi có thể lái xe về thành phố tối nay và lái xe thẳng trở lại đây vào sáng sớm ngày mai để tiếp tục tìm kiếm. Chúng tôi có thể làm thêm giờ.”

“Trong trường hợp đó, cảm ơn anh, tôi mong anh sẽ có mặt tại cuộc họp báo. Một chuyện nữa,” Leigh nói một cách vội vã. “Cảnh sát trưởng Trumanti đã nói là ông ấy sẽ gọi trực thăng đến để giúp với việc tìm kiếm, nhưng tôi đã không nhìn thấy bất cứ chiếc nào vào hôm nay.”

“Hai chiếc đã ở trên không kể từ lúc trưa, vài chiếc nữa sẽ đến vào ngày mai, nhưng cho đến khi tuyết tan, những chiếc máy bay trực thăng không thể khoan nhiều khu vực như bà nghĩ. Vấn đề là, tuyết đã che các mái nhà, tất cả có vẻ rất giống nhau từ ở trên cao nhìn xuống, cho nên họ phải bay thấp và chậm.”

“Tôi đã không nghĩ đến chuyện đó.” Leigh nói, nhưng cô không thể che giấu sự nản lòng trong giọng nói của cô. Trạng thái tự nhiên dường như đã tuyên bố chiến tranh với cô kể từ ngày Chủ nhật.

“Trong trường hợp bà còn chưa nghe được dự báo thời tiết gần đây, cái nắng này lẽ ra phải ở lại trong một hoặc hai ngày nữa. Chúng tôi có một đội lục soát hai bên đường để tìm dấu hiệu của một chiếc xe bị xa lề và nhiều người tìm kiếm hơn sẽ đến vào ngày mai. Nếu tuyết cứ tan chảy như cách nó đã tan hôm nay, chúng tôi có thể tìm được chỗ bà bị xa lề rất nhanh. Một khi chúng tôi tìm được chỗ đó, trực thăng sẽ có thể hạn chế khu vực lục soát của họ để tìm cabin. Cố đừng lo lắng quá.” anh kết thúc. “Chồng bà đã dự định ở lại trong một ngôi nhà cũ kỹ không có điện và không có điện thoại. Nếu lối ra không đi qua được, thì ông ta sẽ nhóm cho mình một đồng lửa ấm cúng và ông ấy đang đợi chúng ta nghĩ ra cách đưa ông ấy ra khỏi chỗ đó.”

Leigh nghĩ điều đó nghe hoàn toàn không giống Logan. Anh sẽ cuộc bộ qua tuyết để đến đường cái vào sáng hôm sau, nếu không có lý do nào khác ngoài việc anh lo lắng cho Leigh. “Có lẽ anh nói đúng.” cô nói dối.

“Bà nên lên đường trở về thành phố ngay bây giờ.” Shrader nói. “Nếu bà dự định đến được ở đó trước khi cuộc họp báo bắt đầu, bà đang ép nó khá sát sao.”

Rất thất vọng, Leigh chạm vào nút ngắt nối đò trên điện thoại di động của Brenna. “Thanh tra Shrader đã nói chúng ta cần phải bắt đầu quay lại ngay.” cô nói, nhìn ra cửa sổ ở những ngọn núi phủ tuyết, với những cây thông. Một nơi nào đó trong những ngọn đồi này, cô đã bị mất xe, và chồng cô, và gần đánh mất mạng sống của cô. Cô cảm thấy như thể cô đang ở trong sự nguy hiểm rất gần để đánh mất sự minh mẫn của cô.

“Cô ổn chứ?” Brenna khẽ hỏi.

“Tôi ổn.” cô nói dối. “Mọi thứ sẽ được ổn.” cô nói thêm, cố làm mình tin điều đó. “Logan rất an toàn. Tất cả chúng ta sẽ cười nhạo về điều này vào một ngày nào đó.”

*

Một dặm đằng sau họ, trong chiếc xe Ford không đánh dấu hiệu, Shrader nhìn lướt qua Sam Littleton. “Bà ta sẽ vòng lại và quay về nhà.” Một lát sau, một chiếc xe Blazer bạc đi ngang qua họ theo chiều ngược lại, hướng về

thành phố. Trong kính chiếu hậu của anh, Shrader nhìn chiếc Blazer cho đến khi nó quẹo vòng con đường, sau đó anh thông thả quay đầu xe theo hình chữ U và từ từ lái theo, không còn đi theo chiếc xe nữa. “Xem xét đến việc họ đã đi ngang qua chúng ta bao nhiêu lần trên đường hôm nay,” anh nói với nụ cười tự mãn, “Thật đáng ngạc nhiên là họ đã không thấy chúng ta.”

“Chiếc Blazer đó là một trong số ít các chiếc xe sạch sẽ ở Catskills.” Sam thì thầm, xem xét bản đồ trên đùi của cô mà Leigh Manning đã đưa họ vào đêm thứ Ba. “Toàn bộ số còn lại của chúng ta tất cả trông có vẻ giống nhau – bản thiu.” Với tiếng thở dài, cô gấp tấm bản đồ và đút nó vào túi bằng chứng bằng nhựa. “Sáng nay, bà ta dường như đang cố gắng lần theo cùng những hướng dẫn mà bà ta đã chỉ cho chúng ta trong bệnh viện. Sau đó, khoảng giữa trưa, bà ta bắt đầu đi ngược lại và dò lại tuyến đường của bà ta trong những vòng tròn rộng.”

“Đúng, và sau đó, bà ta bắt đầu tham quan. Bà ta nghĩ chúng ta có thể là theo dõi bà ta hôm nay, vì vậy bà ta quyết định đưa chúng ta đi chơi – theo nghĩa đen. Này, cô nợ tôi đồng hai mươi lăm xu đấy.”

Anh chìa tay ra, và Sam nhìn lòng bàn tay đang mở của anh rồi về tự mãn của anh. “Vì cái gì?”

“Vì tôi đã nói rằng theo dõi bà ta sẽ chẳng giúp ích được gì cho chúng ta, nhưng cô đã nghĩ rằng bà ta có thể đang giấu giếm chuyện gì thú vị.”

“Cứ gọi tôi là một người đa nghi đi, nhưng khi tôi nhận thấy một người phụ nữ bị thương nặng, đáng lẽ ra là phát điên lên thoát khỏi xe cứu thương trong bãi đậu xe vắng vẻ trên đường cao tốc rồi leo vào một chiếc xe đi về phía bắc thay vì nam, nó chỉ tự nhiên kích thích sự tò mò của tôi.”

“Tiền cá cược đây.” anh tiếp tục dai dẳng. “Đồng hai mươi lăm xu của tôi đâu rồi?”

“Tôi sẽ trừ nó vào bảy đồng bốn mươi ba xu mà anh đã nợ tôi cho kẹo M & M của anh và chuyến đi này.”

“Cái gì?” anh kêu lên, mang lại cho cô vẻ ngoài của một con chó hung dữ của anh. “Tôi không có nợ cô bảy đồng bốn mươi ba xu. Tôi chỉ nợ cô sáu đồng bốn mươi ba xu thôi.”

Sam mỉm cười với anh. “Đúng, anh đã nợ tôi. Và đừng quên đấy.”

*

Chương 11.

Trish Lefkowitz đang chờ ở tiền sảnh bên ngoài căn hộ khi Leigh và Brenna cuối cùng bước ra khỏi thang máy, bị trễ năm phút cho cuộc họp báo. “Chúa tôi!” người đại diện phát ngôn thốt lên, vội vã chạy đến để ôm lấy cánh tay của Leigh, “Cô trông rất khủng khiếp, Leigh. Điều mà, ngay lúc này thì rất là tốt.” cô thêm vào, luôn nghĩ về những mối quan hệ với công chúng là có giá trị trên mọi thứ. “Những phóng viên đó sẽ liếc nhìn cô một cái và khát khao giúp cho cô ngay.”

Leigh không nghe cô. Cô đang nhìn xung quanh tiền sảnh làm bằng đá cẩm thạch đen sang trọng với những cái bàn chân quỳ mạ vàng và những chiếc ghế bọc vải lụa vào đời Louis XIV – Mọi thứ đúng y như khi cô đã rời khỏi vào ngày Chủ nhật, ngoại trừ bây giờ Logan đang mất tích từ cuộc sống của cô. Vì vậy không còn gì giống nhau nữa cả.

Một cái cửa ầm ở phía tay trái của tiền sảnh, được dùng cho việc giao hàng, đi thẳng trực tiếp vào khu vực nhà bếp. Brenna, Trish, và Leigh sử dụng cánh cửa đó để vào căn hộ. Hilda đang mang những chiếc ly trên một cái khay và cô gần như đánh rơi nó khi nhìn thấy khuôn mặt bị bầm dập và vẻ ngoài xốc xếch của Leigh. “Ôi, Bà Manning...” cô thốt ra. “Ôi, tôi. Ôi...” “Tôi ổn thôi, Hilda. Tôi chỉ cần chải tóc lại.” Leigh thêm vào khi cô cẩn thận rút cánh tay ra khỏi cái áo choàng mà Brenna đã mang đến cho cô. Căn cứ vào sự ồn ào trong phòng khách, cô cho là có khá nhiều thành viên của giới báo chí đang có mặt.

“Một ít son môi sẽ không gây hại gì.” Trish châm thêm, với lấy gương và mỹ phẩm mà cô đã mang vào nhà bếp cho mục đích này.

“Chỉ chải tóc thôi là đủ.” Leigh nói một cách lơ đãng, vuốt những nếp nhăn từ cái quần đen và chiếc áo len mà cô đang mặc. “Được, tôi đã sẵn sàng.” cô nói sau khi chải xong tóc của cô.

Với Trish ở một bên của cô và Brenna ở bên kia, Leigh đi vào phòng khách của cô. Chỉ sáu đêm trước đây, nó đã bao trùm với tiếng cười của những người đã đến cùng cô ăn mừng một trong những đêm tuyệt vời nhất trong đời của cô. Bây giờ căn phòng đầy những người lạ mặt đến để moi móc, để quan sát, để ghi nhận, rồi báo cáo những chi tiết khủng khiếp của một cơn ác mộng sống của cô đến với công chúng. Tất cả bọn họ đều là những người xa lạ, ngoại trừ Thanh tra Shrader và Littleton, người đã vừa mới đến.

“Cô cảm thấy thế nào, cô Kendall?” một phóng viên gọi ra.
“Hãy cho chúng tôi một lát để ổn định.” Trish bảo tất cả bọn họ.

Cô bố trí một cái ghế ở phía trước lò sưởi cho Leigh sử dụng, và Leigh thả người xuống nó, không phải là vì cô không thể đứng nổi, nhưng là vì toàn bộ cơ thể của cô đang bắt đầu run rẩy. Không biết vì sao, sự hiện diện của các phóng viên và nhiếp ảnh gia trong nhà của cô làm cho sự biến mất của Logan có vẻ khủng khiếp hơn, thậm chí và... có thật hơn. Cô nhìn họ và miễn cưỡng báo hiệu bắt đầu cuộc phỏng vấn bằng cách nói, “Cám ơn vì đã đến...”

Những lời nói của cô bắt đầu cho một loạt ánh đèn của máy ảnh làm loà mắt và hàng loạt những câu hỏi ăn liền tiếp theo: “Cô có nghe được gì từ chông cô chưa?”

“Tin đồn về chuyện anh ấy đã bị bắt cóc có thật không?”

“Lần cuối cùng cô gặp anh ấy là khi nào?”

“Cảnh sát có biết ai là người đung cô rơi xuống đê không?”

“Cô cảm thấy như thế nào, cô Kendall?”

“Có đúng là hai người đã từng thảo luận đến việc ly hôn không?”

“Cảnh sát đang làm gì?”

“Họ có tình nghi người nào không? Ai đã tìm ra cô vào cái đêm xảy ra tai nạn của cô? Đó là một tai nạn hay cô nghĩ đó là một sự cố tình?”

“Khi nào thì cô dự định quay về vai trò của cô trong Blind Spot?”

Leigh giơ tay lên để ngăn chặn các câu hỏi. “Làm ơn, chỉ lắng nghe những gì tôi cần phải nói – tôi sẽ kể cho các vị biết mọi chuyện mà tôi biết nhanh chóng như tôi có thể làm được.” Căn phòng trở nên im lặng, trừ những tiếng vo vo của máy quay hình. Cô kể cho họ nghe tại sao cô đã lái xe lên núi vào tối Chủ nhật, và cô mang lại cho họ chi tiết vụ tai nạn của cô. “Như các vị biết đó, cảnh sát đã không thể nhận biết người đàn ông tìm thấy tôi bên lề đường,” cô kết thúc, “nhưng họ có chân dung của nhà phác thảo của cảnh sát và họ sẽ đưa nó cho các vị tối nay.”

“Tại sao cảnh sát lại không thể tìm thấy xe của cô?”

“Tôi sẽ để cho họ giải thích cho các vị.” Leigh nói một cách yếu ớt khi một cơn chóng mặt nhấn chìm cô. Cô cố gắng tập trung vào Shrader và nhìn thấy anh gật đầu ra hiệu là anh sẽ xử lý các câu hỏi của họ về cuộc điều tra của cảnh sát. “Tôi mời các vị đến đây không chỉ là để trả lời các câu hỏi của các vị,” Leigh tiếp tục, “mà còn là vì tôi cần sự giúp đỡ của các vị. Xin vui lòng đăng tải bức ký họa đó ra phía trước công chúng. Ai đó ở ngoài kia sẽ chắc chắn nhận ra người trong bức ký họa đó. Ông ta biết nơi xảy ra tai nạn của tôi, và – dù là ở đâu – nó ở gần nơi tôi lẽ ra phải gặp chông tôi. Tôi cũng sẽ mô tả cho các vị về chiếc xe của chông tôi...” Leigh ngừng lại một lần nữa,

cảm thấy ớn lạnh và úy mị một cách lạ lùng, và cô gửi cái van xin thăm lặng kêu gọi sự giúp đỡ của Thanh tra Littleton, người đang đứng gần bên cạnh, gương mặt của cô đầy sự hỗn hợp của những gì đối với Leigh có vẻ là tình tảo và hiếu kỳ. “Cô có thể đưa cho những người này thông tin về chiếc xe của Logan, và bất cứ thứ gì khác mà họ có thể sử dụng để giúp chúng ta không?”

“Vâng, dĩ nhiên, Bà Manning.” Thanh tra Littleton nói, thu hút vài cái nhìn chiêm ngưỡng của những người đàn ông ở trong phòng.

Thanh tra Littleton và Shrader tiếp quản lúc đó và trả lời những câu hỏi cho mười phút tiếp theo. Leigh lắng nghe cho đến khi họ kết thúc, nhưng cô đang bám chặt tay vào thành ghế của cô khi họ gần kết thúc, cổ ngồi thẳng lưng, trong khi căn phòng bắt đầu mờ dần và quay tròn. Cô vừa đưa bàn tay run rẩy lên trán của cô thì một phóng viên từ một trong những tờ báo đột ngột nhắm đến cô. “Cô Kendall, cô có thể nghĩ về bất cứ lý do nào để chồng cô có thể không muốn được tìm thấy không? Khó khăn trong kinh doanh, hay...?” Leigh cau mày khó chịu với anh, cố giữ khuôn mặt chú tâm vào khuôn mặt của anh ta. “Điều đó thật là buồn cười.”

“Còn về những tin đồn về hôn nhân của cô không được hạnh phúc như cô thích công chúng tin – chuyện mà, thực sự thì anh ta có mối quan hệ với một người phụ nữ khác?”

Leigh tập trung hết sức mình và nhìn thẳng vào anh ta. “Chồng tôi là một người đàn ông tuyệt vời, trung thành và yêu tôi.” Một cách chững chạc đáng hoàng, cô nói thêm, “Tôi không thể tin là anh đã làm hỏng danh tiếng của anh ấy, hay cố tình làm cho tôi bị bẽ mặt và đau khổ trong lúc này, bằng cách bình luận về những chuyện không là gì ngoài những tin đồn xấu xa, vô căn cứ.”

Trish Lefkowitz quyết định đã đến lúc phải chấm dứt cuộc họp báo. “Được rồi, mọi người!” cô công bố, “Cuộc họp báo chấm dứt cho tối nay. Cảm ơn các vị đã đến. Ngay bây giờ, cô Kendall cần được nghỉ ngơi.”

Vài phóng viên cố hỏi thêm một vài câu hỏi nữa, nhưng Trish cứng rắn và lịch sự từ chối họ. “Không thêm câu hỏi nào nữa trong đêm nay. Tôi sẽ liên lạc với các vị với tin tức cập nhật mỗi khi chúng tôi có bất cứ tin gì để báo cho các vị biết.” Nói xong, cô đi ra đến cửa của căn hộ và mở nó ra, đứng ở đó trong khi bọn họ thu nhặt máy thu âm và sổ ghi chép, cất máy quay phim của họ, và ủa ra ngoài.

Với tay của cô chống đỡ trên lưng ghế của cô để hỗ trợ, Leigh cố đứng lên và cảm ơn từng người một cách cá nhân vì đã đến, nhưng khi Trish cuối cùng đóng cánh cửa lại phía sau người tụt hậu cuối cùng, cô thả người lại vào ghế. Shrader đang nói trên điện thoại di động của anh ta, vì thế Leigh nói

với Littleton. “Cám ơn vì đã đến đây, và vì mọi điều. Cô có muốn uống chút trà hay cà phê không?” cô thêm. “Tôi sẽ uống với cô một tách.”

“Cám ơn, cà phê nghe rất tuyệt.” Thanh tra Littleton trả lời, và Leigh kinh ngạc bởi vẻ nhìn tươi tắn và khỏe khắn mà cô gái tóc đỏ xinh đẹp luôn nhìn. Cô liếc nhìn xung quanh tìm Hilda và thấy cô đứng ở gần đó, khảo sát sự tồn tại của phòng khách hoàn hảo của cô. “Hilda, chị mang cà phê cho tất cả chúng tôi được không?”

Shrader đóng sập chiếc điện thoại di động của anh. “Đừng để ý đến cà phê.” anh nói với Hilda. “Thay vào đó chúng tôi sẽ lấy áo choàng của chúng tôi.” Anh hướng về Leigh, về mặt của anh dữ dội và đầy sinh lực. “Một cảnh sát tuần xa lộ của tiểu bang có lẽ là đã định vị được nơi cô bị rớt khỏi đường. Anh ta đang viết giấy phạt một người lái ô – tô tối nay vì đã vượt tốc độ khi anh ta nhận thấy hàng đông nhánh cây vừa mới gãy dẫn xuống từ nơi anh ta đang đứng. Xe ủi tuyết đã ủi đùn nhiều tuyết dọc lề đường ở đó, vì vậy anh ta không thể nhìn thấy bất cứ dấu bánh xe hay khám xét hàng rào chắn bảo vệ cho sự thiệt hại, nhưng anh ta biết có một cái đăm cũ ở đâu đó dưới đây.” Anh ngừng lại để mặc cái áo khoác dày cộm mà Hilda đang cầm. “Chúng tôi đã có vài đơn vị NYPD ở trên đó ngay bây giờ,” anh thêm vào, “và tôi sẽ thu xếp thêm vài đơn vị nữa vào sáng sớm mai. Littleton và tôi sẽ chợp một vài giờ để ngủ và sẽ ở trên đó khi mọi chuyện bắt đầu xảy ra. Chúng tôi sẽ gọi bà ngay khi chúng tôi biết bất cứ tin gì.”

Leigh không quan tâm đến việc khôi phục lại xe của cô, cô quan tâm đến việc khôi phục chồng cô. “Nếu đó là nơi xảy ra tai nạn của tôi, vậy thì cabin không thể ở quá xa. Tôi không hiểu tại sao mọi việc lại phải đợi cho đến sáng.”

“Vì nó quá tối đến mức không thể làm được bất cứ điều gì khác đêm nay.” Shrader chỉ ra một cách kiên nhẫn. “Viên cảnh sát đã cố đi xuống con đê, sử dụng ánh đèn bin của anh ta, nhưng nó rất dốc và trơn trượt, nhất là vào ban đêm. Ngay khi chúng tôi có được chút ánh sáng ban ngày, chúng tôi sẽ có thể nói rất nhanh chóng nếu anh ta đã phát hiện đúng chỗ. Và nếu anh ta đã tìm được nó, các đơn vị của chúng tôi sẽ bắt đầu lùng sục khắp khu vực xung quanh bằng đường không và đường bộ.”

“Nhưng chúng ta đang mất quá nhiều thời gian, chờ cho đến sáng...” Leigh phản kháng nữa, phẩy tay của cô.

“Một vài giờ sẽ không khác biệt gì nhiều nếu chồng bà đã tìm được nơi trú ẩn tránh bão.”

“Nhưng nếu anh ấy đã không tìm được thì sao?” Leigh tranh cãi.

Câu trả lời của Shrader làm cô ước gì là mình đã không hỏi câu hỏi đó. “Trong trường hợp đó,” anh trả lời một cách thực tế, “sau năm ngày, một vài giờ nữa sẽ không có bất cứ sự khác biệt gì.” Anh trông sốt ruột với Thanh tra

Littleton, người đang từ từ mặc áo khoác của cô, ánh nhìn của cô cố định trên Leigh. “Nếu cảnh sát tiểu bang đã thực sự tìm thấy nơi cô đã bị rớt khỏi đường,” anh thêm vào, bắt đầu bước ra cửa với Littleton cuối cùng làm theo, “vậy thì bản đồ mà cô đưa cho chúng tôi ở bệnh viện rất xa nơi đó. Địa điểm mà viên cảnh sát đã xác định tối nay ít nhất là cách hai mươi dặm từ chỗ mà những hướng dẫn của bà đã chỉ cho chúng tôi. Nhưng một lần nữa, chỗ này có thể không phải là chỗ đó, cho nên đừng hy vọng quá cao.”

Littleton bước lên những nấc thang đến tiền sảnh, mang găng tay của cô vào, sau đó cô ngừng lại ở cửa trước và hướng về Leigh. “Điều tốt nhất mà bà có thể làm bây giờ, Bà Manning, là ngủ và ở lại đó cho đến khi bà nhận được tin từ chúng tôi vào buổi sáng. Vài lần đêm nay, bà nhìn như thể bà sẽ bị ngất.”

“Cô đã trông như vậy,” Trish nói ngay khi cánh cửa trước đóng đàng sau hai thanh tra. “Brenna và tôi sẽ về nhà bây giờ,” cô công bố, đã hướng đến tủ để áo khoác, “và cô sẽ phải ăn cái gì đó và đi ngủ ngay. Brenna đã nói là cô không chạm vào bất kỳ thức ăn nào hôm nay.”

“Đúng thế.” Brenna xác nhận, sau đó cô hướng đến Hilda và khéo léo chuyển Leigh vào sự chăm sóc của người giúp việc trung thành: “Cô ấy đã không ăn gì, Hilda, và cô ấy cũng đã không uống một viên thuốc giảm đau nào. Chúng ở trong cái túi xách của cô ấy đây.”

“Tôi sẽ chăm sóc cho bà ấy.” Hilda hứa hẹn. Cô đưa Brenna và Trish ra khỏi căn hộ, sau đó cô đi đến bên Leigh, người đang chìm người vào ghế của cô. “Tôi đã nấu bữa tối cho bà lúc nãy, và tôi sẽ mang đến cho bà trên một cái khay, cùng với thuốc của bà, sau khi bà lên giường. Đây, để tôi giúp bà đứng lên, Bà Manning.”

“Cảm ơn chị, Hilda.” Leigh nói, quá mệt mỏi và yếu ớt để phản đối. Cô đứng lên và chậm chạp đi theo sau người giúp việc lẳng xăng.

“Tôi sẽ chuẩn bị giường cho bà trước đây.” Hilda nói qua vai của cô.

Chuẩn bị giường ngủ là cần phải lấy bớt những cái gối của những nhà thiết kế đã chiếm hết gần một nửa tấm nệm và che khuất một phần lớn tấm ván đầu giường kiểu Queen Anne. Thông thường, Hilda lấy những cái gối đó như một cuộc hành lễ long trọng làm cho Leigh thấy rất thú vị. Trước tiên, một đồng gối viền tua được lấy xuống mang vào tủ để ra giường, tiếp theo là hai đồng gối có những nệm tua, sau đó thêm hai đồng nữa của những chiếc gối viền linh tinh. Vào buổi sáng, toàn bộ cuộc hành lễ long trọng lại được bắt đầu, trong sự đảo ngược.

Đêm đó, tuy nhiên, Hilda làm vỡ truyền thống của cô theo cách làm cho Leigh nhận biết là người giúp việc thực sự đau buồn như thế nào với tình

hình của Leigh. “Tôi sẽ dọn sạch những cái gối này ra khỏi chỗ cho bà.” Hilda công bố, sau đó cô cúi mình trên giường, chống tay của cô vào đồng gối, và với một cái đẩy mạnh, cô đẩy hầu hết chúng rớt hỗn loạn xuống khỏi giường lên sàn nhà ở phía bên kia. Cô đẩy những cái còn sót lại bằng cách quì gối trên nệm và hất mạnh chúng xuống sàn nhà, sau đó cô đứng thẳng lên và kéo ngược cái chăn lông dày. “Tôi sẽ hâm nóng lại bữa tối của bà trong khi bà chuẩn bị sẵn sàng để đi ngủ.” cô nói, và Leigh gật đầu, đã trên đường đi vào phòng thay quần áo của cô.

Quá kiệt sức để tắm, Leigh cởi quần và chiếc áo len. Cô đang với lấy cái áo ngủ khi Hilda đi qua ngưỡng cửa mang theo một mớ gối lông dày – để sử dụng trên giường vào ban đêm. Người quản gia dừng bước và tuôn ra một tiếng kêu thống thiết tắc nghẽn khi nhìn thấy cơ thể bầm dập của Leigh. “Trời ơi! Ôi, Bà Manning! Bà thật là tội nghiệp – bà nên ở lại trong bệnh viện!”

“Tôi chỉ là bị bầm dập thôi, tất cả chỉ có vậy.” Leigh nói. Cô đã quá xúc động bởi cách diễn đạt đau đớn của Hilda đến nỗi cô định mang lại cho cô ta cái ôm trấn an, sau đó cô thay đổi ý định vì lo sợ cho những chiếc xương sườn bị rạn nứt của cô. Một cách cẩn thận, Leigh nâng cánh tay của cô và bắt đầu mặc vào cái áo ngủ chui qua đầu của cô. Khi cô có thể nhìn thấy lại, Hilda đã rời khỏi. Nhẹ nhõm là cô không cần phải che giấu thử thách đau đớn và khó nhọc cho một hành động đơn giản là đi bộ lúc đó, Leigh ép cánh tay phải của cô trên những cái xương sườn đau nhứt của cô, sau đó chậm chạp và vụng về đi băng qua phòng để đến giường.

Một mình trong chiếc giường mà cô luôn chia sẻ với Logan, cô nhìn chăm chăm vào căn phòng quen thuộc một cách đau đớn, nhớ lại lần cuối cùng anh đã ở đây với cô. Cô nhắm mắt lại và cô có thể hình dung ra anh, đứng ở bên cạnh giường, y như anh đã làm vào sáng Chủ nhật, giọng của anh trêu chọc khi anh áp nụ hôn tạm biệt trên má của cô. “Anh đã chất đồ vào xe xong rồi. Anh nghĩ là anh đã có mọi thứ anh cần – bản vẽ, cọc, dây, túi ngủ. Anh vẫn cảm thấy như anh đang quên cái gì đó.”

“Chối, đồ lau nhà, và xô nước? ...thuốc khử trùng? Bẫy chuột?”

Anh hôn cổ cô, cổ cù léc cô, và cô kéo gối lên đầu của cô để anh không thể làm.

“... rời khỏi từ nhà hát. Đừng đến muộn.” anh đã nói khi anh ra đến cửa.

Nhưng Leigh tiếp tục những lời đùa của cô về những nhu cầu thực dụng, “nước uống ... thực phẩm dùng bữa tối ...”

Kỷ niệm của buổi sáng hạnh phúc, thanh bình đó cuối cùng phá hủy sự kềm chế sắt thép mà Leigh đã cố tiếp tục giữ cho những cảm xúc đang hoành

hành cô, và nước mắt bắt đầu tuôn ra như suối nóng bỏng xuống má của cô. “Ôi, anh yêu,” cô thôn thức, vùi khuôn mặt của cô vào gối, “dù là anh đang ở đâu, hãy được an toàn vì em. Xin làm ơn, làm ơn được an toàn.”

Cô không bao giờ biết là Hilda đã thực sự mang vào cái khay cho bữa ăn tối, nhưng một lúc nào đó trong đêm, cô nghĩ cô đã cảm thấy được ai đó kéo tấm chăn trên người cô và vuốt tóc ra khỏi khuôn mặt của cô. Cô muốn người đó là Logan, cần người đó là Logan, và vì thế cô để cho mình tin thật là vậy – chỉ trong chốc lát. Suy cho cùng, giả vờ đóng kịch là những gì cô làm giỏi nhất.

Chương 12.

Chuông điện thoại reo đánh thức Leigh vào lúc tám giờ sáng ngày hôm sau. Ở một nơi khác trong nhà, Hilda trả lời trên tiếng reo thứ nhì, và Leigh nhìn ánh đèn đỏ nhỏ rực sáng trên điện thoại bên cạnh giường của cô.

Toàn bộ căn hộ có ba đường dây điện thoại riêng biệt – đường dây điện thoại chính, đường dây cá nhân của cô, và đường dây riêng của Logan – và cuộc gọi này đến vào đường dây chính. Vì cảnh sát có số điện thoại cá nhân của cô, cô biết cuộc gọi không phải là từ họ, nhưng cô giữ chặt hi vọng là người đang gọi đến có tin tức về Logan. Thầm cầu nguyện cho ánh đèn nhỏ đó sẽ bắt đầu nhấp nháy, cho biết là Hilda đã giữ cuộc gọi và đang đến để gọi cô, Leigh chờ đợi, nhìn nó. Một lát sau nó phụt tắt, và cô bò ra khỏi giường, hy vọng của cô tan biến, sự căng thẳng của cô bắt đầu dâng cao.

Đến lúc cô tắm rửa và gội đầu xong, điện thoại lại đang reo không ngừng, và mỗi cuộc gọi làm cho thần kinh của cô căng thẳng thêm một chút. Khuôn mặt nhìn lại cô trong gương ở bàn trang điểm là một khuôn mặt nhợt nhạt, bầm dập, và hốc hác. Khuôn mặt của cô, nhưng không phải là khuôn mặt của cô – thêm một thứ khác quen thuộc với cô nhưng cũng hoàn toàn xa lạ, như cuộc sống của cô hôm nay, và mỗi ngày kể từ khi cô tỉnh dậy lần đầu tiên trong bệnh viện.

Những mũi khâu trong da đầu của cô và cánh tay cứng đờ của cô làm cho một cử động đơn thuần như sấy khô tóc thành một sự thách thức không thoải mái, vụng về có vẻ như mất rất nhiều thời gian. Trong tủ của cô, cô với lấy chiếc áo len đầu tiên trên cái kệ gần nhất, một cái áo màu nâu, sau đó cô do dự. Cái kệ bên cạnh có một chiếc áo len màu đỏ anh đào. Logan đã yêu cầu cô mặc đồ đỏ cho buổi tiệc tối thứ Bảy vì anh đã mua đá hồng ngọc cho cô, tất nhiên cũng là màu đỏ. Leigh quyết định mặc đồ đỏ hôm nay. Có lẽ nếu cô làm điều đó, cuộc sống của họ ít nhiều sẽ được tiếp tục nơi chúng đã dừng

lại vào tối thứ Bảy. Có lẽ sẽ thay đổi vận may của cô nếu cô mặc cái gì đó sáng sủa và vui vẻ. Cô mặc chiếc áo len đỏ và cái quần len thích hợp với nó.

Lúc tám giờ bốn mươi, khi Leigh rời khỏi phòng ngủ, điện thoại đang reo hầu như liên tục. Thông thường cảnh tượng phòng khách của cô, với sàn gỗ đánh bóng, những cột đá cẩm thạch cao vọt, và tầm nhìn bao quát của Công viên Central, nâng cao tâm hồn của Leigh, nhưng sáng hôm đó nó như là một khoảng không gian vô nghĩa biểu hiện sự cô đơn và sự tội tệ do việc mất tích của một trong những người sở hữu nó. Leigh nghe giọng nói của Brenna vang đến từ nhà bếp, ở đầu kia của căn hộ, vì vậy cô đến đó.

Căn nhà bếp là một căn phòng lớn mời gọi với một cái tủ bàn đứng ngay trung tâm phòng và một cửa sổ rộng lớn. Những bức tường gạch và cái lò sưởi có nhịp cuộn làm nó có vẻ ấm áp và mộc mạc, mặc dù những dụng cụ bằng thép không gỉ kích cỡ công nghiệp chạy dọc những bức tường. Brenna đang đứng gần tủ lạnh, nói chuyện trên điện thoại và ghi chú trên tập giấy, Hilda đang đứng ở lò, quậy cái gì đó trong nồi. Cô nhìn thấy Leigh ở ngưỡng cửa và ngưng việc để rót tách cà phê cho cô. “Tôi đang làm bữa điểm tâm cho bà.” cô nói.

Khi Brenna kết thúc cuộc gọi, Leigh ra dấu cho cô đến gia nhập với cô ở bàn. Quan sát cuốn sổ ghi chép trong tay Brenna, cô nói, “Có người nào mà tôi muốn nghe đến không?”

Brenna bắt đầu lật những trang giấy ghi chép gọn gàng. “Sybil Haywood bảo tôi nói với cô là cô ấy đang làm việc trên biểu đồ chiêm tinh của cô và cô ấy sẽ có vài hướng dẫn để cung cấp cho cô mau thôi. Courtney Maitland muốn đến thăm cô ngay khi cô ‘có thể chịu đựng nổi việc có khách’, Thượng nghị sĩ Hollenbeck đã gọi để nói với cô rằng ông ấy sẵn sàng giúp cô. Thẩm phán Maxwell gọi đến nói...” sự chú ý của Leigh lan man trong suốt danh sách dài đăng của những người có thiện chí, nhưng cô lắng nghe cẩn thận lại khi Brenna kết thúc và nói, “Bác sĩ Winters đã gọi hôm qua và gọi lại sáng sớm hôm nay. Cô ấy nhắn với cô rằng cô ấy luôn nghĩ về cô, và cô ấy muốn đến và gặp cô để giúp cô ‘giữ vững niềm tin’ bất cứ khi nào cô muốn có người bầu bạn. Cô ấy cũng đã gọi điện thoại để kê toa thuốc cho cô, và cô ấy muốn cô bắt đầu uống nó ngay lập tức.”

“Kê toa thuốc gì?”

Brenna do dự và sau đó nói một cách cứng rắn, “Cô ấy đã nói đó là thuốc an thần. Cô ấy đã nói là cô ấy biết cô sẽ không thích ý tưởng đó, nhưng nó sẽ giúp cô suy nghĩ mạch lạc và bình tĩnh ngay bây giờ, khi cô cần có cả hai.”

“Tôi rất là bình tĩnh.” Leigh nói.

Cái nhìn nghi ngờ của Brenna chuyển sang tay của Leigh ở trên bàn. Chúng đã được bóp chặt lại với nhau và chặt đến nỗi đầu ngón tay của cô trắng bệch. Leigh vội thả chúng ra. Brenna tiếp tục, “Tôi đã gọi Joe O’Hara đến nhà thuốc tây để lấy thuốc cho cô.”

Phải mất một lát Leigh mới nhận biết Joe O’Hara là tài xế – vệ sĩ mới của cô. Không những cô đã quên tên anh trong tình trạng xô bồ trong vài ngày gần đây, cô cũng đã quên Matt và Meredith Farrell đã khăng khăng đòi cho cô mượn O’Hara trước khi họ lên đường làm cuộc hành trình vòng quanh thế giới của họ. Anh đang sống trong căn hộ ở New York của họ, nhưng anh lẽ ra phải chở Leigh trong xe limousine của Farrell và bảo vệ cô từ việc bị những kẻ theo lén cô lại gần.

“Tôi có lẽ cũng nên cảnh báo cô,” Brenna thêm với tiếng thở dài, “là anh ấy hơi khó chịu khi chúng ta đã không yêu cầu anh ấy lái chiếc Blazer cho chúng ta hôm qua.”

Leigh đưa tay cô lên trong sự thú nhận bất lực của sự thật đáng hổ thẹn. “Điều đó cũng là một ý tưởng hay. Tôi chỉ là – quên sự tồn tại của anh ấy.”

“Nếu bà hỏi tôi,” Hilda giận dữ công bố, “người đàn ông đó không biết địa vị của anh ta! Anh ta lẽ ra phải chở bà khi bà muốn anh ta, không phải là khi anh ta quyết định anh ta nên làm.” Cô gõ vào cái nôi để nhấn mạnh ý kiến của cô. “Anh ta chỉ là một tài xế thôi.”

Leigh buộc mình phải tập trung vào vấn đề sắp tới trước khi nó dẫn đến sự hoà hợp hơn trong cuộc sống đã quá không hòa hợp của cô. “Tôi hiểu chị đang nói gì, Hilda, nhưng anh ấy không quen với việc ‘chỉ là một tài xế’. Anh ấy đã làm việc cho gia đình Farrells trong nhiều năm, và họ nghĩ về anh ấy như một thành viên rất trung thành trong gia đình của họ. Họ đã bảo anh ấy chăm sóc tôi khi họ đi vắng, và anh ấy có lẽ là xem chuyện đó rất nghiêm túc, đặc biệt là ngay bây giờ khi... khi mọi chuyện lộn xộn như thế này.” Cô định nói thêm khi cánh cửa đi vào nhà bếp từ tiền sảnh ở thang máy vụt mở, và cô đang đứng lên khỏi ghế của cô, la hét lên vì bị hoảng hốt.

“Xin lỗi, tôi đoán là tôi nên gõ cửa trước.” Joe O’Hara nói, bước vào nhà bếp mặc áo khoác đen dày với cổ áo kéo thẳng che tai của anh.

Một người đàn ông có đôi tai to lớn, cứng cáp cao khoảng năm feet mười inch, anh có dáng đi ì ạch của một con gấu và khuôn mặt xấu xí – hầu như nhìn như thể nó đã bị đánh đập liên hồi trên võ đài hay những cuộc đánh đấm trên đường phố. Tuy nhiên, diện mạo của anh không làm cho Hilda sợ. Cô nhìn anh trừng trừng qua vai của cô và hét lên, “Đừng bước vào nhà bếp của tôi mà không chùi chân của anh!”

Sự khó chịu làm người tài xế đột nhiên nhìn gần như đáng sợ khi anh nhìn chăm chăm trước tiên vào người phụ nữ giận dữ ở bên kia phòng rồi đến đôi giày bóng loáng của anh. Phúi bỏ toàn bộ vấn đề với cái nhún vai, anh treo áo khoác của anh vào trong tủ áo và đi đến gần cái bàn ở trong bếp mang theo một cái túi trắng nhỏ từ nhà thuốc tây lân cận trong nắm tay to đùng của anh. “Bà Manning,” anh nói, giọng nói của anh bình tĩnh. “Tôi nhận biết là bà không biết tôi, và bà có lẽ là không muốn bị một người lạ quần chân vào lúc như thế này, nhưng chồng bà và Matt Farrell cả hai đã bảo tôi chăm sóc bà và đảm bảo bà được an toàn.”

Leigh phải ngửa hết đầu của cô ra để nhìn anh, và vì chuyện đó làm cổ cô bị đau, cô ra dấu cho anh ngồi xuống cạnh Brenna. “Khi anh vừa mới bước vào đây, anh đã làm cho tôi giật mình. Nó không phải là vì tôi không muốn anh ở đây.” cô kết thúc.

“Không cần phải xin lỗi.” anh bảo cô, ngồi vào chiếc ghế trông hơi quá nhỏ so với anh. “Nhưng tôi phải nói với bà rằng bà nên để cho tôi lái xe đưa bà lên vùng núi vào Chủ nhật, thay vì tự mình lái xe đến đó, bà có lẽ là không ngồi ở đây nghiên rặng của bà để không ai nhận thấy là bà bị thương nặng đến mức nào.”

“Cám ơn anh vì đã làm cho nỗ lực của tôi là không cần thiết.” Leigh trả lời, không chắc chắn là cô có thích anh hay không.

Lời khiển trách của cô làm cho người tài xế nổi điên lên. “Hôm qua, bà phải nên gọi tôi và để cho tôi làm lái xế. Hai người phụ nữ các người không có việc gì phải tự mình lái xe lòng vòng trên núi trong tuyết. Các người có thể bị kẹt lại!”

“Chúng tôi rõ ràng là đã không bị.” Brenna chỉ ra.

“Đúng, cô thật là may mắn. Nhưng nếu cô bị vậy, thì cô sẽ làm gì, cuộc bộ để tìm sự giúp đỡ trong khi Bà Manning ngồi tùm tùm một mình trong xe, đau nhức và bệnh hoạn và cố giữ ấm sau khi nó bị hết xăng chẳng?”

“Họ đã bị vậy sao?” Hilda thông báo cho anh biết một cách gay gắt khi cô khuấy cái nồi trên lò.

Leigh quan sát một cách không thoải mái, cuộc tranh luận sôi nổi đang diễn ra giữa ba nhân viên của cô như thể từ khoảng cách xa, cô tập trung hoàn toàn trên điện thoại và cái đồng hồ trên bức tường đối diện. Khi đường dây cá nhân của Logan đột ngột tắt sáng và bắt đầu reng, cô đẩy Brenna quay lại ghế của cô và phóng đến điện thoại, việc chấn thương của cô bị lãng quên. “Chào.” cô thốt ra không kịp thở.

Giọng nói của một người đàn ông ở đầu dây bên kia rất trầm ấm và xa lạ. “Bà Manning ư?”

“Vâng, ai vậy?”

“Michael Valente.”

Leigh ngã người vô tường, không thể che giấu sự thất vọng cô. “Vâng, Ông Valente có chi không?”

“Tôi xin lỗi đã quấy rầy bà. Từ giọng nói của bà, tôi giả định bà bà chưa có bất cứ tin tức gì về Logan?”

“Không. Không có gì cả.”

“Tôi xin lỗi.” anh lại nói. Anh do dự trong chốc lát rồi nói, “Tôi biết lúc này là không thích hợp, nhưng Logan có vài văn bản mà tôi cần. Anh ấy đã có chúng với anh ấy ở nhà của bà khi anh ấy gọi cho tôi từ nhà vào chiều thứ Bảy. Tôi chỉ cách đó một vài dặm nhà. Tôi có thể ghé qua và lấy chúng được không?”

“Tôi không biết chúng đang ở đâu.” Leigh nói, không thích cái ý tưởng cho bất kỳ ai lục qua những thứ của Logan khi anh không có ở đó.

“Chúng là những bản kế hoạch và quảng cáo từ một đề án khác của tôi mà Logan đã mượn.”

Những tài liệu là tài sản của anh ta, không phải của Logan. Anh ta đang lễ độ nhưng hết sức rõ ràng. Leigh nuốt sự oán giận và sự thất vọng của cô rằng cuộc gọi không phải đến từ hay về Logan. “Tôi hiểu. Vậy thì hãy đến đây và lấy chúng.”

“Cám ơn bà rất nhiều. Tôi sẽ đến đó trong vòng hai mươi phút.”

Leigh buộc mình rời khỏi bức tường hỗ trợ, gác máy điện thoại, và nhìn những người đang ở trong nhà bếp. Cách đây vài khoảnh khắc, họ chỉ đơn thuần là những nhân viên dường như đang cãi nhau về một chuyện không có gì, nhưng khi cô nhìn vào ba gương mặt căng thẳng vì lo âu, cảm thông, và lo lắng cho cô, trái tim cô tan chảy. Họ thực sự quan tâm, họ muốn giúp trong những gì họ có thể làm được. Cô có một ngàn người quen, nhưng cô biết cô không thể trông chờ vào sự thận trọng suy xét của họ hoặc sự im lặng của họ. Cô biết theo kinh nghiệm rằng Hilda và Brenna hoàn toàn đáng tin cậy, và cô có cảm giác Joe O’Hara có lẽ cũng vậy. Ngay bây giờ, ba người đó là bạn bè duy nhất của cô, là đồng minh, là người thân của cô.

Cô mang lại cho họ một nụ cười mệt mỏi, nhưng thất vọng bởi cú điện thoại mà cô đã trả lời làm khuôn mặt của cô thậm chí càng nhợt nhạt hơn, và Brenna nhận thấy nó. Cô mở túi thuốc, lấy ra chai thuốc, và chìa nó về phía Leigh. “Leigh, bác sĩ Winters khẳng khẳng rằng cô phải uống cái này.”

Leigh nhẹ nhàng nhưng cương quyết đẩy cái chai đi. “Tôi không thích thuốc ảnh hưởng đến tâm trí của tôi. Tôi không cần chúng. Chút nữa đi, nếu tôi cảm thấy cần tôi sẽ uống chúng. Tôi hứa đấy.”

Hài lòng rằng vấn đề của những viên thuốc dường như đã được giải quyết, O'Hara xử lý vấn đề quan trọng nhất trong đầu của anh. “Nếu bà có một căn phòng ngủ dành riêng cho khách để tôi có thể sử dụng, tôi nghĩ nó sẽ là một ý tưởng hay nếu tôi ở lại đây cho đến khi mọi chuyện được ổn định.”

Căn hộ của Leigh có 16 phòng, bao gồm hai căn phòng nhỏ dự định được dùng làm ‘nơi thường trú của những người làm’, một cái Hilda đã chiếm đóng. Cái kia còn bỏ trống, nhưng Leigh cảm thấy đột ngột, hầu như mê tín cần giữ mọi thứ y cũ trước khi Logan biến mất. Miễn là mọi việc như cũ, sự vắng mặt của anh chỉ là tạm thời, nhưng tạo ra thay đổi – có thể là một sự khuyến khích hoặc hàm ý. “Anh thật tốt bụng, nhưng tôi không phải ở một mình. Có Hilda sống ở đây.”

Câu trả lời của anh làm cho Hilda xoay quanh và trừng mắt. “Tôi tin chắc là Hilda thực sự có thể đập toi bởi một cái trứng rán hoặc đánh mạnh bụi bậm ra khỏi thảm,” anh chế giễu, “nhưng cho đến khi chồng bà trở lại, tôi thật sự nghĩ bà cần có người ở đây để xử lý vấn đề. Hành lang tràn đầy các phóng viên, bà có những người hâm mộ sắp hàng dài trên vỉa hè, và bà có những kẻ theo lén biết chồng bà không có ở đây lúc này. Không thể nói là sẽ không có người nào đó cho tiền người gác cổng của bà hay tìm một cách nào khác mò lên đây, nhưng không sớm thì muộn, điều đó sẽ xảy ra.” Ý thức của Leigh đang dao động, anh nhanh chóng chơi quân bài chủ của anh. “Tôi chắc chắn rằng chồng bà sẽ mong tôi ở lại đây và chăm sóc đám nữ giới của anh ấy.” anh tuyên bố một cách dứt khoát, và làm cho Leigh bị sốc khi anh giội về ngoài rộng lượng quanh phòng bao gồm cả Hilda phần nộ, độc lập và phật ý, và Brenna độc lập trong diện “nữ giới” mà O'Hara cảm thấy bắt buộc phải bảo vệ.

Một nơi nào đó trong tâm trí điên cuồng của cô, Leigh lưu ý là O'Hara có một sở trường nhỏ, tuyệt vời trong cách ngoại giao và thuyết phục quý quyết, vì anh đã ghi điểm cho bàn thắng của anh ngay khi anh khéo léo chuyển ước nguyện của anh thành nguyện vọng của Logan. “Anh có lẽ nói đúng, anh O'Hara. Cảm ơn anh rất nhiều.”

“Không có chi. Và vui lòng gọi tôi là Joe.” anh nhắc nhở cô. “Đó là cách mà Meredith – ý tôi là, Bà Farrell – gọi tôi.”

Leigh gật đầu khi cô chuyển sự chú ý đến Hilda, người đang đặt hai cái bát trên miếng khăn để chén đĩa ở phía trước mặt cô. “Đây là gì?” Leigh hỏi, nhìn chăm chăm vào cái tô chứa một chất trắng đặc quánh trông giống như keo dán. Bên cạnh đó là một cái tô nhỏ hơn chứa những cục màu nâu làm da dày của Leigh đảo lộn.

“Đó là kem lúa mì và mận,” Hilda nói. “Tôi nghe ông Manning nói đó là

những thứ mà bà sẽ có cho bữa điếm tâm từ giờ trở đi.” Khi Leigh tiếp tục nhìn băng quơ ở cô, cô thêm vào, “Tôi nghe ông ấy nói nó vào sáng Chủ nhật, ngay trước khi ông ấy rời khỏi để đi đến miền núi nơi bà lẽ ra phải gặp ông ấy.”

Ký ức ngọt ngào trào dâng trong lòng Leigh một cách đau đớn. “Không có trái lê nữa.” Logan đã trêu chọc cô. “Em bị nghiện nặng rồi. Từ giờ trở đi, là kem lúa mì và mật cho em.” nước mắt làm mờ đi tầm nhìn của Leigh, và không nhận biết cô đang làm gì, cô đặt cánh tay của cô quanh hai cái tô, bao bọc chúng, cố gắng tập hợp chúng lại với cô và bảo vệ những hồi tưởng hạnh phúc. Đầu của cô ngã tới phía trước, và vai của cô bắt đầu run rẩy với tiếng khóc bất lực làm cho cô thấy lúng túng và cảnh báo những người ở trong nhà bếp. Cô kềm chế bản thân và xóa bỏ mọi chuyện đang xảy ra, cô quay mặt qua chỗ khác và chùi nước mắt khỏi má của cô với bàn tay phải của cô. Với bàn tay trái của cô, cô với đến về phía Brenna và mở lòng bàn tay của cô ra. Brenna hiểu và đặt một viên thuốc của Sheila Winters vào đó.

“Tôi xin lỗi.” cô bảo ba người họ. Họ nhìn của cô với vẻ căng thẳng, thông cảm không nói ra lời làm cô phải chớp mắt kềm chế lại những giọt nước mắt sắp sửa tràn ra.

“Tôi sẽ làm cho bà bữa điếm tâm quen thuộc.” Hilda công bố, dựa vào vấn đề trong việc bếp núc như thường lệ để lấy lại cân bằng trong một thế giới mất thăng bằng và hỗn loạn.

“Tôi nghĩ là tôi sẽ ăn món này hôm nay.” Leigh nói, đầu hàng sự ủy mị đau đớn trào dâng khi Brenna đứng dậy để trả lời một cuộc gọi trên đường dây điện thoại chính.

*

Chương 13.

Với tia nhìn của cô dán chặt trên cái đồng hồ trong nhà bếp, Leigh cố nuốt xuống bữa điểm tâm của cô trong khi cô cố đánh giá sẽ mất bao lâu để cho Shrader và Littleton xác định là người cảnh sát đó có thực sự đã tìm ra được địa điểm tai nạn của cô.

Trong văn phòng của Brenna trong căn phòng bên cạnh, điện thoại tiếp tục reo không ngừng, và mỗi lần Brenna trả lời điện thoại, Leigh căng người, chờ đợi... Khi Brenna cuối cùng lại xuất hiện trong nhà bếp, giữ máy điện thoại vô tuyến trong tay của cô, Leigh đứng bật dậy từ bàn và gần như lật ngược ghế của cô, Brenna nhanh chóng lắc đầu và giải thích, “Là Meredith Farrell. Họ vừa mới nghe về tai nạn của cô và mọi chuyện. Tôi nghĩ cô có thể là muốn nói chuyện với cô ấy.”

Leigh gạt đầu và nhận cuộc gọi. Hệ thống vệ tinh trên tàu rất tồi tệ, và thường có sự chậm trễ ngăn làm cả hai bên hoặc là nói chuyện cùng một lúc hoặc là dừng lại và chờ đợi một cách không cần thiết để xem liệu người kia nói xong chưa. Meredith tình nguyện hủy bỏ chuyến đi của họ và trở về New York, và Matt Farrell đề xuất dịch vụ của một hãng điều tra lớn trong số những công ty anh sở hữu. Leigh từ chối cả hai lời đề nghị và cảm ơn họ một cách chân thành. Cô tin chắc rằng lời đề nghị của Farrells về việc hủy bỏ chuyến đi của họ là một sự xã giao mà họ biết là cô sẽ từ chối, nhưng cô cũng bất ngờ và cảm động bởi điều đó.

Sau cuộc gọi đó, cô đi vào phòng khách và ngồi vào bàn làm việc của cô, chờ đợi chuyện gì đó xảy ra. Trong khoảnh khắc, Brenna đi vào để mang lại cho cô cái tin mà cô không muốn: “Horace dưới đại sảnh vừa mới gọi lên và nói rằng ông Valente đang ở dưới đó. Tôi bảo Horace cho anh ta lên. Cô có muốn đi vào một căn phòng khác và để cho tôi xử lý anh ta không?”

Leigh rất muốn làm điều đó, nhưng cô không muốn bất kỳ ai chạm vào bất cứ thứ gì trong phòng làm việc của Logan trừ phi bản thân cô có mặt ở đó. “Không, tôi sẽ lo liệu chuyện đó.” Leigh nói khi tiếng chuông cửa vang lên báo hiệu người khách không mong muốn đang ở trước cửa nhà cô.

Brenna để cho anh vào và tự động đề nghị lấy áo khoác của anh. Để làm mất tinh thần của Leigh, anh cởi nó ra và trao cho nó cho cô, rõ ràng có nghĩa là anh đã có ý định ở lại đây lâu hơn hơn thời gian cần thiết để tìm giấy tờ của anh và rời khỏi. Leigh không có ý định cấp cho Michael Valente một chuyến

viếng thăm xã giao, nhưng khi anh bước nhanh xuống những nấc thang trong tiền sảnh và băng qua phòng khách về phía cô, nó hơi khó tin là một người đàn ông cao lớn, ăn mặc chỉnh tề không chệ vào đâu được, thân thể lực lưỡng đang rải những bước dài đi về phía cô là một tên tội phạm. Mặc một bộ comlê xanh đậm thanh nhã, áo sơ mi trắng tinh, và cái cà vạt lụa sọc xanh và vàng đậm, anh trông giống như một chủ ngân hàng Phố Wall ăn mặc rất sang trọng. Nhưng rồi, trùm mafia John Gotti cũng vậy thôi.

Khi anh đi về phía cô, anh cũng nhìn Leigh với cùng cái nhìn quan sát kỹ lưỡng dữ dội mà anh đã chiếu vào cô vào buổi tiệc của cô, và cô thấy điều đó rất khó chịu và quá cá nhân. Cô đứng một cách cứng nhắc trong khi anh kết thúc việc kiểm tra mọi đặc điểm trên khuôn mặt của cô ở cự ly gần, nhưng cô lờ đi cánh tay của anh khi anh đưa chúng ra cho cô và nói lặng lẽ, “Bà như thế nào rồi?”

“Tốt như có thể mong đợi.” Leigh nói lịch sự nhưng không cá nhân.

Anh dứt bàn tay bị từ chối của anh vào túi quần, một nụ cười kỳ quặc ẩn nấp ở góc miệng của anh, và tuyệt đối không nói thêm gì, làm cho Leigh cảm thấy lúng túng ngượng nghịu, thô lỗ, và khó chịu. Trong trạng thái không chắc chắn tạm thời, cô cảm thấy buộc phải nói thêm cái gì đó. “Tôi cảm thấy tốt hơn tôi nhìn.” cô nói.

“Tôi chắc chắn là vậy” anh nói với nụ cười ma quái của anh. “Tôi đã từng nhìn thấy những khuôn mặt còn tệ hơn của bà – nhưng người sở hữu của chúng đã không còn thở nữa.”

Leigh cho là anh có lẽ đã nhìn thấy nhiều xác chết, ít nhất là người mà anh đã chính tay giết chết, và đột ngột quay về phía phòng làm việc của Logan. “Tôi không chắc là ông đang tìm gì, nhưng...”

“Leigh!” Brenna la lên, chạy vào phòng khách, trong khi Hilda và Joe O’Hara án ở ngưỡng cửa bếp. “Thanh tra Shrader đang ở trên điện thoại! Là chuyện quan trọng.”

Leigh chớp lấy cái điện thoại gần nhất, cái trên cái bàn ở cuối ghế xô pha trong phòng khách. “Thanh tra Shrader ư?”

“Bà Manning, chúng tôi rất chắc chắn là chúng tôi đã tìm được chỗ bà đã bị rơi xuống đường. Có một vài tảng đá nằm gần con đê với dầu sơn đen mới trên đó, và có một đường của những cành cây gãy chạy dọc xuống con đê. Có một chỗ trống nhỏ ở dưới đáy và chúng tôi vừa mới xác định là có nước ở dưới lớp tuyết và băng ở đó. Chúng tôi cũng đã phát hiện được một khối lớn kim loại ở trong nước, và chúng tôi đã gọi xe kéo với tay quay...”

“Còn chòng tôi thì sao!” Leigh thốt lên. “Anh ấy phải ở một nơi nào gần đó!”

“Chúng tôi có mấy đội tìm kiếm đang trên đường đến khu vực, họ sẽ bắt đầu khoan tròn phạm vi...”

“Tôi sẽ lên đó. Anh đang ở đâu vậy?”

“Này, sao bà không ngồi đợi điện thoại. Nó sẽ mất bà mấy tiếng đồng hồ để...”

“Tôi muốn có mặt ở đó!”

Michael Valente chạm vào tay áo của cô. “Tôi có một chiếc máy bay trực thăng...”

Sự khó chịu tạm thời của Leigh vì sự gián đoạn của anh nhường lối cho lòng biết ơn choáng váng. “Thanh tra Shrader,” cô nói vào điện thoại, “tôi có thể sử dụng trực thăng. Nói cho tôi nghe nơi anh đang...” khi cô nói, Leigh nhìn một cách dữ dội tìm giấy và bút. Valente vội lấy điện thoại bằng một tay và tay kia cho vào áo khoác của anh để lấy cây viết. “Tôi sẽ lấy hướng dẫn đường đi.” anh bảo cô. “Hãy đi và chuẩn bị để rời khỏi.”

Khi Leigh vội vã đi vào phòng ngủ, cô nghe tiếng anh nói vào điện thoại, “Chính xác là anh ở đâu vậy Thanh tra?”

Phải mất Leigh vài phút đau đớn để mang vào đôi giày ống của cô, và khi cô xuất hiện lại mang theo áo choàng và găng tay, Valente đã đứng trong tiền sảnh mặc xong áo khoác, kẹp giữa bởi Brenna và Hilda. Anh cau mày khi anh ngắm nhìn cô đi về phía anh, sau đó anh lấy áo choàng từ tay cô. “Đứng yên, và để cho tôi giúp.” anh căn dặn, và sau đó anh dứt mỗi tay áo trên cánh tay của cô, chớ không phải là chỉ là giữ áo choàng phía sau cho cô.

Thủ tục đó chỉ mất vài khoảnh khắc, nhưng đối với Leigh nó có vẻ lâu hơn nhiều. Cô đã ra đến cửa với anh khi cô gọi qua vai của cô cho Brenna và Hilda, “Tôi sẽ gọi điện thoại cho các người ngay khi tôi biết bất cứ thứ gì.” “Đừng quên đây.” Brenna nói.

Trong thang máy, Leigh cảm thấy mắt Michael Valente trên người cô, nhưng cô đã rất biết ơn anh đến nỗi cô có thể lơ đi cái nhìn xem xét kỹ lưỡng của anh và thậm chí đã cố mang lại cho anh một nụ cười mệt mỏi khi cô nói, “Cảm ơn ông rất nhiều cho những gì ông đang làm.”

Anh bỏ qua việc đó mà không trả lời. “Một vài phóng viên đang lảng vảng ở lối vào của toà nhà của bà.” anh nói để thay thế. “Tôi đã bảo thư ký của bà điện thoại cho tài xế của tôi và bảo anh ta mang xe của tôi đến lối vào dành cho nhân viên phục vụ. Nó ở đâu?” anh hỏi khi họ bước ra ngoài thang máy. “Đi theo tôi.” Thang máy bị chặn lại từ tầm nhìn của những người ở ngoài đường bằng một dây chấu kiềng ở đại sảnh, và Leigh cẩn thận đi ở phía sau chúng khi cô quẹo phải, về phía đằng sau của toà nhà. Họ đi đến một con hẻm bị ngăn chặn bởi hai chiếc xe limousine Mercedes đen giống nhau với

mỗi tài xế đứng nghiêm trang bên cạnh mỗi một cánh cửa hành khách đã mở sẵn của chiếc xe.

Xe của Valente ở phía sau. Tài xế của anh là một người đàn ông gọn gàng ở lứa tuổi ba mươi mấy, trông giống như một nhân viên mật vụ phải lái xe cho một người sang trọng. Joe O'Hara, với cơ thể to lớn công kênh của anh và khuôn mặt gãy của một người đấu quyền, nhìn như thể anh nên lái xe cho một người từng ngồi tù. Valente bắt đầu điều khiển Leigh về phía xe của anh, nhưng O'Hara chặn anh lại. "Tôi là tài xế của Bà Manning." anh thông báo cho Valente biết.

"Tôi có tài xế xe riêng của tôi." Valente nói ngay, bắt đầu bước vòng qua anh.

"Vậy thì anh có thể lấy xe của anh và dẫn đường, nhưng bà Manning đi với tôi."

Ngay lúc giọng nói và thái độ như đối đầu của anh, tài xế của Valente đột ngột bắt đầu tiên về phía trước. "Có vấn đề gì ở đây không, ông Valente?"

"Sắp sửa có." O'Hara cảnh báo với giọng nói sắc bén một cách ngạc nhiên.

"Tránh ra đi..." Valente nói bằng một giọng gầm gừ nhỏ.

"Làm ơn đi!" Leigh rên rỉ. "Chúng ta đang phí thời gian." Cô nhìn Michael Valente, mắt của cô khẩn khoản. Cuộc sống của cô đã trở thành một đại dương đen tối, nguy hiểm không rõ mà cô phải lái vào, và lúc này, O'Hara chỉ là người hơi quen thuộc trong nó. Cô rất muốn anh đi với cô. "Chồng tôi bảo ông O'Hara ở cạnh tôi. Tôi muốn để cho anh ta làm chuyện đó."

Cô thấy nhẹ nhõm một cách bất ngờ khi Valente nhượng bộ ngay lập tức, nhưng vẻ ngoài mà anh đưa cho O'Hara rõ ràng là khó chịu. "Vào xe và lái đi." anh nói ngay, đích thân giữ cánh cửa cho Leigh.

*

Chương 14.

Ngồi cạnh phi công của Valente, đeo ông nghe dày cộm để chèn ép tiếng gầm rống của cánh quạt, Leigh lo lắng nhìn xuống khung cảnh bên dưới. Cảnh sát tiểu bang đã ngăn chặn đường lên núi, những người đàn ông đang tụ thành nhóm trên con dốc đứng phủ đầy tuyết, và những chiếc xe tải với trục cầu đang đậu bên lề. Xe cảnh sát từ NYPD và cảnh sát tiểu bang đậu dọc hai bên lề đường, và vài chiếc trục thăng của cảnh sát đang chậm chạp bay vòng những ngọn đồi lân cận, chắc chắn là để tìm kiếm ca-bin mà Leigh tin là ở bên gần nơi xảy ra tai nạn của cô.

Giọng nói của Valente vang lên trong ống nghe của cô, bình tĩnh, thực tế, và nó trấn an cô một cách kỳ lạ. “Họ đã tìm được cái gì đó trong đầm nước ở dưới đó, và họ đã có những cái trục kết nối với nó.” Với viên phi công, anh nói, “Hãy thả chúng tôi xuống đường, đằng sau những chiếc xe tải.” “Nó sẽ rất khít, ông Valente. Có một chỗ rộng hơn cách đây nửa dặm nơi những rặng cây không mọc sát vào lề đường.” “Bà Manning không thể đi bộ xa. Bỏ chúng tôi xuống đằng sau xe tải.” anh ra lệnh.

Leigh chợt nghĩ ra là nếu máy bay trục thăng bị xảy ra tai nạn vì nó có bị những nhánh cây ngáng lại, thì không ai trong số họ sẽ có thể đi bộ đến bất cứ nơi đâu trong một thời gian rất dài, nhưng sự cẩn thận không phải quan trọng nhất đối với cô ngay lúc đó.

Cánh quạt của máy bay trục thăng vẫn còn thổi tuyết thành một trận bão to trắng khi Valente đi đến quanh cô và bế cô xuống. Mắt của anh nheo lại khi cô cúi mình về phía trước, chộp lấy xương sườn của cô. “Xương sườn của bà tê đến mức nào?”

“Không tê lắm.” Leigh nói dối, cố nín thở. “Bị rạn nứt nhỏ.” Với O’Hara ở bên trái của cô và Valente bên phải của cô, Leigh lùng sục khắp nơi tìm hai thanh tra từ thành phố New York. Thanh tra Littleton đang đứng trong lòng đường, điện thoại áp vào một tai, tay kia che tai của cô, đuôi tóc của cô bị thổi tung trong gió. Shrader đứng bên lề đường, đối diện với hai xe tải, nói chuyện với một cảnh sát thành phố New York. Anh nhìn thấy Leigh, chấm dứt cuộc trò chuyện của anh, và bắt đầu hướng về phía cô. “Chào buổi sáng, Bà Manning... “ anh nói lịch sự, sau đó anh nhận biết Valente, và cách diễn đạt của anh trở nên rất thù địch.

“Trục thăng của các người có tìm được bất cứ dấu hiệu của cabin chưa?”

Leigh hỏi.

“Không.” Shrader nói dứt khoát, ánh nhìn chăm chăm của anh dán chặt trên khuôn mặt của Michael Valente. Khi cuối cùng thì anh cũng chuyển sự chú ý đến Leigh, ánh nhìn của cô với vẻ coi thường lạnh lùng làm cho cô cảm thấy như thể cô đã phạm tội chỉ bởi vì đi chung với Valente.

“Anh chắc chắn là đã tìm được xe của tôi chứ?” cô hỏi.

Tia nhìn chăm chăm của anh hướng đến Valente. “Ngay lúc này,” anh thông báo cho cô biết một cách chế nhạo, “tôi không chắc chắn về bất cứ thứ gì nữa.” Không nói thêm một lời nào, anh quay gót chân của anh và bước về phía những chiếc xe tải, nhưng trước tiên anh dừng lại để nói chuyện gì đó với viên cảnh sát mà anh đã nói chuyện lúc nãy. Viên cảnh sát gật đầu và đi về phía trục thẳng của Michael Valente.

Bị nhụt chí bởi thái độ của Shrader, Leigh đứng yên ở đó, được bảo vệ từ những luồng gió lạnh bởi Joe O’Hara và Valente, trong khi những cái trục trên cả hai chiếc xe tải đang xoay chậm chậm, ngập ngừng, quay tròn hầu như là dừng lại, sau đó đột ngột di chuyển lại khi chúng từ từ kéo trọng lượng nặng nề của vật thể không thể nhìn thấy được qua các hàng cây và lên con dốc. Leigh nghĩ đến chuyện đi bộ đến cạnh đường để được sớm nhìn thấy những gì cô biết sẽ là xe của cô, nhưng cô đứng yên ở đó, chân chừ đến gần Shrader trong tâm trạng hiện thời của anh. Cô nhìn chiếc trục thẳng tìm kiếm những đỉnh đồi ở bên phải của cô, sau đó cô nhìn về phía trái và nhìn thấy viên cảnh sát đang cãi cọ dữ dội với phi công của Valente. Viên phi công đang thu hồi những cuốn sách và tài liệu từ bên trong máy bay và đưa chúng cho anh ta xem. “Anh ta đang làm gì thế?” cô hỏi Valente, ra dấu về phía viên cảnh sát.

Valente nhìn theo hướng cô chỉ. “Anh ta đang làm khó dễ phi công của tôi.” anh trả lời thẳng thừng.

Căn cứ vào thái độ của anh, Leigh cho rằng việc bị gây khó dễ bởi cảnh sát có lẽ là chuyện thường ngày đối với anh. “Ồ.” cô nói một cách khập khiễng.

“Bà Manning...” Shrader ra dấu cho Leigh đến gia nhập với anh. “Là xe của bà phải không?”

Với cảm giác sợ hãi không thể giải thích được, Leigh từ từ bước đến cạnh con dốc và nhìn xuống đồng kim loại hãi hùng còn sót lại của những gì đã từng là xe của cô. Không còn hình chữ nhật và đen bóng, chiếc Mercedes đã bị đốt cháy lõi kim loại ra ở nhiều nơi và bị nghiền vào một hình dạng hơi giống như một hình lập phương bị bẹp. “Đúng.” cô nói. “Đó là xe của tôi.”

Valente tới gần sau lưng cô và nhìn xuống con dốc. “Chúa ơi!” anh nói nhẹ nhàng.

Rời mắt khỏi chiếc xe đã gần như là quan tài tạm thời của cô, Leigh tập trung vào những chiếc trực thăng đang tìm kiếm trong bầu trời xa. “Anh nghĩ sẽ mất bao lâu thì họ có thể tìm được nơi tôi lẽ ra phải gặp chồng tôi?” “Thật khó mà nói. Có thể là mau thôi, hoặc có thể sẽ mất vài tiếng đồng hồ hoặc thậm chí lâu hơn.”

Trước khi cô có thể nói bất cứ thứ gì, một trong những cảnh sát la to rằng Shrader có cuộc gọi trên radiô, và anh quay lưng lại với cô và rời khỏi. Cầu nguyện rằng cuộc gọi có liên quan đến tin tức về Logan, Leigh nhìn Shrader đi đến xe tuần tra, thò tay qua khung cửa sổ mở, và lấy ra radiô của cảnh sát. Anh lắng nghe một lát, sau đó anh xoay người lại và nhìn lên chân trời về phía đông bắc. Leigh làm theo tia nhìn của anh. Một trong những chiếc máy bay trực thăng đã thu hẹp vòng tròn của nó và đang lao xuống thấp hơn và thấp hơn, bay theo vòng tròn nhỏ. “Họ đã tìm được Logan. Tôi nghĩ họ đã tìm được Logan!”

Shrader kết thúc cuộc điện đàm trên radiô và ném nó lên ghế trước của chiếc xe, sau đó anh chạy đến chỗ cô. “Một phi công của chúng tôi nghĩ là anh ta đã tìm thấy căn nhà. Một căn cabin bằng đá nhỏ với mái ngói đen xám nhạt. Anh ta nghĩ anh ta có thể nhìn thấy một cái giếng đá, giống như một cái ‘giếng cầu nguyện’ gần cabin. Chồng bà có nhắc đến bất cứ thứ gì về một cái giếng cầu nguyện không?”

“Vâng!” Leigh kêu lên. “Vâng, anh ấy đã nói vậy. Tôi đã quên mất!”

“Được, vậy thì,” anh nói, quay ra ra dấu cho Littleton. “Đi nào!” anh la to. Anh bắt đầu hướng về xe của họ, và Littleton chạy đến nó từ hướng đối diện, ngồi vào chỗ tài xế.

Leigh cố đuổi theo anh và gần như bị bất tỉnh trên bước đi thứ ba từ cơn đau nhói trong xương sườn của cô. “Đợi đã.” cô gọi theo, nắm chặt xương sườn của cô. “Tôi muốn đi với anh.”

Shrader quay lại, cau mày khó chịu vì bị đình trệ, như thể anh đã quên cô có một mối quan tâm cá nhân trong việc tìm kiếm. “Tốt hơn hết là bà nên đợi ở đây.”

“Tôi muốn đi với anh.” Leigh lặp lại một cách giận dữ.

Anh liếc nhìn xung quanh, nhìn thấy viên sĩ quan cảnh sát đã từng “gây khó dễ” viên phi công của Valente lúc nãy, và ra dấu cho anh ta lại gần. Sau một cuộc đàm thoại ngắn, Shrader tiếp tục đi đến xe của anh, và viên cảnh sát đi đến gần Leigh. Bảng tên trên áo khoác của anh ta nói anh là “Cảnh sát Damon Harwell.”

“Thanh tra Shrader đã nói là bà có thể đi cùng tôi.” Harwell bảo cô, sau đó anh quay lại nhìn Valente. “Anh xong việc ở đây rồi, Valente. Đem con chim

đó ra khỏi đây trước khi tôi nhốt nó lại.”

Leigh thấy hồ thẹn bởi cách đối xử của Harwell đối với người đàn ông đã tử tế đưa cô đến nơi này, nhưng tất cả sự chú tâm của cô đã được tập trung vào Logan. Logan đang gần bên. Anh ở rất gần.

Sự quan tâm của O'Hara là Leigh. “Tôi sẽ đi với Bà Manning.” anh cảnh báo viên cảnh sát. “Tôi là vệ sĩ của bà ấy.”

“Được.” Harwell nói với nhún vai, và quay đi.

Leigh trong sự tuyệt vọng vội vàng rời khỏi, nhưng khi cô hướng qua cảm ơn Valente và nói lời tạm biệt, cô nhận biết anh không bị dọa nạt bởi lời đe dọa của Harwell. Những lời nói kế tiếp của anh đã xác nhận điều đó. “Bà có muốn tôi đi với bà không?” anh hỏi một cách bình tĩnh.

Điều cuối cùng Leigh muốn làm là để cho anh bị bẽ mặt thêm nữa hoặc gây ra cho anh bất cứ sự phiền toái nào đối với cảnh sát. “Tôi sẽ ổn thôi.” cô nói. “Cám ơn ông về mọi chuyện.”

Lờ đi sự biết ơn của cô và lời tuyên bố của cô là cô sẽ được ổn, anh nhìn cô chăm chú và lặp lại câu hỏi của anh. “Bà có muốn tôi đi chung với bà không?”

Sự thật là Leigh cũng sẽ muông mang cả đội quân đi theo, càng có nhiều người thì có thể tìm Logan và đưa anh ra khỏi đó thì càng tốt. Cô dọi cái nhìn không thoải mái lướt qua Harwell, người đã ngồi vào xe tuần tra của anh và khởi động máy. “Tôi không nghĩ đó sẽ là một ý tưởng hay.”

“Tôi nghĩ là nó sẽ.” anh nói, ước đoán lý do cho sự miễn cưỡng của cô và gạt nó qua một bên.

Leigh quyết định là anh nói đúng, và khi cô ngồi vào ghế sau xe của Cảnh sát Harwell, cô đã nói một cách lịch sự như cô có thể, “Cảnh sát Harwell, Cảnh sát trưởng Trumanti đảm bảo với tôi rằng tôi sẽ có sự hợp tác đầy đủ của tất cả mọi người trong NYPD. Và ông Valente đi với tôi.”

Harwell không nói gì cho đến khi họ đang trên đường đi, sau đó anh bật còi hú và nhìn lướt qua Valente trong kính chiếu hậu. “Anh chắc là cảm thấy như đang ở nhà ở đằng sau đó, Valente.” anh ta nói với nụ cười hiểm độc. “Tuy nhiên anh thường là bị còng tay, phải không?”

Quá hoảng sợ che giấu phản ứng của cô, Leigh nhìn vào Valente. Anh đang bình tĩnh gọi điện thoại cho phi công của anh và chỉ dẫn anh ta, nhưng mắt của anh dán chặt sau đầu của Harwell, và những biểu hiện trên gương mặt của anh thật chết người.

*

Chương 15.

Hết chiếc này đến chiếc khác, xe cảnh sát từ nơi xảy ra tai nạn của Leigh từng chiếc lần lượt chạy vụt ngang qua họ, những ánh đèn loé sáng và tiếng còi hú gầm rú trên đường đi đến ca bin. Leigh chồm người về phía trước và giận dữ hỏi Harwell, “Thanh tra Shrader bảo anh đi chậm như thế này, hay là anh làm nó chỉ để chọc tức?”

“Là mệnh lệnh của Thanh tra Shrader, thưa bà.” Harwell trả lời, nhưng Leigh có thể nhìn thấy cái cười tự mãn trên khuôn mặt của anh ta trong kính chiếu hậu, và cô biết anh ta đang tận hưởng sự bực tức của cô – có lẽ vì cô buộc anh ta đưa Michael Valente theo.

“Tại sao anh ta lại đưa cho anh một mệnh lệnh như thế?”

“Tôi thật sự không thể nói.”

“Đoán thử đi!” O’Hara hét.

“Được. Tôi đoán là Thanh tra Shrader không biết anh ta sẽ nhìn thấy gì, hoặc nếu anh ta sẽ tìm được bất cứ thứ gì, và anh ta muốn có thêm thời gian để kiểm tra xung quanh và đánh giá hoàn cảnh. Các thành viên trong gia đình và những người dân thường hay làm vướng chân tay.” Khi anh nói, anh bật đèn quẹo cua lên. “Sắp đến rồi.”

Một dặm sau khi quẹo cua, anh dừng lại ngay giữa một đường núi hẹp đông đúc xe cảnh sát, bao gồm một vài chiếc từ những dân cư ở xung quanh. Cabin không ở ngay trước mắt, nhưng một con đường nhỏ hẹp, dốc đứng dẫn xuống con đường, qua các hàng cây, rồi biến mất ở khúc rẽ.

Harwell bước ra khỏi xe. “Bà ở lại đây!” anh ra lệnh cho cô, quát tháo để được nghe trên tiếng gầm rống của máy bay trực thăng bay lượn và tiếng hú còi của xe cứu thương đang đến gần. “Tôi sẽ báo cho bà biết họ đã tìm được gì.”

Viên cảnh sát lội qua đồng tuyết cao ngang ngực đã tạo ra được một đường đi bởi thân thể của họ, và Leigh đứng giữa O’Hara và Valente, nhìn xuống con dốc sâu, trơn trượt. Thêm nhiều cảnh sát nữa đến và đi băng qua tuyết, nhưng không một ai xuất hiện lại từ ở khúc rẽ ở bên dưới.

Leigh đếm mỗi giây, chờ ai đó đi lên và nói cho cô biết chuyện gì đó, và khi không có ai xuất hiện, cô bắt đầu cảm thấy như thể cô sắp nổ tung thành hàng triệu mảnh vụn.

Bên cạnh cô, Valente đang cau có nhìn xuống con hẻm, sau đó anh chửi thề lầm bầm và nhìn cô. “Bà bị thương nặng đến mức nào?”

“Gì cơ?”

“Xương sườn của bà đây?” anh giải thích. “Bà có thể chịu nổi đau đớn nếu tôi bế bà lên và mang bà xuống dưới đó không?”

“Được!” Leigh nói. “Nhưng tôi không nghĩ ông...”

Trước khi cô có thể nói xong, Valente đặt một cánh tay dưới đầu gối của cô, cong cánh tay khác của anh quanh vai cô, và bế cô vào cánh tay của anh. Anh nhìn O’Hara và hát đầu về phía con dốc. “Anh đi trước đi, và tôi sẽ đi vào bước chân của anh. Nếu tôi bắt đầu bị trượt, hãy cố đỡ tôi.”

Kế hoạch đã thành công, và vài phút sau, Leigh cuối cùng có tầm nhìn rõ rệt của toàn bộ khung cảnh. Căn ca bin đá xinh đẹp đứng trong khoảng trống ở cuối đường lái xe vào nhà, như Logan đã mô tả nó cho Leigh. Cách ca bin khoảng 15 mét, mặt đất nghiêng khá dốc, và đám cảnh sát đang chậm chạp đi xuống các rặng cây.

Một cảnh sát khác đang canh gác ngay mái hiên của ca bin, nhìn vào bên trong qua ngưỡng cửa mở. Anh ta xoay lại ngạc nhiên khi Valente đặt Leigh xuống ở đằng sau anh ta.

“Bà không thể vào trong đó.” anh thông báo cho cô biết. “Là chỉ thị của Thanh tra Shrader.”

“Tôi là bà Manning.” Leigh tranh cãi. “Tôi muốn biết là chồng tôi có ở bên trong hay không!” cô định đẩy anh ta qua một bên, nhưng Thanh tra Littleton xuất hiện trong ngưỡng cửa và trả lời câu hỏi của cô. “Không có ai ở đây cả, Bà Manning. Tôi xin lỗi.” cô thêm vào. “Tôi đang dự định đi lên đường cái và đích thân nói với bà, ngay khi chúng tôi kết thúc khám xét sơ bộ toàn khu vực.”

Bị tàn phá, Leigh sụm người xuống chống lại khung cửa. “Nơi này chắc là đã sai chỗ...”

“Tôi không nghĩ vậy. Có một số vài thứ bên trong có thể thuộc về chồng bà. Tôi mong bà sẽ nói cho tôi biết nếu bà có thể nhận biết bất cứ thứ gì.” Khi cô lùi lại để cho phép Leigh đi qua, cô nhìn Valente và lịch sự nói, “Ông sẽ phải chờ ở đây, thưa ông.”

Bên trong, căn ca bin nhỏ trông rộng rãi lạnh thấu xương như bên trong của ngăn tủ đá, và hầu như tối đen. Sự ẩm thấp đã xâm nhập vào sàn đá và những bức tường, và chỉ có ánh sáng duy nhất đến từ khung cửa sổ nhỏ, đầy bụi bặm bên phải của cô. Leigh chớp mắt, cố điều chỉnh từ độ sáng bên ngoài tỏa nhẹ vào bên trong.

Bên trái của cô, hai cánh cửa dẫn ra phòng chính thông với nhà bếp và phòng

tắm, và đối diện với cô, ngưỡng cửa thứ ba, trong góc, thông với một căn phòng mà Leigh giả định là phòng ngủ. Nối tiếp với ngưỡng cửa đó, bên tay phải, chiếm đóng hầu hết trên bức tường trực tiếp ở phía trước cô, là một cái lò sưởi, mặt đá của nó đen thui với nhiều năm tích lũy bồ hóng. Nằm trên sàn nhà ở phía trước nó, Leigh nhìn thấy một cái túi ngủ màu xanh đen, vẫn còn cuộn lại và cột lại ngăn nắp. Cô vội vã đến gần nó và cúi xuống để nhìn được rõ hơn, sau đó cô nhìn qua vai của cô đến Littleton và Shrader đang đứng sòng đôi. “Cái này trông giống như một cái của chúng tôi!” “Bà có chắc nó là của bà không?” Shrader hỏi.

Tất cả các túi ngủ trông khá giống nhau đối với Leigh và cô đã không thực sự nhìn thấy cái này hàng mấy năm trời. “Tôi nghĩ vậy. Tôi không chắc chắn lắm.”

“Bà và chồng bà có hơn một cái túi ngủ ư?”

“Vâng, chúng tôi có hai cái. Chúng giống y như nhau.”

Tìm kiếm cái gì đó để dễ nhận biết hơn, cô đứng lên và đi vào căn phòng ngủ trống rỗng, sau đó cô nhìn vào phòng tắm, cũng trống rỗng. Không biết là cô bị theo dõi kỹ đến mức nào, Leigh đi vào nhà bếp tiếp theo. Một cái bồn rửa chén bằng sứ lớn lỗi thời đứng trên chân thép chống lại bức tường ở phía xa, một cái túi giấy mở ra trên sàn nhà bên dưới nó. Trải ra trên bàn dẫn lưu là những món đồ mà Logan đã mua vào hôm đó. Leigh cảm thấy cổ họng mình nghẹn cứng khi cô nhìn những hộp bánh ưa thích của Logan, và một gói phô mai đã mở, và một cái bánh mì xăng uyích vẫn còn quấn trong bọc nhựa. Ngoài những chai nước Leigh kê anh mang theo, anh cũng mang theo một chai rượu sâm banh và một chai rượu vang đỏ. Bởi vì anh muốn ăn mừng với cô đêm đó.

Dọc theo thành cửa sổ trên bồn rửa chén là một cuộn khăn giấy, một chai xà bông rửa chén, một hộp diêm gỗ, và một hộp thuốc trừ sâu. Một cây chổi mới với bảng giá vẫn còn kèm theo chống vô vách tường gần cửa sau.

Mọi thứ Leigh nhìn thấy nhắc nhở cô một cách sâu sắc về Logan và cuộc trò chuyện của họ vào buổi sáng anh rời khỏi, nhưng cho đến khi cô bước lại gần hơn và xem xét bồn rửa chén, cô đã bám vào hy vọng mỏng manh yếu ớt rằng chỗ này là không đúng, Logan vẫn còn an toàn và âm áp trong một căn ca bin khác. Hai chiếc ly uống rượu tinh thể hiệu Baccarat trong bồn rửa chén lấy mất sự tưởng tượng dễ chịu cuối cùng của cô.

Cô hướng về Shrader và Littleton, mắt của cô đầy sự đau khổ. “Những cái ly này là của chúng tôi.” Bị thúc đẩy bởi một sự thôi thúc đột ngột, áp đảo để

tìm kiếm Logan và cứu anh, cô đi ngang qua hai thanh tra và quay lại phòng ngủ. Cô đang với lấy cánh cửa tủ áo khi Shrader quát tháo, “Đừng chạm vào bất cứ thứ gì, Bà Manning!”

Leigh rút tay lại. “Anh đã nhìn vào tủ chưa? Có lẽ Logan...”

“Chồng bà không trong đó.” Thanh tra Littleton đảm bảo với cô.

“Không, dĩ nhiên là không.” Leigh nói, nhưng cô đang nói huyên thuyên lúc này, nói chuyện để tự kiềm chế mình không nghĩ về những chuyện không dám nghĩ. “Tại sao Logan lại trốn trong tủ chứ? Anh ấy hiển nhiên là ở đây, tuy nhiên, và anh ấy...” cô dừng khi sự nhận thức đột ngột mang lại cho cô hy vọng tạm thời của cô. “Nhưng xe của anh ấy không có ở đây. Anh ấy chắc là đã đi nơi khác.”

Shrader liên tục phá hủy logic và hy vọng của cô. “Chồng bà đang lái một chiếc xe gíp trắng, phải không?” Khi Leigh gật đầu, anh nhún vai và nói bằng giọng thực tế, “Tốt, khi tôi đứng ngay ở ngưỡng cửa ở đằng kia và nhìn ra, tất cả tôi nhìn thấy là rất nhiều ngọn đồi trắng. Một chiếc xe gíp trắng, bị phủ vài inch tuyết, có thể trông giống y như một ngọn đồi.”

Đó là chuyện cuối cùng mà Leigh muốn nghe bất kỳ ai nói. Cô vòng tay ôm lấy thân mình và tập trung vào việc kiềm chế cảm xúc của cô. Trong phòng khách, cô đi đến bên cửa sổ và nhìn cảnh sát tìm kiếm sườn đồi với những cây cối rậm rạp. Họ không phải là đang tìm kiếm Logan ở dưới đó, cô nhận biết. Logan đã biến mất gần như cách đây sáu ngày. Họ đang tìm cơ thể của anh.

Cơ thể của cô bắt đầu run bần bật đến nỗi cô phải chộp lấy khung cửa sổ để giữ cho mình không bị ngã xuống sàn. “Nó đã rất lạnh vào đêm bão tuyết.” cô thì thầm dứt quãng. “Anh ấy có đủ củi để nhóm lửa đúng không? Tôi đã không thấy có bất cứ thanh củi nào. Tôi hy vọng là anh ấy không bị lạnh...” “Có rất nhiều củi chất đống ở bên ngoài cửa nhà bếp.” Thanh tra Littleton cố trấn an cô.

Leigh đã không được an tâm. Cô vừa mới nhận biết ngụ ý ở phía sau lời cảnh báo của Shrader. “Tại sao anh không muốn tôi chạm vào bất cứ thứ gì?” cô thì thầm.

“Vì chúng tôi không biết chuyện gì đã xảy ra với chồng bà,” Shrader nói, “chúng tôi đang làm theo thủ tục...”

Michael Valente là người mất kiểm soát – sự giận dữ của anh bùng nổ trên người Shrader và anh bắt ngờ đẩy viên cảnh sát ngoài hàng hiên. “Anh đúng là một kẻ ác độc hoặc là một kẻ đê tiện!” anh nói, đi xăm xăm vào nhà và đến bên cạnh Leigh. “Nghe tôi nói này.” anh bảo cô. “Gã ngu ngốc đó không biết chuyện gì đã xảy ra với Logan hơn những gì bà đã biết! Có cơ hội là anh

ấy bị kẹt lại vì tuyết ở một nơi khác, chờ ai đó đào anh ấy ra. Có lẽ anh ấy bị thương và không thể tự mình đi. Dù trường hợp nào đi nữa, thứ tốt nhất bà có thể làm lúc này là để cho tôi đưa bà về nhà. Để cho cảnh sát làm bất cứ chuyện gì đó mà họ nghĩ là họ cần làm ở đây.”

Thật ngạc nhiên là Thanh tra Littleton đã phụ giúp ý đó. “Ông ta nói đúng, Bà Manning. Tốt nhất là bà nên rời khỏi đây. Chúng tôi có cả một khu vực rộng lớn để tìm kiếm, và chúng tôi sẽ gọi điện thoại cho bà liền khi chúng tôi tìm ra được bất cứ manh mối gì xảy ra ở đây.”

Leigh nhìn chăm chăm vào cô, lo sợ rằng Valente đã khiến cho cả hai thanh tra tránh né cô hoàn toàn đến nỗi họ sẽ không bao giờ nói cho cô nghe bất cứ chuyện gì nữa. “Cô hứa là cô sẽ gọi chứ, bất kể là điều gì?”

“Tôi hứa.”

“Dù là chỉ là nói với tôi là cô không biết bất cứ chuyện gì khác chứ?”

“Thậm chí như thế.” Littleton đồng ý. “Tôi sẽ gọi bà tối nay.” Cô đi đến ngưỡng cửa và chờ cho Leigh và Valente bước ra bên ngoài đến mái hiên, sau đó cô gật đầu với một trong những cảnh sát đứng ở đó. “Cảnh sát Tierney sẽ lái xe đưa các người trở lại trục thẳng của các người, chỉ cần nói cho anh ta biết là nó đang ở đâu.”

Khi họ rời khỏi, Sam Littleton ra dấu cho một cảnh sát NYPD khác đứng bên cạnh, phủi tuyết khỏi chân và áo khoác của anh ta. “Lấy vài cuộn băng hiện-trường-tội-ác và bắt đầu ngăn chặn toàn bộ khu vực từ điểm đó.” cô chỉ đến cuối đường lái xe vào nhà nhìn thấy được từ trong nhà.

“Cô có muốn rảo đến con đường luôn không?”

“Không, nó sẽ chỉ kêu gọi tính hiếu kỳ và gọi sự chú ý, nhưng tôi muốn một cảnh sát đóng quân ở trên đó suốt ngày đêm cho đến khi CSU (Crime Scence Unit – Đội Điều Tra Hiện Trường Tội Ác) đến đây và đi khỏi. Không ai được phép đi xuống đây nếu không có sự đồng ý từ Thanh tra Shrader hoặc tôi.”

“Hiểu rõ.” anh trả lời, quay lưng bỏ đi.

“Còn một chuyện nữa – hãy hỏi một trong những văn phòng ở gần đây xem thử chúng ta có thể mượn một cái máy phát điện. Chúng ta sẽ cần đèn và sưởi nóng ở dưới đây.”

“Còn có chuyện gì khác không?”

Sam mang lại cho anh một nụ cười hấp dẫn. “Vì anh đã hỏi, hai tách nóng cà phê sẽ rất là tuyệt.”

“Tôi sẽ xem thử tôi có thể làm được gì.”

Shrader đang nói chuyện trên điện thoại với Holland, thu xếp cho một đơn vị hiện trường tội ác được gọi đến càng sớm càng tốt. Khi anh kết thúc

cuộc gọi của anh, anh đưa cho Sam cái nhìn giận dữ, trên Shrader, trông rất giống như khuôn mặt hạnh phúc của anh làm Sam không chắc là anh thích thú hay tức giận. “Valente gọi tôi là đồ đê tiện!” anh kêu lên, và Sam nhận biết là anh thật sự vui vẻ.

“Anh ta đã làm vậy,” cô đồng ý, “... và anh quả thật là vậy.”

“Vâng, nhưng cô biết tôi còn thấy được gì nữa không?”

Sam dứt tay cô vào túi và cười toe toét. “Là anh ta cũng đã nghĩ anh là một kẻ độc ác ư?”

“Ngoài chuyện đó.”

Sam nghiêng đầu qua một bên. “Tôi chịu thua. Anh đã khám phá ra được điều gì nữa?”

“Cảnh sát Liên Bang gọi Valente là Người Đá – nhưng tôi phát hiện ra anh ta có điểm âm, mềm yếu, nhạy cảm. Đó là Bà Logan Manning. Người của chúng ta sẽ thấy điều đó rất thú vị.” Anh khom người ở phía trước lò sưởi và lấy cây viết ra khỏi túi của anh. “Tôi không biết làm thế nào mà bà ta lại có thể làm được một diễn viên trên sân khấu.”

“Anh nghĩ bà ta không thể đóng kịch ư?” Sam thốt lên bất ngờ.

Shrader thốt ra một tràng cười sắc lém. “Chết tiệt, vâng, bà ta có thể đóng kịch! Bà ta mang lại cho chúng ta những diễn suất đáng đoạt Giải thưởng Academy trong bệnh viện và ngay ở đây nữa. Vấn đề là bà ta có vẻ không nhớ những lời đối thoại của bà ta. Ở trong bệnh viện vào sáng thứ Tư, bà ta tỏ vẻ chính đáng và phần nộ khi tôi hỏi bà ta về tin nhắn điện thoại của Valente. Hôm nay, chỉ sau hai ngày, bà ta xuất hiện trong máy bay trực thăng tư nhân của anh ta và anh ta bồng bà ta xuống đây trong vòng tay của anh ta.”

Vì họ đã bao gồm đề tài này trên đường đến đây từ nơi xảy ra tai nạn, Sam không nói gì thêm.

“Để làm một kẻ nói dối giỏi, cô phải có một trí nhớ giỏi.” Shrader tuyên bố khi anh quậy đồng tro. “Cái này trông giống như tro củi bình thường đối với tôi, có lẽ là gỗ sồi. Vấn đề với Bà Manning,” anh tiếp tục, “là bà ta không chỉ có một trí nhớ kém cỏi, ý thức phương hướng của bà ta cũng thực sự rất tồi tệ. Bà ta đã ở cách nơi này mười hai dặm về phía nam khi xe của bà ta bị tuột xuống con dốc, và bà ta đang đi về hướng nam, không phải hướng bắc. Điều đó có nghĩa là cái gì?” Anh nhìn qua vai của anh và nhướn lông mày của anh, chờ Sam điền vào chỗ trống trong câu nói của anh.

“Cái này là một bài toán đố chẳng?” cô nói với vẻ thích thú. “Nó có nghĩa là có vẻ như bà ta đang trên đường về nhà, chứ không phải đi đến đây, khi bà ta bị tuột dốc.”

“Đúng. Bây giờ, điều gì làm cho cô thấy phiền về nơi này? Có bất cứ thứ gì

nổi bật không?”

Sam phát hiện ra rằng đây là vụ án đầu tiên mà họ bắt đầu làm chung với nhau, và Shrader đang thực sự cố gắng hiểu cô là người tinh mắt như thế nào. “Có vài thứ nổi bật. Trước tiên, ai đó đã quét dọn sàn nhà này rất sạch sẽ, rất gần đây, điều đó khiến anh không màng đến việc không cho mọi người vào đây. Anh đã biết CSU không thể lấy được bất cứ dấu chân nào trên mặt đá này, không chỉ vì nó đã được quét dọn, nhưng vì nó không được bằng phẳng.”

“Tốt. Còn gì nữa?”

“Anh đã đề cho Valente bước vào nơi này, với hy vọng không thể có được là CSU có thể ít nhiều lấy được một phần dấu giày của anh ta và nó giống với một chỗ nào khác trên sàn đá ở đây.”

“VẬY TÔI LÀ NGƯỜI MƠ MỘNG.”

“Nhân tiện, trong trường hợp anh không chú ý, Bà Manning đã để lại ít nhất là một ít dấu tay trên cửa sổ.”

Anh đẩy mình đứng lên, phui bụi khỏi tay, và nhét cây bút vào túi của anh.

“Bà ta đã đặt tay lên trên khung cửa, không phải là mặt kính. Tôi đã theo dõi.”

“Tôi nghĩ tay của bà ta đây trượt trên mặt kính khi bà ta quay lại.”

Mắt Shrader nheo lại. “Nếu cô tin chắc, hãy ghi chú điều đó.”

“Tôi sẽ làm.” Xoay người lại, cô đi vào nhà bếp. “Anh sẽ nói bất cứ thứ gì với Tierney chứ? Anh ta đã đề cho Valente đi qua được anh ta và bước vào nơi này.”

“Cô chắc chắn như cái mộng xinh đẹp của cô là tôi sẽ làm! Xin lỗi – tôi không có ý cá nhân, không thích hợp, hoặc ngụ ý về việc xúc phạm giới tính.”

“Không đề tâm.” Sam trấn an anh một cách nghiêm trang, nhưng tâm trí của cô đang trên những chiếc ly trong bồn rửa chén. Những chiếc ly đó có vẻ như kỳ quặc đối với cô như cái túi ngủ đơn đối với Shrader, và cô nói to điều đó.

“Chuyện gì làm phiền cô về những chiếc ly?” anh hỏi.

“Tại sao chúng lại ở trong bồn rửa chén? Chai nước đã không được mở, chai rượu sâm banh hoặc chai rượu vang cũng không. Vậy là nếu những chiếc ly đều chưa được dùng đến, tại sao ông ta lại đặt chúng vào trong bồn rửa chén chứ?”

“Có lẽ ông ta cho là chúng sẽ được an toàn ở đó, ít khả năng bị rút bẻ.”

Sam không tranh luận.

*

Chương 16.

Niềm vui sướng ngắn ngủi vì nghĩ rằng cô sẽ tìm được Logan, được tiếp theo sau bởi một thực tế choáng váng khi chỉ tìm được một căn cabin vắng vẻ, đã hút cạn tinh thần và thể lực của Leigh đến mức thấp nhất chưa từng có. Nằm trên ghế xôpha trong phòng khách, quần trong một tấm chăn len, cô xem tin tức trên đài CBS 2 tường trình sự phát hiện của cabin vào ngày hôm đó.

“Cảnh sát đã giăng dây quanh khu vực và một cuộc điều tra chính thức đang xảy ra tại hiện trường.” Dana Tyler, một trong những người phát ngôn viên tường trình. “Trong khi chờ đợi, hy vọng tìm thấy Logan Manning còn sống và không gặp nguy hiểm như một ngọn đèn dầu sắp tắt. Phóng viên của chúng tôi, Jeff Case, người đã ở tại One Police Plaza chiều nay, nơi Cảnh sát trưởng NYPD William Trumanti tuyên bố những lời này liên quan đến việc điều tra...”

Leigh lắng nghe chăm chú để xem có bất cứ tin tức gì mới, nhưng Trumanti chỉ nói là họ đang lần theo vài đầu mối và việc bị bắt cóc đã bị gạt bỏ vì đã không có yêu cầu tiền chuộc nào cả. Những đầu mối, Leigh nghĩ một cách mệt mỏi. Họ không có đầu mối nào cả. Shrader và Littleton không biết Logan ở chỗ nào cũng như tất cả những người khác. Cảnh sát Trưởng Trumanti kết thúc lời tuyên bố ngắn của ông, nhưng phóng viên không bỏ qua. “Có đúng là Leigh Kendall được bay đến bởi máy bay trực thăng sáng nay không?”

“Đúng thế.”

“Máy bay trực thăng thuộc về Michael Valente, và anh ta đi cùng cô ta ư?” Khi vừa đề cập đến tên của Valente, cách diễn đạt của Cảnh sát Trưởng Trumanti đánh lại. “Đó là theo sự hiểu biết của tôi.”

“Valente có dính líu gì đến tất cả những chuyện này không?”

“Chúng tôi còn chưa biết.” Trumanti nói, nhưng những lời nói và giọng nói của ông có vẻ hàm ý là Valente có liên can, có điều gì đó tai hại cần được điều tra.

Leigh cảm thấy cơn bộc phát ngắn của sự tức giận vì sự bất công của lời nhận xét đó, nhưng cô đã quá cạn kiệt cơn giận dữ của cô vào tin đồn vô căn cứ và những lời suy đoán khủng khiếp mà cô đã đọc trong báo chí ngày hôm nay. Sáng hôm đó, tờ New York Times đã đăng một câu chuyện cùng với ảnh của Logan và cô trong một dịp quyên góp từ thiện với tiêu đề, “Manning đang mất tích: Một Ki kịch, một trò chơi gian trá, hay một kịch tính cao?” Bài báo kèm theo những lời bình luận từ ‘nguồn chính thức’ gợi ý rằng khả năng

biên mật của Logan là một trò quảng cáo đại chúng.

Tờ Post đã điều tra ra về kẻ theo lén Leigh và đang hình thành một vụ án ‘bắt cóc bởi kẻ theo lén’. Để đẩy mạnh sự thu hút trong lý thuyết đó và mượn lòng tin cho nó, tờ Post bao gồm các chi tiết “hồ sơ” của kẻ theo lén Leigh được tạo bởi một chuyên gia chuyên về những kẻ theo lén những nhân vật nổi tiếng.

Tờ National Enquirer có một giả thuyết khác, và họ đăng qua trang trước của tờ báo mới nhất của họ như thể đó là một sự thực tế, không phải là một giả tưởng phát minh riêng của họ: “HÔN NHÂN CỦA MANNING – KENDALL ĐANG LẤN CÁN TRƯỚC KHI MANNING MẤT TÍCH.” Theo ‘nguồn bí mật’ của tờ Enquirer, Leigh đang dự định xin ly hôn vì cô ‘chán ngấy tính không chung thủy của Logan’. Cũng cùng bài báo, ‘một người bạn thân của đôi vợ chồng’ đã được viện dẫn khi nói rằng Logan đã không chịu từ bỏ người phụ nữ mà anh đang có mối quan hệ.

Tờ Star ủng hộ giả thuyết đó, nhưng theo tờ Star, người yêu bí mật của Logan là một người đàn ông, không phải là một người phụ nữ, và hai người đã được nhìn thấy tay trong tay ở Belize.

Cho đến sáng hôm đó, các phương tiện truyền thông ít nhất là đã bị buộc phải giới hạn suy đoán của họ và thỉnh thoảng có những lời phỉ báng đến Logan và Leigh, nhưng bây giờ họ có một hồ sơ mới trên người Michael Valente, và họ đang điên cuồng đăng những tin tức đó. Ảnh của anh đã được đăng ở trang trước của những tờ báo buổi tối, cùng với ảnh của Logan và cô. Bài báo về Valente tập trung vào quá khứ như nhược của anh và những sự bất đồng anh đã trải qua với hệ thống tư pháp, nhưng họ cũng đã moi móc vào những mối quan hệ của anh đối với phụ nữ. Theo một bài báo, anh đã có mối quan hệ với con gái của một trong những tên trùm mafia ở New York trước khi anh bắt đầu có vài mối quan hệ được bảo mật với ‘những người đầu tên, có vai vế trong xã hội đã lập gia đình’.

Phản ứng duy nhất của Leigh đối với tất cả những chuyện đó là cảm giác tội lỗi mơ hồ vì anh đã bị kéo vào chuyện tội tề này đơn thuần vì đã làm một việc tử tế giúp một người hoàn toàn xa lạ.

Cô với lấy remote truyền hình và tắt nó, sau đó cô nhặt lên khung ảnh lớn mà cô đã đặt trên bàn cà phê lúc nãy để cô có thể nhìn thấy nó.

Khuôn mặt đẹp trai của Logan cười đáp lại cô từ trên boong của chiếc thuyền buồm dài bốn mươi lăm feet mà anh đã thuê cho những ngày cuối

tuần vào mùa hè năm ngoái để ăn mừng ngày kỷ niệm kết hôn của họ. Leigh đứng ở phía trước anh ở tay lái, sẵn sàng cho bài học lái du thuyền đầu tiên của cô. Một cánh buồm đã được giương cao, hai tay của anh trên bánh lái bên cạnh cô, và gió thổi tung tóc của họ. Trong ảnh, họ đều cười vì Logan đã thuyết phục được một người khách qua đường chụp dùm tám ảnh và, mặc dù nó giống như thể họ đang ra khơi, sự thật là, họ vẫn còn neo ở bến tàu.

Một cách dịu dàng, Leigh rà những ngón tay của cô trên khuôn mặt yêu dấu của anh, nhớ cảm giác của làn da của anh khi cô chạm vào anh. Anh đã không cạo râu cho những ngày cuối tuần đó, và dưới ngón tay của cô bây giờ, cô hầu như cảm thấy được đường cong của quai hàm anh và làn da xù xì của anh với hai ngày không cạo râu.

Trong trí nhớ của cô, cô có thể nghe tiếng cười của anh vào ngày mùa hè thanh bình đó khi anh đứng đằng sau cô ở bánh lái. “Đi đâu, Thuyền trưởng?” anh đã hỏi, lướt nhẹ một nụ hôn vào gáy của cô.

Leigh nhắm mắt lại nén những giọt nước mắt nóng hổi đang tập hợp lại ở đó và áp khung ảnh đến trái tim cô. “Anh đang ở đâu, anh yêu.” cô thì thầm.

*

Chương 17.

Hilda đang đứng ở trên thang phủ bụi trên đầu khung cửa khi điện thoại reo vào lúc mười một giờ mười lăm sáng thứ Bảy, và vì thế Joe O'Hara trả lời điện thoại trong nhà bếp và nhận cuộc gọi từ bác sĩ Sheila Winters. Anh nhận ra tên cô ngay lập tức, một phần vì cô đã gọi điện thoại để kê toa thuốc cho Leigh Manning vài ngày trước đây, và cũng bởi vì Brenna đã vài lần gọi cô là một người bạn rất thân của Mannings.

“Tôi muốn nói chuyện với bà Manning.” bác sĩ Winters bảo anh. O'Hara do dự rồi miễn cưỡng lập lời cáo lỗi mà Hilda, Brenna, và anh đã được yêu cầu nói với bất cứ ai gọi đến với yêu cầu tương tự. “Tôi xin lỗi, bác sĩ Winters, nhưng bà Manning không nhận các cuộc gọi điện thoại hôm nay. Bà ấy đang đang nghỉ ngơi.”

Những cuộc gọi – ngoại trừ các phóng viên – luôn chấp nhận việc đó và lịch sự nhắn tin lại, nhưng người này thì không. Như thế cô đã nghe được sự miễn cưỡng của O'Hara khi từ chối cú gọi của cô, cô bắt đầu tán gẫu với anh. “Là ai vậy?”

“Joe O'Hara. Tôi là tài xế của Bà Manning.”

“Tôi đã nghĩ có thể là anh! Anh cũng là vệ sĩ, phải không?”

“Nếu cần, vâng.”

“Leigh và Logan kể cho tôi nghe họ vui mừng như thế nào khi có anh làm việc cho họ trong vài tháng tới. Trong hoàn cảnh hiện tại, tôi đặc biệt vui là có anh ở đó.” Cô đã rất nồng nhiệt, và thực sự lo lắng, Joe theo bản năng thích và tin cô. “Cô ấy có thật sự đang nghỉ ngơi không?” Bác sĩ Winters đột ngột hỏi.

Joe ngả người ra và nhìn qua phòng ăn vào vào phòng khách, nơi vật thể của cuộc thảo luận đang nhìn chăm chăm vào khung ảnh của chồng cô trên chiếc thuyền buồm, khuôn mặt của cô rất căng thẳng và đáng thương đến đau lòng.

“Cô ấy không có nghỉ ngơi, đúng không?” bác sĩ Winters đoán từ sự ngần ngại của anh.

“Không.”

“Tôi muốn đến đó và gặp cô ấy sáng nay. Anh có nghĩ sẽ là một ý tưởng hay không?”

“Có lẽ là vậy.” anh nói, sau đó anh nhớ là Brenna đã nói là cô ước gì bác sĩ Winters được cho phép đến hôm qua, và anh củng cố câu trả lời của anh.

“Vâng.” anh nói. “Tôi nghĩ đó là một ý tưởng hay.”

“Chúng ta làm sao có thể xử lý việc này?”

Joe kẹp cằm của anh trên điện thoại và hạ thấp giọng. “Được, nếu cô đang nói với tôi rằng cô sẽ đến sáng nay – và cô sẽ không chấp nhận chữ không cho câu trả lời khi cô đến đây – sau đó tôi sẽ phải bảo lại với bà Manning, và tôi không nghĩ bà ấy có bất cứ tâm trạng nào để tranh cãi về bất cứ chuyện gì ngay bây giờ.”

“Tôi hiểu.” bác sĩ Winters nói với tiếng cười trong giọng của cô, và sau đó cô trở nên rất nghiêm túc và chuyên nghiệp một cách lạnh lùng. “Đây là bác sĩ Winters,” cô thông báo cho anh biết như thể họ đã chưa từng nói chuyện, “và tôi đang đến đó trong một vài phút để gặp bà Manning. Xin vui lòng nói với bà ấy rằng tôi sẽ không chấp nhận chữ không cho câu trả lời khi tôi đến đó!”

“Vâng, thưa bà. Tôi sẽ mang tin nhắn đến cho bà ấy.” O’Hara nói. Anh đang gác máy điện thoại khi giọng nói cộc lốc của Hilda làm anh xoay tròn trong điều bất ngờ. “Anh đang nói chuyện với ai thế?”

“Bác sĩ Winters. Cô ấy khăng khăng đòi ghé qua. Cô ấy đã nói cô ấy sẽ không chấp nhận chữ không cho câu trả lời.”

Hilda nhìn anh trừng trừng trong sự khinh thị. “Chắc chắn rồi, và miếng khăn lau bụi mà tôi đang cầm thực sự là một con rối điều khiển bằng tay!”

O’Hara trừng mắt nhìn lại cô. “Cô nói tôi là kẻ nói dối à?”

“Tôi đang nói anh là một người nhiều chuyện!” cô phản kích, nhưng cô đi vòng qua anh và đi xuống hành lang phía sau để đến phòng giặt ủi mà không dọa là sẽ vạch trần anh hay làm hư kế hoạch của anh.

O’Hara đi vào phòng khách và đặng hắng. “Tôi xin lỗi đã làm quấy rầy bà, Bà Manning.” anh nói dối.

Người phụ nữ trên ghế xô pha vội vàng chùi nước mắt từ gò má ẩm ướt của cô trước khi cô nhìn anh. “Gì thế, Joe?” cô nói, cố gắng một cách không có hiệu quả để hơi mỉm cười và nhìn điem tĩnh.

“Bác sĩ Winters vừa mới gọi đến. Cô ấy nói là cô ấy đang đến đây trong một vài phút...”

“Anh có nói với cô ấy là tôi không gặp thấy bất kỳ người nào và tôi đang nghỉ ngơi không?”

“Có. Tôi bảo cô ấy vậy. Nhưng cô ấy đã nói là cô ấy sẽ không chấp nhận chữ không cho câu trả lời khi cô ấy đến đây.”

Leigh bị bất ngờ một lát, sau đó thấy bực bội, rồi chịu thua “Điều đó nghe như là Sheila,” cô nói với một tiếng thở dài, và khi anh trông có vẻ không thoải mái, cô thêm vào, “đừng lo lắng về chuyện đó. Tôi lẽ ra phải nói chuyện với cô ấy vài ngày trước đây. Cô ấy là một người bạn rất thân.”

“Nó sẽ tốt cho bà nhiều hơn khi nói chuyện với một người bạn thân.” anh dự

đoán.

Leigh không nghĩ bất cứ thứ gì có thể làm cô thấy khá hơn, nhưng Sheila là một người mà cô có thể hoàn toàn trung thực. Ngoài những chuyện khác, Sheila Winters đã nhận ra sự sụp đổ mà Logan và Leigh đang đối mặt trong quan hệ của họ, và cô đã dẫn dắt họ.

Trong những năm đầu trong hôn nhân của họ, Leigh là người làm ra nhiều tiền nhất, với Logan giúp vào với mọi quan hệ trong xã hội của anh và ước vọng muốn nhìn thấy sự thành công của cô vượt trội hơn của riêng Leigh muốn. Sau khi dùng tất cả các mối quan hệ trong xã hội của gia đình anh để bảo đảm rằng Leigh có được thông tin liên lạc cá nhân với bất cứ ai đang có thể lực ở Broadway, một mình tận tụy khôi phục lại gia tài của gia đình Manning, đã bị lãng phí do ông của anh trong lúc suốt cuộc đời cá cược nợ nần và những kế hoạch kinh doanh ngốc nghếch.

Sự yêu thích cá cược là nét đặc trưng của gia đình Manning, nhưng ngoại trừ ông của Logan, những người đàn ông Manning cũng chiếm giữ sự phán quyết kinh doanh vững chắc. Ông tổ của Logan, Cyrus Manning, đã tạo dựng một đế quốc nhỏ trong công nghiệp làm đồ hộp, chỉ để đầu tư mọi thứ vào một cuộc cá cược khổng lồ vào ngành vải vóc, tiếp theo một cái khác, thậm chí lớn hơn đặt cược vào dầu hỏa. Giống ông, Logan luôn sẵn sàng đặt cược dự án làm ăn lớn tiếp theo. Và giống như ông Cyrus, những đặt cược của Logan Manning hầu như luôn luôn thành công.

Vào lúc anh và Leigh ăn mừng kỷ niệm ngày cưới mười một năm của họ, Logan đã thành công ngoài mong đợi của bất kỳ ai, và sự nghiệp sân khấu của Leigh đã làm cho cô trở thành một ngôi sao quốc tế. Cô muốn bắt đầu nghỉ ngơi thêm giữa những vở kịch và giảm bớt sự xuất hiện của cô trong các suất diễn, nhưng Logan không thể hiểu logic của cô. Dù cho một dự án làm ăn riêng của anh có được thành công như thế nào, anh muốn nói rộng, để tiếp tục đầu tư vào một dự án khác, rủi ro hơn. Anh sẽ không dừng lại và anh không thể chậm lại. Khát vọng đi đến sự thành công của anh đi cùng với một mất mát cá nhân to lớn, và một cái giá cho Logan làm việc mười sáu giờ mỗi ngày, thậm chí mấy tháng ròng mà không có một kỳ nghỉ ngắn, và mấy tuần lễ không ân ái.

Khi một trong những cá cược nhỏ của anh gặp phải rủi ro sau lễ kỷ niệm mười một năm sau ngày cưới của họ, Logan đã quá căng thẳng vì chuyện đó làm Leigh cuối cùng phải nhấn mạnh rằng họ cần có vài tư vấn. Nhà trị liệu mà cô đã chọn là bác sĩ Sheila Winters, một người phụ nữ tóc vàng ba mươi

bảy tuổi hấp dẫn có văn phòng đông khách ở Park Avenue chuyên môn trong việc điều trị những người thành công, bị áp lực quá lớn, bao gồm vài người quen của Logan và Leigh.

Leigh hài lòng là Sheila Winters xứng đáng với danh tiếng của cô cho sự hiểu biết thông minh, hài hước, và những giải pháp sáng tạo nhanh để điều chỉnh những khí chất đặc biệt của các khách hàng lừng lẫy của cô.

Chỉ sau vài lần gặp mặt, cô đã ghi toa cho một kỳ nghỉ cuối tuần ở một nhà nghỉ như một phần và một cách chữa bệnh thiết thực cho việc không thể thư giãn của Logan. “Logan, anh là một trong những người đòi hỏi một sự thay đổi hoàn cảnh toàn diện để lấy tâm trí của anh ra khỏi công việc của anh.” chuyện gia tâm thần học đã nói. “Nhưng nếu anh ở trong khoảng cách di chuyển dễ dàng đến văn phòng của anh trong thành phố, Leigh sẽ gặp khó khăn khi kéo anh đi. Một căn nhà ven biển trên Long Island sẽ cung cấp một sự thay đổi hoàn cảnh tốt đẹp, nhưng nó quá gần với thành phố, và quá dễ dàng cho Logan trải qua nhiều ngày trên bãi biển câu lạc bộ hay trên sân gôn bàn chuyện làm ăn với cùng những người mà anh gặp trong Manhattan trong tuần.” Sau một lát suy nghĩ, cô bảo cả hai người họ, “Nếu tôi là hai người, tôi sẽ suy nghĩ đến một nơi nào đó trên vùng nông thôn về hướng bắc – có lẽ là ở miền núi.”

Nó đã rõ ràng ngay từ đầu là Sheila thực sự thích và hâm mộ Logan, và cô biết thông cảm với khát vọng không lay chuyển của anh muốn được thành công, và vì thế Leigh đã không ngạc nhiên khi nhà tâm thần học đã đề nghị rằng Leigh đảm đương hầu hết về việc khởi xướng sự lãng mạn. “Đốt vài cây nến, mở nhạc nhẹ, và đẩy anh ấy vào nhà tắm khi anh ấy về đến nhà.” cô bảo Leigh với nụ cười. “Anh ấy là một người thông minh, anh ấy sẽ nắm bắt được ý tưởng. Anh ấy không có vấn đề gì trong chuyện tình dục, ngoài trừ làm việc quá sức.”

Cô quay lại và nghiêm nghị nhìn Logan. “Cho một vài tuần đầu, Leigh sẽ phụ trách việc nhắc nhở anh rằng có nhiều chuyện để tận hưởng trong cuộc sống hơn công việc, nhưng có tận dụng cơ hội cho sự mật thiết mà cô ấy cung cấp cho anh hay không là tùy ở anh. Tôi biết là đạt được một sự thành công rực rỡ trong tài chính đòi hỏi sự cống hiến to lớn và lòng tự nguyện để chấp nhận rủi ro có thể chiếm đóng tất cả các suy nghĩ của anh. Tôi thậm chí khâm phục hầu hết sự hy sinh mà anh đã sẵn sàng làm để được thành công, nhưng nó là một lỗi lầm nghiêm trọng nắm lấy rủi ro đó với hôn nhân của anh để xúc tiến mục tiêu tài chính của anh.” Khiếu hài hước làm cô đặc biệt nổi tiếng với khách hàng của cô đột ngột hiện rõ. “Anh biết đó, Logan,

những người đàn ông bỏ bê vợ của họ vì họ quá bận kiếm tiền thường cuối cùng thì không có vợ – và chỉ một nửa tiền của họ.”

Không giống một số bác sĩ trị liệu từ chối không chịu gặp từng người riêng biệt, Sheila muốn mang lại cho khách hàng của cô một vài phút riêng lẻ với cô trước hoặc sau mỗi lần gặp mặt. Ở lần kế tiếp, khi Leigh ở một mình với cô, Sheila làm cô ngạc nhiên bằng cách tiết lộ một chút về mình: “Tôi có thể có vẻ hơi quá khoan dung sôi tham vọng to lớn của Logan để được thành công, và có lẽ tôi là vậy.” cô nói. “Nếu thật là vậy, đó là vì tôi đến từ một hoàn cảnh tương tự. Theo những gì cô đã kể cho tôi nghe, Leigh, cô lớn lên trong một gia đình không bao giờ có đủ tiền, nhưng lũ trẻ mà cô đi học chung với nhau không hơn cô nhiều lắm. Kết quả là cô không lớn lên với một ý nghĩ xấu hổ và thấp kém vì cô không bao giờ có thể ăn khớp với bạn bè của cô. Logan và tôi trưởng thành như thế. Chúng tôi đều đến từ những gia đình danh giá cũ, được tôn trọng ở New York, và cả hai chúng tôi đều đi học ở những trường tư thục ‘thích hợp’, nhưng sau giờ học, chúng tôi về nhà đến với đời sống thượng lưu lụp xụp đến tối đa, và mọi người biết điều đó. Chúng tôi không thể có kỳ nghỉ với bạn học chung trường của chúng tôi, chúng tôi không thể chung diện như họ, hoặc giống họ dưới bất cứ hình thức nào. Về mặt tâm lý, cả hai chúng tôi sẽ được tốt hơn nhiều nếu chúng tôi đến trường công và được cho phép chơi thân với những đứa trẻ bình thường từ những gia đình bình thường như của cô.”

Buổi gặp mặt kết thúc và họ đứng lên. Leigh mỉm cười triu mến với cô và ôm chầm cô. “Cô không bao giờ có thể là ‘người bình thường’ cả, Sheila.”

“Cảm ơn cô. Đó là một lời khen đẹp đến từ một người phụ nữ phi thường như cô.” Cô quay lại và nhìn vào cuốn sổ hẹn đang mở trên bàn làm việc của cô. “Cô thật sự không cần phải gặp lại tôi, nhưng nếu cô có thể thuyết phục Logan đến thêm vài lần nữa, tôi muốn cố xoa dịu anh ấy từ sự xấu hổ mà anh ấy đã và đang mang trên người từ thời thơ ấu.”

“Tôi sẽ thuyết phục anh ấy.” Leigh hứa hẹn.

Phải mất hai năm Logan mới thiết kế xong một nơi nghỉ cuối tuần trong mơ của họ và sau đó tìm một chỗ hoàn hảo cho chuyện đó, nhưng Leigh đã không thấy phiền vì điều đó. Những tiếng đồng hồ bất tận mà họ dùng để nói chuyện và lập kế hoạch và duyệt lại bản vẽ đã đưa họ lại gần nhau hơn. Những ngày cuối tuần họ sử dụng để tìm ra một địa điểm thích hợp tạo ra sự thay đổi tốt đẹp cho cả hai, thật sự như những gì Sheila muốn.

Trong suốt thời gian đó, một chuyện khác đã xảy ra – Logan thậm chí trở nên thành công hơn. Vài năm trước đây, anh đã chuyên từ kiến trúc nhà cửa

đến mở rộng đất đai và xây dựng cho thương mại, nhưng hầu hết tiền của anh luôn đến từ những đầu tư thông minh trong những cơ sở kinh doanh của những người khác. Đột nhiên, khách hàng dường như xếp hàng vào cửa của anh. Anh muốn thêm sáu kiến trúc sư vào con số bốn người mà anh đã thuê để cho họ có thể làm công việc hàng ngày mà anh không có hứng thú. Anh tăng giá gấp đôi và gấp ba – mà khách hàng của anh vẫn quay trở lại, với những tấm chi phiếu to tát trong tay. Logan nói đó là vì anh cuối cùng đã học được cách để ngừng luôn thúc đẩy mình và để cho mọi việc tự nhiên đến với anh. Điều đó đối với Leigh thật dễ hiểu.

Mặc dù cô đã không gặp lại Sheila theo cách chuyên nghiệp, Leigh gặp cô thường xuyên ở những buổi họp mặt trong xã hội và những cuộc họp của ủy ban từ thiện. Sau một cuộc họp đặc biệt chán nản, hai người quyết định đi ăn tối với nhau, và họ kết thúc cười đùa và nói chuyện với nhau hàng giờ. Từ lần gặp gỡ đó, một tình bằng hữu mạnh mẽ đã phát triển, bao gồm nhiều giải bày tâm sự với nhau từ Sheila cũng như Leigh.

*

Chương 18.

Joe O'Hara đã nói đúng – Leigh cảm thấy khá hơn chỉ trong vòng vài phút sau khi Sheila ngồi xuống cạnh cô. Mặc một bộ đồ len đen thanh lịch với mái tóc vàng của cô búi lên sang trọng, Sheila là hơi thở của không khí tươi mới, khỏe mạnh.

Một cách thực tế, giàu lòng trắc ẩn, và khôn ngoan, Sheila lắng nghe chăm chú trong khi Leigh kể lại mọi chuyện đã xảy ra đối với cô kể từ sáng sớm Chủ nhật. Leigh cố gắng đè nén không khóc, nhưng khi cô kết thúc – và đến lúc phải tiếp tục đề tài hiển nhiên tiếp theo – cô đột ngột cảm thấy như thể một bàn tay đang ghép chặt thanh quản của cô và một biển nước mắt đang tràn lên phía sau mắt cô. Vấn đề bày tỏ nỗi lòng mình với Sheila bây giờ hầu như là không thể tránh khỏi việc đương đầu với thực tế. Trong sự im lặng khổ sở, Leigh nhìn bất lực ở cách diễn đạt cảm thông của bạn cô, sau đó cô vội quay mặt đi và cố gắng tập trung vào thứ khác.

Một ngưỡng cửa dẫn vào một căn phòng đóng ván tối rộng rãi với những cuốn sách nhìn lại cô. Logan sử dụng nó như văn phòng của anh. Đèn đã được tắt ở bên trong, nó tối om và trống rỗng.

Cuộc sống của cô tối om và trống rỗng. Ánh sáng cũng đã bị tắt khỏi nó.
Logan đã ra đi.
Anh sẽ không trở lại.

Cô cố nuốt một cách dữ dội, và những lời nói thốt ra như một tiếng thì thầm, đau đớn từ linh hồn của cô. “Anh ấy đã ra đi, Sheila. Anh ấy không thể trở lại.”

“Tại sao cậu lại nói như vậy?”

Leigh từ từ xoay đầu cô lại và nhìn thẳng vào bạn cô. “Anh ấy đã đi khỏi một tuần. Mình biết là nếu anh ấy vẫn còn sống, anh ấy đã tìm được cách nhắn tin đến ai đó lúc này. Cậu biết anh ấy mà.”

“Vâng, mình biết.” Sheila nói chặt chẽ. “Mình cũng biết anh ấy vô cùng tháo vát và bình tĩnh. Anh ấy đang sống khỏe mạnh vào ngày Chủ nhật, và đây là sáng Thứ bảy. Điều đó có nghĩa là anh ấy đã đi khỏi năm ngày, không phải một tuần. Một người đàn ông có thể sống lâu hơn nhiều so với năm ngày dưới tình trạng tồi tệ hơn một trận bão tuyết.”

Hy vọng bùng lên trong Leigh. Sheila nhìn thấy sự thay đổi trong nét mặt của cô và mỉm cười trấn an. “Cậu cũng sẽ suy nghĩ giống như mình nếu cậu

không gặp tai nạn. Cậu đã không chỉ bị chấn thương tinh thần gấp đôi, cậu đã bị chấn thương thể chất nặng nề. Chúng ta cần bắt đầu tạo dựng lại sức mạnh của cậu. Chúng ta hãy bắt đầu bằng cách làm vài cuộc đi bộ ngắn với nhau. Mình không gặp bệnh nhân vào những ngày thứ Hai. Lúc đó cậu sẽ có thể tập thể dục một ít, phải không?”

Leigh không thực sự quan tâm đến việc làm bất cứ thứ gì không liên quan đến việc tìm kiếm Logan, nhưng cô biết Sheila nói đúng. Cô cần tập thể dục để tăng cường sức mạnh và sức chịu đựng của cô. “Một cuộc đi bộ rất ngắn, rất chậm.” cô ấn định.

“Cảm ơn Chúa.” Sheila vừa nói vừa cười khi cô đặt tách trà xuống đĩa. “Lần cuối cùng chúng ta cùng tập thể dục chung với nhau, mình không thể bắt chéo chân mà không rên rỉ cho cả ngày sau. Bệnh nhân của mình bắt đầu mang lại cho mình vài lời khuyên về cách tập thể dục. Ngoài chuyện bị mất thể diện, mình cứ sợ là họ mong được giảm giá trên phí của mình!”

Leigh thực sự nở một nụ cười, và Sheila nhìn lướt qua đồng hồ của cô, sau đó cô vội vàng nhặt lên ví của cô và đứng lên. “Trong mười lăm phút nữa mình sẽ gặp một bệnh nhân là một người kinh niên đến muộn cho mọi điều. Mình hy vọng là mình còn chưa chữa lành bệnh cho ông ta.” Cúi xuống, cô áp một nụ hôn lên má của Leigh. “Mình đã gọi điện kê toa thuốc an thần cho cậu. Cậu có uống nó chưa?”

“Mình đã uống một viên trong số đó.”

“Uống chúng như mình đã chỉ dẫn.” Sheila nói chặc chẽ. “Chúng sẽ giúp cậu. Chúng sẽ không làm cho cậu có những suy nghĩ buồn phiền, chúng sẽ chỉ làm cho cậu có thể suy nghĩ hơn bình thường.”

“Không có gì ‘bình thường’ về những chuyện đang xảy ra cả.” Leigh chỉ ra, và sau đó cô bốt gay gắt vì nó là ‘dễ dàng hơn’. “Được, mình sẽ bắt đầu uống chúng.”

“Tốt – và vui lòng gọi cho Jason. Anh ta gọi mình hai lần vào hôm qua. Anh ta cuống lên vì anh ta chưa gặp được cậu và không biết khi nào thì cậu sẽ quay lại với vai diễn của cậu.”

Thông tin đó làm Leigh cảm thấy có tội lẫn bị quấy rầy không đúng lúc. “Mình đã không nói chuyện với anh ấy kể từ khi mình rời khỏi bệnh viện, nhưng anh ấy có nhắn tin cho mình mỗi ngày. Anh ấy đã nói là Jane Sebring đang làm rất xuất sắc trong vai diễn của mình.”

Khi vừa đề cập đến nữ diễn viên lộng lẫy cùng đóng vai chính và dự bị của Leigh, Sheila nhăn nhó với vẻ tức giận. “Cô chắc là đau lòng lắm khi cậu đã không chết trong tai nạn. Mình ghét cô ta đang được hưởng lợi từ sự bất hạnh của cậu.”

Leigh há hốc miệng với cô. Sheila không bao giờ làm những lời tuyên bố như thế, cô là một bác sĩ tâm lý và vì vậy cô thường tìm kiếm những lời giải thích cho thái độ của mọi người hơn là kết tội họ cho những cảm nghĩ của họ.

“Đừng buộc mình nói về người phụ nữ đó...” Sheila lại nhìn lướt qua đồng hồ của cô. “Mình sắp bị trễ rồi, tôi phải đi thôi. Cậu biết cách gặp được mình, ngày hay đêm.”

Điện thoại reo thường xuyên trong khi Sheila ở đó. Khi cô rời khỏi, Hilda mang vào tin nhắn điện thoại mà cô ta đã nhận, và Leigh nhìn lướt qua chúng. Trong số các cuộc gọi có hai tin nhắn làm Leigh cảm thấy cô cần trả lời: một cái từ Michael Valente, cái khác là từ Jason.

Người phụ nữ trả lời điện thoại của Michael Valente có thái độ gần như khó chịu. Bên cạnh lễ độ một cách lạnh lùng, cô ta hỏi những câu hỏi không cần thiết và rõ ràng không tin những câu trả lời mà Leigh đưa ra cho cô ta. Cô không chỉ khẳng khẳng đòi biết cuộc gọi của Leigh liên quan đến chuyện gì, cô ta còn khẳng khẳng đòi Leigh đưa cho cô ta số điện thoại và địa chỉ, và sau đó cô ta đột ngột giữ cuộc gọi và để nó ở đó. Vì tên của Leigh đã xuất hiện khắp nơi trên tin tức cho gần cả một tuần nay, và nối kết với Valente kể từ hôm qua, nó có vẻ hơi khó tin bất cứ câu hỏi nào trong số đó là thật sự cần thiết. Nếu người phụ nữ là người giúp việc cho anh, thì cô ta đã ở dưới một sắc lệnh sắt để tra hỏi tất cả các cuộc gọi của anh một cách kỹ càng và không có ngoại lệ. Nếu người phụ nữ đó là bạn gái sống chung với anh, thì cô ta quá ghen tuông và thiếu tự tin với bất cứ người phụ nữ nào gọi cho anh. Dù sao đi nữa, Leigh nhận biết Michael Valente phải là một người đàn ông rất khó khăn để có thể đạt đến.

Cô đã chờ lâu trên cuộc gọi đến nỗi cô đang mệt mỏi và bực tức và sắp sửa gác máy khi cuối cùng thì anh cũng nhắc máy điện thoại. “Leigh?”

Vì lý do nào đó, hệ thần kinh của Leigh phản ứng với sự ngạc nhiên choáng váng khi nghe giọng của anh và sự quen thuộc của anh sử dụng tên của cô. Có cái gì đó rất... phân tâm về nó.

“Leigh?” anh lại nói vào sự im lặng.

“Vâng, tôi đây. Tôi xin lỗi, tôi bị – phân tâm.”

“Cám ơn vì đã chịu đựng sự điều tra và chờ tôi trả lời cuộc gọi của cô.” anh nói. “Thư ký của tôi nghĩ cô là một người phóng viên khác đang sáng chế ra cách mới để tôi trả lời điện thoại. Khi tôi gọi cho cô lúc này, tôi đã quá bận

tâm với những thứ khác nếu không thì tôi đã cho cô số điện thoại riêng của tôi, là ý định của tôi. Cô có bất cứ tin tức gì về Logan chưa?”

“Không, không có gì cả.” cô nói, tự hỏi liệu anh luôn ở dưới cuộc bao vây từ giới truyền thông hoặc nếu – Lạy trời cho nó đừng xảy ra – tình huống của anh ở văn phòng là kết quả của lòng tốt bụng của anh đối với cô. Cô cảm thấy khó chịu cho lý do sau.

“Leigh?”

Cô thở dài run rẩy. “Tôi xin lỗi. Anh chắc là cảm thấy như anh đang nói chuyện với một cái điện thoại chết. Tôi đang hy vọng anh luôn bị đám nhà báo quấy rầy, để tôi không phải là lý do cho những gì đang xảy ra hôm nay.” Ngay khi cô nói nó, cô nhận biết hy vọng của cô là vô lý, và – tệ hơn – cô chỉ chung hứng nói về danh tiếng như nhược của anh với pháp luật và giới truyền thông. Cô đặt trán của cô vào trong tay và nhắm mắt lại. “Tôi thật lòng xin lỗi.” cô thì thầm một cách chán chường. “Tôi không có ý nói vậy.” “Cô không có gì để xin lỗi cả.” anh nói, nhưng giọng nói của anh trở nên khô khan và lạnh lẽo. “Tôi đang không biết liệu ngày mai tôi có thể ghé qua và lấy những tài liệu mà tôi cần từ văn phòng của Logan. Trong sự vội vã hôm qua, tôi quên mất chúng.”

Trong ‘sự vội vã hôm qua’, anh đã hủy bỏ kế hoạch riêng của anh, tìm phi công của anh, nói lý lẽ với O’Hara, cho cô mượn trực thăng của anh, ở với cô trong cái rét lạnh, chịu đựng sự bẽ mặt từ cảnh sát, và bê cô qua lại qua tuyệt ở cabin. Trong trạng thái xúc động của cô, Leigh dường như không thể khắc phục việc cô có vẻ thiếu lòng biết ơn, hay lời đi phản ứng của anh. “Tôi chỉ là... rất xin lỗi.” cô lại nói, khóc lóc.

“Vì cái gì?” anh nói mĩa mai. “Vì đã đọc về tôi trên báo? Hay tin vào những gì cô đã đọc?”

Leigh nâng đầu cô lên, lông mày của cô nhíu lại, cái gì đó quấy rầy trong thâm tâm của cô. Cái gì đó rắc rối. “Vì mọi điều.” cô nói lơ đãng.

“Giờ nào sẽ tiện để tôi ghé qua vào ngày mai?”

“Giờ nào cũng được cả. Tôi sẽ ở đây suốt cả ngày trừ phi tôi nghe tin gì đó về Logan.”

Khi cô gác máy, Leigh nhìn điện thoại một lát, cố gắng tập trung vào nguyên nhân khó chịu của cô. Cái gì đó về giọng nói của anh. Giọng nói không có khuôn mặt... Giọng nói đàn ông, vui vẻ lúc đó, nhưng liên kết trong tâm trí của cô với sự khó chịu sau đó, với sự nguy hiểm... xin lỗi, cô đã đánh rơi cái này...

Leigh rũ bỏ ý nghĩ về người đàn ông bên ngoài cửa tiệm Saks. Không phải là Valente. Không thể là Valente. Đó là một khái niệm điên rồ – một bằng chứng là cô đang trên bờ vực quá tải về thể chất lẫn tinh thần.

Cô quyết định gọi lại cho Jason, và thấy mình được cổ vũ bởi sự sinh động quen thuộc, điên cuồng của anh và sự quan tâm thực sự. “Cô có thể cứ bảo tôi là cô khỏe,” anh công bố vào cuối cuộc gọi của họ, “nhưng tôi muốn tận mắt nhìn thấy cô. Tôi nên đến đó lúc mấy giờ vào ngày mai?”

“Jason, tôi thật sự không phải là một người bầu bạn tốt lắm vào lúc này.”

“Nhưng tôi là một người luôn bầu bạn tốt, và tôi sẽ chia sẻ nó với cô vào ngày mai. Buổi trưa được chứ?”

Leigh quyết định là anh sẽ xuất hiện ở ngưỡng cửa của cô dù là anh có được mời hay không, nhưng cô cũng nhận biết là cô thật sự vui mừng được gặp anh. Cô đang chết dần trong trạng thái cô độc và cô đơn. “Giữa trưa cũng được.” cô nói.

*

Chương 19.

Nằm trên Đại lộ East 72, trên Upper East Side, Phân Khu 18 có một địa chỉ sang trọng so với 23 phân khu của Manhattan.

Đề cô gắng không phá hoại bề ngoài của một khu vực sang trọng xinh đẹp, toà nhà có một cặp cửa trước nặng nề, lộng lẫy kẹp giữa hai bên bởi những cái đèn lồng khí cô. Bên trong, tuy nhiên, nó không hấp dẫn và quá đông đúc như mọi phân khu NYPD khác.

Shrader đang chờ bên ngoài văn phòng của Đại úy Holland khi Sam đến lúc giữa trưa thứ Bảy. Anh trông mệt mỏi, xốc xếch, và tâm trạng thất thường “Mẹ kiếp,” anh nói với cái ngáp, “tôi đã hy vọng là sẽ có được một hoặc hai ngày trong khi CSU khám xét ca bin. Cảm thấy rất tốt khi được ngủ trên giường của tôi tôi qua. Holland gọi cho cô sáng nay lúc mấy giờ để bảo cô đến đây vậy?”

“Khoảng trước tám giờ.” Sam trả lời.

“Người đàn ông đó không ngủ. Anh ta luôn ở đây. Anh ta sống vì công việc của anh ta.” Shrader nói.

Theo ý kiến của Sam, Thomas Holland có khả năng sống cho công việc kế tiếp của anh ta hơn. Mọi người biết sắp sửa có chỗ trống cho Cảnh Sát Phó, và có tin đồn là Thomas Holland là ứng cử viên đứng đầu.

“Steve Womack sẽ đi làm trở lại vào thứ Hai.” Shrader nói thêm với một cái ngáp khác. “Anh ta nói vai của anh ta đã được chữa lành sau ca phẫu thuật, và anh ta không thể chịu được việc ở nhà thêm một ngày nữa.”

Tin tức về người cộng sự thường xuyên của Shrader cũng có nghĩa là Sam sẽ được phân công cho một người nào khác, và tim cô chìm xuống khi nghĩ đến việc bị kéo ra khỏi cuộc điều tra Manning. “Tôi đoán đó là lý do tại sao tôi có mặt ở đây...” cô nói to, “Đại úy Holland muốn một bản báo cáo bằng lời từ hai chúng ta và sau đó anh ta sẽ phân công cho tôi một công việc khác.”

Shrader cười toe toét. “Cô nên mang một khuôn mặt hạnh phúc, Littleton nếu không, tôi sẽ có ấn tượng là cô sẽ nhớ tôi.”

Sam không xác nhận mà cũng không phủ nhận nó. “Tôi sẽ nhớ vụ án Manning,” thay vào đó cô bảo anh, “... giả sử có một vụ án.”

Cánh cửa văn phòng của Holland đột ngột mở ra, và anh ra dấu bằng điệu bộ cho họ vào bên trong. “Cám ơn vì đã đến vào ngày nghỉ của các người.” anh nói, đóng cửa lại đằng sau họ. “Tôi phải ký một số giấy tờ, và sau đó chúng

ta sẽ nói chuyện. Ngồi đi.” anh thêm vào, gạt gù về phía hai cái ghế ở phía trước bàn của anh khi anh bước vòng qua sau lưng nó và nhặt lên bút của anh.

Là Đại úy của phân khu, Holland có một văn phòng được đặt ngay cuối một dãy hành lang dài, có phần tránh khỏi tình trạng lộn xộn chung, và nó lớn hơn những văn phòng khác rải rác trên bốn tầng lầu đông đúc của toà nhà cũ kỹ. Cũng có vài đồ vật cá nhân dễ thương khác thường, như cái chặn sách da cò trên bàn làm việc của anh và cái hình cầu lâu đời đứng trên một giá đỡ bằng đồng lộng lẫy ở trong góc gần những khung cửa sổ. Những món đồ này không quý giá lắm ở bề ngoài, nhưng Sam biết chúng rất quý giá, và chúng làm cho văn phòng của anh sang trọng có ý định là để cho vài vị khách có đủ phẩm vị hiểu rõ giá trị của chúng – và bị nhìn xuống bởi tất cả những người khác. Hệt như cô tình tào ra sự mộc mạc nhưng đắt tiền của quần áo anh mặc, văn phòng của Thomas Holland tinh vi đặc biệt như người đàn ông đẹp trai chiếm đóng nó.

Giống như những chú bác và ông của anh, anh lấy việc thực thi pháp luật làm sự nghiệp của anh, nhưng không giống họ, anh có bằng thạc sĩ, một quỹ đầu tư, và một hy vọng khả thi trở thành cảnh sát trưởng. Ở tuổi bốn mươi mốt, anh không chỉ có thành tích nổi bật như là một cảnh sát và thậm chí tốt hơn khi là một người quản lý, anh còn có vẻ ngoài tốt tinh lọc và một võ ngoài đánh bóng mà Mayor Edelman cần để cải tiến hình ảnh công cộng của NYPD.

Anh ký văn bản cuối cùng, đặt bút của anh qua một bên, và nhìn Shrader. “Có phát triển trong vụ điều tra Manning.” anh nói một cách nhanh nhẹn, nhưng giọng nói của anh làm Sam nghĩ anh không thích sự phát triển đó. “Cảnh sát Trưởng Trumanti muốn thành lập một đội gồm bốn thanh tra điều tra vụ này, và ông ta đích thân lựa chọn người dẫn đầu nhóm. Anh và Womack sẽ thuộc vào đội đó của ông ta.”

“Ai là người lãnh đạo vậy?” Shrader nói ngay.

“Tên của anh ta là McCord. Trumanti muốn di chuyển việc điều tra đến trụ sở chính, nhưng đây là vụ án của chúng ta, và nó có tiềm năng là một quả bom. Tôi đã thuyết phục Trumanti rằng chúng ta có thể kiểm soát không để lộ tin tức nếu điều tra ngay ở đây. Tụi Liên bang chưa bao giờ có thể đóng đinh được Valente, nhưng chúng ta sẽ đóng đinh gã con hoang đó và tống hấn ta vào tù. Nhờ báo chí, tụi Liên bang đã biết hấn ta có liên quan tới vụ án này, và họ đang tìm cơ hội để dẫm chân vào cuộc điều tra, nhưng điều đó sẽ không xảy ra. Một thứ mà Trumanti và tôi đã đồng ý là chúng tôi muốn vụ án này được giữ kín chặt chẽ trong khi chúng ta tìm hiểu chính xác Valente

có liên can như thế nào. Không ai – và ý tôi là không một ai,” anh nhấn mạnh, cuối cùng nhìn Sam, “trả lời phỏng vấn của báo chí, hoặc bất cứ một người nào khác không trực tiếp liên quan đến việc điều tra. Hiểu chưa?”

Sam gật đầu.

“Hiểu rõ.” Shrader nói.

“Bất cứ thứ gì các người cần,” Holland tiếp tục, “chỉ cần yêu cầu nó và các người sẽ có nó – làm việc thêm giờ, bổ sung thêm nhân lực, trát lệnh, bất kể là chuyện gì. Văn phòng của DA (luật sư khu vực) sẽ cấp cho chúng ta bất cứ thứ gì khác mà chúng ta không thể có được cho mình.” Anh đứng lên, chấm dứt cuộc họp. “McCord sẽ sử dụng văn phòng trống của Trung úy Unger trong suốt cuộc điều tra. Anh ta bây giờ đang ở trên đó, và anh ta muốn gặp anh vào lúc 12:45. Sam, tôi đã đề nghị McCord cho cô làm thành viên thứ tư của đội. Nếu có một vụ án ở đây, chính là nhờ cô, tuy nhiên, quyết định cuối cùng về cô là tùy vào anh ta. Có bất cứ câu hỏi nào khác không?”

Shrader nói trước khi Sam có thể nói lời cảm ơn. “McCord ư?” anh lặp lại.

“Anh không có ý nói là Mitchell McCord chứ, Đại úy?”

Holland gật đầu dứt khoát. “Chính là vĩ nhân đó.”

“Cảm ơn anh, Đại úy Holland.” Sam nói một cách phép tắc.

Shrader bắt đầu trên đường ra khỏi văn phòng, nhưng Holland ra dấu cho Sam ở lại một lát. Anh đợi cho đến khi Shrader ra khỏi tầm nghe, sau đó anh hạ thấp giọng của anh và nói với nụ cười, “Cô đã làm một công việc tốt khi phát hiện được tin nhắn mà Valente đã viết cho bà Manning. Cha cô sẽ rất tự hào về cô.”

“Tôi đã không nói chuyện với cha dượng của tôi về chuyện này.” cô nói, khôn khéo gợi cho anh nhớ về mối quan hệ thực sự của cô với người đàn ông. “Ông ấy và mẹ tôi dạo này rất bận rộn, và tôi cũng hơi bận rộn.”

“Tôi hiểu.” anh nói, sau đó anh cho cô lui ra với cái gật đầu nhanh và một nụ cười ngắn. “Đóng cửa văn phòng của tôi lại khi cô rời khỏi.”

Sam đóng cánh cửa của anh theo lệnh.

Tom Holland quyết định gọi cho cha dượng cô. Anh nhắc điện thoại của anh và nói với thư ký bên ngoài văn phòng của anh. “Xem liệu cô có thể liên lạc được với Thượng nghị sĩ Hollenbeck.”

*

Chương 20.

Có thể hiểu được là Shrader rất tức tối vì không được đưa lên làm người chỉ huy vụ điều tra Manning, nhưng những gì làm cho Sam kinh ngạc là anh cũng hơi kích động về chuyện được làm việc chung với Mitchell McCord. “Anh ta là một huyền thoại.” anh kể cho cô nghe khi anh bỏ một đồng 25 xu vào máy bán trong căng-tin ở tầng thứ ba.

“Tại sao?”

“Vì nhiều lý do, một số trong đó không ai biết cả.”

“Quá nhiều thông tin đấy.” Sam nói với nụ cười đến tận mang tai.

Thách thức để chứng minh cho lời khẳng định của anh rằng McCord đủ tiêu chuẩn là một huyền thoại, Shrader nghĩ ra được một số chi tiết. “Cách đây mười năm, khi anh ta ở trong Đội trọng án, anh ta đảm nhận vụ án bắt cóc Silkman. Joey Silkman là một đứa bé bị chôn sống suốt bốn ngày trong cái thùng gỗ, nhớ không?”

Sam gật đầu.

“Đội của McCord bắt được một trong những kẻ bắt cóc khi hắn ta đang cố lấy tiền chuộc, nhưng hắn ta không chịu khai. Hai ngày trôi qua, rồi ba ngày, rồi McCord nhận bảo lãnh hắn ta, và mời hắn ta ra ngoài và nói chuyện riêng. Chuyện tiếp theo cô biết đó, hắn ta nói hết ra và đưa McCord đến tận nơi chôn cất. Hai người họ cùng đào bới đứa trẻ ra.”

“Anh đang ám chỉ là McCord đã đánh hắn ta khai ra thông tin à?”

“Không. Không có một vết đánh nào trên người hắn ta cả. Hắn ta nhận tội, được thẩm phán giảm tội vì đã giúp đỡ trong việc cứu giúp, và bị tù hai mươi lăm năm. Hai gã bạn của hắn bị tù chung thân.” Shrader chờ phản ứng của Sam trong khi anh xé gói kẹo M&M.

“Có vẻ rất ấn tượng.” cô nói, bỏ tiền của cô vào một trong những máy bán nước giải khát, “Nhưng không đủ để làm cho anh ta là một huyền thoại.”

“Có nhiều chuyện hơn nữa, nhưng tôi phải suy nghĩ một lát. Ồ, vâng, McCord dẫn đầu Đội Đàm Phán với Con Tin khi bốn kẻ bệnh tâm thần tiếp quản một trại hè của những cậu nhóc và hăm dọa sẽ giết một chú nhóc trong mỗi giờ đồng hồ.”

“Và anh ta đã cứu được tất cả bọn họ mà không hề sử dụng vũ khí của anh ta hay la lối ư?” Sam trêu chọc.

“Không. Cậu nhóc đầu tiên bị bắn vào đầu trong khi đội của McCord vẫn còn đang trên đường đến hiện trường và vào vị trí.”

Sam tỉnh táo hẳn. “Sau đó có chuyện gì vậy?”

“Như tôi đã nói, người của anh ta vẫn còn đang đến, vì thế không một ai nhìn thấy mọi thứ chính xác như nó đã xảy ra. Có nhiều bản báo cáo mâu

thuần từ các nhân chứng. Về cơ bản, McCord đã nổi nóng. Anh đi ngay vào khu trống nơi lũ trẻ đã bị bắt giữ, duỗi tay ra, và đã nói gì đó như, ‘tại sao lại phí thời gian của các người trên những đứa trẻ mười hai tuổi khi mà các người có thể tự tay giết chết một cảnh sát chứ?’ Sau đó anh ta bảo những kẻ bắt giữ là anh ta đã ra lệnh cho người của anh ta nổ súng trong vòng 60 giây. Anh đã bảo họ vậy, vì họ đã giết lũ trẻ, không có bất cứ chỗ nào cho việc đàm phán cả.”

Mặc dù với thái độ hồ nghi ban đầu của cô, Sam theo sát. “Sau đó có chuyện gì?”

“McCord bảo lũ trẻ ‘nằm xuống để cuộc bắn súng có thể bắt đầu’. Đó là một phiên bản. Phiên bản khác là McCord la hét lũ trẻ, ‘Nằm xuống!’”

“Rồi sao?”

“Những kẻ bị bệnh tâm thần la hét lũ trẻ đứng yên.”

“Sao nữa? Sao nữa?”

“Lũ trẻ rõ ràng cho rằng McCord còn điên và nguy hiểm hơn những kẻ bắt giữ chúng, vì tất cả bọn chúng đều nằm xuống mặt đất, và những nhà thiện xạ nổ súng. Khi khói tan, có bốn xác chết của những kẻ bắt giữ. Đó là lúc anh ta được thăng chức lên trung sĩ. Không – không, anh ta được tăng chức sau khi anh ta phá vỡ vụ án hồi–lộ–và–tổng–tiền liên quan đến vài viên chức cao cấp trong thành phố. Cách đây vài năm, anh ta đã được chuyển sang Cục Chống Tội Ác Có Tổ Chức, và cũng đã gây tiếng vang cho mình ở đó, sau đó anh ta chuyển trở lại Chi Huy Quận và làm Trung úy Thanh tra.”

“Anh ta khoảng giữa bốn mươi tuổi, và mọi người cho rằng anh ta sẽ làm đại úy khu vực trong vài năm nữa, sau đó có lẽ là Thanh tra Trưởng, nhưng điều đó không phải là điều đã xảy ra.”

“Chuyện gì đã xảy ra?” Sam hỏi, nhìn lướt qua đồng hồ của cô. Họ vẫn còn có mười lăm phút để phí trước khi họ lẽ ra phải trình diện với McCord.

“Không gì cả. Cách đây một năm, anh ta nói với mọi người là anh ta quyết định nghỉ hưu khi hai mươi năm của anh ta đến, là bất cứ lúc nào bây giờ. Tôi nghe vào tháng trước là anh ta sẽ rời khỏi, nhưng có lẽ anh ta có rất nhiều thời gian nghỉ chất đống và quyết định sử dụng nó.” Shrader gật đầu về phía những chiếc bàn kim loại dài rải rác khắp căngtin. “Chúng ta cũng có thể ngồi ở đây thay vì đi lòng vòng ngoài cửa của McCord như một vài kẻ nô lệ đang chờ gặp đức Giáo hoàng.”

Thông thường căngtin rất đông người vào thời điểm này, nhưng mọi người đang trực vào ngày thứ Bảy rõ ràng là đã ăn sớm hơn, bởi vì tàn dư thức ăn của họ đang nằm đầy những chiếc bàn tròn. Sam tìm một cái bàn có ít đĩa thức ăn bằng giấy, khăn giấy chùi miệng nhàu nát, và những thức ăn dính trên nó, nhưng Shrader không muốn vậy. Anh ngồi ngay xuống cái bàn gần nhất và đổ một ít kẹo M&M vào lòng bàn tay của anh. “Cô đang làm gì thế?”

“Tìm một cái gì đó để lau cái ghế này.” cô trả lời trước khi suy nghĩ về nó. Shrader cười hô hô.

“Littleton, cô làm thế nào mà có thể lụng sục những thùng rác để tìm kiếm tang vật vậy?”

“Tôi dự định là mang găng tay như những người khác.” Cô thông báo với anh khi cô ngồi xuống ghế.

Shrader chìa tay với những viên kẹo M&M đủ màu trong lòng bàn tay của anh. “Này, ăn vài viên đi.”

Chúng trông có vẻ ngon. “Anh có chạm tay vào bất cứ thứ gì ngoài lưng ghế của anh không?”

“Cô không muốn tôi trả lời câu hỏi đó đâu.”

Sam nhìn anh trong sự phản đối im lặng trong khi một nụ cười nhẹ chạm vào góc miệng của cô. Im lặng sẽ làm nản lòng những lời nhận xét tương tự trong tương lai, nụ cười là sự xác nhận tốt, lần này, cô đã vô ý mở đường cho anh cho những câu nói như thế.

Shrader hiểu sự khôn ngoan đằng sau hai cách diễn đạt đó và chấp nhận chiêu đãi cô thêm những câu chuyện rục rĩ về McCord trong việc thực thi pháp luật. Vào lúc họ đứng lên, Sam đang mong đợi sẽ gặp được người đàn ông rõ ràng là có bản năng của một người sáng suốt, trí tuệ của một nhà khoa học hỏa tiễn, và sự ngoan cường của một con bò đực to lớn.

“Đợi một giây.” Shrader nói khi họ đi ngang qua nhà vệ sinh dọc đường đến văn phòng của McCord. “Tôi muốn ghé qua đây.”

Trong khi cô chờ Shrader, vài người đàn ông và phụ nữ đi ngang qua cô xuống hành lang, cảnh sát, thư ký và thanh tra mà cô đã từng nhìn thấy trong phân khu trước đây, nhưng thay vì làm nhục cô như họ đã làm trước đây, hầu hết bọn họ gật đầu hoặc làm bầm chào. Một sự thay đổi đang diễn ra trong quan điểm chung về phía cô, và cô nhận biết đó là vì Shrader đã chắc chắn rằng Holland – và vài cảnh sát ở Catskills – biết là cô đã đích thân đột phá vụ án Manning.

Mặc dù có thân hình chắc nịch và vẻ ngoài hung dữ đã gọi cho cô nhớ về loại chó dữ và làm cho cô nghĩ về anh như một ‘thiết bị cắt vụn’, cô cảm thấy có lòng tốt bụng trong Shrader mà anh cẩn thận nguy trang với sự cau có lỗ mãng. Khi cuối cùng anh xuất hiện lại, Sam quên mất tất cả chuyện đó và ráng kèm một nụ cười ương ngạnh. Anh đã cẩn thận vuốt ướm mái tóc ngắn của anh với một ít nước, nhét áo sơ mi vào quần, và làm thẳng cà vạt của anh. “Anh trông rất bảnh.” cô nói đùa. “McCord sẽ sống sờ khi anh ta

gặp anh.”

Sam đã không có nhiều mong đợi là cô sẽ thực sự thích Mitchell McCord, nhưng bây giờ cô đang rất muốn gặp người đàn ông có thể thực sự làm Shrader tự giác về diện mạo của anh. Ở Catskills, Shrader đã mặc cùng ba cái áo sơ mi và quần trong một tuần. Mặc dù anh chỉ ca ngợi về sự anh hùng và thành tựu của McCord, cô nghĩ không biết là Shrader vừa mới dừng lại để ‘trang điểm’ vì anh cũng biết McCord nổi tiếng trong việc quan trọng về ngoài. Dựa theo cách McCord leo lên những nấc thang nhanh chóng tại trụ sở chính, Sam phỏng đoán anh ta đã không chỉ có tài, nhưng cũng rất sắc sảo về mặt chính trị, có lẽ kiêu ngạo, và có thể là một người ăn mặc bảnh bao.

*

Chương 21.

Khu vực trọng yếu của tầng thứ ba là phòng tuần tra, những cây viết bị bỏ tràn lan trên những cái bàn kim loại và tủ đựng hồ sơ được sử dụng suốt ngày đêm bởi ba ca trực khác nhau của các thanh tra, bao gồm Shrader và Sam. Một nơi luôn bận rộn, và chiều thứ Bảy này là không ngoại lệ. Vài thanh tra đang viết bản báo cáo và gọi điện thoại, hai thanh tra chuyên về cướp bóc đang phỏng vấn một nhóm khách du lịch bức tức, những người đã chứng kiến vụ trộm lột, và một người phụ nữ với một đứa bé khóc lóc trên đùi của cô ta đang điền tờ đơn than phiền chồng cô ta.

Văn phòng cũ của Trung úy Unger là cuối tầng nhà, đối mặt với nơi tạm giam tù nhân trước khi ra tòa.

McCord không có ở trong văn phòng khi Sam và Shrader đến, nhưng đèn đang bật sáng và một sự biến đổi đã diễn ra trong đó công bố rõ ràng rằng văn phòng chắc chắn là ở dưới sự quản lý mới. Như bất kỳ không gian bỏ không nào trong toà nhà quá đông người, văn phòng cũ của Unger nhanh chóng thích hợp cho nhiều việc sử dụng trái phép, bao gồm một căngtin phụ, khu vực họp hành, tủ chứa đồ, và nơi gửi đồ cho những món đồ gỗ bị gãy. Tất cả đã đột ngột được thay đổi.

Không còn những hình ảnh của thị trường, thống đốc, và Cảnh sát trưởng mà Sam đã từng nhìn thấy được treo trên bức tường ở phía sau bàn, không còn những bản đồng, những trích dẫn, giấy chứng nhận, và một đồng bằng khen đã chiếm phần còn lại của bức tường. Bản tin cũ ở phía bên tay trái của văn phòng đã biến mất cùng với những thông báo, những mẫu giấy trong báo cắt ra, và những quảng cáo ghim trên nó. Tấm bảng đen bụi bặm ở phía bên tay phải của căn phòng là món đồ duy nhất còn sót lại trên bất cứ bức tường nào, nhưng bây giờ nó đã được lau sạch sẽ. Một cái khay gỗ đã được kèm theo ngay dưới đáy của nó chứa đầy những đồ lau bảng bụi bặm và các mẫu nhỏ của phấn đã bị sử dụng, thay vào đó, có một cái hộp phấn mới và một đồ lau bảng mới được bố trí ngay giữa cái khay sạch sẽ.

Món đồ trang trí duy nhất trong phòng là một cái bàn kim loại đối mặt với ngưỡng cửa, một cái tủ thấp đằng sau nó, và hai cái ghế dành cho khách ở phía trước nó, cộng thêm một cái bàn hẹp với hai cái ghế chống lại bức tường bên trái. “Trông giống như McCord thích giữ mọi thứ ngăn nắp hơn Unger.” Shrader thì thầm khi họ ngồi vào cặp ghế ở phía trước bàn của McCord.

Sam nghĩ đó là lời nói hơi bớt đi. Món đồ kim loại đã không chỉ được lau sạch và thay đổi, nó đã được thực sự nằm ngay giữa phòng và sắp thẳng góc với các bức tường. Cái bàn giấy đằng sau bàn của McCord trông không, trừ hai màn hình máy tính, một cái là máy tính xách tay rõ ràng thuộc về anh ta, cái kia thuộc loại màn hình to lớn công kênh thuộc về đơn vị. Máy tính xách tay đã được bố trí trực tiếp phía sau ghế của McCord, màn hình xanh đậm được thấp sáng bởi hai chữ trắng nhấp nháy: “Nhập mật khẩu.” Màn hình máy tính lớn hơn đã được chuyển sang phía trái và bị tắt. Bốn chồng hồ sơ dán nhãn gọn gàng đã được sắp xếp trên bàn làm việc của anh, một chồng ở mỗi góc, một nhãn màu ở mỗi chồng. Ngay trung tâm bàn, trực tiếp ở phía trước cái ghế xoay của anh, là một tập vở và một cây bút chì màu vàng mới toanh. Dưới tập vở màu vàng là hai hồ sơ, bị che đậy bởi tình cờ hay cố ý, nhãn hiệu trên chúng không nhìn được rõ ràng.

Sam sẽ không hoàn toàn thích thú với tất cả những công việc quản gia này nếu McCord đang cố gắng thiết lập một môi trường cá nhân cho anh ta, có thể làm cho anh ta vui vẻ hơn trong lúc điều tra có thể kéo dài vài tuần hoặc thậm chí vài tháng. Nhưng không có vẻ là trường hợp đó. Không có một tấm ảnh nào của một người vợ, bạn gái, hoặc một đứa trẻ, không có cốc cà phê cá nhân nào, cũng không có cái chặn giấy, hay bất kỳ vật lưu niệm nổi trội ở bất cứ nơi đâu. Ngay cả bảng tên mà mỗi người cảnh sát mang theo với anh ta và đặt lên bất cứ cái bàn nào của anh ta lúc này.

Mặc dù những câu chuyện mà cô vừa mới nghe về lòng can đảm và những thành tích chói lọi của McCord, Sam quyết định là người hùng của Shrader hoặc là một người khó tính, khó chịu hoặc loạn thần kinh. Cô đang nghiêng người để bảo Shrader việc đó khi cô nhìn thấy tên trên một trong những tập tin hồ sơ lộ ra từ dưới bảng ghi và nhận biết McCord đã trưng dụng hồ sơ nhân sự của họ. “Shrader, Malcolm là tên của anh hả?”

“Bộ tôi nhìn như Malcolm hả?” anh trả đũa một cách bất bình, nhưng Sam biết sự phủ nhận bởi rồi khi cô nhìn thấy điều đó.

“Đó là một cái tên rất hay. Tại sao lại phủ nhận nó? Anh là Malcolm Shrader.”

“Trong trường hợp đó,” Mitchell McCord cắt ngang khi anh bước nhanh vào văn phòng, “cô phải là Samantha Littleton.”

Vì sốc, chứ không phải vì nghi thức ngoại giao, làm Sam đứng bật dậy bên cạnh Shrader để trao đổi cái bắt tay. “Và nếu tôi đã nói đúng cho đến giờ,” McCord thêm vào bằng giọng chua chát, “vậy thì tên tôi phải là McCord.” Một cách nhanh chóng, anh gạt đầu cho họ ngồi xuống, rồi tự mình ngồi xuống, và với lấy điện thoại của anh. “Tôi phải làm một cuộc gọi nhanh, và

sau đó chúng ta sẽ bắt đầu giải quyết ngay những chuyện quan trọng.”

Vui mừng là có được vài khoảnh khắc để hoàn hồn lại, Sam nhìn gò má bị sẹo của McCord và những tính năng thô kệch, và loại bỏ ngay ý nghĩ khó tính, nhưng cô không thể nghĩ ra anh thuộc loại người nào. Không có gì về anh có vẻ chính xác với ấn tượng chung mà anh đã tạo ra. Anh cao lớn và anh di chuyển nhanh nhẹn so với một người đàn ông khỏe mạnh, nhưng anh ốm hơn anh lẽ ra phải nên. Anh ở tuổi bốn mươi lăm, nhưng tóc của anh đã bạc và đã được cắt theo phong cách gợi cho cô nhớ về George Clooney. Anh ăn mặc đẹp đẽ, đặc biệt là đôi với một thanh tra, cái quần nâu của anh đã được ủi thẳng tắp, cái nịt da của anh màu nâu, và cái áo thun có cổ màu be của anh thật không chê vào đâu được – nhưng cái áo vest vải tuyết nâu anh đang mặc lớn hơn so với anh, đặc biệt là ở vai.

Những chuyện đó không quan trọng, dĩ nhiên, Sam biết cô không thể nói nhiều về một người đàn ông từ cách anh ta ăn mặc, nhưng khuôn mặt của anh là một vấn đề hoàn toàn khác, và một vài kiểu cách, rất khó hiểu. Da anh rám nắng, dấu hiệu là không chỉ có tiền, mà còn có khí chất, để sử dụng mấy tuần ở vùng nhiệt đới, nằm trên bờ biển dưới ánh mặt trời. Rõ ràng là anh có cả hai thứ đó, nhưng tuyệt đối không có gì hưởng thụ về khuôn mặt khắc nghiệt với vết sẹo dài hai inch dọc xuống má phải của anh, hay một vết sẹo lớn hơn chạy ngang qua chân mày ở trên nó. Ngoài những vết sẹo của anh, anh còn có những đường rãnh sâu ở hai bên miệng của anh, những vết nhăn trên trán của anh, và cái nhăn nhíu giữa cặp lông mày của anh.

Khuôn mặt của Mitchell McCord không trẻ trung hay đẹp trai. Thực ra, nó rất cách xa vẻ đẹp trai. Nhưng nó có rất nhiều tính cách và khắc sâu với những kinh nghiệm gian khổ đến nỗi nó – không thể nào nghi ngờ – là một khuôn mặt lôi cuốn nhất, thu hút nhất mà cô từng thấy trên một người đàn ông.

Khi suy nghĩ kế tiếp của cô là sự hối tiếc là cô đã không gọi đầu và mặc cái gì đó đẹp hơn cái áo thun chui đầu và quần jean, Sam cau mày trong sự kinh tởm bất ngờ và tỉnh táo lại ngay.

McCord gác máy điện thoại một lát sau và nhắm những lời nhận xét của anh vào Shrader, không phải Sam, điều mà rất hợp lý so với cấp bậc và kinh nghiệm của Shrader. “Được, báo cáo cho tôi biết. Nói cho tôi biết mỗi phút, mỗi khám phá của mọi chuyện đã xảy ra cho đến nay.” Anh nhìn Sam. “Nếu anh ấy bỏ qua bất cứ thứ gì, lên tiếng ngay lập tức, đừng đợi, và đừng giữ lại bất cứ chi tiết nào, bất kể là nó nhỏ như thế nào đi nữa.”

Không nói thêm một lời nào, anh nhặt lên tập vở vàng và cây bút chì từ bàn làm việc của anh, xoay cái ghế của anh ngang lại, gác mắt cá của anh lên một đầu gối, và đặt quyển vở trên lòng anh. Anh bắt đầu ghi chú ngay khi Shrader bắt đầu nói.

Sam làm vài phần lưu ý trong đầu, nhưng chúng liên quan đến khuôn mặt của anh, ngôn ngữ cử chỉ của anh, và việc đôi giày màu nâu của anh đã được đánh bóng và bóng loáng. Sau đó, cô chú ý hoàn toàn vào đề tài đang được bàn đến và, trong quá trình, cô đã cố quên là McCord hấp dẫn một cách kỳ lạ như thế nào. Cô làm điều đó rất tốt khi anh nhìn sang một bên cô và bắn ra các câu hỏi đầu tiên của anh vào cô, cô trả lời anh một cách bình tĩnh và chính xác.

“Trong bệnh viện,” anh hỏi cô, “cô đã tin Leigh Manning khi bà ta nói là bà ta không biết Valente, rằng bà ta gặp anh ta lần đầu tiên tại bữa tiệc đêm trước ư?”

“Vâng.”

“Vào lúc đó, cô cũng đã tin sự quan tâm của bà ta dành cho chồng bà ta là chân thành?”

“Vâng.” Sam lại nói, và gật đầu để nhấn mạnh.

“Ngẫm lại, bây giờ khi cô biết là bà ta đang nói dối, cô có thể nghĩ về bất cứ điều gì nhỏ mà bà ta đã nói hoặc sẽ phản lại bà ta – nếu cô đã theo dõi về điều đó?”

“Không...”

Anh nhìn thấy sự ngần ngại của cô và nhắm vào nó. “‘Không’, cái gì?”

“Không,” Sam nói, và miễn cưỡng thêm vào, “và tôi không chắc là bà ta đã và đang nói dối về sự lo lắng về chồng bà ta. Đêm đầu tiên chúng tôi gặp bà ta ở bệnh viện, bà ta đã bị say thuốc và bà ta bối rối và mất phương hướng, nhưng bà ta muốn gặp chồng bà ta và bà ta có vẻ thực sự tin là ông ta có thể ở một nơi nào đó trong bệnh viện. Sáng hôm sau, khi bà ta không còn mất phương hướng, nhưng bà ta có vẻ phát điên lên, và bà ta cũng dường như đã cố kềm chế sự hoảng sợ của bà ta. Bà ta dường như đã không cố gắng làm một cuộc buổi biểu diễn điên cuồng cho chúng tôi, bà ta dường như đã làm chính xác điều ngược lại.”

“Thật sao?” anh nói, nhưng anh đang ra vẻ bẽ trên đối với cô, và cô biết điều đó.

Sau khi hỏi thêm nhiều câu hỏi nữa với Shrader, và không có một câu hỏi nào cho cô nữa, cuối cùng thì anh cũng kết thúc và đặt cuốn vở xuống. Anh mở khoá ngăn kéo ở bàn của anh và lấy ra một phong bì bằng chứng màu

nâu đậm mà Harwell đã ký nhận ở miền núi và chuyển đến Đại úy Holland theo sự chỉ dẫn của Shrader. McCord lấy ra một bịch ny lông trong suốt chứa tờ giấy viết tay của Valente. Mỉm cười, anh lật nó bằng ngón tay của anh, và sau đó anh đọc to những điều viết trong đó: “Thật khó hơn là tôi có thể tưởng tượng trong việc giả vờ là chúng ta không biết nhau vào tối thứ Bảy’.” Vẫn mỉm cười, anh nhìn Sam. “Cô đã cho là kẻ theo lén bà ta đã gửi giỏ lê, và đó là lý do tại sao cô lại sẵn lòng tin nhắn này, đúng không?”

“Đúng.”

“Tại sao những trái lê lại làm phiền cô?”

“Bởi vì Bà Manning đã đề cập là bà ta luôn ăn chúng cho bữa điểm tâm và chồng bà ta trêu chọc bà ta về nó. Giỏ trái lê là một món quà tí mĩ và đắt tiền, và tôi cho là bất cứ người nào đã gửi chúng phải có kiến thức về thói quen cá nhân của bà ta.”

“Cô có bao giờ nghĩ là chồng bà ta có thể là tự mình gửi chúng? Anh ta biến mất một cách bí mật, và đột ngột những trái lê xuất hiện không có tầm thiệp. Nó có thể đã từng là một sự trao đổi riêng giữa hai người. Cô có nghĩ vậy không?”

“Lúc đó thì không. Nếu tôi không tìm ra được lời nhắn từ Valente, tôi đã bắt đầu phân vân về việc nếu, và khi nào thì Logan Manning không sống sót xuất hiện.”

“Anh ta sẽ không sống sót xuất hiện. Valente sẽ chắc chắn về điều đó. Không may, là lời nhắn này đến với Leigh Manning không phải là một bằng chứng hiển nhiên của một âm mưu giết người. Anh ta sẽ phủ nhận là anh ta đã viết nó, chúng ta sẽ bắt đầu với các chuyên gia về chữ viết tay để chứng nhận là anh ta đã viết, sau đó luật sư của anh ta sẽ có các chuyên gia về chữ viết tay khác để bác bỏ các chuyên gia của chúng ta. Phân tích chữ viết tay không được được nhìn nhận bởi hội đồng xét xử như một khoa học hợp pháp, và chuyên gia của chữ viết tay thường không có sức thuyết phục nhân chúng. Đối với tờ văn phòng phẩm này, luật sư của Valente sẽ biện luận rằng bất kỳ người với cái máy in hai trăm đô la có thể làm được nó – bao gồm vài kẻ thù của Valente muốn gán tội cho anh ta.”

Vui lòng là có cơ hội để đóng góp một thứ có giá trị vào cuộc thảo luận, Sam nói, “Tên của Valente không được in trên văn phòng phẩm, nó đã được khắc. Điều đó có nghĩa là một máy in chuyên nghiệp ở một nơi nào đó đã làm việc này.”

“Sao cô lại nói vậy?”

“Lật nó lại và nhẹ nhàng rà ngón tay của anh ở phía sau nó, có dấu ấn nhẹ ở phía sau mỗi chữ trên tên của anh ta.”

“Cô nói đúng, có ở đây.” Cô không thể nói nếu McCord có chút ấn tượng nào bởi thông tin này, điều là một kiến thức chung đối với những người phụ

nữ mua thư mời hoặc văn phòng phẩm trong một cửa hàng lớn hay một cửa hàng văn phòng phẩm, nhưng cô không cảm thấy nhu cầu phải đề cập sự việc đó cho anh. Cô có cảm giác rõ ràng là anh hơi nước đôi về việc đề cô vào nhóm của anh.

“Được rồi, chúng ta biết với một nỗ lực nhỏ là chúng ta có thể chứng minh là bà ta đang có một mối quan hệ với Valente, và chúng ta cũng biết tai nạn của bà ta xảy ra khi bà ta đang lái xe trở lại thành phố, không phải là đi lên núi.” Anh nhìn cô, và Sam bắt đầu ước gì anh đã không làm vậy, đặc biệt là khi anh hỏi câu hỏi tiếp theo. “Cô có ý kiến gì về cách vụ án đang định hình vào lúc này?”

Sam tự hỏi liệu anh có đang thử nghiệm cô bằng cách ném vào cô một câu hỏi như vậy, vì ngay lúc này, không có vụ án nào cả. “Vụ án gì?” cô trả lời một cách cẩn thận.

“Căn cứ trên những gì cô đã nhìn thấy và nghe cho đến nay.” anh giải thích một cách sőt ruột, “Giả thuyết của cô là gì?”

“Tôi không có giả thuyết. Không có sự việc nào hỗ trợ cho bất cứ giả thuyết nào. Chúng ta biết là bà Manning và Valente quen biết nhau trước tuần trước và họ muốn giữ bí mật nó. Ngoài chuyện đó ra, tất cả chúng ta biết là bà Manning muốn đến ca bin càng nhanh càng tốt vào tuần trước, và bà ta sẵn sàng bị nhìn thấy ở chung với Valente để làm được điều đó. Chúng ta đang định truy tố họ cho tội thông dâm chăng? Bởi vì nếu chúng ta muốn làm vậy, chúng ta không thể làm với những gì chúng ta...”

Về ngoài của McCord đối với cô làm Sam cảm thấy như thể cô đang thi trượt kiểm tra của anh – một kiểm tra mà anh đã hy vọng cô sẽ đậu – và cô dừng lại ở giữa câu, hoàn toàn lúng túng. Anh nhặt lên quyển vở của anh, xoay ghế của anh lại, và đặt quyển vở trong lòng anh. “Cô đang nói với tôi là cô đã không nhìn thấy hoặc nghe bất cứ thứ gì trong tuần trước làm cho cô nghi ngờ?”

“Tất nhiên là tôi nghi ngờ.”

“Vậy thì nói cho chúng tôi nghe ý kiến của cô.”

“Tôi không có một ý kiến đáng đưa ra.” Sam nói một cách ương ngạnh.

“Người Mỹ có ý kiến về mọi thứ đấy, Thanh tra.” anh nói một cách sőt ruột.

“Bất kể là ý kiến đó có tồi tệ, thiên vị, hay để thỏa mãn bản thân như thế nào đi nữa, họ có một xung lực cưỡng bức để không chỉ chia sẻ nó, nhưng cố gây tranh cãi với nhau. Nó là một sự giải trí quốc gia. Nó là một ám ảnh quốc gia. Bây giờ,” anh nói cứng rắn, “cô là một thanh tra. Về bản chất, điều đó có nghĩa cô là một người quan sát và trực giác. Chứng minh nó cho tôi. Mang lại cho tôi vài nhận xét, nếu cô không thể nghĩ ra được ý kiến nào.”

“Về cái gì?”

“Về bất cứ thứ gì! Về tôi.”

Sáu anh trai của Sam đã sử dụng hầu hết cuộc đời của họ để cố gắng trêu tức cô, cô đã trở thành trơ như đá với sự trêu chọc cách đây đã lâu. Nhưng không hoàn toàn – không phải vào lúc này. Lúc này hệ thống phòng thủ của cô ở dưới một cuộc bao vây bất ngờ và chỉ có một chuyện cô có thể làm là phủ nhận anh cái mà một người đàn ông mong muốn được thoả mãn nhất vào lúc như thế này: thoả mãn vì biết cô đã bị chọc tức. Vì lý do đó, cô mở to mắt cô và mỉm cười nồng nhiệt với anh khi anh cúi kính, “Nếu cô có chút nhận thức nào là tôi ở đây, Thanh tra, hãy nói cho chúng tôi nghe nhận xét của cô về tôi.”

“Vâng, thưa anh, dĩ nhiên. Anh cao khoảng sáu feet một, trọng lượng khoảng một trăm bảy mươi pao, tuổi thì khoảng bốn mươi lăm.”

Cô ngừng lại, hi vọng là anh sẽ rút lui, biết là anh sẽ không.

“Đó là chuyện tốt nhất mà cô có thể làm ư?” anh chế giễu.

“Không, thưa anh. Còn chưa hết. Anh có mỗi món đồ trang trí trong văn phòng này lau sạch, không phải chỉ phủi bụi, có nghĩa anh một là người khó tính khác thường hay chỉ giản dị là một người loạn thần kinh.”

“Hay nó có thể có nghĩa là tôi không thích có gián trong ngăn kéo bàn của tôi.”

“Anh đã không tìm thấy con gián nào trong ngăn kéo của anh. Căng tin thì ở phía bên kia của tầng này và nếu chúng ta sẽ có gián ở tầng thứ ba, đó là nơi của chúng. Nhưng chúng không có ở đó, có thể vì tầng này đã được xông khói không quá hai tuần trước đây. Tôi biết, vì tôi bị dị ứng với hoá chất.”

“Tiếp tục đi.”

“Anh không thể chịu được chuyện đồ đạc để lung tung, và anh bị ám ảnh bởi sự ngăn nắp. Đồ đạc ở đây được đặt chính xác trên những bức tường, những tập tin trên bàn làm việc của anh được sắp xếp trong góc chính xác. Nếu tôi phải đoán, tôi sẽ nói anh có lẽ là một người chuyên thông trị, và đó thường là triệu chứng của một người đàn ông cảm thấy bất lực kiểm soát cuộc sống riêng của anh ta, vì vậy anh ta cố gắng kiểm soát mọi khía cạnh của môi trường của anh ta. Tôi có nên dừng lại không?”

“Không, vui lòng tiếp tục đi.”

“Anh đang mang một đôi giày nâu, quần nâu, và dây nịt nâu. Khuôn mặt của anh được rám nắng, làm anh trông có vẻ khoẻ mạnh, nhưng anh sụt cân trầm trọng gần đây – có lẽ vì một căn bệnh bắt buộc anh phải lấy đủ thời kỳ nghỉ trong mùa đông để có được vẻ rám nắng.”

“Điều gì làm cho cô nghĩ là tôi đã bị giảm cân?”

“Vi áo khoác anh đang mặc quá lớn cho anh, nhất là ở vai.”

“Mà có thể có nghĩa là tôi đã ở lại ở nhà em gái của tôi đêm qua và mượn áo khoác này của em rồi tôi khi tôi nhận biết là tôi phải đến đây hôm nay.”

“Anh sẽ không sử dụng quần áo của người khác, anh thậm chí không thích sử dụng văn phòng của người khác.” Cô ngừng lại và hỏi với vẻ thuyết phục hiền lành, “Nãy giờ tôi làm như thế nào?”

Anh nhìn xuống quyền vớ của anh, và vết sẹo của anh sâu xuống đủ để đưa cho Sam một ấn tượng là anh có thể thật sự mỉm cười. “Không tệ lắm. Tiếp tục đi.”

“Thay vì đối mặt với mọi người ở bàn của anh, anh ngồi ngang ở ghế của anh. Điều đó có thể có nghĩa là anh ngưng ngập về những vết sẹo của anh, điều mà tôi nghi ngờ. Nó có thể có nghĩa là anh có vấn đề trong việc lắng nghe vì thế tốt hơn nhiều khi anh xoay cái tai tốt của anh đến bất cứ người nào đang nói chuyện, điều mà tôi cũng nghi ngờ. Có thể là anh ngồi cách đó vì anh cần sắp xếp lại vấn đề, hoặc vì nó làm cho anh có thể tập trung tốt hơn. Những người bị ADD (bị bệnh không tập trung) đôi khi làm vậy.”

“Và cô có ý kiến nào trong các giả thuyết đó về cách tôi ngồi có thể là đúng?”

“Không đáng để đưa ra.” Sam nói một cách ương ngạnh, nhưng với vẻ lo lắng vô tội.

“Dù sao thì cũng nói ra nghe thử.”

Tử tế, cô nghiêng đầu cô, nhường cho cấp bậc và quyền ra lệnh của anh. “Tôi nghĩ anh ngồi cách đó để anh có thể giữ quyền vớ của anh khuất khỏi tầm nhìn nơi mà không ai có thể nhìn những gì anh đang viết. Tôi cũng nghĩ nó có thể đã từng là một sự cần thiết vì vài lý do nào đó trước đây, nhưng bây giờ anh làm nó theo thói quen hơn.”

“Vớ của tôi có màu gì?”

“Nâu.”

“Mắt của tôi có màu gì?”

“Tôi không biết.” Sam nói dối. “Tôi xin lỗi.” Anh có đôi mắt xanh thép, nhưng cô đã thắng cuộc đấu của anh rồi, trò chơi, xác lập, và thi đấu. Cô sẽ không để cho anh ghi điểm cho cái tôi của anh trong giờ đấu thêm!

Tuy nhiên, sự tự tin của cô bắt đầu hơi phai tàn khi cô chờ anh viết cái gì đó trên quyền sổ vàng chết tiệt của anh – đánh giá về nhận xét của cô, thẩm định cô, cho điểm cô. Cô biết theo bản năng anh có ý định làm chính xác điều đó, cô biết nó chắc chắn như cô biết là sau khi anh viết ra đánh giá của anh và quyết định về việc cho cô vào đội, anh sẽ xé tờ giấy vàng ra khỏi tập vớ của anh và đưa nó vào tập hồ sơ gần khuỷu tay của anh có tên cô trên đó. Những gì cô không thể hình dung được là tại sao anh vẫn còn ngồi ở đó, viết chì trong tay, mất nhiều thời gian như thế để quyết định.

Cô nhìn chăm chăm vào vẻ mặt nhìn nghiêng bí hiểm của anh, sẵn sàng để cho anh ghi cái gì đó. Cô đang theo dõi anh rất kỹ cô thực sự nhìn thấy các

cơ ở góc miệng của anh di chuyển trước khi sự di chuyển trở thành một sự ám chỉ của một nụ cười thực sự, và cuối cùng thì anh cũng bắt đầu ghi vắn tắt phần lưu ý trên quyền vở của anh.

Cô đã đủ tiêu chuẩn để ở lại đội! Cô biết điều đó từ vẻ mặt của anh. Bây giờ cô muốn hơn bất cứ thứ gì cô biết là anh đang viết gì.

“Tò mò ư?” anh hỏi mà không nhìn lên.

“Dĩ nhiên.”

“Cô có nghĩ là cô có thể xem những gì tôi đang viết về cô ở đây không?”

“Cũng cùng cơ hội tôi được trúng số.”

Nụ cười của anh sâu hơn. “Cô nói đúng.” Anh lật sang trang khác và viết vài phần lưu ý khác trên tờ giấy kế tiếp. Đột ngột anh xé cả hai tờ giấy ra và xoay ghế của anh về phía trước. Anh bỏ tờ giấy đầu tiên vào hồ sơ với tên của Sam trên đó, anh đút tờ thứ nhì vào ngăn kéo bàn trên cùng của anh.

“Được rồi, để bắt đầu,” anh đột ngột nói. “có bốn chồng hồ sơ trên bàn làm việc của tôi. Chồng với nhãn xanh trên hồ sơ chứa tất cả thông tin chúng ta có hiện giờ về Logan Manning. Chồng thứ nhì với nhãn xanh lá cây bao gồm mọi thứ về Leigh Manning. Chồng với nhãn vàng liên quan đến bạn bè và người quen biết của họ. Chồng với nhãn đỏ là phần nổi của tảng băng về Valente. Tôi sẽ có tất cả các hồ sơ của anh ta photo lại và gửi qua đây, nhưng mất một vài ngày. Vào tuần tới, cái bàn ở đằng kia sẽ được phủ các hồ sơ về anh ta.”

“Mỗi người trong chúng ta sẽ lấy một chồng, và chúng ta sẽ đọc mỗi tờ giấy trong từng hồ sơ. Tài liệu trong hồ sơ đều là bản sao, để các người có thể mang chúng về nhà với các người. Khi các người làm xong việc đọc qua tất cả các hồ sơ trong chồng của các người, bắt đầu đọc một chồng mới. Vào cuối tuần tới, tôi muốn tất cả chúng ta hoàn toàn biết rõ mọi tài liệu trong mỗi hồ sơ trong những chồng hồ sơ này. Ồ, còn một chuyện nữa – những chồng hồ sơ này chưa được hoàn chỉnh, chúng ta vẫn còn tìm kiếm những hồ sơ lưu trữ về mọi người ngoại trừ Valente. Chúng ta đã biết tất cả điều cần biết về anh ta. Có câu hỏi gì không?” anh hỏi, nhìn từ người này đến người khác.

“Tôi có một câu hỏi.” Sam nói khi cô đứng lên và với lấy một chồng hồ sơ về Logan Manning. “Có hai chữ viết nghiêng bên dưới tờ giấy nhắn tin của Valente, theo tôi giả định là tiếng Ý. Chúng không có ý nghĩa gì đối với Shrader hoặc tôi. Chúng tôi muốn kiểm tra chúng. Tôi có thể có được một bản sao của tờ nhắn tin không?”

“Không. Không ai được nhìn vào tờ nhắn tin đó hoặc gợi ý những gì nó đã

viết trong đó cho đến khi chúng ta sẵn sàng trình nó ra. Lần cuối cùng Cảnh sát liên bang đeo đuổi Valente, có quá nhiều sự tiết lộ để cho luật sư của anh ta nộp đơn để ngăn chặn trong khi Cảnh sát liên bang vẫn còn cố hiểu những bằng chứng mà họ có và chúng có nghĩa là gì. Đừng bao giờ đánh giá thấp Valente,” McCord cảnh báo, “và đừng đánh giá thấp ảnh hưởng và sự kết nối của anh ta. Sự kết nối của anh ta lên đến tận những vai vế cao. Và,” anh nói một cách có ý nghĩa, “đó là lý do tại sao chúng ta đang giữ vụ án này ngay ở dưới đây, trong Phân khu 18 – đúng ở địa vị thấp nhất của công lý. Valente sẽ không tìm kiếm nó ở đây, và chúng ta đang hy vọng là anh ta sẽ không thể tiếp cận nó quá dễ dàng.”

Khi anh kết thúc, anh nhìn từ Shrader đến Sam. “Chuyện gì làm cho các người lo lắng vậy?”

“Thay vì tạo một bản sao của tờ nhắn tin, tôi có thể ghi lại hai từ không?”

Cúi người lên bàn của anh, anh ghi xuống hai từ trên tập vở vàng của anh, xé tờ giấy, và trao nó cho cô. “Chúng tôi đã kiểm tra chúng qua máy. ‘Falco’ xuất hiện như một bí danh mà anh ta từng sử dụng trước đây. Nó là một tên Ý phổ biến. Chúng ta vẫn còn kiểm tra từ kia xem có liên quan gì.” Anh nhìn Shrader. “Còn có bất kỳ câu hỏi hoặc lời bình luận nào không, Malcolm?”

“Có một.” Shrader nói, nhìn tuyệt đối bức tức. “Tôi sẽ rất biết ơn nếu anh sẽ không bao giờ gọi lại tôi như thế, Trung úy.”

“Tôi sẽ không.”

“Tôi ghét cái tên đó.”

“Mẹ của tôi thích nó. Đó là họ thời con gái của bà ấy.”

“Dù sao thì tôi cũng ghét nó.” Shrader công bố, nhặt chông tập tin của anh lên.

Ngay khi họ đã ra ngoài cửa và ngoài tầm nghe, Shrader nhìn cô và lắc cái đầu bực của anh. “Cô có một cuộc sống thật may mắn đấy, Littleton. Vì thế xin Chúa cứu giúp tôi, khi cô đã bảo anh ta là một người chuyên thống trị mắc bệnh tâm thần với ép buộc tâm lý ngăn nắp, tôi bất giác toát mồ hôi lạnh.”

Sam cảm động là Shrader đã lo lắng nhiều về cô. Suy nghĩ kế tiếp của cô là cô lẽ ra phải cảm ơn McCord đã để cho cô ở lại đội. Nhìn từ mọi khía cạnh, đây là một cơ hội hiếm có và cô là một người mới thật sự không nên có được cơ hội như thế này. Mặt khác, cô nhắc nhở mình, nếu cô không tìm ra được tờ nhắn tin của Valente, chắc sẽ không có ‘đội’ nào cả. Cô đổ chông tập tin trên bàn làm việc của cô, nhờ Shrader trông chừng chúng một lát, và quay trở lại văn phòng của trung úy.

McCord đang ngả người trên ghế của anh, đọc một tập tin với nhãn đỏ, quyển vở ở khuỷu tay của anh, viết chì trong tay, sẵn sàng ghi chú. Anh thậm chí trông có vẻ khó khăn và lôi cuốn khi anh đọc. Cô lịch sự gõ trên khung cửa, và khi anh ngược lên, cô nói, “Tôi chỉ muốn cảm ơn vì đã có đủ niềm tin vào tôi để cho tôi góp phần trong vụ án này.”

Anh nhìn cô, vẻ mặt của anh thích thú. “Đừng cảm ơn tôi, cảm ơn những con gián kia.”

Sam do dự, giữ tia nhìn của anh, cô không cười. “Có con gián đặc biệt nào mà tôi nên cảm ơn không?”

McCord quay sự chú ý của anh lại tập tin hồ sơ và lật qua một trang. “Cái con mà tôi thấy ở trong ngăn kéo bàn của tôi đủ lớn để lái một chiếc Volvo. Anh em họ của nó sống ở căng tin đây.”

*

Chương 22.

“Tôi không thể tin là cô trốn tránh bạn bè lâu như thế!” Jason trách móc Leigh ngay khi Hilda cho anh nhà vào chiều Chủ nhật. Sinh lực và sự hoạt bát của anh làm Leigh cảm thấy vừa phấn chấn vừa kiệt sức, nhưng cô gần như không giấu được vẻ không hài lòng của cô khi anh quay sang một bên trao cho Hilda áo choàng của anh và cô nhận biết anh đã không đến một mình. Sau lưng anh là Jane Sebring.

Khuôn mặt đỏ bừng từ cái lạnh và vẻ sốt sáng trẻ con mong muốn gặp cô, Jason bỏ lại Jane trong tiền sảnh và vội vã đi băng qua phòng để đặt một nụ hôn lên má của Leigh. “Tôi không thể ngăn cản Jane đến.” anh thì thầm. “Cô ta khăng khăng đòi theo. Cô ta còn tự nhiên chui vào tắc-xi của tôi. Mặc dù vậy cô ta sẽ không ở lại lâu. Cô ta phải trở lại nhà hát cho suất diễn chiều, nhưng tôi được rảnh cả buổi chiều đấy!” anh đứng thẳng lên và khảo sát khuôn mặt của Leigh, khuôn mặt của anh lộ vẻ hải hùng không che đậy. “Sẽ mất bao lâu để cô trông giống như cô lúc trước?”

“Không lâu.” Leigh nói, cau mày khi anh ngồi xuống sát cô trên ghế xô pha, nhưng sự chú ý của cô là trên người Jane, người dừng lại ở tấm gương để kiểm tra khuôn mặt hoàn mỹ của cô ta.

Theo truyền thống của Barrymores, bốn thế hệ liên tiếp của gia đình Sebring đã trở thành những huyền thoại trong kịch nghệ. Jane là thành viên đầu tiên của gia đình lừng lẫy của cô từng được xem là xinh đẹp một cách kỳ lạ, cô cũng là thành viên đầu tiên của gia đình bị tấn công bởi các nhà phê bình kịch nghệ trong vai trò Broadway đầu tiên của cô. Thật ra, việc trình diễn trong một vai trò quan trọng ngay lần đầu xuất hiện trên sân khấu đã là quá sức cho một nữ diễn viên thiếu kinh nghiệm ở tuổi 21, nhưng cô đã được cho cơ hội đó là vì cô là Sebring. Và vì cô là Sebring, các nhà phê bình đã hy vọng cô có tiêu chuẩn cao được ấn định bởi có những tiền người tiền nhiệm, nhưng không mấy lộng lẫy, nổi tiếng hơn cô.

Hai tuần sau khi vở kịch được khai diễn, cô ta đã để lại sự nhục nhã và bỏ đi đến Hollywood. Ở đó, những người quan hệ với gia đình cô đã mở cửa cho cô, với khuôn mặt hấp dẫn và thân hình của cô mê hoặc những máy quay phim. Với sự hướng dẫn và sự hiệu chỉnh tốt, việc diễn suất của cô cải thiện cùng với vai trò của cô, lên đến đỉnh điểm với giải thưởng Academy cho Nữ Diễn Viên Phụ Xuất Sắc vào năm ngoái.

Giải Oscar đã tạo dựng chỗ đứng cho Jane trong phim trường mà tổ tiên của

cô chưa bao giờ đạt được trong sự nghiệp điện ảnh của họ, nhưng điều đó vẫn không đủ. Hình như vẫn còn bị thương tổn do việc vị bề mặt cách đây đã lâu của cô ở Broadway, cô đã bỏ qua hai cơ hội đóng phim tốt và nhiều tiền để nhận lấy vai trò trong vở Blind Spot.

“Thật tội nghiệp cho cô!” Jane nói khi cô áp má cô vào má Leigh và hôn gió vào không khí, sau đó cô đứng thẳng lên và quan sát những vết thâm tím đang nhạt dần và những vết cắt đang lành trên khuôn mặt của Leigh. “Cô đã trải qua rất nhiều chuyện kể từ đêm khai mạc...”

Hi vọng tránh các câu hỏi thăm dò về chi tiết của những gì cô đã trải qua, Leigh đành phải chào hỏi bằng cách hỏi họ liệu Hilda có thể mang cho họ cái gì đó để uống.

“Tôi sẽ uống như thường lệ.” Jason nói, nhìn qua vai của anh ở Hilda, người anh biết theo kinh nghiệm sẽ lãng vãng gần đó, sẵn sàng mang đồ ăn thức uống ra. “Một ly vốt-ka mác-tin,” anh giải thích, “với hai trái ô liu.”

“Jane?” Leigh hỏi.

“Tôi không uống.” Jane nhắc nhở cô, vẻ mặt của cô nhẹ nhàng khiển trách Leigh vì không nhớ là Jane không uống rượu. Mặc dù những thế hệ trước của gia đình Sebring tất cả đều được nổi tiếng cho những thói hư tật xấu của họ như những tài năng của họ, Jane Sebring không vượt qua bất cứ sự yêu chuộng nào của họ. Cô không uống rượu hay hút thuốc, cô ghê tởm thuốc phiện, và cô điên cuồng về mặt thể chất. “Tôi sẽ có một ít nước đóng chai, nếu cô có nó.”

“Chúng tôi có nó.” Leigh nói.

“Tôi thích Weltzenholder,” Jane nói thêm. “Nó được đóng chai ở Alps. Họ chỉ xuất khẩu một ngàn thùng đến Mỹ mỗi năm. Tôi mua một trăm thùng một lúc.”

“Tôi xin lỗi, nhưng chín trăm thùng khác đã đến tay ai đó ngoài chúng tôi.” Leigh nói nhẹ. “Cô thích uống thứ gì khác không?”

“Pellegrino cũng được.”

Leigh gật đầu và nhìn Hilda. “Tôi muốn uống trà, Hilda. Cảm ơn chị.”

Jason nhìn Hilda như thể để đảm bảo là cô đã xa ngoài tầm nghe trước khi anh hỏi một câu hỏi, nhưng Hilda hoàn toàn đáng được tin cậy. Jane là một người ngoài cuộc sẽ thích thú lặp lại mọi thứ cô ta nghe cho bạn bè, người lạ, cũng như các phóng viên. Leigh muốn bóp cổ anh đã mang cô ta theo.

“Cô có tin tức gì về Logan không?” anh hỏi Leigh ngay khi Hilda biến mất khỏi ngưỡng cửa.

“Không có gì cả. Chuyện anh biết cũng nhiều như tôi.”

Anh nhìn thực sự hết hồn. “Cung ạ, chuyện này thật là khó tin, không thể tưởng! Chuyện gì có thể đã xảy ra với anh ấy chứ?”

Anh ấy đã chết... Tôi biết điều đó... Anh ấy đã chết... Tôi biết điều đó... Leigh căng người cố gắng chặn một chuỗi thánh ca khủng khiếp đập liên hồi trong não của cô. “Tôi không biết.”

“Tôi có thể làm chuyện gì không?”

Leigh lắc đầu. “Cảnh sát đang làm mọi thứ họ có thể làm. Cảnh sát Trưởng Trumanti đã gửi trực thăng, xe tuần tra, và thanh tra lên núi để tìm anh ấy.”

“Cô thì sao? Cô cảm thấy thế nào? Thật sự kìa?”

“Cả người tôi cứng nhắc và đau đớn, và tôi trông giống như địa ngục, nhưng đó là tất cả. Ngoài việc chồng của tôi bị ch... mất tích.” cô chỉnh sửa, cố khôi phục một cơn sóng nản lòng và đau buồn khác dâng trào lên.

Jason rơi vào im lặng, trông có vẻ bất lực, đau khổ và hoàn toàn thông cảm, nhưng chỉ trong một lát. Vẻ mặt của anh tỉnh bơ hầu như ngay lập tức và anh đưa ra đề tài ảnh hưởng đến sự thịnh vượng cá nhân của mình và do đó có tầm quan trọng tối đa đối với anh. “Cô có nghĩ nó sẽ giúp cô để đi làm trở lại mau không?”

“Về mặt thể chất, tôi chắc có thể quản lý nó vào tuần tới”

“Tuyệt vời! Đó là cô gái của tôi! Cô là một kị binh. Tôi biết tôi có thể trông mong là cô sẽ...!”

“Nhưng về mặt tinh thần thì không.” Leigh cắt ngang một cách mạnh mẽ.

“Tôi không thể nghĩ về bất cứ chuyện gì khác ngoài Logan. Tôi thậm chí sẽ không có thể nhớ những lời đối thoại của tôi.”

“Chúng sẽ trở về với cô ngay phút cô bước lên sân khấu.”

“Có lẽ chúng sẽ,” Leigh nói, để cho tia nhìn của cô chuyển sang Jane, “nhưng tôi không có một chút cảm xúc nào còn sót lại để đầu tư vào chúng. Cô hiểu mà, phải không Jane?”

“Hoàn toàn.” Jane nói. “Tôi thậm chí đã cố giải thích cho Jason cách cô đang cảm nhận lúc này, nhưng cô biết vở kịch quan trọng đối với anh ấy hơn cả.”

Leigh không ngờ là người nữ diễn viên thực sự có vẻ phần nộ khi cô thêm vào một cách thẳng thắn, “Jason sẽ không quan tâm nếu cô đang bị gắn vào máy hỗ trợ để sống, miễn là họ có thể rút điện và dựng cô lên đủ lâu để nói lời đối thoại của cô.”

“Không hoàn toàn đúng.” Jason nói, nhìn chua chát. “Tôi sẽ sửa lại cảnh trên sân khấu của cô để cô có thể nói lời đối thoại của cô khi nằm.” Anh ngừng lại đủ lâu để lấy cốc rượu mát tin của anh từ cái khay Hilda đang chìa ra cho anh. “Tôi là đồ con hoang ích kỷ.” anh tuyên bố với nụ cười không ăn năn hối hận. “Nhưng cô phải thừa nhận,” anh thêm vào với cái nháy mắt với

Leigh, “rằng tôi là đồ con hoang ích kỷ xuất sắc.”

Leigh cho rằng anh đang cố gắng làm một sự giải trí không thỏa đáng và làm phân tâm cô, và cô cố mang lại cho anh một nụ cười mệt mỏi.

Vì không có câu trả lời nào từ Leigh để khuyến khích thêm những lời nói đùa, Jason ngừng nói về mình và bầu bạn bằng một cuộc thảo luận về những nhận xét huy hoàng của vở kịch của anh, số vé bán được, và vấn đề về ánh sáng, và tiếp theo với vẻ giận dữ mô tả về cuộc cãi vã mới nhất của anh với đạo diễn của vở kịch. Leigh để cho anh nói, nhưng lời nói của anh không bao giờ thực sự thâm nhập vào cô. Tựa người vào cạnh ghế xô pha, cô nhìn miệng anh di chuyển, và cô máy móc nhìn về phía Jane khi người phụ nữ kia nói chuyện, nhưng cô không có ý thức về những gì họ đang nói và thậm chí không quan tâm về nó.

Khi Jane cuối cùng đứng lên để rời khỏi, Leigh nhận ra rằng cô sẽ phải đối phó với chỉ một mình Jason thôi, và cô hầu như hối tiếc việc rời khỏi của người nữ diễn viên.

“Robert và Lincoln yêu cầu tôi gửi lời thăm hỏi cô.” Jane bảo cô.

Leigh đã không có bất cứ suy nghĩ nào đến với những diễn viên trong vở Blind Spot cho đến giây phút đó. “Làm ơn gửi lời thăm hỏi họùm tôi. Vợ của Robert sinh con chưa?”

“Vâng, là một bé gái.”

Để cố gắng hồi thúc sự khởi hành của Jane, Jason đi về phía tủ áo trong tiền sảnh, nơi Hilda đã treo áo choàng của họ. Lấy cái áo choàng lông chồn của Jane ra khỏi giá treo, anh đưa nó lên như một người đầu bò vẫy cái khăn của anh ta. “Jane, cô sắp bị trễ cho suất diễn chiều rồi!” Anh đưa đẩy nhẹ cái áo choàng để nhấn mạnh. “Cung ả, dứt cái mông nổi danh của cô vào áo choàng để cô có thể bắt đầu rời khỏi.”

“Anh ta luôn đáng ghét như thế này ư?” Jane hỏi Leigh như cô mang lại cho cô ta cái bóp tay nhẹ để từ biệt.

Bị giật mình bởi tình trạng thù địch thực sự trong giọng nói của Jane, Leigh nói, “Anh ấy rất bị căng thẳng lúc này. Đừng nghĩ là bị xúc phạm. Anh ấy có một vở kịch với hai vai nữ quan trọng và chỉ có một nữ diễn viên nổi tiếng điền vào đó.”

Thay vì hồi âm cho câu đó, Jane do dự, nhìn lướt qua Jason, và sau đó nói một cách vụng về, “Thực ra, tôi đến đây hôm nay vì đó là điều khiến tôi muốn nói với cô, chạm mặt. Tôi muốn cô biết rằng tôi vô cùng xin lỗi về tai nạn của cô. Tôi sẽ không giả vờ là tôi không mong mồn để được đóng vai

của cô từ khi tôi đọc kịch bản của Blind Spot, nhưng tôi muốn tự mình xứng đáng thắng được vai đó, không phải theo mặc định và không phải bằng một bi kịch.”

Leigh không ngờ là cô tin cô ta. Jane nổi tiếng đầy tham vọng và tự cho mình là quan trọng, nhưng cô không tiết lộ lòng tự tin quyền rũ thông thường của cô. Cô trông căng thẳng và hơi mệt mỏi, và cô thực sự cau mày khi cô nhìn khuôn mặt của Leigh. “Ít ra là cô sẽ không cần giải phẫu.”

“Không, và tôi chắc chắn là cô sẽ có nhiều vai chính nếu cô quyết định ở lại New York thay vì quay lại Hollywood.”

Không cho đến khi sau khi Jane rời khỏi Leigh nhận biết là Jane đã dùng từ “bi kịch” để mô tả sự biến mất của Logan.

“Bây giờ.” Jason tán tưng ngay khi anh đóng cửa lại ở phía sau Jane, “Chúng ta có thể nói và nói và nói!”

Leigh thực sự không biết làm thế nào để cô có thể chịu đựng thêm một hoặc hai phút nữa của những lời nói đùa dồn dập của Jason, nói chi đến việc một hoặc hai giờ. Cô không biết làm sao anh có thể mong đợi là cô sẽ quan tâm đến bất cứ thứ gì anh đang nói, và cô không biết làm thế nào để tập trung vào bất cứ chuyện gì anh nói. Hilda cung cấp cho cô một giải pháp bất ngờ: “Courtney Maitland muốn lên và gặp bà,” cô nói từ cửa bếp. “cô bé ấy rất dai dẳng. Cô ấy nói là cô ấy sẽ ăn cắp chìa khóa thang máy để lên đây và dựng lều ở ngoài tiền sảnh nếu bà không để cho cô ấy vào đây vài phút.”

Leigh thực sự mỉm cười với một khả năng thực sự là Courtney sẽ làm chính xác điều đó. Mặt khác, nếu Courtney có ở đó, cô bé ấy sẽ làm chệch hướng một vài câu chuyện của Jason. “Bảo cô bé lên đây, Hilda.”

“Ai là Courtney Maitland?” Jason yêu cầu, trông có vẻ ít hài lòng với triển vọng phải chia sẻ sự bầu bạn của Leigh với bất cứ một người nào khác.

“Cô bé ấy là một thiếu nữ đang sống với một gia đình trong toà nhà của tôi trong khi học một khoá học đặc biệt ở trường. Tôi đã gặp cô bé vài tuần trước đây trong đại sảnh.”

“Tôi ghét trẻ em nói chung,” Jason trả lời, “và đặc biệt là thanh thiếu niên.”

“‘Thanh thiếu niên’ mà anh đang nói có IQ của một thiên tài, và tôi nghĩ cô bé rất tuyệt.”

*

Chương 23.

Jason đang ở trong nhà bếp chỉ cho Hilda cách chuẩn bị những gì anh muốn ăn vào buổi trưa khi Courtney Maitland đến, vì vậy Joe O'Hara ra mở cửa cho cô bé vào. “Tôi sẽ bảo Courtney giữ cuộc viếng thăm ngắn thôi.” anh nói với Leigh.

“Không, đừng làm vậy. Tôi muốn cô bé ở lại một lúc.”

“Chỉ đừng để cho con bé kéo bà chơi bài rum-mi với cô ta,” anh nói, mở cửa, “vì con bé chơi gian lận.”

“Cháu không có.” Courtney phản kích, bước vào tiền sảnh.

Qua vai của cô, Leigh cười với lời tuyên bố của cô bé mười sáu tuổi trong trang phục thịnh hành nhất. Cao ngồng, mong manh, và ngực lép, cô bé đang cột mái tóc đen gọn sóng thành một cái đuôi to ở bên tai trái của cô bé, một cái khăn choàng cổ len đỏ quanh cổ của cô, áo thun trông đầu in chữ Nirvana, một cái quần jean với những cái lỗ khổng lồ trên đầu gối và ở đùi, và một đôi giày lính, không cột giây. Cho bông tai, cô bé chọn những gì có vẻ là một cây kim tây vàng dài ba inch.

“Cô không nhận biết là cháu và Joe biết nhau.” Leigh nói.

“Cháu đã lên đây chơi trong lúc cô ở bệnh viện.” Courtney giải thích. “Đó là cách duy nhất cháu có thể tìm hiểu được bất cứ chuyện gì.”

Ở phía trước ghé xô pha, Courtney nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của Leigh, và đây là lần đầu tiên Leigh nhìn thấy vẻ ngoài trang nghiêm của cô bé, nhưng nhận xét của cô bé cũng vẫn bất kính một cách đặc trưng. “Chà.” cô bé nói. “Khi cháu nhìn thấy hình ảnh xe của cô trên TV được đưa trở lại đây trên chiếc xe thu dọn đồ tai nạn, cháu cứ nghĩ cô trông giống như cô đã bị một tai nạn vô cùng tệ hại.”

“Cô trông ra sao?”

“Như là cô đã bị trượt pa tanh vậy.” cô bé nói với nụ cười tinh quái. “Trên khuôn mặt của cô.”

Leigh cười, và âm thanh của nó có vẻ xa lạ và không quen thuộc đối với cô.

“Cô có khách hả?” Courtney hỏi khi giọng nói của Jason vọng ra từ nhà bếp.

“Nếu cô có khách, cháu có thể trở lại sau.”

“Không, đừng đi. Thực ra, cháu sẽ làm một đặc ân cho cô nếu cháu ở lại. Người đàn ông ở đây là người bạn thân nghĩ rằng một cuộc đàm thoại chỉ là những gì cô cần, nhưng cô đang hơi gặp rắc rối tập trung vào những vấn đề mà anh ta quan tâm ngay bây giờ.”

O'Hara đứng gần ở đó, chờ để hỏi Courtney nếu cô bé muốn uống gì. “Sao

bà không bảo Courtney chơi bài rum–mi với anh ta?” anh nói một cách bực tức. “Anh ta sẽ nhả túi trong nửa giờ và cần mượn tiền đi tặc–xi đây.”

Courtney mang lại cho anh vẻ ngoài phẫn nộ. “Cháu sẽ cư xử đàng hoàng.” cô hứa với Leigh. “Cháu sẽ lắng nghe chú ấy rất chăm chú và nói những chuyện đúng đắn.”

“Chỉ như bản thân cháu là được. Cô không lo lắng về bất cứ thứ gì cháu có thể nói. Cô lo về những gì Jason có thể nói trước mặt cháu.”

“Thật sao? Đó là một sự chuyển đổi. Cha cháu thường bị toát mồ hôi bất cứ khi nào cháu đi vào phòng với người lạ ở đó.” Với O’Hara cô bé nói, “Nếu chú muốn cố thắng tiền của chú lại, cháu sẽ cho chú cơ hội sau ở trong nhà bếp.”

“Tôi sẽ đi tìm một cái máy ATM (máy rút tiền) trong khi chờ đợi. Cháu muốn thứ như thường lệ – coca cola – với rượu anh đào và một ít xi–rô sô–cô–la phải không?”

“Chúa ơi, nghe có vẻ kinh tởm quá!” Jason nói, đi vào với cái đĩa trong tay phải của anh và rượu máctin trong tay trái của anh.

Leigh giới thiệu họ với nhau. “Courtney đang học chương trình viết đặc biệt ở Columbia cho những sinh viên trung học tài năng.” cô bảo Jason khi anh đặt đĩa của anh và ly rượu trên bàn cà phê. Với một cái liếc, anh nhìn cái quần jean rách tả tơi của cô bé và đôi giày tác chiến cũ rích, và loại bỏ cô bé với cái nhún vai. “Tốt.” anh nói không chút quan tâm.

Leigh co người bởi sự thô bạo của anh. “Courtney, đây là Jason Solomon, người viết vở kịch Blind Spot.”

“Nó được nhận xét hay khi Leigh diễn trong đó.” cô bé nói, ngồi cẩn thận trên ghế xôpha của Leigh.

Jason cau mày khó chịu với ngẫu hứng sử dụng tên của Leigh của cô bé rồi nhắm đến cô bé trong giọng nói bề trên của một người trưởng thành thuyết giảng một đứa bé tám tuổi kém phát triển. “Cô Kendall,” anh nhấn mạnh, “là một nữ diễn viên xuất sắc, nhưng phải có hơn sự diễn xuất xuất sắc để làm một vở kịch Broadway được thành công.”

Thay vì trả lời, Courtney búng ngón tay của cô bé, đứng bật dậy, và đi vào nhà bếp. “Cháu quên bảo với O’Hara đừng bỏ đá vào ly coca cola của cháu.”

Ngay khi anh nghĩ cô bé đã ra ngoài tầm nghe, Jason ngả người về phía trước. “Cô có biết gia đình mà con bé đang sống chung trong toà nhà của cô không?”

“Không.”

“Tốt, cô phải cảnh báo họ. Tôi biết một cặp vợ chồng giàu có khác, để cho sinh viên nghèo khổ dọn về với họ trong khi cô ta đi học. Cô ta đã cảm dỗ

con trai của họ khi cậu ta về nhà nhân Lễ Giáng Sinh, cô ta có thai, và tôn họ cả một gia tài để hồi lộ cô ta. Cô ta muốn cậu ta kết hôn với cô ta! Những đứa con gái như Courtney có tham vọng xã hội rất lớn. Họ đi học dựa vào học bổng trong khi cố gắng lấy lòng với những gia đình giàu có, không chút ngờ vực giống như gia đình mà con bé đang sống chung...” Anh nhìn qua vai của anh, nhìn thấy Courtney đang đi về phía họ với ly Coke trong tay của cô bé, và dừng lại.

Leigh cân nhắc đến chuyện làm rõ mọi chuyện với anh, nhưng cô đã quá thất vọng trong những giả định của anh đến nỗi cô quyết định hoặc là để cho Courtney xử lý nó hoặc là để anh nghĩ bất cứ điều gì anh muốn. Cô cười với Courtney khi cô bé ngồi xuống ghế xô pha. “Cháu đã tìm hiểu được bài tập cho lớp báo chí của cháu chưa – bài tập tính đến phân nửa điểm tổng kết của cháu đây?”

Courtney gật đầu. “Tụi cháu phải phỏng vấn một người nổi tiếng nhất hoặc có ảnh hưởng nhất mà tụi cháu có thể tìm được, và hơn nữa thường là nếu người được phỏng vấn càng quan trọng, thì điểm của tụi cháu sẽ cao hơn. Điểm cũng sẽ được dựa vào chất lượng của cuộc phỏng vấn, sự độc nhất vô nhị của sự ‘trình bày’ mà chúng cháu sẽ thu được từ cuộc phỏng vấn, chất lượng nào mới hoặc thông tin khác thường nào mà tụi cháu rút ra từ người đó, và chất lượng toàn diện của bản báo cáo của tụi cháu. Chỉ có một điểm A được cho thôi. Cháu có điểm trung bình cao nhất lớp ngay bây giờ, nhưng không ở biên độ lớn, cho nên áp lực là thật sự trên cháu.”

“Cháu có bất cứ ý tưởng về người nào mà cháu muốn phỏng vấn chưa?”

Cô bé bắt Leigh một nụ cười có tội. “Cô là người đầu tiên cháu nghĩ đến, nhưng tụi cháu phải khai thác xung quanh cho... thông tin mới, những bí mật bị chôn vùi, những thứ mà không người nào khác đã khám phá ra trong cuộc phỏng vấn của họ. Dù là cô có bất cứ bí mật sâu thẳm, đen tối, cháu sẽ không muốn phản bội chúng cho bất kỳ ai.”

“Cám ơn cháu cho chuyện đó.” Leigh nói với thờ dãi nhẹ nhõm. “Còn ai khác mà cháu có trong đầu không?”

“Còn chưa. Camille Bingley sắp phỏng vấn Tổng giám mục Lindley – ông ấy là người bạn của cha bạn ấy. Bạn ấy nghĩ là bạn ấy có thể làm cho ông tiết lộ những tin tức mới về những vấn đề trong Giáo hội Công giáo ngay bây giờ. Bố của Brent Gentner là bạn của Thượng nghị sĩ Kennedy, và Brent khẳng định rằng bạn ấy có thể được phỏng vấn với Thượng nghị sĩ.” Cô bé ngừng lại để nhấp thức uống. “Để cho cháu hơn hẳn Camille và Brent, cháu phải phỏng vấn Đức giáo hoàng hoặc tổng thống.”

Giọng của Jason thích thú. “Cháu nghĩ là cháu có thể làm được điều đó à?”

“Nếu cháu muốn. Vấn đề là Đức Giáo hoàng vô cùng ốm yếu, và tổng thống đã đưa cho nhiều cuộc phỏng vấn...”

“Dù là điều đó không đúng, họ có thể là hơi khó khăn cho cháu để đạt đến.”

Jason chỉ ra một cách hợm mình.

Courtney há miệng ở anh như thể cô bé không thể tin nổi bất kỳ người nào chậm hiểu như anh ta. “Cháu sẽ không đích thân gọi điện thoại cho họ. Cháu sẽ gọi Noah và yêu cầu anh ấy làm chuyện đó.”

“Noah – như trong ‘the ark’ hả?” Jason nói đùa.

Noah’s ark – Cựu ước – người được Đức Chúa trời phán là phải đóng một chiếc thuyền lớn để chở mình, gia đình mình và các loài vật đi tránh nạn hồng thủy

“Noah – như anh trai của cháu.”

“Tôi hiểu rồi. Anh trai của cháu, Noah, có số điện thoại trực tiếp với Đức Giáo Hoàng và tổng thống chẳng?”

“Cháu không rõ về Đức Giáo Hoàng. Chúng cháu không phải là người Công giáo, nhưng Noah đã tặng đất nơi...”

Đột nhiên Jason ghép tên của anh trai cô bé với họ của Courtney, và nghĩ ra tên của một tỉ phú nổi danh ở Florida. “Anh của cháu là Noah Maitland ư?” anh kêu lên.

“Đúng.”

“The Noah Maitland?”

“Cháu chắc chắn là có những người khác cùng tên. Cháu không biết là Noah được cấp bản quyền tên của anh ấy chưa. Anh ấy có lẽ đã thử, tuy nhiên.” cô bé thêm vào với nụ cười bất kính.

Leigh biết chuyện gì sẽ đến sau đó, và cô chuẩn bị tinh thần. Jason là người sử dụng ngôn ngữ xuất sắc, nhưng anh đã phạm phải lỗi công khai chọc tức một đứa trẻ mười sáu tuổi có IQ của một thiên tài và tuyệt đối không có những sự ức chế xã hội nào về việc nói bất cứ thứ gì cần nói để làm kẻ thù của cô bé sừng sốt không nói nên lời. Leigh đã từng nhìn thấy Courtney làm điều đó vào một vài dịp khác.

“Noah Maitland từ Palm Beach ư?” Jason tiếp tục dai dẳng.

“Đúng.”

Jason há hốc miệng ở khuôn mặt trẻ trung, đầy tàn nhang và một thân hình chưa phát triển. “Sao chuyện này lại có thể xảy ra chứ?”

“Giống như nó luôn xảy ra: trùng gặp tình trùng, sự thụ tinh xảy ra...”

“Ý tôi là,” Jason cắt ngang, “Tôi có cảm giác Noah Maitland ở vào tuổi bốn mươi.”

“Đúng vậy. Noah và cháu có cùng bố, nhưng khác mẹ.”

“À.” Jason nói, tâm trí của anh chắc hẳn đang tập trung vào khả năng thu được một người hậu thuẫn khác cho vở kịch trong tương lai, một người hậu

thuần với cái túi không đáy. Cố gắng chuộc lại sự lãnh đạm hiển nhiên của anh lúc nãy đối với cô bé, anh bắt đầu liên tục moi móc Courtney với hàng loạt câu hỏi anh cho là người khác phải hỏi những đứa trẻ mười sáu tuổi. “Và cháu còn có chị em hoặc anh em nào khác không?”

“Không, nhưng cha cháu đã có bốn đời vợ, vì vậy cháu chắc chắn là ông ấy đã cố thử qua.”

“Chắc cháu thật sự cô đơn khi cháu lớn lên.” anh nói với vẻ cảm thông.

“Đâu có. Hai trong số những người vợ của cha cháu trẻ tuổi gần bằng cháu. Cháu chơi chung với họ.”

Jason đực mặt ra nhìn vào cô bé, mắt của anh mở to, miệng của anh hơi mở, và Leigh với lấy tay Courtney và mang lại cho cô bé cái bóp tay âu yếm. “Courtney, cháu không nhận biết, nhưng đây là một dịp quan trọng. Thông thường, Jason chịu trách nhiệm trong cách nói những chuyện làm cho mọi người trông y như anh ấy ngay bây giờ.”

Jason đi đến cùng kết luận, và trong chốc lát anh nhìn chăm chăm vào Courtney với những gì có vẻ là bức tức ngạc nhiên, sau đó anh ngả người ra và toét miệng cười với cô bé. “Tôi dám cá cháu là của nợ hạng nhất.”

“Không.” cô bé chỉnh sửa anh một cách hãnh diện, “Cháu là của nợ thuộc đẳng cấp quốc tế.”

Từ khi Jason và Courtney dường như đã thiết lập một thoả thuận ngừng bản thân tình hợp lý, Leigh dựa lưng vào ghế xô pha và kéo tấm khăn màu anh đào mà cô đã sử dụng lúc nãy lên bọc quanh người cô.

Tiếng nói của họ xa dần, và bao bọc xung quanh cô.

Mắt cô nhắm kín...

Cô bị giật mình đánh thức khi Jason hôn má của cô. “Tôi đang rời khỏi. Cái tôi của tôi không chịu được một sự sỉ nhục khác. Không chỉ nữ chủ nhà ngủ thiếp trong khi tôi đang nói chuyện, nhưng một đứa bé ngỗ nghịch bực mình vừa mới vượt nhẹ tôi năm mươi đô-la trong hai ván bài rum-mi trong nhà bếp.”

Khi anh rời khỏi, Leigh nghe tiếng O’Hara và Courtney đánh bài trong nhà bếp một lát, sau đó cô buộc chính mình phải đứng dậy. Michael Valente sẽ đến vào bất kỳ lúc nào, và cô quyết định tạt nước lạnh trên khuôn mặt của cô và chải tóc của cô lại. Cho gần một tuần lễ, cô đã làm mình kiệt sức với sự căng thẳng, không thể ngủ, run rẩy từ bên trong và bên ngoài. Bây giờ cô

gần như không thể đặt một chân này vào phía trước chân kia.

*

Chương 24.

Một ngày sau khi cabin được định vị, Shrader và Littleton chỉ mất một tiếng đồng hồ ở toà án hạt địa phương để thu được một bản sao thuế bất động sản có tên người sở hữu và địa chỉ được biết cuối cùng.

Mất hai ngày tiếp theo mới định vị được người thừa kế của người sở hữu đã qua đời, một người cháu trai đang ra khơi trên du thuyền của anh ở Caribbean. Vào sáng Chủ nhật lúc bảy giờ, cuối cùng thì anh cũng trả lời cuộc gọi từ radio trên con tàu của anh. Anh nói với Shrader mọi thứ anh có thể nhớ về bất động sản của ông anh ở Catskills, bao gồm sự hiện hữu của một nhà để xe hẹp được xây ở phía sau sườn đồi trong suốt thời kỳ đầu của những năm 1950. Ban đầu dự định như là một nơi trú bom, nó đã được khoét lõm vào đá, hỗ trợ với những thanh gỗ, và có nhiều hàng kệ nơi các hộp hàng hoá và đồ viện trợ khẩn cấp đã từng được lưu trữ.

Sau đó, mất chưa đầy một tiếng đồng hồ cho cảnh sát hạt định vị lối vào của nơi trú bom/để xe. Cánh cửa mở ra phía ngoài, và tuyết trên sườn đồi đã trượt xuống, tạo một đồng tuyết không lồ phải được dọn sạch hoàn toàn trước khi họ có thể mở nó ra. Sau một tiếng đồng hồ xúc tuyết, một cảnh sát cuối cùng có thể mở rộng một cánh cửa đủ để rọi ánh đèn bin của anh vào bóng tối của chỗ lõm bên sườn đồi.

Bốn chữ cái bằng crôm bóng loáng đập vào mắt anh: JEEP.

*

Chương 25.

Shrader rước Sam ở căn hộ của cô một tiếng đồng hồ sau khi chiếc xe jeep đã được phát hiện, nhưng bác sĩ pháp y và CSU đã ở tại hiện trường khi anh và Sam đến. Anh dừng xe lại sau vài chiếc xe khác đỗ ở trên đường cái, và với Sam dẫn đầu, họ đi xuống con đường trơn trượt đầy tuyết bị giẫm nát bởi một cuộc diễu hành của những đôi giày boot nặng từ hôm thứ Sáu.

Ca-bin nằm sát vào một ngọn đồi với những nhóm cây cao lớn ở phía sau, vị trí mang lại một nơi trú ẩn ở phía sau trong khi tạo ra một tầm nhìn ngoạn mục, không bị cản trở của phong cảnh ngọn núi ở mặt trước. Chỗ trú bom/nhà để xe ở gần đó và ở phía sau của cùng ngọn đồi. “Ai sẽ nghĩ có một cái lỗ trong ngọn đồi chết tiệt ở đằng sau nơi này chứ?” Shrader bình luận khi họ lê bước ngang qua ca-bin, theo sau một con đường mới của những dấu chân vòng quanh đồi để ra phía sau.

McCord đang đứng ngay bên ngoài cánh cửa ga-ra đang mở quan sát Đơn vị Hiện trường tội ác NYPD cẩn thận lòng sục nội thất chật hẹp, thu lượm tang chứng và chụp hình. Hai thành viên nữa của đơn vị đang đứng bên ngoài với anh, chờ để được vào bên trong khi có chỗ.

“Chúng ta có gì?” Shrader hỏi McCord.

McCord bắt đầu trả lời, nhưng M.E. (bác sĩ pháp y), một người đàn ông cứng cáp với hai gò má đỏ hoe và cái mũ che tai màu xanh, đi qua ngưỡng cửa ngay lúc đó và cho là câu hỏi đã được hướng đến anh. “Chúng ta có một cái xác chết, Shrader.” Herbert Niles nói một cách vui vẻ. “Một xác chết đẹp, được bảo tồn một cách hoàn hảo, nhờ cái tủ đá ngầm mà ông ta đã và đang ngồi vào. Ông ta bây giờ nhìn không đẹp trai như ông ta nhìn trong giấy phép lái xe của ông ta, nhưng đó chắc chắn là Logan Manning.”

Trong khi M.E. nói, anh đi vào ga-ra, chồm người vào xe gíp và cẩn thận nâng cổ tay thứ nhất rồi cổ tay kia, lau mỗi tay ở phía mu bàn tay, ngón tay, và lòng bàn tay với những miếng gạc sử dụng để lấy dấu vết ni-trát tìm trong tàn dư của thuốc súng. “Chúng ta cũng đã có những gì có vẻ là một vết thương đạn tự bắn vào thái dương phải...”

Sam di chuyển qua một bên và có tầm nhìn đầy đủ của cơ thể một người đàn ông rũ xuống giữa vô-lăng và cửa xe, cửa sổ tài xế bên cạnh đầu của anh ta tung tóe máu và não, cửa sổ của hành khách hơi mở và còn nguyên vẹn.

“Vũ khí thì sao?” Shrader thúc thêm.

“Có một khẩu ba mươi tám ly đặc biệt – đã bắn gần đây, với hai đầu đạn rỗng trong ổ đạn, nằm gần chân của nạn nhân...” ngừng lại để bỏ miếng nệm dính cuối cùng vào túi bằng chứng và viết xuống bộ phận cơ thể nơi anh mới lấy mẫu. “Một viên đạn bắn xuyên qua sọ của ông ta và đi ra bên trái, xuyên qua phía cửa sổ tài xế và dính vào bức tường trái.”

“Còn cái thứ nhì thì sao?” Shrader hỏi.

“Tôi nghĩ là chúng ta có thể kết luận một cách hợp lý là ông ta đã không bắn phát thứ nhì sau khi ông ta bắn nát óc của ông ta ra. Điều đó có thể có nghĩa là ông ta đã bắn trượt phát đầu riêng của ông ta khi ông ta nhắm nó lần đầu, hay – có khả năng hơn – và đây là giả thuyết tôi thích – ông ta đã bắn phát đầu tiên cách đây một năm vào một lon bia rỗng trên hàng rào.”

Từ khi chuyển đến Đội trọng án, Sam đã làm việc với chỉ hai M.E. khác. Cả hai đều không có tính hài hước như công việc họ đã làm. Herbert Niles phụ trách văn phòng M.E., và mặc dù những lời nhận xét lém lỉnh của anh, anh được báo cáo là thậm chí còn chu đáo hơn là những người M.E. với đầu óc nghiêm trang làm việc dưới tay anh. Cô nhìn lướt qua McCord, nhưng anh đang theo dõi một nhân viên CSU, người đã ngưng không chụp ảnh và đang sử dụng đèn pin kiểm tra những hộp đồ cũ kỹ và vật chứa đựng trên những ngăn kệ thép. Anh ta đang tìm vỏ đạn thứ nhì.

Niles thụt người ra khỏi xe gíp và cời găng tay cao su của ông. “Anh sáng thật là tội trong cái hang này, và pin của xe jeep đã bị chết, nên chúng ta không thể sử dụng đèn pha của nó. CSU có nhiều đèn hơn với họ, nhưng không có chỗ trống nào cho chúng ở đây cho đến khi chúng ta đem chiếc xe ra ngoài.” Ông nhìn những người đàn ông đang chờ bên ngoài với McCord. “Tôi xong việc rồi. Hãy mang chiếc xe ra, sau đó chúng tôi sẽ bỏ ông Manning vô bao và gắn thẻ tên lên và tôi sẽ đưa ông ta trở về đồn. Sau đó, nơi này hoàn toàn thuộc về các người.”

Anh nhìn McCord. “Tôi nghĩ là anh muốn biết những gì trên các miếng gạc đó ngay buổi sáng, Mack?”

Thay vì trả lời, McCord nhướn lông mày của anh.

Niles nói với một tiếng thở dài. “Được. Tôi sẽ báo cho anh biết trong vòng khoảng bốn tiếng đồng hồ. Điều đó mang lại cho tôi ba tiếng rưỡi để lái xe quay trở lại thành phố và nửa tiếng đồng hồ để nghiên cứu những miếng gạc dưới kính hiển vi. Giả sử cái xác chết của ông ta đã không bị hâm nóng trong đó trong suốt tuần trước, bất cứ tàn dư bột nào trên tay của ông ta sẽ còn ở đó, và những miếng gạc sẽ nhặt được nó. Anh sẽ phải đợi cho đến ngày mai để cho chúng tôi so sánh dấu chỉ tay và bắt đầu phần còn lại của quá trình. Đừng mong nhiều từ tôi cho T.O.D. (giờ tử vong).” anh thêm vào. “Cơ thể

của Manning đã được bảo tồn một cách hoàn hảo với không có dấu hiệu rõ ràng nào của sự suy thoái.”

“Không thành vấn đề,” McCord nói. “Thanh tra Littleton đã tính ra giờ tử vong của Manning.” Đây là lần đầu tiên anh thực sự nhìn Sam khi cô đến. “Phải không?”

Sam đẩy trượt kính mát xuống sống mũi của cô và quan sát anh một cách quở trách qua vành kính vì đã đưa cho cô một đề thi khác. “Tôi cho là thời gian tử vong của ông ta là vào Chủ nhật vừa qua, giữa ba giờ chiều đến ba giờ sáng ngày hôm sau – có lẽ gần với ba chiều, ngày Chủ nhật.”

“Sao cô lại nói vậy?” Niles hỏi.

“Có vài inch tuyết trên xe gíp trong ga-ra, nghĩa là Manning đã mang chiếc xe vào trong đó ít lâu sau hai giờ chiều, khi tuyết thực sự bắt đầu rơi. Lúc ba giờ sáng, hầu như có một feet rưỡi tuyết trên mặt đất, cho nên tuyết đã trôi giạt xuống đây đã chặn cánh cửa hoàn toàn, cản trở ông ta di chuyển chiếc xe vô ra. Cánh cửa vẫn còn chặn lại bởi tuyết sáng nay, có nghĩa là ông ta đã ở trong đó trong suốt thời gian này.”

“Nghe có vẻ tốt đối với tôi.” Niles nói, ghi nhanh phần lưu ý về thời gian của cô.

McCord muốn nhìn quanh quất bên trong cabin. “Tôi đã nhìn ảnh CSU chụp vào tuần trước,” anh nói với Littleton, “nhưng tôi muốn cô và Shrader chỉ cho tôi những gì các người đã nhìn thấy và chỉ ra chỗ của mọi thứ.”

Họ đang đứng trong căn phòng chính vài phút sau, thảo luận những chiếc ly trong bồn rửa chén và sự hiện diện của một cái túi ngủ duy nhất, khi một trong những nhân viên CSU thúc đầu của anh vào bên trong ngưỡng cửa mở. “Chúng tôi đã tìm được vỏ đạn thứ nhì, thưa Trung úy.”

Tất cả ba người cùng quay lại ngay lập tức. “Nó ở đâu vậy?” McCord hỏi.

“Kẹt ở những thanh gỗ bên vách phải của gara.”

Xe gíp đã được đẩy ra bên ngoài và đã được lấy dấu in và được kiểm tra sợi thớ, để trống chỗ bên trong cho những cây đèn điện năng cao chạy bằng pin của CSU. “Chúng tôi sẽ phát hiện ra nó sớm hơn nếu chúng tôi có được ánh sáng sớm hơn.” Anh đi đến bức tường ở bên phải và chỉ một cái lỗ trong cột gỗ cách mặt đất khoảng bốn feet rưỡi. “Có cái gì ở phía trước nó trên kệ không?” Sam hỏi.

“Không. Không ai cố giấu nó. Chúng tôi chỉ không thể nhìn thấy điều đó cho đến khi chúng tôi thấp sáng nơi này lên.”

Lặng lẽ, Sam đánh giá chiều cao của cái lỗ vì mới được khám phá ra và quay lại, so sánh nó với chiều cao của cánh cửa sổ hành khách đã mở của xe

góp.

“Thú vị, phải không?” Shrader nói, đạt đến cùng kết luận với Sam.

“Tôi giả định là cánh cửa sổ của hành khách đã được quay xuống khi anh đến đây?” Shrader hỏi anh.

“Nếu nó được quay xuống ngay bây giờ, nó cũng đã được quay xuống khi chúng tôi đến đây.”

“Đó có phải là câu trả lời chắc chắn không?” Shrader nói một cách sốt ruột.

“Hay đó là ‘tôi nghĩ vậy, nó lẽ ra phải là, có lẽ là...’.”

“Những cánh cửa sổ điều khiển bằng điện và pin xe đã bị chết, vì vậy nó phải được quay xuống khi họ đến đây.” Sam nhỏ tiếng chỉ ra.

“Tôi biết là vậy.” Shrader nói cáu kỉnh. “Tôi chỉ là không muốn nghe bất cứ câu trả lời ta đây vào ngày nghỉ của tôi.”

“Nó chắc chắn là đã được quay xuống khi chúng tôi đến đây, thưa Thanh tra.” câu trả lời tôn trọng hơn.

“Cảm ơn anh.” Shrader đập lại.

Một tiếng đồng hồ sau khi Niles rời khỏi với cơ thể của Manning, Sam và Shrader đi lên đường cái theo sau McCord. “Bây giờ là hai giờ ba mươi chiều.” McCord nói. “Đến lúc chúng ta quay lại thành phố, Niles sẽ biết là Manning có cầm khẩu súng ba mươi tám khi nó nhả đạn hay không. Một khi chúng ta biết được điều đó, chúng ta có thể trực tiếp ghé thăm người vợ góa bụa và quan sát cách bà ta đón nhận tin tức này.”

“Tôi sẽ để cho hai người xử lý việc đó.” Shrader bảo anh. “Tôi đã lỡ bữa tiệc sinh nhật của cháu gái tôi hôm nay, và tôi muốn ghé qua đó và gặp nó trước khi nó đi ngủ. Không thành vấn đề nếu Sam quay trở về với anh chứ?”

“Không sao cả.” McCord nói.

Sự thu hút bất ngờ của cô đối với McCord hôm qua đã làm cho Sam bất ngờ và quá lo lắng đến nỗi cô đã hết sức cố gắng, và rất thành công để tống nó ra khỏi tâm trí khi cô đi ngủ. Kết quả là cô có thể sử dụng ba tiếng rưỡi trong xe với anh, nói về những chuyện không gì đặc biệt cả, mà chút cảm xúc vì sự thu hút của anh. Không còn những lời nói đùa giữa họ trên chuyến đi trở lại thành phố, không có những đối đáp kích thích hoặc những lời bình luận cá nhân.

Chỉ có hai chuyện làm phiền Sam trong đó: một, cô thà là nhớ tất cả những chuyện đó, và hai, cô không nghĩ McCord thậm chí nhận thấy nó đang thiếu vắng.

Ngay trước sáu giờ chiều, McCord ghé vào tiệm tạp hóa mua bánh xăng—

uých, và trong khi Sam đợi trong xe, Herbert Niles gọi điện thoại đến. Anh ta vẫn còn xem xét lại những mẫu tang chứng sau cùng dưới kính hiển vi điện tử, nhưng anh ta muốn đem lại những phát hiện của anh ta đến với Sam ngay khi cô nhắc lên điện thoại di động của McCord từ chỗ ngồi và trả lời nó. “Không có tàn dư nào trên tay phải của Manning,” Niles kể cho cô nghe, “vì vậy ông ta không giơ tay lên trong tư thế phòng thủ khi viên đạn được bắn ra. Tôi có tàn dư trên những ngón tay của bàn tay phải của ông ta, cho nên không có nghi ngờ gì là tay của ông ta đã ở trên vũ khí khi nó được bắn ít nhất là một trong các phát súng đó. Nhưng cô biết tôi còn thấy được tàn dư ở chỗ nào khác nếu anh ta đã bóp cò khẩu súng đó mà không có bất cứ ‘sự giúp đỡ’ nào không?”

Sam nêu ra một vị trí duy nhất khác mà anh ta đã lấy mẫu: “Ở phía sau mu bàn tay của ông ta.”

“Đúng. Tôi đang quan sát miếng gạc lấy từ phía sau mu bàn tay phải của ông ta ngay bây giờ, và nó rất sạch sẽ. Cô có một vụ án mạng, không phải là tự sát, cô Thanh tra.”

Sam cố không nghe như đã bị bắt ngờ như cảm giác của cô khi cô chuyển tiếp sự phát hiện của Niles đến cho McCord vài phút sau: “Niles đã gọi đến. Có bàn tay của người khác bọc bên ngoài tay của Manning và cầm khẩu ba mươi tám ly – khi nó bắn ra.”

“Không có bột tàn dư ở phía sau lưng bàn tay của ông ta ư?” Nụ cười của McCord chậm chạp và thỏa mãn.

Sam lắc đầu. “Không. Tàn dư duy nhất là ở trên ngón tay bàn tay phải của ông ta.”

“Tôi biết là vậy.” McCord nói nhỏ nhẹ. “Tôi biết nó sẽ ra là như thế này ngay khi CSU moi vỏ đạn thứ nhì ra khỏi bức tường. Nó luôn làm cho tôi kinh ngạc...”

“Chuyện gì?”

“Những sai lầm ngớ ngẩn mà tên giết người đã làm.”

*

Chương 26.

Courtney liếc nhìn đồng hồ trong nhà bếp. “Gần sáu giờ rồi, và cháu có nhiều bài vở phải làm cho lớp học ngày mai.”

“Cháu không muốn tiếp tục nữa à?” O’Hara nói một cách nhẹ nhõm, cộng lại điểm số. “Tại sao dừng lại lúc này, khi tôi vẫn còn một ít tiền trong quỹ hưu bổng của tôi chứ?”

“Cứ gọi cháu là người có lòng từ tâm đi.”

“Cháu là một kẻ cờ gian bạc lận. Cháu có lừa luôn tiền bạc của những người mà cháu đang sống chung không?”

Cô bé cười toe toét khi đút những con bài vô hộp. “Gia đình Donnellys một là ra ngoài, không thì ngủ...” điện thoại reo, và vì Hilda đã đi xem phim, O’Hara đứng dậy để trả lời. Khi anh gác máy một lát sau, anh cau mày lại.

“Là về ông Manning ư?” Courtney lo lắng hỏi.

“Không. Là từ Michael Valente. Anh ta đang ở dưới đại sảnh. Bà Manning đang mong đợi anh ta.”

“Chú ấy như thế nào?”

“Tôi chỉ biết anh ta là một rắc rối lớn cho bà Manning. Cháu đã nhìn thấy chuyện gì đã xảy ra khi đám phóng viên phát hiện được là bà ta đã ở cùng với anh ta vào ngày thứ Sáu ở trên núi. Cháu sẽ nghĩ là bà ta đang ăn nằm với tên ác quỷ hoặc có chuyện gì đó chỉ bởi vì ngồi vào trực thăng của anh ta. Tôi đã ở chung với hai người họ mỗi giây, và không có chuyện gì xảy ra cả. Không có gì. Bà Manning thậm chí không gọi anh ta bằng tên của anh ta nữa kia.”

“Cháu chưa bao giờ nghe về chú ấy cho đến khi cháu nhìn thấy tất cả những tin tức về chú ấy trong tuần nay.” Courtney thừa nhận. “Mặc dù vậy, cháu đoán là chú ấy vô cùng nổi tiếng.”

“Đúng, cho rất nhiều chuyện tôi tặc. Tôi nợ cháu mười sáu đô-la.” Anh moi tiền ra khỏi túi của anh và đặt nó trên bàn.

“Chú ấy có vẻ như là một người xấu vào cái ngày chú ở bên cạnh chú ấy không?”

“Để tôi nói như thế này nhé – tôi sẽ không thích ở gần anh ta khi anh ta nổi nóng. Đám cảnh sát hôm đó đã chọc tức anh ta, nhất là gã cảnh sát Harwell, và Valente không thích vậy. Anh ta trở nên rất, rất im lặng... và mắt của anh ta trở nên thật sự, thật sự lạnh lẽo... hiểu ý tôi không?”

Trí tò mò của Courtney trỗi dậy. “Chú ấy trông giống như... kẻ giết người ư?”

“Vâng, cháu có thể nói thế.”

“Có lẽ cháu nên lưu lại trong lúc chú ấy ở đây, chỉ để đảm bảo là Leigh được ổn.”

Chuông cửa trước reo vang, và O’Hara gạt bỏ lời đề nghị của cô bé. “Tôi sẽ gần bên trong lúc anh ta ở đây, nhưng tôi nghĩ không có chuyện gì để lo lắng cả. Từ những gì tôi đã đọc được mấy năm qua, anh ta có liên quan đến nhiều vụ làm ăn kinh doanh che đậy, nhưng anh ta đã không làm bất cứ chuyện bạo lực nào trong một thời gian dài.”

“Thật làm cho người ta yên tâm đấy.” Courtney nói một cách chế nhạo.

“Vậy thì, có lẽ chuyện này sẽ làm cho cháu yên lòng hơn...” anh nói với cái nháy mắt tâm sự. “Ngày hôm đó ở miền núi, cảnh sát bảo bà Manning đứng đợi ở trên đường chính trong khi họ kiểm tra ca-bin. Khi không có ai quay trở lên để kể cho chúng tôi nghe bất cứ thứ gì, Valente bế Bà Manning lên và mang bà ấy trong cánh tay của anh ta đi băng qua tuyết, xuống ca-bin. Sau đó anh ta bỗng bà ta quay trở lại đường chính. Anh ta trở thành Ngài Galahad thực sự khi anh ta ở gần bà ta.”

“Thật sao?” Courtney thở ra. “Thật là... thú vị.”

“Tôi sẽ gọi cho cháu khi chúng tôi nghe bất cứ tin gì về ông Manning.” O’Hara hứa trên đường đi về phía phòng khách.

Thay vì tự mình rời khỏi từ cánh cửa giao hàng trong nhà bếp, Courtney lặng lẽ đi đến ngưỡng cửa vào phòng ăn. Dựa vai vào khung cửa, cô bé quan sát kỹ người đàn ông cao lớn, vai rộng đi xuống những nấc thang trong tiền sảnh dẫn vào phòng khách. Theo những gì cô đã đọc và nghe về anh trong tuần nay, Michael Valente là một người lão luyện trong việc trốn tránh các phóng viên như anh đã trốn tránh những nỗ lực muốn đưa anh vào tù.

Anh chắc chắn là một người “nổi tiếng”, nhất là hiện giờ.

Cô đã có một số sự kiện “mới và khác thường” về anh.

Là chủ đề của cuộc phỏng vấn, anh có thể chứng minh có nhiều sức hấp dẫn hơn Đức giáo hoàng hoặc tổng thống.

Cô bé quan sát nụ cười trang trọng của anh khi anh đưa cả hai tay ra cho Leigh và nói, “Tôi đã thật lo lắng về cô.”

Giọng của anh lắc mạnh Courtney. Anh có giọng nói thật tuyệt vời, sâu trầm và đặc biệt. Nếu anh không là một tên tội phạm, anh có thể dùng giọng nói đó để có lợi thế to lớn vào ngành ra-đi-ô hoặc truyền hình.

Cô bé bước ra ngoài với O’Hara, tia nhìn của cô chuyển sang cái hộp trắng bằng phẳng lớn mà Valente đã trao cho anh khi anh ta bước vào nhà. Nhét dưới cánh tay của O’Hara là một cái túi nâu, vụn lại trên miệng, Courtney cho là nó chứa chai gì đó với hàm lượng cồn.

“Cháu còn ở đây à?” Joe hỏi cô với vẻ bất ngờ.

“Cháu đang rời khỏi, nhưng cháu muốn được nhìn thấy Valente tận mắt.” cô bé trả lời, đi theo anh vào nhà bếp. “Cái gì trong hộp thế?”

“Tôi không biết.” anh nói, đặt nó trên bàn. “Nhưng nếu tôi phải đoán, tôi dám chắc nó là bánh pizza.”

“Chú ấy đem lại cho cô ấy bánh pizza ư?” Courtney kêu lên với cười gượng ép. “Bánh pizza ư? Chú ấy sở hữu một chiếc máy bay trực thăng và toàn bộ một dãy cao ốc ở Thành phố New York – Cháu sẽ nghĩ là chú ấy sẽ mang đến bữa ăn bảy món từ Le Cirque, với một vòng đeo tay kim cương để làm vòng cột khăn lau miệng chứ.”

“Thật sao? Tôi nghĩ cháu biết nhiều về anh ta hơn tôi rồi đấy.”

“Cháu không biết nhiều về chú ấy, nhưng cháu sẽ điều tra.” Cô mở nắp của cái hộp trắng phẳng và lắc mạnh đầu với nỗi khiếp sợ. “Ôi, kinh quá!”

Đang cố gắng nghĩ ra cách để mở một trong những cái lò nướng, O’Hara nhìn qua vai của anh để xem chuyện gì đã làm cho cô bé la lớn.

“Là bánh pizza chưa nướng.” cô bé nói, chỉ tay một cách cáo buộc tới món đồ, “Phủ những con tôm khổng lồ.” Cô bé lại lắc mạnh đầu. “Vậy mà là người Ý à?”

“Tôi không biết. Riêng tôi thì thích xúc xích hơn.”

“Cháu ghét tôm trong tất cả các món ăn có nó.” Cô bé mở túi giấy nâu, lấy ra một chai rượu vang đỏ từ bên trong, và xem xét kỹ lưỡng nhãn hiệu. “Chú này là một người thực sự lạ lùng. Chú ấy uống một chai rượu vang đỏ ba trăm đô la với bánh pizza tôm.”

Đầu óc của O’Hara ở trên nhiệm vụ đang làm. “Valente bảo tôi đặt nó vào trong lò. Thông thường, tôi sẽ bảo anh ta đừng xía vào chuyện của người khác, nhưng bà Manning đã không ăn miếng nào mấy ngày nay. Cháu có biết làm sao để bật cái lò này không?”

“Khó đến mức nào chứ?” Courtney trả lời, đổi chỗ với O’Hara, anh bắt đầu mở nút chai rượu ở cái tủ bàn ở giữa nhà bếp. Trong một khoảnh khắc ngắn, cô bé quan sát một dãy nút và núm vặn trên bốn cái lò nướng thép không gỉ xây vào bức tường gạch, đầu óc nhanh nhẹn của cô bé nhanh chóng tính toán khả năng có thể xảy ra. “Cái này.” cô bé nói một cách chắc chắn. Và thay đổi thời gian trên đồng hồ.

*

Chương 27.

“Tôi không biết chỗ Logan giữ bất cứ thứ gì ở đây.” Leigh giải thích cho Michael Valente khi cô bật đèn trong văn phòng của Logan. Cô đi đến bàn của anh và ngồi xuống cái ghế da. Văn phòng của Logan rất khác thường, rất cay đắng, nó có cảm giác rất sai vì cô có thể ngồi tại cái bàn chạm khắc từ thể kỷ mười tám của anh.

Cô không suy nghĩ về chuyện đó, cô với lấy tay cầm trên ngăn kéo giữa. Ngăn kéo đã bị khoá. Cô thử những ngăn kéo bên phải. Chúng bị khoá. Ngăn kéo bên trái cũng vậy. Bối rối, cô nhìn lên. “Tôi... tôi xin lỗi. Tôi không biết là chúng bị khoá.” Hất đầu về phía một dãy tủ hồ sơ được xây trong vách với gỗ sồi ở mặt trước và cô đứng dậy. “Có lẽ tài liệu mà ông đang tìm nằm trong những cái tủ này.”

“Từ từ đi, tôi không vội.” anh nói một cách lịch sự, nhưng cô có thể cảm thấy anh nhìn cô khi cô đi ngang qua phòng, và nó làm cô không được thoải mái. Giọng của anh làm Leigh không thoải mái. Hay có lẽ những gì làm cô không thoải mái là sự có mặt của anh ở đây khi cô nhận biết, lần đầu tiên, chông cô đã bắt đầu khoá lại mọi thứ, trong nhà riêng của anh.

Tủ đựng hồ sơ tất cả cũng đều bị khoá.

“Tôi nghĩ Brenna – thư ký của tôi – có thể biết nơi Logan cất chìa khoá.” Cô ngồi xuống bàn làm việc của Logan và gọi cho Brenna từ điện thoại của anh. Brenna có mặt ở nhà, và cô biết Logan khóa học bàn và tủ của anh, nhưng cô không hình dung được là Leigh có thể tìm được chìa khoá ở đâu.

“Tôi rất ái ngại là ông phải rời khỏi lần thứ hai với tay không, Leigh nói, dừng lại để tắt đèn trong văn phòng.

“Đừng như thế. Tôi có thể chờ những tài liệu mà tôi cần cho đến khi cô tìm được chìa khoá.”

Leigh đi trở lại vào phòng khách và dừng lại ở ghế xôpha, dự định có nên mời anh ngồi xuống vài phút hay là tiễn anh ra cửa nếu anh sẵn sàng rời khỏi. “Tôi không nhớ là tôi đã từng cảm ơn ông cho việc đã cho tôi sử dụng trực thăng của ông vào tuần trước, và bỗng tôi qua lại trên tuyết.”

Kéo ngược hai vạt áo khoác thể thao của anh, anh đút tay vào túi quần. “Thực ra, có một cách cô có thể cảm ơn tôi về tất cả mọi chuyện. Lần cuối cùng cô đã ăn là khi nào vậy?”

“Tôi không thấy đói.”

“Tôi có cảm giác có thể là như vậy. Như là cách để cảm ơn tôi, tôi mong cô sẽ ăn tối với tôi đêm nay.”

“Không, tôi...”

“Tôi đã không ăn gì từ sáng đến giờ.” anh ngắt lời. “Tôi có mang bữa tối theo với tôi. Lối nào là vào nhà bếp vậy?”

Leigh há hốc miệng với anh, kinh ngạc và bực mình về sự độc đoán của anh. Kiểu tóc đất tiền của anh, áo khoác thích hợp, và cái cà vạt ba trăm đô la mang lại cho anh bề ngoài của sự giàu có, thanh lịch và có giáo dục, nhưng không gì có thể bù đắp được sức mạnh cứng như đá hoa cương trong nét mặt của anh, vẻ thách thức gay gắt trong quai hàm khó chịu của anh, hoặc cái nhìn lạnh lùng, lóe sáng cô đã thoáng thấy trong đôi mắt có màu hổ phách của anh khi Harwell sỉ nhục anh. Logan đã nhầm Michael Valente cho một doanh nhân có thể bị chế ngự, có thể tiên đoán được, nhưng anh không phải là vậy. Anh không giống vậy một chút nào.

Mặt khác, tuần trước anh đã gặp nhiều phiền toái vì cô, vì thế cô dẫn đường vào nhà bếp.

Căn phòng lớn vắng tanh, nhưng cả bốn cửa cái lò nướng đang rực sáng, và có hai ly rượu trên cái tủ bàn bên cạnh đĩa, khăn lau miệng, và một con dao lớn. Valente cởi áo khoác của anh và phủ nó trên lưng ghế, sau đó anh trao cho cô một trong những ly rượu. “Uống một ít đi.” anh ra lệnh khi cô lắc đầu và bắt đầu đặt nó xuống. “Nó sẽ giúp cho mọi thứ.”

Leigh không chắc anh nghĩ nó sẽ giúp được những thứ gì, nhưng cô uống một ngụm vì cô chỉ là kiệt sức để chống đối với bất cứ thứ gì, đặc biệt là cái gì đó không quan trọng. Cô cảm thấy ảnh hưởng của rượu mạnh trong khoảnh khắc.

“Uống thêm một chút nữa đi. Làm nó vì tôi.”

Cô uống một ngụm khác. “Ông Valente, ông thật là tốt bụng, nhưng tôi không thấy đói hay khát lắm.”

Anh nhìn chăm chăm vào cô trong sự im lặng dò hỏi, ly rượu trong tay phải của anh, bàn tay trái của anh đút sâu vào túi quần của anh. “Trong tình huống này, tôi nghĩ sẽ thích hợp hơn nếu cô gọi tôi bằng tên của tôi.”

Cái nút căng thẳng thần kinh siết chặt dạ dày của Leigh. Giọng nói của anh... mắt của anh... thái độ của anh... “Tôi thực sự là một người rất lễ nghi.”

Thay vì đáp lại, anh quay lại và đi đến những cái lò nướng. Hơi cúi xuống,

anh xem xét bất kể thứ gì trong đó qua lớp kính của cánh cửa lò. “Tôi đang thắc mắc về một chuyện.” anh nói quay lưng lại phía của cô.

“Gì cơ?”

“Tôi gửi cho cô một giỏ lê trong bệnh viện. Cô có nhận được nó không?”

Bị giật mình và bối rối, Leigh nhìn chăm chăm vào lưng anh. “Vâng, tôi đã nhận được, chỉ là không có tám thiệp đi kèm với chúng. Tôi xin lỗi. Tôi không nhận biết chính ông là người đã gửi chúng.”

“Điều đó giải thích được là tại sao.” anh nói.

“Tôi thích ăn lê... “ Leigh bắt đầu, dự định cảm ơn anh về chúng bây giờ.

“Tôi biết cô thích.”

Sự khó chịu của cô bắt đầu tăng dần. “Làm thế nào mà ông biết được chuyện đó?”

“Tôi biết rất nhiều thứ về cô. Uống thêm một ít rượu vang nữa đi, Leigh.”

Chuông báo động bắt đầu la hét trong não của Leigh. Giọng nói đó. Cô biết giọng nói đó! Cô lặp lại mệnh lệnh cụt lủn của anh cùng với những thứ khác giống chúng: *Mặc cái này cho anh... Uống cái này... Yêu anh... Uống thêm một chút nữa... Làm nó vì tôi.*

“Tôi biết cô thích ăn lê, cô thích bánh pizza tôm, và cô ghét hầu hết tất cả các loại rau.” anh tiếp tục, lưng của anh vẫn xoay lại với cô. “Tôi biết cô dễ bị cháy nắng, và cô không thích bất kỳ loại xà phòng nào với mùi hương mạnh. Tôi cũng biết cô không phải là một người ‘rất lễ nghi’.” Anh dừng lại để nhặt lên hai miếng nệm nhấc nôi nằm cạnh lò.

Đằng sau anh, Leigh nhặt lên con dao lớn nằm trên bàn, trái tim cô đập thình thịch vì sợ hãi và tức giận. Cô có thể nghe tiếng yếu ớt của tivi – một cuộc đua xe chở gia súc – đến từ phòng của O’Hara ở cuối hành lang và quanh góc. Cô không nghĩ Joe sẽ nghe cô nếu cô la hét lên.

“Sự thật là,” Valente tiếp tục khi anh lấy bánh pizza và hất nó lên kệ đá hoa cương, “cô bẩm sinh là một người tử tế và động lòng. Cô sẽ mất thời gian để nói chuyện với bất cứ người nào mà cô nghĩ bị cô đơn hoặc đang cần được khuyến khích, cô không thể chịu nổi việc làm tổn thương tình cảm của bất kỳ người nào, và cô sẽ làm hết sức mình để tìm ra cái gì đó để thích hầu hết tất cả mọi người. Bao gồm cả tôi.”

Anh quay lại và nhìn thấy con dao trong tay cô.

“Ra khỏi đây ngay!” Leigh rít lên một cách dữ dội. “Ra khỏi nhà tôi ngay trước khi tôi la hét lên và gọi cảnh sát.”

“Đặt con dao xuống! Có chuyện quái gì vậy?”

“Ông đã và đang theo lén tôi! Chính ông! Tôi biết giọng nói của ông. Chính ông là người đã gởi hoa, và quà cáp...”

“Tôi không phải là kẻ đi lén theo cô.”

Leigh bắt đầu lùi về phía điện thoại trên bức tường gần tiền sảnh, và anh tiến tới, sánh bước cho mỗi bước của cô. “Trái lê,” cô giải thích dài dòng với vẻ tổ cáo. “Trái lê và bánh pizza và xà phòng!”

“Thực phẩm – tôi thường hay nhìn cô mua chúng.”

“Ông đã nhìn thấy tôi mua chúng khi ông đi theo lén tôi!”

“Đặt con dao chết tiệt đó xuống ngay!” anh nói cùng lúc cô chạm phải bức tường.

“Tôi sẽ gọi cảnh sát.” Cô xoay quanh lại và chộp lấy điện thoại.

“Cô sẽ không làm bất cứ thứ gì như thế!” anh đập mạnh ống nghe vào giá đỡ, lấy tay của anh che nó, và ép cơ thể của anh vào cô, kẹp cô và con dao của cô, giữa bức tường và cơ thể của anh. “Bây giờ thả con dao chết tiệt xuống ngay.” anh ra lệnh bằng một giọng nhỏ ghê sợ, kê sát tai cô. “Đừng làm tôi phương hại cô khi lấy nó từ tay cô.”

Thay vì thả nó, Leigh bóp chặt tay cầm hơn. Số phận đã làm mọi thứ mà nó có thể để hành hạ cô. Cô không sợ bất cứ thứ gì anh có thể làm đối với cô.

“Xuống địa ngục đi.” cô rên rỉ.

Cô càng hoài nghi mù mịt khi câu nói đó làm anh chặc lưỡi. “Tôi rất vui mừng khi nhìn thấy em không còn đờ người khi em gặp nguy hiểm nữa, nhưng tôi quá già để khoe khoang lại kỹ năng chiến đấu của tôi cho em, và ngoài ra, tôi sợ nếu tôi để cho em đi, em sẽ xiên tôi với con dao chết tiệt đó trước khi tôi có thể nói cho em biết tôi là ai.”

“Tôi biết ông là ai, đồ khốn kiếp!”

“Em cho tôi một lát được không!”

Leigh bị ép vô tường, má phải của cô ép sát vào nó. “Tôi có sự lựa chọn không?”

Câu hỏi đó làm anh thích thú. “Em là người giữ con dao. Người có con dao luôn được sự lựa chọn đầu tiên về chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo. Đó là luật.”

“Ông đã học được điều đó ở trong tù hả?” cô cúi kính, nhưng cô đang bắt đầu cảm thấy ngu ngốc gần bằng sự tức giận của cô.

“Không, tôi biết nó trước đó từ lâu.” anh trả lời một cách ôn tồn. “Và tôi nhớ nó cách đây 14 năm khi em rời khỏi ngôi chợ của Angelina vào lúc đêm khuya với vài trái lê và bánh pizza tôm. Hai tên khốn đã đe dọa em ở trên đường. Tôi đưa em về nhà sau đó.”

Toàn bộ cơ thể của cô cứng đờ. “Falco?” cô thốt ra sau khi khoanh khắc sừng sốt. “Anh là Falco ư?”

Anh lùi bước để cô có thể xoay lại, và mở to mắt nhìn chăm chăm vào một

cách ngạc nhiên vào khuôn mặt của anh. Anh chìa tay ra. “Tôi có thể có con dao bây giờ chứ – không phải là hướng nhọn đâu.” anh nói đùa.

Leigh đưa nó cho anh, nhưng cô không thể rời mắt khỏi anh. Anh là một phần của quá khứ của cô, và cô cảm thấy cảm động vì anh đã quay trở lại vào cuộc sống của cô ở điểm thấp nhất của nó và đang cố gắng để “cứu” cô một lần nữa trong cách nào mà anh có thể – và rất ít lòng cảm kích từ cô. Một cách vô thức cô chìa tay ra cho anh, cảm giác như một người thân khi anh nắm lấy chúng vào tay anh. “Tôi không thể tin chính là anh! Tôi không thể tin anh đã che giấu một khuôn mặt như thế này bên dưới hàm râu khủng khiếp. Và anh đã thay đổi tên của anh. Mẹ của anh thế nào?”

Anh cười với hàng loạt nhận xét của cô, một nụ cười nhanh, duyên dáng đến sững sờ thay đổi nét mặt của anh và làm Leigh giật mình và nhớ là họ đang cầm tay nhau. “Em đã nghĩ hàm râu của tôi khủng khiếp lắm sao?”

Cô nhanh chóng rút tay lại, nhưng không hề cố gắng rút khỏi cảnh âm cúng của khoảnh khắc. “Tôi đã cho là anh đã che dấu cái gì đó khủng khiếp phía sau nó.”

“Một cái cầm yếu đuôi chãng?” anh đề nghị. Anh lấy bánh pizza từ kệ bếp bên cạnh lò và chuyển nó sang cái bàn. Ở đó anh bắt đầu cắt nó bằng con dao mà cô đã đe dọa anh mấy phút trước đây.

Leigh bám vào sự trì hoãn ngăn ngui này từ nỗi đau khổ của cô về Logan và với lấy ly rượu trên kệ bếp để giúp cô duy trì nó. “Tôi đã chưa bao giờ nghĩ về khả năng có một cái cầm yếu đuôi. Tôi nghĩ có thể là những vết sẹo từ...”

Anh nhìn lên, chờ đợi.

“Từ những lần đánh đấm – ở trong tù.”

“Vậy thì tốt.” anh trả lời bằng giọng chua chát. “Chỉ để cho em không nghĩ là tôi có một cái cầm yếu đuôi.”

“Mẹ của anh thế nào?”

“Bà ấy đã qua đời.”

“Tôi thật lòng xin lỗi. Tôi rất thích bác ấy. Chuyện đó đã xảy ra khi nào vậy?”

“Khi tôi mười tuổi.”

“Gì cơ?”

“Mẹ và cha tôi chết khi tôi mười tuổi.”

“Vậy thì Bác Angelini là ai?”

“Chị của mẹ tôi.” Anh nhặt lên đĩa của họ, và Leigh mang những ly rượu và khăn chùi miệng đến bàn ăn. “Gia đình Angelinis đã thu nhận tôi sau khi cha mẹ tôi qua đời và đã nuôi tôi với những người con trai của họ.”

“Ồ, tôi hiểu rồi. Vậy thì dì anh dạo này thế nào?”

“Dì ấy rất khỏe. Dì chính tay làm bánh pizza này cho em đây, và yêu cầu tôi

gợi lời chào của dì đến em.”

“Thật quá chu đáo – cho cả hai người.” Leigh nói.

Anh bác bỏ không bình luận và với lấy công tắc đèn, vặn thấp ánh sáng của những ngọn đèn trên đầu trước khi anh ngồi đối diện với cô. “Ăn đi.” anh ra lệnh, nhưng anh nhặt lên ly rượu của anh, Leigh lưu ý, không phải bánh pizza của anh. Anh không đói như anh đã khẳng định lúc nãy. Đó là một mưu mẹo để đảm bảo cô ăn cái gì đó. Cô thấy rất cảm động đến nỗi cô cố gắng làm chuyện đó, và cố không nghĩ về lý do của tất cả những chuyện này có vẻ cần thiết với anh.

“Anh thay đổi tên của anh từ Falco Nipote thành Michael Valente ư?”

Anh lắc đầu. “Em đã nói ngược đấy.”

“Ý anh là tên của anh là Nipote Falco?”

“Không, ý tôi là tôi đã không thay đổi tên tôi, em đã thay đổi nó.”

“Nhưng đó là những cái tên mà bác Angelini đã gọi anh mà.”

“Nipote là ‘cháu trai’ theo tiếng Ý. Falco nghĩa là ‘diều hâu’ theo tiếng Ý. Trong những khu láng giềng cũ, tất cả chúng tôi đều có tục danh. Anh họ của tôi, Angelo được gọi là ‘Dante’ vì anh ấy ghét bị gọi là Angel (thiên thần), và vì anh ấy chắc chắn không phải một thiên thần. Dominick là ‘Sonny’ vì anh ấy là...” anh ngừng lại để suy nghĩ và mĩa mai lắc đầu, “... bởi vì anh ấy đã luôn được gọi là Sonny, thậm chí bởi dượng tôi.” Anh nhìn xung quanh để tìm chai rượu vang, nhận biết nó vẫn còn ở trên cái tủ bàn, và đứng dậy để lấy nó.

“Tại sao anh lại được gọi là Hawk (diều hâu)?” Leigh hỏi khi anh châm thêm rượu vang vào ly của họ.

“Angelo bắt đầu gọi tôi như thế khi chúng tôi còn là trẻ con. Anh ấy lớn hơn tôi ba tuổi, nhưng tôi muốn đi cùng với anh ấy trong những cuộc mạo hiểm của anh ấy. Để giữ tôi tránh xa, anh ấy thuyết phục tôi rằng tôi có một đôi mắt đặc biệt tốt – giống như một con diều hâu – và đám bạn của anh ấy cho tôi làm trạm gác của họ. Tôi hoạt động trong khả năng đó cho đến khi tôi nhận biết là họ đang có tất cả những chuyện vui, còn tôi thì không.”

“Họ có những chuyện vui gì?”

“Em không muốn biết đâu.”

Cô tỉnh táo lại. Anh nói đúng – cô không muốn biết chuyện đó. “Cám ơn anh cho tất cả những chuyện tốt mà anh đã làm – thứ Sáu và đêm nay. Gần như là không thể nào tin được là anh phải gặp nhiều rắc rối vì tôi.”

“Tại sao vậy?”

“Vì, cách đây 14 năm, anh đã không màng trả lời tôi khi tôi nói chuyện với anh nữa kia.”

“Tôi đã gắng sức làm việc đó.”

“Chuyện gì ngáng chân anh vậy?”

Logan ngáng chân tôi, Michael Valente nghĩ, nhưng anh không nói nó. Anh không muốn làm hỏng tâm trạng cô bằng cách đề cập đến người chồng mà cô sẽ không bao giờ nhìn thấy còn sống nữa. “Có lẽ là tôi đã quá nhút nhát.” Cô không đồng ý với cái lắc đầu nhân mạnh. “Lúc đó tôi đã thắc mắc về chuyện đó, nhưng những người nhút nhát không cố tình thô lỗ. Tôi càng tốt với anh, thì anh càng trở nên cộc cằn và thô lỗ. Sau một thời gian, nó rõ ràng là anh không thể chịu nổi tôi.”

“Điều đó hiển nhiên lắm hả?”

Leigh nghe vẻ thích thú mỉa mai trong giọng của anh, nhưng cô đang chú tâm với những câu hỏi khác. “Tại sao anh lại không nói với tôi anh là ai vào buổi tiệc hôm thứ Bảy?” Khi nhắc lại buổi tiệc vui vẻ đó, Leigh không thể kềm chế sự thật tàn bạo của hiện tại xâm nhập vào những suy nghĩ của cô. Cô quên câu hỏi cô đã hỏi anh và nhìn ra cửa sổ bên cạnh cô, cố kềm chế nước mắt.

Như thể anh đã cảm nhận được chuyện gì vừa mới xảy ra với cô, anh không bàn về bữa tiệc. “Tôi đã nói với em tôi là ai trong tin nhắn tôi gửi chung với giờ lên.”

Leigh cố gắng chú tâm vào đề tài duy nhất đó. “Anh chắc đã nghĩ tôi rất bất lịch sự khi không nhắc đến nó khi anh đưa tôi lên núi, hay khi tôi gọi cho anh vào hôm qua, hay thậm chí tối nay.”

“Tôi cho là một là em đã không đọc lời nhắn, hay em đã đọc nó, và không muốn nhìn nhận là quen biết tôi dưới bất cứ tình huống nào.”

Leigh nhìn anh chăm chăm. “Tôi sẽ không bao giờ làm điều đó.”

Anh giữ tia nhìn với cô. “Ngoại trừ là, trong suốt mười bốn năm qua, em đã trở thành một người ‘rất lễ nghi’.”

Cô chấp nhận lời “trêu đùa” nhẹ nhàng đó với nụ cười nhẹ, rồi cô cắn môi để giữ cho mình đừng khóc.

Những giọt nước mắt cứ chực trào ra, mỗi giây phút của mỗi ngày, đến nỗi bất cứ chuyện gì – chuyện tốt, chuyện vui – có thể làm cho cô cảm thấy như muốn khóc mà không báo trước.

*

Chương 28.

Joe O'Hara đi vào nhà bếp khi Michael châm số rượu cuối cùng vào ly của Leigh. Giật mình liếc qua, anh nhìn thấy ánh đèn mờ và một cảnh tượng ám cúng, và cố quay trở ra khỏi phòng. “Xin lỗi tôi...”

“Đợi đã, Joe – đừng đi.” Leigh nói, lo lắng chỉnh sửa ấn tượng của anh. “Tôi muốn giới thiệu với anh một cách chính thức với ông Valente...”

“Chúng tôi đã từng gặp nhau, thưa bà Manning. Bà không nhớ ư? Hôm thứ Sáu vừa rồi đây?”

Mặc dù với tất cả những nỗi đau khổ của cô, Leigh cười với cách diễn đạt gây khó dễ của anh. “Dĩ nhiên là tôi nhớ. Những gì tôi đang cố nói là tôi đã không nhớ rằng tôi biết ông Valente khi tôi nhìn thấy anh ấy hôm thứ Sáu. Cách đây nhiều năm, khi tôi còn học đại học và sống ngay trung tâm thành phố, anh ấy đã làm việc trong tiệm tạp hoá của gia đình anh ấy ở góc đường, và tôi thường hay đi mua sắm ở đó. Anh ấy để râu và tôi không biết tên của anh ấy, nhưng dì của anh ấy – người mà tôi cứ nghĩ là mẹ anh cho đến tối nay – làm bánh pizza tôm chỉ cho tôi thôi!”

Tia nhìn của O'Hara đi từ chai rượu vang trống rỗng, sau đó chuyển thành cáo buộc tới Michael Valente. “Anh đã cho bà Manning uống bao nhiêu rượu vậy?”

“Tôi không có say, Joe. Tôi đang cố giải thích tại sao tôi không nhận ra Michael cho đến tối nay. Anh ấy đã cứu tôi khỏi bị trấn lột – và có lẽ nhiều điều tệ hại hơn – vào một đêm nọ.”

“Và tôi đoán là bà đã quên hỏi tên của anh ta sau đó?” Joe O'Hara ướm lời, nhưng thay vì có vẻ hoài nghi, người tài xế trung thành nghe có vẻ như anh đang cố tin một chuyện khó tin. Anh đi đến gần bàn, sẵn sàng chấp nhận sự giới thiệu trang trọng mà Leigh, trong tâm trạng hiện tại của cô, cảm thấy hoàn toàn là cần thiết.

“Lúc đó tôi biết tên của anh ấy chứ.” Leigh giải thích, “Nhưng vào những ngày đó, mọi người trong láng giềng của Michael đều có tục danh. Anh ấy đã được gọi là Hawk dạo đó – là Falco trong tiếng Ý – và Falco là tên duy nhất mà tôi biết về anh ấy, cho đến tối nay.”

O'Hara đưa tay ra bắt tay Michael Valente, nhưng thông báo của anh không thể nhầm lẫn là một lời cảnh báo đến người đàn ông kia: “Chúng tôi cũng có biệt danh trong xóm của tôi đây.” anh nói một cách thẳng thừng. “Biệt danh của tôi là Bruiser (võ sĩ).”

Leigh nuốt tiếng cười ở sự hồi đáp nghiêm trọng của Michael. “Tôi sẽ nhớ nó trong đầu.”

Khi Hilda trở về từ buổi chiều được nghỉ của cô một lát sau, Joe O'Hara đem lại cùng thông tin về Valente cho cô trong khi Leigh và Michael đứng nhìn. Đó là sự nhẹ nhõm duy nhất thoát khỏi sự đau khổ và sự hồi hộp mà Leigh đã biết trong một tuần nay. Nó đột ngột chấm dứt khi điện thoại reo vang.

Hilda trả lời nó, nói vắn tắt với người gọi, sau đó cô từ từ quay lại bàn. “Thanh tra Littleton và Trung úy Thanh tra McCord đang trên đường lên đây.”

Leigh đứng bật dậy từ bàn và vội vàng đi vào phòng khách, tràn đầy hy vọng và nỗi sợ hãi.

Trong nhà bếp, Hilda lo lắng nhìn O'Hara và hạ thấp giọng của cô. “Thanh tra Littleton muốn chắc chắn là bà Manning không có ở một mình. Cô ấy muốn chắc chắn là có ai đó ở đây với bà ấy.”

“Nghe không có vẻ tốt.” O'Hara nói, tự động quay lại với Michael Valente để nghe ý kiến của anh. “Phải vậy không?”

“Không.” Valente nói chặt chẽ. “Nó không tốt.” Anh gật đầu phía ngưỡng cửa. “Cả hai người cần ra ngoài đó và ở với cô ấy.”

O'Hara đã không gọi ý cho Valente bước vào tầm nhìn cùng với họ. Anh đã nhìn thấy cách Leigh bị đối xử bởi đám cảnh sát khi cô ở bên cạnh anh ta. Thay vào đó, Joe nắm lấy cánh tay của Hilda và họ cùng nhau đi vào phòng khách.

Michael Valente tiếp tục khuất khỏi tầm nhìn, lắng nghe tiếng nói trong phòng khách, không thể bảo vệ cô – hoặc thậm chí đứng bên cạnh cô – trong khi cô nghe cái tin mà anh biết sẽ làm cô thương tổn nặng nề hơn bất cứ mũi dao nào của kẻ đột kích...

Leigh nhìn khuôn mặt của cả hai thanh tra, tâm trí của cô cố từ chối những gì họ vừa nói với cô. “Các người sai rồi! Anh ấy đã không có trong ca bin. Tôi đã ở đó. Các người đã tìm thấy một người khác!”

“Tôi xin lỗi, bà Manning.” Thanh tra Littleton nói. “Không có gì nghi ngờ cả. Cơ thể của ông ấy đã được khám phá ở trong xe của ông ấy, trong ga-ra ẩn sâu trong sườn đồi ở đằng sau nhà.”

Đôi mắt đầy nước của cô rực sáng với những lời buộc tội đau khổ. “Anh ấy đã chết công trong khi các người phí thời gian...”

“Ông ấy đã không bị chết công.” người đàn ông tự xưng là Thanh tra McCord nói với cô một cách không cảm xúc. “Chồng bà đã chết vì một vết thương đạn bắn vào đầu. Vũ khí đang nằm trên sàn xe của ông ta.”

Leigh lắc đầu một cách dữ dội. “Anh bị điên à? Anh đang nói với tôi là anh tìm thấy một người đàn ông tự bắn vào đầu mình trong xe của anh ta và anh nghĩ người đó là chồng tôi hả? Logan sẽ không bao giờ làm điều đó! Anh ấy sẽ không bao giờ làm, không bao giờ, không bao giờ làm điều đó!”

Leigh không tin vào chuyện đó, không tin một chút nào... ngoại trừ chuyện Logan đã chết. Dù cô có đứng đó cố tranh cãi bao lâu đi nữa, cô biết anh đã chết. Anh sẽ về nhà với cô mấy ngày nay nếu anh còn sống. Anh sẽ bò hoặc đi nhờ xe hoặc tự lết về. Cô cảm thấy cánh tay của Hilda choàng quanh vai cô, và cô cuộn lại áo chiếc áo len của cô giống như một đứa trẻ điên cuồng cố gắng hiểu tại sao những người lớn đang trừng phạt nó. “Anh... anh ấy KHÔNG có tự tử, các người nghe tôi nói không?” cô khóc òa lên. “Các người đang nói dối. Tại sao các người lại nói dối chứ?”

“Chúng tôi không nghĩ là chồng bà tự sát.” McCord bảo cô một cách thẳng thừng. “Chúng tôi sẽ biết thêm vào ngày mai, nhưng cho đến lúc này, chúng tôi có lý do để tin rằng một người khác đã bóp cò khẩu súng ngắn của ông ta.”

Trí tưởng tượng sống động đã chọn ngay giây phút đó để hiển thị tình cảnh khủng khiếp – Logan, với khẩu súng giữ ở đầu của anh do một người khác. Một người khác bóp cò, kết thúc đời anh. Kết thúc đời cô. Căn phòng bắt đầu xoay tròn, và cô chộp lấy tay áo của Hilda. Mắt cô đầy nước mắt rất bỏng, cô nhìn người thanh tra tốt bụng, và cô gạt đầu, như thể bằng cách gạt đầu với Sam Littleton, cô có thể buộc người phụ nữ kia cũng phải gạt đầu, và đồng ý với cô. “Anh ta nói sai, phải không? Anh ta sai. Nói là anh ta sai đi.” Cô chìa tay ra với cô ta. “Làm ơn đi. Nói là anh ta sai.”

Giọng nói mềm mại của Thanh tra Littleton đầy sự cảm thông nhưng quả quyết. “Không, bà Manning, anh ấy đã không nói sai. Tôi vô cùng xin lỗi...”

*

Hilda đặt cô lên giường vào đêm đó. O’Hara làm hai ly rượu mạnh và buộc Hilda uống một trong hai ly đó. Anh uống hết phần của anh, và đưa người giúp việc đau khổ về phòng của cô, sau đó anh đi về phòng riêng của anh và uống thêm hai ly nữa, bỏ lại Michael Valente tự mình ra về.

Lúc mười một giờ, Joe đứng dậy để đảm bảo mọi cánh cửa đã được khóa. Anh băng qua được một phần căn phòng khách im ắng khi anh nhận biết là Valente còn chưa rời khỏi. Người đàn ông đang ngồi trên một cái ghế lưng thẳng đứng không được thoải mái, ở đầu kia của phòng khách, cạnh tiền sảnh dẫn đến phòng ngủ chính. Đầu của anh cúi xuống, cẳng tay của anh gác trên đùi, hai tay nắm lại lỏng lẻo ở phía trước anh. Anh đang lắng nghe tiếng khóc đau khổ của người phụ nữ ở dưới hành lang.

Anh đã đóng quân ở đó như một đại đội trưởng.

Khi Joe lặng lẽ di chuyển đến gần, cô quyết định sẽ nói gì, Valente mệt mỏi chà hai tay vào khuôn mặt của anh.

“Anh đang định ngồi ở đó suốt đêm à?” Joe khẽ hỏi.

Người đàn ông kia kéo tay của anh ra và nhìn lên. “Không.” anh nói.

Nếu Joe đã không uống những ly rượu đó, anh sẽ giữ kín nhận xét của anh về động cơ của người đàn ông khác, nhưng vì anh đã uống, vì thế anh đã không làm vậy. Thay vào đó, anh nói, “Anh cũng có thể về nhà và ngủ một chút, Hawk. Anh không thể làm bất cứ điều gì để giữ cho bà ấy tránh khỏi những gì mà bà ấy sẽ trải qua tối nay.”

Valente không xác nhận mà cũng không phủ nhận cách Joe hiểu về động cơ của anh khi ngồi ở đó. Thay vào đó, anh đứng lên và từ từ mặc áo khoác mà anh đã treo trên lưng ghế của anh. “Trong trường hợp đó, Bruiser, tôi sẽ giao cô ấy lại cho anh.”

*

Chương 29.

“Tôi biết đây là thời điểm khó khăn của bà, bà Manning.” Sam Littleton nói khi cô và McCord ngồi trong phòng khách vào sáng hôm sau. Shrader đang ở trong nhà bếp, phỏng vấn người giúp việc, tài xế và thư ký. “Chúng tôi sẽ cố gắng làm cuộc viếng thăm này ngắn gọn nếu có thể.” Sam tiếp tục. “Có vài câu hỏi chúng tôi cần hỏi bà, và vài câu hỏi có lẽ rất khó nghe và thậm chí lỗ mẫn, nhưng tôi đảm bảo với bà là chúng tôi chỉ là đang làm theo thủ tục. Chúng cũng là những câu hỏi mà chúng tôi hỏi bất cứ người chồng hoặc vợ nào khác sau án mạng.”

Sam dừng lại, đợi một sự hồi đáp từ người phụ nữ với khuôn mặt tái xanh, hốc hác ngồi đối diện với cô. “Bà Manning?” Sam nhắc lại.

Leigh rời mắt khỏi ngôi sao biển lớn bằng thủy tinh ở trên bàn kê bên cùi chỏ của McCord. Logan đã yêu thích món đồ thủy tinh xinh đẹp đó ở Newport vào mùa hè năm ngoái, và cô đã làm cho anh ngạc nhiên khi cô đưa nó cho anh khi họ về đến nhà. “Tôi xin lỗi, tôi đang suy nghĩ lan man về một chuyện khác. Cô muốn hỏi tôi chuyện gì?”

“Bây giờ khi bà đã có một vài giờ để điều chỉnh với tin tức bi thảm về cái chết của chồng bà, bà có thể nghĩ ra bất kỳ lý do nào là tại sao lại có người muốn giết ông ấy không?”

Một vài giờ để điều chỉnh ư, Leigh nghĩ một cách không thể tin. Cô sẽ cần suốt đời để điều chỉnh. “Tôi... tôi đã thức suốt đêm qua, suy nghĩ về chuyện đó, và điều duy nhất có chút ý nghĩa nào đối với tôi là nó là một sự kiện ghê gớm, ngoài dự kiến. Có lẽ có một kẻ khủng điên nào đó sống ở trên đó, và hẳn ta cảm thấy – đã tin – nơi đó thuộc về hẳn ta. Sau đó, khi hẳn ta nhìn thấy Logan mang những món đồ vào nhà và cất xe của anh ấy, hẳn rút súng của hẳn ta và – hẳn giết anh ấy.”

“Không may là, giả thuyết đó không được hỗ trợ bởi những sự kiện.” Sam bảo cô. “Khẩu súng ba mươi tám li tìm thấy trên sàn xe của chồng bà đã được đăng ký dưới tên chồng bà.” Khi Leigh nhìn chằm chằm vào cô, Sam nói, “Bà có biết là chồng bà sở hữu một cây súng ngắn không?”

“Không. Tôi không hình dung được.” Leigh không thể, sẽ không tin rằng bất kỳ ai đã thực sự lập kế hoạch để giết chồng cô, vì thế cô cố làm lại một sự kiện mới phù hợp với kịch bản của cô. “Nếu có một tên bệnh thần kinh sống ở cabin, vậy thì có thể là hẳn ta đã đi theo chồng tôi đến xe của anh ấy, và khi Logan rút súng ra, có một cuộc xô đẩy, và khẩu súng bị cướp cò.”

Thanh tra Littleton rõ ràng đã nghĩ là giả thuyết của Leigh khó tin đến nỗi

không thể cân nhắc đến vì thế cô lờ nó và hỏi một câu hỏi khác. “Bà có thể nghĩ ra một số lý do tại sao chồng bà lại cảm thấy ông ấy cần mang theo súng bên mình không?”

Leigh cố nghĩ ra một lời giải thích, bất kể nó kỳ quặc đến thế nào đi nữa. Sau khi một vài khoảnh khắc, cô nói từ từ, “Trong mấy năm gần đây, Logan đã đánh vào việc xây dựng thương mại. Tôi biết có dính líu đến công đoàn, và từ những gì tôi đã đọc, mọi thứ có thể...” Dừng lại. “Không, đợi đã – tôi đã bị theo lén. Đó chắc là lý do tại sao Logan đã mua súng.”

“Lần đầu tiên bà có ý thức về kẻ đi theo lén này là vào lúc nào?”

“Một vài tháng trước. Chúng tôi đã điền bản báo cáo ở sở cảnh sát. Cô có hồ sơ này.”

Sam làm một phần lưu ý, nhưng cô đã biết bản báo cáo của cảnh sát đã được điền vào tháng Chín, sáu tháng sau khi Logan Manning mua khẩu súng ngắn của ông ta. “Bà sẽ mô tả thế nào về mối quan hệ của bà với chồng bà? Các người có hạnh phúc trong hôn nhân không?”

“Vâng. Rất hạnh phúc.”

“Ông ấy có giải bày tâm sự với bà không?”

“Dĩ nhiên.”

“Suy nghĩ cho cẩn thận nhé. Ông ấy có nhắc đến là đang lo lắng về bất cứ chuyện gì – khó khăn trong kinh doanh, chẳng hạn.”

“Kinh doanh của Logan đã và đang cực kỳ tốt. Đặc biệt trong hai hoặc ba năm vừa qua. Anh ấy không có bất cứ khó khăn nào trong kinh doanh cả.”

“Ông ấy có vẻ bận tâm không?”

“Không hơn bình thường.”

“Bà có đồng ý cho chúng tôi nói chuyện với những người ở văn phòng của ông ấy không?” Câu hỏi chỉ thuần túy là khách sáo, vì McCord đã có đầy đủ tên các nhân viên và đã chia đều chúng giữa Sam, Shrader, và bản thân anh để chất vấn sau.

“Vui lòng nói chuyện với bất kỳ người nào cô thích.” Leigh nói. “Làm bất cứ chuyện gì cô nghĩ là cô cần làm.”

“Còn ai khác mà chồng bà có thể tâm sự không, ngoài bà ra đây?”

“Không còn ai cả.”

“Ông ấy không có bất cứ người bạn thân nào ư?”

“Chúng tôi là bạn thân của nhau.”

“Tôi hiểu. Vậy thì bà cũng không có bất cứ người bạn thân nào à? Người mà bà có thể tâm sự đây?”

Cô nói nó theo cách cố tình được thiết kế để làm cho Leigh cảm thấy như một người cô độc chống đối xã hội nếu cô không thể đưa ra tên của bất cứ người bạn nào của họ, và thủ đoạn đó đã được thành công. “Tôi hoạt động

trong ngành giải trí, và bạn bè của tôi hầu hết là ở trong các lĩnh vực nghệ thuật và thế giới giải trí. Họ có xu hướng trở thành những người tận hưởng sự công khai hơn là sự riêng tư, vì vậy họ không giỏi trong việc giữ bí mật – của riêng họ hoặc của tôi. Tôi đã học biết là không tâm sự những gì tôi không muốn xuất hiện trong cột báo của Liz Smith hoặc tờ Enquirer.”

Thanh tra Littleton gật đầu như thể cô hoàn toàn hiểu được, nhưng lời nói của cô chứng minh cô là một người bướng bỉnh khó chịu. “Theo một mục mà tôi đã đọc ở trang sáu trong tờ Post về bữa tiệc sinh nhật của bà, đã có hơn ba trăm người đến đây để ăn mừng với bà. Bà hoặc chồng bà không biết họ nhiều để đôi khi tâm sự chuyện gì đó sao?”

Leigh nhận biết nếu cô không đưa cho Sam Littleton một vài cái tên, cô ta có thể ép cô trong vấn đề vô nghĩa này cho đến khi trời tối, vì vậy cô thầm nhớ lại một vài phút của buổi tiệc của cô, và đưa cho Sam Littleton tên của những người đầu tiên xuất hiện trong đầu cô: “Jason Solomon là một người bạn của tôi.”

“Cá nhân cũng như kinh doanh ư?”

“Vâng. Sybil Haywood là một người bạn khác, cả Theta Berenson cũng vậy...”

“Người họa sĩ ư?”

“Đúng.Ồ, và Sheila Winters. Bác sĩ Winters là một người bạn của tôi cũng như của chồng tôi.”

Sam làm phần lưu ý. “Bác sĩ Winters ư? Chồng bà có vấn đề sức khỏe nghiêm trọng à?”

“Không. Sheila là bác sĩ tâm lý.”

McCord mở miệng lần đầu tiên. “Các người là bệnh nhân của cô ta à?”

Leigh cảm thấy không thoải mái về câu hỏi đó, như thể cô đã đặt bẫy cho chính mình. “Chúng tôi đã gặp cô ấy vài năm trước đây như những bệnh nhân. Bây giờ cô ấy chỉ là bạn thân của chúng tôi.”

“Người nào cần bác sĩ tâm lý vậy?” McCord nói thẳng thừng. “Bà hay chồng bà?”

Leigh gần như muốn kêu anh đừng chõ mũi vào chuyện của người khác, và cô sẽ nói nếu Sam Littleton đã không vội nói, “Bà không cần phải trả lời câu hỏi đó, bà Manning, nếu nó làm bà cảm thấy không thoải mái. Trung úy McCord và tôi đã không làm việc chung với nhau trước đây, nhưng nghe theo câu hỏi của anh ấy, thì chắc chắn anh ấy là một trong những người đàn ông lầy làm tự hào về việc để cho một cơn bệnh cảm trở thành bị viêm phổi chớ không chịu đi khám bác sĩ. Anh ấy có thể thay dầu nhớt trong xe của anh ấy và tự nhủ rằng, chớ không đi gặp nha sĩ.” Cô mỉm cười nồng nhiệt với

Leigh. “Không giống như trung úy, tôi biết những người thông minh, bận rộn có đủ khả năng thường muốn tiết kiệm thời gian và nỗ lực bằng cách tư vấn với các chuyên gia trong mỗi lĩnh vực, dù nó là về xe hơi cơ chế, công nghệ máy tính, hoặc...” cô chuyển nụ cười của cô sang người đàn ông bên cạnh cô “...Y học.”

Leigh đồng ý với Sam đến nỗi cô cảm thấy buộc phải đồng ý với lý luận của Thanh tra Littleton đối với người đàn ông cấp bậc cao hơn cô, và cô giải thích một lý do nhỏ mà Logan và cô đã gặp Sheila. “Logan không biết cách chậm lại và yêu đời. Sheila đã giúp anh ấy nhận biết rất nhanh chóng rằng anh ấy đang thiếu những thứ tốt nhất trong cuộc sống bằng cách gây áp lực cho chính mình.”

Thanh tra Littleton chồm người về phía trước nói một cách nhanh nhẩu. “Có thể nào là chồng bà có thể đã tâm sự với Bác sĩ Winters – như một người bạn của ông ta – rằng ông ta sẽ mua vũ khí, và tại sao ông ta mua nó không?”

“Tôi không biết. Tôi nghi ngờ điều đó. Sheila và Logan thỉnh thoảng ăn trưa chung với nhau, nhưng đơn thuần là xã giao. Họ có cùng một xuất thân và cùng biết nhiều người. Tôi đã gọi cho Sheila sáng nay và kể cho cô ấy nghe về Logan. Cô ấy sẽ kể cho tôi nghe sáng nay nếu anh ấy đã từng đề cập đến việc mua súng.”

“Có lẽ cô ấy không cảm thấy rằng cô ấy có thể nhắc đến hoặc nên nhắc đến. Bà có thấy phiền nếu chúng tôi nói chuyện với cô ấy không?”

Leigh lắc đầu. “Không, nhưng tôi chắc chắn là Logan mua súng vì kẻ đi theo lên.”

Cách diễn đạt của Thanh tra Littleton trở nên âm đạm. “Tôi hy vọng là tôi sẽ chia sẻ với bà kiến thức này, bà Manning, nhưng chồng bà đã mua súng vào tháng Ba – sáu tháng trước khi kẻ đi theo bà xuất hiện.” Trong khi Leigh vẫn còn choáng váng bởi thông tin đó, Thanh tra Littleton nói, “Bây giờ bà có thấy tại sao nó rất quan trọng là chúng tôi cần nói chuyện với bác sĩ Winters không? Nếu chồng bà lo sợ cho mạng sống của ông ấy, ông ấy có thể – thậm chí vô tình – mang lại cho cô ấy một vài ý tưởng tại sao ông ấy sợ hoặc người nào đã làm cho ông ấy sợ.”

“Vậy thì tất nhiên rồi, cứ nói chuyện với cô ấy.”

“Chúng tôi sẽ cần giấy phép viết tay của bà, và tôi chắc chắn rằng bác sĩ Winters sẽ đòi nó, trước khi cô ấy cảm thấy nên vi phạm đặc quyền giữa bệnh nhân và bác sĩ. Bà sẵn sàng cho phép chúng tôi chứ?”

“Được, nếu các người hứa sẽ giữ thông tin được bảo mật.”

“Chúng tôi sẽ rất, rất kín đáo.” Thanh tra Littleton hứa hẹn khi cô xé một tờ giấy nhỏ ra khỏi cuốn sổ và trao nó cho Leigh, cùng với cây bút của cô. “Chỉ cần viết cái gì đó nói là bà cho phép cô ta mang lại cho chúng tôi những thông tin về chồng bà.”

Leigh máy móc làm điều đó, đi theo dù bất cứ nơi nào cô được dẫn đi... hay thúc đẩy. Khi cô trao tờ giấy trở lại cho Sam Littleton, cô nói, “Tôi cứ nghĩ mãi về người đàn ông đã đung tôi rơi khỏi đường vào đêm đó. Có lẽ đó là kẻ đã giết chồng tôi.”

“Chúng tôi đang tìm kiếm ông ta, và chúng tôi đã tăng cường nỗ lực của chúng tôi kể từ khi phát hiện ra chồng bà vào hôm qua. Chúng tôi muốn sự cho phép của bà không chỉ trong việc nói chuyện với các nhân viên của chồng bà, mà còn có thể lấy đi bất cứ hồ sơ nào mà chúng tôi nghĩ có thể là quan trọng đối với vụ án này. Chúng tôi sẽ đảm bảo rằng chúng sẽ không bị thất lạc. Bà có đồng ý không?”

“Được.”

Sam đóng cuốn sổ tay của cô và nhìn McCord. “Anh có bất cứ câu hỏi nào khác không, Trung úy?”

McCord lắc đầu và đứng lên. “Tôi xin lỗi về phản ứng của tôi khi cô nhắc đến Bác sĩ Winters. Thanh tra Littleton đã nói đúng – tôi vẫn tự mình thay nhớt cho xe của tôi, và máy tính của tôi ở nhà đã không hoạt động trong hai năm vì tôi không chịu để cho người khác sửa nó. Nha sĩ duy nhất mà tôi từng biết là người mà bây giờ tôi đang điều tra.”

Leigh chấp nhận lời xin lỗi của anh, nhưng cô giật mình bởi giọng nói khiêm tốn của anh vì nó có vẻ trái ngược với tia nhìn chăm chăm ớn lạnh của anh và nụ cười chiếu lệ. “Bác sĩ pháp y sẽ sẵn sàng trao cơ thể của chồng bà cho bà vào ngày mai.” anh thêm vào. “Báo cho chúng tôi biết về sự sắp xếp tang lễ. Nếu được sự cho phép của bà, chúng tôi muốn có người của chúng tôi có mặt ở đám tang.”

Leigh nắm chặt phía sau ghế xôpha để hỗ trợ, rùng mình với cách tình cờ, tàn nhẫn mà anh nói về ‘cơ thể của chồng cô’ và ‘sự sắp xếp tang lễ’. Logan đã chết. Anh sẽ không bao giờ mỉm cười với cô nữa, không bao giờ kéo cô sát vào cơ thể của anh trên giường khi anh ngủ. Cơ thể của anh đang ở trong nhà xác. Cô đã không có chút ý nghĩ gì trong việc sắp xếp tang lễ, mặc dù Brenna đã nhẹ nhàng đề cập đến vấn đề này sáng nay khi Trish Lefkowitz gọi đến muốn giúp cô. “Tại sao anh lại muốn người của anh ở đó?” cô hỏi khi cô có thể tin giọng nói của chính mình.

“Đề đề phòng, tất cả chỉ có vậy. Bà đã có kẻ đi theo lén, và chồng bà đã bị giết.”

“Hãy làm bất cứ chuyện gì các người nghĩ là cần thiết.”

McCord nhìn qua vai của anh về phía nhà bếp. “Tôi sẽ xem liệu Thanh tra Shrader đã xong chưa.”

Thanh tra Shrader không chỉ là đã xong việc, anh còn đang tận hưởng một tách cà phê và bánh bít-quy làm ở nhà trong khi tài xế tán gẫu với anh về bóng đá.

Ba thanh tra đi xuống thang máy trong im lặng. Để bảo đảm an ninh, tất cả các du khách vào toà nhà Mannings cần phải đăng ký trong cuốn sổ lớn khi họ đến và ký vào đó khi họ rời khỏi. Người quản lý sổ đăng ký là một người gác cửa mặc đồng phục lớn tuổi, bảng tên ghi là ‘Horace’. Ông ta đang ngồi ở cái bàn cầm thạch đen cong vòng ngay trung tâm đại sảnh. “Thật lấy làm tiếc về ông Manning.” Horace nói, trao cho Shrader cây viết để anh có thể ký tên của ba người vào cuốn sổ bọc da lớn mà anh đã ký tên họ vào đó lúc nãy.

Thay vì lấy cây viết, Shrader lấy cuốn sổ và trao cho người gác cửa một lệnh tòa án được gấp lại. “Cái này lệnh của tòa án cho phép chúng tôi lấy theo món đồ này để làm bằng chứng.” anh nói với người gác cửa bị giật mình. “Có cuốn sổ nào khác mà ông có thể sử dụng không?”

“Có – nhưng chúng tôi không được phép sử dụng nó cho đến tháng Giêng, và lúc này chỉ mới tháng 12.”

“Bắt đầu sử dụng một cuốn mới ngay.” Shrader ra lệnh. “Và nếu bất kỳ ai hỏi chuyện gì đã xảy ra với cuốn sổ này, chỉ cần nói là ai đó đã đổ cái gì đó trên đó. Ông có thể làm điều đó không?”

“Vâng, nhưng sếp của tôi...”

Shrader trao cho ông ta tấm danh thiếp của anh. “Bảo sếp của ông gọi cho tôi.”

*

Chương 30.

Shrader đang lái xe, vì thế Sam lấy cuốn sổ đăng ký danh tánh từ anh và ngồi vào ghế sau, để cho McCord ngồi cạnh Shrader ở ghế trước. Cô mở cuốn sổ trước khi họ rời khỏi lề đường, và bắt đầu lướt qua những cái tên, bắt đầu từ ngày 1 tháng 11 và tiến tới.

“Anh đã nghe được gì từ người giúp việc?” McCord hỏi Shrader.

“Theo Hilda Brunner, Mannings là một đôi hoàn hảo. Không gây gỗ, thậm chí cũng không có những cuộc tranh cãi vụn vặt. Ông Manning đôi khi về nhà muộn, nhưng ông ta luôn gọi điện thoại về nhà, và lúc nào cũng về đến nhà vào lúc mười một hoặc mười hai giờ là trễ nhất. Ông ta thỉnh thoảng làm vài chuyến công tác ngắn. Bà Manning đã không ở qua đêm xa nhà mà không có ông ta trong suốt ba năm người phụ nữ Brunner làm việc cho họ.”

“Cô ta xác nhận rằng Manning rời khỏi căn hộ vào sáng Chủ nhật khoảng tám giờ, và ông ta làm hai chuyến đi xuống xe với những món đồ mà ông ta sẽ mang lên núi. Trong số các món đồ đó là hai chiếc ly thủy tinh, một chai rượu vang, một chai rượu sâm banh, và...” anh để cho câu nói treo lơ lửng ở đó cho sức ảnh hưởng trước khi anh nói thêm với nụ cười đến tận mang tai với vẻ hân hoan, “Hai cái túi ngủ màu xanh đen. Cô ta chắc chắn là có hai cái túi ngủ bởi vì cô ta đã giúp ông ta tìm chúng ở phía sau một cái tủ, và cô ta đã nhìn thấy ông ta mang chúng ra khỏi căn hộ.”

“Còn chuyện gì khác không?” McCord hỏi, rất hài lòng.

“Vâng. Cô ta mang cho tôi một ít bánh bích quy rất tuyệt và cảnh báo là không được làm cho Bà Manning khó chịu hoặc làm rơi bánh vụn trên sàn nhà.”

“Thế còn người tài xế thì sao?”

“Tên của anh ta là Joseph Xavier O’Hara, và anh ta không mang lại điều gì cho tôi cả. Không. Không gì cả. Anh ta thực ra là làm việc cho một cặp khác – Matthew và Meredith Farrell từ Chicago. Họ đã rời khỏi một vài tuần trước đây trong cuộc hành trình vòng quanh thế giới. Khi Farrells biết về kế đi theo lén của Leigh Manning, họ đã cho Mannings ‘mượn’ O’Hara cho đến khi họ quay về.”

“Vậy thôi à?”

“Không. O’Hara biết cái gì đó – cái gì đó mà anh ta không muốn nói.”

“Valente chẳng?”

“Có thể là vậy. Có lẽ là vậy. Anh đã bảo đừng nhắc đến tên Valente, vì thế tôi đã không hỏi O’Hara về hắn ta, nhưng anh ta không chịu tình nguyện bất cứ thứ gì cả.”

“Đó là tất cả những gì anh có được từ anh ta ư?”

“Không, tôi cũng nhận được lời cảnh báo từ anh ta.” Shrader nói mỉa mai. “Anh ta bảo tôi đừng làm cho Bà Manning khó chịu và hãy quên đi nếu chúng ta nghĩ bà ta có bất cứ liên quan gì đến cái chết của chồng bà ta. Anh ta không khờ dại, và anh ta không chỉ là một tài xế. Anh ta là một vệ sĩ, và anh ta được cấp giấy phép mang vũ khí.”

“Thế còn cô thư ký thì sao?” McCord hỏi.

“Brenna Quade.” Shrader cung cấp. “Cô ta trên thực tế làm việc hầu hết cho bà Manning, và cô ta đã nói cùng câu chuyện với người giúp việc – cô ta đã nói họ là một cặp rất hạnh phúc. Cô ta đưa cho tôi một bản sao danh sách khách mời cho bữa tiệc cách đây một tuần.” Anh cho tay vào trong túi áo khoác của anh và lấy ra mấy tờ giấy với những cái tên được đánh máy ngăn nắp theo thứ tự ABC. “Một bản sao khác đã được trao cho người gác cửa để ông ta biết người khách nào được mời. Hãy đoán xem ai không có tên trên danh sách ban đầu?”

“Valente.” McCord nói, phơi bày danh sách và nhìn qua những cái tên.

“Đúng. Tên của hắn ta được thêm vào bằng bút chì vào buổi chiều của buổi tiệc – dưới sự yêu cầu của Logan Manning.”

“Các người thì sao?” Shrader hỏi McCord. “Các người có tìm hiểu được bất cứ điều gì thú vị không?”

McCord hát đầu về phía ghế sau, nơi Sam đang nghiên cứu kỹ lưỡng sổ đăng ký của khách. “Thật ra mà nói,” anh nói bằng giọng chua chát, “tôi tìm hiểu được là Thanh tra Littleton nghĩ tôi là một người lớn tuổi lỗ mãng, rưng rưng với miếng giẻ dầu tòng teng trên túi của tôi và có thái độ ít học đối với tất cả các bác sĩ, và đặc biệt là bác sĩ tâm lý.”

Sam không màng biện hộ hoặc giải thích cho hành động của cô, và cô hơi bất ngờ khi McCord đã làm điều đó cho cô. “Littleton nhận biết là tôi sẽ làm cho bà Manning hoảng sợ, vì vậy cô ấy đã dùng tôi như một trái banh gôn và quất tôi, ngay trước mặt bà ấy. Để đáp lại, cô ấy đã làm cho người phụ nữ đó ký giấy đồng ý cho phép bác sĩ tâm lý của họ nói chuyện với chúng ta. Tôi không thể tin nổi là Littleton đã làm cho bà ấy làm điều đó, còn rất dễ dàng nữa.”

“Nó luôn dễ thuyết phục những kẻ vô tội, những người không liên quan làm chuyện đúng đắn.” Sam lầm bầm, lật qua trang khác. “Tôi không phải đang nói là tôi chắc chắn nghĩ là bà ta vô tội, nhưng có cái gì đó về bà ta làm tôi chỉ không thể điều chỉnh cho phù hợp với kẻ tòng phạm trong vụ mưu sát chồng bà ta. Đêm qua,” cô tiếp tục, chuyển lời giải thích của cô đến Shrader, “khi chúng tôi bảo bà ta là chồng bà ta đã được tìm thấy bị bắn chết, Leigh Manning đưa bàn tay của bà ta cho tôi và cầu xin tôi nói là McCord đã sai. Chúa ơi, tôi gần như muốn khóc, và...” Sam dừng lại, nhìn chằm chằm vào cái tên viết nguệch ngoạc trong sổ đăng ký của khách đêm trước, sau đó cô

đóng sầm cuốn sổ lại. “Mẹ kiếp! Tôi không thể *tin* được chuyện này !”
“Cô không thể tin chuyện gì?” Shrader hỏi, nhìn lướt qua cô trong kính chiếu hậu. Giọng của McCord đậm vẻ thích thú. “Tôi nghĩ là Thanh tra Littleton vừa mới khám phá ra là Valente đã có mặt ở căn hộ của Manning tối qua, tránh không bị nhìn thấy, trong khi người quả phụ biểu diễn cho Littleton và làm cho cô ta gần khóc.”
Sự tức giận của Sam đối với bản thân bắt đầu quay trở ngược về phía mục tiêu mới – Mitchell McCord. “Làm sao anh biết được chuyện đó?” cô hỏi với vẻ bình tĩnh mà cô không cảm thấy.
“Tôi đã nhìn thấy tên của Valente trong sổ đăng ký đêm qua khi tôi ký tên cho chúng ta vào và ra khỏi tòa nhà.”

Đó chính xác là những gì Sam nghĩ anh sẽ nói. Giận dữ và thất vọng về anh, cô đặt cuốn sổ nặng nề bên cạnh cô trên ghế và nhìn ra cửa sổ trong khi cô buộc mình mang một cái mặt nạ vui vẻ, không bức tức. Khi McCord hỏi cô ít phút sau nếu cô có muốn đi theo anh đến Forensics để xem những mẫu khám nghiệm của Manning, cô đã nói một cách rất dễ chịu, “Dĩ nhiên.”

*

Sheila đang ở với bệnh nhân khi Leigh gọi đến, nhưng cô gọi lại vài phút sau. “Mình chỉ có một câu để hỏi cậu.” Leigh giải thích. “Có thể nào cậu biết chuyện Logan đã mua một khẩu súng không?”
“Không.”
“Mình không nghĩ vậy, nhưng cảnh sát sẽ hỏi cậu về nó. Họ nghĩ Logan có thể đã tâm sự với một người bạn.”

*

Chương 31.

Khoa Nguyên Cứu Đường Đạn xác nhận viên đạn đã xuyên qua não bộ của Logan và dính vào vách trái của gara là từ khẩu súng 38 li đặc biệt tìm thấy trong xe của ông ta. Cả vỏ đạn phát hiện được ở bức tường bên phải cũng vậy.

Bác sĩ pháp y còn chưa hoàn thành xong bản báo cáo của anh, nhưng Herbert Niles sẵn sàng đưa cho Sam và McCord điểm nổi bật của sự khám phá. “Logan Manning chắc chắn là đã chết một cách phần chấn.” anh vui vẻ công bố.

“Đừng đùa, Herb.” McCord sốt ruột phản kích.

“Tôi không phải là đang ‘đùa’, tôi đang nói theo nghĩa đen. Nguyên nhân tử vong là một vết thương đạn bắn vào thái dương phải, xảy ra dưới một tiếng đồng hồ sau khi ông ta đã tiêu thụ hơn nửa chai rượu. Tôi đoán là rượu vang trắng.”

*

Chương 32.

Tang lễ của Logan Manning là một sự kiện của giới truyền thông, với sự tham dự của năm trăm doanh nhân, chính trị gia, và lãnh đạo cộng đồng cũng như những thành viên của giới nghệ thuật và giải trí. Hai trăm người đến đưa tang tham dự đám tang ở nghĩa trang sau đó và đứng trong cái lạnh buốt và sương giá để nói lời từ biệt cuối cùng với một người giao thiệp rộng đã qua đời và viếng thăm người quả phụ nổi tiếng của ông ta.

Đáng chú ý nhất trong các buổi lễ này là không có sự xuất hiện của Michael Valente, và cho dù giới truyền thông đã nhanh chóng bình luận trong những bản tin của họ vào tối hôm đó, họ đã tập trung tất cả sự chú ý của họ vào những khuôn mặt quen thuộc và những cái tên có thể nhận biết được trong số những người có mặt. Nhiếp ảnh gia sắp hàng vào nhà nguyện và đi theo đám tang đến nghĩa trang không phí tâm phim nào trên một bà lão ăn mặc thanh lịch, tóc bạc trong những năm đầu của tuổi bảy mươi của bà, là người cuối cùng xếp hàng để nói chuyện với người quả phụ ở khoảng trống bao quanh ngôi mộ.

Không có bất cứ người nào chú ý khi bà lão nắm tay Leigh trong tay mình, và chỉ có Leigh là nghe được những gì bà nói: “Cháu trai bác cảm thấy sự hiện diện của nó ở đây hôm nay sẽ chỉ làm xáo trộn nghi lễ trang nghiêm. Bác thay mặt đến đại diện cho gia đình của chúng tôi.”

Mặc dù bà trông giống như vài người họ hàng khá giả lớn tuổi của Logan, nhưng mắt bà giàu lòng trắc ẩn hơn, và tiếng nói của bà mang chút âm hưởng giọng Ý lập tức gợi cho Leigh nhớ về những đón tiếp nồng nhiệt mà cô luôn nhận được từ tiệm tạp hóa Angelini vào những năm trước đây.

“Bác Angelini ư?” Leigh nói, bóp bàn tay mang găng tay của bà. “Bác thật là có lòng!” Leigh nghĩ cô đã khóc khô nước mắt, nhưng lòng trắc ẩn trong mắt người phụ nữ, sự ân cần của bà nhất là trong cái rét lạnh, làm cho Leigh muốn khóc lại. “Nó quá lạnh và ẩm ướt cho bác ra đây.”

Không có người lớn tuổi nào khác đến tham dự tang lễ chịu đương đầu với thời tiết ở nghĩa trang. Họ một là đã về nhà ngay sau đó hay đã đến căn hộ của Leigh, nơi những người cung cấp thực phẩm đang phục vụ thức ăn. Leigh mời bà Angelini đến đó, nhưng bà từ chối. “Cháu có thể thả bác ở một nơi nào đó không?” Leigh hỏi bà khi họ bước đi qua một biển bia mộ về phía một hàng xe cộ đang đậu trên đường.

“Bác có xe.” Bà Angelini hất đầu về phía người tài xế mặc đồng phục đang giữ cánh cửa sau của chiếc Bentley đen. Leigh nhận ra người tài xế ngay lập tức.

“Vui lòng nói với Michael là cháu sẽ gọi cho anh ấy ngay.” Leigh thêm vào khi bà Angelini ngồi vào ghế sau.

“Bác sẽ nói lại với nó.” Bà do dự như thể để cân nhắc lời nói một cách cẩn thận. “Leigh, nếu cháu cần bất cứ thứ gì, cháu phải nói cho nó nghe. Nó sẽ không làm cho cháu thất vọng như những người khác đã làm.”

*

Chương 33.

Brenna đã thu xếp với Payard, một quán ăn Pháp, cung cấp thức ăn ở căn hộ sau tang lễ. Vào lúc Leigh về đến nhà, khách khứa đã tụ thành từng nhóm giống như họ đã làm ở buổi tiệc của Leigh vào một tuần trước, ngoại trừ bây giờ chủ đề chính của những cuộc đàm luận là phán đoán ai là kẻ đã giết Logan.

Leigh di chuyển một cách máy móc từ nhóm này đến nhóm khác, nhận lời chia buồn và lắng nghe tất cả những chuyện cũ rích mà mọi người nói trong một nỗ lực vô ích để làm cho dịp u buồn này có vẻ ít bi thảm hơn. Bạn bè và gia đình của Logan ở trong nhóm “Ngẩng cao cằm, vui lên, công môi lên”. Thảm phán Maxwell vỗ nhẹ vai cô và long trọng nói, “Nó có thể không có vẻ như bây giờ, nhưng có những ngày nắng ấm đang ở phía trước. Cuộc sống sẽ tiếp diễn, cô bạn thân yêu của tôi.”

Thượng nghị sĩ Hollenbeck nói, “Cô là một người cứng cỏi, cô sẽ vượt qua.” Vợ của ông lên tiếng đồng ý, nhưng một cách cá nhân hơn: “Tôi nghĩ đời tôi đã kết thúc khi người chồng trước của tôi qua đời, nhưng tôi đã vượt và vì thế cô cũng sẽ được.”

Bà cô cổ kính của Logan, một trong số ít thành viên trực tiếp còn sống của gia đình anh, đặt bàn tay gân guốc xanh xao lên tay áo của Leigh, nghiêm nghị nhìn cô một lúc lâu, và nói, “Tên của cháu là gì vậy, cháu cưng?”

Bạn bè của Leigh có khuynh hướng chứng minh sự đồng cảm và sự thông cảm của họ bằng cách mô tả ảnh hưởng cái chết của Logan đối với họ. Theo cả nhóm, thái độ của họ là, “đây là bi kịch cho cô và cho tất cả những ai biết Logan”. Theta Berenson đã mặc toàn bộ một màu đen với một cái mũ có cái vành khổng lồ trang hoàng với những trái dâu làm bằng lụa trắng và đen nhưng không có cọng lông nào cả. “Mình cũng bị *tàn phá* như cậu.” người họa sĩ bảo Leigh. “Rất *tàn phá*. Mình cứ nghĩ về những ngày nghỉ cuối tuần mà tất cả chúng ta đã trải qua với nhau ở Maine, và mình đã quyết định vẽ lại cảnh khu vịnh như cách mình nhớ nó. Mình muốn cậu có nó khi nó được vẽ xong.”

Claire Straight, người bị kéo vào một cuộc chiến ly hôn cay đắng đang diễn ra, ôm Leigh và nói một cách bất bình, “Không có công lý trên thế giới này mà! Logan chết, trong khi Charles – gã khốn khiếp đó – còn sống nhăn răng. Tôi rất căm phẫn với số phận đến nỗi tôi không thể vượt qua được. Tôi đã bắt đầu gặp Sheila Winters để giúp tôi không chế sự tức giận.”

Jason đang đứng cùng với Jane Sebring và Eric. Anh trông có vẻ buồn bã

hơn Leigh từng thấy anh. “Cung ạ, những gì cô đang trải qua đang xé tôi thành từng mảnh. Cô cần đi làm trở lại sớm. Logan sẽ muốn cô tiếp tục cuộc sống của cô.”

Jane Sebring đã khóc. Khuôn mặt của cô nhợt nhạt, đôi mắt xinh đẹp của cô trũng sâu và không trang điểm, và cô thấy buồn đến nỗi không quan tâm đến bề ngoài của cô. “Tôi chỉ không thể tin đây là sự thật.” cô bảo Leigh. “Tôi đã gặp ác mộng về nó, và tôi thức dậy suy nghĩ tất cả chuyện này chỉ là một cơn ác mộng, nhưng nó không phải.”

Sybil Haywood, người đã lấy Michael Valente khỏi tay Leigh vào buổi tiệc, mệt mỏi vì buồn phiền và cảm thấy có lỗi. “Minh là người hoàn toàn có lỗi trong chuyện này.” cô bảo Leigh một cách dữ dội.

“Sybil, thật là vô lý...”

“Không có đâu! Nếu mình là một người bạn thực sự – loại mà cậu xứng đáng có – mình đã làm xong biểu đồ chiêm tinh của cậu kịp cho sinh nhật của cậu. Mình đã không để cho việc kinh doanh chen vào tình bạn. À, bây giờ mình đã làm xong nó, và nó đều ở đó cả – bi kịch và bạo lực. Mình có thể đã cảnh báo trước cậu...”

Nhà chiêm tinh đã cảm thấy có trách nhiệm đến nỗi Leigh phải an ủi cô. “Mình sẽ nói cho cậu biết một bí mật nhỏ.” Leigh thổ lộ, choàng tay quanh thắt lưng của Sybil. “Cũng sẽ không khác biệt gì nếu cậu đã làm xong biểu đồ và đưa nó cho mình.”

“Ý cậu là gì?”

“Logan đã nghĩ thuật chiêm tinh là một trò hề. Mình tin vào cậu, và tính trung thực và sự tận tâm cho nó, nhưng mình...” cô ngừng lại để lựa chọn ngôn từ của cô cẩn thận. “... hơi đi nước đôi về nó.”

Thay vì được an ủi bởi điều đó, Sybil thấy đau đớn và thất vọng.

Sheila Winters là người luôn mang ánh sáng đến suốt cả ngày. Cô ở bên Leigh thường xuyên, cảm giác được khi nào cô được cần đến. Cô đến chỉ khi Leigh kết thúc nói chuyện với Jane, và cô đã ở đó qua những lời bình luận của Sybil. “Cậu cần được ở một mình vài phút lúc này.” cô nói. “Cậu đã và đang được an ủi nhiều hơn là cậu chuẩn bị từ những người này.”

“Mình sẽ nghỉ ngơi sau.” Leigh nói. Cô cảm thấy muốn ngã quỵ vì kiệt sức, nhưng cô không muốn rời khỏi, thậm chí chỉ vài phút. Mọi người đang ở đó đã bày tỏ sự tôn trọng và thương mến với Logan, và cô yêu từng và mỗi một người vào ngày hôm đó vì đã trải qua sự phiền phức này.

Không nằm trong tình cảm và thiện chí của cô là cả nửa tá thanh tra mặc thường phục, bao gồm Littleton, McCord, và Shrader, người đã ở đám tang

và bây giờ đang đóng quân rải rác khắp căn hộ. Thanh tra Littleton và Shrader đã thuyết phục cô rằng kẻ mưu sát Logan có thể là ở trong số người đưa tang. Mà không nói như vậy, họ hàm ý rằng mạng sống của Leigh cũng có thể gặp nguy hiểm từ kẻ giết người. Leigh nghĩ khái niệm đó thật là điên rồ, nhưng cô không đủ sức để tranh cãi với bất kỳ người nào về bất cứ chuyện gì nữa. Cho đến hôm qua, cô đã thuyết phục mình rằng án mạng của Logan là một trường hợp nhảm người hay, có khả năng hơn, là hành động của ai đó sống gần bất động sản trên núi và cảm thấy nó thuộc về hắn ta.

Bất cứ khi nào cô nhận ra một trong những người thanh tra, cô gật đầu lịch sự, nhưng cô để họ tự lo cho mình. Không ai biết họ có mặt, và không ai chú ý đến họ – không ai cả, ngoại trừ Courtney Maitland. Làm cho Leigh kinh ngạc, cô bé nhận ra tất cả bọn họ, bao gồm Sam Littleton, và khi cô bé đến bên cạnh Leigh với một đĩa thức ăn cho Leigh và món ăn kèm là sự quan sát chính sát. “Cháu đếm có sáu cảnh sát.” cô bé thì thầm với Leigh. “Cháu đoán đúng không, hay là cháu đã bỏ qua vài người?”

Courtney đã gặp Logan chỉ một lần, chỉ một thoáng. Cô bé không buồn lắm với cái chết của anh, và cô bé quá thẳng thắn và trung thực để mang một khuôn mặt tang thương. Leigh ôm cô bé thật chặt. “Cháu đang nói trúng mục tiêu. Làm thế nào mà cháu lại biết vậy?”

“Cô đang đùa à?” Courtney nói với nụ cười đến tận mang tai.

“Không, cô đang nghiêm túc đấy.”

“Còn ai khác ngoài cảnh sát sẽ đến một nơi tụ tập như thế này và không nói chuyện với bất kỳ ai – hoặc tìm kiếm bất kỳ ai để nói chuyện chứ? Họ không ăn uống, không buồn, và không...” cô bé dừng lại.

“Không cái gì?”

“Hãy tạm nói là họ không cố gắng hết sức để làm một lời “tuyên bố thời trang”. Anh chàng cao lớn với mái tóc xám thật là thú vị.” Cô bé hát đầu về phía McCord, và Leigh nhìn theo tia nhìn của cô bé, chủ yếu vì đó là cô thấy nhẹ nhõm hơn khi nói về chuyện khác. “Ông ta thật là thú vị vì ông ta có những sẹo lớn và một khuôn mặt khó đăm đăm. Cô tóc đỏ là người khó nhận ra nhất trong tất bọn họ.”

“Vì cô ấy là phụ nữ ư?”

“Không, vì cô ấy đang mang một đôi giày ủng Bottega đáng giá bảy trăm đô la.”

*

Chương 34.

Sheila ở lại sau khi mọi người rời khỏi, và trong khi Hilda và người cung cấp thực phẩm dọn dẹp, hai người phụ nữ đi vào phòng ngủ của Leigh. Leigh cuộn người vào một trong những cái ghế dựa dài gần cửa sổ và mệt mỏi tựa đầu cô lên lưng ghế. Sheila làm y như thế trên một cái ghế khác.

“Jane Sebring đã thực sự đau buồn bởi tất cả những chuyện này.” Leigh bình luận một lúc sau.

“Mình không thấy bất ngờ. Cô ấy có lẽ đã nghĩ cô ấy là quả phụ.”

Leigh nhìn cô một cách gay gắt. Mặc dù bộ đồ len màu sô cô la của Sheila không có nếp nhăn nào và mái tóc vàng của cô đã được búi thành búi gọn gàng, có dấu quầng thâm xanh đậm dưới mắt của cô, và tiếng nói của cô căng thẳng vì kiệt sức và bức bối. “Tại sao cậu lại nói vậy?”

“Vì nó rất hiển nhiên đối với mình là Jane Sebring muốn được như cậu. Cô ta không thể chịu được chuyện phải xếp hạng thứ hai trong mọi chuyện. Khi cô ta không thể làm được nó trên Broadway, cô ta đến Hollywood, cởi bỏ quần áo của cô ta trước ống kính, và thắng một giải Academy. Nhưng không đủ. Bây giờ cô ta trở lại Broadway để khẳng định những gì cô ta coi như là quyền lợi cơ bản của cô ta, và cậu đang cản đường cô ta. Trong tâm trí của cô ta, cậu đã ‘cướp đi’ những gì thuộc về cô ta. Cô ta cảm thấy ‘có quyền’ có tài năng tuyệt vời của cậu, sự thành công của cậu trong nhà hát và tất cả những thứ khác mà cậu có.”

“Thật không may, thái độ đó không phải là kỳ lạ trong ngành nghề của mình, Sheila.”

Sheila gác chân qua mắt cá chân, và nói với một tiếng thở dài. “Mình biết. Cô ta tham lam và cạnh tranh một cách chết tiệt. Mình sẽ không bao giờ hiểu điều gì đã ám Jason đặt cô ta vào trong vở kịch của anh ta ngay từ lúc đầu. Cô ta nổi tiếng gây khó khăn cho mọi người mà cô ta từng làm việc chung.”

“Tiền là lý do.” Leigh mệt mỏi nói. “Người hậu thuẫn của Jason muốn cô ta vì cô ta là thứ đảm bảo thu được tiền bán vé khổng lồ.”

“Không giống như cậu.”

“Cô ta kéo những người hâm mộ phim ảnh vào nhà hát, là điều mình không làm được. Cô ta là một phần thưởng – một hợp đồng bảo hiểm mà người hậu thuẫn muốn có.”

Sheila không nói gì sau đó, và Leigh nhắm mắt lại, cố không thắc mắc để suy nghĩ, để đặt bất kỳ ý nghĩa cụ thể nào vào những gì Sheila vừa nói. Nhưng cô không thể làm được. Cô hít một hơi thở dài, xúc động và giữ mắt

mình nhắm kín, nhưng giọng của cô rất quyết tâm. “Sheila này?”

“Ừ.”

“Cậu đang định nói với mình cái gì đó mà cậu nghĩ mình nên biết...”

“Như là cái gì?”

“Là Logan có một mối quan hệ với Jane Sebring chẳng?”

Sheila lập tức thấy hồi hận. “Mình lẽ ra phải nhận ra rằng chúng ta đều quá kiệt sức để có những suy nghĩ mạch lạc. Mình đã không cố để nói cho cậu biết bất cứ chuyện gì đại loại như thế. Thực ra, mình nhìn cô ta khi cô ta đã ghé qua buổi tiệc của cậu vài phút. Cô ta đeo kính bên cạnh Logan, nhưng anh ấy đã làm mọi thứ để làm cho cô ta dịu xuống, kiểu như đập tắt cô ta bằng những viên đá trong ly của anh ấy.”

Leigh nuốt nước bọt và buộc những lời nói xuyên qua cục cảm xúc trong cổ họng cô. “Để mình đặt câu hỏi theo cách khác nhé: cậu có nghĩ Logan có thể là đã có mối quan hệ với cô ta không?”

“Bất cứ điều gì cũng ‘có thể’ cả. Có thể là Logan sẽ bay lượn hay tham gia vào một đoàn xiếc vào tuần tới. Tại sao cậu lại theo đuổi chuyện này vậy Leigh?”

Leigh mở mắt ra và nhìn thẳng vào Sheila. “Vì lần cuối cùng mà cậu đã có sự căm ghét cá nhân nặng nề cho một người phụ nữ mà tất cả chúng ta đều xã giao, hóa ra Logan đang có một mối quan hệ với cô ta và cậu biết điều đó.”

Sheila đáp trả cái nhìn của cô một cách thân nhiên. “Đó thật là một mối quan hệ vô nghĩa, và cậu hiểu tại sao chuyện đó đã xảy ra. Hai cậu đã cùng nhau vượt qua chuyện đó.”

Leigh đẩy kỷ niệm đau buồn đó ra phía sau tâm trí của cô. Mối quan hệ của Logan không ‘vô nghĩa’ đối với cô. “Mình đã cố gắng thuyết phục bản thân rằng án mạng của Logan là một hành động ngẫu nhiên đã thực hiện bởi một kẻ vô gia cư, điên khùng người đã nghĩ Logan đang xâm nhập hoặc cái gì đó.” Leigh nói. “Chỉ có một thứ làm cho giả thuyết đó không đúng.”

“Là gì hả?”

“Khẩu súng mà họ đã tìm thấy trong xe của Logan đã được đăng ký dưới tên anh ấy. Anh ấy đã mua nó vào tháng Ba. Tại sao Logan lại mua súng và mang nó bên mình chứ? Có thể nào là anh ấy đang gặp rắc rối gì đó chẳng?”

Thay vì trả lời cô, Sheila quan sát cô một cách chăm chú và hỏi một câu hỏi riêng của cô. “Anh ấy có thể gặp những thứ rắc rối gì chứ?”

Leigh giơ tay lên. “Mình không biết. Anh ấy đã dính líu vào hàng tá dự án kinh doanh làm ăn, nhưng anh ấy dường như không đặc biệt lo lắng về bất cứ người nào cả. Dẫu vậy, có lần gần đây anh ấy rõ ràng có vẻ lo lắng về chuyện gì đó.”

“Cậu có hỏi anh ấy về nó không?”

“Dĩ nhiên. Anh ấy đã nói là anh ấy không lo lắng gì cả. Có lẽ ‘lo lắng’ là một từ sai mà mình sử dụng lúc này. Anh ấy có vẻ rất bận tâm.”

Sheila mỉm cười một cách hiểu biết. “Cậu gọi nó là ‘khác thường’ khi Logan bận tâm về việc kinh doanh hoặc tiền bạc chẳng?”

Cô nói những lời đó để trấn an, Leigh biết, nhưng trong tâm trạng mâu thuẫn hiện có của cô, Leigh không thể tìm thấy được sự khuây khoả trong bất cứ thứ gì. “Không, dĩ nhiên không. Cậu và mình đều biết là không có đủ tiền trên thế giới này để làm cho Logan cảm thấy tuyệt đối an toàn.”

“Vi tuổi thơ của anh ấy.” Sheila nhắc nhở cô.

“Mình biết. Nhưng Logan có *bao giờ* nói hoặc làm bất cứ chuyện gì có thể làm cho cậu nghĩ...”

“Mình là bác sĩ tâm lý, không phải là thầy bói. Để cho cảnh sát giải quyết chuyện này đi. Cậu và mình không được trang bị để làm chuyện đó.”

“Cậu nói đúng.” Leigh nói, nhưng một lúc lâu sau khi Sheila rời khỏi, Leigh ngồi một mình trong bóng tối, tự vấn chính mình bằng câu hỏi mà cô không thể trả lời, tra tấn bởi nỗi sợ hãi rằng có lẽ cô sẽ không bao giờ có câu trả lời.

Vì lý do nào đó, Logan đã mua và mang theo súng bên mình.

Vì lý do nào đó, người nào đó đã giết anh không góm tay.

Leigh muốn biết lý do. Cô muốn có câu trả lời. Cô muốn *công lý!*

Nhưng trên hết tất cả – trên hết tất cả – cô muốn cùng thứ mà Jane Sebring muốn. Cô muốn thức dậy và khám phá ra chuyện này chỉ là một cơn ác mộng.

*

Chương 35.

McCord dứt cuộn băng video quay tang lễ của Logan Manning vào đầu máy trên cái tủ thấp ở phía sau bàn của anh, nhấn nút tua nhanh, và bật màn hình. “Như chúng ta đã biết, hôm qua Valente đã không xuất hiện ở đó, nhưng hóa ra anh ta đã gửi một người đại diện vượt qua ngay trước mặt chúng ta mà không bị phát hiện.” Trong khi anh nói anh phân phát ba bản sao của một tấm ảnh ghép đến Sam, Shrader và Womack. “Đây là em họ của anh ta, Dominick Angelini.” anh nói.

Tấm ảnh ghép chứa vài tấm ảnh của một người đàn ông ở cuối tuổi ba mươi, tất cả đều được chụp từ những góc độ khác nhau và thời gian khác nhau. Trong một tấm ảnh, anh ta đang mang một cặp hồ sơ và bước lên những nấc thang của tòa án liên bang. Sam không nhận ra anh ta, và cô không chỉ đã tham dự tất cả các hoạt động tang lễ, cô cũng đã xem cuộn băng video trước khi cô về nhà vào tối qua.

“Ảnh của anh ta ở trước tòa án liên bang đã được chụp vào tháng Tám, và đó là tấm mới nhất.” McCord cung cấp. “Tòa án liên bang đã gọi anh ta ra hầu tòa để chứng nhận về phương thức kế toán kinh doanh của Valente.”

“Tôi không nhớ là đã nhìn thấy người này vào hôm qua.” Womack nói. Ở tuổi năm mươi, Steve Womack cao năm feet mười với mái tóc xám, thân hình thon gọn khỏe khắn, và một khuôn mặt rất dễ quên ngoại trừ cặp xanh nhợt nhạt, đôi mắt thông minh sắc sảo nhìn thậm chí càng nổi bật hơn qua lớp kính gọng vàng của anh. Mặc dù anh mong mỗi quay trở lại làm việc sau cuộc giải phẫu gần đây của anh, Sam nhận thấy rằng anh chà vai trái của anh thường xuyên, như thể nó làm cho anh đau. Anh khiêm tốn nhưng nhạy bén, và cô có khuynh hướng thích anh.

“Tôi cũng đã không thấy anh ta.” cô nói.

“Anh ta không có ở đó.” Shrader tuyên bố dứt khoát.

“Các người nói đúng, anh ta không có ở đó.” McCord nói khi anh đưa ra ba xấp giấy chẳng có gì ngoài những chữ ký. “Với sự đồng ý của Quả phụ Manning,” anh giải thích, “tôi lấy sổ ghi danh táng, địa chỉ và cảm tưởng của những người khách hôm qua và làm một bản sao tối qua. Tôi nghĩ nó sẽ là một danh sách có ích để biết về bạn bè và đối tác của Manning, nhưng nếu các người nhìn vào trang 14, tôi nghĩ các người bây giờ sẽ nhận ra một cái tên thú vị đối với các người.”

Sam nhìn thấy chữ ký cùng lúc với Shrader. “Mario Angelini ư?” anh nói.

“Đó cũng là cách tôi đọc nó, vì thế sáng nay tôi xem lại cuộn băng video của

mỗi người ký tên vào sổ, trong khi tôi đánh dấu tên của họ, và đây là những gì tôi khám phá ra “ anh hướng về VCR trên tủ, băng video đã dừng lại ở khúc cuối, và anh quay lại nó một đoạn ngắn, sau đó anh nhấn nút dừng lại khi anh nói, “Đây là tấm ảnh chụp tốt nhất của chúng ta cho người đại diện của Valente, bà Marie Angelini.” Cuộn băng cho thấy một người phụ nữ tóc bạc ăn mặc sang trọng với tay bà trong tay của Leigh Manning.

“Họ có mối quan hệ như thế nào?” Shrader hỏi.

“Marie Angelini là dì của Valente. Bà ta đã nuôi anh ta cùng với con trai của bà ta, Angelo và Dominick. Angelo đã chết trong một trận ẩu đả cách đây hai mươi lăm năm, khi anh ta ở tuổi hai mươi. Dominick, tầm hình mà các người đang cầm, đã trở thành CPA (kiểm toán viên công có chứng chỉ) và có công ty riêng của anh ta. Đoán thử khách hàng lớn nhất của anh ta là ai đây?”

“Valente.” Womack nói.

McCord gật đầu. “Đúng – Valente có rất nhiều công ty khác nhau. Một trong những công ty đó, là một nhà hàng rất lớn và một ngôi chợ ở East Village gọi là Angelini. Theo hồ sơ nộp ở bộ ngoại trưởng ở Albany, Marie Rosalie Angelini là người sở hữu duy nhất, nhưng khi cục liên bang điều tra Valente, họ nhận thấy rằng anh ta là người đặt ra tất cả các vốn liếng cho nhà hàng và mở rộng tiệm tạp hóa bên cạnh. Anh ta cũng sở hữu toà nhà mà chúng đang tọa lạc.”

“Tôi đã nghe nói về nhà hàng Angelini.” Sam nói, giật mình. “Nó rất nổi tiếng. Phải mất nhiều tuần mới có thể đặt được bàn.”

“Ngôi chợ và nhà hàng đều là kinh doanh bằng tiền mặt,” Womack thêm vào, “làm cho chúng trở thành một nơi rất tiện lợi cho Valente rửa tiền.”

“Đó là điều mà công tố viên đã nghĩ, nhưng họ đã không thể chứng minh được điều đó.” McCord ngừng lại để tắt VCR, sau đó anh nhìn những người đang vây quanh bàn làm việc của anh. “Bây giờ hãy nói về những gì chúng ta biết, và những gì chúng ta cần tìm hiểu. Ngay bây giờ, tất cả chúng ta biết là ai đó đã giữ khẩu súng ba mươi tám li của Manning ngay bên phải thái dương của ông ta và bắn nát óc của ông ta. Sau đó hấn lau chùi dấu tay của hấn khỏi khẩu súng, quần tay của Manning xung quanh nó và bóp cò một lần nữa, lần này qua khung cửa sổ mở của ghế hành khách của chiếc xe.”

“Phòng thí nghiệm vẫn còn đang nghiên cứu tất cả sợi, tóc, và các mẫu mà CSU đã thu thập được từ chiếc xe và ngôi nhà, nhưng nó sẽ mất thời gian và tôi không trông chờ vào bất cứ sự tiết lộ lớn nào từ phòng thí nghiệm. Tôi nghĩ nó có thể, thậm chí rất có thể, là Valente và Leigh Manning đã cùng ở ca bin với nhau vào một lúc nào đó, dọn dẹp sạch sẽ nơi đó. Chúng ta biết là Manning đã uống rượu vang với ai đó trước khi ông ta chết, nhưng *cả hai* chiếc ly đều đã được rửa – bằng tuyết, tôi giả thiết – và sau đó cẩn thận lau

sạch tất cả những dấu tay. Sàn nhà trong tủ đã bị phủ đầy bụi, nhưng phần còn lại của sàn nhà vừa mới được quét dọn để chắc chắn là chúng ta không thể nhận được bất cứ dấu chân nào.”

Anh với lấy tập vở vàng và nhìn lướt qua sổ ghi chép của anh trước khi anh nói, “Đó là tất cả những gì chúng ta biết ngay bây giờ. Để xây dựng vụ án của chúng ta chống lại Valente, chúng ta cần thiết lập là anh ta có mối quan hệ với Leigh Manning. Chúng ta cũng cần tìm hiểu nếu Logan Manning có biết về chuyện đó hay không. Nếu ông ta nghi ngờ vợ của ông ta đang dang dít với Valente, vậy thì ông ta có lẽ đã nói với người khác. Chúng ta cần tìm hiểu người mà ông ta đã nói chuyện là ai, và những điều ông ta đã nói. Tôi muốn biết tại sao ông ta đột ngột mời Valente đến nhà của ông ta cho buổi tiệc, và tôi muốn biết lý do chính đáng làm ông ta mua khẩu súng đó. Tôi nghĩ có thể là ông ta mua nó vì Valente. Thậm chí có thể là ông ta đã mời Valente đến cabin ở miền núi và đe dọa anh ta với nó. Hoặc cố sử dụng nó trên người anh ta.

“Leigh Manning sẽ không nói chuyện với chúng ta về Valente, nhưng các người có thể cá là bà ta đã thổ lộ chi tiết mối quan hệ của bà ta với một người khác, có lẽ là với một người phụ nữ khác. Tôi chưa bao giờ gặp một người phụ nữ nào có thể giữ được chuyện ngoại tình hoàn toàn bí mật. Chúng ta cần tìm hiểu người mà bà ta đã nói chuyện và những gì bà ta đã nói.

“Mặt khác, tôi có thể bảo đảm với các người rằng Valente đã không nói với bất kỳ ai về bất cứ thứ gì, cho nên chẳng có ích gì trong việc tìm kiếm người bạn tâm tình của anh ta. Tôi đang lấy kỷ lục điện thoại của Valente, nhưng đừng trông chờ vào chuyện nhìn thấy có bất cứ cuộc gọi nào gọi đến Leigh Manning trên đó. Anh ta quá khôn ngoan trong chuyện đó. Anh ta sẽ dùng điện thoại không thể lần đến hắn ta.”

Womack chà vai của anh khi anh nói, “Tôi chỉ muốn rõ ràng về chuyện: chúng ta đang theo sau chuyện gì, thưa Trung úy. Rõ ràng là chúng ta muốn treo án mạng của Manning trên người Valente. Nhưng khi tôi nói chuyện với Đại úy Holland sáng nay, tôi có ấn tượng rằng chúng ta cũng đang cố gắng sử dụng việc điều tra vụ án mạng Manning như có ý định điều tra Valente từ một khía cạnh khác.”

“Chịu trách nhiệm cho câu hỏi đó có ba phần, cho nên hãy nghe cho kỹ đây, Womack: một, chúng ta muốn treo vụ án mạng Manning trên bất cứ người nào đã giết ông ta và bất cứ ai âm mưu với kẻ giết người. Tôi không nghi

ngờ gì là Valente âm mưu với Leigh Manning trong vụ giết người đó. Hai, chúng ta muốn sử dụng vụ điều tra vụ giết người này như có ý định điều tra Valente từ mọi góc độ có thể. Nó dễ dàng hơn cho chúng ta làm hơn là cục điều tra liên bang vì trong quá trình điều tra vụ án giết người ở cấp địa phương, chúng ta có thể đưa cho các quan toà ở địa phương của chúng ta ký giấy phép nghe lén điện thoại, lệnh khám xét, và bất cứ thứ gì khác mà chúng ta cần. Ba – và điều này quan trọng không kém gì với điều một và hai – Đại úy Holland, Đại úy không phải là người quyết định trong việc điều tra này, tôi mới là người quyết định. Tôi báo cáo cho Cảnh sát Trưởng Trumanti, và trong suốt thời gian điều tra này, các người báo cáo với tôi, không phải Đại úy Holland. Nghe rõ chưa?”

Womack trông có vẻ thích thú và dễ chịu, nhưng không bị dọa dẫm. “Tôi nghe anh, Trung úy.”

“Tốt. Trong tương lai, nếu anh có thêm bất cứ câu hỏi hay lời bình luận nào, anh đưa chúng cho tôi, không phải Đại úy Holland. Tôi sẽ cung cấp cho anh thông tin khi tôi thấy cần thiết. Điều đó cũng rõ ràng chứ?”

Womack gật đầu, và McCord trông có vẻ hài lòng. “Chúng ta đã có một sự thất bại đôi với Valente.”

“Thất bại gì?” Shrader hỏi.

“Kể từ khi giới truyền thông tìm hiểu được là Leigh Manning ở cùng với Valente trong trực thăng của anh ta tuần trước, họ đã và đang tự mình phỏng đoán và điều tra, và quây hồi thối mọi chuyện trong quá trình đó. Valente biết nó, và anh ta thậm chí sẽ cẩn thận hơn bình thường. Nghề nghiệp của chúng ta là sẽ lấy được thông tin về anh ta từ các nhân chứng, mà làm vẻ không hứng thú với anh ta.”

“Thật tiếc là chúng ta không thể yêu cầu giới truyền thông tránh ra.” Shrader nói.

McCord thốt ra một tiếng cười ngắn, nhạt nhẽo “Đừng mơ tưởng đến việc nó. Nếu anh yêu cầu các phóng viên tránh xa một vụ điều tra giống như cái này, họ không những tăng cường nó, họ bắt đầu điều tra *anh*, tìm kiếm sự kết nối hoặc tội đồng loã.”

Anh đi đến tấm bảng đen và nhặt lên cục phấn vàng. “Được, chúng ta hãy bắt đầu nói về mọi người. Nhờ bà Manning, chúng ta có thể hỏi những người mà bà ta và Manning biết, bao gồm bác sĩ tâm lý và những người quen trong kinh doanh của họ. Chúng ta hãy bắt đầu với những cái tên mà bà ta đã đề cập đến, làm ra một danh sách sơ bộ, và xem chúng sẽ đưa chúng ta đến đâu.”

Anh viết ra bốn cái tên trong góc trái trên cùng: *Jason Solomon, Sheila*

Winters, Theta Berenson, Sybil Haywood. “Theo lẽ tự nhiên, chúng ta cũng sẽ muốn nói chuyện với những người ở văn phòng của Manning.” Khi anh nói điều đó anh viết Công ty Phát Triển Manning dưới tên của Sybil Haywood. Anh ngừng lại và nhìn qua vai của anh. “Có một người nữa mà chúng ta cần nói chuyện ngay.” Anh viết tên của Jane Sebring trên bảng, sau đó quay lại và nói, “Tôi đã xem kỹ cuộn video tối qua, và tôi cho rằng cô Sebring có vẻ cảm thông khác thường và quá buồn bã đối với một người đầy tham vọng, một nữ thần tình dục tự cho mình là quan trọng với danh tiếng lợi dụng những người mà cô ta biết cho bất cứ chuyện gì mà cô ta muốn.”

“Anh đã nghe được điều đó về cô ta từ đâu vậy?” Shrader hỏi, trán của anh nhíu lại.

“Trong tờ Enquirer vào tuần trước.”

Shrader cười âm lên. “Anh đọc tờ Enquirer ư, Trung úy?”

“Dĩ nhiên là không. Tôi tình cờ nhìn thấy bài báo trên trang đầu...” – khi anh kết thúc câu nói anh nhìn Sam và mỉm cười như thể chia sẻ một lời đùa riêng với cô “trong khi tôi đang đứng xếp hàng ở một cửa hàng tạp hoá.”

Thay vì chia sẻ lời đùa nhỏ của anh, Sam nhướn lông mày của cô và nhìn anh với cách diễn đạt như “Và sao nào?”

Anh thật sự trông hơi què do phản ứng xa cách của cô. “Shrader,” anh tiếp tục, “anh và Womack bắt đầu phỏng vấn những người ở văn phòng của Manning hôm nay...” anh dừng lại để trả lời điện thoại. “McCord,” anh nói cáu kỉnh, nhưng vẻ mặt của anh giãn ra ngay lập tức. Anh gác máy và nhìn ba thanh tra. “Kẻ tốt bụng đã cứu Leigh Manning vào đêm xảy ra tai nạn của bà ta vừa mới xuất hiện.”

“Ông ta đang ở đâu vậy?” Shrader hỏi.

“Dưới lầu với luật sư của ông ta. Ông ta muốn làm một thoả thuận trước khi ông ta nói chuyện với chúng ta.”

“Là loại thoả thuận nào?” Womack vội hỏi.

“Tôi không biết, nhưng hãy đi tìm hiểu nào.”

*

Chương 36.

Shrader và Womack theo dõi qua tấm gương hai chiều khi người đàn ông mà họ đã đặt bí danh là ‘Người Tốt Bụng’ ngồi xuống với luật sư của ông ta trong phòng phỏng vấn. McCord và Littleton ngồi đối diện với họ.

“Tôi là Julie Cosgrove,” người luật sư nói, “và đây là ông Roswell.” Roswell ở tuổi khoảng giữa sáu mươi của ông ta, với khuôn mặt hốc hác, sạm nắng, răng sâu, nụ cười như có tội, căng thẳng. Áo khoác của ông đã bị rách ở khuỷu tay phải, và cái mũ bản thủ mà ông ta đã lịch sự lấy xuống khi ông ngồi xuống công bố ông ta là người rất yêu chuộng bia Coors.

“Ông Roswell có câu trả lời cho tất cả các câu hỏi của các người.” người luật sư tiếp tục. “Tuy nhiên, chúng tôi muốn các người bảo đảm rằng nếu ông ấy mang lại cho các người lời khai, không gì ông ta nói cho các người biết ở đây sẽ được dùng để khởi tố ông ấy.”

McCord ngả người trên ghế của anh, vu vơ gõ bút chì của anh trên tập vở vàng mà anh đã mang vào phòng phỏng vấn, cho đến khi Roswell cựa cựa trên ghế của ông ta và nhìn một cách không thoải mái với luật sư của ông ta.

“Ông ta nghĩ chúng tôi sẽ khởi tố ông ta cho tội gì?” McCord cuối cùng nói.

“Ngoài việc giấu giếm thông tin và rời khỏi hiện trường tai nạn.”

“Ông ta đã không rời khỏi hiện trường tai nạn, ông ta đã đưa nạn nhân đến nơi an toàn và yêu cầu người khác gọi điện thoại cầu cứu. Còn về chuyện giấu giếm thông tin, quyền lợi trong Đạo Luật thứ Năm sẽ cho phép ông ta giấu giếm những thông tin có thể buộc tội chính bản thân. Ông ta bây giờ đến đây vì ông Manning đã phát hiện bị giết, và nó được đăng trên tin tức rằng các người nghĩ có thể có một sự kết nối giữa kẻ giết người và bất cứ ai đã nhìn thấy bà Manning đêm đó rồi biến mất.”

“Ông ta sợ chúng tôi truy tố ông ta cho tội gì?” McCord lặp lại một cách kiên quyết.

Người luật sư đằng hắng. “Cho lái xe không có giấy phép hợp lệ ở New York vào đêm ngày hai mươi chín tháng mười một.”

So sánh với những gì mà Sam đã tưởng tượng, đó chỉ là một tội nhẹ đến nỗi không có ý nghĩa gì cả, và cô bậm môi lại với nhau để che giấu nụ cười. Giọng của McCord thậm chí mất vẻ sắc bén. “Vì tội đó không nằm trong thẩm quyền của tôi, tôi không thể bảo đảm. Tuy nhiên, tôi có thể bảo đảm rằng tôi sẽ không cảm thấy cần phải báo cáo những gì tôi vừa biết với chính quyền địa phương ở Catskills hoặc cảnh sát tiểu bang. Điều đó đủ để đáp

ứng rồi chứ?”

Người luật sư nhìn thân chủ của cô và gật đầu trấn an. “Hãy nói đi, Wilbur, kê cho họ nghe chuyện gì đã xảy ra đêm đó.”

Roswell bối rối xoắn cái mũ trong những ngón tay chai sạn của ông và chuyển tia nhìn của ông từ khuôn mặt của McCord đến Sam vì ông rõ ràng thấy cô ít đáng sợ hơn. “Tôi đang lái xe xuống đường vào đêm đó vào lúc qua mười một giờ một chút, nhưng tôi đã không bị say – không có giọt nào cả, tôi thề đấy.” Ông giơ cao tay phải của ông, để nhấn mạnh. “Tuyết đang rơi thật nặng, và tôi nhìn thấy một đống lớn tôi thui trên lề đường như thể bị phủ tuyết một phần. Tôi vòng xe qua nó, và tôi nhìn thấy một cơ thể.”

Ông nhìn xuống bàn. “Tôi không được phép lái xe vì giấy phép của tôi đã bị tạm hoãn vì tội lái xe trong khi say rượu, vì vậy tôi quyết định không dừng lại, nhưng tôi – tôi không thể để cô ta chết cồng ở đó. Vì vậy tôi dừng lại và đưa cô ta vào xe của tôi, sau đó tôi chở cô ta xuống núi đến khách sạn. Tôi đánh thức người quản lý đêm, và ông ta giúp tôi mang cô ta vào trong khách sạn. Ông ta nghĩ tôi nên ở lại đó cho đến khi cảnh sát hoặc xe cứu thương đến, nhưng tôi biết – biết là – nếu cảnh sát đến, họ sẽ hỏi tên, địa chỉ và giấy phép lái xe của tôi. Vì thế tôi bảo viên quản lý ở với cô ta trong phòng trong khi tôi đi lấy đồ đạc của cô ta ra khỏi xe của tôi, nhưng tôi đã rời khỏi.”

Vì ông ta nói trực tiếp với cô và tránh không nhìn McCord, Sam tiếp quản. “Ông đã giúp bà ấy, mặc dù ông biết là ông đang đánh lừa.” cô tóm tắt với một nụ cười. “Điều đó nói rất nhiều về việc ông là loại người đàn ông thế nào, ông Roswell.”

Sau khi sống với sáu người anh, Sam biết sự khác biệt giữa một người đàn ông bối rối vì được khen ngợi và một người cảm thấy mình có lỗi vì ông ta biết ông ta không xứng đáng được nó. Ngay khoảnh khắc tia nhìn của Roswell rời khỏi cô, cô biết ông ta ngã vào loại người thứ hai và linh cảm ban đầu của cô về câu chuyện của ông ta là đúng. Không thay đổi giọng nói nhẹ nhàng, khuyến khích cô hỏi một câu hỏi. “Ông đã nói rằng lý do làm ông dừng lại là vì ông không thể bỏ lại bà ta chết cồng bên lề đường phải không?”

“Vâng. Ý tôi là vậy, vâng, thưa cô.”

“Nó tối om, và tuyết đang rơi. Làm sao ông lại có biết ‘cái đống to lớn, tối thui’ đó là thân thể của một người đàn bà, thay vì là một người đàn ông vậy?”

“Tôi... tôi đã không biết cho đến khi tôi lại gần.”

“Nhưng khi ông dừng lại để giúp, ông vốn biết người nằm trên đường vẫn

còn sống, phải không? Đó là lý do tại sao ông dừng lại để giúp, ông không thể để mặc cho bà ta chết cồng, phải không? Ông đã bị nghiện rượu và ông mất giấy phép lái xe của ông vì nó, nhưng ông về cơ bản là một người đàng hoàng, thậm chí là một người dũng cảm, đúng không?”

“Tôi không biết có bất kỳ ai gọi tôi là đàng hoàng hoặc dũng cảm,” ông nói một cách lúng túng. “Và tôi không biết có ai đã từng gọi tôi như thế.”

“Tôi có lý do rất chính đáng để nói vậy, ông Roswell. Khi ông dừng lại để giúp Bà Manning và lái xe đưa bà ấy đến khách sạn, ông đã không lo lắng đến chuyện cảnh sát có thể phát hiện ra là ông đang lái xe không có giấy phép. Ông sợ họ nhìn thấy xe của ông, nhận ra rằng ông đã ở trong tai nạn đó, và thậm chí đổ lỗi cho ông về nó. Ông đã lấy nhiều rủi ro vào đêm đó để giúp cho Bà Manning, phải không?”

Khuôn mặt của ông trở nên nhợt nhạt. “Tôi...” ông bắt đầu, nhưng luật sư của ông đặt bàn tay cô ta trên tay áo của ông để chặn ông lại. “Đừng nói bất cứ chuyện gì khác, Wilbur, không một lời nào khác.”

Đối với Sam cô ta nói, “Ông Roswell đã kể cho các người biết mọi chuyện mà ông ta biết về đêm đó.”

Sam lờ cô ta và nhìn vào Wilbur Roswell. Với giọng nói dịu dàng và nụ cười nhẹ cô nói, “Vậy thì để cho tôi nói cho ông nghe một chuyện mà ông chưa biết. Bà Manning thừa nhận với chúng tôi rằng bà ta đã chạy xe rất chậm hầu như là đã dừng lại vào đêm đó – trên một đường queo cua gấp nguy hiểm – dưới những tình trạng thời tiết cực kỳ nguy hiểm. Chính mắt tôi đã từng nhìn thấy con đường đó, và nếu tôi đã lái chiếc xe của ông Roswell vào đêm đó, tôi cũng sẽ không thể dừng lại. Nếu bất kỳ ai chịu trách nhiệm về tai nạn đó, tôi sẽ nói có lẽ là Bà Manning.”

“Tuy nhiên,” người luật sư nói một cách cứng rắn, “Thân chủ của tôi không còn gì để nói nữa. Nếu ông ấy đã lái chiếc xe khác liên quan trong tai nạn – và điều đó là không phải theo sự hiểu biết của tôi – thì việc các người bảo đảm tai nạn là lỗi của Bà Manning không có nghĩa gì cả. Bà ta có thể không đồng ý, bà ta có thể có kiện ông ta ở toà án dân sự, và các người có thể khởi tố ông ta tội đã rời khỏi hiện trường tai nạn.”

Sam chống khuỷu tay cô trên bàn và tựa cằm cô trên hai bàn tay khép lại của cô. “Luật sư của ông nói đúng, ông Roswell. Tuy nhiên, nếu ông đã không say đêm đó...”

“Tôi đã không bị say và tôi có thể chứng minh nó!”

“Tôi tin ông. Và nếu ông có thể chứng minh nó, tôi sẽ chứng nhận về phía ông trong bất cứ vụ thưa kiện dân sự nào mà Bà Manning có lẽ sẽ thưa ông rằng tai nạn đó là điều không thể tránh khỏi. Hơn nữa, tôi biết bà Manning, và tôi thật sự không nghĩ bà ta là loại người thưa kiện một người đàn ông đã cứu sống bà ta và chịu rủi ro đi tù để làm chuyện đó. Hơn nữa, bà ta không

cần tiền, cho nên chẳng có ích gì trong việc kiện ông. Nếu ông có thể cung cấp bằng chứng là ông đã không uống say, tôi nghĩ tôi có thể nói rộng lời hứa trước đây của Trung úy McCord về việc không thông báo cho bất cứ cơ quan thi hành pháp luật nào khác về những gì ông đã kể cho chúng tôi nghe ở đây hay khởi tố ông cho tội đã rời khỏi hiện trường, hoặc bất cứ tội gì khác.” Sam đã rất mải mê cho đến giây phút đó và cô hầu như quên sự có mặt của McCord hoặc việc cô cần sự hợp tác của anh. Cô nhìn anh, ánh mắt của cô cầu xin anh không gây khó khăn. “Anh sẽ đồng ý chứ, Trung úy?”

Để làm cho cô bị sốc, McCord hơi mỉm cười và nụ cười của anh trở nên bí ẩn khi anh chuyển nó sang Roswell. “Tôi không biết ông thì sao, Wilbur, nhưng tôi có lúc khổ sở khi từ chối bất cứ một người phụ nữ nào nhìn tôi như thế, phải không?”

Wilbur do dự, sau đó ông cười toe toét với McCord. “Cô ấy xinh đẹp. Và cũng tốt nữa.”

Người duy nhất dè dặt với tất cả những chuyện này là luật sư của ông ta, điều mà rất hợp lý. Cô cau mày. “Đó có phải là câu trả lời ‘vâng’ không, Trung úy McCord? Anh đồng ý nói rộng lời hứa của anh không khởi tố Ông Roswell nếu ông ấy thừa nhận đã lái chiếc xe kia trong tai nạn đó?”

“Chùng nào mà ông ấy có thể chứng minh là ông ấy không có uống say đêm đó. Nếu ông ấy đã bị say, tất cả mọi lời hứa đều bị hủy bỏ.”

“Tôi không có! Tôi đã ở Ben’s Place suốt đêm chỉ uống cô ca, và chơi bi da. Ben sẽ nói vậy và những người khác đã ở chung với tôi cũng sẽ nói vậy.”

“Tốt cho ông!” Sam nói. “Bây giờ, đây là tại sao rất quan trọng để cho chúng ta không nói lòng vòng nữa và ông sẽ kể cho chúng tôi nghe một cách thành thật là ông có lái chiếc xe kia trong đêm xảy ra tai nạn hay không: chúng tôi đều nghĩ rằng người giết ông Manning có thể cũng là người đã cố giết bà Manning khi lái xe đụng bà ấy rơi xuống dốc. Nếu đó chỉ là một tai nạn, vậy thì chúng tôi cần bỏ qua giả thuyết đó và bắt đầu tìm kiếm kẻ tình nghi khác ngay, trước khi chúng tôi mất thêm thời gian nữa.”

Roswell Wilbur ngồi thẳng trong ghế của ông và bỏ cái mũ của ông lên bàn. “Đó đúng là một tai nạn.” ông công bố. “Tôi đã lái xe đêm đó. Các người có thể nhìn xe của tôi và xem nó đã bị hư hỏng tệ hại đến mức nào.”

Sam gật đầu và đứng lên. “Tôi sẽ tìm ai đó đến đây và lấy xuống lời khai của ông.” Cô vòng qua bàn và chìa tay ra với ông. “Tôi đã nói đúng về ông.” cô nói với một nụ cười. “Ông là một người đàn ông hoàng và tử tế. Và dũng cảm.” Cô bắt tay Julie Cosgrove tiếp theo. “Cám ơn vì đã khuyến khích ông Roswell đến đây hôm nay. Đó là chuyện đúng đắn phải làm.”

Sam đang đi ngang phòng tuần tra khi McCord xuất hiện và tham gia cùng Shrader và Womack tại cửa sổ hai chiều. Shrader nhìn McCord và cười khúc

khích. “Lần cuối cùng anh quyền rũ nhân chứng, sau đó bắt tay với ông ta và luật sư của ông ta là khi nào vậy?”

“Tôi không tin tôi có sức quyền rũ đó.” McCord mỉa mai nói.

“Cô ta là một kẻ dẻo mồm.” Womack châm vào. “Cô ta đã làm cho người luật sư đó liếm tay của cô ta.”

“Không có gì là đáng ngạc nhiên cả.” McCord trả lời, “Vì Littleton trên thực tế đã giải thích rõ ràng cho cô ta là bà Manning có lỗi trong tai nạn hơn thân chủ của cô ta. Khi chúng ta đứng ở đây, người luật sư trong đầu đang có một dự thảo thư đề gửi cho công ty bảo hiểm của Leigh Manning yêu cầu tiền bồi thường cho xe của thân chủ cô ta, vân vân, và vân vân.”

Shrader biện hộ cho Sam. “Littleton là người mới vào nghề. Hãy cho cô ấy thời gian để học biết rằng thông thường là một lỗi lầm khi tình nguyện bất cứ thông tin nào trong cuộc phỏng vấn. Cô ấy đã hơi bị sơ sót, chỉ có vậy thôi.”

McCord mang lại cho anh cái nhìn hoài nghi. “Littleton đã không sơ sót. Cô ta đã cố tình làm điều đó.”

*

Chương 37.

“Cô đã cố tình làm chuyện đó phải không?” McCord hỏi khi họ đã ở trong xe của anh trên đường đến căn hộ của Jason Solomon trên đường West Broadway trong SoHo.

“Roswell và luật sư ông ta được quyền biết những gì mà Bà Manning đã đưa cho chúng ta trong lời khai đầu tiên của bà ta về vụ tai nạn. Anh nhìn thấy cách ông ta ăn mặc mà. Tôi cá là ông ta không đủ sức để sửa chữa chiếc xe của ông ta, và tôi chắc chắn là nó bị hư hỏng nặng nề từ tai nạn đó. Shrader và tôi đã nhìn thấy nơi xảy ra tai nạn, và tôi đã tự mình lái xe trên tuyến đường đó. Nó là một đường cong gấp, và bà ta đã gần như dừng lại trên đường. Thật là một phép màu vì ông ta đã không rơi xuống con đê với bà ta. Hơn nữa,” Sam kết thúc với cái nhún vai, “tôi chắc chắn là bảo hiểm của Bà Manning sẽ có đủ bảo chứng cho bất cứ đơn kiện nào trong hồ sơ của Roswell.”

McCord bắn cô tia nhìn khó hiểu. “Cô nghĩ câu hỏi của tôi là một loại chỉ trích chẳng?”

Đó chính xác là những gì Sam đã nghĩ. Cô nhìn anh ngạc nhiên. “Không, không hề. Tại sao?”

“Tôi không biết. Tôi chỉ có cảm giác là cô...” McCord định nói ‘bực bội với tôi’, sau đó anh nhanh chóng giẫm bẹp sự thôi thúc vô lý đó. Anh sẽ không để cho cô nghĩ chuyện cô bực anh quan trọng một cách chết tiệt đối với anh. Và sự thật là, nó đã *không quan trọng* đối với anh, vì anh sẽ không bao giờ *cho phép* nó quan trọng.

Sự hoạt bát dí dỏm của Littleton làm cho anh thấy thích thú, đầu óc của cô hấp dẫn anh, và sự sang trọng của cô, khuôn mặt hơi xương và cái miệng mềm mại làm mắt anh thấy dễ chịu. Mỗi một việc đó khi đứng riêng làm cho anh quan tâm một cách bàng quan, nhưng kết hợp lại, chúng tạo thành một gói hàng, trên một cấp bậc hoàn toàn khác, anh thấy khao khát đến lúng túng. Dầu vậy, anh quá khôn ngoan, quá chán ngấy, và quá dày dặn kinh nghiệm để cho một người phụ nữ như thế nhận ra rằng cô ta có thể làm cho anh nổi điên – đặc biệt là ở cơ quan.

Cô đã chọn sự nghiệp trong việc thực thi pháp luật, có nghĩa là cô có gánh nặng của riêng cô, đôi phó với những khó khăn của riêng cô, làm việc theo chỉ dẫn của chính cô, và mở cánh cửa cho riêng cô. Anh biết cách làm công việc của anh, cô cần học cách làm thế nào để *làm* công việc của cô. Cô là cộng sự của anh – tạm thời – nhưng cô *không* ngang hàng với anh.

Anh biết cô đã cảm nhận câu hỏi của anh về Roswell như là một lời chỉ trích, nhưng đó là chuyện của cô, không phải là của anh. Anh cũng chắc chắn là cô khó chịu với anh về chuyện gì đó, nhưng dù là anh cảm thấy thôi thúc một cách không thích hợp để làm rõ trắng đen với cô, anh cũng biết nó sẽ hoàn toàn là lãng phí thời gian. Sam Littleton là một người phụ nữ xinh đẹp, người cô chơi những trò chơi của đám đàn bà. Nghĩa là nếu anh hỏi cô liệu cô có khó chịu với anh về chuyện gì đó, cô sẽ làm chuyện mà tất cả các phụ nữ khác làm vào những lúc như thế này: cô sẽ không thừa nhận là có bất cứ chuyện gì sai, sau đó tiếp tục làm như thể có điều gì đó không ổn, hi vọng rằng anh sẽ làm những gì đám đàn ông luôn làm vào những lúc như thế này – van xin cho một lời giải thích, chịu khổ sở trên câu trả lời, hỏi xin được gợi ý, rồi chịu khổ sở thêm một chút nữa. Không may cho cô, khi nói đến những loại trò chơi giới tính, Sam Littleton cũng không ngang hàng với anh ở đó. Anh đã chơi qua tất cả chúng, và chúng không còn một sự thách thức nữa, chúng có thể dễ đoán và chán ngắt. Chúng cũng nguy hiểm và lộn xộn ở cơ quan.

Có một chỗ đậu xe ở rất gần toà nhà của Solomon, và anh đậu vào đó, hướng sự chú ý của anh vào việc đậu xe.

Bên cạnh anh, Littleton nhận thấy rằng anh đã không kết thúc câu nói mà anh đã bắt đầu và cô lịch sự lặp lại nó cho anh, làm anh cảm thấy như thể cô nghĩ anh là một ông già trăm tuổi và bị lãng. “Anh có cảm giác tôi là gì?”

Anh nhìn lướt qua đôi mắt nâu với hàng mi dày và lần đầu tiên nhận thấy có đốm sáng vàng trong chúng. “Tôi cảm nhận được là cô đang bức tức tôi về chuyện gì đó.” anh nói, và sau đó không thể tin nổi là anh đã nói nó! Chán ghét mình, anh chờ một sự phủ nhận không thể tránh khỏi.

“Đúng vậy.” cô nói lặng lẽ.

“Thật sao?” anh quá sốc là cô đã thú nhận nó, và không có chút oán giận, anh nhìn chăm chăm vào cô trong im lặng.

Một lúc sau, cô hơi mỉm cười và nhẹ nhàng thuyết phục anh cho một cuộc đàm thoại hữu ích khác. “Anh có muốn tôi nói cho anh biết tại sao không?”

Nụ cười nhếch lên ở miệng anh. “Hãy nói nghe thử.”

“Tôi biết rõ tôi là người mới vào nghề, và tôi vô cùng may mắn được làm việc chung với anh trong vụ án này. Tôi đã thực sự không hy vọng là sẽ có ấn tượng tốt với anh vào ngày đầu tiên, nhưng tôi đã làm vậy. Ngoài việc rất có tổ chức,” cô nói với một nụ cười nhanh, “anh làm tôi chú ý như một người lãnh đạo thực sự xứng đáng. Không những vậy, tôi đã thật sự nghĩ anh sẽ trở thành một trong những nhà lãnh đạo hiếm có, người cũng có tinh thần đồng đội.”

McCord lẽ ra cảm thấy được tăng bốc bởi lời nhận xét của cô nếu anh không lập tức nhận ra rằng cô đang cố tình thổi phồng cái tôi của anh và bơm căng niềm tự hào của anh vì cô muốn chắc chắn anh sẽ rơi bịch xuống đất khi cô chọc thủng chúng. Cô thật sự khéo léo trong trò chơi này, anh quyết định một cách chế giễu. “Và bây giờ, vì lý do nào đó, cô nhận biết tôi là một kẻ hoàn toàn khốn kiếp chẳng?”

“Không dám.” cô nói, tia nhìn của cô trực tiếp và trung thực. “Nhưng anh là một người thích chơi những trò chơi của đám đàn ông, như tất cả những người đàn ông khác đã cố chơi với tôi. Và tôi là một người phụ nữ, người một cách bất công mong anh sẽ được vĩ đại hơn và tốt hơn.”

“Tôi đã làm cái quái gì để bị rớt cho đến nay theo ước tính của cô vậy?”

“Anh biết Valente ở chung với Leigh Manning vào đêm chúng ta đến báo cho bà ta nghe là chúng ta đã tìm thấy chồng bà ta, nhưng anh đã không nói với tôi. Đó là một thông tin quan trọng, nhưng anh lại giấu giếm nó và để cho tôi tình cờ thấy nó vào ngày hôm sau.”

“Tôi muốn cô tự mình khám phá ra nó.”

“Tại sao?” cô nói. “Để cho anh có thể được đúng và tôi có thể sai và gây thơ tin Leigh Manning thêm 24 tiếng đồng hồ nữa hả?”

“Tôi muốn cô tự mình khám phá ra là cô đã đi sai hướng và gây thơ.”

“Thật sao?” cô nói thẳng thừng. “Anh có nghĩ nó nghe như là một cách thức có hiệu quả của một nhà lãnh đạo trong một vụ điều tra án mạng quan trọng không? Anh sẽ làm điều đó với Shrader không?”

“Không.” anh nói ngay.

“Anh sẽ làm điều đó với Womack chẳng?”

Anh lắc đầu.

“Vậy thì tôi chỉ có thể cho là anh đã làm điều đó đối với tôi vì tôi là phụ nữ và anh muốn 'dạy tôi một bài học' để 'cho tôi biết chỗ đứng của tôi'.”

Anh nhìn cô một lúc lâu đến nỗi Sam bắt đầu nghĩ là anh sẽ không trả lời. Khi anh trả lời, cô không nói nên lời. “Tôi đã làm điều đó đối với cô vì tôi chưa bao giờ nhìn thấy một thanh tra đầy hứa hẹn hơn cô. Cô rất có tài năng, với trực giác thô, và...” – anh do dự, tìm kiếm lời lẽ thích hợp, và đưa ra một cái không phù hợp với cuộc thảo luận – “và có *trái tim* hơn tôi từng gặp. Tôi muốn cô học một bài học lớn, nhưng không đau đớn, về việc để cho cảm xúc bị bẫy bởi bất kỳ người nào mà cô đang điều tra.”

Anh ngừng lại và sau đó nói, “Tuy nhiên, việc đó không thay đổi sự thật là cô đúng, tôi sai, trong cách tôi đã làm nó. Tôi sẽ không bao giờ làm chuyện đó với bất cứ một nam thanh tra nào khác. Tôi sẽ nói với anh ta khi chúng tôi rời khỏi toà nhà vào đêm qua là anh ta vừa mới chứng kiến một sự diễn xuất rất có sức thuyết phục bởi một người phụ nữ mà người tình đang ản nấp ở

căn phòng kế bên.”

Cô nhìn anh trong sự ngỡ ngàng một bất ngờ như thể anh là một người hùng cho việc thừa nhận là anh sai, và McCord không hài lòng, anh khám phá ra là anh thích cô nhìn soi xét vào anh theo cách đó. “Tôi xin lỗi.” anh nói một cách dứt khoát. “Nó sẽ không tái diễn nữa.”

“Cảm ơn anh.” cô nói đơn giản, sau đó cô đột ngột bắn cho anh một nụ cười đột ngột, ngỡ ngàng ngập. “Thực ra, tôi nghĩ tôi có thể là đã làm lớn chuyện. Tôi không mong anh sẽ được công bằng và hợp lý.”

Anh cười khi anh với lấy tay cầm trên cánh cửa xe. “Chấp nhận lời xin lỗi đi, Sam, và đừng rút lui. Cô đã thắng một cách công bằng và minh bạch.”

Anh ra khỏi xe và cô cũng vậy. Anh rất hài lòng với kết quả của cuộc thảo luận đến nỗi anh không nhận biết là anh đã gọi cô là Sam cho đến khi họ sóng đôi đi xuống vỉa hè. Dầu vậy, điều đó không có nghĩa gì hết, anh tự nói với mình. Mọi thứ bây giờ đều ổn cả, mọi thứ đã y như nó đã được. Không gì đã thay đổi sau vài phút đàm thoại trung thực với nhau. Họ là những người cộng sự, chỉ có thể thôi.

Khi họ đến toà nhà của Solomon, anh đi vòng qua cô từ phía sau và lịch sự mở cánh cửa nặng nề cho cô.

*

Chương 38.

Jason Solomon chào đón họ với cái khăn tắm phủ trên vai của anh và dấu vết kem cạo râu vẫn còn dính ở hàm và cổ của anh. “Vào đi, vào đi.” anh nói, chậm nhẹ kem cạo râu bằng góc khăn của anh. “Cho tôi hai phút để mặc xong đồ, và sau đó chúng ta sẽ nói chuyện.”

Anh đưa họ vào trong, và Sam nhìn xung quanh căn hộ ngoạn mục cũng như thật ấn tượng và thú vị như người đàn ông sở hữu nó. Sàn nhà làm bằng gỗ sồi, được tô điểm bởi những tấm thảm dày màu bánh bít-quy và có kiểu dáng đẹp, đồ đạc được bọc một cách hiện đại trong màu kẹo bơ. Một cái cầu thang cong với lan can thép bóng lộn vòng lên lầu hai ở bên trái của phòng khách, trong khi lò sưởi lấp lánh thạch anh trắng cao vọt đến tầng hai ở phía bên phải. Nhưng tất cả những thứ đó – sàn nhà, vách tường, và đồ đạc với những màu sắc trung lập, đơn giản – chỉ là bối cảnh cho những gì là một trong những bộ sưu tập gọi cảm nhất của nghệ thuật trừu tượng sống động mà Sam từng nhìn thấy.

Những tác phẩm lộng lẫy của Paul Klee, Jackson Pollock, và Wassily Kandinsky treo trên một bức tường, trong khi những vách khác giữ một loạt bốn bức chân dung lớn của Jason Solomon hơi gợi nhớ đến tác phẩm của Andy Warhol. Sam đi đến gần chúng và nhìn tên của người họa sĩ. Hình như rất quen thuộc, nhưng không đủ quen thuộc để liên kết với bất cứ một tấm tranh nào khác của nghệ thuật hiện đại mà cô từng xem qua. Bất cứ ai là “Ingram”, anh ta rất tài giỏi, nhưng không lập dị. Bức tranh sơn dầu tạo ảo giác trên lò sưởi cũng là do Ingram vẽ, nhưng cái này rất lập dị, và nó cũng vẽ Solomon – lần này với những cục than cháy rực làm mắt và lửa bốc cháy từ sọ của anh.

Bên trên nó treo một bức tranh dầu rất hoa mỹ trong những mảng màu căn bản mà Sam ngay lập tức nhận biết là tác phẩm của Theta Berenson.

McCord bước đến gần phía sau cô và đứng sát đến nỗi cô có thể ngửi thấy mùi xà phòng Irish Spring, cùng loại xà phòng mà cô dùng trong nhà tắm. Anh hạ thấp giọng của anh thành tiếng thì thầm. “Cô thích những thứ này à?”

“Rất, rất thích.”

“Nó thật ra là cái gì vậy?”

Mỉm cười, cô quay đầu lại. “Bất cứ cái gì anh muốn nó được.”

Nhận xét của Jason Solomon, khi anh bước vào phòng khách, làm cô giật mình quay lại một cách bất ngờ như có tội. “Tôi đã cắt ngang chuyện gì chẳng?”

“Vâng,” McCord nói một cách bình tĩnh, “bài học về nghệ thuật hiện đại. Thanh tra Littleton vô cùng thích thú bộ sưu tập của anh. Chúng ta có thể nói chuyện ở đâu?” anh đột ngột thêm vào, chấm dứt chuyện tán gẫu.

“Vào nhà bếp đi. Eric đang chuẩn bị điểm tâm.” Solomon dẫn đường băng qua lò sưởi và vào một căn nhà bếp lớn, có ánh nắng, cực kỳ hiện đại với gỗ sồi và thép không gỉ. Eric đang đứng ở quầy bếp, một bình nước cam ép trong một tay và một chai rượu trắng trong tay kia, đổ một ít vào một chiếc ly có chân. Là một người đàn ông đẹp trai trong những năm đầu của tuổi ba mươi, anh nhìn lên khi họ đi vào và mang lại cho họ cái gật đầu thân thiện.

“Các người thích chút gì để ăn không?” Solomon đề xuất, ngồi vào bàn.

“Không, nó hơi quá gần với giờ ăn trưa.” McCord trả lời.

“Vậy thì cái gì đó để uống – một trong những món đặc sản của Eric nhé?” Sam nhìn lướt qua chai rượu vang và từ chối lời mời đó cho mình. “Không, nó hơi quá gần với bữa điểm tâm.”

Hài lòng là đã làm xong nhiệm vụ của một vị chủ nhà, Solomon khoanh tay trên bàn và nhìn McCord. “Các người đã tìm hiểu được gì về cái chết của Logan?”

“Thực ra thì, chúng tôi đang hy vọng là anh có thể trả lời vài câu hỏi để có thể giúp chúng tôi đi đúng lối. Ngay bây giờ, chúng tôi chỉ là đang thu thập những thông tin căn bản, hi vọng rằng có chuyện gì đó mà ai đó nói sẽ chỉ cho chúng tôi đi đúng hướng.”

“Tôi sẽ nói cho các người biết bất cứ chuyện gì mà tôi biết.”

“Anh quen với Leigh và Logan Manning bao lâu rồi?”

Trước khi anh trả lời, Eric đi đến bàn với một đĩa trứng chiên, một miếng dưa hấu, một lát bánh mì nướng, và một ly nước cam ép. “Đây là Eric Ingram,” Jason nói. “Eric là một đầu bếp tuyệt vời.”

“Ingram?” Sam lặp lại. “Anh là người họa sĩ đã vẽ những bức chân dung của ông Solomon trong phòng khách ư?”

Eric mỉm cười e dè và gật đầu.

“Eric không nói nhiều, và không bao giờ nói về mình.” Solomon giải thích một cách vui vẻ. “Đó là lý do tại sao chúng tôi rất hợp nhau – tôi đã làm đủ

cho cả hai chúng tôi.”

Eric rút lui đến khu vực lò nướng, nhưng McCord nhìn anh ta qua vai của anh. “Đừng do dự mà không chêm vào, ông Ingram, nếu có bất cứ thứ gì anh nghe gậy ra một hồi ức. Theo kinh nghiệm của tôi những người nói ít, thường chú ý hơn.” Với Solomon anh nói, “Anh sắp nói với tôi là anh quen biết Leigh và Logan Manning được bao lâu.”

Solomon suy nghĩ về điều đó trong khi anh nhai một miếng trứng chiên. “Để cho tôi nghĩ đã. Lần đầu tiên tôi gặp họ, họ đã đến xem một vở kịch trên Broadway mà tôi đã viết gọi là *Time and a Bottle*. Nó là một trong những nỗ lực ban đầu của tôi, và mặc dù các nhà phê bình đã nói tôi có nhiều triển vọng, công chúng đã không ủng hộ vở kịch đó. Tôi vẫn tự hỏi liệu...”

“Cách đây là bao lâu?”

“13, không, có lẽ cách đây 14 năm.”

“Tốt, chúng ta hãy tập trung vào một vài tháng sau cùng. Anh có biết rằng bà Manning nghĩ là bà ta bị theo lén không?”

“Vâng, tuyệt đối. Leigh đã rất khiếp sợ. Logan còn hơn thế, nhưng anh ta không muốn cô ta biết nó.”

“Bà ta đã kể cho anh nghe điều gì về kẻ đi lén theo này?”

“Leigh đã nói hắn đã gửi cô ấy một số quà, và hắn đã gọi cô ấy một vài lần. Logan và cô ấy cố dò tìm cuộc gọi thứ nhì, nhưng nó đã đến từ điện thoại công cộng trong Manhattan.”

“Bà ta có thể biết kẻ đi theo lén bà ta mà không nhận biết nó. Có thể là hắn ta đã lẩn quẩn trong nhà hát trong một vai trò nào đó, hoặc rình chờ bên ngoài khi bà ấy rời khỏi. Ngoài chồng bà ấy và diễn viên trong đoàn của anh, có ai đã từng nhìn thấy bà Manning đi chung với bất cứ một người đàn ông nào khác không? Đừng bỏ qua bất kỳ người nào,” McCord thêm vào, “bất kể là anh ta đáng chê trách như thế nào với anh.”

McCord đang hi vọng tên của Valente sẽ được nhắc đến, Sam biết, và cô lắng nghe trong khi Jason Solomon đưa ra một vài cái tên vô nghĩa, nhưng trong tận đáy lòng của cô, cô vẫn không tin là Leigh Manning cộng tác trong vụ giết chồng bà ta. Sam đã nhìn thấy Leigh Manning ở bệnh viện, cô đã nhìn thấy bà ta ở cabin khi chồng bà ta không có ở đó, và đối với Sam, bà ta đã biểu lộ tất cả những dấu hiệu của một người vợ phát điên, yêu thương, kinh hoàng.

Ngày đưa tang Logan Manning, Sam đã không rời mắt khỏi người quả phụ, và những gì cô nhìn thấy là một người phụ nữ dửng dưng cảm cố hành động với lòng tự trọng mặc dù bà ta đã bị tàn phá trong tâm hồn và hủy hoại bên ngoài. Sam sẵn sàng tin rằng Valente muốn bà ta đến nỗi tổng khứ chồng bà

ta vĩnh viễn, nhưng cô không thể hoàn toàn tin rằng Leigh Manning biết bất cứ thứ gì về ý định của Valente.

Mặt khác, Sam nhắc nhở mình một cách nghiêm khắc, trước hết cô đã không tin rằng Leigh Manning đang có mối quan hệ với Valente, nhưng tất cả những bằng chứng rõ ràng đã cho thấy người nữ diễn viên đã nói dối về quan hệ của cô ta với anh ta và cô ta đang cố giấu nó với mọi người... Nhưng nếu Leigh Manning chỉ cần muốn được tự do từ chồng cô ta, tại sao lại phải thủ tiêu anh ta chứ? Sam tự hỏi. Tại sao không ly hôn anh ta? Vụ giết người chồng hay vợ bình thường thúc đẩy bởi sự tức giận hoặc ghen tuông hoặc trả thù, nhưng theo mọi người biết, Leigh Manning không có lý do gì mà phải che đậy bất cứ cảm xúc đó đối với chồng cô ta.

Sam biết thái độ của cô thật là vô lý, cô không thể chấp nhận Logan Manning đã bị giết do vợ của anh ta hay Valente đơn giản chỉ bởi vì giết anh ta có vẻ quá thiết thực. Họ phải có lý do gì khác để làm một hành động ghê gớm như vậy.

Solomon đã không còn cái tên nào khác để đề cập, và McCord đang lấy một chiến lược khác với câu hỏi của anh. “Anh sẽ mô tả Mannings là một đôi vợ chồng tận tâm và hạnh phúc chứ?”

Solomon gật đầu. “Vô cùng tận tâm và hạnh phúc đến khó chịu.” anh tuyên bố với vẻ hài hước.

Ngay lúc đó, Sam chợt nhìn lướt qua Eric và cô thấy mặt của anh sít lại. “Ông Ingram?” cô ngắt lời. “Nó trông ra sao đối với anh? Ông Manning có tận tâm với vợ của ông ấy không?”

“Vâng, Thanh tra, nó trông như thế.” Sam nghĩ câu trả lời của anh có chỗ cần giải thích, nhưng McCord không quan tâm đến Logan Manning, anh quan tâm đến vợ ông ta. “Thế còn Leigh Manning thì sao?” anh hỏi Eric. “Bà ta có tận tâm với chồng bà ta không?”

“Chắc chắn vậy.”

Anh quay về phía Solomon. “Tôi cho là Bà Manning bị nhiều căng thẳng một vài tuần sau cùng này – với kẻ đi lên theo đi theo bà ấy và vở kịch mới được khai diễn. Anh có chú ý đến bất cứ thứ gì lạ trong hành vi của bà ấy cho biết là bà ấy đang căng thẳng không?”

“Chúa ơi, vâng! Tất cả chúng tôi đều đến điểm không thể chịu đựng nổi! Anh sẽ sững sờ bởi những nỗ lực liên quan đến việc khai diễn một vở kịch mới. Vấn đề sáng tạo chỉ là một phần của nó. Những tài chính là những cơn ác mộng – những người hậu thuẫn muốn đảm bảo, họ muốn được lời trong

khoản đầu tư của họ, và dù cho anh có làm việc tốt như thế nào cho họ, họ trở nên đần độn khi đến lúc đặt tiền đầu tư cho vở kịch tiếp theo và anh kết thúc là tìm kiếm tiền mới hoài. Tôi đang làm điều đó bây giờ...”

“Vậy là anh không tài trợ vở kịch của anh bằng tiền riêng của anh à?” McCord hỏi vu vơ.

“Ồ, vâng. Tôi đổ hàng đồng tiền của tôi vào mỗi vở kịch, nhưng tôi không gánh lên vai trách nhiệm tài chính một mình. Anh có biết một nữ diễn viên như Leigh Kendall và Jane Sebring phải trả bao nhiêu tiền không? Người quản lý của Leigh đòi hỏi nhiều đến không thể thực hiện được, như thường lệ, nhưng Logan đã thuyết phục anh ta được hợp lý hơn, cảm ơn Chúa. Dầu vậy, trước khi người hậu thuẫn có thể hoà vốn, *Blind Spot* sẽ phải diễn để bán vé cho khán giả trong một thời gian dài.”

McCord nhìn lên trần nhà, rõ ràng cô làm một kết nối giữa những gì anh đang nghe và những gì anh muốn biết. “Ai là người hậu thuẫn của anh trong vở kịch này?” anh hỏi lơ đãng.

“Điều đó là điều cần được bảo mật.”

Tính hiếu kỳ của anh khơi dậy bởi sự thoái thác của người đàn ông kia, McCord hạ thấp tia nhìn của anh và tập trung trên nhà soạn kịch, nụ cười nhẹ giật giật ở góc miệng của anh. “Khi nào thì tôi có thể có danh sách đó?”

Thay vì bối rối bởi sự chuyên chế của McCord, Solomon cười toe toét và nhún vai. “Ngày mai có đủ sớm không?”

McCord gật đầu. “Liệu sẽ có bất cứ cái tên nào trong danh sách mà tôi biết không?”

Anh đang nghiêng về phía Valente lại, Sam biết, và câu trả lời của Jason Solomon làm cô căng người chờ được giải thích. “Anh chắc chắn sẽ nhận ra một cái tên.”

“Cái nào?”

“Logan Manning.”

“Logan Manning ư?” Sam lặp lại. “Có phải điều đó hơi kỳ quặc không?”

“Theo cách nào?”

Anh đang chơi trò mèo vờn chuột với cô, và Sam không thích nó. Cô bắt anh trả nó bằng cách buộc *anh* phải chứng minh quan điểm của cô. “Anh là một chuyên gia kinh doanh trong ngành giải trí. Anh nói cho tôi biết đi.”

“Tốt, trên bề mặt nó dường như có một chút xung đột về quyền lợi, tôi đồng ý với cô.”

“Bởi vì?” Sam nhắc anh.

“Vì, về một mặt, Logan chịu trách nhiệm trong việc Leigh đồng ý nhận ít tiền cho sự xuất hiện trong vở kịch. Làm như thế, thì nhiều lợi nhuận hơn cho người hậu thuẫn.”

“Bao gồm Logan Manning.” Sam kết thúc.

“Đúng.”

“Leigh Manning có biết chồng bà ta là một trong những người hậu thuẫn không?”

“Dĩ nhiên. Đề tài được nhắc đến ở bữa tiệc tối khoảng một tuần trước đêm khai mạc. Cô ấy có vẻ hơi bị bất ngờ, nhưng không khó chịu.” Anh giơ lên ly của anh, và Eric xuất hiện bên cạnh anh châm nước từ cái bình.

Như thể một cách muộn màng nhận biết cả hai thanh tra có thể rút ra kết luận sai lầm từ những gì anh đã nói, anh giải thích thêm. “Logan đã nói quyết định của anh ấy lấy lợi nhuận như là một người hậu thuẫn chứ không phải là lợi nhuận từ lương của Leigh là liên quan đến thuế thu nhập của họ. Thuế thu nhập mức lương của Leigh sẽ là ba mươi chín chẵn sáu phần trăm. Thuế lợi nhuận từ vốn đầu tư – bao gồm đầu tư vào *Blind Spot* – chỉ có hai mươi phần trăm.”

“Ông ta đầu tư bao nhiêu tiền?”

Solomon nhún vai. “Khoảng dưới hai trăm ngàn đô-la.”

“Còn một câu hỏi nữa.” McCord nói. “Anh là một người rất sáng tạo, điều mà nói với tôi anh cũng là một người rất có trực giác, và anh cũng quen làm việc với các diễn viên. Anh vừa nói rằng Leigh Manning có vẻ 'bị bất ngờ' khi bà ấy nhận biết tại bữa tiệc tối về lời khuyên về tài chính của chồng bà ta rõ ràng là trong sự quan tâm tài chính có lợi cho ông ta, nhưng không phải cho bà ta. Anh cũng đã nói Mannings là một cặp vợ chồng hạnh phúc. Có thể nào là bà Manning, một nữ diễn viên tài năng, đã biểu diễn một cách rất có sức thuyết phục ngoài sân khấu, cũng như trên sân khấu?”

Solomon phỉ những mảnh bánh mì vụn từ ngón tay của anh và lau miệng với cái khăn ăn của anh, sau đó anh ngả người trên ghế, khoanh tay trên ngực, và nhìn McCord đo lường một lúc lâu. Trong giọng nói lạnh lùng đến ngạc nhiên, anh nói, “Chính xác là anh đang có ý gì vậy? Anh đang đề nghị là thậm chí có chút khả năng xảy ra là Leigh đã giết Logan chẳng?”

“Tôi đang không đề nghị bất cứ thứ gì ngay bây giờ, tôi đang đơn thuần chỉ làm giả thuyết.”

Jason Solomon không tin chuyện ấy ngay lúc đó. “Đó chính xác là những gì anh đang đề nghị. Trong trường hợp đó, tôi cảm thấy buộc phải nói cho anh biết ý kiến theo trực giác không bị cắt xén của tôi: Anh là đồ nhảm nhí. Anh đang làm mất thời giờ của anh, và anh đang làm mất thời giờ của tôi.”

“Tốt.” McCord trả lời tinh bơ. “Bây giờ vì chúng ta đã bỏ thủ tục lịch sự,

anh đã ở đâu vào ngày Chủ nhật, ngày 29 tháng 11, từ ba giờ chiều đến ba sáng sáng hôm sau?”

Jason há hốc miệng. “Bây giờ anh nghĩ tôi đã giết Logan chăng?”

“Anh có làm không?”

“Lý do gì để tôi phải làm chuyện đó chứ?”

“Đề tôi suy nghĩ đã... Trước nhất, tôi chắc chắn là anh đã mua hợp đồng bảo hiểm lớn trên người Leigh Manning. Anh sẽ nhận được bao nhiêu tiền nếu bà ta tuyên bố là không có tinh thần để tiếp tục trở lại vai trò của bà ta nhỉ? Jane Sebring đã tiếp quản vai trò của bà ta. Anh đã tiết kiệm được bao nhiêu tiền nếu anh không cần phải trả cho Leigh Manning và Jane Sebring tiếp tục giữ vai trò vậy?”

“Đúng là điên!” Jason nói một cách giận dữ. Chuông cửa reo và anh nhìn lướt qua Eric. “Trả lời đi, mẹ kiếp.”

“Nêu chuyện đó nghe quá khó tin,” McCord nói khi Eric rời khỏi, “thì thử cài này vậy: Anh là một kẻ đồng tính và anh chắc chắn là không quan tâm đến Eric tội nghiệp, ngoại trừ như là một đầu bếp và là một người hầu. Logan Manning hấp dẫn đôi với anh chăng? Ông ta đã từ chối anh và xúc phạm lòng tự trọng của anh khi anh tấn công hả?”

“Anh đúng là con của chó cái!” Solomon nói một cách nhẹ nhàng.

McCord phản ứng lại những lời xúc phạm về đạo đức của mẹ anh với vẻ thích thú. “Tôi luôn bị bất ngờ bởi số người biết mẹ tôi.”

Solomon há hốc miệng, sau đó anh ngửa đầu ra và cười ha hả. “Tôi sẽ sử dụng câu đó trong một vở kịch.”

“Nếu anh làm vậy, tôi sẽ nói với mọi người anh là kẻ ăn cắp ý tưởng.”

“Vậy thì kiện tôi đi. Tôi...” Anh dừng lại, quay lại trong sự bất ngờ khi nghe giọng nói của một người phụ nữ rít lên cuồn loạn trong phòng khách.

“Tránh sang một bên ngay, Eric!” cô ta khóc lóc. “Tôi không quan tâm đến chuyện anh ta đang tiếp ai. Không quan trọng nếu họ nghe được! Đêm nay, tất cả mọi người sẽ biết...”

Jason đứng bật dậy, gần như hát đở ngược ghế của anh, cùng lúc Jane Sebring ào vào nhà bếp, khuôn mặt của cô không trang điểm, nước mắt đầm đìa. “Một phóng viên đã gọi tôi cách đây vài phút.” cô thốt lên. “Anh ta muốn một lời tuyên bố của tôi trước khi họ tiết lộ mọi chuyện trong bản tin tối nay.”

“Bình tĩnh đi cưng ơi.” Solomon mở rộng cánh tay của anh cho cô và vỗ nhẹ lưng của cô. “Cô đang nói về chuyện gì vậy?”

“Tôi đang nói về Logan!” cô khóc. “Một số phóng viên hèn hạ đã lục lọi rác rưởi của tôi và dụ dỗ lôi kéo người gác cửa của tôi.”

Solomon đẩy cô đủ xa để nhìn khuôn mặt âm ước của cô. “Và kể ti tiện đã tìm hiểu được chuyện gì?”

“Hắn ta đã tìm hiểu Logan và tôi đang có một mối quan hệ!” cô khóc lóc.

Khuôn mặt của anh trắng bệch vì sốc, hãi hùng, và cuồng nộ, Solomon thả cánh tay của anh ra và lùi bước. Sam nhìn McCord, người có vẻ thích thú, sau đó cô nhìn Eric Ingram.

Anh trông kinh tởm. Anh không nhìn như bị bắt ngờ chút nào.

“Sao, bây giờ cô nghĩ sao?” McCord hỏi Sam khi họ bước dọc vỉa hè để đến xe của anh. Anh hoàn toàn hài lòng với tiết lộ đầy nước mắt của Jane Sebring. “Nói cho tôi nghe, Leigh Manning có động cơ giết người, hay là gì?”

Sam nhìn lên bầu trời xanh trong sáng, suy nghĩ. Cho đến cách đây vài phút, cô đã không tin Leigh Kendall sẽ hợp tác với bất kỳ kế hoạch nào của Valente để giết chồng bà ta, nhưng cuộc ngoại tình giữa Logan Manning với Jane Sebring đã thay đổi mọi chuyện... “Tôi muốn có câu trả lời cho hai câu hỏi trước khi tôi quyết định.”

“Là câu hỏi gì?”

“Tôi muốn biết liệu Leigh Manning có biết về mối quan hệ giữa chồng bà ta với Sebring hay không. Tôi cũng sẽ muốn kiểm tra chúng có ngoại phạm mà Jane Sebring vừa mới đưa cho chúng ta vào tối Chủ nhật. Chúng ta biết là Leigh Manning phải ở lại sau suất diễn chiều để giải quyết một số sự cố nhỏ với Solomon. Nhưng Jane Sebring nói cô ta đã rời khỏi nhà hát ngay sau suất diễn chiều và đi thẳng về nhà. Cô ta nói là cô ta đã đi ngủ, nhưng sau đó cô ta thức dậy, ăn tối một mình, và xem phim trên truyền hình. Đó không có nhiều chứng cứ ngoại phạm lắm.” Sam chỉ ra.

“Cô ta đã kể cho chúng ta nghe cô ta đã xem phim gì rồi, cô còn cần có bao nhiêu bằng chứng nữa?”

“Nếu cô ta đủ thông minh để quán tay Logan Manning xung quanh khẩu súng của ông ta sau khi cô ta bắn vỡ óc của ông ta, tôi cho là cô ta đủ thông minh để nhìn vào quyển *TV Guide* (bảng ghi giờ giấc của các show trình chiếu trên TV) khi cô ta về đến nhà để cho cô ta có thể kể cho chúng ta nghe là cô ta đã xem phim gì.Ồ...” Sam nói, khi cô nhìn thấy nụ cười tự mãn của anh. “Tôi nghĩ anh đang nghiêm túc.”

“Cô không muốn tin Leigh Manning có tội, phải không?”

“Tôi không có thiên vị.” Sam phản đối. “Tôi chỉ muốn cảm thấy chắc chắn hoàn toàn.”

“Kiểm tra chứng cứ ngoại phạm của Sebring đi. Cô ta sử dụng xe phục vụ để đưa cô ta về nhà sau suất diễn chiều, vì vậy họ sẽ có kỷ lục. Cô ta đã nói là cô ta nói chuyện với người gác cửa của cô ta khi cô ta về đến nhà sau suất diễn chiều.”

“Cùng người gác cửa đã nhận tiền hối lộ để bán đứng chuyện cô ta với Manning ư? Tôi sẽ thật sự ấn tượng với sự thành thật của anh ta đấy.”

“Anh ta không làm việc 24 tiếng đồng hồ mỗi ngày. Có lẽ là người gác cửa khác đã nhìn thấy cô ta về nhà.”

“Cô ta có thể lại rời khỏi nhà mà không để cho anh ta nhìn thấy. Nếu cô rời khỏi ngay, cô ta sẽ đến được vùng núi trước khi tuyết thực sự bắt đầu rơi.”

“Đúng.” McCord nói, nhìn lướt qua đồng hồ của anh. “Chúng ta hãy đến văn phòng của Manning để giúp Shrader và Womack chất vấn các nhân viên.”

*

Chương 39.

Công ty Kiến Trúc Manning nằm ở tầng mười lăm, đối diện với thang máy, đằng sau một cặp cửa dày mở ra một khu vực tiếp tân rộng rãi, hình tròn với văn phòng và hội trường bao bọc ở chung quanh. Vài cái ghế xôpha và ghế tròn trong những màu tím và xanh được đặt giữa những cột kiềng bằng thép không gỉ.

Khi Sam và McCord đến, khu vực tiếp tân vắng tanh ngoại trừ một nhân viên tiếp tân ngồi ở bàn hình bán nguyệt về phía tay phải của họ. Cô đưa họ đến văn phòng đối diện ở phía bên kia, nơi Shrader và Womack đang phỏng vấn các nhân viên.

“Chúng tôi đã có một buổi sáng thú vị cho đến nay.” Shrader nói. “Womack vừa mới đi chất vấn thư ký của Manning. Các người có lấy được bất cứ thứ gì từ Solomon không?”

McCord nhanh chóng kể cho anh nghe những gì họ đã biết được trong khi họ đang ở nhà của Solomon, sau đó anh đòi chi tiết về buổi sáng của Shrader.

“Tôi nghĩ chúng ta đang gặp may.” Shrader nói. “Một trong những kiến trúc sư làm việc cho Manning – Sokoloff George – nói với tôi là anh ta phụ trách một dự án lớn gọi là Crescent Plaza mà Manning muốn thiết kế và xây dựng. Nó có hai tòa nhà cao tầng giống nhau dính liền với một phố mua sắm lớn sang trọng. Đoán 'nhà đầu tư bí mật' của Manning là ai đi?”

“Valente.” McCord nói một cách hài lòng.

“Đúng. Valente và Manning đang làm nhiều cuộc thương thảo. Đây là điều làm cho nó trở nên đặc biệt thú vị: Sokoloff kể cho tôi nghe thiết kế Crescent Plaza thật sự độc đáo, vô cùng ngoạn mục, và Valente thích nó ngay khi anh ta nhìn thấy nó. Valente muốn thuê Manning làm kiến trúc sư giám sát, nhưng tự mình xây dựng trung tâm mua bán đó. Sokoloff đã nói là Manning từ chối và rất cứng rắn trong việc làm đối tác chủ yếu trong giai đoạn xây dựng–và–phát triển và làm người đồng sở hữu khi dự án kết thúc.”

“Valente không thích đối tác. Anh ta không phải là người thích hợp tác.”

“Đúng.” Shrader nói. “Nhưng anh ta thật sự muốn Crescent Plaza, và Logan Manning không chỉ sở hữu bản thiết kế, ông ta cũng sở hữu quyền lựa chọn miếng đất nó vốn được thiết kế để được phù hợp. Tôi nghĩ Valente có thể đã bắn chết Manning để cho anh ta có thể có vợ của Manning và dự án Crescent Plaza. Bây giờ Manning đã chết, Valente sẽ có thể mua bản thiết kế và đất, thuê các kiến trúc sư giám sát của mình, và xây cất nó cho mình. Tôi chắc

chấn là người quả phụ của Manning sẽ làm mọi chuyện dễ dàng cho anh ta.”
“Anh có biết là,” McCord nói một cách trầm tư, “tôi đang bắt đầu tự hỏi liệu Thanh tra Littleton đã đúng ngay từ đầu. Cô ấy nói ngay từ đầu cô ấy không nghĩ Leigh Manning có mối quan hệ tình dục với Valente.”

“Tôi không nhớ chính xác là đã nói như vậy.” Sam xen vào.

“Cô không cần phải nói nó. Cô đã có cái nhìn cứng đầu, bướng bỉnh mỗi lần đề nghị đó được bàn đến. Ý của tôi là Valente và sự liên minh của Leigh Manning có thể là một thoả thuận kinh doanh dễ hiểu. Valente muốn dự án Crescent Plaza cho mình, và bà ta muốn chồng bà ta biến mất vì ông ta bất trung với bà ta.”

Womack đi vào và nghe khúc cuối của câu nói đó. “Sao anh biết được là Manning lảng nhãng?” anh hỏi.

“Jane Sebring – nữ diễn viên cùng đóng vai chính – kể cho chúng tôi nghe sáng nay.” McCord trả lời.

“Nữ diễn viên biết Manning đang lảng nhãng với thư ký ư?”

“Anh đang nói về chuyện gì thế?”

Womack chỉ ngón tay cái của anh về phía ngưỡng cửa. “Manning lảng nhãng với thư ký của ông ta. Tên cô ta là Erin Gillroy. Cô ta khóc lóc và thú nhận tất cả mọi chuyện vừa mới đây. Anh đang nói về ai vậy?”

“Jane Sebring.”

Mắt của anh mở to và anh trông có vẻ chuẩn bị cười. “Manning cũng lảng nhãng với cô ta nữa hả? Mẹ kiếp, nếu tôi có cơ hội với Jane Sebring, tôi sẽ nắm lấy nó. Người phụ nữ đó có...” anh đưa tay lên như thể diễn tả cặp vú cỡ trái dưa hấu, sau đó anh dừng lại và nhìn Sam. “Littleton, tại sao cô không đi nói chuyện với thư ký và xem thử cô có thể lấy được gì từ cô ta, ngoài nước mắt nhựa không? Tuy nhiên hãy từ từ với cô ta, cô ta dễ vỡ như cái trứng sống vậy. Tôi chỉ hỏi cô ta là cô ta làm việc ở đây được bao lâu và nếu cô ta biết rõ thói quen cá nhân của Manning. Cô ta bắt đầu khóc om sòm trên câu hỏi đầu tiên và thú nhận trước khi tôi kết thúc hỏi câu thứ nhì.”

“Tôi muốn nói chuyện với Sokoloff.” McCord nói, đứng lên, nhưng Womack chặn anh lại với một câu hỏi.

Không vội đối phó với một người thư ký khóc lóc, Sam đi từ từ qua các văn phòng, dừng lại khi cô đi đến một ngưỡng cửa mở của một hội trường lớn. Ở giữa phòng, trên bàn, một mô hình trung tâm mua sắm hình lưỡi liềm xinh đẹp với cách trang trí đầy nghệ thuật tô điểm bởi hai tòa nhà cao tầng hình tròn. Mô hình khoảng năm feet vuông và có tất các chi tiết nhỏ xíu, bao gồm những vòi nước nhỏ, đèn đường kiềng, lối đi, và phong cảnh hấp dẫn.

Một người đàn ông trông có vẻ vào khoảng những năm cuối của tuổi ba mươi đang nhìn chăm chăm vào nó, vai của anh hơi cúi gập, tay của anh nắm

lại sau lưng. “Đó có phải là mô hình cho dự án Crescent Plaza không?” Sam hỏi, đi vào hội trường để nhìn được kỹ hơn.

Người đàn ông quay lại và đẩy mắt kính lên trên mũi của anh. “Vâng, đúng vậy.”

“Tôi là Thanh tra Littleton của NYPD.” cô giải thích.

“Tôi là George Sokoloff.” anh nói.

Sự chú ý của Sam trở lại trên mô hình ở trước mặt cô. “Thật là gọi cảm.” cô nói. “Hai tòa nhà gọi cho tôi nhớ về tòa nhà Chrysler. Ông Manning chắc là một người cực kỳ tài năng và cực kỳ tự hào về điều này.”

Anh mở miệng định nói cái gì đó, sau đó nhanh chóng đóng nó lại.

“Tôi nói sai ư?”

“Một phần.” anh nói, sau đó anh vươn vai và nói gần như chua chát, “Logan rất tự hào về nó, tuy nhiên, bây giờ ông ta đã chết, tôi thấy không cần tiếp tục giả vờ rằng đây là nỗ lực có tính chất cộng tác giữa Logan và tôi. Khái niệm và thiết kế đều là của tôi. Trước đây, tôi đã đồng ý rằng công ty sẽ ghi điểm, chứ không phải chính tôi. Lần này, Logan đã hứa hẹn cho tôi làm kiến trúc sư giám sát và được ghi một ít điểm.”

Giọng của McCord cắt ngang câu chuyện của họ, và cả hai quay về phía anh. “Anh cảm thấy thế nào về việc để cho Logan Manning ghi hết điểm, hay đó là điển hình trong những công ty kiến trúc?”

Sam cố không nghĩ cảm giác tốt đẹp như thế nào khi nhìn thấy Mitchell McCord đi vào phòng. Áo khoác thể thao của anh không còn quá rộng ở vai, anh đã khắc phục chuyện đó sau mấy ngày họ bắt đầu hợp tác với nhau. Bây giờ nó vừa vặn với anh rất đẹp, nhưng cô thích nhất khi anh mặc áo polo hở cổ và áo khoác da mà anh đôi khi mặc. Sam lùi ra khỏi hội trường và lặng lẽ rời khỏi McCord và người kiến trúc sư.

Văn phòng của Logan Manning ở cuối một hành lang cong vòng được khởi đầu ngay bức tường đóng ván ô trang trí phía sau bàn của nhân viên tiếp tân. Erin Gillroy đang đứng ở phía trước bàn của ông, đầu gập xuống, chộp lấy một nắm khăn giấy. Cô nhìn lên khi Sam đi vào. “Cô Gillroy, tôi là Thanh tra Littleton.”

“Chào.” cô ta nói khàn đục nhưng bình tĩnh.

“Cô có muốn ngồi xuống không?”

“Không. Tôi nghĩ tôi sẽ cảm thấy ít bị tổn thương và ngu ngốc nếu tôi đứng.”

Sam ngồi trên một góc bàn của Manning và lấy cây viết và quyển sổ tay ra khỏi cái túi đeo trên vai của cô. “Thanh tra Womack nghĩ nói chuyện với một người phụ nữ thì dễ dàng hơn cho cô.”

“Thật sao? Tôi đã không nghĩ anh ta là loại người biết cảm thông.”

Trái ngược với cách mô tả của Womack về Erin Gillroy, ấn tượng của Sam về người phụ nữ trẻ này là cô ta không yếu đuối hay e thẹn. “Cô đã làm việc ở đây được bao lâu rồi?”

“Gần hai năm.”

Sam làm bộ viết xuống trong khi cô quyết định phương pháp cho đề tài tiếp theo, nhưng cô không cần phải làm điều đó, vì Erin Gillroy đã trả lời mà không đợi được hỏi. “Quan hệ của tôi với Logan Manning đã bắt đầu – và chấm dứt – cách đây sáu tháng.”

Sam lặng lẽ quan sát cô ta, không hiểu tại sao cô ta lại quá sẵn sàng thú nhận mọi chuyện và đưa nó ra ánh sáng cho hai thanh tra, những người xa lạ. “Có ai khác có biết về nó không?”

Cô ta nắm chặt tay cô ta thành hai nắm tay. “Không ai cả! Người duy nhất mà tôi từng kể là người bạn cùng phòng của tôi, Deborah, nhưng đêm qua phóng viên đã gọi đến và nói với cô ta rằng anh ta biết tôi đã có mối quan hệ với Logan Manning. Và người bạn cùng phòng của tôi, *bạn tôi*,” cô nhấn mạnh một cách chua chát, “không cảm thấy trung thực khi nói dối với anh ta về nó, vì vậy cô ta đã kể cho anh ta nghe mọi chuyện.” Cô nhìn Sam và nói dữ dội, “Cô có thể giải thích cho tôi biết làm sao một người đọc Kinh thánh và luôn trích dẫn nó, như Deborah luôn làm, có thể phản bội lại người bạn và làm vỡ lời hứa mà không chút băn khoăn, và làm tất cả những chuyện đó nhân danh ‘đạo đức ngay thẳng’. Tất cả Deborah nên làm là gác máy trước người phóng viên, hoặc ghi lại lời nhắn.”

Cô nhìn chăm chăm vào Sam, chờ câu trả lời, khẳng khẳng đòi, và Sam nói điều duy nhất hiện lên trong đầu cô: “Một vài người không tốt, thích phê bình hành vi người khác mà tôi từng biết đi lễ mỗi chủ nhật và đọc Thánh Kinh. Tôi không biết làm sao một người có thể tách sự độc ác riêng của họ và khuyết điểm từ nghĩa vụ và sự tin tưởng tôn giáo của họ, nhưng có rất nhiều người có thể làm chuyện đó.”

“Deborah một trong số họ.”

“Cô nghĩ sao phóng viên lại tìm hiểu được mối quan hệ vậy?”

“Tôi không nghĩ anh ta biết *bất cứ chuyện gì cả* – anh ta chỉ là đang như thôi! Phóng viên đã và đang gọi cho mỗi người phụ nữ mà ông Manning biết, nói những chuyện đại loại như thế. Một người gọi Jacqueline Probst tôi qua và bảo bà ta cùng chuyện đó. Jacqueline bảo phóng viên là bà sẽ kiện nếu tên bà ta được đề cập đến, sau đó bà ta gác máy anh ta.”

“Jacqueline Probst là ai?” Sam hỏi.

“Một trong những kiến trúc sư ở đây. Những người thanh tra đã nói chuyện với bà ấy. Jacqueline đã sáu mươi bốn tuổi. Bà ta đủ già để làm bà của Logan.”

Sam cố tình thay đổi đề tài trong chốc lát. “Cô xử lý tất cả các thư từ và cuộc gọi của Ông Manning, cá nhân cũng như kinh doanh hả?”

“Vâng.”

“Cô có giữ ghi nhận của các cuộc gọi không?”

Cô ta gật đầu.

“Tôi muốn có nó và vài hồ sơ khác nữa. Chúng tôi được sự đồng ý của Bà Manning.”

“Tôi sẽ đưa cô bất cứ cái gì cô muốn.” Bị phân tâm, cô chạy ngón tay trên cái chặn giấy có hình kim tự tháp vàng trên bàn làm việc của anh, sau đó cô cẩn thận làm thẳng khay giấy da của anh. “Tôi chỉ không thể tin là Logan đã chết.”

“Ai là người chấm dứt mối quan hệ của các người?” Sam hỏi. “Cô hay ông Manning?”

“Nó thật sự không xứng đáng là một ‘mối quan hệ’.” Erin trả lời, chuyển tia nhìn của cô đến Sam. “Mùa xuân năm ngoái, tôi đã đám hỏi và đợi kết hôn với một đám cưới lớn vào tháng Sáu mà gia đình tôi đã lập kế hoạch trong cả năm. Một tháng trước khi chúng tôi kết hôn, hôn phu của tôi ruồng rẫy tôi. Tôi làm mọi thứ để vượt qua ngày cưới của tôi khi nó đến gần. Tôi chạy bộ, tôi ngồi thiền, và tôi cố bận rộn bằng cách làm việc ngoài giờ ở đây. Vào đêm lễ ra phải là buổi tiệc diễn tập của chúng tôi, tôi đã tình nguyện làm việc muộn và Logan cũng đã ở lại. Chúng tôi ăn bữa tối được mang đến, tôi bắt đầu khóc, và Logan cố an ủi tôi. Ông ấy biết ý nghĩa của ngày đó đối với tôi. Ông ấy buồn cười như thế – đôi khi ông ấy có thể hoàn toàn thiếu ân cần, nhưng ông ấy sẽ nhớ những điều nhỏ nhặt nhưng quan trọng với mọi người. Dù sao chẳng nữa, ông ấy đã bảo tôi quá tốt so với hôn phu của tôi, và ông ấy ôm choàng lấy tôi, và chuyện tiếp theo mà tôi biết, chúng tôi kết thúc trên ghế xô pha ở sảnh kia. Ông ấy cực kỳ đẹp trai đến nỗi hôn phu của tôi đã ganh với ông ấy, và tôi đoán nó liên quan đến việc tại sao tôi lại tán đồng chuyện đó.”

Khi cô ngừng lại, Sam nhẹ nhàng thúc. “Rồi có chuyện gì vậy?”

“Một tháng sau, tôi bị mất kinh và que khám thai ở nhà đã cho kết quả sai. Tôi điên cuồng lên. Deborah chỉ dọn về với tôi một vài tuần trước đó, nhưng cô ta có vẻ rất dễ thương và tôi đang... cuồng loạn. Tôi không tin vào việc phá thai, cho nên việc đó là không thể được. Dù sao chẳng nữa, tôi rút cuộc là đã kể cho Deborah nghe toàn bộ câu chuyện bản thủ ngày hôm đó.”

“Chuyện mà cô ta đã lặp lại với phóng viên trên điện thoại tối qua ư?” Sam kết thúc dùm cho cô ta.

Erin gật đầu, nhìn như sắp bị ốm. “Cô có nghĩ là họ sẽ đề cập chuyện này – tôi và Logan – trong phần tin tức không?”

Sam do dự rồi gật gù. “Tôi nghĩ cô nên chuẩn bị để đối diện với nó. Nhưng

nếu cô cảm thấy cần bất cứ sự an ủi nào, tôi không nghĩ cô sắp sửa trở thành người phụ nữ duy nhất mà họ sẽ đề cập tới nay.”

Erin nghiêng đầu và nhắm mắt lại, mặt cô toát lên vẻ thấu hiểu cay đắng và lo sợ. “Tội nghiệp Bà Manning quá. Tôi sẽ cá là tôi có thể đoán hai cái tên khác sẽ được nhắc đến.”

Sam cẩn thận giữ vẻ mặt của cô tỉnh bơ. “Hai tên nào?”

“Jane Sebring và Trish Lefkowitz.”

“Trish Lefkowitz – Người phát ngôn của bà Manning ư?”

Trước tiên, Erin gật đầu, sau đó cô lắc đầu. “Tôi không biết. Trish Lefkowitz là cách đây gần một năm. Có lẽ tên cô ta sẽ không được nhắc đến, có lẽ cô ta sẽ biết cách thoát khỏi nó. Cô ta biết cách xử lý giới báo chí.”

*

Chương 40.

McCord đang ngồi ở bàn làm việc của anh, lược lại các sự kiện trong ngày với Sam, Shrader, và Womack. Ba người đàn ông thấy thú vị và thích thú bởi sở thích tình dục của Logan Manning. “Erin Gillroy, Jane Sebring, và Trish Lefkowitz.” McCord nói. “Một cô tóc vàng đầy sức sống, một cô tóc đỏ lộng lẫy, và một người đẹp tóc đen. Manning không chỉ là một người thích phụ nữ đa dạng, ông ta cũng là một người đàn ông hết sức can đảm.”

“Tôi không nghĩ việc bắt trung là đáng được khâm phục.” Sam nói, sau đó cô thắc mắc không biết sự bùng nổ của cô đến từ nơi nào. Con trai là con trai, và cả đàn ông cũng vậy. Cô biết điều đó. Có nhiều cuộc tình bí mật tạo thành một cái móc thành quả đôi với bọn con trai, và đa số với đám đàn ông, dù là họ có thừa nhận nó hay không.

McCord bắn cho cô vẻ ngoài tươi cười. “Cô rõ ràng là không biết Trish Lefkowitz, nhưng tôi đã biết cô ta nhiều năm. Tôi có thể thấy Manning dùng tình dục để an ủi một cô thư ký xinh đẹp bị tình phụ vào một ngày trước hôm đám cưới của cô ta, sẽ làm ông ta cảm thấy mạnh mẽ. Tôi có thể thấy ông ta cảm dỗ nữ thần tình dục Hollywood, sẽ làm ông ta cảm thấy đặc biệt. Nhưng lên giường với Trish Lefkowitz ư? Phải có can đảm đấy. Ông ta thật may mắn là cô ta đã không biến anh ta thành một kẻ hát bè. Người phụ nữ đó giống như một con nhện độc. Nếu là tôi, tôi sợ không dám nhắm mắt khi nằm trên giường với cô ta kia.”

McCord dừng lại để trả lời điện thoại của anh, Sam đứng dậy và chuyển sang cái bàn chứa những chồng hồ sơ đánh dấu về Logan và Leigh Manning, Michael Valente, bạn bè và người quen của Manning. Bây giờ nó có thêm vài chồng tài liệu mà họ đã mang về với họ từ Công Ty Kiến Trúc Manning hôm đó. Shrader, Womack, và cô đã nghiên cứu kỹ các hồ sơ của từng người như McCord đã dặn. Shrader vừa mới trả lại tập tin về Leigh Manning, vì vậy Sam nhặt chồng đó lên để mang về nhà với cô.

McCord gác máy điện thoại, nhìn hài lòng thấy rõ. “Đó là Holland.” anh nói. “Holland đã có lệnh tòa án mà tôi muốn có để thu thập hồ sơ thuế cá nhân và kinh doanh của Manning. Shrader, ngày mai anh và Womack mang nó đến cho CPA của Manning. Một khi các người có được tài liệu này, làm vài bản sao. Giữ một bộ cho chúng ta để nghiên cứu, nhưng mang một bộ khác sang chỗ đếm đậu (*từ dùng để chế nhạo kế toán*) của chúng ta. Tôi muốn Đội Chống Gian Lận kiểm tra chúng. Nếu có bất cứ thứ gì trong hồ sơ thuế của Manning phản ánh tiền ra vào từ bất cứ công ty nào của Valente, người của chúng ta sẽ tìm được nó.”

“Tại sao chúng ta cần lệnh tòa án?” Womack hỏi. “Tôi nghĩ chúng ta đã có sự đồng ý bằng lời của Bà Manning cho phép chúng ta 'làm bất cứ gì chúng ta nghĩ chúng ta cần làm' rồi chứ.”

“Chúng ta đã có, và đó là lý do nó đã rất dễ dàng xin được lệnh tòa án. Nhưng để bảo vệ cho cái mông của anh ta, CPA của Manning có thể muốn có một văn bản trước khi anh ta chuyển giao bất cứ tài liệu nào. Tôi không muốn anh ta gọi Bà Manning để xin phép, vì luôn có nguy cơ là anh ta sẽ khuyên bà ta thu hồi việc được toàn quyền hành động mà bà ta đã cho chúng ta làm. Sớm muộn gì, bà ta sẽ khôn ra và thu hồi nó.”

“Đó là lý do tại sao tôi lại vội đi viếng thăm Bác sĩ Sheila Winters.” anh tiếp tục. “Chúng ta có giấy viết tay chấp thuận của Leigh Manning cho phép Winters vi phạm đặc quyền giữa bác sĩ – bệnh nhân liên quan đến việc cô ta điều trị Logan Manning. Khi bà Manning viết nó, bà ta đã không giới hạn sự chấp thuận bàn về việc điều trị của chồng bà ta không thôi, vì thế bác sĩ Winters sẽ nói chuyện với chúng ta về bất cứ điều gì mà bà Manning tiết lộ trong những cuộc hẹn của mình với bác sĩ tâm lý.”

Shrader lắc đầu thắc mắc. “Tôi vẫn không thể tin là bà ta đã đồng ý chuyện đó.”

“Bà ta đã cụ thể yêu cầu chúng ta bảo mật thông tin.” Sam gọi cho ba người họ nhớ.

“Vâng, bà ta đã nói vậy,” McCord trả lời, “nhưng cô, Thanh tra Littleton, hứa là chúng ta chỉ sẽ rất kín đáo. Dù sao đi nữa,” anh kết thúc, “với nhu cầu cần phải làm gấp trong đầu. Tôi chộp ngay cái hẹn đầu tiên mà bác sĩ Winters có thể cho chúng ta, là ngày mai.” Anh nhìn lướt qua Shrader và Womack, “Ngày mai hai người đưa lệnh tòa án cho CPA của Manning và mang những thứ mà anh ta đưa cho hai người về đây. Littleton và tôi sẽ ghé thăm bác sĩ Winters. Không biết vì sao, tôi không nghĩ là cô ta sẽ chịu hợp tác.”

*

Chương 41.

Sự phỏng đoán của McCord tỏ ra là thật. Sam và anh chờ bốn mươi lăm phút trong căn phòng nhỏ, sang trọng bên ngoài trước khi họ cuối cùng được cho vào văn phòng của bác sĩ Winters, trang bị như một thư viện xinh đẹp, bao gồm thảm Đông Phương, sàn nhà lát ván tối, và ghế xôpha theo kiểu áo vét và ghế bành da trong màu xanh ngọc bích.

Với mái tóc vàng của cô búi thành một búi tóc sang trọng và bộ đồ Chanel màu hồng của cô, Sheila Winters nhìn rất thích hợp cho một cảnh trí sang trọng, không bị ảnh hưởng bởi thời gian, Sam nghĩ.

“Tôi thật sự xin lỗi đã bắt hai người chờ.” người bác sĩ tâm lý nói sau khi bắt tay với mỗi người họ. “Tôi đã bị một tình trạng khẩn cấp sáng nay và nó làm tôi bị trễ nải.”

“Chúng tôi rất biết ơn là cô đã dành cho chúng tôi ít thời giờ quý báu của cô hôm nay.” McCord nói. “Vụ án Manning đang trở thành một trò hề bi thảm, phải cảm ơn các phương tiện truyền thông.”

“Anh nói đúng.” cô trả lời. “Tôi nghĩ mọi chuyện đã quá tồi tệ như chúng có thể đối với Leigh, cho đến đêm qua khi giới truyền thông bắt đầu đăng tải tất cả những câu chuyện về những cuộc tình lãng nhãng của Logan.”

“Bà Manning đang xử lý nó như thế nào? Tôi giả sử là cô đã nói chuyện với bà ấy, vì cô là một người bạn thân.”

Rất cẩn thận và rất rõ ràng, Sheila Winters nói, “Là một *người bạn thân của cô ấy*, tôi có thể nói với anh rằng cô ấy cảm thấy như bất cứ một người phụ nữ nào khác sẽ cảm thấy trong tình huống như thế này. Cách đây hai tuần, Leigh có một sự nghiệp tuyệt vời, một cuộc sống cá nhân hạnh phúc, và một tương lai sáng sủa đầy hứa hẹn. Từ lúc đó, chồng cô ấy biến mất một cách bí mật, cô ấy gặp tai nạn suýt chết, rồi chồng cô ấy được tìm thấy bị giết và cô ấy trở thành một quả phụ. Cách đây hai ngày, cô ấy chôn anh ta với lòng tự trọng và bắt đầu để tang cho người mà cô ấy yêu và tôn trọng. Nhờ giới truyền thông, cả thế giới đã chứng kiến tang lễ đó, cả thế giới đã chứng kiến sự đau buồn của cô ấy và nhân phẩm của cô ấy, và mọi người thông cảm và tôn trọng cô ấy.”

Sự tức giận trào dâng trong giọng nói của cô, và cô dừng lại, xoay cây bút vàng trong những ngón tay dài của cô. Khi cô nói chuyện lại, giọng của cô được điều chỉnh lại và rất bình tĩnh. “Kể từ ngày hôm qua, cũng nhờ giới truyền thông đó, người chồng đã qua đời của Leigh bây giờ được miêu tả

như một kẻ phóng đảng, và cô ấy, hàm ý là đang trông giống như một kẻ mù, ngu ngốc đáng thương. Sự nghiệp của cô ấy thậm chí bị ảnh hưởng, vì liệu Jane Sebring có đang nói dối hay không không quan trọng. Làm sao Leigh có thể trở về trên cùng một sân khấu với người đàn bà đó chứ?”

Khi cô kết thúc cô nhìn Sam, và Sam lắc đầu. “Tôi không thể làm chuyện đó. Tôi sẽ không. Tôi sẽ rất tức giận, rất nhục nhã, và bị nghiền nát đến nỗi tôi nghĩ rằng tôi không thể giấu nó.”

Sheila Winters mỉm cười và giơ tay lên hoàn toàn tán thành. “Cô chỉ vừa mới mô tả cách Leigh cảm thấy như thế nào. Và tôi cũng sẽ cảm thấy như thế đó nếu người đó là tôi.”

“Thật tốt khi biết tôi là một người bình thường dưới con mắt của một bác sĩ tâm lý.” Sam nói.

Câu nói đó làm Sheila Winters cười. “Điều gì làm cô nghĩ rằng bác sĩ tâm lý là 'người bình thường' vậy cô Thanh tra?” cô nói đùa.

Hài lòng là cô đã đạt đến cùng sự nhất trí với Sam, cô nhìn trung úy. “Tôi đã trả lời đủ các câu hỏi của anh chưa?”

“Vâng, nhưng đó chỉ là những câu hỏi 'làm quen' của tôi thôi.” McCord bảo cô. “Tôi còn nhiều câu hỏi khác.”

“Tôi sợ là tôi không thể trả lời chúng. Tôi đã nói với anh tất cả những gì tôi có thể nói một cách hợp pháp. Bất cứ thứ gì khác được xếp hạng vào đặc quyền giao tiếp giữa bác sĩ và bệnh nhân.”

McCord lờ việc đó. “Logan Manning là bạn cũng như là bệnh nhân của cô.” anh nói.

Cây viết vàng xoay từ từ trong ngón tay của Sheila Winters, nụ cười lịch sự của cô tiếp tục còn ở đó. Cô không xác nhận hoặc phủ nhận nó.

“Khi ông ta và bà Manning tham khảo ý kiến với cô lần đầu tiên, và về chuyện gì?”

Cây viết vàng tiếp tục xoay từ từ trong những ngón tay của Sheila winters, nụ cười của cô trở thành hơi kém lịch sự.

“Bác sĩ Winters, tôi xin lỗi – tôi quên đưa cho cô xem cái này. Tôi đã nên làm vậy trước khi tôi hỏi cô bất cứ chuyện gì.” McCord đã không quên, Sam biết. Vì lý do nào đó, anh muốn đọc nét mặt của Sheila Winters. Anh cho tay vào trong túi áo khoác thẻ thao xanh nước biển của anh và lấy ra mảnh giấy mà Leigh Manning đã viết sự chấp thuận của cô trên đó, và anh chuyển nó qua bàn cho bác sĩ tâm lý.

Sheila Winters từ từ đặt cây viết của cô xuống và nắm lấy tờ giấy từ anh. Cô nhìn lướt qua nó và trao nó trở lại cho anh. “Tôi đang sẽ không tuân theo.”

cô nói thẳng thừng. “Vì một lý do là tôi không biết liệu đây có phải thực sự là chữ viết của Leigh hay không.”

“Cô có lời nói của tôi như là một viên chức việc thực thi pháp luật đó là chữ viết của bà ta, và bà ta đã chính tay đưa nó cho chúng tôi cách đây bốn ngày.”

“Rất tốt. Tôi sẽ tin lời anh.” cô nói, ngả người trên ghế của cô.

“Vậy thì cô sẽ trả lời câu hỏi của tôi chứ?”

Cô mỉm cười tỏ vẻ hối tiếc. “Không.”

Sam nhìn qua lại với vẻ thích thú không che giấu vì cô có linh cảm là McCord đã gặp phải đối thủ cân xứng về sự quyết tâm bền bỉ.

“Tại sao lại không?”

“Vì Leigh Manning hiển nhiên đã ở trong trạng thái tinh thần bấp bênh cách đây bốn ngày. Nếu cô ấy đã không như vậy, cô ấy sẽ không bao giờ đồng ý chuyện này.”

“Cô đang định nói với tôi là tâm trí của bà ta không được bình thường à?” McCord hỏi.

“Dĩ nhiên là không, và đừng dùng những cụm từ như 'tâm trí không bình thường' với tôi, Trung úy. Tôi chỉ là bảo với anh rằng cách đây bốn ngày, Leigh đã bị căng thẳng thần kinh tột cùng cho những lý do hiển nhiên, bình thường, và dễ hiểu.”

Sam biết nỗi sợ hãi của McCord đang trở thành hiện thực – bất kỳ lúc nào, Sheila Winters sẽ nhắc điện thoại lên, gọi cho Leigh Manning, và bảo bà ta thu hồi sự chấp thuận của bà ta. “Để tôi nói cho cô nghe một cụm từ khác vậy, Bác sĩ Winters, cái mà tôi thậm chí cảm thấy thoải mái khi 'ném nó xung quanh'. Nó được gọi là 'cản trở người thi hành công vụ'. Cô đang cố ý cản trở cuộc điều tra của một vụ án giết người. Tôi đã không đòi hồ sơ của cô, nhưng tôi sẵn lòng làm và đợi ở đây trong khi Thanh tra Littleton lấy mảnh giấy này đến trước mặt một thẩm phán và xin lệnh tòa án.”

Trong đầu, Sam tuyên bố tình huống là một tình thế bế tắc, nhưng McCord chuyển sang thế công. Anh trao mảnh giấy cho Sam. “Tôi sẽ đợi ở đây và bầu bạn với Bác sĩ Winters. Tìm một thẩm phán, giải thích tình huống, và mang đến cho tôi một lệnh tòa án. Thực ra thì, mang luôn cho tôi một lệnh khám xét nữa, trong trường hợp Bác sĩ Winters muốn làm trận chiến này thành một kết cuộc không thể tránh và nhảm chán. Và mang Thanh tra Womack và Shrader đến với cô để giúp định vị bất kể thứ gì mà chúng tôi đang tìm.”

“Tôi sẽ cho anh một thoả hiệp.” Bác sĩ Winters nói, hơi mỉm cười.

“Tôi không quan tâm đến thoả hiệp.”

“Thoả hiệp mà tôi sắp sửa đề nghị sẽ tiết kiệm rất nhiều thời giờ lãng phí cho

tất cả chúng ta.”

“Tôi thích lãng phí thời gian.” McCord trả lời nhẹ nhàng.

Cô cười âm lên liền ngay đó. “Không, không, Trung úy. Anh cực kỳ không nhẫn nại trong những tình huống bình thường. Tuy nhiên, phân tích miễn phí nhé,” cô nói đùa, “và vi phạm nguyên tắc của tôi. Đây là những gì tôi muốn đề nghị. Thật ra, anh không có quyền lựa chọn, vì Leigh Manning sẽ đến đây mau thôi. Sự giao tiếp giữa bác sĩ – bệnh nhân là một đặc quyền bất khả xâm phạm, một khái niệm đã được liên tục ủng hộ và được bảo vệ bởi tòa án khắp nơi.”

“Khái niệm về việc cản trở người thi hành công vụ cũng vậy.”

“Tôi sẽ không cản trở anh thi hành công vụ. Khi Leigh đến đây, tôi sẽ bảo cô ấy ở trước mặt anh rằng tôi mạnh mẽ khuyên cô ấy đừng ủy quyền tôi vi phạm đặc quyền này. Nếu cô ấy nghe tôi, và thu hồi mảnh giấy mà anh đang cầm, đó là quyền của cô ấy. Phải không?”

Đúng vậy và tất cả bọn họ đều biết điều đó.

“Nếu cô ấy vẫn muốn cho tôi tiết lộ thông tin với anh, vậy thì tôi sẽ làm chuyện đó. Đồng ý chứ?”

Không có sự lựa chọn, và McCord biết điều đó. Anh mỉm cười từ từ, vết sẹo trên mặt của anh ấn sâu thêm. “Sao tôi có thể tranh cãi với sự thương lượng logic hoàn mỹ và hợp lý chứ?” anh nói một cách uể oải. “Tôi thất vọng, tuy nhiên...”

“Tôi dám cá anh...” cô đồng ý, mỉm cười, và Sam tự hỏi liệu cô có đang chứng kiến một loại tán tỉnh cao cấp diễn ra giữa hai nhân vật rất phức tạp và bí hiểm. Cô cũng cảm thấy hơi bị cho ra ngoài cuộc. Cô cũng chắc chắn rằng Leigh Manning sẽ thu hồi giấy phép của bà ta.

“Tôi thất vọng là tại sao Leigh Manning đang đến đây hôm nay.”

“Ồ, đó là câu hỏi mà tôi có thể trả lời. Cô ấy đã bị đám phóng viên săn lùng. Họ cắm trại ngay trước toà nhà của cô ấy, và cô ấy đã không ra khỏi căn hộ của cô ấy hơn cả tuần nay, ngoại trừ để tham dự đám tang của chồng cô ấy. Tôi đã dọa là sẽ bắt cóc cô ấy nếu cô ấy không chịu đi ăn trưa với tôi hôm nay. Vì lý do dễ hiểu, cô ấy không thể đối mặt với việc đi đến một nhà hàng, vì vậy tôi đã bảo cô ấy là chúng tôi sẽ đặt đồ ăn đến đây.”

“Tôi xin lỗi là đã phá hỏng kế hoạch ăn trưa của cô, Bác sĩ.” McCord trả lời. Cô cười với sự ngu ngốc của anh. “Anh sẽ không phá hỏng bữa ăn trưa của chúng tôi, Trung úy. Nó sẽ chỉ mất hai phút để cho Leigh thu hồi giấy phép của cô ấy.”

Cô đã sai về chuyện đó, Sam nhận biết một cách bất ngờ vài phút sau. Mặc

dù Leigh Manning nhìn tái nhợt như một thây ma và thật sự dễ vỡ, cô không chịu nghe lời khuyên của Winters. Mặc một cái quần màu nâu và áo sơ mi lụa trắng, cô ngồi xuống một trong những cái ghế xô pha da và cuộn đôi chân lên dưới cô, trông giống như một cô gái trẻ, dễ bị tổn thương, không trang điểm hoặc giả vờ. Mái tóc nâu vàng của cô rơi ra phía trước chống lại gò má hốc hác của cô, và đôi mắt to của cô là màu biển xanh lam vào một ngày có nắng. “Họ cần những câu trả lời, Sheila. Hãy kể cho họ nghe bất cứ chuyện gì cậu biết.”

“Leigh, mình cực lực phản đối chuyện này. Cậu đã không suy nghĩ được mạch lạc.”

“Mình đến đây hôm nay vì mình cũng cần câu trả lời. Xin vui lòng nói cho các thanh tra bất cứ chuyện gì họ muốn biết về chồng mình, và mình sẽ lắng nghe, vì mình cũng không còn biết anh ấy là ai nữa. Thật sự không. Mình cứ đã nghĩ là mình biết rõ anh ấy.”

“Được rồi.” Sheila Winters vượt trán cô một lát, sau đó cô nhìn Leigh. “Để cho mình nói lại trong cách tốt nhất mà mình có thể làm được.”

“Đừng lo lắng về cảm giác của mình. Những gì cậu không nói với mình, mình chắc chắn là sẽ đọc được trên báo vào ngày mai hoặc ngày mốt. Mình đã hỏi cậu ở căn hộ là liệu cậu có nghĩ Logan đang có một mối quan hệ với Jane Sebring không, và cậu đã chối.”

McCord cắt ngang. “Bà đã hỏi Bác sĩ Winters khi nào?”

Sheila Winters nhìn anh trừng trừng, và cô trả lời cùng lúc với Leigh Kendall. “Sau tang lễ.”

“Chuyện gì đã làm bà hỏi nó?”

Thay vì bực tức bởi giọng nói hay sự gián đoạn của anh, cô nâng mắt nhìn anh và trả lời anh một cách bình tĩnh khiêm tốn – như thể cô không còn nhận thấy hoặc quan tâm về sự khó chịu vô nghĩa này nữa. “Báo chí đăng đầy những gì tôi nghĩ là tin đồn độc hại về chuyện đó.”

“Trung úy McCord!” bác sĩ tâm lý cảnh báo. “Anh có thể chất vấn Bà Manning khi rảnh rỗi. Tôi không thể ngăn chặn anh, nhưng tôi có thể ngăn cản anh làm chuyện đó trong văn phòng của tôi. Bây giờ, anh muốn một cuộc gặp mặt hỏi–và–đáp, thì nên để cho tôi đưa cho anh những câu trả lời và làm chuyện này cho xong. Đây là chuyện khó khăn nhất mà tôi từng làm.”

Nói xong câu đó, cô nhìn Leigh Manning và vẻ mặt của cô dịu xuống. “Leigh, Logan là một người đàn ông phức tạp hơn ban đầu mình đã nghĩ khi hai cậu lần đầu tiên đến gặp mình. Anh ấy phức tạp hơn, bối rối hơn, và cùng một lúc... cơ bản hơn trong logic của anh ấy hơn mình tưởng tượng. Mình đang cố nói chuyện này một cách đơn giản nhất thay vì sử dụng những lời nói chuyên nghiệp.”

Miễn cưỡng, Sheila Winters chuyển sự chú ý của cô đến Sam và McCord, và giải thích, “Logan Manning đến từ một gia đình giàu có, thuộc dòng dõi quý tộc lâu đời ở New York. Không may, vào lúc Logan chào đời, ông của anh ấy đã phá tan tài chính của gia đình, và gia đình Manning bị suy giảm đến tình trạng trưởng giả bần cùng. Tuy nhiên, vì mối quan hệ trong xã hội của gia đình anh ấy – và một ít tiền quyên góp bởi bà cô giàu có – Logan đã được gửi đến cùng trường tư thục rất có uy tín mà tổ tiên của anh ấy đã học. Có một sự khác biệt lớn là: Logan nghèo khổ hơn khi so sánh với các bạn học của anh ấy, và tất cả bọn họ đều biết điều đó.

“Khi còn trẻ, Logan không thể đi nghỉ với bạn học của anh ấy, anh ấy thậm chí không thể đưa họ về nhà. Anh ấy lớn lên cảm thấy xấu hổ với bản thân anh ấy và những gì anh ấy có. Cha anh ấy chết khi anh ấy còn rất nhỏ, và mẹ anh ấy đã không tái giá, vì vậy anh ấy không có người đàn ông nào để khuyến khích hoặc chỉ dẫn anh ấy. Những gì anh ấy đã có là những câu chuyện cổ tích bất tận được kể bởi họ hàng của anh ấy về gia đình Manning trong thời hoàng kim của họ, câu chuyện về những ngôi nhà to lớn lộng lẫy và những món đồ cổ vô giá, những câu chuyện về những người đàn ông Manning đẹp trai nổi tiếng trong chuyện cờ bạc, đàn đờm, và thành tích kinh doanh của họ.

“Từ lúc anh ấy là một cậu bé, Logan đã bắt đầu mơ mộng về chuyện trở thành một trong những người đàn ông Manning huyền thoại đó và khôi phục lại tài sản và uy tín của gia đình. Anh chắc chắn đã thừa kế được vẻ ngoài đẹp trai của họ, và anh cũng có sự thông minh và tham vọng đi chung với nó. Anh ấy đã đạt được mọi thứ mà anh ấy có ý định đạt tới...”

Cô dừng lại và nhìn Leigh một lúc lâu và buồn bã. “Nhưng nó đã không bao giờ đủ để làm anh ấy cảm thấy tốt về mình. Sự bất an của anh ấy quá lớn đến nỗi anh ấy cần chứng minh bản thân mình hết lần này đến lần khác trong mọi lĩnh vực. Cậu đã tự mình nói là sẽ không có đủ tiền trên thế giới để làm cho Logan cảm thấy yên tâm, và cậu đã nói đúng. Và mìa mai cho số phận, Leigh, cậu là một phần lớn của lý do mà anh ấy tiếp tục cảm thấy thật sự bất an.”

“Mình đã làm chuyện đó bằng cách nào?”

“Bằng cách là cậu. Bằng cách có tài năng và được khâm phục và nổi tiếng. Logan đã giúp cậu được nổi tiếng, nhưng anh ấy cuối cùng trở thành cái bóng khi so sánh với cậu, và cái tôi của anh ấy dễ vỡ đến nỗi đôi khi không thể đối diện với nó. Vì thế anh ấy cần củng cố cái tôi của anh ấy.”

“Với những người phụ nữ khác.” Leigh run rẩy thừa nhận.

“Vâng. Đó là lãnh vực duy nhất mà Logan cảm thấy thực sự giỏi hơn cậu và

tất cả những người khác là bề ngoài của anh ấy và sự hấp dẫn tình dục của anh ấy.”

Leigh đã nói chính xác những gì Sam đã suy nghĩ. “Cậu là bác sĩ tâm lý, cậu biết có vấn đề, và anh ấy đã đến với cậu cho một lời khuyên. Tại sao cậu không thể đã giúp anh ấy chứ?”

“Câu hỏi rất hay – trực tiếp và đơn giản. Đây là câu trả lời trong cùng mạch cậu đã hỏi câu hỏi đó: Mình là bác sĩ tâm lý, mình thường có thể sửa những gì gây đổ trong bệnh nhân, nhưng mình không thể tạo dựng các phẩm chất mà chúng không có ở đó, và không mong đợi bởi bệnh nhân. Để mình nói nó trong tiếng Anh ngắn gọn và đơn giản nhé, Logan có tính tình nhu nhược, Leigh. Khi khái niệm cao thượng về sự chung thủy và lòng trung thành trái ngược với nguyện vọng cá nhân của anh ấy, Logan có khả năng lờ đi khái niệm này hoàn toàn. Nếu làm cho cậu được chút an ủi nào thì anh ấy cảm thấy thật sự có tội sau đó, và tuyên bố sẽ không bao giờ lặp lại chuyện đó. Nhưng khi cơ hội đến, nếu nó tình cờ đúng với nhu cầu cá nhân của anh ấy, thì nhu cầu của anh đến trước. Không phải lúc nào cũng vậy, nhưng thường xuyên.”

Tim của Sam nhói đau khi Leigh Kendall cúi đầu trong sự khốn khổ tuyệt vọng. Giọng cô nức nở khi cô nói, “Logan có bao giờ nói cho cậu biết bất cứ thứ gì về bất kỳ ai... hoặc bất cứ chuyện gì... sẽ gợi ý cho chúng ta về việc tại sao anh ấy bị giết không?”

“Không, Leigh, anh ấy đã không nói gì cả.”

“Cậu có biết tại sao anh ấy lại cảm thấy cần phải mua một khẩu súng không?”

“Không, mình xin lỗi, mình không biết.”

Người quả phụ của Logan Manning đứng lên sau đó, niềm tự hào và lòng tự trọng của cô bị tàn phá trước mặt hai người lạ, lòng tin của cô bị phản bội, giấc mơ của cô bị vỡ tan, và khi Sam quan sát, bà ta cố làm thẳng vai và nâng cái cằm run rẩy của bà ta. Bà ta đang chiến đấu thật ngoan cường để giữ cho mình bình tĩnh đến nỗi Sam nghĩ bà ta chắc chắn sẽ rời khỏi văn phòng – hoặc chạy ra khỏi nó – nhưng rồi thay vì làm chuyện đó, cô dừng lại ở phía trước cả hai thanh tra và lịch sự nói, “Bây giờ tôi phải đi. Các người đã có mọi thứ các người cần rồi chứ?”

“Vâng, tôi nghĩ vậy.” Sam nói, nhìn đôi mắt xanh đầy nước mắt.

Khi cô rời khỏi, không ai lên tiếng trong vài phút, và Sam có cảm giác Sheila Winters đang chiến đấu dữ dội để kiểm soát cảm xúc riêng của cô. “Cô ấy sẽ ổn thôi.” người bác sĩ tâm lý nói, mặc dù Sam không biết liệu cô ta đang cố thuyết phục họ hay bản thân cô ta.

“Cô có nghĩ là bà ta biết ông ta đang không chung thủy với bà ta không?” McCord hỏi.

“Cô ấy biết Logan có khả năng đó, vì anh ấy làm điều đó cách đây vài năm và Leigh đã phát hiện được. Cô ấy đã bị đánh gục.”

“Còn về gần đây thì sao? Cô có nghĩ rằng bà ấy nghi ngờ bất cứ thứ gì không?”

Sheila nâng khuôn mặt của cô lên và nhìn anh với vẻ tức giận kinh tởm.

“Anh đã gặp cô ấy rồi, anh nghĩ sao?”

Họ vừa mới bước ra khỏi văn phòng khi Sam nói một cách dữ dội, “Tôi nghĩ thật dở là bất cứ người nào đã bắn Logan Manning không tra tấn ông ta trước!”

Tiếng cười rung lên trong ngực của McCord, nhưng anh đủ thông minh để không nói đùa.

“Anh có biết tôi nghĩ gì khác không?” Sam nói, nâng cao mắt cô với anh.

“Không.” anh nói, và cho một giây, Sam nghĩ tia nhìn của anh chú ý đến miệng của cô. “Cô nghĩ chuyện gì khác vậy Sam?”

“Tôi nghĩ rằng Leigh Manning tuyệt đối không dính líu gì với cái chết của chồng bà ta.”

“Thật thú vị là cô đã có nó từ cuộc phỏng vấn của chúng ta ở trên lầu. Cô có biết tôi nghe được gì ở trên đó không? Tôi nghe động cơ. Nhiều động cơ thích hợp.”

“Vậy thì hãy theo đuổi đi, Trung úy. Nhưng trong khi anh đang cố làm cho câu đó vừa khít với bức tranh của anh, tôi sẽ cố làm nó vừa khít với cái của mình.”

*

Chương 42.

Courtney Maitland nhìn lướt qua những lá bài mà O'Hara vừa mới chia cho cô và thấy lên bàn con bài loại bỏ đầu tiên của cô. “Tại sao chú lại cứ nhìn đồng hồ của chú vậy?” cô bé hỏi anh.

O'Hara thở dài và đứng lên. “Tôi nghĩ là tôi bị căng thẳng. Tôi làm một chuyện mà có lẽ tôi không nên làm.”

“Đó là cách sống của cháu, O'Hara. Ở bên bờ vực. Thật phần khích.”

“Đây không phải là về cách sống của tôi. Hôm nay tôi đã chen vào cuộc sống của bà Manning. Đã hai tuần rưỡi kể từ khi tang lễ của ông Manning, và bà ấy đã không ra ngoài, không chịu gặp bạn bè hoặc nói chuyện với họ trên điện thoại. Bà ấy thỉnh thoảng nói chuyện với ông Solomon, nhưng ngoại trừ Hilda, Brenna, cháu và tôi, bà ấy không chịu gặp bất cứ người nào khác. Nhiều người vẫn gọi điện đến và muốn nói chuyện với bà ấy. Tôi nghĩ hầu hết bọn họ chỉ muốn có cái gì đó để ngồi lê đôi mách.”

Courtney nghiêm nghị. “Leigh không biết cô ấy còn có thể tin được ai nữa.”

“Vâng, và ai có thể trách bà ấy chứ?” Anh lấy bia ra khỏi tủ lạnh cho mình và lon Coke cho Courtney và quay lại bàn.

Anh nhìn lướt qua đồng hồ của anh một lần nữa. “Bà Manning có một cuộc hẹn với bác sỹ để tái khám sau vụ tai nạn. Bây giờ đã quá năm giờ, và tôi nghĩ bà ấy nên có mặt ở nhà lúc này rồi chứ.”

“Tại sao chú không đưa cô ấy đi?”

“Tôi đang đi lấy vài thứ cho Hilda khi bà Manning nhớ là bà ấy có cuộc hẹn, và bà ấy cần rời khỏi trước khi tôi có thể quay về.”

Courtney đợi cho đến khi anh nuốt một ngụm bia trước khi cô sốt ruột nói, “Tất cả những chuyện đó có liên quan gì với việc xen vào cuộc sống của cô ấy chứ?”

“Vì cách đây ít lâu, tôi đã bảo một người là bà Manning sẽ ở nhà tôi nay. Anh ta đã gọi đến vài lần, nhưng bà ấy không chịu nói chuyện với anh ấy, và tôi nghĩ có thể tốt hơn cho bà ấy nếu ấy đã làm vậy. Tôi đã kêu anh ta ghé qua đây.”

Courtney trông có vẻ không thoải mái. “Cháu không biết liệu chú có nên làm chuyện đó hay không.”

“Tôi cũng vậy, nhưng có vẻ như là chuyện đúng đắn phải làm khi tôi làm nó.”

“Mọi chuyện sai trái mà cháu từng làm luôn có vẻ là chuyện đúng đắn phải làm vào lúc đó.” Cô bé nhặt lại bài của cô. “Vậy thì, người chú mời đến đây là ai vậy?”

“Michael Valente.”

Cô bé há hốc miệng nhìn anh. “Tại sao chú lại làm vậy chứ? Lần cuối cùng

ông ta ở đây, không ai vui về chuyện đó cả. Chú đã tự mình nói là Leigh thậm chí không biết anh chàng.”

“Tôi đã làm điều đó vì lần cuối cùng mà bà Manning mỉm cười là vào cái đêm Valente có mặt ở đây. Tôi biết anh ta đây tai tiếng, nhưng đây là tại sao tôi nghĩ anh ta có thể đến đây...”

“Cháu không thể tin là chú đã loại bỏ con sáu cơ khi chú nhìn thấy cháu bắt được con sáu chuồn mới bắt thì.” Không chờ được trả lời, cô bé nhặt lên con bài bị loại bỏ của anh và nói, “Tại sao chú quyết định là ông ta nên ghé qua?”

“Vì cái đêm anh ta đến đây với bánh pizza, bà Manning nhận ra rằng bà ấy biết anh ta cách đây đã lâu. Khi bà ấy còn ở trường đại học, Valente làm việc trong một tiệm tạp hoá gần nơi bà ấy sống, và dì anh ta đã từng làm bánh pizza tôm cho bà ấy. Có một đêm, anh ta thậm chí đã cứu bà ấy khỏi bị trấn lột.”

“Tại sao phải lâu như thế cô ấy nhận ra ông ta, hoặc ít ra là tên của ông ta?”

“Lúc đó anh ta đã để râu, và bà ấy chỉ biết biệt danh của anh ta. Tôi không thể nhớ nó là gì, nhưng nó có nghĩa là ‘điều hâu’ trong tiếng Ý.”

“Thật sao?” Courtney nói, rút một con bài và loại bỏ nó. “Vậy thì có thể giải thích được là tại sao chú ấy lại bông cô ấy xuống cabin trong tuyết vào hôm đó, và tại sao chú ấy đã giúp cô ấy ngay lập tức với trục thăng của chú ấy. Chú ấy giống như là... gì nhỉ – bạn trai cũ chẳng?”

“Tôi sẽ nói là họ có thể chỉ là bạn bè cũ, nhưng Valente làm một chuyện vào cái đêm anh ta ở đây thật sự làm tôi rất thắc mắc.”

Thích thú, Courtney thúc anh cho câu trả lời khi anh dừng lại nghiên cứu bài của anh. “Chú ấy đã làm gì?”

“Vài giờ sau khi cảnh sát báo tin cho bà Manning về chồng bà ấy, tôi thức dậy để tắt đèn và khóa cửa. Tôi đã nghĩ là Valente đã rời khỏi từ lâu trước đó, nhưng anh ta còn chưa rời khỏi. Anh ta đang ngồi cô độc trên cái ghế gần hành lang cạnh phòng ngủ của bà ấy, và anh ta nhìn xuống sàn nhà giống như anh ta đang rất buồn và thực sự mệt mỏi. Giống như anh ta đang... Tôi không biết... làm nhiệm vụ canh gác.” Anh rút một con bài khác. “Gin!” anh kêu vui vẻ, và cùng lúc điện thoại reo.

Anh vội vã đến trả lời, và quay lại bàn. “Valente đang trên đường lên đây.”

“Thật tuyệt!” cô bé công bố.

“Vâng, tôi hy vọng là bà Manning được vui bằng phần nữa của cháu.”

“Cháu sẽ mở cửa cho chú ấy vào trong khi chú – làm bất cứ chuyện gì chú cần làm,” cô bé nói, và đã ra khỏi nhà bếp, trên đường đến cửa trước, trước khi Joe có thể phản đối.

Trong sự vội vàng, cô bé đã giật mạnh cánh cửa của căn hộ với một sức

mạnh mẽ biến một hành động đơn giản thành một kiểu cách quá cường điệu làm Valente lùi bước và trong giây lát nhìn cánh cửa căn hộ như thể anh đã đến sai tầng nhà.

“Tôi là Michael Valente.” anh giải thích.

“Cháu biết chú là ai. Cháu là Courtney Maitland,” cô bé nói, chìa tay ra. how do you do

Trong chốc lát, anh trông như thể anh sẽ không bắt tay với cô, sau đó anh đổi ý và làm điều đó. “Hân hạnh được biết cháu.” anh nói đại khái.

“Cháu làm rất tốt.” cô bé trả lời, “mặc dù là cháu không biết là cháu đã làm tốt chuyện gì. Một chuyện nữa luôn làm cháu lúng túng là tại sao mọi người chào hỏi nhau bằng câu hỏi đó. Luôn làm cháu thấy cũ rích và vô nghĩa. Chú thấy thế nào?”

Khúc này cô bé chơi chữ. Michael đã nói “How do you do?” cô bé cố tình hiểu sai là “Cháu làm như thế nào?”

Anh quan sát cô bé một hồi lâu, đứng trong tiền sảnh, áo choàng trên cánh tay của anh. “Nó khiến tôi cảm thấy cũ rích và vô nghĩa.”

“Tại sao chú lại nghĩ vậy?”

“Bởi vì,” anh nói thẳng thừng, “nó cũ rích và vô nghĩa.”

Courtney đã chuẩn bị hoặc là thích hay ghét anh, nhưng cô bé đã không mong đợi tìm thấy anh... thú vị. Cô bé hiếm khi gặp bất kỳ người nào trên ba mươi tuổi được thú vị, và theo nghiên cứu sơ bộ của cô, Michael Patrick Valente không chỉ là trên ba mươi, anh đã bốn mươi một. Anh cũng là một phần tư gốc Ái Nhĩ Lan – về phía bà của anh – cao sáu feet ba, và anh thích những bộ đồ đặt cất may từ Savile Row. Anh có quai hàm ương ngạnh, tóc đen dày, lông mày thẳng, và cặp mắt thú vị – cặp mắt đó lúc này đang nheo lại trên người cô bé.

“Cháu có định mời tôi vào không?” anh hỏi.

“Ồ. Vâng, dĩ nhiên. Cháu xin lỗi. Cháu đang suy nghĩ về một chuyện khác. Chú có chơi bài gin không?”

“Bà Manning có ở nhà không?” anh trả lời.

“Không, còn chưa về, nhưng O'Hara và cháu đang ở trong nhà bếp. Sao chú không tham gia cùng chúng tôi ở đó chứ?”

Anh trông nhẹ nhõm khi cô bé vừa đề cập đến tên của O'Hara, và sau khi trao cho cô bé áo choàng của anh để treo vào tủ, anh đi theo cô bé vào nhà bếp. Courtney dừng lại ở ngưỡng cửa và để cho anh đi trước cô, sau đó cô bé

tựa người vào khung cửa như cô bé đã làm vào lần cuối cùng anh đã ở đây và nghiên cứu nét mặt của anh. Cô biết anh đã bị bốn năm tù cho tội ngộ sát và sử dụng thời gian rảnh rỗi của anh ở đó để đọc sách luật trong thư viện tù. Cô cũng biết anh đã mất sáu năm kế tiếp làm việc và kiếm được bằng đại học với hai ngành và có điểm trung bình 3.9 từ Đại học Stony Brook của New York và có bằng MBA từ Harvard hai năm sau đó.

O'Hara bắt đầu tiến về phía trước ngay khi anh nhìn thấy Valente đi vào nhà bếp, nhưng Valente đang ngăn chặn tầm nhìn của O'Hara về Courtney trong ngưỡng cửa. “Tôi xin lỗi,” O'Hara nói, “Nhưng bà Manning còn chưa về, và vì vậy tôi đã không có cơ hội nói với bà ấy là anh sẽ ghé qua.”

“Không sao đâu.” Valente nói. “Tôi đã không có bất cứ kế hoạch gì cho buổi tối.” Anh vươn ra phía trước và bắt tay O'Hara, nụ cười ẩn nấp ở khóe miệng của anh. “Anh đang làm nữ gia sư, cũng như vệ sĩ và tài xế trong những ngày này hả, Vệ sĩ?”

“Anh đang nói về Courtney à.” Joe đoán. “Không, tôi đang chơi bài gin với cô bé và lần đầu tiên tôi không bị quất vào mông. Chúng ta có lẽ phải đợi một lát trước khi bà Manning về. Anh có muốn một chút cà phê hay rượu vang hoặc cái gì đó không?”

“Cà phê có vẻ tốt. Đen nhé.”

Joe châm cà phê vào tách và trao nó cho anh. “Anh có muốn chờ trong phòng khách không?”

“Không, tôi thích ở đây hơn.”

“Nó thực sự ấm cúng.” anh đồng ý. Anh ngáp ngừng nhìn vào cái bàn nơi anh đã chơi bài với Courtney, như thể anh không thể quyết định là làm sạch những lá bài cho khách ở trong nhà bếp thích hợp hơn, hay mời khách – một người đã thật sự là một kẻ tội phạm – tham gia với Courtney và anh ở bàn.

Courtney tuyệt đối không quan tâm về việc thích hợp hay không và sốt sắng nắm lấy dịp may hiếm có này để có thể ở chung với một tỉ phú nổi tiếng với một lý lịch tù tội và một lịch sử của những cuộc đụng độ đang diễn ra với hệ thống tư pháp. “Sao chúng ta lại không ngồi vào bàn đi.” cô bé đề nghị.

Nhẹ nhõm là cô bé đã quyết định dùm anh, O'Hara nhặt lên bia của anh từ kệ bếp và đi đến bàn. Valente ngồi xuống cạnh anh và xuề xòa chống khuỷu tay trên lưng ghế của anh. Courtney ngồi xuống cạnh Valente và đối diện với O'Hara. Một sự im lặng ngọt ngào diễn ra, cô bé quyết định cách tốt nhất để đạt được mục tiêu trước mắt là ép cả hai người đàn ông vào tình trạng thư giãn, dù là họ muốn nó hay không. Cô nhặt lên bộ bài, chẻ nó, và để cho những lá bài chòng vào chỗ với những tiếng phành phạch. Cô lặp lại hành động đó hai lần hơn, và chia bài cho O'Hara.

“Tiếp tục trò chơi của các người đi.” Valente lịch sự thúc dục người tài xế.
“Tôi không có ý làm gián đoạn.”
“Chú có thể chơi chung.” Courtney thông báo cho Valente biết, không cho anh quyền lựa chọn trong vấn đề. Cô bé phát bài cho O'Hara, nhưng tất cả cuộc trò chuyện của cô bé là nhắm vào Valente. “Joe vừa kể cho cháu nghe chú và Leigh là bạn bè cũ phải không?”

Khi Valente không trả lời, cô bé buộc phải rời mắt khỏi những lá bài và nhìn lên một cách dò hỏi. Hồi đáp duy nhất của Valente là một cái nhướn mày với cô bé.

“Nếu cháu nhớ được chính xác,” cô bé tiếp tục một lát sau, “Joe đã nói hai người biết nhau khi Leigh còn học đại học.” Khi anh vẫn không trả lời, cô bé nhìn vào anh và rút bài. Lần này, anh nhướn cao cả hai chân mày và nhìn cô bé.

“Cháu nghĩ Joe cũng mới đề cập rằng – có một lúc nào đó – chú đã cứu Leigh khỏi một vụ tràn lụt phải không?” Bực bội bởi sự im lặng của anh, cô bé loại bỏ con bài mà cô bé có ý định giữ. “Có đúng không?” cô bé yêu cầu, nhìn anh hơi gay gắt. Đèn trong nhà bếp đã được giảm xuống, nhưng đủ sáng để cho Courtney bắt gặp tia sáng thích thú trong mắt anh. O'Hara rút lá bài kế tiếp của anh, sau đó Courtney rút bài của cô bé, bắt đầu loại bỏ nó, mắt cô bé trợn tròn trong sự bực tức, và bỏ hết những con bài trong tay xuống. “Gin!” cô bé tuyên bố.

Vai của Valente bắt đầu cười ngặt nghẽo. Cảm giác bối rối và không chắc chắn là những cảm xúc mà Courtney quen gọi lên ở người khác, cô bé không quen trải nghiệm chúng cho chính bản thân mình. Cảm giác quá mới lạ đến nỗi cô bé rất ngưỡng mộ Valente đã đưa cô bé vào những cảm giác không quen thuộc, tuy nhiên, cô bé không biết điều gì đã làm cho anh thấy quá buồn cười, và cô bé không có ý định để cho hiện trạng được tiếp tục.

Cô nhặt lên bộ bài và xáo bài. “Hãy làm cho nó được thú vị hơn.” cô nói với Valente, chia bài cả hai tay với kỹ năng và tốc độ như một con bạc chuyên nghiệp.

Bị buộc phải chơi bài gin với cô bé, anh từ từ lấy cánh tay của anh ra khỏi lưng ghế, nhặt lên tay bài của anh, và uể oải hỏi, “Thú vị thế nào?” cùng một lúc con bài bị loại bỏ của anh đánh xuống ở trung tâm bàn.

Anh rất nhanh, cố làm cho cô bé bối rối và ép buộc cô bé chơi quá nhanh. “Hai mươi đô—la một điểm.” cô bé trả lời, lờ đi cái nhìn kinh ngạc hoảng sợ của Joe, và loại bỏ con bài của cô bé.

“Cháu có đủ sức để thua nhiều vậy không?”

“Có.” cô bé trả lời, tiếp tục chơi. “Chú có thể không?”

“Cháu nghĩ sao?”

Courtney kéo bài, nhưng ngừng lại để cho cô bé có thể nhìn anh khi cô bé trả lời. “Cháu nghĩ chú không thích bị thua.” cô bé bảo anh. “Không thích thua tiền, không thích thua bài, và cũng không phải ở bất cứ thứ gì khác.” Cô bé loại bỏ con bài của cô bé và chờ anh cắn câu và nói cái gì đó với nhiều thông tin.

Anh nhìn lướt qua con bài bị loại bỏ của cô bé và nói, “Gin.”

“Gì cơ! Cháu không tin chú!” cô bé kêu lên, chồm người về phía trước để nhìn những lá bài mà anh xòe rộng theo hình quạt để cho cô kiểm tra. Cô bé nhìn trong sự hoài nghi vào một tay bài không gần là một tay bài thẳng. “Đó có nghĩa là gì?” cô bé yêu cầu, cau có.

“Hai mươi đô—là một điểm, tôi dám chắc đó là một chiếc xe cũ hoặc một cái áo khoác cho cháu.”

Courtney nhìn chăm chăm vào anh, ở giữa sự kích thích và bối rối vì khó hiểu. “Cháu không muốn xe hoặc áo khoác lông.”

“Cháu không muốn à?” anh nói một cách trôi chảy, đẩy những lá bài về phía cô bé để cho cô bé có thể chia bài lại nếu cô bé chọn. “Vậy thì tại sao chúng ta lại chơi cho hai mươi đô—là một điểm chứ?”

Không rời mắt khỏi khuôn mặt của anh, Courtney từ từ nhặt lên những lá bài và bắt đầu xào chúng. Cô bé mỉm cười bởi vì cô bé không thể kèm chế. Cô bé mỉm cười bởi vì cô bé nghĩ anh thật sự hoàn toàn đẹp trai. Cô bé mỉm cười bởi vì cô bé nghĩ anh là một người khó hiểu, phức tạp, thông minh, và rất có thể nguy hiểm. Cô bé mỉm cười bởi vì cô bé nghĩ anh thật tuyệt vời. Nhưng rồi một suy nghĩ đánh vào cô bé và cô bé tạm hoãn những ý kiến tốt của cô bé, trong khi chờ đợi câu trả lời của anh. “Có thể nào là,” cô bé nói, theo dõi anh chặt chẽ khi cô chia bài, “Chú đã làm điều đó vì chú nghĩ cháu không đủ tiền để trả hai mươi đôla một điểm nếu cháu bị thua không?”

“Không. Tôi nghĩ tiền trợ cấp của cháu đủ lớn để trả những cá cược.”

“Cụ thể là tại sao chú lại nghĩ như vậy? Nó không thể nào là cách cháu ăn mặc.”

“Không phải cháu là em gái của Noah Maitland sao?”

Courtney gật đầu. “Sao chú lại biết?”

“Tôi đã gặp anh trai của cháu.”

Suy nghĩ khủng khiếp đánh vào Courtney, làm cô quên hết những lá bài của cô bé. “Noah đã không – khai – chống lại chú, hoặc bất cứ thứ gì chứ?”

Anh cười, và âm thanh trầm đục, phong phú, nhưng cũng hơi khàn, như thể anh không cười thường. “Không. Anh ấy và tôi đã cùng làm một giao dịch cách đây vài năm, và tôi đã nhìn thấy cháu khi tôi đến nhà gặp anh của cháu ở Palm Beach.”

Một tiếng thở dài nhẹ nhõm thoát ra, và cô bé an tâm chơi bài gin với một người đàn ông hoá ra lại là một sự thử thách. Một sự thử thách khó khăn. Một sự thử thách khó khăn rất kinh ngạc.

*

Chương 43.

Leigh bước vào căn hộ và nghe tiếng cười của Courtney vọng đến từ nhà bếp khi cô treo áo choàng vào trong tủ trước. O'Hara cũng đang cười, và âm thanh tiếng cười vui vẻ của họ, nghe có vẻ xa lạ và không phù hợp. Tiếng cười đã không hiện diện trong nhà của cô cả tháng nay kể từ khi Logan rời khỏi nhà đi đến cabin trên miền núi.

Lễ Giáng Sinh đã đi qua cách đây hai ngày mà không có gì để đánh dấu nó, thậm chí không có cây thông Nôen hoặc những vòng hoa viền dây rubăng mà cô thường phủ qua mặt lò sưởi trong mùa Giáng sinh. Mặt lò sưởi vắng tanh ngoại trừ một chồng thiệp Giáng Sinh chưa đọc. Cô đã đặt mua quà cho Hilda, Brenna, Courtney, và O'Hara từ catalog Giáng Sinh của Neiman Marcus. Cô đã không quan tâm đến bất cứ một người nào khác.

Sự im lặng nghiêm trang đã treo trong nhà của cô giống như một chiếc áo bảo không lồ, dày và nặng, nhưng cũng bảo vệ, bao bọc cô từ chuyện cần nói chuyện, hay diễn tả cảm xúc của cô, hay thậm chí thừa nhận chúng. Cô không còn khóc nữa. Cô không còn giọt nước mắt nào nữa, không còn cảm xúc ngập tràn đến bề mặt và đột ngột làm tổn thương cô. Bây giờ người cô như tê dại, và an toàn. Yên tĩnh.

Vào lúc này, tuy nhiên, sự yên tĩnh đã bị quấy rối bởi tiếng nói cười trong nhà bếp, và cô lần theo âm thanh đó.

O'Hara nhìn thấy cô trước nhất và đứng bật dậy như có lỗi, hầu như lật ngược ghế của anh. “Bà có muốn uống một ít cà phê nóng không?” anh thốt ra. “Chúng ta đang có khách. Nhìn xem ai đây...”

Leigh ngừng ở giữa đường, ngạc nhiên khi nhìn thấy Michael Valente, anh rõ ràng là đang đánh bài với tài xế và cô bé hàng xóm của cô. Anh từ từ đứng lên, nụ cười trang trọng trên khuôn mặt của anh – một người biết anh không nên đến đây, nhưng quyết tâm được ở đây. Cô đọc được tất cả những điều đó, và hơn thế nữa trong vẻ mặt của anh khi anh bước về phía cô, nhưng cô cảm thấy không thể làm bất cứ chuyện gì ngoại trừ đứng yên ở đó khi anh dừng lại ở phía trước cô.

Anh đưa tay lên, và cô bắt đầu đưa tay của cô cho những gì cô nghĩ sẽ là một cái bắt tay, nhưng bàn tay của anh tránh tay cô và dừng lại ở dưới cằm của cô. Với đôi mắt nheo lại, anh xoay khuôn mặt cô hơi nghiêng về bên phải,

sau đó hơi nghiêng về bên trái, kiểm tra nó, và cô để cho anh làm chuyện đó, đôi mắt của cô mở to và không chớp.

Anh là một người bạn cũ, và cho đến bây giờ cô đã biết những lời quan tâm mà những người bạn bè cũ – những người thực sự là bạn và không thực sự là bạn – tất cả đã nói với cô khi họ gặp cô. Cô chờ anh nói “Cô cảm thấy thế nào?” hoặc là “Cô ổn chứ?”

Thay vào đó, anh thả tay của anh ra và đứng ở đó, bờ vai rộng của anh ngăn chặn tầm nhìn của cô của căn phòng, giọng trầm đục của anh đượm vẻ tổn thương giả vờ. “Tôi đã không gặp em cả tuần rồi. Em không hỏi tôi là tôi cảm thấy như thế nào sao Leigh?”

Mắt của cô mở to trong sự hoài nghi, và cơn sốc xé toạc phản ứng đã bị quên lãng của cô. Leigh cười. Cô chìa tay ra cho anh, nhưng tiếng cười của cô đột ngột tan biến như khi nó đến, để lại sau lưng một sự thôi thúc đột ngột muốn khóc. Cô kiểm soát chặt chẽ sự thôi thúc, và buộc chính mình phải cố mỉm cười. “Tôi xin lỗi,” cô nói. “anh cảm thấy như thế nào?” Phải mất một lát cô mới nhận biết là anh đang hoàn toàn chuyển đổi vai với cô.

“Tôi cảm thấy như địa ngục.” anh nói một cách nghiêm trang, “Tôi ê ẩm khắp toàn thân, nhưng hầu hết là ở bên trong. Mọi thứ tôi tin vào hoá ra lại là sai, và những người tôi đã tin tưởng phản bội tôi...” Với sự hãi hùng của cô, Leigh cảm thấy nước mắt tràn ngập mắt cô và tràn xuống má khi anh tiếp nhỏ nhẹ, “Tôi không thể ngủ, vì tôi sợ tôi sẽ bắt đầu nằm mơ...”

Cô đưa tay lên chùi nước mắt, nhưng anh kéo mạnh cô vào cánh tay của anh và ấn khuôn mặt cô tì vào ngực anh. “Khóc đi, Leigh.” anh thì thầm. “Khóc đi.”

Vài giây trước đó, anh đã làm cho cô cười, bây giờ cô thấy mình thổn thức một cách bất lực, vai của cô run rẩy với nỗi đau khổ bị dồn nén. Cô lẽ ra sẽ né người ra và bỏ chạy, nhưng cánh tay của anh siết chặt quanh cô khi cô cố làm, và bàn tay của anh ôm chầm khuôn mặt cô, ngón tay của anh dịu dàng vuốt ve má cô. “Mọi chuyện rồi sẽ không sao.” anh thì thầm khi những dòng nước mắt cuối cùng bắt đầu thừa thớt. “Tôi hứa đấy.” anh thêm vào, đưa cho cô chiếc khăn tay bằng tay kia.

Cô nắm lấy nó và ngả người ra trong vòng tay ôm của anh, lau mắt cô, quá bối rối để nhìn anh. “Tôi không nghĩ tôi sẽ có thể vượt qua được chuyện này.” cô thừa nhận.

Anh đặt bàn tay của anh dưới cằm cô và nâng nó lên, buộc cô phải nhìn vào mắt anh. “Em không phải là bị ung thư ở thời kỳ cuối hay bất cứ căn bệnh nan y nào khác, vì vậy em *có thể* vượt qua được. Em có quyền quyết định là

bao lâu, tệ hại như thế nào, mà em sẵn sàng tiếp tục chịu sự thiệt hại do sự phản bội của chồng em và tình yêu đặt sai chỗ của em.”

Cô sụt sịt và lau mắt cô. “Tôi đã giận dữ, nhưng nó đã không giúp được gì.”

“Tức giận không là gì cả ngoài việc hành hạ bản thân mình.”

“Vậy thì tôi nên làm gì?”

“Cho lòng tự trọng của em, tôi nghĩ em có thể cảm thấy khá hơn nếu em phản công và trả thù anh ta.”

“Được!” cô nói trong nước mắt. “Hãy đi lấy xẻng và chúng ta sẽ đào anh ta lên!”

Anh cười, và kéo cô sát vào anh, anh đặt cằm của anh trên đỉnh đầu cô. “Tôi thích nghị lực của em.” anh nói với vẻ dịu dàng thích thú, “Nhưng chúng ta hãy bắt đầu với cái gì đó ít vất vả hơn một chút.”

Phát giác ra là cô đang đứng trong vòng tay ôm của anh, Leigh lùi bước và cố nở một nụ cười miễn cưỡng. “Anh có đề nghị gì?”

“Tôi đề nghị em ăn tối với tôi tối nay.”

“Được rồi. Tôi sẽ yêu cầu Hilda chuẩn bị...”

“Không phải là ở đây.”

“Ồ, ý anh là ở một nhà hàng ư? Tôi không nghĩ – Không, thật sự...”

Anh trông như thể muốn tranh cãi, nhưng cô lắc đầu, kinh sợ khi nghĩ đến phải đối mặt với những con mắt tọc mạch của những người lạ mặt và không thể tránh được đám phóng viên sẽ chắc chắn xuất hiện trước khi họ ăn xong.

“Không phải ở nhà hàng. Còn chưa.”

“Ở đây vậy.” anh đồng ý.

“Tôi muốn đi tắm và thay quần áo.” cô nói. “Anh có thấy phiền là phải chờ tôi nửa tiếng không?”

Câu hỏi dường như làm cho anh thích thú. “Không dám.” anh nói một cách kiêu cách quá đáng. “Em cần bao nhiêu thời gian cũng được.”

Bối rối bởi hàm ý trong câu trả lời giễu cợt hài hước của anh, Leigh tiến về phòng ngủ của cô ở phía bên kia của căn hộ.

Michael nhìn cô bước đi. *Anh có phiền nếu phải chờ cô nửa tiếng không ư?*

Không phiền tí nào.

Anh đã chờ cô mười mấy năm.

Chợt nhớ lại là anh đã đánh bài với O'Hara và Courtney Maitland khi Leigh đi vào nhà bếp, anh đột ngột quay lại. Courtney đang sững sờ nhìn chăm chăm vào anh, O'Hara đang đứng cạnh ghế của anh ta, đóng băng trong cùng vị trí mà anh ta đã ở khi anh ta công bố với Leigh là Michael ở đó.

Thọc tay vào túi của anh, Michael nhướn mày và đáp trả những cái nhìn kinh ngạc của họ trong sự xác nhận không nói ra là anh biết họ đang nghĩ gì.

Courtney cuối cùng với lấy túi xách của cô bé và từ từ đứng lên. “Cháu có...” cô ngừng lại để đằng hắng. “Bây giờ cháu phải đi rồi.”

Những lời nói của cô bé dường như giải thoát O'Hara từ sự tê liệt của anh. “Tôi sẽ bảo Hilda chuẩn bị một bữa ăn tối cho ngon.” anh nói, đi dọc giữa cái tủ bàn và quầy nhà bếp, về phía hành lang ở phía sau.

Courtney bắt đầu đi ngang qua Michael, sau đó ngừng lại và nhìn anh dò hỏi.

“Gì thế?” anh nhắc nhở cô sau một lúc.

Cô bé kéo quai túi xách lên vai và lắc đầu với bất cứ chuyện gì mà cô bé đang nghĩ. “Chúc một đêm tốt lành.” thay vào đó cô bé nói.

“Chúc một đêm tốt lành.”

Khi cô bé với lấy cánh cửa dịch vụ mở từ nhà bếp vào tiền sảnh ở thang máy, cô nhìn anh qua vai một lần nữa, và khi cô nói chuyện cô không còn nghe giống như một thiếu nữ khiếm nhã. “Có lần Leigh đã kể cho cháu nghe là cô ấy thích ngồi ở phía trước ngọn lửa cháy rực trong lò sưởi.”

*

Chương 44.

Michael quăng một khúc củi khác lên đồng lửa mà anh đã đốt trong lò sưởi và sử dụng que cời để đẩy nó lên đồng lửa. Trong phòng ăn, Hilda đang dọn bàn cho bữa tối. Anh phủ tay và đứng lên cùng lúc Leigh đi vào phòng khách mặc một chiếc áo đầm len màu kem dài, thắt dây với những hạt nút bọc vải lớn ở phía trước, cổ áo rộng, và tay áo dài.

“Anh đã đốt lửa.” cô nói khi anh trao cho cô ly sâm–banh.

Mái tóc nâu vàng của cô đang thả lỏng ở vai, bóng mượt dưới ánh lửa, có màu đỏ hơn là màu nâu dưới ánh sáng đó.

“Sâm banh ư?” cô hỏi, nhướn cặp mắt nhìn anh dò hỏi.

“Nó có vẻ phù hợp với một dịp đặc biệt như thế này.” Michael nói.

“Dịp gì vậy?”

Để trả lời, anh chạm ly của anh vào ly cô và làm một cái cụng ly. “Cho một khởi đầu mới. Cho cuộc phản công – Giai đoạn Một.”

“Cho Giai đoạn Một.” cô tuyên bố với nụ cười dũng cảm, và nhấp một ngụm sâm banh. “Còn Giai đoạn Hai là gì?”

“Đó là phần trả đũa.”

Cô không hỏi chi tiết của Giai đoạn Hai, và anh vui mừng vì điều đó, bởi vì cô còn chưa sẵn sàng để nghe chúng, nói chi đến việc thực hiện chúng.

“Tôi đang nghĩ.” cô nói.

Michael nhìn vào đôi mắt sáng rực đã thôi miên anh cách đây 14 năm, và anh ngắm nhìn cô với tay lên và vuốt tóc ra khỏi trán. Anh nhớ cử chỉ đó rõ ràng như anh nhớ vào ngày bầu trời sáng sủa đôi mắt của cô là màu ngọc xanh biển, nhưng trong những ánh sáng khác – như bây giờ – chúng trở thành màu xanh lam của đá zircon. Anh nhớ cách cô chăm chú lắng nghe, với đầu của cô hơi nghiêng qua một bên, giống như bây giờ. Tia nhìn của anh dừng lại ở môi cô, và anh nhớ cách cô nhìn cách đây một tháng, đi về phía anh trong chiếc áo đầm đỏ – đôi chân dài, sành điệu và sang trọng. “Em đang nghĩ về chuyện gì?”

“Tôi muốn làm một thoả thuận với anh.” cô nói khi anh nâng ly rượu sâm banh đến miệng của anh.

Anh ngừng lại một cách thận trọng. “Là loại thoả thuận gì?”

“Tôi muốn chúng ta đồng ý rằng đêm nay chúng ta sẽ không nói về Logan. Nếu tôi bắt đầu làm chuyện đó, tôi mong anh sẽ chặn tôi lại. Đồng ý chứ?”

Đêm nay đang trông có vẻ càng lúc càng tốt hơn. “Đồng ý.”

“Thay vào đó tôi có thể chọn đề tài mà chúng ta sẽ nói được không?”

“Tuyệt đối.”

“Và chúng ta có thể nào đồng ý là chúng ta sẽ hoàn toàn công khai và trung thực không?”

“Vâng.”

“Hứa nhé?”

Sự đề phòng của Michael lại xuất hiện, nhưng đã quá muộn. Anh đã đồng ý.

“Khi tôi nói 'vâng', đó là lời hứa.”

Cô nhấp một ngụm sâm banh để giấu nụ cười của cô. “Anh trông rất không thoải mái.”

“Vì tôi *không* thoải mái. Em muốn nói về chuyện gì?”

“Về anh.”

“Đó là điều tôi lo sợ.”

“Anh định rút lui à?”

Anh nhìn cô và nói một cách kiên quyết, “Em biết là tôi không mà.”

Cô liếc nhìn vào bàn ăn, nơi Hilda đang đốt sáng những cụm nến. “Chúng tôi sẽ có gì cho bữa ăn tối vậy Hilda?”

“Mì Ý nướng. Nó ở trong lò. Tôi đã làm salad Caesar trộn để ăn kèm với nó.”

“Chúng tôi sẽ tự phục vụ.” Leigh bảo cô. “Chị không cần phải làm bất cứ thứ gì khác sau khi chị làm xong việc bày bàn.” Với Michael cô nói thêm, “Mì Ý nướng của Hilda rất ngon. Chị ấy chắc đã làm nó cho anh vì anh là người Ý.”

“Tôi làm nó cho bà, bà Manning.” Hilda đã nói một cách thẳng thừng, “Vì nó là món ăn vĩ đại nhất mà tôi có thể nghĩ đến. Ông Valente?”

Michael quay lại. “Vâng?”

“Phải nhớ dập tắt lửa khi ông rời khỏi.” cô cảnh báo anh. “Và không làm rớt tro trên thảm.”

Michael vừa giật mình vừa thích thú bởi giọng điệu của cô, và Leigh hiểu tại sao. Ngay khi Hilda làm một chuyến đi khác vào nhà bếp, Leigh hạ thấp giọng cô và nói, “Hilda không chấp nhận các vết bẩn dưới bất kỳ hình thức nào, và cô ấy ra lệnh cho tất cả chúng tôi. Cô ấy cũng rất trung thành với tôi.”

Cô lo lắng về cảm giác của anh, Michael nhận biết, và anh muốn kéo cô vào trong vòng tay của anh. Ngay cả với cuộc sống của cô đang ở trong cảnh hỗn loạn, cô đã rất chu đáo, ân cần và dũng cảm. Anh muốn bảo cô là anh tự hào về cô đến dường nào. Thay vào đó anh làm một cuộc nói chuyện ngắn với cô cho đến khi Hilda tuyên bố rằng họ có thể ăn bất cứ khi nào họ muốn và cô sẽ đi về phòng để nghỉ qua đêm.

“Chúng ta nên đi vào nhà bếp chứ?” Leigh đề nghị.

Trên giữa cái bàn trong bếp, Hilda đã đặt một tô tôm lớn ngồi trong một thau đá, bao quanh bởi những miếng chanh và rau mùi tây. Leigh kéo hai cái ghế sắt từ dưới bàn ra và ngồi lên một cái. “Hilda đã không còn trong tầm nghe, và sự trì hoãn của anh đã chính thức chấm dứt.” cô cảnh báo anh, mỉm cười. “Bây giờ chúng ta hãy nói về anh.”

Sâm banh mà anh đã châm cho cô đang có ảnh hưởng mà anh hi vọng là nó sẽ. Nụ cười của cô đến lệ làng hơn, và mắt của cô không còn có vẻ tổn thương. “Em muốn tôi bắt đầu từ đâu?”

“Bắt đầu khi họ bắt đầu gọi anh là Hawk.”

“Em đã biết làm thế nào tôi đã có biệt danh đó.” Michael bảo cô một cách thẳng thừng. “Tôi là người canh gác. Em đang định tìm hiểu cuộc sống phạm tội lúc trước của tôi ư?”

Cô do dự, rồi gật gù. “Vâng,” cô nói đơn giản. “Tôi đoán là vậy.”

Anh đi đến phía bên kia bàn và dựa hông của anh vào quầy bếp ở đằng sau anh. “Trong trường hợp đó, tôi sẽ làm một sửa đổi với thoả thuận của chúng ta.” Gật đầu phía tô tôm ở phía trước cô, anh nói, “Tôi sẽ nói ra tất cả, nhưng em phải ăn trong khi tôi làm chuyện đó.”

Cô nhặt lên một con tôm và nhúng nó vào nước xốt, và anh giữ lời...

“Lúc tôi được tám tuổi và cha mẹ tôi vẫn còn sống thì Angelo gán cho tôi cái biệt danh đó. Anh ấy được mười một tuổi và là một thủ lĩnh bẩm sinh với một nhóm đệ tử trung thành và tận tụy, bao gồm cả tôi, cũng như người bạn thân của tôi, Bill, người sống ở cạnh nhà. Bill và tôi bắt đầu với những cái nắp đậy trục bánh xe, nhưng chỉ trong ba hoặc bốn năm, chúng tôi giúp Angelo và băng đảng của anh ấy trộm cắp bất cứ thứ gì trên đường có thể di chuyển và dễ bán. Chúng tôi sử dụng thời gian còn lại giúp họ 'bảo vệ lãnh địa của chúng tôi', với những vụ đánh đấm lúc đầu, nhưng vào lúc chúng tôi bước vào tuổi thiếu niên, dao là vũ khí được chọn – trong số những thứ khác.”

Khi anh ngừng lại, Leigh chồm người tới phía trước. “Tiếp tục câu chuyện của anh đi.”

“Ăn thêm một con tôm nữa đi.”

Cô tự động tuân theo, và Michael kèm một tiếng cười vào cách cô đang chăm chú lắng nghe câu chuyện. “Khi tôi khoảng 16 tuổi, chúng tôi đã xâm phạm vào lãnh địa của người khác, một băng nhóm lớn hơn nhiều, và trận đánh diễn ra tiếp theo đó, tôi bị thương khá nặng. Angelo đã kéo hai gã ra khỏi người tôi, và anh ấy xem chết vì những vết thương mà anh ấy phải hứng chịu giùm tôi. Chúng tôi là người duy nhất còn lại ở đó, khi cảnh sát đến, và

đĩ nhiên, cả hai chúng tôi đã bị tóm cổ.”

“Đó có phải là lần đầu anh bị bắt không?”

“Không, nhưng đó là lần đầu tiên tôi suýt bị giết, và tôi không thích nó. Tôi lẽ ra phải là ‘người sáng kiến’, bộ não của những hoạt động của Angelo, nhưng,” Michael thừa nhận, “tôi đã không có bản tính làm một người tích cực tham dự.”

“Sao anh lại nói vậy?”

“Vì tôi ghét thấy máu, đặc biệt là máu của tôi, và tôi không thấy có việc gì phải lãng phí nó.”

Leigh cười khúc khích và nhấp một ngụm sâm banh và cắn thêm một miếng tôm. “Lúc đó anh đang sống với dì dượng của anh. Họ đã nghĩ gì về những rắc rối mà anh và Angelo đã gây ra?”

“Dượng tôi chết vì một cơn đau tim một năm sau khi cha mẹ tôi bị giết, và dì tôi không thể kiểm soát Angelo hay tôi. Dì thậm chí không tin là chúng tôi đã làm những chuyện mà chúng tôi bị bắt tại trận là đang làm. Dì nghĩ là cảnh sát đang ngược đãi chúng tôi.”

“Thế còn cha mẹ của Bill thì sao? Họ đã làm gì khi anh ta bị bắt?”

“Họ gọi cho chú của Bill, một trung úy của NYPD, và anh ta đưa Bill ra ngoài, cũng như đảm bảo là không có hồ sơ của cuộc bắt bớ. Bill là người duy nhất trong số chúng tôi không có hồ sơ ở cục cảnh sát, nhờ chú của anh ấy. Điều rất mỉa mai là Bill có lẽ là người nóng nảy và hèn hạ nhất xóm, nhưng anh ấy rất nhỏ con và ốm yếu, cho nên cha mẹ của anh ấy hay những người yêu chuộng anh ấy không thể tin là anh ấy tệ như bọn chúng tôi.

“Thời gian trôi qua, Angelo bắt đầu tức điên lên vì tất cả chúng tôi đều có hồ sơ bắt giữ của cảnh sát, ngoại trừ Bill, và Angelo bắt đầu cắt Bill ra khỏi mọi chuyện chúng tôi làm, sau đó anh ấy đồn Bill là kẻ chỉ điểm.”

“Anh cảm thấy thế nào về chuyện Bill được bao che?”

“Tôi không thù địch về chuyện đó như Angelo.”

“Bởi vì anh – cái gì nhỉ?– hợp lý hơn chăng?”

“Không, vì trong những năm đầu, chú của Bill cũng cứu cặp mông của tôi vài lần cùng với Bill. Nên nhớ rằng, trước khi cha mẹ tôi chết, gia đình Bill và gia đình tôi là bạn bè. Chú của Bill vẫn nhớ những ký ức về Bill và tôi trong cùng chơi trong khi hai gia đình ăn tối với nhau.”

Leigh tựa cằm trên tay cô và đưa ra sự giải thích để chứng minh cho những gì anh đã làm vào những ngày đó. “Có nhiều lý do chính đáng cho cách anh đã trở thành như vậy và những chuyện anh đã làm.”

“Thật sao,” anh nói, thích thú. “Những lý do đó là gì?”

“Anh mất cha mẹ từ lúc còn nhỏ, và anh đến từ một khu lán giềng tồi tệ. Nghèo khổ, trường học xấu, những người bạn xấu, anh bị tước quyền lợi...”

“Leigh...” anh ngắt lời.

“Gì cơ?”

“Tôi là một tên côn đồ. Tôi là một tên côn đồ vì đó là điều mà tôi đã chọn.”

“Vâng, nhưng quan trọng là, chuyện gì đã làm anh chọn nó?”

“Tôi đã chọn nó bởi vì tôi muốn có được nó theo cách của tôi, không phải theo trình tự.”

“Tiếp tục câu chuyện của anh đi.”

“Sau khi tôi suýt bị chết, tôi quyết định giới hạn những cuộc đi chơi của tôi với băng nhóm của Angelo thành chỉ thỉnh thoảng với những lần mà sẽ khó để tôi bị giết hay bị bắt. Tôi cũng tìm hiểu một chút và nhận ra rằng những giáo viên thoái hóa ở trường trung học của tôi thật sự đang nói sự thật: không có giáo dục, tôi không có cơ hội làm ra được nhiều tiền.”

“Vâng, nhưng tại sao anh vẫn làm những chuyện phạm pháp với Angelo và băng nhóm sau đó? Sao anh không từ bỏ và...” Leigh áp úng, cố nghĩ ra đúng từ.

“Và đi đường thẳng?” anh đề nghị.

“Đúng.”

Anh giả vờ có vẻ ngoài sợ hãi. “Tôi có tiếng tăm để duy trì! Dù sao đi nữa, tất cả các chuyện đó chấm dứt vào một đêm tháng Sáu khi tôi được mười bảy tuổi.”

“Như thế nào?”

Anh với lấy chai rượu trên khay rượu và châm một ít vào ly, sau đó anh uống một ngụm dài như thể để nuốt trôi mùi vị của những gì anh đang nói – hoặc sắp sửa nói. “Lúc đó Bill đã bắt đầu bán ma túy, và anh ấy cũng dùng nó nữa, và anh họ Angelo của tôi cũng say thuốc không kém gì anh ấy vào đêm đó. Họ đánh nhau, và Bill giết anh ấy.”

“Chúa tôi.”

“Cảnh sát đến báo với dì tôi, và dì phát điên lên vì đau buồn.”

“Anh đã làm gì?”

“Tôi đi tìm Bill. Tôi tìm được anh ấy trong vòng một giờ, vẫn còn ở trạng thái phấn khích. Anh ấy đã không rửa tay của anh ấy, và anh ấy giờ chúng lên cho tôi xem. Chúng nhuộm đầy máu của Angelo.”

“Và sao nữa?” cô thì thầm.

Anh nhún vai và uống thêm một ngụm rượu. “Và tôi đã giết chết anh ấy.”

Leigh nhìn chăm chăm vào anh trong im lặng hãi hùng, không thể tiêu thụ được là anh có thể làm chuyện đó, và anh có thể kể cho cô nghe chuyện đó mà không chút cảm xúc, rồi nhún vai và uống một ngụm rượu. Ngoại trừ – cô nhận biết – anh đã uống một ngụm rượu trước khi anh kể cho cô nghe. Anh đặt chiếc ly trống không xuống và khoanh tay trên ngực của anh, nhìn của cô như thể chờ để nghe sự kết luận của cô và không quan tâm nhiều đến

nó, cách này hay cách khác. Anh không còn là người đàn ông giàu lòng trắc ẩn, một người văn minh mà anh đã trở thành trong trí tưởng tượng của cô gần đây, anh gợi cho cô nhớ về một người khác...

Anh gợi cho của cô nhớ về một chàng trai trẻ tuổi lạnh lùng, thù địch mà cô biết cách đây 14 năm – một người đàn ông thô lỗ sẽ không đơn đả chào hỏi cô. Ngoại trừ anh rõ ràng là quan tâm đủ về cô ngay lúc đó để nhớ là cô thích trái lê và bánh pizza tôm.

Cô nhìn chăm chăm vào anh, tìm kiếm những đặc tính bí hiểm trên khuôn mặt rần rỏi của anh, và một ý nghĩ đột ngột đến với cô. Một cách lưỡng lự, cô nói, “Anh thực sự có ý định giết anh ấy ư?”

Thay vì trả lời, anh hỏi cô một câu hỏi, nhưng quai hàm của anh rõ ràng là dịu xuống. “Tại sao tôi lại không có ý định giết chết anh ấy chứ?”

“Anh đã nói anh ấy là bạn thân của anh. Hai người chia sẻ cùng một cái cũi chơi. Anh đã nói Angelo đã quá phân khích vì ma túy và Bill cũng vậy. Anh nghe không giống như anh nghĩ là Angelo vô tội.”

“Em nói đúng.” anh nói với vẻ kỳ lạ trong mắt anh. “Tôi đã không có ý định giết chết anh ấy. Nhưng tôi cũng đã không có ý định nhẹ tay với anh ấy. Tôi có lẽ sẽ đánh anh ấy đến chết nếu tôi có thể lấy được khẩu súng ra khỏi tay anh ấy.”

“Nhưng anh đã không thể ư?”

“Tôi nên làm được chuyện đó. Tôi to con hơn và mạnh hơn anh ấy nhiều, nhưng anh ấy đã quá phân khích còn tôi thì đang ở trong cơn giận mù quáng. Anh ấy chĩa súng vào tôi, và tôi nhào vào anh ấy. Súng bị cướp cò trong cuộc tranh giành. Anh ấy chết trong cánh tay của tôi.”

“Và đó là lý do tại sao anh bị ngồi tù?”

Anh gật đầu và châm thêm rượu vào ly của anh. “Tang lễ của Angelo là cùng ngày với tang lễ của Bill. Thật không may, tôi không thể tham dự được cho bất cứ người nào.”

“Nhưng cái mà tôi không hiểu là tại sao anh lại bị ngồi tù cho những gì anh đã làm. Đó là tự vệ mà.”

“Chú của Bill không đồng ý, và đúng lúc đó ông là Đại úy của phân khu. Ông ấy đã nói đúng – tôi to con hơn Bill nhiều và lớn hơn anh ấy gần một tuổi. Ông ấy cho là tôi hoàn toàn chịu trách nhiệm cho cái chết của người cùng họ và là con một của chị ông ấy. Ông ấy đã bảo tôi là ông ấy sẽ sống quãng đời còn lại để đảm bảo tôi không bao giờ tận hưởng được cuộc sống của tôi, và ông ấy thật đã có ý đó. William Trumanti là một người đàn ông giữ lời.”

“William Trumanti!” Leigh kêu lên, chồm người về phía trước. “Anh đã giết

cháu trai của Cảnh sát Trưởng Trumanti ư?”

“Đúng vậy.”

“Chúa tôi...”

“Tôi ngồi tù bốn năm vì tội đó, và tôi sử dụng mỗi phút thời gian rảnh rỗi của tôi trong thư viện, để học.”

“Học cái gì?”

“Học luật.” anh nói. “Tôi nghĩ vì tôi cứ đụng phải pháp luật, tôi cần tìm hiểu cách để đi vòng qua nó. Sau đó, tôi quyết định có những thứ đáng thú vị hơn để học. Khi tôi ra khỏi tù tôi đăng ký vào đại học, rồi tôi tiếp tục học sau khi tốt nghiệp.”

Leigh đứng lên và mở nắp tô salad Caesar mà Hilda đã làm. “Và sau đó thì sao?” cô hỏi.

“Tôi khám phá ra là tôi có sở trường trong việc kiếm tiền – một cách hợp pháp – lúc đầu đặc biệt là trong ngành xây dựng. Tôi đã lớn lên trên đường phố, và tôi có thể xử lý đám công nhân xây dựng ngang với họ, nhưng tôi cũng biết cách tập hợp một vụ làm ăn lợi nhuận và giữ nó có lợi nhuận. Một vài năm đầu, mọi việc tiến triển rất tốt đẹp, thực ra, nó thậm chí còn tốt hơn đó. Rồi công ty của tôi bắt đầu phát triển lớn mạnh, và Trumanti nghe về nó. Chuyện tiếp theo tôi biết là tôi bị bắt vì tội 'hối lộ thanh tra thành phố'. Phần còn lại là chuyện cũ rích. Tôi càng giàu có hơn, thì những lời buột tội càng lớn hơn và huỷ hoại hơn.”

Anh ngừng lại, và nhìn vào tay cô. Cô đang múc salad ra và đang cầm nó ở giữa không trung, mắt dán chặt vào đó. “Em có định đặt chúng trên đĩa không?”

“Gì cơ? Ồ. Vâng. Tiếp tục đi – rồi chuyện gì xảy ra?”

“Em biết phần còn lại. Trumanti có bạn bè có thể lực ở tiểu bang và liên bang nữa, và với quá khứ tù tội của tôi, ông ta không gặp vấn đề gì trong việc thuyết phục công tố viên tiểu bang hay liên bang điều tra chuyện của tôi. Tôi đã sử dụng hàng triệu đô la trong tiền lệ phí luật sư để biện hộ cho mình trong những tòa án khác nhau. Nó trở thành một trò chơi giữa ông ta và tôi – một trò chơi xấu xí. Bây giờ ông ta đang hấp hối với cơn bệnh ung thư, nhưng nó đã không làm dịu lại thái độ của ông ấy chút nào. *Vendetta (Mối thù máu)* trong tiếng Ý, và ông ta tin vào nó. Bây giờ,” anh cuối cùng nói, “Tôi có giữ lời của tôi không?”

Leigh nhìn chăm chăm vào anh lặng lẽ và gật đầu, cố tiêu thụ những gì anh vừa nói. Cô không có lý do gì để tin anh đã nói cho cô biết tất cả sự thật, nhưng cô tin nó. Vì lý do nào đó, cô tin nó hoàn toàn. Đột nhiên cô nhớ Trumanti sốt sắng giúp cô như thế nào, sẵn sàng cam kết tất cả tài nguyên của NYPD để lùng kiếm Logan. Lúc đó, cô đã quá quẫn trí vì nỗi sợ hãi để

chất vấn quyền hạn của cô hoặc hành động của ông ta, nhưng bây giờ cô muốn biết nếu Trumanti đã biết là Logan đã gặp Michael Valente, và nếu nó có liên quan gì với sự tự nguyện của ông ta để giúp cô.

Im lặng, cô nhặt lên đĩa salad, và anh với lấy chai rượu vang đỏ đã khui mà Hilda đã để trên quầy. Khi Leigh đặt những chiếc đĩa trên bàn trong phòng ăn, cô chợt nhận ra rằng anh đã không hỏi cô liệu cô có tin những gì anh vừa kể cho cô nghe hay không.

Cô nhìn anh chăm rượu vào ly, khuôn mặt tự hào, cứng rắn của anh mang một mặt nạ vô cảm dưới ánh nến. Anh sẽ không hỏi cô tin anh hay không, cô nhận biết. Anh sẽ không bao giờ hạ thấp phẩm giá hay cố thuyết phục cô tin anh. Cô nhớ những chuyện không thể tin nổi mà anh đã nói với cô khi cô vừa về đến nhà và đi vào nhà bếp. Khi cô không thể diễn tả cảm xúc của mình bằng lời, anh đã cảm nhận nó và làm nó cho cô ...

“Tôi ê âm toàn thân, nhưng hầu hết là ở bên trong. Mọi thứ tôi tin vào hoá ra lại là sai, và những người tôi tin tưởng đã phản bội tôi.” Anh đã buộc cô khóc, vì cô cần khóc, và sau đó anh ôm cô trong cánh tay của anh trong khi cô áp mặt vào ngực anh, tay của anh vuốt nhẹ trên lưng cô. Anh cũng đã ôm người bạn thân nhất của anh trong cánh tay của anh khi anh ấy chết, và cô cảm thấy anh cũng đã dịu dàng lúc đó như anh đã làm đêm nay, với cô.

Anh dừng lại ở phía trước cô, chờ để kéo ghế ra cho cô, và Leigh nhìn chăm chăm vào anh, run rẩy bởi vô số cảm xúc. “Leigh?” anh nói, lông mày của anh chau lại với nhau thành cái cau mày. “Em đang khóc ư?”

Một cách không thành thật, cô lắc đầu, sau đó cô nói một cách dữ dội, “Tôi ghét Trumanti!”

Anh cười khanh khách và kéo cô vào cánh tay của anh.

*

Chương 45.

Một tuần rưỡi sau, Michael đứng trong tiền sảnh ở thang máy bên ngoài căn hộ của cô, với Leigh đứng bên cạnh chờ thang máy để đưa họ xuống đại sảnh. “Em có chắc là em không muốn tôi bảo O'Hara mang xe của tôi vòng quanh con hẻm chứ?” anh hỏi.

“Tôi chắc chắn.” cô nói.

Trong một tuần rưỡi kể từ khi anh kể cho cô nghe về tuổi trẻ lãng phí của anh, cảnh sát đã tịch thu tất cả giấy tờ kinh doanh của chồng cô từ văn phòng ở nhà của anh, và vào đêm giao thừa, đài truyền hình ở địa phương đưa bản tin cô bị tình nghi trong vụ mưu sát chồng cô. Michael đã chứng kiến phản ứng của cô: cô từ từ đứng lên, cánh tay của cô ôm trước ngực, khuôn mặt của cô trở nên tái nhợt như thầy ma. Anh đã đặt cánh tay của anh quanh vai cô – và cô đã ngã vào người anh, nhắm mắt lại, và xoay khuôn mặt cô tựa vào áo khoác của anh. Cô đã bị đánh gục, nhưng không đủ tức giận để phản công hay thậm chí gọi điện thoại để đòi hỏi lý lẽ cho mình.

Kể từ đó sự phỏng đoán của giới truyền thông trở nên điên cuồng hơn. Tùy theo báo, tạp chí, hoặc chương trình tin tức nào đang làm câu chuyện, *những kẻ tình nghi* – và sáng hôm đó, Michael cũng là người bị tình nghi. Cho đến lúc đó, những câu chuyện ngắn nhắc đến việc anh ra vào căn hộ của cô thường xuất hiện trong báo chí, nhưng sáng hôm đó tờ *Daily News* đã đăng tiêu đề:

VALENTE LIÊN CAN ĐẾN VỤ MƯU SÁT MANNING

Theo câu chuyện đi kèm, cảnh sát đã có “bằng chứng mới” để hỗ trợ giả thuyết rằng Michael đã giết Logan Manning để lấy lại tự do cho Leigh từ người chồng bất trung của cô, và tiếp quản công ty của ông ta rồi chiếm Leigh cho riêng mình.

Trước khi có bài báo *Daily News*, Michael đã không thể thuyết phục được cô rời khỏi căn hộ và đến những nơi công cộng vì lợi ích của cô, nhưng khi Leigh nhìn thấy tiêu đề trong tờ *Daily News* sáng nay, cô đã quá tức giận đến nỗi cô gọi điện thoại cho anh và mời anh đi ăn tối.

Cô chắc chắn William Trumanti là người hoàn toàn chịu trách nhiệm trong việc tiết lộ thông tin đến giới báo chí. “Nó nghe như những gì ông ta đã làm với anh trước đây,” cô đã bảo anh trên điện thoại, “nhưng lần này ông ta sẽ không thoát được chuyện đó. Tôi nghĩ điều tệ hại nhất chúng ta có thể làm là tránh né mọi người như thể chúng ta đã phạm tội gì đó, phải không?”

Cô đã quá nhục nhã và bị nghiền nát để đứng lên và đấu tranh cho mình, nhưng bây giờ cô quyết tâm trở thành người bênh vực anh, và sự nhận thức đó làm Michael cảm thấy xúc động. Anh đã không quan tâm đến Trumanti hay về câu chuyện trong tờ *Daily News*, và anh đã đảm bảo với cô về chuyện đó, nhưng cô có một nguyên nhân mới – để xao lãng sự bất hạnh của riêng cô – và anh sẵn sàng để cho cô điều khiển nó. “Ăn cắp có thể là một sai lầm. Tôi nghĩ chúng ta nên ra ngoài ăn tối với nhau tối nay. Vậy nhé, nếu anh không bận.”

Anh đảm bảo với cô là anh không quá bận rộn và nói với cô là anh sẽ đón cô lúc tám giờ và anh muốn tự chọn nhà hàng.

Vài phút sau tám giờ, cô rời khỏi phòng ngủ của cô, ăn mặc cho trận chiến là một cái áo váy bó chèn đen dài tay và đôi giày cao gót khoe đôi chân dài xinh đẹp của cô. Màu tóc của cô rực sáng, cổ áo sâu, và mắt của cô long lanh. “Trumanti không thể cài anh vào chuyện này. Tôi sẽ không để cho ông ta làm chuyện đó.” cô nói thêm khi cô bước lại gần anh và xoay lưng lại. Dây kéo của cô bị mắc kẹt. Cô cần sự giúp đỡ, vì vậy cô nâng mớ tóc dày của cô lên để cho anh nhìn thấy vấn đề. Gáy cổ cô làm miệng của anh trở nên khô khốc.

“Anh làm điều gì đó với cọng dây kéo được không? Nó bị mắc kẹt.”

Để gia tăng sự thích thú của Michael, William Trumanti đang hoá ra lại là một đồng minh.

Ngay khi cô bước ra khỏi thang máy đi vào đại sảnh với anh, một tiếng hét vang lên từ bên ngoài, và các phóng viên và nhiếp ảnh gia đổ xô đến cửa sổ trước. “Em có chắc là em muốn làm chuyện này không?” anh lo lắng hỏi cô.

Cô nhìn anh, làn da trắng như sứ và xương gò má cao hơi ửng hồng, đôi mắt xanh với lông mi dài của cô không chắc chắn, cái miệng xinh đẹp của cô mềm mại và dễ bị tổn thương, cô trông quá dễ vỡ để băng qua đại sảnh, nói chi đến việc đi gần một đám phóng viên. Đó là cách cô cảm thấy trong lòng, anh biết. Sau đó cô hơi héch càm lên, không nhận biết là làm cho đầu cô hát lên một cái, và trước mắt anh cô trở nên bình tĩnh đến không ngờ. Cao quý. Cách biệt và sang trọng. Bị mê hoặc bởi một đặc quyền bất ngờ được xem một nữ diễn viên vô song khoác lên mình một vai diễn quan trọng mà cô cần diễn, anh bắt đầu đưa cánh tay ra cho cô, nhưng cô mỉm cười và lắc đầu. Cô sẽ đi lên sân khấu lớn, không cần sự giúp đỡ vì cuộc biểu diễn này là cho anh. Không quá hai tháng trước đây, cô là nữ hoàng ngự trị của Broadway,

bây giờ cô đã bị thoái vị, cô đã bị hạ bệ, nhưng cô đang lấy lại những gì là của cô. Vì anh.

Anh bước sau cô một bước, ngực của anh căng phồng niềm tự hào khi cô bước một cách duyên dáng băng qua hàng loạt tia chớp lóa mắt của những chiếc máy ảnh, băng qua cùng đám đông phóng viên đang la hét mà cô đã trốn tránh trong nhiều tuần qua. “Cô đang đi đâu vậy, Cô Kendall?” một người trong bọn họ gọi khi Leigh bắt đầu bước vào chiếc Bentley.

Cô lờ đi tất cả các câu hỏi khác mà họ đã la hét vào cô, nhưng cô xoay lại để trả lời câu hỏi đó. “Ông Valente và tôi đang ra ngoài ăn tối.”

“Cô có lời bình luận gì về câu chuyện trong tờ Daily News ngày hôm nay không?” phóng viên từ tờ Daily News yêu cầu.

“Có.” cô nói với vẻ nhỏ nhẹ khinh thị. “Nếu Cảnh sát trưởng Trumanti, hoặc bất kỳ ai dưới quyền ông ta, tán thành lời phỉ báng mà các người đã đăng hôm nay, vậy thì ông ta có tội cho việc vô trách nhiệm cũng như tờ báo của các người.”

Nói xong, cô đẩy trượt người vào ghế sau, và Michael bước vào bên trong theo cô. Anh không thể tin nổi là cô đã dám buộc tội một tờ báo lớn mạnh cho tội phỉ báng, Cảnh sát Trưởng cho tội bắt cản, và toàn bộ NYPD cho việc có hành vi sai trái. Michael biết cô đã run rẩy bởi sự chạm trán, nhưng cô giấu nó một cách hoàn hảo sau khuôn mặt vui vẻ. “Tôi nghĩ nó đã diễn ra rất tốt.” cô nói, “Anh có nghĩ vậy không?”

Anh nuốt tiếng cười. “Không tệ lắm.” anh nói, khuôn mặt tỉnh bơ.

Anh quên băng tất cả các chuyện đó khi O'Hara nói từ ghế trước. “Chúng ta đang bị bám đuôi, Ông Valente.” anh nói. “Một vài phóng viên đã cố bám theo chúng ta trong tắc-xi, nhưng tôi đã cắt đuôi họ ở khúc đường thứ hai.”

Leigh chồm người về phía trước một cách lo lắng. “Kẻ đi theo lén à?”

O'Hara lắc đầu. “Gã này ngồi trong một chiếc xe nhỏ màu đen bám theo chúng ta từng bước. Hắn ta lái xe giống như là hắn ta đã được gắn vào đuôi xe của tôi bằng một sợi dây xích vậy, nhưng hắn ta nghĩ là hắn ta vô hình. Điều đó có nghĩa hắn ta là một tên cóm.”

Trong kính chiếu hậu, O'Hara nhướn lông mày của anh, chờ sự chỉ thị.

“Cắt đuôi hắn ta đi.” Michael ra lệnh.

“Xong ngay.”

Leigh thở hắt hắt và chộp đầu gối của Michael khi O'Hara đạp mạnh ga chiếc Bentley và gửi nó bắn qua ba làn xe chạy của giao thông và bắn vào một con hẻm. Ở cuối con hẻm anh quẹo gấp qua trái, và Michael đặt cánh tay của anh qua phía sau ghế, vòng tay ôm cánh tay của Leigh để ôm cô sát vào anh. “Lái xe rất tài.” anh nói với O'Hara với cái chặc lưỡi.

O'Hara nhìn trong kính chiếu hậu và cười toe toét. “Anh tốt nhất là nên ôm chặt bà Manning.”

Anh điều khiển chiếc Bentley xuống một con hẻm khác, suýt đụng vào mấy cái thùng rác bự, và Leigh nhìn Michael trong tiếng cười sợ hãi. “Chúng ta đang đi đến nhà hàng nào vậy?”

“Là một sự ngạc nhiên. Em sẽ thích nó – tin tôi đi.”

Cô gật đầu. “Vâng.”

Cô tin anh, Michael biết. Mặc dù với tất cả những sự phản bội mà cô đã phải hứng chịu, cô tin anh hoàn toàn, và cô thích có anh ở gần bên, không chỉ vì cô tin anh, nhưng vì cô đang tuyệt vọng cho việc tiếp tục được sinh tồn, và cô biết anh lâu hơn bất cứ một người nào khác ở New York. Cách đây vài đêm, cô đã bảo anh là bây giờ cô tin anh vì bản năng của cô đã từng tin anh vào nhiều năm trước – trở lại những ngày mà bản năng của cô đáng được tin cậy hơn.

Michael cũng có những bản năng, và chúng cảnh báo anh không nên đợi lâu hơn để đưa cô lên giường – nó đã là một sự sai lầm khi để cho cô tạo ra vai trò của “một người bạn thân đáng tin cậy” cho anh diễn, vì cô sẽ cố giữ anh khóa mình trong vai trò đó vì sự an toàn và được tiếp tục sinh tồn của cô.

Anh đã muốn đưa cô lên giường trước khi sự bội tín của Logan bị phát hiện và sự xấu hổ mà cô đã phải hứng chịu bởi vì chúng đã làm cho cô mãi tin là bằng cách nào đó cô là người có lỗi, là một người phụ nữ và là một người vợ không hoàn hảo. Cô đã có những lời nhận xét cho biết là cô đang nghĩ chính xác y như vậy.

Trên hết tất cả, anh muốn đưa cô lên giường – bởi vì anh muốn đưa cô lên giường. Anh ao ước được đưa cô lên giường.

Tay của cô đang đặt trên đầu gối của anh, và anh che nó với tay của mình, sau đó anh luôn những ngón tay của anh với cô và nắm nó đặt trên đùi anh.

Cử chỉ đó làm Leigh giật mình trong chốc lát, và cô nhìn xuống bàn tay to lớn đang nắm tay cô. Cảm giác hơi không an toàn đi cùng với cái siết tay ấm áp đó. Anh là bạn cô – cô biết mà không chút nghi ngờ. Trong mấy tuần qua, cô đã biết rất nhiều về anh. Anh đã phải chống đỡ những kẻ được gọi là những người thực thi pháp luật của liên bang, tiểu bang, và địa phương hết lần này đến lần khác và anh đã không những thắng họ, mà anh còn phát triển lớn mạnh quá sức tưởng tượng trong khi làm chuyện đó.

Anh đã dung thứ sự ngược đãi của Trumanti suốt nhiều năm nay, nhưng cô có cảm giác anh sẽ không dung thứ bất cứ chuyện gì từ bất cứ một người nào khác. Sự bạo lực bộc phát mà cô đã chứng kiến cách đây 14 năm, khi anh chống đỡ hai tên lưu manh có dao, đã trở thành một sức mạnh chết người, yên tĩnh, nhưng nó vẫn còn ở đó, được kiềm chế, và đầy uy lực.

Quần áo anh đang mặc rất thanh lịch và cắt may rất đẹp, nhưng vai của anh cũng mạnh mẽ và eo anh thon gọn không kém gì cách chúng đã nhìn trong chiếc quần jean bó sát và chiếc áo thun phai màu mà anh mặc cách đây đã lâu.

Có những thứ về anh mà lúc trước cô đã không nhìn thấy, như nụ cười đột ngột khoe hàm răng trắng tuyệt đẹp của anh hay sự quyến rũ của miệng anh. Lúc trước, hàm râu đen của anh và tính khí không thân thiện đã che đậy những thuộc tính đặc biệt đó, và đôi mắt màu hổ phách của anh luôn dữ dội – vào cái đêm của trận ẩu đả chúng toát lên vẻ lạnh lẽo, hung tợn.

Cô nghĩ trở lại đêm tiệc của cô khi cô lần đầu tiên nhìn thấy anh đứng tách biệt với đám đông trong phòng khách của cô, nhìn lạnh lùng và khó gần trong bộ đồ vét đen và cà vạt như anh đã nhìn khi để râu, mặc quần jean và áo thun ngắn tay. Những gì làm cô ngạc nhiên thậm chí cho đến bây giờ, tuy nhiên, là cô đã không nhận ra giọng của anh ngay lập tức vào đêm tiệc của cô. Giọng nam trung mạnh mẽ đặc biệt của anh đã gửi cái rùng mình kỳ quặc xuống sống lưng của cô vào những ngày trước, và nó vẫn hấp dẫn cô khi anh nói chuyện.

Khi anh đã ở với cô vào đêm giao thừa, anh đã kể cho cô nghe là anh đã kết hôn một lần, rất ngắn, một thời gian trước kia, nhưng khi cô hỏi anh về nó, anh ngay lập tức đóng cánh cửa của cuộc đàm thoại.

Leigh cảm thấy anh là một người cô độc. Bây giờ, cô cũng là một người cô độc. Cô không muốn có chồng, không muốn có người tình hay bạn trai nữa.

Và cùng một lúc, cô cảm thấy gần gũi một cách lạ lùng với Michael Valente. Anh đã bước trở lại vào cuộc sống của cô, lần này không phải là để cứu nó, nhưng để giúp cô cứu lại tinh thần của cô. Nếu anh đã tặng cho cô một quả thận, anh không thể nào là được thiết yếu hơn, và cô không thể biết ơn anh hơn, hay cảm thấy gần với anh, hơn là cô đã cảm thấy.

Anh đã không nói lời nào trong nhiều phút, và Leigh kéo tia nhìn của cô từ đôi tay đang nắm lại của họ và nhìn anh. Anh đang quan sát kỹ cô. “Em đang

nghĩ về chuyện gì vậy?”

“Những người hiền thiện.” cô nói đùa, sau đó cô lắc đầu, vô hiệu hóa câu trả lời khiêm nhã, và nhỏ nhẹ nói thật với anh. “Tôi đang nghĩ về anh.” Cái siết tay của anh thật chặt.

Đến khu East Village họ rẽ vào Đường Great Jones, và Leigh nhìn anh với vẻ thích thú. “Tôi lẽ ra phải đoán ra là anh sẽ đưa chúng ta trở về nhà. Tôi biết nơi này đã thay đổi, và có đôi lúc khi tôi xuống phố, tôi đã có ý định nhìn thấy điều đó, nhưng tôi chưa bao giờ có thể làm được chuyện đó. Trong trí nhớ của tôi, nó rất xấu xí và đồ nát, nhưng khi nhìn chỗ này...” Cô chồm người về phía trước, nhìn chăm chăm vào khu vực cổ xưa của những tòa nhà thuộc thế kỷ mười chín được khôi phục lại rất xinh đẹp, vài cái đã được chuyển đổi thành những cửa tiệm, và những căn hộ sang trọng.

Tiệm tạp hóa của Angelina vẫn còn nằm ngay góc đường, nhưng nó không còn là một tiệm tạp hóa tồi tàn, cũ kỹ, sự mở rộng và thay đổi bề mặt đã biến nó thành một ngôi chợ và một cửa hàng bán thức ăn ngon. Bên cạnh nó và trải dài hết một phần xuống khúc đường là một nhà hàng rất mát / một quán rượu nhỏ với những cái đèn khí treo ở bên ngoài và những ánh sáng dịu dịu của những cây đèn lồng rọi từ những cánh cửa sổ ở bên trong. Bên trên cánh cửa, một bản hiệu bằng đồng nhỏ đề “Angelini's,” và khi Leigh bước lên lề và nhìn thấy nó, cô dừng lại ngay lập tức. “Tôi biết có một nhà hàng nổi tiếng được gọi là Angelina's, nhưng đó là một cái tên rất phổ biến, và tôi nghĩ nó ở một nơi nào đó về hướng nam của nơi này.”

Cô đặt bàn tay cô trên tay áo của anh khi anh bắt đầu đi ngang qua ngôi chợ. “Đợi đã, hãy đi vào bên trong một chút. Đã lâu lắm rồi.”

Một vài người đang xếp hàng chờ tính tiền, nhưng không ai nhìn về hướng của họ. Nhẹ nhõm là họ đã không bị nhận diện, Leigh lan man xuống lối đi đầu tiên, sau đó lối đi tiếp theo, và cuối cùng là lối đi kế bên nó, nhớ lại những chuyến đi của cô đến đây khi tiền bạc bị thiếu hụt, nhưng cuộc sống đã không bị phức tạp. Sau lưng cô, cô nghe Michael nhận xét với tiếng cười trong giọng của anh, “Lần đầu tiên tôi nhìn thấy em, em đã đứng ở đó.”

Cô quay lại, bất ngờ là anh đã nhớ một chuyện như vậy. “Thật sao? Anh nhớ chuyện đó à?”

“Rất rõ ràng.” Anh đút tay vào túi áo khoác cashmere của anh. “Em đã mặc quần jean và một cái áo sát nách, và em đang ôm một đồng hồ hộp và những trái cam tươi. Một trái cam bị rớt xuống, và khi em cúi xuống nhặt nó lên, trái kế tiếp rơi xuống, sau đó trái kế tiếp.”

“Anh đã ở đâu vậy?”

“Ngay ở đây, sau lưng em.”

“Anh có đề nghị giúp đỡ không?”

Anh mang lại cho cô nụ cười ranh mãnh. “Đề làm hư bức tranh đó à? Em đang đùa chắc.”

Một cách sung sướng không nhận biết chỗ nguy hiểm mà cô đang giẫm lên, Leigh cười và trợn tròn mắt. “Tôi lẽ ra phải biết là không phải anh thích khuôn mặt của tôi. Anh rất hư hỏng vào những ngày đó.”

“Tôi không hoàn toàn hư hỏng. Cuối cùng thì tôi cũng đi đến phía trước em khi em làm đồ toàn bộ mọi thứ túa lên sàn nhà.”

“Hào hiệp nhỉ.”

“Tôi không phải là có lòng hào hiệp. Tôi muốn nhìn em từ phía trước.”

“Anh đã nhìn thấy gì?”

“Tóc.”

Cô mắc nghẹn, phì cười. “Tóc ư?”

Anh gật đầu. “Em đã quỳ bò trên đầu gối để lượm vài trái cam bị lăn xuống dưới kệ, và khi em nhìn tôi, tóc của em đã rơi xuống phía trước, che đậy khuôn mặt của em. Vậy là tất cả mà tôi nhìn thấy là một màn tóc nâu đỏ sẫm bóng mượt – và đôi mắt tươi cười to lớn màu xanh Caribbean.” Anh lắc đầu, và nói như thể nói với mình, “Tôi có một phản ứng quái lạ với đôi mắt tươi cười đó.”

“Phản ứng thế nào?”

“Nó hơi khó giải thích,” Michael nói với vẻ thích thú che đậy, sau đó anh nhìn lướt qua đồng hồ của anh. “Hãy đi qua kế bên.” Cô đến với anh và cùng đi với anh cho đến hết lối đi, sau đó cô loạng choạng và dừng lại, nhìn chằm chằm vào giá đỡ báo và tạp chí ngay trước mặt họ.

VALENTE LIÊN CAN TRONG VỤ MƯU SÁT MANNING

Dưới tiêu đề ghê gớm của tờ Daily News là những tấm ảnh chụp nghiêng lớn của Leigh và Michael, như thể họ đang nhìn nhau.

Bị mê hoặc bởi khoảnh khắc thời gian, Leigh nhìn qua vai của cô ở lối đi nơi anh lần đầu tiên nhìn thấy cô nhặt những trái cam. “Chỉ nghĩ,” cô nói một cách âm đạm, “cách đây 14 năm chúng ta đã ở sau đó. Và bây giờ,” – cô gật đầu ở hình ảnh của họ đăng ở trang trước của tờ Daily News – “và bây giờ chúng ta ở đó.”

“Rất cuộc, được ở chung với nhau.” anh nói đùa, đẩy trượt cánh tay của anh quanh vai cô.

Lời nói dí dỏm của anh làm cho Leigh cười ngật nghẻo, và cô vùi khuôn mặt mình vào ngực anh, vai của cô run run với sự cười đùa, tay của cô bám vào ve áo của anh.

Michael siết chặt cánh tay của anh quanh cô và cười với cái đầu đang cúi xuống của cô. Anh cuối cùng nhìn thấy được đôi mắt xanh lam bừng sáng

với tiếng cười lại, và anh lại đang có cùng phản ứng như lúc xưa.

*

Chương 46.

Nội thất của nhà hàng Angelini rất lôi cuốn với gạch và vữa ở vài chỗ của những vách tường và những tấm bích họa xinh đẹp mô tả vùng quê Tuscan trên những vách tường khác. Những cái bàn được trải vải lanh đắt tiền, những món đồ gốm Ý xinh đẹp, những cây nến nhọn, và một bình hoa tươi sang trọng. Những giàn mắt cáo với những dây hoa đã được đặt đúng khoảng cách để tạo cho không khí được ấm cúng, thân mật so với một nơi thật sự là một nhà hàng rất lớn.

Kinh doanh chắc chắn là đang phát đạt, vì có rất đông khách đang chờ ở bàn của nhân viên quản lý và càng đông người hơn ở quầy rượu chạy dài ở phía trái của lối vào. Michael trao áo khoác của họ cho nhân viên phục vụ, sau đó anh đặt bàn tay của anh sau lưng Leigh, và đưa cô qua đám đông.

Gần phía sau nhà hàng, có ba cái bàn trống liên tục bên cạnh một bức tường bích họa. “Nơi này thật tuyệt.” Leigh nói với anh khi anh ngồi đối diện với cô ở ngay cái bàn nằm giữa ba cái bàn. Khi cô với lấy khăn ăn của cô, cô nhận thấy thiết kế trên cái đĩa trung bày nhiều màu sắc trước mặt cô. “Có một ngôi làng nhỏ trên đỉnh núi ở miền bắc nước Ý nơi những món đồ gốm như thế này được làm.” cô nói, nhớ lại đã đến đó với Logan. Lúc đó, sau hai tuần ở Ý, Logan đã mất hết kiên nhẫn với mọi thứ, thậm chí lối kiến trúc của nhà thờ thời trung cổ ở trung tâm quảng trường. Anh ghét đi du lịch bất cứ nơi đâu ngoài nước Mỹ vì anh cảm thấy quá xa rời với công việc kinh doanh của anh. “Tôi đã từng đến đó.” cô thêm vào.

“Tôi cũng vậy.”

“Thật sao. Anh đã ở lại Ý bao lâu?”

“Lần cuối cùng là khoảng một tháng.” anh nói, ngừng lại khi một chàng trai trẻ châm nước đá vào ly của họ. “Tôi kết hợp nó với một chuyến công tác đến Pháp.”

Thật dễ dàng cho Leigh để tưởng tượng bây giờ anh là một người du lịch khắp thế giới. Ngả người trên ghế của anh, với cẳng tay của anh tựa trên bàn và chiếc đồng hồ đeo tay hiệu Patek Philippe ba mươi nghìn đô la lộ ra từ dưới khóa cổ tay áo sơ mi của anh, anh nhìn trong rất thoải mái, thanh lịch, đầy quyền lực, và giàu có.

Cô bắt đầu hỏi anh về những chuyến du lịch của anh, nhưng sự chú ý của cô đột ngột bị dừng lại bởi giọng nói kích động của bốn người ngồi ở cái bàn ngang lối đi vừa mới nhận ra họ và đang thảo luận đến bài báo trong phần tin

tức. Tinh thần của Leigh bị hạ thấp xuống một chút. “Chúng ta đã bị nhận ra.” cô nói, mặc dù cô biết rằng Michael đã nghe họ.

“Nó là điều không thể tránh khỏi.” anh nói, nâng đôi vai rộng của anh trong cái nhún vai không thừa nhận khán giả của họ như thể họ đơn thuần chỉ là những hạt bụi trên sàn nhà. Thái độ của anh làm cô kinh ngạc và sùng sốt. Cô đã một nữ diễn viên, cô có thể giả vờ, nhưng anh không phải giả vờ thờ ơ. Anh thật sự là thờ ơ. Anh không chịu trách nhiệm cho bất cứ ai ngoài bản thân – là người làm chủ số phận của chính anh.

Người phục vụ của họ, một người đàn ông cứng cáp vui tính ở tuổi sáu mươi của ông, hồi hải mang đến cho họ một chai rượu vang đỏ mà ông đặt nó xuống bàn trong khi ông bắt tay Michael và được giới thiệu với Leigh là Frank Morrissey.

“Tôi sẽ nói với Marie là cậu ở đây.” Frank bảo Michael. “Bà ấy đang ở trong bếp tranh cãi với với bếp trưởng.” Ông nhấn cái mở nút chai vào nút chai và bắt đầu xoay quanh nó một cách thành thạo trong khi ông hãnh diện giải thích cho Leigh, “Tôi biết Hawk trước khi cậu ấy đủ lớn để sử dụng nữa. Thực ra, tôi đã ở đó khi cậu ấy quyết định uống ly rượu đầu tiên.”

Ông nhìn lướt qua Michael và cười khúc khích khi ông kéo nút chai ra. “Cậu có nhớ là cậu mấy tuổi khi tôi bắt gặp cậu và Billy với chai rượu vang không?”

“Không, thật sự là không.”

“Họ được bao nhiêu tuổi vậy?” Leigh nhanh nhẩu hỏi, ghi nhận vẻ ngoài đau khổ của Michael.

“Tôi không thể nói cho cô biết chính xác là họ được mấy tuổi,” Frank thú thật với nụ cười đến tận mang tai, “nhưng họ nhỏ đến nỗi không thể lấy được nó mà không leo lên cái ghế cao.”

Leigh cười khanh khách, say sưa trong cảm giác vui vẻ hầu như đã bị lãng quên.

“Leigh.” Michael nói với vẻ bức tức thích thú, “Xin đừng khuyến khích chuyện này.”

Lờ anh, cô nhìn một cách mong đợi ở Frank và nhướn lông mày của cô. Nó là sự khuyến khích mà ông cần. “Tôi cũng có mặt ở đó khi Hawk và Billy quyết định lái xe của cậu của Billy dạo một vòng.” ông nói, châm một ít rượu vào ly của Michael để anh nhắm nháp thử. “Billy lên lấy chìa khoá ra bên ngoài, và Hawk ngồi đằng sau tay lái. Cậu ấy chỉ khoảng năm tuổi, vì thế cậu ấy phải đứng lên để có thể nhìn qua nó.”

“Chuyện gì đã xảy ra?” Leigh hỏi, nhìn từ ông đến Michael.

“Tôi khởi động máy xe,” Michael nói bằng giọng chua chát, “và Billy bật

còi.”

“Các người đang cố đánh cắp xe tuần tra ư?” Cô cười.

“Chúng tôi không phải là đang cố đánh cắp nó, chúng tôi chỉ định mượn nó.”

“Đúng,” Frank xen vào, “nhưng vài năm sau...”

“... vài năm sau, chúng tôi đã đánh cắp nó.” Michael cung cấp với tiếng thờ dài chán chường.

Leigh dùng tay che bộ mặt tươi cười của cô, nhìn anh qua những ngón tay của cô. “Chúa tôi.”

Chỉ sau đó một người đàn ông ngồi ở cái bàn đối diện lối đi đưa ra lời nhận xét lớn tiếng về việc Leigh là một “quả phụ rất vui vẻ”, và cô thả tay cô ra, làm cho mình tỉnh táo lại.

“Tôi sẽ phục cho các người đêm nay, như cậu muốn.” Frank nói. “Tôi sẽ nói với dì cậu là cậu đang ở đây.” Ông xoay người định rời khỏi, nhưng Michael đã nói nhỏ gì đó với ông, và ông gật đầu.

Leigh nhìn ông rời khỏi, sau đó cô nhìn Michael. “Billy trong những câu chuyện đó là cháu trai của Trumanti, không phải vậy sao?”

“Vâng.”

“Frank không biết anh ta chết như thế nào sao?”

“Dĩ nhiên.”

“Vậy thì, tôi không hiểu tại sao Frank lại nhắc đến chuyện của Bill, khi ông ấy rõ ràng rất thương mến anh.”

“Đó là lý do tại sao ông ấy lại làm chuyện đó.” Michael nói, mong muốn chuyển qua một đề tài khác trước khi tâm trạng của cô trở nên âm u không cứu vãn nổi. “Đó là cách mà ông ấy muốn chứng minh rằng ông ấy không nghi ngờ chuyện đã xảy ra giữa Bill và tôi chỉ là một tai nạn. Nói theo cách khác, Frank nghĩ rằng hành động che dấu chuyện gì đó là một hàm ý có tội – hoặc trong trường hợp của ông ấy, là niềm tin vào tội lỗi của một người khác.”

“Điều đó có nghĩa như là...” Leigh bắt đầu, sau đó cô dừng lại khi cô nhìn thấy hai nhân viên phục vụ đi xuống lối đi khiêng theo một tấm chắn rộng khoảng bốn feet và cao tám feet được bọc lụa trường xuân. Họ đặt nó trên sàn nhà ngay bên cạnh cái bàn đối diện bên lối đi đã có người nhận xét về Leigh lúc nãy. Hoàn toàn ngăn chặn tầm nhìn của Leigh đối với nhóm người, nhưng nó cũng làm chật một cái bàn khác đủ để làm một trong những người đàn ông than phiền rằng anh ta không thể di chuyển trong ghế của anh ta.

“Tốt hơn chứ?” Michael hỏi.

Leigh tách tia nhìn của cô từ những miếng tấm chắn mà anh vừa mới cho

người cài đặt, sau đó cô nhìn người đàn ông đã dàn xếp điều đó mà không chút day dứt hoặc quan tâm đến quyền lợi hoặc sự thoải mái của khách hàng. Nó đánh vào cô thì ra tại sao vẫn còn có hai bàn trống ở hai bên bàn của họ, mặc dù có ít nhất là năm mươi người vẫn còn chờ để có chỗ ngồi. Cô không nghi ngờ gì là Michael đã cung cấp tiền cho nhà hàng, và nếu Logan ở vào vị trí của Michael, anh cũng sẽ cảm thấy tệ nếu cô không được thoải mái. Tuy nhiên, anh sẽ không bao giờ làm bất cứ chuyện gì có thể có ảnh hưởng tiêu cực đến tài chính, bao gồm việc làm khó chịu bốn khách hàng. Cô nhìn người tự chỉ định bảo hộ của cô và cảm thấy lòng biết ơn dâng cao và sự dịu dàng cay đắng cô đã không cố gắng che đậy. “Cảm ơn anh.” cô nói đơn giản.

Michael nhìn đôi mắt vô tư với cặp mi dài đó và một lần nữa kinh ngạc rằng danh vọng và sự thành công đã không thay đổi hoặc làm cho cô kiên cường chút nào. Cô có thể đi qua một tiểu đoàn của phóng viên với vẻ đĩnh đạc và khoan dung của một nữ hoàng, nhưng khi anh đưa về hình ảnh của họ trên trang trước của tờ Daily News, cô đã dấu bộ mặt tươi cười của cô vào ngực anh và bám vào ve áo của anh. Ngồi đối diện với anh mặc một cái áo bó màu đen tinh vi và kiềng đeo cổ vàng đắt tiền, cô vẫn còn quyến rũ một cách chân thật như khi cô mặc quần jean xanh, áo cam. Anh cười với hồi tưởng và nói, “Không có chi.”

Leigh nhận ra một sự đổi mới, tinh tế trong giọng nói của anh, nhưng thay vì chấp nhận nó như là một sự mật thiết, cô chọn nó như là một đề tài. “Tôi có thể hiểu tại sao tôi không nhận ra khuôn mặt của anh khi chúng ta gặp ở buổi tiệc, nhưng tôi vẫn không thể tin nổi là tôi đã không nhận ra giọng nói của anh. Tôi lẽ ra phải bắt đầu nhận biết anh là ai trong khi chúng ta nói chuyện. Anh có – có – một giọng nói có chất lượng đặc biệt.”

“Loại chất lượng nào?”

Cô nhìn nơi khác, cố gắng mô tả nó cho anh, quên câu nói có nghĩa đôi mà anh có thể suy ra từ sự lựa chọn từ của cô. “Rất trơn tru. Rất... quyến rũ. Rất, rất trầm.”

Ngả người trên ghế của anh, Michael để cho mắt anh trôi giạt trên đường cong sang trọng của gò má cô và sự căng tròn mềm mại của ngực cô, ngón tay anh từ từ ve vuốt đường cong của ly rượu.

Gần hai giờ sau, Leigh từ chối món tráng miệng trong khi bà Angelini lại kêu gọi cô ăn nó. “Cháu không thể nuốt thêm một miếng nào khác.” Leigh bảo bà. “Cháu thật sự là không thể.” Bữa ăn đã rất tuyệt vời và cả Michael cũng vậy. Anh đã không cố làm cô quên vấn đề của cô, nhưng anh làm cô cảm thấy như thể cô hoàn toàn được an toàn từ chúng – như thể không gì có

thể làm cô bị thương tổn hoặc chạm vào cô vì anh sẽ không để cho điều đó xảy ra. Nó còn hơn cả cảm giác, nó là một sự việc. Leigh biết điều đó, chắc chắn như cô biết cô không muốn kiểm tra những lý do cho chuyện đó.

Bà Angelini cúi xuống và ôm chặt cô. “Rất vui được nhìn thấy cháu mỉm cười. Michael biết cách làm cháu vui vẻ, và cháu biết cách làm nó vui vẻ. Cuộc sống thật là tươi đẹp.”

Trong suốt bữa ăn của họ, bà đã xuất hiện vài lần ở bàn, lảng vảng quanh họ như thể bà không thể tách mình đi. Bà lại do dự, biết là họ đang chuẩn bị rời khỏi. “Cách đây đã lâu, rất lâu, khi Michael đi xem cháu trong vở kịch đó, tôi đã bảo nó nên nói cho cháu biết là nó đã cảm thấy như thế nào.”

Với các giác quan của cô hơi mờ nhạt một cách phấn khích bởi rượu ngon, thức ăn ngon, và ánh nến ấm áp, phản ứng duy nhất của Leigh là sự bất ngờ rằng Michael đã đi xem cô diễn kịch “cách đây đã lâu, rất lâu.”

“Anh đã xem vở kịch nào vậy?” cô hỏi.

“Những Chòm Sao.”

Sửng sốt, Leigh bật cười khanh khách, và nhìn từ khuôn mặt hạnh phúc của bà Angelina đến khuôn mặt không đọc nổi của Michael. “Cháu không cần phải hỏi cảm nhận của anh ấy về vở kịch, Nó thật là tồi tệ! Đó là lần đầu tiên cháu xuất hiện một cách chuyên nghiệp như một nữ diễn viên.”

“Vở kịch rất tệ.” anh nói một cách bình thản. “Em thì không.”

Thời gian không phù hợp cuối cùng đánh vào Leigh. “Nhưng... nhưng lúc anh còn đang làm việc ở cửa tiệm mà. Tôi đã không biết là anh thích xem kịch. Anh chưa bao giờ nói là anh thích. Tất nhiên,” cô thêm vào với nụ cười lên án, “anh cũng chưa bao giờ nói là anh không thích. Thực ra, anh chưa bao giờ nói nhiều về bất cứ chuyện gì đối với tôi.”

Bà Angelini nhìn lên tín hiệu từ một nhân viên phục vụ và gật đầu. “Tôi phải đi trong chốc lát.” bà bảo Leigh. “Cháu phải ghé qua cửa tiệm tối nay trước khi cháu rời khỏi.”

“Bọn cháu đã ghé qua rồi. Lẽ ra cháu nên mua lê ở đó.” Leigh thêm vào.

“Chỉ có một nơi khác ở New York có những trái lê ngon như của bác từng có, nhưng họ bán rất đắt.”

“Dean và Deluca phải không?” Bà Angelini hỏi.

“Vâng, đúng vậy...”

Bà gật đầu. “Những trái lê của cháu luôn đến từ nơi đó.”

“Ý bác là gì?”

“Mỗi tuần, Michael đi đến Dean và Deluca mua những trái lê cho cháu.” Bà lắc đầu, hỏi tương lại. “Lúc đó nó đang đến trường, và nó không có tiền, vì

vậy nó kéo giãn từng xu như thế này...” bà làm một cử động như thể bà đang kéo một cọng dây thun. “Nhưng nó muốn cháu có những trái lê ngon nhất. Đối với cháu, chỉ có những thứ tốt nhất mới xứng đáng thôi.”

Tia nhìn của Leigh nhảy đến Michael, người đang ngả người trên ghế của anh, cách diễn đạt mơ hồ của sự nhẫn nhịn và thú vị trên khuôn mặt của anh, sau đó cô nói lời từ giã với Bà Angelini và nhìn bà rời khỏi.

Khi cô nhìn Michael lại, anh vẫn còn ngồi uể oải trên ghế của anh, nhưng bây giờ tia nhìn của anh ngang với cô, ngón tay của anh trên chân ly rượu của anh, từ từ quay trong vòng tròn.

“Anh đã đến Dean và Deluca và mua những trái lê cho tôi ư?” cô thốt ra. Anh gật đầu không thể nhận thấy, cái nhìn bí hiểm của anh không thay đổi.

Leigh không thể tin nổi lời giải thích duy nhất xuất hiện trong đầu cô: anh đã mua cho cô các trái lê đó, và đi xem cô trong vở kịch Những Chòm Sao, anh nhớ lần đầu tiên họ gặp nhau trong cửa tiệm, ngay tận nơi nó đã xảy ra và cô đã mặc đồ gì. Cách đây 14 năm, anh đã cứu cô từ một cuộc trấn lột trên đường mà anh không thể nhìn thấy được từ bên trong cửa tiệm – trừ phi là anh đã đến cửa để theo dõi cô. Hay canh chừng cô? Cô luôn phân vân về việc cô thật đã gặp vận may vào đêm đó. Và bây giờ anh lại đến để cứu cô một lần nữa, vào lúc tồi tệ nhất trong đời của cô.

Trái tim cô hơi chao đảo ở lời giải thích duy nhất có thể, nhưng cô cố không làm cho cả hai bối rối bằng cách giả vờ bối rối khi cô nhìn anh. Xét cho cùng, cô là một nữ diễn viên.

“Tôi không hiểu.” cô nói.

Giọng trầm của anh nhỏ nhẹ, nhưng câu trả lời của anh ngăn cấm thêm bất cứ sự giả vờ nào từ họ. “Tôi nghĩ em hiểu.”

“Không, tôi không rõ “

Anh không thích tiếp tục cố gắng né tránh vấn đề, và anh làm rõ bằng cách đặt khăn ăn của anh trên bàn và nói, “Em đã sẵn sàng để rời khỏi chưa?”

“Michael, làm ơn đi!” Cô cảm thấy bị khiển trách, xấu hổ. Cô chồm người về phía trước. “Anh không thể mong là tôi sẽ tin rằng anh – anh đã thích tôi chứ?”

Để trả lời, anh nâng lông mày của anh và nhìn cô trong im lặng.

Leigh vẫn không thể tin nổi điều này. Cô nhìn như một người mù vào một cái cây trong tấm bích họa bên cạnh cô, thắc mắc tại sao người đàn ông mà cô đã kết hôn có thể quan tâm cô rất ít đến nỗi anh xem tội thông dâm như là

một môn thể thao giải trí. Trong khi người đàn ông này...

Đối diện với cô, Michael nói lặng lẽ, “Em đã có đủ những lời nói dối và những trò lừa đảo trong đời em rồi phải không?”

Cô gật đầu, nhưng tập trung vào một điểm ở bên phải vai của anh vì cô không thể hoàn toàn nhìn vào mắt anh.

“Chẳng đạt được gì trong việc tranh cãi với tôi về điều mà em đã tự mình biết là sự thật phải không?”

Cô lắc đầu. “Không.”

“Mặt khác,” anh nói với nụ cười trong giọng của anh, “Chuyện đó cách đây đã lâu.”

Leigh đột ngột cảm thấy ngu ngốc khi suy nghĩ quá nhiều về chuyện xa xưa.

“Vâng, đúng vậy.” Hít một hơi thở run rẩy, cô vuốt tóc ra khỏi trán và nở nụ cười thân thiện hấp dẫn luôn làm Michael muốn chồm người về phía trước và lấp môi cô với môi anh, sau đó cô nói thêm, “Cám ơn anh vì đã khẳng định đòi tính trung thực, và cám ơn anh cho đêm nay. Nó là một buổi tối tuyệt đẹp, khó quên về mọi mặt.”

Cơ thể của Michael, cũng như đầu óc của anh, ra quyết định cho anh. “Buổi tối còn chưa kết thúc.”

“Ý của anh là gì?” cô hỏi khi anh đứng lên và đi đến quanh bàn để kéo ghế ra cho cô.

“Tôi mong em sẽ nhìn thấy nơi tôi sống.”

Tim của Leigh đóng sầm vào lồng ngực của cô.

*

Chương 47.

Leigh đẩy trượt người vào ghế sau của chiếc Bentley và ngồi bên cạnh Michael cùng chỗ mà cô đã ngồi trên đường đi đến đó, nhưng lần này anh choàng cánh tay qua phía sau ghế của cô, một cử chỉ sở hữu như thể anh sẽ chạm vào cô, nhưng anh đã không chạm vào cô. Bởi vì điều đó cô cảm thấy hết sức nhẹ nhõm cũng như bối rối bởi ý định của anh sau đó.

“Bữa ăn tối thế nào?” O'Hara hỏi.

“Rất tốt.” Michael trả lời sau khi dừng lại như muốn bảo Leigh là anh mong cô sẽ nói chuyện gì đó.

Leigh không nhận thấy. Cô dường như không thể nắm bắt tất cả những ngụ ý của cuộc đàm thoại ở mười phút sau cùng trong nhà hàng. Cô không thể hoàn toàn thích nghi với những gì mà dì của anh vừa kể cho cô nghe, và cô đã không biết cách đối phó với chuyện anh đã làm sau đó. Lúc đầu, anh đã nhìn cô trong im lặng, không tạ lỗi mà cũng không làm sáng tỏ những gì anh đã làm. Nhưng khi cô cố giả vờ là cô không hiểu ý nghĩa của nó, anh đã làm rõ là anh sẽ không dung thứ sự trốn tránh. Một mặt, anh hoàn toàn sẵn sàng đặt lên một bức tường ngay giữa nhà hàng để bảo vệ cô và anh sẵn sàng chứng tỏ với cô sự tử tế tuyệt vời nhất, nhưng anh không chấp nhận một sự đối gạt nhỏ từ cô.

Cô không hiểu anh chút nào. Cô thành thật không thể tin nổi là anh đã có ý định cố quyến rũ cô tối nay, cô thậm chí không thể tưởng tượng là tại sao anh sẽ muốn thử. Thế nhưng... có cái gì đó về cách kiên quyết mà anh đã nói, “Buổi tối còn chưa kết thúc.” và “Tôi mong em sẽ nhìn thấy nơi tôi sống.” vẫn cảnh báo cô. Anh là một người đàn ông tuyệt vời trong nhiều phương diện, và cô không muốn có bất cứ thứ gì làm hỏng mối quan hệ còn non nớt nhưng rất tuyệt vời mà cô vừa mới có với anh. Cô không biết liệu nó có đủ mạnh để chịu nổi một cuộc xung đột về tình dục, và cô không muốn thử thách nó.

Leigh thở dài xúc động và nhìn ra cửa sổ. Như thể anh cảm thấy sự xáo động trong tâm trí của cô, cánh tay của anh đặt quanh vai cô, kéo cô lại gần cho một cái ôm nhanh, trấn an. Anh thả cô ra hầu như ngay tức khắc, nhưng bàn tay của anh ở lại trên bắp tay của cô, vuốt lên xuống, xoa dịu.

O'Hara thắng xe trước tòa nhà của Michael trên Central Park West. “Tôi có

nên đợi ở đây không?” anh hỏi Michael khi anh giúp Leigh xuống xe. “Hay là tôi nên trở lại sau một lát?”

“Anh có bao giờ được nghỉ đêm không?” Michael nói đùa.

Toàn bộ cơ thể của Leigh hướng về cuộc đàm thoại.

“Không, không bao giờ. Tôi làm việc 24 tiếng đồng hồ mỗi ngày. Nó đi đôi với công việc.”

“Vậy thì tối nay là đêm may mắn của anh.” anh nói, đóng cánh cửa xe và cuộc thảo luận. “Tôi sẽ đưa cô ấy về nhà trong tắcxi và lấy xe của tôi luôn.”

*

Chương 48.

Anh sở hữu một căn hộ ở trên đỉnh của tòa nhà, Leigh nhận biết khi anh đút chìa khoá vào ổ khoá bên trong thang máy. Quá căng thẳng để làm một cuộc đàm thoại cho qua thời gian, cô đi thang máy với anh trong im lặng đến tầng thứ hai mươi tám.

Bên trong căn hộ của anh tối đen như mực, nhưng thay vì bật đèn, anh dừng lại ở sát phía sau cô và đặt tay lên vai cô. “Tôi có thể lấy áo khoác của em không?”

Những ngón tay của anh vuốt lên làn da của vai cô khi anh bắt đầu kéo nó ra, và Leigh rùng mình, kéo nó trở lại. “Tôi nghĩ tôi sẽ mặc nó. Ở đây hơi lạnh.” “Tôi sẽ vặn máy điều nhiệt.” anh trả lời một cách cứng rắn.

Leigh trao áo khoác của cô, cô điều chỉnh mắt cô trong bóng tối khi anh mở cánh cửa bên cạnh họ và treo áo khoác của cô lên, sau đó treo áo của anh.

“Sẵn sàng chưa?” anh hỏi cô.

“Cho cái gì?” cô hỏi một cách không thoải mái.

“Cho cái nhìn đầu tiên của em.” Anh bước sang một bên, và trong chốc lát sau một loạt đèn bật mở, chiếu rõ những gì trông giống như một căn phòng rộng lớn trống rỗng với sàn đá cẩm thạch đen tỏa sáng được chia thành hai khu vực, mỗi khu vực nằm trên một cái bục nâng cao với những cái cột và hình cung màu trắng duyên dáng.

Không có món đồ nào cả! Không có đồ đạc... không có giường. Không có giường... không bị nguy hiểm đối với mối quan hệ mà cô càng ngày càng trân trọng hơn.

“Tôi còn chưa chuyển đến đây.”

Sự căng thẳng của Leigh về những ý định của anh biến mất nhanh chóng, biến thành sự nhẹ nhõm vui vẻ. “Nơi này thật là... huy hoàng.” cô thở ra, đi xuống những nấc thang trong tiền sảnh. “Anh có thể nhìn thấy Hudson từ nơi đó.” Cô chỉ về phía cái bục khổng lồ ở bên trái và nhìn anh với vẻ dò hỏi qua vai cô.

“Đó là phòng ăn.” anh bảo cô. “Còn cái ở bên phải là phòng khách.”

Cô quay trở lại về phía anh, quan sát cái cầu thang rộng và cong ở gần cửa trước, tia nhìn của cô đi lên lan can sắt rèn phức tạp đã từng được trang hoàng trong một lâu đài cũ lộng lẫy ở New York, dò tìm nó qua ban công

trên đầu. “Thật là tuyệt diệu.”

Từ đó, anh đưa cô đi về phía tiền sảnh có vòm cong nối tiếp phòng ăn, bước chân của họ vang dội trong căn phòng với trần nhà cao.

“Anh ghét bị khép kín.” Leigh nói, mím cười. “Tôi cũng vậy.” Một căn nhà bếp lớn, lối cuốn hoàn toàn mở thông với phòng gia đình nơi có hai bức tường bằng kính ở cả hai đầu có tầm nhìn ra về hướng tây và trông xuống sông Hudson Công viên Central về hướng đông.

Bức tường phía nam có một cái lò sưởi bằng thạch cao tuyết hoa hấp dẫn vây quanh bởi những bảng gỗ và viền nẹp dày, nó đặc biệt đến nỗi Leigh nhận ra ngay lập tức. “Cái này đến từ lâu đài Sealy.” Siết chặt tay sau lưng, cô nhìn anh như hiểu biết qua vai của cô. “Anh là người 'đặt giá không tên' đã trả 'một gia tài không tiết lộ' để có được nó.” cô đi đến cửa sổ phía đông. “Tầm nhìn của nhà anh rất gợi cảm. Tôi còn có thể nhìn thấy căn hộ của chúng tôi – của tôi – ở đằng đó qua công viên.”

Khi cô nói, Michael đi đến quầy rượu được đặt ẩn vào bức tường trong phòng gia đình dính liền với phòng ăn. Anh cởi bỏ áo vest và cà vạt, quăng nó lên một chiếc ghế cao, sau đó anh nới lỏng nút áo trên cùng của áo sơ mi. Cô gia nhập với anh ở quầy rượu, đi về phía anh với vẻ khoan dung vô thức mà anh luôn ngưỡng mộ từ cô. Cô đã thư giãn ngay khoảnh khắc cô nhận biết căn hộ của anh còn chưa được trang bị, vì thế anh có ý định mang đến cho cô một ly rượu mạnh để giúp cô thư giãn trước khi cô khám phá ra rằng phòng ngủ của anh đã được trang bị đầy đủ.

Cô ngồi vào chiếc ghế cao, gấp tay lại, và chống cằm trên chúng. “Tôi có một buổi tối rất đáng yêu. Tôi yêu mến dì anh. Thật tốt khi được sống nơi anh đã trưởng thành, và có thể nhìn thấy những người như Frank Morrissey đã biết anh suốt đời.”

“Và người có mục tiêu cá nhân suốt đời là tấn công nhân phẩm của tôi mỗi lần ông ta có cơ hội.” Michael nói đùa, định vị chai rượu mạnh. “Cái đêm tôi đưa em về nhà, em đã nói với tôi là em đến từ Ohio. Đó là nơi em được sinh ra hả?”

“Không, tôi được sinh ra ở Chicago. Mẹ của tôi làm y tá và tôi sống với bà ở đó cho đến khi tôi được bốn tuổi.”

“Thế còn cha em thì sao?”

“Ông ấy đã rời khỏi bà ngay khi bà mang thai tôi. Họ chưa từng kết hôn.”

“Làm thế nào mà em đã đến Ohio vậy?” Anh cúi xuống và định vị vài ly rượu mạnh trong những thùng đồ di chuyển sau quầy rượu, và sau đó anh

đứng thẳng lên, nhưng những điều cô nói làm anh quên bẵng những ly rượu trong tay anh.

“Khi tôi lên bốn, mẹ tôi được báo cho biết là bà bị bệnh nan y, căn bệnh ung thư phát tán nhanh, vì vậy mẹ đã gửi tôi đến sống với bà tôi ở Ohio. Mẹ nghĩ tôi sẽ dễ dàng điều chỉnh cuộc sống theo từng giai đoạn khi không có bà nếu bà làm như thế. Mẹ đến thăm chúng tôi thường xuyên vào lúc đầu, trong khi mẹ đang trải qua điều trị thử nghiệm tại bệnh viện của bà, và bà vẫn làm việc cho đến khi bà có thể.”

“Sau đó chuyện gì đã xảy ra?”

Leigh thả tay cô và xòe chúng ra, lòng bàn tay úp xuống, trên quỳ rượu như thể để chuẩn bị tinh thần. “Một hôm nọ, khi tôi được năm tuổi, mẹ ôm tôi và hôn tạm biệt tôi và đã nói bà sẽ sớm gặp lại tôi. Mẹ không nhận biết là bà sẽ không có cơ hội để làm chuyện đó.”

Mắt Leigh, khuôn mặt của cô, cử chỉ của cô – chúng quá diễn cảm đến nỗi chúng cuốn hút anh vào câu chuyện của cô, cũng như chúng thôi miên và thu hút những khán giả trả tiền để được xem cô trình diễn. Nhưng bây giờ cô không diễn kịch, đây không phải là một vở kịch, và anh không muốn làm người quan sát bàng quan chết tiệt. Anh phải nhìn xuống và tập trung vào việc châm rượu để tỉnh táo lại. “Em có nhớ nhiều về mẹ không?”

“Có và không. Tôi nhớ tôi yêu mẹ và rất vui mừng khi được gặp bà. Tôi nhớ mẹ đọc truyện cho tôi vào giờ ngủ, và thật kỳ quặc là tôi thực sự nhớ là bà đã rất vui vẻ khi chúng tôi ở bên nhau. Nhưng mẹ biết rõ là bà đang hấp hối, cuộc sống của bà đang chấm dứt trước khi nó có cơ hội được bắt đầu.”

Lần này, anh nhìn vào mắt cô. “Em chắc là đã thừa kế được tài năng của mẹ em.”

“Tài năng gì?”

“Tài năng diễn xuất của bà đấy.”

“Tôi không bao giờ nghĩ đến chuyện đó. Cảm ơn anh.” cô nói nhẹ nhàng.

“Tôi sẽ không bao giờ quên nó. Lần tới khi tôi bước lên sân khấu, tôi sẽ nhắc nhở mình là một phần của mẹ đang ở đó với tôi.”

Cách đây một phút, cô làm anh nhức nhối vì cô, bây giờ cô mỉm cười với anh và làm anh cảm thấy như một vị đế vương. Việc yêu Leigh Kendall luôn là một cảm xúc như đi tàu lượn siêu tốc đối với anh. Cách đây đã lâu, anh đã phải tránh xa khỏi cô, và điều đó rất cực kỳ khó khăn. Bây giờ, anh ở bên cô, và anh đang phát triển thật hoà hợp với cô mà anh gần như có thể cảm giác được những gì cô đang cảm nhận. “Vậy là em lớn lên ở Ohio hả?”

Cô gật đầu. “Trong một thị trấn nhỏ xíu mà anh chưa bao giờ nghe nói đến.”

“Em có bị cô đơn không?”

“Không, tôi thật sự là không. Mọi người trong thị trấn biết bà tôi và họ biết mẹ tôi khi bà còn là con gái. Tôi là 'đứa trẻ bơ vợ mồ côi mẹ,' vì thế cả nửa thị trấn dường như – thu nhận tôi.”

“Một đứa bé bơ vợ mồ côi mẹ xinh đẹp.” anh giải thích.

“Tôi chưa bao giờ được xem là xinh đẹp, và nhất là vào những ngày đó. Tôi có tàn nhang và mái tóc đỏ như xe chữa cháy. Có một tấm ảnh của tôi khi tôi lên ba, ngồi lên ghế xôpha, áp con búp bê Raggedy Ann trên khuôn mặt của tôi.” Buồn cười, cô thú thật, “Chúng tôi trông giống như anh em sinh đôi vậy!”

Nụ cười của cô quá lây nhiễm đến nỗi anh toét miệng cười với cô. “Sao cuối cùng em lại đến New York vậy?”

“Giáo viên trung học của tôi cho là tôi có thiên tài về kịch nói và bà biến nó thành sứ mệnh của đời bà để lấy được học bổng cho tôi đến NYU (Đại học New York). Khi tôi đi New York, phân nửa dân thị trấn ra bến xe để tiễn tôi. Họ không bao giờ nghi ngờ là tôi sẽ thành công, và trong một thời gian dài, tôi cảm thấy phải cố gắng để làm được chuyện đó vì họ hơn là tôi. Bà của tôi chết cách đây hai năm, và tôi ngưng chuyện về lại đó.”

Michael trao cho cô ly rượu mạnh và nhặt lên ly của anh. “Hãy đi cùng với tôi,” anh nói, “và tôi sẽ cho em xem những gì mà kiến trúc sư xem như là một 'nơi thoái ẩn'.” Anh chờ cô đứng lên và nhấp một ngụm rượu, rồi anh đặt tay trên thắt lưng của cô. Anh đã đợi đủ lâu để ném đôi môi mềm mại của cô.

Cô rùng mình và nói, “Ngụm rượu mạnh đầu tiên luôn ném như xăng vậy.”

Leigh nhìn thấy miệng của anh nhếch lên nụ cười nửa miệng. “Tôi đã nói chuyện gì đó buồn cười ư?”

Nụ cười nửa miệng trở thành nụ cười uể oải. “Không.”

“Vậy thì – tại sao anh lại mỉm cười?”

“Tôi sẽ nói cho em biết sau.”

*

Chương 49.

Lo lắng nhìn thấy những gì anh muốn cho cô xem, Leigh đi với anh đến cuối tiền sảnh. Khuất từ tầm nhìn của phòng khách bởi cái cầu thang cong là một cánh cửa đôi nhìn ra một khu vực ngôi tuyệt đẹp, trũng thấp, tập hợp những chiếc ghế xô-pha trông có vẻ thoải mái được sắp xếp ở phía trước lò sưởi.

Trước đó, sự thiếu vắng của đồ trang trí đã làm cô cảm thấy nhẹ nhõm, nhưng sau một thời gian họ nói chuyện với nhau trong phòng khách gia đình, cô nhận biết nỗi lo của cô là vô căn cứ. Michael đã không làm màn dạo đầu, và cô muốn biết tại sao cô lại tưởng tượng là anh có thể đang có dự định làm chuyện đó. Sau cái chết của Logan, cảm xúc của cô không được ổn định, và đánh giá của cô đôi khi không được rõ ràng.

Khi cô bước xuống những nấc thang vào phòng khách, cô nhìn quanh quất và nói, “Anh sở hữu một mảnh thiên đường, với tầm nhìn đi chung với nó.”

“Em thích nó không?”

“Tôi yêu thích nó.” Ở bên phải, qua khung cửa mở có nhịp cuốn rộng, là những gì cô giả định là phòng ngủ, nhưng cô có một tầm nhìn rõ ràng thẳng qua phòng đến khung cửa sổ rộng ở phía xa, trông xuống Central Park, vì vậy cô không dám chắc. Tuy nhiên, bên trái, một khung cửa mở đối diện giống nhau cho thấy những cái tủ gỗ và kính ở mặt trước với những ánh đèn lấp trên tường, vì vậy cô cho rằng đó là phòng sách của anh. “Tôi nghĩ anh đã nói là anh còn chưa chuyển đến?” cô hỏi vu vơ.

“Tôi không có ý nói là tôi còn chưa sống ở đây. Tôi đã trang bị nơi này cách đây hai tuần để tôi có thể ở tạm. Đồ vật còn lại của tôi sẽ được chuyển đến vào tuần tới, nhưng không mang theo nhiều thứ về đây. Tôi đã bán gần như mọi thứ cùng với căn hộ khác của tôi.” anh giải thích khi anh bước vào phòng sách. Leigh đặt ly rượu của cô trên bàn, và đi theo anh. “Chỉ có những thứ quan trọng mà tôi giữ lại là cái bàn của tôi, vì tôi đã thiết kế nó, sách của tôi, và một số tác phẩm nghệ thuật mà tôi đặc biệt trân quý.”

Anh chạm vào công tắc đèn và bật những ánh đèn nhỏ rực sáng trên trần nhà. Mọi thứ trong phòng sách đã được đóng ván ô bằng gỗ gụ sang trọng, thậm chí khung viền trên trần nhà cũng vậy.

Bàn giấy của anh là một cái bàn xinh đẹp to lớn mà không thô, với những góc tròn. Nó đã được bố trí ở bên trái phòng, đối mặt với tủ kính và nơi trưng bày những tác phẩm nghệ thuật. Leigh đi đến để ngắm thưởng nó.

“Anh có quá nhiều tài năng.” cô nói khi cô rà những ngón tay trên mặt gỗ dát trơn của nó.

Khi anh không trả lời, cô nhìn qua vai và nhìn thấy anh vẫn đứng chỉ ngay bên trong phòng, tay trái của anh ở trong túi, ly rượu trong tay kia... ngắm nhìn cô, vẻ mặt của anh trang nghiêm, nhưng thích thú. Không hiểu được, cô quay đi và nhìn những cuốn sách trong tủ sách xếp dọc theo bức tường ở bên phải, đi từ từ đọc qua nó, liếc nhìn những tựa đề. “Có thứ gì mà anh không thích thú đến không?” cô hỏi với một nụ cười nhanh.

“Một vài thứ.”

Câu trả lời ngắn ngủi, kỳ quặc, cô nhận thấy. Có lẽ anh đã mệt. Anh dường như có một nguồn cung cấp năng lượng vô tận để cho anh có thể làm việc suốt ngày và ở lại căn hộ của cô cho đến khuya bất cứ khi nào họ ăn tối chung với nhau. “Anh mệt à?”

“Không mệt chút nào.”

Cô tiếp tục di chuyển ở kệ sách cho đến khi cô đến nơi anh đang đứng, sau đó cô quay lại và đi đến những hộp kính chung đồ trên vách đôi mặt với bàn của anh. “Bây giờ, để xem anh đặc biệt trân quý những món nghệ thuật và tác phẩm điêu khắc nào.” Phạm vi của anh thật đa dạng và tinh luyện, cô nghĩ – một cái bình Etruscan lộng lẫy, một bức tượng bán thân bằng cẩm thạch trắng lợt, một cái tô mạ vàng chạm khắc lộng lẫy. Cô đi đến một bức tranh sơn dầu nhỏ trên một giá đứng đằng sau mặt kính với ánh đèn rọi đến từ phía sau. “Vui lòng nói với tôi là anh đã không có bức Renoir ở đây với khắp nơi đầy công nhân.”

“Nó đã nằm trong tủ khóa cho đến hôm nay, và hệ thống an ninh trong phòng này tinh vi hơn nó có vẻ được nhìn thấy.”

Cô nhìn vào món tiếp theo – một tủ kính rất nhỏ – và nhìn chằm chằm trong sự kinh ngạc vào những gì nó đang chứa đựng. Trong đó là bức tượng của một hiệp sĩ trong thiết giáp nhỏ rở tiền. Leigh xoay nửa người lại, nhìn chằm chằm vào anh.

Để đáp lại, anh nhướn lông mày của anh, chờ cô thảo luận nó với anh. Trong lòng, Leigh đang quay cuồng, nhưng lần này, cô quyết định bình tĩnh, để cho anh tự nguyện giải thích.

Michael biết cô đã thực sự lung lay, nhưng chỉ trong tích tắc, cô trở thành một nữ diễn viên và bước một cách lãnh đạm qua món đồ kế tiếp, tay cô nắm lại lỏng lẻo ở sau lưng. “Tác phẩm điêu khắc bằng kính này là của Bill Meek phải không?”

“Vâng.” anh nói, cô không cười. Cô không thể làm cho thái độ của cô hùng hồn hơn trừ phi cô bắt đầu ngâm nga, và cô không thể trông hấp dẫn hơn trong bộ váy bó đen dài tay đó che đậy những đường cong khiêu khích từ tầm nhìn của anh – tạm thời. Rất tạm thời.

“Tôi yêu thích những tác phẩm của Bill Meek. Nó làm tôi nâng cao về mặt tâm linh.”

Anh quyết định đánh vào sự giả vờ của cô. “Em đã nghĩ gì về hiệp sĩ thiết giáp trước đó?”

Một cách lịch sự cô ngả người ra để xem xét lại nó và nói, như thể thực sự tìm kiếm cái gì đó về nó để khen ngợi, “Ánh đèn rất đẹp.”

Sự dịu dàng đi xuyên qua người anh. “Tôi đã luôn ngưỡng mộ sự khéo léo của thông điệp của nó.”

“Anh nghĩ một mảnh như thế đáng giá bao nhiêu?” cô hỏi, giả vờ quan tâm.

“Món đồ đặc biệt đó là vô giá.”

“Tôi hiểu rồi.” Cô di chuyển qua nơi khác, và anh nhìn cách tóc của cô toả sáng dưới ánh đèn khi cô cúi người nghiên cứu một tác phẩm điêu khắc khác. “Anh biết không,” cô suy ngẫm như thể vừa nhớ lại sự kiện, “lúc trước, tôi có tặng cho một người đàn ông một hình người hiệp sĩ bằng thiếc nhỏ như cái đó.”

“Thật sao? Anh ta đã phản ứng như thế nào?”

“Anh ấy không muốn nó. Thực ra, anh ấy không muốn bất cứ thứ gì liên quan với tôi. Anh ấy không bao giờ nói chuyện với tôi trừ phi anh ấy cần nói, và khi anh ấy làm, anh ấy một là thiếu lịch sự hay là chua cay.”

“Đúng là một kẻ tồi bại.”

Cô hơi khom người để xem bên dưới của tác phẩm điêu khắc. “Vâng, đúng vậy. Nhưng vì những lý do mà tôi không thể hiểu, nó luôn làm tôi bực bội cho là anh ấy không thích tôi. Tôi đã cố kết thân với anh ấy.”

“Anh ấy có lẽ đã nhận thấy.”

“Có lẽ vậy. Nhưng đây là điểm vô cùng đặc biệt khác thường: Mười mấy năm sau, tôi khám phá ra anh ấy đã sử dụng tiền của anh ấy để mua những trái lê đặc biệt cho tôi mà anh ấy đã không chịu trực tiếp đưa cho tôi... và anh ấy cũng đi xem tôi diễn trong một vở kịch.” Cô di chuyển qua món trưng bày tiếp theo, dừng lại ở món sau cùng, sau đó cô kết thúc và bắt đầu từ từ dò lại bước cô. “Có một đêm, anh ấy đã liều thân cứu tôi. Anh có thấy tất cả những chuyện này có hơi kỳ quặc không?”

“Trên bề mặt thì có.”

“Anh nghĩ tôi nên làm gì về chuyện đó?”

“Nếu ở vào chỗ của em,” Michael nói với vẻ vui thú trang trọng, khi anh đặt ly rượu của anh trên kệ và bắt đầu đi về phía cô, “tôi sẽ khăng khăng đòi một lời giải thích.”

Cô gửi cho anh một cái liếc dưới đôi mi của cô. “Anh có lời giải thích nào không?”

“Có.” Đặt bàn tay của anh trên cánh tay cô, anh xoay cô lại đối mặt với anh trong khi anh nói thật với cô: “Cách đây 14 năm, tôi muốn em có những trái lê xinh đẹp nhất trong tiểu bang New York, và tôi muốn là người mua chúng cho em. Tôi muốn em nói chuyện với tôi, và tôi muốn nói chuyện với em. Tôi muốn giữ món quà mà em đã tặng tôi, và tôi muốn tặng cho em những món quà. Tóm lại,” anh kết thúc, “tôi đã muốn em.”

Cô nhìn chăm chăm vào anh cố gắng hiểu rõ. “Và anh nghĩ anh có thể làm tôi muốn anh bằng cách có thái độ đáng ghét à?”

“Không.” anh nói, lắc mạnh đầu một cách tiêu cực. “Tôi đã có một quá khứ đen tối và một tương lai xám xịt, tôi không muốn em có bất cứ dính líu gì với tôi. Tôi muốn cái gì đó tốt hơn cho em, tốt hơn tôi nhiều.” Trong giọng nói quở trách, anh nói thêm, “Tôi cũng muốn cái gì đó một cách chết tiệt tốt hơn nhiều cho em hơn cái gã sinh viên giả dối, khôn khiếp mà em mê tít. Tôi đã giận dữ khi em nói với dì tôi là em đã đính hôn với anh ta. Tôi không thể tin nổi là tôi đã thực sự cứu em khỏi tôi, chỉ để cho em cuối cùng ở chung với Logan Manning.”

Cho vài khoảnh khắc, Leigh đấu tranh chống lại sự thôi thúc muốn cười, khóc, và đứng thẳng lên và hôn vào má anh. “Đó là một câu chuyện kỳ quái nhất mà tôi từng nghe,” cuối cùng cô bảo anh với nụ cười quyến rũ. “và rất có thể là câu chuyện ngọt ngào nhất.”

Mỉm cười đáp lại cô, anh đặt cánh tay của anh quanh vai cô và bắt đầu đi về phía ngưỡng cửa trong khi anh kể cho cô nghe một chuyện rất sâu sắc đến nỗi cô dựa đầu của cô vào vai anh : “Tôi đã giữ hiệp sĩ đó ở một nơi nào đó trong tầm nhìn trong mỗi văn phòng mà tôi đã từng ngồi. Nó là đèn hiệu của tôi. Trong những năm đầu, nếu tôi loạng choạng trong sự lựa chọn, tôi nhìn hình người hiệp sĩ thiếc nhỏ và nhớ rằng tôi là 'một người hào hiệp' trong mắt em, và tôi sẽ làm bất cứ sự lựa chọn nào đúng với nguyên tắc.” Một cách trêu chọc, anh giải thích, “Tôi không có nhiều cơ hội để 'hào hiệp, vì vậy tôi chấp nhận việc làm đúng với nguyên tắc để thay thế.”

Anh dừng lại trong phòng khách và dựa hông vào phía sau ghế xôpha, sau đó anh kéo cô sát vào đôi chân của anh và đặt tay anh trên thắt lưng của cô.

Leigh cảm thấy bất cứ chuyện gì anh muốn nói tiếp theo rất quan trọng, vì anh dường như đang lấy một khoảng thời gian dài khác thường để suy nghĩ về chuyện đó. Một là vậy, hay là anh không biết anh muốn nói gì. Vươn tay về phía bàn, cô nhặt lên ly rượu của cô và nhấp nó, chờ đợi, nhận thấy anh nhìn hấp dẫn làm sao trong chiếc áo sơ mi trắng mở cổ. Khuôn mặt của anh

là một khuôn mặt đẹp trai một cách lạnh lùng, đôi khi lạnh lùng hơn đẹp trai, nhưng nhất định là nhiều “nam tính” hơn khuôn mặt của Logan. Michael có sức mạnh khắc ở quai hàm của anh và niềm tự hào hiện rõ trên những đặc tính khắc khổ của anh. Và anh có đôi mắt tuyệt đẹp, một đôi mắt có thể biến thành cứng rắn hay dịu dàng, nhưng chúng luôn thấu hiểu và linh hoạt. Đầu óc của Logan thường ở trên cái gì đó ngoài người đang nói chuyện với anh, mắt của anh cũng đi lạc cùng với suy nghĩ của anh.

Michael không nhận thấy rằng cô đang quan sát khuôn mặt của anh, anh đang cố quyết định nên nói gì tiếp theo. Anh biết chính xác anh muốn nói gì: “*Anh yêu em. Lên giường với anh, và anh sẽ làm em quên anh ta đã làm em đau khổ đến dường nào.*” Vấn đề là sự phản bội của chồng cô sẽ ngăn cản cô tin anh nếu anh nói cho cô nghe tình cảm của anh, cũng như nó sẽ ngăn cản cô không muốn lên giường với anh vào lúc này.

Anh đã chắc chắn điều đó như anh chắc chắn là tình cảm của cô đối với anh sâu đậm hơn là cô muốn nhận biết ngay bây giờ. Luôn có một sự ràng buộc không thể giải thích được giữa họ, luôn có sự thấu hiểu khi họ ở chung với nhau. Cách đây nhiều năm, cô đã nhìn thấy điểm tốt trong anh và theo bản năng buộc nó phải lộ diện. Thậm chí ngay bây giờ, khi cả thế giới tin anh là một người tồi tệ, khi một tờ báo có thể làm một giả thuyết hợp lý rằng anh đã giết chồng cô, cô – người phải nên nghi ngờ nhiều nhất – lại là người ủng hộ anh.

Không may, đó đều là những vấn đề cảm xúc, và anh không nghĩ cô sẵn sàng nói về chúng, vì cảm xúc của cô đã làm việc quá sức. Nhưng anh quyết định thử phương pháp đầu tiên. Anh đẩy trượt tay anh lên cánh tay của cô, và lặng lẽ hỏi, “Em có tin vào số mệnh không?”

Cô cười, và có cái gì đó trong giọng nói của cô. “Không còn nữa.” Sau một hồi ngập ngừng cô nhăn mũi cô và nói, “Anh tin không?”

Cái gì đó trong giọng nói của cô làm anh ghét Logan Manning gấp đôi. “Tôi là người Ý và Ai Nhĩ Lan,” anh nói đùa. “Tổ tiên của tôi phát minh ra sự mê tín dị đoan và phong tục tập quán. Tất nhiên là tôi tin vào số mệnh.” Cô cười với điều đó, vì thế anh tiếp tục nhỏ nhẹ, “Tôi tin là em đã được định sẵn khi em tặng hình người hiệp sĩ đó cho tôi. Em đã được định sẵn là trở thành đèn hiệu của tôi.”

Anh nhìn về không biết chắc và hoài nghi trong mắt cô, nhưng anh vẫn tiếp tục, thử nghiệm ranh giới cảm xúc của cô. “Tôi được định sẵn là người bảo hộ em. Tôi được định sẵn có mặt ở đó khi hai kẻ côn đồ đó muốn tấn công em. Tôi đứng ra cũng phải nên giữ em,” anh nói thêm một cách thẳng thừng,

“nhưng tôi đã thất bại và để cho Logan Manning có em. Em có biết còn chuyện gì khác mà tôi tin không?”

“Tôi sợ không dám hỏi.”

Logan Manning khốn khiếp. “Tôi tin số phận đang cho tôi thêm một cơ hội nữa để làm công việc của tôi.”

“Và – anh nghĩ công việc của anh là gì?” cô hỏi với vẻ thích thú dè dặt.

“Tôi đã kể cho em nghe,” Michael nói, cố không nghe trang trọng như cảm giác của anh, “công việc của tôi là bảo hộ em. Và một phần của công việc đó ngay lúc này là giúp em khắc phục khỏi Logan. Đã đến lúc phải trả thù anh ta cho việc bắt trung với em và phản bội lòng tin của em. Em sẽ không có thể cảm thấy như bản thân mình cho đến khi em lấy lại sự tự tin của em.”

“Và tôi trả thù như thế nào đây?”

Anh nhìn cô với nụ cười chậm chạp, tinh nghịch. “Ăn miếng trả miếng.” anh nói. “Anh ta bắt trung với em, cho nên bây giờ em sẽ không chung thủy với anh ta nữa – trên hồi tưởng của anh ta.”

Mắt của cô đang bơi đùa thích thú và cô mím môi cố không cười, nhưng không thể nhầm lẫn là có cảm tình trong giọng nói của cô. “Anh có bao giờ cân nhắc đến việc biện hộ là bị loạn tâm thần, khi cảnh sát gây rắc rối cho anh không?” cô hỏi, “Vì tôi thật sự nghĩ chúng ta có thể thoát khỏi...”

“Chúng ta' ư?” anh lặp lại, cắt ngang cô. “Có thấy em tự nhiên phối hợp với tôi như thế nào không. Em sẽ không đấu tranh cho bản thân mình, nhưng khi báo chí nói xấu về tôi, em bảo vệ quan điểm của mình với tất cả những người có liên quan.” Anh chặc lưỡi và lắc đầu. “Chúng ta sẽ là một đôi tuyệt vời cách đây 14 năm.”

Với một nỗ lực, anh đặt ý nghĩ cay đắng đó qua một bên và chuẩn bị tinh thần cho một cuộc giao tranh nhỏ. “Nhưng đó là chuyện lúc xưa, và đây là bây giờ, và bây giờ tôi đang ở đây – sẵn sàng làm công việc của tôi và giúp em trả thù Logan tối nay. Thực ra là tình nguyện. Hãy lên giường với anh.”

Nó đánh vào Leigh lần đầu tiên là mặc dù với thái độ trêu chọc của anh, anh đang rất nghiêm túc. Rất, rất nghiêm túc. “Không! Dĩ nhiên là không rồi! Thật là điên rồ. Nó sẽ thay đổi mọi thứ. Chúng ta sẽ không còn giống nhau nữa. Tôi yêu thích cách chúng ta như bây giờ. Và ngoài ra, nó sẽ không đúng, sẽ không công bằng.”

“Với ai?”

“Với anh! Sao anh lại có thể nghĩ tôi sẽ... lợi dụng.. anh như thế chứ? Tôi sẽ chẳng bao giờ nghĩ đến chuyện đó!”

Anh chặc lưỡi. “Anh muốn bị lợi dụng.”

Anh đang cười, nhưng anh không đơn thuần là nghiêm túc, anh rất kiên

quyết! Cô có thể nghe nó trong giọng nói của anh. Chỉ cần nghĩ đến việc lên giường với anh, để lộ cảm xúc của cô cũng như thể xác, làm cho cô co rúm người vì hoảng sợ. Cô sẽ mất anh, cùng với lòng tự trọng nhỏ nhoi còn sót lại trong cô. “Làm ơn,” cô nói một cách đau đớn, “xin đừng làm điều này với tôi. Để cho mọi thứ ở lại theo cách nó hiện có. Tôi không muốn... làm điều đó. Với bất kỳ ai.”

Cô lùi lại đủ để đặt ly của cô xuống, nhưng tay của anh siết chặt và anh đứng lên khi cô cố tuột khỏi tầm tay của anh.

“Em sẽ phải nói cho anh nghe vì sao...” Sự giận dữ với Logan Manning đi xuyên qua tĩnh mạch của Michael như axit, nhưng anh giữ giọng của anh bình tĩnh. “... không thôi anh sẽ không chấp nhận chữ không cho câu trả lời.” Giọng cô nức nở. “Khôn kiếp anh, tại sao anh lại làm điều này với tôi chứ!” cô tựa trán của cô vào ngực anh, mắt của cô ngập tràn nước mắt của sự xấu hổ và tuyệt vọng. “Anh không thể để lại cho tôi chút ít lòng tự trọng sao?”

Anh nhìn chăm chăm trên đầu của cô như một người mù, tay của anh siết chặt một cách che chở trên lưng cô trong khi anh cố tình thọc vào vết thương của cô. “Anh muốn em nói cho anh nghe tại sao em sẽ không lên giường với anh. Anh muốn em nói thật với anh.”

“Tốt thôi!” cô khóc lóc. “Đây là sự thật cho anh! Toàn bộ thế giới đều biết 'sự thật' cả rồi. Chồng tôi không muốn tôi. Tôi không hiểu anh nghĩ anh có được gì khi lên giường với tôi, nhưng nó đã không đủ đối với anh ấy, thì nó cũng sẽ không đủ đối với anh. Tôi yêu anh ấy,” cô ghen ngào, “và anh ấy thậm chí không quan tâm đủ về tôi để không chạm tay vào bạn bè của tôi, hay đồng nghiệp của tôi. Thả tôi ra, tôi muốn về nhà!” Cô càng chống chọi mạnh hơn, thì cánh tay của anh siết chặt hơn, ép cô tì vào ngực anh, cô đổ sập vào người anh thôn thức. “Tên của những người tình của anh ấy xuất hiện trên tất cả báo chí...”

“Anh biết.” anh thì thầm. Ôm chặt cô, anh tựa má vào đỉnh đầu của cô, nuốt cục cảm xúc đau đớn trong họng của anh, tay anh thả hông cô ra và vuốt lưng cô trong khi đôi vai gầy của cô run rẩy với tiếng khóc đau khổ. Anh nhớ lần đầu tiên anh nhìn thấy đôi mắt xanh biết cười đó nhìn anh, bao quanh bởi một màn tóc nâu vàng, và anh nhắm chặt mắt mình.

Anh đợi cho đến khi tiếng khóc của cô cuối cùng bắt đầu lắng xuống, sau đó anh kiên quyết rũ bỏ nỗi buồn của mình và quyết tâm làm cho cô cười. “Anh không trách em vì đã khóc. Ý anh là, em sẽ đi đâu mà tìm được một người đàn ông khác với tính trung trực, trung thành, và *tự trọng* chứ?” Với tiếng thở dài đũa chọt, anh nói thêm, “Em sẽ phải lê bước qua nhiều đồng cỏ với đầy phân bón – trước khi em có thể tìm thấy một đồng lớn như cái mà em đã có.”

Cơ thể của cô cứng đờ như thể một luồng điện vừa mới bắn qua người cô, và sau một lúc im lặng căng thẳng, vai của cô lại bắt đầu run rẩy, càng dữ dội hơn lúc nãy. Cười toe toét, Michael ngược đầu lên. Anh biết cô đang cười thậm chí trước khi cô ngẩng mặt ra khỏi áo sơ mi của anh và nâng đôi mắt xinh đẹp của cô nhìn anh.

Leigh lau mắt cô bằng đầu ngón tay và gạt đầu. “Anh nói đúng.” Cô cảm thấy quá vui đến nỗi hầu như đó là một sự kinh nghiệm choáng váng. Anh chải khớp ngón tay của anh trên gò má mềm mại của cô, chùi một giọt nước mắt còn sót lại. “Anh đã đưa cho Logan cô gái của anh,” anh nói với vẻ kinh tởm, “và nhìn xem anh ta đã làm gì với cô ấy đây này.” Anh nâng lông mày của anh và nói thêm một cách có ý nghĩa, “Anh cũng cần trả thù anh ta nữa.”

Với nụ cười đầu hàng trong lòng, Leigh nhận ra rằng anh vẫn còn quyết tâm đưa cô vào phòng ngủ đó, và cô cũng nhận biết cô muốn đến đó với anh. Rất nhiều. Nỗi niềm mong muốn bất chợt làm cô ngạc nhiên, nhưng không nhiều như ước muốn ương ngạnh của cô là Michael sẽ không xem đó là một trò đùa. Mặt khác, cô biết anh quan tâm đến cô, và đó là điều quan trọng. Cô quyết định tán đồng chuyện đó.

Ngay khi Michael bắt gặp đôi mắt cô long lanh, anh biết anh đã thắng cuộc, và toàn bộ cơ thể của anh căng ra với sự thôi thúc được bế cô vào cánh tay của anh, nhưng anh sợ không dám làm một cử động nào cho đến khi anh biết cô sẽ đưa anh đến đâu. “Anh có biết,” cô chỉ ra một cách nhẹ nhàng, như thể cố chia sẻ cảm xúc của anh. “em đã chưa bao giờ thật sự là *cô gái của anh cả*. Em là cô gái của Logan.”

Anh cười toe toét vì cô đang tán tỉnh với anh, và anh khoanh tay trước ngực. “Anh có thể cướp em ra khỏi anh ta dễ dàng như thế này.” anh búng ngón tay của anh.

“Anh nghe vô cùng tự tin với bản thân mình đấy.”

Anh nhướn lông mày của anh và ngạo mạn tuyên bố, “Đúng vậy.”

“Và anh làm thế nào để làm được chuyện đó vậy?”

Giọng trầm ấm của anh đột ngột trở nên khàn đục, và Leigh cảm thấy nó như là một cái vuốt ve gợi cảm. “Anh sẽ làm tình với em, giống anh định làm tối nay, và sau đó em có thể so sánh hai người chúng tôi.”

Không chuẩn bị trước cho bất cứ lời gợi ý so sánh nào, Leigh cảm thấy sự can đảm của cô rạn nứt chỉ trong nháy mắt, và hiện thực hé mở. Logan đã từng là một người tình tuyệt vời – khi anh muốn là người yêu của cô.

Cô càng hoảng hốt hơn khi Michael không chỉ đoán được những gì cô đang nghĩ, anh quyết định thảo luận về nó. Cười toe toét, anh nghiêng cứu về mặt của cô. “Anh ta *hay* vậy à?”

Cô cố làm anh bỏ qua đề tài bằng cách mang lại cho anh vẻ ngoài trấn áp và xoay đầu đi chỗ khác.

Không thành công. Anh nghiêng qua một bên, quan sát gò má đỏ hồng vì bối rối của cô. “*Thật sao?*” anh trêu chọc. “Anh ta thật sự hay đến thế à?”

“Em không thể tin là chúng ta đang nói về chuyện này.” cô cảnh báo một cách ảm đạm.

Michael cũng không thể tin, nhưng nó đưa cô đến nơi mà anh muốn, vì vậy anh đứng lên và ôm choàng lấy cô, đưa cô về phía phòng ngủ. “Hãy bắt đầu so sánh.” anh bảo cô.

*

Chương 50.

Trong phòng ngủ, cô rời khỏi anh ngay khi anh thả tay khỏi thắt lưng cô, và cô đi vòng qua phía bên kia giường. Xoay lưng lại với anh, cô tháo một chiếc bông tai và đặt nó trên tủ ở đầu giường.

Mặc dù cô đã mỉm cười một cách chua chát cách đây vài phút, cô nhận thức được rõ ràng là họ đang làm gì, Michael nhận biết, vì vậy anh để cho cô có sự riêng tư. Tuy nhiên, vì cô đã không yêu cầu anh không được nhìn, anh đứng yên ở chân giường – nơi anh có thể ngăn chặn cô nếu cô mất tinh thần và cô bỏ chạy – và sau đó anh thụ hưởng niềm vui tuyệt diệu được nhìn người phụ nữ anh yêu chuẩn bị lên giường với anh.

Cô tháo chiếc bông tai kia, đặt nó trên tủ ở đầu giường, sau đó cô với lấy sợi dây chuyền trong khi anh cởi khuy áo sơ mi của anh.

Cô mở vòng đeo tay và đặt nó trên tủ đầu giường, anh mở nút trên cổ tay áo sơ mi của anh.

Cô với lấy dây kéo của cô, anh với lấy dây nịt của anh.

Cô do dự, tay của cô đặt ở sau lưng, gài dây kéo của cô, anh chuẩn bị đón nhận vấn đề, nhưng giữ giọng của anh thân thiện. “Có cần giúp đỡ ở đằng đó không?”

“Không.”

Cô đẩy trượt sợi dây kéo xuống, anh mở khoá dây nịt.

Áo của cô kéo qua đầu của cô, nhịp mạch của anh lên theo với nó.

Cô với lấy áo ngực của cô, anh đẩy trượt dây kéo của anh.

Sợi dây dăng ten đen trượt xuống cánh tay của cô, tia nhìn của anh trượt xuống lưng cô, nhìn trần trần. Vuốt ve. Cô cảm nhận được nó và rùng mình.

Michael nhìn thấy và mỉm cười.

Quần lót đen là rào cản duy nhất cuối cùng giữa họ, nơi ẩn náu an toàn cuối cùng của cô. Anh cởi xong quần áo, nín thở khi cô do dự đưa tay lên lưng quần – không thể thở khi cô bắt đầu lăn tròn chúng xuống.

Cô ngồi xuống giường để hoàn tất việc đó, và một cái chân dài, thon thả lộ ra. Anh gài như đến đích. Một chân nữa, và cô thuộc về anh. Không còn phải giả vờ với cô rằng việc làm tình với cô đơn thuần chỉ là một ý kiến ngẫu nhiên của anh, một trò tiêu khiển thích thú đối với họ.

Kinh ngạc, Leigh từ từ hoàn tất việc cởi bỏ quần lót và đứng lên đặt nó trên một cái ghế gần giường với áo của cô. Cô không thể tin nổi là cô sắp để cho điều này xảy ra – không thể tin nổi cuộc kéo co mà Michael Valente đã luôn áp dụng trên người cô. Anh đã xem chuyện này như là một lời đùa, và cô đã

thực sự tán đồng nó, nhưng nó không có vẻ buồn cười nữa. Dường như cô rất cô đơn...

Cô thả bít tất da trên ghế, sau đó há hốc miệng khi tay của anh nắm chặt cánh tay cô và xoay cô lại, kéo cô gần như một cách thô bạo tì vào ngực anh. Miệng của cô mở to vì sốc, miệng của anh chiếm lấy miệng cô trong một nụ hôn chiếm hữu, quyền rũ dữ dội tuyệt vời....

Lưng cô ngã mạnh lên giường, và anh ngã xuống theo cô. Anh kéo cánh tay cô qua đầu cô, buộc những ngón tay của anh chặt chẽ với tay cô, và giữ chúng ở đó trong khi anh cúi đầu, miệng của anh chiếm lấy cô, lưỡi của anh hành hạ cô. Anh làm cô mềm nhũn, cô làm anh nóng bừng.

Anh ngược đầu lên và nhìn chăm chăm vào mắt cô. Mắt anh đầy sự ham muốn, mắt cô đang mở to kinh ngạc. Anh cúi đầu xuống lại, và Leigh chuẩn bị đón nhận một nụ hôn dữ dội giống như nụ hôn vừa rồi, nhưng miệng của anh lướt nhẹ môi cô. Không thể chạm vào anh, vì tay cô đang bị anh giữ lại, cô làm theo chỉ dẫn của anh, áp môi cô vào môi anh, rồi đòi hỏi hơn. Anh đưa cho, cô đón nhận. Cô mời gọi, anh thưởng thức. Và sau đó miệng của anh mở ra trên miệng cô, một lần nữa dai dẳng và ngấu nghiến một cách dữ dội, lưỡi của anh vuốt ve cô, môi của anh thô nhám và dịu dàng. Anh làm cho cô yếu mềm và mềm nhũn, cô làm anh... chắc chắn là không.

Anh nhắc miệng khỏi cô và lướt nó lên má cô, và lướt xuống thấp hơn, và chạm vào vú cô, sau đó qua vú kia. Anh nút nhẹ, cô thở hổn hển. Anh làm chúng nhức nhối, và nhức nhối nhiều hơn, cho đến khi cô rên xiết. Anh làm cô muốn anh một cách vô vọng, cô làm anh khao khát.

Anh dừng lại, và dịu dàng tựa má của anh vào quả tim đang đập âm ỉ như sấm dậy của cô, trong khi anh từ từ thả tay họ ra, và mở chúng ra. Với lòng bàn tay của anh mở ra và ngón tay xoè ra, anh chải ngón tay cái của anh trên lòng bàn tay của cô trong cái ve vuốt tìm hiểu làm cô cảm thấy cả người rạo rức một cách kỳ lạ, sau đó anh từ từ đẩy trượt những ngón tay của anh xuống khủy tay của cô và cẳng tay và kéo trở lên lại, sau đó hạ xuống thấp trong cái vuốt ve khiêu gợi. Bị mê hoặc, Leigh học biết cảm giác thế nào khi hoàn toàn được người khác khao khát.

Cô nâng cánh tay của cô và bóp chặt đôi vai cứng cáp của anh trong khi đầu của anh di chuyển thấp xuống. Anh lướt môi trên thắt lưng cô, sau đó đến rốn cô. Cô cười khúc khích vì nhột. Không báo trước, anh di chuyển thậm chí xuống thấp hơn. Cô rên rỉ trong sự bất ngờ. Rồi ngây ngất.

Cô bám móng tay vào lưng anh và lùa những ngón tay vào tóc anh. Tuyệt vọng, cô kéo miệng của anh trở lên với cô và xoay anh nằm ngửa và hôn anh cho đến khi cô hụt hơi.

Cô quên hết mọi thứ Logan đã dạy cô và những kỹ thuật để đốt cháy khát vọng. Cô áp sát miệng cô vào môi Michael và mở tay cô trên tay anh, lần theo những cánh tay cuộn tròn cơ bắp của anh như anh đã làm với cô. Cánh tay của anh rắn chắc như thép và cuộn cuộn, cô học biết trong sự run rẩy thích thú, miệng của anh nóng bỏng và mềm như nhung. Cô hôn mắt anh, và làm anh mỉm cười. Cô hôn ngực anh và di chuyển xuống thấp hơn. Cô làm anh thở hổn hển. Anh làm cô dừng lại.

Anh lăn tròn cô ngửa ra, khóa chặt miệng cô một cách dữ dội trên miệng anh, và dùng chân tách đùi cô ra. Với hông của anh giữ chặt cô, và cơ thể rắn chắc của anh ở trong tư thế sẵn sàng để đi vào bên trong cô... anh dừng lại.

Leigh chờ đợi, thở gấp gấp, cơ thể của cô nóng bừng. Cô mở mắt ra và nhìn anh. Chúng sáng rực. Cô đưa tay lên và với cảm giác sợ hãi, cô chạm vào khuôn mặt của anh, đầu ngón tay của cô lướt lên quai hàm và gò má căng cứng của anh. Anh đi vào cô một inch. Cô khát khao hơn và nâng hông cô lên. Anh cúi xuống và hôn môi cô – và thúc mạnh vào bên trong cô với một sức ép đột ngột làm cơ thể cô cong lên như một cái cung.

Cơ thể của cô là vĩ cầm của anh, anh dạo chơi cô đều đặn cho đến khi tiếng rên rỉ của cô trở thành bài hát của anh. Anh thay đổi giai điệu của cô, tốc độ nhịp điệu của cô. Cô uốn theo và ôm chặt anh, sau đó cô chơi giai điệu dồn dập hoang dã của cô. Và chọn nhịp điệu hoàn hảo với anh.

Rã rượi, Leigh nằm trong cánh tay của anh và vùi khuôn mặt của cô vào ngực anh. Tâm trí của cô không làm một sự so sánh, nhưng trái tim cô đã biết câu trả lời: Logan có thể làm cho cô rên rỉ. Nhưng Michael làm cho cô than khóc.

Anh mở miệng, giọng trầm ấm của anh như nhung, bao phủ cơ thể trần trụi của cô. Nhỏ nhẹ và long trọng, anh nói, “Anh yêu em.”

Những lời nói nhưc nhối. Quá sớm để nghe chúng từ một người đàn ông khác, quá sớm để tự mình nói chúng. Anh muốn cô tin anh, cô biết, và sau đó anh muốn cô nói chúng trở lại. Cô có cảm giác như những lời nói đó, nhưng cô không thể nói chúng. Do đó cô mang lại cho anh một nửa của những gì anh muốn. “Em biết.” cô thì thầm. Và trong sự im lặng chờ đợi

khủng khiếp tiếp theo câu trả lời không đầy đủ một cách đáng thương của cô, cô chồm người lên và nhìn anh với đôi mắt chứa chan tình cảm.

Michael nhìn thấy sự lo ngại và dịu dàng trong chúng. Anh yêu đôi mắt đó, anh hiểu. Chúng đang nói với anh mọi thứ anh muốn cô nói – yêu cầu anh đợi. Chỉ một thời gian ngắn. Và sau đó đôi mắt đó hạ thấp xuống miệng anh và môi cô chạm vào môi anh – lướt nhẹ, từ từ, qua lại. Cô thuộc về anh. Bàn tay của anh đẩy trượt lên lưng cô để giữ môi cô trên môi anh. Anh thuộc về cô.

Đứng trong vòng tay của Michael ở cửa sổ, Leigh ngắm bình minh ló dạng trên bầu trời qua Công viên Central. Cách đây dưới mười hai tiếng đồng hồ, anh đã nắm tay cô và giữ nó lần đầu tiên. Từ đó anh đã đưa cô lên giường, làm tình hai lần với cô, và đánh cắp trái tim của cô. Cô dựa lưng vào thân thể rắn chắc của anh, và bàn tay của anh đẩy trượt trên ngực cô trong cái vuốt ve chiếm hữu. Hình như nó rất sai, ngu ngốc, để phủ nhận sự thật với anh. “Em yêu anh.” cô nói nhỏ nhẹ.

Cánh tay của anh siết chặt quanh người cô trong hồi đáp, sau đó cánh tay trái của anh đi xuống ngang hông phải của cô, kéo cô sát lại gần, như thể anh muốn thân thể của họ hòa thành một. “Anh biết em yêu anh.” anh thì thầm vào tai cô.

Leigh thở dài thỏa mãn, mọi thứ rốt cuộc đã được giải quyết xong, một cách thanh bình. Anh để cho cô có một phút để tận hưởng ý nghĩ đó trước khi anh nói một cách dịu dàng, và kiên quyết, “Kết hôn với anh nhé.”

Leigh không thể đồng ý với chuyện đó. Mới chỉ trong vòng nửa ngày, cô sẽ không đi từ một cái nắm tay đến chuyện làm một cam kết vĩnh viễn. Anh không thể mong đợi một chuyện như thế, và ngay cả Michael Valente cũng không thể làm cho cô làm chuyện đó. Mặt khác, cô không muốn sống không có anh, vì vậy cô đề xuất một sự thỏa hiệp. “Em nghĩ sống chung với nhau có thể là một ý tưởng hay.”

“Trước hay sau khi chúng ta kết hôn?”

“Trước đó.”

“Sau đó.” anh nhấn mạnh.

Leigh nhìn anh qua vai cô trong sự hoài nghi. “Ý anh là chúng ta không thể sống chung với nhau nếu chúng ta chưa kết hôn à?”

Anh xuống nhìn cô, cười toe toét. “Em có muốn sống chung với nhau không?”

Cô gật đầu một cách mạnh mẽ.

“Em có rất, rất muốn sống chung với nhau không?”

“Vâng.” cô nói một cách không do dự, “Em muốn.”

“Vậy thì em chỉ cần nói hai chữ cuối cùng em vừa nói là được.”

Leigh gục đầu về phía trước trong tiếng cười đầu hàng.

“Một cái gậy đầu chưa đủ tốt.” anh nói. “Đó có phải là đồng ý không?”

Leigh cười dữ hơn và gậy đầu một cách ngoan cố.

“Anh có thể chấp nhận hai cái gậy đầu.” anh chấp nhận. “Trong kinh doanh, hai cái gậy đầu bằng một cái bắt tay, và cái bắt tay là một hợp đồng ràng buộc. Em có muốn chọn ngày, hay là để anh chọn?”

“Em sẽ chọn.” Leigh hứa hẹn.

“Vậy thì tốt.” anh nói, mỉm cười tựa vào má của cô. “Em chọn ngày nào?”

“Không biết làm sao.” cô nói sau tiếng thở dài, “Em biết anh sẽ nói những lời như thế.”

“Chúng ta luôn tâm linh tương thông mà. Bây giờ, đây là để kiểm tra nè – Em nghĩ anh sẽ nói gì tiếp theo?”

“Khi nào?” cô đoán với niềm tin tuyệt đối.

“Anh đang hy vọng là em sẽ hỏi. Anh nghĩ – một tháng kể từ hôm nay.”

Leigh hoảng sợ. Cô không muốn bắt đầu cuộc hôn nhân của họ trong khi họ đều bị mang tiếng bị tình nghi liên quan đến cái chết của Logan. Thậm chí nếu không có chuyện đó, cô rất buồn ngủ lúc này cô gần như không thể đứng vững, nói chi đến việc suy nghĩ đến ngày cưới. Cô nhắm mắt lại và xoay khuôn mặt của cô vào ngực anh, và bàn tay của anh đẩy trượt lên từ ngực cô, áp má cô chống lại trái tim anh. “Em nghĩ chúng ta có thể làm chuyện đó trong sáu tháng.” cô thì thầm, yêu thích cách anh chạm vào cô khi họ không làm tình.

Lòng bàn tay của anh, đã áp ủ má cô, hơi di chuyển chỉ để lại gót bàn tay tiếp xúc với cằm cô. Leigh nhận thấy sự cử động, nhưng cô đang muốn nghe phản ứng của anh hơn. Khi cô càng nghĩ về nó, sáu tháng càng có vẻ là một thời gian vô cùng dài để chờ đợi, *đặc biệt* là nếu họ không sống chung với nhau. Cô bị bất ngờ, và hơi thất vọng, anh rõ ràng đã sẵn sàng chờ đợi lâu như thế. Cô thở dài.

“Quá lâu chẳng?” anh đề nghị, giọng của anh toát lên vẻ thích thú.

Leigh cười khúc khích một cách bất lực. “Vâng.”

“Muốn thay đổi ý kiến không?”

“Muốn.”

“Mở mắt ra.”

Cô mở mắt ra và nhìn thấy anh trả giá bằng tay của anh. Anh đưa lên hai ngón tay trước mặt cô. Hai tháng.

Với nụ cười thua cuộc, Leigh xoay khuôn mặt lại và hôn lòng bàn tay của anh.

Anh nâng mặt cô lên khi anh cúi xuống. “Một nụ hôn vào tay,” anh cảnh báo một cách dịu dàng trên miệng cô, “bằng hai cái gậy đầu. Rất, rất ràng buộc.”

*

Chương 51.

Michael nhìn lên từ bàn làm việc khi cô thư ký đi vào văn phòng của anh lúc 9:15 sáng hôm đó. Anh đã tắm rửa và cạo râu ở căn hộ, sau đó đưa Leigh về nhà và đến văn phòng của anh cho cuộc họp lúc 9:30. “Ông Buchanan đến rồi.” Linda bảo anh. “Ông ấy nói là ông ấy đã đến hơi sớm.” “Cho ông ấy vào.”

Một lát sau, Gordon Buchanan bước vào mang theo cặp hồ sơ của ông. Là một hội viên cao cấp của Buchanan, Powell, và Lynch, một công ty luật có uy tín nhất ở New York, Buchanan ăn mặc một cách hoàn hảo và sang trọng. Ông có mái tóc đốm bạc, cách xử sự khéo léo, và một khuôn mặt tươi rói, quyền quý. Trong xã hội, ông là một quý ông, trong ngành nghề, ông là một con rắn trơn tru, và nguy hiểm.

“Chào buổi sáng.” Buchanan nói. Mặc dù công ty của ông đã thành công đại diện cho Michael Valente trong mọi vụ kiện chống lại anh suốt một thập niên vừa qua, họ không phải là bạn bè – Valente không phải là một người thân thiện. Nhưng anh có hai phẩm chất rất hiếm làm cho anh là một khách hàng đặc biệt trong kinh nghiệm của Buchanan: Anh không bao giờ nói dối luật sư của anh, và anh không bao giờ phí thời giờ của họ. Để đáp lại, anh yêu cầu họ không lãng phí thì giờ của anh.

Vì lý do đó, Gordon đi thẳng vào vấn đề trước mắt mà không có bất cứ lời xã giao cố hữu. “Tôi đã sắp xếp một cuộc họp ở Interquest sáng nay.” ông nói khi ông ngồi ở phía trước bàn của Valente. “Họ có vài thông tin cho chúng ta. Anh có bảo bà Manning không nói chuyện với cảnh sát trừ phi bà ấy thông qua tôi trước không?”

“Tôi đã bảo cô ấy vài ngày trước đây.” Michael bảo ông. “Họ đã không liên lạc với cô ấy kể từ khi họ có lệnh tòa án tịch thu toàn bộ văn kiện cá nhân của chồng cô ấy từ căn hộ...” anh dừng lại và sốt ruột đưa tay đến hệ thống liên lạc nội bộ trên điện thoại bàn của anh.

“Tôi xin lỗi đã quấy rầy ông, nhưng Leigh Kendall đang ở trên đường dây cá nhân của ông...”

“Kendall ư?” Michael lặp lại, thường thức sự nhận thức là Leigh rõ ràng là đã chuyển qua dùng họ thời thiếu nữ và nghệ danh của cô sau tối qua.

“Đó là bà Manning.” Linda giải thích, giả vờ trong cung cách thực tế không chê vào đâu được rằng cô không biết anh có mối quan hệ thân thiết với người gọi. “Nhưng cô ấy đã cụ thể sử dụng họ Kendall, vì vậy tôi nghĩ là tôi cũng nên gọi vậy.”

“Cô nói đúng.” Michael nói, đã vói tay nhấn nút trên đường dây cá nhân của anh và quay ghế của anh ngược lại cho sự riêng tư. Khi anh trả lời điện thoại, anh dùng giọng nói mà anh thường sử dụng đối với người khác. “Cô Kendall, đây là Michael Valente.”

Cô thở phì trong tiếng cười giật mình. “Anh nghe quá lạnh lùng và cộc cằn đấy.”

Anh chuyển qua giọng nói mà anh sử dụng với cô. “Anh đang họp với luật sư mới của em. Ông ấy nghĩ lạnh lùng và cộc cằn là hai nét đặc trưng của anh đấy.”

Ở phía bên kia bàn, Gordon Buchanan há hốc miệng ở đằng sau ghế của Valente. Ông không thấy bất ngờ khi Valente nói đùa vui vẻ với bất kỳ ai ở dưới bất kỳ hình thức nào, nhưng ông hoàn toàn ngạc nhiên là Valente đang gián tiếp bao gồm cả ông trong đó.

“Em không muốn giữ anh...” Leigh vội nói.

“Ô, vâng, em muốn.” Michael nói với nụ cười trong giọng của anh. “Hơn nữa, em đã ký một bản hợp đồng ràng buộc, không thể thương lượng cách đây ba tiếng đồng hồ. Tại sao em còn chưa đi ngủ vậy?”

“Vì Jason Solomon vừa mới gọi điện thoại đến và khăng khăng bảo Brenna đánh thức em.”

“Anh ta muốn gì?”

“Anh ta muốn rủ em đi uống rượu ở St. Regis tối nay. Anh ta sẽ không chấp nhận chữ không cho câu trả lời. Anh ta sẽ cố nài nỉ em đi làm trở lại. Em không thể bước lên cùng sân khấu với Jane Sebring, khi biết rằng em trông giống như một kẻ tội nghiệp đáng thương đối với khán giả. Jason không thể hiểu điều đó. Dù sao đi nữa, anh đã đề cập chuyện cùng đi ăn tối đêm nay, và em muốn anh đón em ở đó thay vì ở đây.”

“Lúc mấy giờ?”

“Chúng ta rời khỏi lúc bảy giờ được không? Điều đó sẽ giới hạn Jason chỉ có một tiếng đồng hồ để tranh luận và quấy rối.”

“Em muốn anh đến gặp em lúc sáu giờ, và tiếp viện cho em không?”

Anh có thể nghe được sự nhẹ nhõm và ngạc nhiên trong giọng của cô. “Bộ việc tiếp viện cho em cũng là một phần 'công việc', của anh hả?”

“Tuyệt đối. Kiểm tra bản hợp đồng mà em đã thương lượng với anh sáng nay đi – dưới điều khoản 1, phần C, tựa đề 'người chăm sóc em', em sẽ thấy rằng em đã cấp cho anh đầy đủ quyền hạn để làm công việc của anh một cách có hiệu quả.”

“Michael.” cô nói một cách long trọng.

“Gì hả?”

“Em yêu anh.”

Vẫn mỉm cười sau khi họ nói lời từ giã, Michael gác máy và xoay ghế của anh lại. “Chúng ta đã nói đến đâu vậy?” anh đột ngột hỏi Buchanan.

Buchanan lấy lại bình tĩnh. “Tôi định hỏi anh là cảnh sát có chất vấn anh về chuyện anh đã ở đâu vào lúc ông Manning bị giết chưa.”

Michael lắc đầu. “Họ không biết được là tôi có thể chứng minh là tôi không thể làm được chuyện đó hay không.”

“Vậy thì câu trả lời rõ ràng là họ không *muốn* bắt cứ bằng chứng nào mà anh không thể có. Họ có lẽ đã thuyết phục thẩm phán rằng anh là người bị tình nghi giết người nhiều nhất và có thể xin được phê chuẩn gắn máy nghe trộm, và bất cứ thứ gì khác mà họ muốn, để lùng sục khắp nơi tìm bất cứ thứ gì sai trái mà họ có thể tìm.”

Ông im lặng một lát, để cho thân chủ của ông hấp thụ nó, sau đó ông nói, “Trước khi tôi đề nghị phương án hành động, tôi cần biết ưu tiên của anh là gì.”

“Tôi muốn cảnh sát tìm ra kẻ đã giết gã đều cái đó. Thay vì phí thời gian và tài nguyên trên người tôi.”

“Tôi có thể buộc họ phải đình chỉ.” Gordon hít một hơi dài và chuẩn bị tinh thần cho phản ứng khó chịu với những gì ông sắp sửa nói tiếp theo. “Tuy nhiên, để cho tôi làm được điều đó, trước tiên anh sẽ phải tự nguyện nói cho cảnh sát biết anh đang ở đâu vào lúc xảy ra án mạng. Trừ khi họ rõ ràng là không muốn bắt cứ bằng chứng gì chứng minh sự vô tội từ anh, họ sẽ phản đối yêu cầu của tôi cho một cuộc họp thân mật, nhưng tôi có thể dọa thưa kiện nếu họ từ chối. Một khi họ có bằng chứng anh đã ở đâu trong tay của họ, nếu họ không lui khỏi anh, chúng ta có thể làm những chuyện rất khó chịu cho họ tại toà.”

Phản ứng tiêu cực mà Gordon đã liệu trước đã không được phát âm – như ông đã nghĩ là nó sẽ – nhưng quai hàm của Valente căng cứng trong sự cuồng nộ ở sự đề nghị tình nguyện đưa bất cứ thông tin gì cho cảnh sát. Đối với Valente, tự nguyện đưa ra thông tin cho cảnh sát hoặc những công tố viên tương đương với việc nhượng bộ cho kẻ thù của anh, và anh sẽ không làm chuyện đó dưới bất cứ tình huống nào. Hết lần này đến lần khác, anh đã chọn cách tiến hành một trận chiến tiêu hao rất nhiều tiền bạc tại toà, chứ không cố gắng tránh né trận chiến bằng cách đưa trước những lời giải thích và bằng chứng đến người khởi tố.

Ở mọi phương diện khác, Michael Valente là một người đàn ông có lý lẽ một cách lạnh lùng nhất mà Gordon từng đại diện – nhưng chuyện đó không xảy ra khi nói đến hệ thống tư pháp. Vì lý do đó, Gordon hơi ngạc nhiên khi Valente gật đầu và nói bằng một giọng nhỏ, cáu kỉnh, “Chuẩn bị một cuộc

họp.” Anh nghiêng đầu về cửa văn phòng của anh và nói thêm, “Sử dụng hội trường để gọi điện, và bảo thư ký của tôi đánh máy lịch trình tôi đã đưa cho anh về những hoạt động của tôi vào ngày Chủ nhật.”

Gordon đứng dậy, và nói cho anh một tin tức khác mà ông chắc chắn là sẽ làm cho anh càng giận hơn. “Tôi sẽ cố bảo các thanh tra đến đây, nhưng họ sẽ buộc anh đi xuống phân khu. Nó mang lại cho họ lợi thế sân nhà. Và,” ông nói thêm, “chắc chắn vài sự thoả mãn nhỏ mọn.”

“Chắc chắn rồi.” Michael nói một cách lạnh lùng, với lấy tài liệu nằm trên bàn của anh và nhặt bút máy lên.

“Còn một chuyện nữa...”

Đôi mắt màu hổ phách lạnh lẽo ngước lên từ văn bản của anh.

“Nếu chúng ta không thể thuyết phục họ trong cuộc họp này là nó hoàn toàn vô nghĩa và không thể biện hộ nếu họ cứ tiếp tục bám theo anh, thì tôi sẽ phải ra toà để ép buộc họ đình chỉ. Sẽ tốn thời gian, và thời gian là những gì anh không muốn lãng phí. Rồi còn một vấn đề khác mà anh cần quan tâm đến...”

“Là gì?” Michael cau kinh.

“Bà Manning chắc chắn là người bị tình nghi nhất. Chồng bà ấy đang ngoại tình, vì vậy bà ấy có động cơ, bà ấy có phương tiện – khẩu súng – và bà ấy có cơ hội thuận tiện. Tôi không nghi ngờ là cảnh sát có vài giả thuyết rằng anh và bà ấy có mối quan hệ và có ý đồ với nhau để tống khứ chồng bà ấy. Nếu họ hỏi anh bất cứ câu hỏi gì về mối quan hệ của anh với bà ấy, hiện giờ hay trước đây, tôi đề nghị anh trả lời chúng. Đừng tình nguyện, nhưng đừng không chịu trả lời. Tôi có cảm giác là cảnh sát đã nghi ngờ về mối quan hệ của anh với bà ấy, mặc dù điều đó rất hiển nhiên khi anh đưa bà ấy đến nơi xảy ra tai nạn.”

“Tại sao anh lại nghi vậy?”

“Vì anh đã nói là họ chưa bao giờ chính thức chất vấn bà ấy về mối quan hệ của bà ấy với anh. Khi cảnh sát không hỏi chuyện hiển nhiên, đó là vì họ nghĩ họ đã biết chuyện gì đó và họ không muốn lật bài tẩy của họ.”

Sau khi Buchanan rời khỏi, Michael đợi một vài phút trong khi anh hiểu rõ những gì anh vừa đồng ý làm, sau đó anh với lấy điện thoại và gọi số điện thoại của Leigh, nhưng không phải gọi đường dây cá nhân của cô. Khi Brenna trả lời, Michael hỏi cô số điện thoại của Jason Solomon, và anh bảo cô đừng đề cập cú gọi của anh với Leigh.

Mất Michael dưới ba mươi giây để thuyết phục Solomon đến gặp anh lúc 5:30 ở St. Regis tối đó cho một cuộc đàm thoại trước khi Leigh đến. Hai mươi lăm giây đầu tiên của thời gian đó đã dành để tránh né những câu hỏi

kích động của Solomon về mối quan hệ của Michael với Leigh.

*

Chương 52.

Với khuỷu tay chống trên bàn làm việc và lòng bàn tay ôm cổ, Sam vu vơ xoa bóp gáy trong khi cô đọc bản báo cáo cuối cùng trong tập tin của Leigh Manning – một bản in chán ngán liệt kê tên, địa chỉ, và số điện thoại của mỗi người hàng xóm mà Leigh Manning từng có, mỗi địa chỉ mà cô từng sống ở New York.

Sam đã đọc qua tất cả các tập tin một lần rồi, nhưng trong lúc rảnh rỗi, cô định là sẽ đọc lại tập tin của Leigh Manning và Michael Valente, tìm kiếm cái gì đó để kết nối hai người trước khi Logan Manning bị giết chết. Lá thư đi kèm với rổ trái cây của Valente là một bằng chứng của chuyện đó, nhưng công tố viên muốn buộc tội Valente cho tội giết người cấp một hay tội có âm mưu dính líu đến vụ giết người cấp một. Tuy nhiên sau khi điều tra hết năm tuần, họ vẫn không có một mảnh bằng chứng nào để chứng minh được âm mưu đó ngoài một cú điện thoại đến vào một ngày trước ngày Manning bị mưu sát.

Shrader đi ngang qua bàn Sam mang theo thức ăn vặt của mỗi buổi sáng của anh – hai cái bánh rán và một tách cà phê. “Này, Littleton,” anh hả hê khi ngồi xuống cạnh cô ở bàn của anh, “cô có nhìn thấy người quả phụ đau buồn của cô trong tin tức tối qua không? Bà ta đã chung diện và ra ngoài ăn tối với bạn trai của bà ta.”

“Tôi đã nhìn thấy bà ấy” Sam nói. Cô cũng đã trải qua cùng chuyện hàng ngày này với Womack sáng nay, và cô sẵn sàng thừa nhận hành vi của Leigh Manning ở văn phòng bác sĩ Winters có thể đơn thuần là một hành động rất có sức thuyết phục.

“Bà ta trơ tráo một cách chết tiệt, phải không?” Shrader nói lớn tiếng một cách vui vẻ.

“Họ không giữ bí mật mối quan hệ của họ.” Sam nhỏ nhẹ, nhìn lướt qua anh.

Shrader cắn một miếng bánh rán và uống một ngụm cà phê, sau đó anh nhặt lên mảnh giấy được gác trên điện thoại của anh. “Tôi nhận được một lời nhắn từ McCord nói anh ấy muốn gặp chúng ta trong văn phòng của anh ấy vào lúc 9:45. Cô biết có chuyện gì không?”

Sam gật đầu và lật qua trang cuối cùng ở đằng sau tập tin của Leigh Manning lúc này. “Anh chàng từ Đơn Vị Chống Gian Lận đang đến để kể cho chúng ta nghe họ đã phát hiện được gì khi họ kiểm toán sổ sách và hồ sơ của Manning. Đội biện luận đã gửi báo cáo kết quả của họ về những thứ thu thập được ở cabin, nhưng rõ ràng là không có gì mà chúng ta đã không biết

ngay từ lúc đầu. McCord muốn cập nhật đầy đủ về vụ án với chúng ta sau đó.”

Kết thúc với “lịch sử cuộc sống” của Leigh Manning, Sam kéo chồng tập tin dày cộm về Michael Valente qua bàn của cô và mở nó ra. Thật khó tưởng tượng là có hai người nào khác có thể trái ngược hơn Valente và Leigh Manning. Leigh Manning chưa bao giờ có một giấy phạt giao thông, và cô là thành viên của ủy ban của thị trưởng trong việc chống tội ác. Michael Valente đã bị thừa kiện một loạt tội danh và anh ở trên “Danh sách theo dõi” của cá nhân Cảnh sát Trưởng về những kẻ tội phạm mà ông muốn giám sát kỹ hoạt động của họ.

Bên cạnh cô, Shrader gọi điện thoại đến trợ lý DA (công tố viên), người muốn chuẩn bị anh cho một vụ xét xử trong một vụ án giết người sắp tới mà Shrader đã xử lý. Sam nhặt lên cây viết và bắt đầu lập một danh sách ghi ra từng ngày của mỗi vụ khởi tố chống lại Valente, lý do bị khởi tố, và kết quả sau mỗi lần một vụ khởi tố – một dòng cho mỗi vụ án.

Cô làm ngược lại, bắt đầu với vụ khởi tố gần đây nhất, đôi khi xem thêm các dữ liệu bổ sung trên bản tổng kết để hiểu rõ chi tiết tội danh mà anh đã được cho là đã vi phạm đối với luật thành phố, tiểu bang, và liên bang. Một trong những điều mà cô nhận thấy là những người khởi tố thường phải đến trước bồi thẩm đoàn để được chấp thuận được khởi tố, thường có nghĩa là họ không có một vụ án đủ mạnh để đưa cho một thẩm phán ký lệnh bắt giam.

Khi cô làm xong, cô có một danh sách rất ấn tượng của những vụ bắt bớ và những bản cáo trạng của bồi thẩm đoàn trong suốt mười năm qua cho những tội danh không sử dụng bạo lực bao gồm hối lộ, gian lận, có ý định lừa gạt, ăn trộm tài sản lớn, hoạt động kinh doanh có tay trong, và trốn thuế thu nhập, cùng với nhiều tội danh khác trong cùng chủ đề đó.

Cột bên phải, liệt kê kết quả của mỗi vụ khởi tố, chỉ có ba kết quả:

“Vụ án bị hủy bỏ.”

“Lời buộc tội bị hủy bỏ.”

“Tội danh không được thành lập.”

Trong mỗi một vụ án đó, Valente đã được đại diện bởi một công ty luật mà ai cũng biết là người biện hộ tội phạm giỏi nhất ở New York, nhưng thật khó để tin rằng thậm chí Buchanan, Powell có thể cứu được một kẻ phạm tội rành rành thoát tội trong mỗi vụ án.

Thỉnh thoảng cũng có vài vụ cáo buộc anh cho những vi phạm nhẹ, bao gồm

sở hữu vật chất bị kiểm soát, lái xe cầu thả và liêu lĩnh, và phá rối trị an. Sam đã đọc hồ sơ của mỗi vụ án, và, theo ý kiến của cô, vụ cáo buộc vật chất bị kiểm soát là lỗi bịch nhất. Theo những gì cô đọc, vụ bắt giữ rõ ràng là vì Valente có mang theo thuốc giảm đau theo toa khi anh bị chặn lại vì chạy quá tốc độ quy định – sáu dặm qua mức giới hạn.

Một lần nữa cột bên phải có chỉ ba kết quả cho các vụ án nhỏ này:

“Vụ án bị hủy bỏ.”

“Lời buộc tội bị hủy bỏ.”

“Tội danh không được thành lập.”

Điều ngoại lệ duy nhất đối với tất cả những vụ án đó nằm ở dưới đáy danh sách của cô – tội ngộ sát cấp một, chống lại Valente khi anh 17 tuổi, đã bắn chết William T. Holmes. Không giống những tội danh khác, vụ này là một vụ bạo lực và Valente đã nhận tội – lời nhận tội đầu tiên và duy nhất của anh, thay vì chống lại những lời cáo buộc và thắng họ. Anh đã bị kết án tám năm tù, với đủ tư cách được tạm tha sau bốn năm.

Sam lật qua những hồ sơ trên bàn làm việc của cô, tìm kiếm hồ sơ kết tội ngộ sát, quan tâm đến lý do anh đã gây ra tội ác, tự hỏi liệu có lẽ – lúc đó – hành động bạo lực duy nhất của anh có phải là vì gái.

Không thể tìm được hồ sơ, cô chồm người qua bàn của Shrader, nhưng không có hồ sơ nào của anh có nhãn đỏ cả. Bàn của Womack nằm trực tiếp ở sau bàn của Shrader, và cô xoay ghế qua.

“Cô tìm gì thế?” Womack hỏi, trở về từ văn phòng của McCord với một đống hồ sơ trong tay của anh.

“Hồ sơ về tội ngộ sát của Valente.” Sam bảo anh.

“Tôi không có nó.” Womack bảo cô.

Sam đứng dậy và đi về phía văn phòng của McCord. Anh không có ở đó, vì vậy cô bắt đầu hướng về chiếc bàn nơi những hồ sơ còn lại của Valente được xếp lại gọn gàng lại, nhưng khi cô đi ngang qua bàn của McCord, cô nhìn thấy một tập hồ sơ với nhãn đỏ trên đó nằm không được gọn gàng lắm. Thay vì nằm gọn gàng trong một góc hay nằm ngay giữa bàn của McCord, nó giống như thể nó đã được ném mạnh xuống. Thực ra, nó không chỉ là nằm không đúng chỗ, nó còn có giấy tờ đổ tràn ra ngoài. Theo linh cảm, Sam kiểm tra nhãn trên hồ sơ và thấy rằng nó là hồ sơ phạm tội ngộ sát của Valente. Cô viết một lời nhắn trên tập vở vàng của McCord để nói với anh là cô đã mượn tập hồ sơ và quay trở lại bàn của cô.

Bên trong tập tin, cô tìm thấy bản báo cáo của viên cảnh sát đã bắt giữ Valente, nhưng tất cả nó chỉ nói là Valente đã cãi vã với Holmes và bắn anh ta bằng một khẩu súng bán tự động bốn mươi lăm li không được đăng ký, thuộc về Valente. Không có nhân chứng chứng kiến sự kiện, nhưng người cảnh sát đã bắt giữ Valente đang lái xe ngang qua đó, nghe tiếng súng, và đã đến được nơi đó trước khi Valente có thể chạy trốn. McCord đã vẽ một vòng tròn lớn xung quanh tên của người cảnh sát đó rồi viết một địa chỉ bên trong nó.

Dựa theo thông tin trong tập tin, William Holmes là một đứa trẻ tốt với một hồ sơ sạch sẽ. Valente, tuy nhiên, đã dính líu đến vài vụ ẩu đả với những vị thành niên khác trước đây, hành vi tồi tệ trước kia đã được thẩm phán tính đến, cùng với tuổi của Valente, khi phán thời gian anh bị bỏ tù.

Sam đóng tập tin lại, suy nghĩ... Năm mươi bảy tuổi, Valente đã tước đi một mạng người, có nghĩa là anh ta có khả năng làm chuyện đó, nhưng dựa vào những chi tiết trong tập tin đó, anh đã làm nó trong cơn giận dữ. Vụ giết người có dự tính trước là một loại tội ác hoàn toàn khác.

Mãi mê suy nghĩ, cô vẽ nguệch ngoạc trên tập vở, cố gắng nghĩ ra Valente thật sự là người như thế nào, chuyện gì đã làm anh mất kèm chế, chuyện gì làm anh trở thành bạo lực – và tại sao Leigh Manning thích anh hơn người chồng bất trung, nhưng rất khá về mọi mặt khác.

Cô vẫn còn đang cân nhắc tất cả những chuyện đó khi Shrader đứng lên. “Chín giờ bốn mươi rồi...” anh nói, rồi hơi trầm trọng anh nói thêm, “Chúng ta đừng đến trễ và đưa cho trung úy một lý do để bắt đầu một ngày trong sự bực bội.”

“Lạy Trời đừng xảy ra chuyện đó.” Sam nói một cách xác lác, nhưng cô đã không mất thời gian chộp nhanh tập tin đã mượn về Valente, tập vở và bút chì, rồi đứng lên. Tâm trạng bực bội của McCord hôm qua trùng khớp với chuyến đi mà anh đã đến văn phòng của Đại úy Holland. Khi anh đi vào, anh đóng cánh cửa sau lưng của anh vào mặt của thư ký. Khi anh đi ra, anh đã đóng sầm nó.

“Nơi này thường như là một hộp đá vậy. Hôm nay thì quá nóng.” Shrader than phiền, cởi áo khoác của anh và quăng nó kế bên cạnh miếng khăn giấy chứa đựng những mảnh vụn thức ăn. Sam, mặc áo sơ mi màu đất sét mỏng, nịt da, và cái quần len phù hợp, bỏ lại áo khoác trên lưng ghế của cô và đi về phía văn phòng của McCord.

Cô nghĩ tâm trạng căng thẳng của McCord hôm qua có thể là kết quả của việc bị ai đó khiển trách vì vụ án đã không được tiến triển đủ nhanh, nhưng năm tuần không phải là một thời gian dài cho một vụ điều tra giết người – đặc biệt là một vụ điều tra hội đủ những yêu cầu cực kỳ tỉ mỉ của McCord cho các tài liệu và nghiên cứu. Đối với McCord, những người mà họ đã phỏng vấn hoặc là một nhân chứng quan trọng có tiềm năng có thể giúp họ hoặc là nhân chứng có tiềm năng gây rất nhiều thiệt hại có thể giúp bên bị cáo – và anh muốn biết hết mọi chuyện, dù thế nào đi nữa.

Cách đây vài tuần khi Womack đưa cho người gác cửa của Valente ảnh của Leigh Manning và hỏi anh ta liệu anh ta có bao giờ nhìn thấy người phụ nữ tại toà cao ốc của anh ta, người gác cửa đã mạnh mẽ phủ nhận nó. Khi Womack báo cáo trong cuộc họp vài ngày sau, McCord đã khiển trách anh nặng nề vì đã không hỏi người gác cửa là Valente cho anh ta bao nhiêu tiền bo.

Womack quay lại gặp người gác cửa, lấy thông tin đó, và báo cáo con số cho McCord. Sau đó McCord ra lệnh cho Womack điều gia lý lịch và kiểm tra tài chính của người gác cửa để biết chắc phong cách sống của ông ta – để phòng hờ vài ngàn đô-la, thay vì vài trăm đô-la, đã đổi tay giữa Valente và người đàn ông bảy mươi hai tuổi.

*

Chương 53.

Khi McCord bước vào văn phòng của anh đúng chính xác 9:45, tâm trạng của anh không có vẻ được cải tiến. Anh gạt đầu cộc lốc với ba thanh tra đang ngồi ở phía trước bàn của anh. “Chúng ta sắp có vài vị khách không mời.” anh bắt đầu, sau đó anh dừng lại khi kiểm toán viên của Đội Chống Gian Lận – một người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi, đầu hói và vãi mồ hôi – đi vào văn phòng, ôm một chồng bì thư dày cộm.

“Anh đã tìm hiểu được gì?” McCord hỏi khi người đàn ông nhìn khắp nơi để tìm chỗ bỏ đồ trên tay anh ta xuống. Anh ta khờ dại chọn ngay bàn của McCord để bỏ chúng xuống, nhưng McCord đã quá chú tâm trong việc nghe những gì anh ta nói để nhận thấy điều đó.

“Có vài chuyện.” người kiểm toán viên trả lời. “Thứ nhất, người đàn ông đã chết của anh đang chi xài phung phí hơn anh ta kiếm được. Thứ hai, hoặc là anh ta có một CPA (kiểm toán viên công có chứng chỉ) kém cỏi, nếu không thì anh ta sợ bị kiểm toán vì có nhiều khâu trừ mà anh ta lẽ ra nên lấy và đã không làm. Thứ ba, thói quen tiêu xài của anh ta thay đổi cách đây một vài năm. Thứ tư, “ người kiểm toán viên kết thúc, lòng mày của anh nhướng lên với niềm hân hoan không thể kiềm nén, “anh ta có một thẻ tín dụng platin từ ngân hàng nước ngoài!”

“Anh có thể nói thêm về điều thứ nhất không.” McCord sốt ruột yêu cầu.

“Xin lỗi, Trung úy.” người đàn ông giật mình nói. “Ý tôi là, cho đến vài năm trước đây, Manning đang làm ăn rất tốt – vài dự án thương mại của ông ta được trúng đậm, và ông ta cũng làm ra rất nhiều tiền từ thị trường chứng khoán. Thị trường bắt đầu bị tụt dốc vào khoảng cùng thời gian công ty của ông ta trở nên trì trệ, mặc dù vậy ông ta vẫn chuyển văn phòng của ông ta đến một địa điểm mới. Tiền thuê chỗ cho văn phòng mới của ông ta cao đến kinh ngạc, nhưng Manning dường như không quan tâm đến chuyện đó. Rồi ông ta bỏ thêm cả triệu đô la trong việc tháo dỡ, thiết kế, và trang trí lại nơi đó.”

Anh ngừng lại để mở một phong bì nằm trên cùng, sau đó anh lấy ra một bản báo cáo và nhìn lướt qua nó như thể để xác nhận những gì anh sắp sửa nói. “Đến lúc đó, Manning bắt đầu điều hành hãng kiến trúc của ông ta như thể đó là một loại 'sở thích' không cần kiếm lợi nhuận. Ông ta phải bỏ rất nhiều tiền để giữ cho cánh cửa được mở, và ông ta chắc chắn chi xài nhiều hơn là ông ta có thể kiếm được. Bây giờ, đây là những gì làm tất cả mọi chuyện rất thú vị...”

Anh im lặng nhìn khán giả của anh để nhấn mạnh thông báo tiếp theo của anh. “Cho đến vài năm trước đây, Manning là người kiếm nhiều tiền nhưng tiêu xài rất bảo thủ. Đột nhiên, mọi chuyện bị đảo ngược. Ông ta bắt đầu chi xài tiền như thể ông ta có một nguồn cung cấp vô hạn. Thói quen chi xài của ông ta thay đổi, và *đó* là điều mà tôi tìm kiếm!”

Sam định hỏi tại sao có một thẻ tín dụng từ ngân hàng nước ngoài là đáng kể, nhưng Womack đã làm chuyện đó và người kiểm toán viên trả lời câu hỏi.

“Hãy nói là anh có vài trăm ngàn đô-la tiền mặt mà anh kiếm được một cách bất hợp pháp,” người kiểm toán viên làm ví dụ. “Nếu anh đi đến bất cứ ngân hàng nào của Mỹ và gửi hơn mười ngàn đôla tiền mặt, ngân hàng buộc phải báo cáo tên và số an sinh xã hội số của anh đến IRS (sở thuế). Nhưng anh không thể đánh liều với những chất vấn từ IRS về cách anh đã kiếm được số tiền đó, để lại cho anh rất ít sự chọn lựa : Anh có thể chôn nó trong vườn sau và sử dụng mỗi lần một trăm đôla, hay anh có thể bỏ nó vào một ngân hàng hợp pháp ở bất cứ quốc gia nào có pháp luật không đòi hỏi ngân hàng của họ báo cáo cho cơ quan thuế vụ của chúng ta. Những ngân hàng ở Nassau, Caymans, và Belize rất nổi tiếng cho mục đích đó.”

Anh nhìn khán giả của anh, nhận biết anh còn chưa nói cho họ nghe bất cứ thứ gì họ đã thật sự biết, nhưng anh tiếp tục lao về phía trước, sự háo hức của anh dâng cao. “Bây giờ anh có tiền trong một ngân hàng với lãi suất ở nước ngoài, nhưng anh không thể sử dụng nó ở đây, vì anh không thể viết chi phiếu trên ngân hàng nước ngoài để mua bất cứ thứ gì ở U.S. *Nhưng,*” anh nói một cách đáng kể, “nếu ngân hàng nước ngoài của anh phát cho anh một thẻ tín dụng platin với giới hạn cao, hoặc không có giới hạn, anh có thể sử dụng nó để mua bất cứ thứ gì anh muốn ở đây. Logan Manning,” anh kết thúc một cách hân hoan, “dùng thẻ tín dụng để mua hai chiếc xe hơi sang trọng trong hai năm liền, và sau đó ông ta bán chúng vài tuần sau đó, lấy tám chi phiếu mà ông ta đã được trao, và gửi vào tài khoản ngân hàng của ông ta ở Mỹ.

“Đó là rửa tiền bằng cách đi vòng 'dễ thương'. Vấn đề duy nhất là IRS vừa mới công bố là họ sắp bắt đầu kiểm toán những người đóng thuế với thẻ tín dụng từ các ngân hàng nước ngoài, cho nên Manning sẽ xuất hiện trên ra-đa của họ.”

“Anh có phát hiện có sự bất thường trong tài chính của Leigh Manning không?”

“Không, nhưng ngôi sao Broadway không làm nhiều tiền như tôi tưởng.

Theo hợp đồng của bà ta với Solomon, bà ta được trả mười hai ngàn đô la mỗi tuần hoặc năm phần trăm số vé bán được, nếu lớn hơn. Dựa theo tính toán của tôi, Blind Spot thu vào khoảng năm trăm ngàn đô la mỗi tuần ở quầy bán vé, nghĩa là Leigh Manning thực sự kiếm được khoảng hai mươi lăm ngàn một tuần, hoặc một triệu ba mỗi năm. Tôi đã kiểm tra với một nhân viên ở William Morris, và anh ta nói các con số đó là trung bình cho một ngôi sao Broadway trong vai diễn không có ca hát, mặc dù anh ta nghĩ năm phần trăm là hơi thấp cho một người như Leigh Manning. Bây giờ, nếu bà ta có tên tuổi ở Hollywood, thì phần trăm thu vào ở quầy bán vé sẽ lớn hơn.”

Mọi người đều im lặng một lúc, hấp thụ khám phá bất ngờ rằng một người nổi bật trong xã hội, “một công dân chính trực” như Manning rõ ràng là đã nhúng tay vào việc rửa tiền bất hợp pháp ở một nơi nào đó. Ông ta đã và đang làm chuyện đó như thế nào hoàn toàn là một câu hỏi mới, và chuyện ông ta đã và đang làm nó với ai cũng thú vị như nhau. Valente, với lịch sử như nhuốc của anh trong những vụ cáo buộc liên quan đến tiền, là người quen biết đầu tiên của Manning xuất hiện trong đầu của Sam. McCord rõ ràng là cũng suy nghĩ cùng chiều hướng, vì câu hỏi tiếp theo mà anh hỏi người kiểm toán viên là, “Anh có phát hiện ra bất cứ sự kết nối kinh doanh nào giữa Manning và Valente không?”

“Không có gì cả.” anh công bố. “Nhưng tôi phát hiện một chuyện khác có thể làm cho anh thích thú hơn. Thực ra, tôi đã để dành khám phá tốt nhất để nói sau cùng. Anh đã mang lại cho tôi vài văn kiện linh tinh và thư từ của Manning mà anh muốn tôi nghiên cứu, cùng với sổ ghi chép của anh trong mỗi món đồ.”

“Đúng.” McCord nói khi người kiểm toán viên dừng lại.

“Mọi thứ đã được kiểm tra, ngoại trừ một thứ: theo sổ ghi chép của anh, Manning đầu tư hai trăm ngàn đô la vào vở kịch của Solomon. Tập tin mà anh đã đưa cho tôi chứa bản thỏa thuận giữa Manning và Solomon cho biết hai trăm ngàn đô la đó, thực sự đã được đổi tay. Nhưng anh biết tôi không thể tìm được thứ gì không?”

McCord từ từ gật đầu và dứt khoát, môi anh căng ra. “Anh không thể tìm *tám chi phiếu* hai trăm ngàn.”

“Anh đã đoán đúng. Manning chắc chắn đã đưa cho Solomon tiền mặt để đổi lấy một phần lợi nhuận trong vở kịch.”

“Và,” McCord kết thúc dùm anh, “Solomon chắc chắn đã thu được nhiều tiền từ quầy bán vé, vì vậy Solomon có thể lấy tiền mặt của Manning và gửi vào ngân hàng của mình mà không làm cho IRS để ý.”

Người kiểm toán viên gật đầu. “Tôi đoán là vậy, biết hoặc không biết, Solomon đã rửa hai trăm ngàn đô la cho Manning.”

McCord nhìn Sam, lông mày của anh nhướng lên trong câu hỏi im lặng. *Cô đã ở đó khi chúng ta phỏng vấn Solomon. Cô nghĩ sao?*

Sau khi suy tư một lát, Sam trả lời anh. “Tôi nghĩ điều đó là có thể. Trên bề mặt, Solomon rất xuất sắc, tài năng... gàn dở, nhưng anh ta còn hơn thế. Anh ta đã rất khó khăn với anh khi anh ta nhận biết chúng ta đang nghi ngờ Leigh Manning.”

“Anh ta không phải là gàn dở. Anh ta có đủ nhạy bén trong kinh doanh để tạo ra những vở kịch mà anh ta đã viết, tự tìm người hậu thuẫn cho mình, và duy trì việc kiểm soát vở kịch. Theo những gì tôi nghe được, đó không phải là điều dễ làm.”

Một cách lơ đãng, Sam vuốt tay sau gáy của cô, suy nghĩ, sau đó cô lắc đầu. “Solomon ảo tưởng về bản thân mình là một kẻ nổi loạn, và tôi nghi ngờ anh ta cảm thấy khó xử về mặt đạo đức trong việc rửa một ít tiền cho một người bạn, nhưng cùng một lúc, tôi không biết liệu anh ta có làm bất cứ điều gì cho bất kỳ ai sẽ đặt anh ta vào trong nguy cơ bị vào tù.”

Thay vì đồng ý hoặc không đồng ý, McCord nhìn Shrader và Womack. “Các người đã xác minh lý lịch của Solomon, nhưng bây giờ tôi muốn cả ba người bắt đầu thu thập đầy đủ hồ sơ về anh ta và bồ bịch của anh ta. Đừng dừng lại trước khi các người có thể kể cho tôi nghe tiểu sử của họ với tất cả các chi tiết.”

Sự im lặng kéo dài sau khi người kiểm toán rời khỏi khi tất cả bốn người tự động tập trung vào thắc mắc mới, về nguồn tiền của Manning.

McCord đi vòng qua bàn và ngồi đối diện với cô. Sam mất tập trung vào vấn đề tiền bạc, và đầu óc ngang bướng của cô tập trung vào anh. Anh trông có vẻ lo lắng và xa cách – lông mày của anh chau lại với nhau, quai hàm của anh siết lại với quyết tâm sắt khi anh chơi ván cờ mà họ đang chơi.

Anh đã mời Sam đi ăn cơm cách đây một tuần, và không hiểu làm thế nào mà cô đã tập hợp đủ sức mạnh để từ chối. Đúng lúc đó, sức hấp dẫn của cô đối với anh đã phát triển mạnh đến nỗi cô thực sự phải tập trung vào việc hít thở đều đều khi anh ở gần. Nếu cô nhìn vào miệng của anh, cô muốn biết cảm giác của đôi môi như được chạm khắc của người đàn ông trên môi cô. Nếu anh ở trong tầm tay với, cô có thôi thúc điên rồ để rà đầu ngón tay của cô trên vết sẹo trên gò má rám nắng của anh – rồi chồm người về phía trước và ấn môi cô trên nó. Nếu anh không ở trong tầm với – cô muốn anh ở gần cô.

Ngày anh mời cô đi ăn tối với anh, họ đã ở trong văn phòng của anh, xem xét những thùng hồ sơ và mẫu tin lấy được từ căn hộ của Manning. Trước

khi Sam nhỏ nhẹ nói, “Tôi nghĩ sẽ là một sai lầm cho cả hai chúng ta.” cô đã thật sự ước gì cô có thể lấy lại lời nói đó. Cô cảm thấy khá hơn nhiều khi anh nói với nụ cười nhẹ. “Tôi chắc chắn là như vậy.” Rồi – một cách không giải thích được – cô cảm thấy càng tệ hơn.

Anh có sức quyến rũ hấp dẫn và tước vũ khí của cô, và làm cho mọi thứ càng phức tạp hơn, cô thực sự thích và chiêm ngưỡng tất cả mọi thứ về anh. Anh không giống bất kỳ người đàn ông nào mà cô từng biết trước đây, anh thông minh hơn cô, và cô rất thông minh. Anh khôn ngoan hơn cô, và cô khá khôn ngoan. Anh mạnh hơn, dẻo dai hơn, và sắc sảo hơn cô – và cô thích việc anh là như thế. Và cô đặc biệt thích rằng, không giống các anh của cô, McCord không bao giờ cảm thấy có nhu cầu phải chứng minh rằng anh mạnh hơn, dẻo dai hơn, và sắc sảo hơn.

Điện thoại trên bàn làm việc của anh reo, và Sam nhìn những ngón tay dài của anh nắm chặt ống nghe và nhặt nó lên. Anh có bàn tay xinh đẹp, mạnh mẽ với những ngón tay có hình dáng đẹp – bàn tay sẽ tìm đúng mỗi điểm yếu trên cơ thể của cô nếu cô cho anh cơ hội. Nhưng cô đã không cho anh một cơ hội.

Anh đã không lặp lại lời mời ăn tối hoặc nói về nó nữa. Thực ra, nó như thể anh đã chưa bao giờ làm lời đề nghị đó. Anh đối xử với Sam y như anh đã làm trước khi anh hỏi và cô từ chối anh. Không có chút biểu lộ rằng cái tôi của anh bị tổn thương. Không có sự trả miếng tinh tế ở dưới bất kỳ hình thức nào. Anh vẫn mỉm cười với cô, và thỉnh thoảng anh vẫn cau mày sột ruột.

Anh là một người đàn ông tuyệt vời về mọi mặt, Sam nghĩ một cách buồn bã – một người đàn ông thực sự đáp ứng được ý nghĩa đầy đủ của từ “rất nam tính”. Anh là những gì mà một người đàn ông lẽ ra phải được và hiếm khi được. Anh có đạo đức và nguyên tắc. Anh gây áp lực mà không bao giờ hống hách, anh dạy dỗ mà không có thuyết giảng, anh hướng dẫn nhưng không bao giờ xô đẩy – mặc dù đôi khi anh đẩy nhẹ.

Anh là một người chỉ huy bẩm sinh – một người chỉ huy có tài năng. Nhưng cô không phải là kẻ đi theo. Cô không bao giờ có thể để mình trở thành như thế.

Anh cứng như đá hoa cương và mềm như tiếng thì thầm – hoặc là anh sẽ vậy, cô tin chắc, nếu anh tìm được người phụ nữ thích hợp.

Nhưng cô không phải là người phụ nữ đó.

Để cho một mối quan hệ nảy hoa giữa họ sẽ là một hành động dại dột cho cả

hai.

Cô giật mình khi cô nhận biết anh đã gác máy điện thoại và đang nói chuyện với họ. “Khi tôi bắt đầu giải thích vài phút trước đây,” anh nói với tia nhìn của anh trên người Sam, lặng lẽ thúc cô tỉnh táo và chú ý, “chúng ta sắp được giải trí bởi một vị khách không mời mà đến sáng nay. Thật ra thì, đây là một sự kiện lịch sử, bởi vì vị khách đặc biệt này có thói quen trong đời là quăng giấy mời của chúng ta vào sọt rác của luật sư anh ta mỗi khi chúng ta mời anh ta ghé qua đây để nói chuyện.”

“Gì cơ?” Sam nói với cái chặc lưỡi vì McCord làm ngược với thói quen cũ, đi vào ản dụ dài dòng khi mà anh thường là rất dứt khoát và thẳng thắn.

“Sáng nay, luật sư của Valente đã gọi và mời chúng ta đến tỉ tê ở văn phòng của thân chủ của ông ta.” McCord giải thích, và Sam nhận biết là sự bực tức bất lực đã làm cho McCord tránh tuyên bố một sự thật đơn giản. “Tôi, dĩ nhiên là đã từ chối. Do đó Buchanan đề nghị chúng tôi gặp ở đây. Tôi lại từ chối. Tuy nhiên, sau khi ông ta cảnh báo tôi về một đồng giấy tờ hợp pháp nhằm chán mà ông ta sẽ nộp với tòa nếu tôi không mời anh ta về đây gặp mặt, tôi đã lịch sự đồng ý.” Anh nhìn lướt qua đồng hồ của anh và đột ngột nói với vẻ lợm giọng, “Họ sắp đến rồi.”

“Buchanan có nói là ông ta muốn cái quái gì không?” Womack đột ngột hỏi, lau mắt kính hai tròng của anh. Anh đã rất im lặng đôi khi Sam hầu như quên anh có mặt ở đó, nhưng khi anh nói, nó thường là mạnh mẽ và cay độc một cách ngạc nhiên.

“Ông ta nói,” McCord mĩa mai trả lời, “ông ta tin rằng thân chủ của ông ta là người bị tình nghi trong vụ án mạng mà chúng ta đang điều tra và ông ta muốn giúp tất cả chúng ta ở đây không cần phiền phức và tốn tiền để theo đuổi một giả thuyết điên rồ.”

“Tôi muốn biết chuyện gì đã làm cho ông ta làm chuyện đó.” Womack nói, lông mày của anh chau lại với nhau.

“Vì một lý do là Valente biết anh ta đang bị theo dõi. Anh ta đã dứt bỏ cái đuôi tôi qua ngay khi bà Manning kết thúc việc 'tán gẫu' với đám phóng viên và bước vào xe của anh ta. Tuy nhiên,” anh tiếp tục với vẻ thích thú nham hiểm, “một trong những cảnh sát của chúng ta đã tình cờ nhìn thấy chiếc Bentley của Valente thả người xuống ở một nhà hàng trên đường Great Jones. Đoán thử xem anh ta đã đưa bà ta đến nhà hàng nào?”

“Nhà hàng của dì anh ta.” Shrader nói.

“Nhà hàng Angelini.” McCord xác nhận với cái gật đầu. “Bà ta cũng đã ở chung với anh ta tối qua.” Ngả người trên ghế của anh, anh nhặt lên cây bút chì, và lật ngược những trang giấy trên tập vở của anh. “Tôi không thể tin là chúng ta đã không thể kết nối Valente và Leigh Manning trước buổi tiệc vào

đêm khai mạc vở kịch.”

Anh đọc từ sổ ghi chép của anh, đánh dấu mỗi thứ khi anh nói nó với họ: “Chúng ta đã kiểm tra tất cả các hồ sơ điện thoại của Valente và cả Mannings nữa. Những cú gọi duy nhất đến với Valente là vài cú từ văn phòng của Logan Manning đã gọi trong tháng trước khi ông ta chết. Cú gọi duy nhất gọi đến Valente từ căn hộ của Manning là vào một ngày trước khi ông ta mất tích, khi bà Manning vẫn còn ở nhà hát chuẩn bị cho đêm khai mạc.”

Anh ngược lên để xem liệu có bất kỳ ai có bất cứ thứ gì để thêm vào. “Chúng ta đã kiểm tra với người gác cửa ở cả hai cao ốc, và chúng ta đã kiểm tra với những người phục vụ tại mỗi một nhà hàng và quán rượu nơi Valente sử dụng thẻ tín dụng trong năm ngoái. Không ai từng thấy họ đi chung với nhau, ngoại trừ vào buổi tiệc một đêm trước khi Manning biến mất. Bây giờ, dĩ nhiên là họ không thể tách rời nhau và họ gọi điện thoại cho nhau thường xuyên.”

Quăng cây bút chì của anh trên bàn, anh ngả người trên ghế của anh. “Chúng ta biết từ lá thư của Valente đến với bà ta là họ đang giả vờ là không biết nhau vào đêm đó, nhưng họ đã giữ liên lạc với nhau *bằng cách quái nào?* Làm thế nào để hai người có thể có một mối quan hệ, nói chi đến việc lập kế hoạch giết người, mà không để lại dấu vết của họ? Lần đầu tiên họ gặp nhau là vào lúc nào, nó đã xảy ra bao lâu rồi?”

Sam đột ngột cứng đờ. “Anh nói nhà hàng Angelina nằm trên đường nào?”

“Đường Great Jones. Chính cô là người biết tất cả về nhà hàng đó.” anh nhắc nhở cô, cau mày bối rối vì câu hỏi của cô và sự quan tâm đột ngột của cô.

“Đúng, nhưng tôi chưa bao giờ đến đó. Địa chỉ nào trên đường Great Jones?”

“Con đường chỉ có một vài dãy nhà dài. Có gì khác đâu chứ?”

Sam cười khanh khách và đứng lên. “Họ đã biết nhau lâu lắm rồi!” Không nói thêm một lời nào nữa, cô xoay người và đi về bàn của cô, nơi cô đã bỏ lại hồ sơ về Leigh Manning.

*

Chương 54.

Vài phút sau, Sam hân hoan mở tập tin về Leigh Manning và đặt ở phía trước McCord và chỉ vào một địa chỉ cũ ở thành phố New York. Vì Shrader và Womack, cô nói, “Leigh Manning đã chuyển đến đường Great Jones khi bà ta còn học ở NYU.”

McCord nhìn lướt qua địa chỉ trong tập tin khi anh cho tay vào trong ngăn kéo bàn của anh và lấy ra cuốn sổ danh bạ điện thoại.

“Tôi đã kiểm tra,” Sam nói, quay về ghế của cô. “Có một nhà hàng Angelina và một tiệm tạp hóa Angelini liệt kê trong danh bạ, và tôi đã gọi đến đó lúc này. Tiệm tạp hóa đã có cùng địa chỉ suốt bốn mươi lăm năm nay, và nó chỉ cách một dãy nhà từ địa chỉ cũ của Leigh Manning. Tôi cũng đã kiểm tra hồ sơ làm việc trước kia trong hồ sơ của Valente – thỉnh thoảng anh ta làm việc ở đó trong cùng thời gian mà Leigh Manning sống gần đó.”

Shrader gửi cho Sam cái gật đầu hài lòng cho sự phát hiện của cô, sau đó anh trở về với thực tế. “Chính xác là bà ta đã sống gần tiệm tạp hóa cách đây bao lâu?”

Khi Sam kể cho anh nghe, anh ngửa đầu và nhìn lên trần nhà, mắt của anh nheo lại trầm ngâm suy nghĩ. “Cho nên lúc bà ta gặp Valente, anh ta đã ra tù vì tội ngộ sát... “ trong ngạp ngừng tiếp theo, không ai cố xác nhận lời tuyên bố của anh, vì đến lúc này tất cả bọn họ đều rất quen thuộc với tiểu sử của Valente đến nỗi bất cứ ai cũng có thể viết được tiểu sử của anh.

“Hãy xem xét đến một tình cảnh khác cho Valente và Leigh Manning và xem liệu cái này có thích hợp không nhé.” Shrader nói. “Valente gặp Leigh Kendall khi cô ta sống gần tiệm tạp hóa nơi anh ta đang làm việc, và họ có một cuộc tình. Tự nhiên, anh ta kể cho cô ta nghe chuyện trong đời của anh ta, và vì Valente là một tên khốn và tự hào về chuyện đó, anh ta đã bao gồm chuyện anh ta từng bị tù vì tội ngộ sát. Sau khi cuộc tình kết thúc, cô ta đi theo đường của cô ta và kết hôn với Manning, và Valente đi theo đường của anh ta. Valente và Leigh Manning không gặp nhau sau đó. Ý tôi là, họ không bao giờ thực sự có bất cứ thứ gì chung với nhau cả, đúng không?”

“Đúng.” Womack nói. “Tiếp tục đi, tôi đồng ý với anh.”

“14 năm trôi qua.” Shrader tiếp tục, “Rồi một hôm nọ, Leigh Manning phát hiện chồng bà ta bất trung với bà ta, hay rửa tiền một cách bất hợp pháp – hay bất cứ chuyện gì khác – và bà ta quyết định tống khứ ông ta, một cách vĩnh viễn. Bây giờ, ai là người mà bà ta sẽ gọi để góp ý cho bà ta về cách làm những chuyện như thế chứ? Ai là người mà bà ta biết có kinh nghiệm giết người trực tiếp đây?”

“Bà ta sẽ gọi cho người bạn cũ của bà ta từ đường Great Jones.” Womack

lớn tiếng đồng ý.

“Chính xác. Bà ta gọi anh ta từ điện thoại công cộng, và anh ta đón bà ta trong xe của anh ta, và họ nói chuyện ở đó. Họ cũng gặp nhau giống như thế vào một hay hai dịp khác để lên kế hoạch của họ, nhưng đó là *tất cả* những gì họ làm. Điều đó sẽ giải thích được là tại sao chúng ta không thể moi ra được bằng chứng nào là họ đang có một cuộc tình – vì họ không có cuộc tình nào cả.”

Anh ngừng lại, trán của anh lại hần nấp nhăn. “Khi tôi nghĩ về nó, có khả năng là bà ta đã không đột nhiên gọi cho Valente với vấn đề của bà ta. Thư ký của Manning đã nói là Manning đang bàn đến một vụ làm ăn với Valente vào tuần lễ trước khi ông ta chết. Có lẽ là Manning đã đề cập tên Valente với vợ của ông ta, và đó là lúc bà ta nhận biết người bạn cũ của bà ta có thể giúp đỡ chặt đứt Logan. Không quan trọng.” anh nói, lắc cái đầu bự của anh. “Dù sao chẳng nữa, vào đêm trước khi họ dự định chặt đứt Logan, Logan đột ngột quyết định là anh ta có thể gây ấn tượng với người có khả năng là một nhà đầu tư cho anh ta bằng cách mời Valente đến dự buổi tiệc sang trọng của Leigh. Thư ký của bà Manning – Brenna gì đó – đặc biệt kể cho tôi nghe là Manning đã chính tay thêm Valente vào danh sách mời vào phút chót.”

Womack trông có vẻ ấn tượng. “Vì thế Valente đến dự bữa tiệc, nhưng vì lý do hiển nhiên, anh ta và Bà Manning đã cẩn thận giả vờ là không biết nhau.” Anh nhìn Sam, người đang cau mày trong suy nghĩ. “Cô có vấn đề với giả thuyết này à?”

“Tôi đang nghĩ đến giờ lê mà anh ta đã gửi cho bà ta trong bệnh viện.” Sam trả lời. “Tôi đã luôn cho rằng anh ta biết bà ta thích ăn lê cho bữa điểm tâm vì họ đã có rất nhiều bữa sáng ẩm cúng chung với nhau, nhưng nó rất có khả năng là Valente chỉ cần nhớ thói quen mua sắm của bà ta ở tiệm tạp hóa của dì anh ta, và trong khoảnh khắc luyến tiếc quá khứ, anh ta đã gửi cho bà ta giờ lê trong bệnh viện.”

Hài lòng, Shrader hướng về McCord. “Nó nghe như thế nào đối với anh, Trung úy?”

Điện thoại trên bàn làm việc của McCord bắt đầu reo trước khi Shrader kết thúc câu hỏi. McCord trả lời nó, lắng nghe một lát, và sau đó nói cộc lốc. “Đưa họ vào phòng phỏng vấn và bảo họ đợi ở đó.”

Khi anh gác máy, anh nói, “Valente và Buchanan đến rồi.” Sau đó anh cân nhắc đến câu hỏi của Shrader một cách không vội vã. “Tôi có một vấn đề lớn với giả thuyết của anh, và nó là thế này: Cảnh sát liên bang đã gọi Valente là Người Băng vì anh ta là kẻ tính toán xảo quyệt nhất, máu lạnh nhất mà họ từng gặp. Dựa trên những gì tôi đã nghe, anh ta sẽ không giúp đỡ cô bạn gái cũ – hay bất cứ một người nào khác – trừ phi anh ta được lợi gì đó. Để cho

anh đồng ý bán nát Logan Manning, và gặp nguy cơ bị tiêm thuốc độc cho rắc rối của anh ta, Leigh Manning phải có cái gì đó để cung cấp cho anh ta mà anh ta muốn một cách tệ hại.”

Womack ngay lập tức đưa ra khả năng có thể: “Có lẽ là bà ta cung cấp cho anh ta những đồng tiền bất chính của chồng bà ta. Bà ta không làm cho tôi nghĩ là loại người cố tự mình rửa tiền.”

“Đó là một sự khuyến khích hấp dẫn đối với Valente, chừng nào mà có cả một đồng tiền liên quan.” McCord đồng ý. “Rõ ràng là bà Manning cũng làm cho vụ làm ăn được dễ dàng hơn bằng cách cung cấp thân thể cho anh ta, vì chắc chắn là có mối quan hệ tình dục diễn ra giữa họ hiện giờ.”

Trong sự im lặng tiếp theo, Sam miễn cưỡng lắc đầu. “Tôi xin lỗi, nhưng tôi không thể đồng ý với bất cứ chuyện này.”

“Cô có ý gì khi cô nói cô không thể đồng ý với *bất cứ* chuyện này?” McCord nói một cách gay gắt, cau mày khó chịu với cô. “Nó giải thích những thứ đã làm phiền tôi trong nhiều tuần về mối quan hệ của họ. Nó phù hợp một cách hoàn hảo.”

“Nhưng chỉ đến một điểm. Nó giải thích tại sao và bằng cách nào hai kẻ âm mưu đã giữ được bí mật sự quen biết của họ trong khi họ dự định mưu sát Manning. Nhưng nó không giải thích được là tại sao họ lại bỏ tất cả những sự cẩn thận, thậm chí ngay cả trước khi cơ thể của ông ta được khám phá ra. Tại sao Valente quá ngu ngốc để đưa bà ta trong trực thăng của anh ta đến một nơi mà anh ta biết là sẽ có đầy cảnh sát chứ? Tại sao bây giờ họ lại phô trương mối quan hệ của họ, khi mà họ cần được trông có vẻ vô tội?”

Sam nói với cả ba người đàn ông, nhưng cô hướng câu hỏi cuối cùng của cô cụ thể đến với McCord. “Anh đã nói Valente là 'kẻ tính toán', nhưng anh ta đã và đang thăm viếng bà ta một cách công khai ở căn hộ của bà ta. Tối qua, anh ta đưa bà ta ra ngoài ăn tối – rất công khai – và sau đó anh ta ở nguyên đêm với bà ta, mặc dù anh ta rõ ràng biết là anh ta đã bị theo dõi.” Cô giờ lòng bàn tay lên. “Tại sao một người tính toán xảo quyệt, máu lạnh lại làm được những chuyện liêu lĩnh như thế chứ?”

“Dựa vào kiến thức trực tiếp của tôi về bản chất của một người đàn ông,” McCord nói với nụ cười nhạo báng, “tôi sẽ cho rằng Leigh Manning dùng thân thể mình cho Valente để làm một phần của thoả thuận, và anh ta *rất* sốt sắng muốn bắt đầu thu thập phần thưởng của anh ta.”

“Ý anh là,” Sam nói lại cho rõ với một nụ cười, “anh ta có điểm nóng cho bà ta ư?”

“Rõ ràng là vậy.”

“Tôi hiểu rồi.” Sam nói mỉa mai. “Cho nên – rõ ràng là 'Người Băng' thực ra là rất 'nóng' đến nỗi anh ta sẵn sàng đánh liều cái án tử hình để được ở bên bà ta hả?”

McCord thở dài, nhưng anh không tranh luận. Anh không thể.

“Tôi không phải đang nói là Valente đã không mưu sát Logan Manning,” Sam thêm vào, “nhưng tôi đã gặp anh ta, và tôi *không* nghĩ anh ta lạnh lùng vô nhân đạo và vô cảm như anh đã được kể lại. Tôi đã theo dõi anh ta khi anh ta nhìn thấy chiếc Mercedes của bà Manning được kéo lên đường. Anh ta trông hoàn toàn lung lay và hầu như phát ốm khi anh ta nhìn thấy nó. Tôi cũng đã nhìn thấy anh ta bồng bà ta trong cánh tay của anh ta – lên xuống con dốc, qua lớp tuyết dày – từ cabin đến đường cái. Tôi sẽ thích thú muốn nghe *anh* nghĩ gì về anh ta.” Sam kết thúc.

McCord nhìn lướt qua đồng hồ của anh. “Vậy thì hãy đi nói chuyện với anh ta nào, để tôi có thể quyết định cho mình.” Anh gọi điện thoại cho thư ký của Holland và bảo anh ta là cuộc phỏng vấn sắp bắt đầu, sau đó anh đẩy lùi ghế của anh.

“Nếu anh hỏi tôi,” Womack nói khi tất cả bọn họ đều đứng lên với tiến về phòng phỏng vấn, “thanh tra Littleton nghĩ Người Băng là một người nóng bỏng.”

Sam nói đùa với câu nói đó khi cô nhặt lên tập vở và bút chì của cô, cho dù những điều cô nói là những gì cô đã nghĩ. “Tôi nghĩ anh ta rất hấp dẫn – theo cách nguy hiểm, không thân thiện.”

Khi cô nói xong, cô vô tình nhìn lướt qua McCord, người đang đi quanh bàn của anh về phía cô, và cô thấy mình ngậy người trong giây lát bởi cặp mắt xanh sắc như mũi dao găm. “Thật à?” anh hỏi trong giọng ứng khẩu cố tình hoàn toàn không phản ánh đúng cách diễn đạt trong mắt anh.

“Không, thật sự là không.” Sam nói một cách không do dự... không thành thật... và hoàn toàn không có chủ tâm. Kinh ngạc vì câu trả lời không theo ý muốn của cô, cô bắt đầu đi băng qua phòng tuần tra tiến về phía phòng phỏng vấn, với Shrader và Womack dẫn đầu, trong khi cô cố hiểu chuyện gì vừa mới xảy ra. Phản ứng trên khuôn mặt của McCord như thể là vì anh nghĩ cô thiên lệch ủng hộ kẻ bị tình nghi – và tệ hơn là một tên tội phạm. Hay bởi vì anh đã ghen tức. Không, nó không thể nào là sự ghen tuông, Sam quyết định. Không thể nào. Không phải McCord. Không thể nào.

Sau khi mất một lát kiểm tra lý do cho phản ứng của cô, Sam kết luận rằng cô đã phủ nhận lời tuyên bố của cô về Valente bởi vì cô không muốn McCord nghĩ ý kiến chuyên nghiệp cô có thể ảnh hưởng bởi một người đàn ông, bất kể là anh ta có hấp dẫn đến thế nào đi nữa. Hay là – và cô không thích khả năng này – vì sự ghen tuông là một cảm giác không thoải mái, khó chịu và cô không muốn làm bất cứ chuyện gì, không bao giờ, làm cho người đàn ông tuyệt vời đó cảm thấy khó chịu một cách không cần thiết. Nếu đúng vậy, nó biểu lộ rằng tình cảm của cô đối với anh rất dịu dàng, và anh thật sự

rất quan trọng đối với cô hơn cô nhận biết. Nhưng anh đã không như vậy. Cô sẽ không bao giờ ngu ngốc để cho chuyện đó xảy ra.

Bên cạnh cô, McCord gửi cho cô một nụ cười nhỏ và hạ thấp giọng của anh. “Tôi nghĩ chúng ta đã vượt qua cuộc cãi cọ đầu tiên của hai người yêu nhau rất tốt, phải không?”

Sam rẽ qua góc đường quá gấp gáp, và xém đụng vào bức tường.

Anh tha cho cô khỏi trả lời bằng cách đột ngột chuyển qua vấn đề trước mắt khi họ đến gần phòng phỏng vấn ở cuối hành lang tiếp theo. “Shrader, anh có muốn dự thính, hay anh muốn quan sát từ phía bên kia tấm gương?” “Vì tôi sẽ không tham gia, tôi thà là xem từ bên ngoài. Tầm nhìn bao quát hơn khi nhìn từ xa.”

Khi Womack nói gần như cùng một thứ, McCord nhìn Sam.

“Tôi muốn được dự thính.” cô nói ngay. “Tôi hy vọng anh sẽ hỏi anh ta về mối quan hệ của anh ta với bà Manning trong lúc anh ta ở đây.”

“Nếu anh ta đến đây để trao cho tôi chứng cứ ngoại phạm vững chắc, chẳng có ích gì khi hỏi anh ta về bà ta, hoặc bất cứ thứ gì khác, vì anh ta sẽ bảo tôi rút xéo đi. Ông Valente,” McCord tiếp tục một cách cạnh khốc, “không muốn chúng ta 'tọc mạch' vào chuyện riêng của anh ta. Anh ta đã từng làm vài công tố viên của tiểu bang sử dụng hàng tháng trời cố ép buộc anh ta chuyển giao một số hồ sơ mà họ muốn xem liên quan đến một vụ gian lận mà họ đã khởi tố anh ta. Đầu tiên luật sư của anh ta trì hoãn, sau đó họ tranh cãi, sau đó họ chiến đấu chống lại đến tận Tòa Án Tối Cao Bang New York. Cô có biết chuyện gì đã xảy ra khi Tòa án Tối cao cuối cùng buộc anh ta đưa ra tất cả những hồ sơ mà những công tố viên muốn không?”

“Không, chuyện gì?”

“Những hồ sơ này giải tội cho anh ta hoàn toàn. Valente biết chúng sẽ được. Nếu hôm nay anh ta thực sự có chứng cứ ngoại phạm vững chắc, anh ta sẽ không mang lại cho tôi một phân tử thông tin bổ sung nào. Thực ra, tôi vẫn không thể tin là anh ta đang dự định tình nguyện bất cứ thứ gì. Đây thực sự là đầu tiên đối với anh ta.”

Chương 55.

Trước đây được gọi là “phòng thẩm vấn”, các phòng phỏng vấn nằm ở cuối tầng ba, đối diện theo đường chéo với văn phòng McCord, giữa hai hành lang ngắn, bện rộn ở phía sau toà nhà. Hành lang phía trước có những lối vào phòng và những khung cửa sổ bằng kính lớn, nơi những người qua có thể nhìn thấy, và bị nhìn thấy. Hành lang ở phía sau có những tấm kính một chiều nơi các thanh tra và sĩ quan cảnh sát có thể tập hợp để quan sát và nghe những gì đang diễn ra trong mỗi phòng mà không bị nhìn thấy.

Thay vì đợi ở bên trong phòng phỏng vấn như họ đã được chỉ dẫn, Michael Valente và luật sư của anh đang đứng bên ngoài nó trong hành lang, uống cà phê. Đó là, Sam quyết định, một sự cố ý thách thức nhỏ nhưng được thiết kế để khôn khéo bóp méo sự chỉ dẫn từ McCord.

McCord nhìn thấy nó theo cách đó và trả đũa bằng cách đi ngang qua cả hai người mà không thèm liếc mắt. Anh mở cửa phòng phỏng vấn, và với cái hất đầu thô lỗ, anh cúi kính ra lệnh cho họ. “Vào trong!”

Shrader và Womack đã quẹo về hướng hành lang ở phía sau khi Đại úy Holland bước ngang qua Sam với bốn người khác, tất cả đều đi về cùng hướng. Sự xuất hiện một cách tự nguyện của Valente ở phân khu rõ ràng là đã lôi cuốn một đám đông, Sam nhận biết, không biết có bao nhiêu người đã tập hợp lại ở đó để theo dõi qua tấm kính một chiều.

Cô chờ cho Buchanan và Valente đi vào phòng trước cô, sau đó cô đi theo họ vào bên trong và đóng cửa lại.

McCord đi đến bên phải của cái bàn hình chữ nhật ở giữa phòng. “Ngồi đi.” anh ra lệnh cho đối thủ của anh, hất đầu về phía những chiếc ghế ở bên trái của bàn.

Valente ngồi xuống một cách không vội vàng, sau đó anh mở nút áo ngoài của anh, ngả người ra trên ghế, và xuề xoà gác mắt cá chân phải lên đầu gối của chân kia – một tư thế vô cảm cố tình để thể hiện sự thiếu tôn trọng của anh đối với chuyện này, và đối với những người thanh tra hiện diện.

McCord xoay nghiêng ghế của anh, đặt tập vở vàng của anh vào lòng, và nhìn Valente qua vai phải của anh, sột ruột gõ đuôi bút chì của anh trên bàn. Chờ đợi.

Sam chụp một tấm ảnh trong đầu về sự im lặng của hai người đàn ông và phụ đề nó: “Nếu tôi không thể thắng, tôi sẽ không chơi.”

Buchanan ngồi xuống, mở va-li của ông ta, và phá tan sự im lặng căng thẳng bằng cách nói, “Chúng tôi tin chắc ông Valente bị tình nghi trong vụ mưu sát Logan Manning.”

Tia nhìn của McCord chuyển sang Buchanan, và anh nhún vai. “Không ai buộc tội anh ta cả.”

“Đúng vậy. Thực ra, thậm chí không một ai chất vấn ông ấy. Sao lại thế, Trung úy?”

“Tôi mới là người đặt câu hỏi,” McCord giải thích như thể anh đang khiển trách một đứa bé học lớp bốn thô lỗ trong một chuyến tham quan phân khu, “và ông là người đưa ra câu trả lời. Bây giờ, ông đã đòi cuộc họp này. Nếu ông có chuyện gì cần nói, thì nói đi. Không thôi,” McCord thêm vào một cách chua cay, “cánh cửa ở đằng kia. Hãy sử dụng nó.”

Khuôn mặt quyền quý của Gordon Buchanan vẫn rất bình tĩnh một cách hoàn hảo, nhưng Sam nhìn thấy cơ hàm căng cứng của Valente bắt đầu hơi co giật. “Cần phải ghi nhớ điều này,” Buchanan nói một cách trôi chảy và vô cảm, “ông Valente không thể là kẻ giết người của anh. Đây là lịch trình của những nơi mà ông ấy đã có mặt vào ngày Chủ nhật, cùng với tên và số điện thoại của các nhân chứng có thể chứng minh sự hiện diện của ông ấy. Các người sẽ khám phá ra khi các người đọc lịch trình này, thân chủ của tôi đã ăn trưa rồi đi xem trận đấu của đội Knicks với ba đối tác. Sau trận đấu, họ đã đến Câu lạc bộ Century, nơi họ đã thảo luận chuyện làm ăn cho đến 6 giờ. Lúc chín giờ, ông ấy ăn tối ở một nhà hàng công cộng nơi ông ấy được biết và được nhìn nhận, với một người phụ nữ có tên trên danh sách. Lúc một giờ sáng, ông ấy về nhà, nơi ông ấy làm vài cuộc gọi đường dài đến vài đối tác ở Châu Á. Tài xế của ông ấy, người gác cửa của ông ấy, và mẫu tin điện thoại của ông ấy sẽ chứng minh phần sau cùng.”

McCord với lấy tờ giấy rồi cố tình lờ đi một khi anh có nó trong tay. “Tôi được báo cho biết là ông Valente không thích tình nguyện thông tin. Có người thậm chí nói rằng ông ấy luôn ra ngoài cách của ông ấy để không chịu hợp tác. Tôi tò mò về động cơ của ông ấy vì đã đến đây hôm nay và đưa ra thông tin để giúp chúng tôi trong vụ án đặc biệt này.”

Buchanan đóng va-li của ông lại. “Động cơ của thân chủ tôi không phải là việc của anh. Việc của anh là – có lẽ là – tìm ra kẻ thực sự đã giết Logan Manning.”

“Nếu tôi nói với ông là bà Manning là tình nghi chính của chúng tôi,” McCord nói lè nhè. “ông sẽ nói gì về điều đó?”

Giọng nói hung dữ của Valente giống như tiếng rít của nhát roi. “Tôi sẽ nói anh đúng là một thằng điên.”

Đầu của McCord quay phắt về phía Valente, và Sam quan sát hai địch thủ cuối cùng đương đầu với nhau – một người thợ săn khôn ngoan, một con dã thú nguy hiểm. Họ đang im lặng trong chốc lát, trong đầu khoanh tròn nhau, sau đó người thợ săn mỉm cười. “Tôi có cảm giác anh và bà Manning là những người hoàn toàn xa lạ cho đến cái đêm anh gặp bà ta ở bữa tiệc của bà ta. Anh không phải chỉ có mối quan tâm hững hờ đối với bà ta à?”

“Cắt chuyện nhảm nhí đi!” Valente cúi kính, bắt đầu đứng lên một cách đột ngột, thông dong chết người, anh gọi cho Sam nhớ về một con báo ngay lúc đó. “Anh đã cho người giám sát chúng tôi trong nhiều tuần. Anh biết rõ là cô ấy ở chung với tôi tối qua.”

Buchanan cũng vội vàng đứng lên, đưa cho Sam ấn tượng của một luật sư lo lắng về những gì thân chủ của ông ta có thể làm tiếp theo, nhưng McCord đang di chuyển một thế tấn công khác. “Anh đã biết bà ta lâu lắm rồi, đúng không? Chính xác là cách đây 14 năm.”

“Anh chỉ vừa mới tìm hiểu ra được chuyện đó à?” Valente lắc đầu như thể anh không thể tin nỗi sự ngu dốt mà anh phải giải quyết: sau đó anh bỏ đi với Buchanan theo gót chân anh.

Trong vài khoảnh khắc, McCord nhìn sau lưng họ, anh nghiêng rặng với sự tức giận không thể giải thích được, sau đó anh nói khẽ, như thể nói với chính mình, “Đồ chó đẻ ! Anh ta sắp sửa nói...”

Anh nhìn Sam và nói với vẻ giận dữ kinh tởm bản thân, “Tôi lẽ ra phải tự mình đánh giá anh ta, nhưng tôi nghĩ tôi biết mọi thứ cần biết về anh ta từ hồ sơ của anh ta, vì vậy tôi đẩy anh ta vào bức tường ngay từ đầu. Tôi cho anh ta thấy tôi khó khăn đến mức nào, để cho anh ta chứng minh cho tôi thấy là anh ta không quan tâm. Cô nói đúng, Sam. Người Băng có một điểm nóng – không, anh ta có chỗ yếu đối với Leigh Manning. Nếu tôi đã không mạnh tay đối với anh ta, nếu tôi đã chơi thăng thấn với anh ta, tôi nghĩ anh ta sẽ kể cho tôi nghe chuyện gì đó mà tôi cần biết. Anh ta sẽ không bao giờ mang lại cho chúng ta một cơ hội khác...”

Vội vàng đứng bật dậy, Sam chạy ra cửa.

“Cô đi đâu vậy?”

“Đi chơi thăng thấn với anh ta!” cô gọi qua vai của cô, chạy về hướng hành lang phía sau và chân cầu thang ở đó. Cô chạy băng qua làm cho Đại úy Holland và nhóm người của anh giật mình, họ vẫn còn đứng bên cạnh tấm

kính một chiều, bàn về chuyến viếng thăm của Valente. Cầu nguyện cho thang máy sẽ đông đúc người và chậm như chúng vẫn thường bị, cô đóng sầm cánh cửa cầu thang nặng nề và chạy hết tốc lực xuống hai đợt cầu thang, tiếng chân của cô nghe thành thịch, nhịp tim của cô hầu như hòa nhịp với chúng.

Chương 56.

Lầu một đông đúc người như thường lệ với cảnh sát mặc đồng phục, dân thường, và luật sư đi theo nhiều hướng khác nhau, nhưng Valente và Buchanan thì chẳng thấy đâu cả. Sam chạy hết tốc lực đến cánh cửa chính, đẩy mở nó, và nhìn thấy hai người đang đi nhanh xuống những nấc thang về phía chiếc limousine Mercedes đen đang áp sát vào lề. “Ông Valente!” cô la to lên.

Cả hai người đàn ông quay lại và nhìn cô chạy gần tới họ, Buchanan cau mày với vẻ bất ngờ, cách diễn đạt của Valente thì hoài nghi gay gắt.

Những hạt tuyết xoáy tung trong gió khi Sam quấn cánh tay của cô quanh người và cố kiểm soát tình huống mà cô đã không chuẩn bị, thậm chí cũng không ăn mặc thích hợp cho thời tiết này. “Ông Valente,” Sam bắt đầu, “có một số câu hỏi, tôi muốn...”

Buchanan cắt ngang cô, giọng nói của ông lạnh lẽo như ngọn gió đông lùa trên làn da qua lớp áo sơ mi mỏng của cô. “Cô đã có cơ hội để hỏi những câu hỏi của cô ở trên lầu, Thanh tra. Đây là không phải là nơi thích hợp cho bất cứ điều gì cô đang có trong đầu.”

Sam lờ đi người luật sư giận dữ và tập trung hết sức mình vào việc thu hút vị khách hàng hoài nghi của ông ta. Cố ‘chơi thẳng thắn’, cô nói một cách thành thật, “Ông Valente, tuy tôi chỉ là thiếu số, nhưng tôi chưa bao giờ tin vào việc ông hay bà Manning đã giết chồng bà ấy.”

“Nếu đây là cuộc biểu diễn của kẻ tốt, người xấu,” Valente nói, “thì cô diễn rất tệ.”

“Hãy cho tôi thời gian, tôi vẫn còn là người mới vào nghề.” Sam nói dí dỏm, run rẩy, và cô nghĩ cô nhìn thấy một vết nứt nhỏ ngăn ngại trong cách diễn đạt lạnh lẽo của anh. Sử dụng giọng nói chân thành vô tội với chút bồi rối ngây thơ, Sam cố luồn qua vết nứt của sự đối kháng của anh. “Tôi chỉ mới làm thanh tra được vài tuần, vì thế có lẽ tôi đang làm chuyện này hoàn toàn sai cả, nhưng nếu anh chỉ có thể giải thích một chuyện cho tôi, sau đó có lẽ tôi có thể giúp...”

“Tôi lặp lại, cô Thanh tra – via hè này không phải là nơi để cho cô chất vấn thân chủ của tôi.” Buchanan giận dữ cảnh báo. Với Valente ông nói thêm, “Chúng ta sắp bị trễ rồi.” Tài xế đang đứng ở đằng sau xe limousine, và anh mở cửa ngay khi Buchanan quay về phía anh.

Người luật sư ngồi vào xe và Valente xoay người làm theo ông, nhưng Sam

theo anh sát gót. “Ông Valente, tại sao ông và bà Manning lại giả vờ là không biết nhau vậy?”

“Tôi chưa bao giờ giả vờ bất cứ điều gì như thế.” Valente nói dứt khoát, ngồi vào ghế sau xe của anh.

Điều đó là đúng, Sam nhận biết, nhớ lại hành vi của anh với Leigh Manning khi Sam nhìn thấy họ đi chung với nhau. Cô chồm người vào xe để tài xế không thể đóng cửa, và, run lập cập, cô cố lập luận với Valente một lần cuối. “Đúng thế, ông đã không – nhưng bà Manning thì đã giả vờ, và đó là điều làm cho chúng tôi nghi ngờ. Nếu ông thật sự muốn chúng tôi tìm kẻ tình nghi ở một nơi khác, vậy thì ông cần trả lời câu hỏi của tôi. Ông có muốn chúng tôi tìm một nơi khác...” cô định nói ‘khác hơn ông và bà Manning’, sau đó cô nhấn nút của anh với Leigh Manning: “... nơi khác, khác hơn bà Manning?”

Anh do dự, và sau đó làm cho Sam vui sướng bất ngờ, anh cúi kính, “Vào xe.”

Sam lên xe, và tài xế đóng cửa lại. “Cảm ơn ông.” cô nói, chà cánh tay của cô và cố ngăn hàm răng không đánh lập cập. Cô mở miệng định hỏi một câu, sau đó bị sốc khi chiếc limo rời khỏi lề đường.

“Tôi bị trễ cho một cuộc hẹn ở giữa phố.” Valente nói, lời nói của anh cộc lốc. “Cô có muốn ra ngoài không?” anh thách thức. “Hay cô muốn tiếp tục đi theo?”

Sam bắt được sự mỉa mai che giấu trong câu hỏi cuối cùng đó, và cô loại bỏ vài câu trả lời lém lỉnh đang hiện lên trong đầu. Bản năng của cô khuyên cô không nên đấu khẩu với anh ở bất cứ cấp bậc nào, vì cô có cảm giác Michael Valente là một đối thủ đáng gờm hơn tin đồn về anh. Cô do dự, tự hỏi liệu cô có dám tiết lộ bất cứ thứ gì về lá thư mà anh đã viết cho Leigh Manning đi cùng với giỏ lê: sau đó cô quyết định đánh liều nó. Nếu anh có chứng cứ ngoại phạm, lá thư sẽ không giúp được gì cho McCord. Dù là chứng cứ ngoại phạm của anh không vững chắc, Buchanan sẽ biết được chuyện lá thư dưới luật phát hiện.

“Tôi đang đợi, cô Thanh tra.” Valente sốt ruột nói.

Sam quyết định chọn cách chân thành tuyệt đối nếu anh cho phép cô – và cho một sự nghiệp mới nếu cô đã làm một quyết định sai. “Khi bà Manning vẫn còn ở trong bệnh viện,” cô giải thích, “Thanh tra Shrader tình cờ nhìn thấy tin nhắn điện thoại từ ông, và anh ấy đã hỏi liệu bà ấy có biết ông hay không. Bà ấy đã nói dối là mới gặp ông lần đầu tiên ở buổi tiệc của bà ấy, cách đó một vài đêm. Ông có biết tại sao bà ấy lại nói dối không?”

“Cô ấy đã không có nói dối.” anh phản kích.

Sam bắt đầu mất niềm tin vào phán quyết của McCord về việc Valente đã ‘sẵn sàng nói’. Cô nhìn anh, tìm kiếm các tính năng không có thiện chí của anh. “Ông biết bà Manning được bao lâu rồi?”

“14 năm.”

Sam thở dài nhẹ nhõm. Ít ra đó là một câu trả lời thành thật, nhưng cô đã không được hài lòng với cách cô phải làm để có nó. Cần thận giữ bỏ tất cả những sắc thái đôi đầu trong giọng nói của cô, cô nói lặng lẽ, “Nếu ông cố vượt qua sự oán giận dễ hiểu vì phải trả lời những câu hỏi rất cá nhân của tôi – và trả lời chúng đầy đủ – tôi sẽ cố hỏi chỉ ít câu mà tôi có thể làm. Và tôi thậm chí sẽ trả lời những câu hỏi của ông. Được chứ?”

Mặc dù anh không chịu làm một ‘thỏa thuận’ như thế với cô, anh ít ra cũng giải thích câu trả lời cuối cùng của anh. “Cô ấy đã không nhận ra tôi khi cô ấy gặp tôi ở buổi tiệc của cô ấy, vì chúng tôi đã không nhìn thấy nhau trong 14 năm. Tôi đã để râu khi cô ấy biết tôi trước kia.”

“Ông đang nói là bà ấy thậm chí không nhận ra tên ông ư?” Sam hỏi một cách hoài nghi.

“Cô ấy biết tôi bằng tên gọi khác.”

“Đó có phải là 'Falco' hay 'nipote' không?” cô thúc, chờ phản ứng của anh.

Phản ứng của anh là một tràng cười ngắn, mĩa mai. “Các người đã lấy đi lá thư mà tôi gửi cho cô ấy cùng với giỏ lê.” anh nói, lắc đầu ghê tởm. “Các người đều thật là khó tin.”

Do dự thừa nhận là cô có lá thư nếu cô không cần làm, Sam nói, “Làm thế nào mà ông lại đi đến kết luận về lá thư từ những gì tôi vừa hỏi ông thế?”

“Cô hiểu được điều đó, Thanh tra.”

“Không, sẽ không được.” Sam nói như đầu hàng, nhưng kiên quyết. “Chúng ta hãy trao đổi những lời giải thích thay vào đó được không?” Cô chờ anh đồng ý trước. Thay vào đó anh nâng lông mày của anh và nhìn cô trong im lặng lập lờ, vì vậy Sam đánh canh bạc quan trọng và cung cấp lời giải thích của cô. Cô giải thích tại sao ban đầu cô lại để tâm đến giỏ lê và tất cả mọi chuyện và dừng lại ở chỗ cô phát hiện và đọc được lá thư của anh. Khi cô kết thúc, Sam cố tình dừng lại, để nhấn mạnh lời bình luận kế tiếp của cô. “Ông Valente, ông có nhớ là ông đã viết gì trong lá thư đó không?”

Anh gật đầu một cách bình thản, nhưng ngụ ý của những chữ anh đã viết – và những gì cảnh sát sẽ tự nhiên suy ra từ chúng – biểu hiện trên anh, vì vẻ mặt của anh trở nên ít đề phòng và ít xa cách hơn cô từng nhìn thấy.

Sam hơi mỉm cười mà không nhận biết nó. “Làm thế nào mà ông lại kết luận là tôi đã lấy đi lá thư khi tôi đề cập đến hai cái tên đó vậy?”

Anh do dự trong chốc lát, sau đó anh miễn cưỡng trả lời cô. “Tôi cố ý viết

những cái tên đó trong thư của tôi vì chúng là những cái tên duy nhất mà Leigh biết tôi vào những ngày trước. Bây giờ hãy tự đặt câu hỏi cho mình,” anh ra lệnh. “cô nghĩ tôi cần phải giới thiệu thêm về mình trên lá thư có in sẵn tên tôi nếu cô ấy đã biết Michael Valente là ai à?”

Sam lắc đầu. “Không.” cô nói, và sau đó cô thọc sâu hơn. “Bà Manning cuối cùng nhận biết ông là người bạn cũ 'Falco Nipote' của bà ấy khi nào vậy?”

Một nụ cười đột ngột thoáng hiện trong đôi mắt vàng và chạm vào góc miệng của anh, trong giây lát làm mềm nét mặt của anh theo cách làm cho Sam nín thở ở sự biến đổi. “Tôi rõ ràng là vừa nói chuyện gì đó rất buồn cười ư?” cô mạo muội, cố duy trì phương pháp bình tĩnh, và thực tế.

Anh cúi đầu trong cái gật đầu chậm chạp, dấu vết của nụ cười vẫn còn đọng lại trong mắt anh, nhưng anh tiếp tục im lặng đến bực bội.

“Thôi mà...” cô nói đùa trước khi cô có thể ngăn được mình.

Anh tan thêm một độ nữa ở lời khản nài đùa giỡn của cô và thực sự cho cô cơ hội. “Falco trong tiếng Ý là 'diều hâu’, mà là biệt danh của tôi ngày trước. Đó là tên mà Leigh nghe tôi được gọi.”

“Còn nipote?” Sam nhấn thêm. “Trong tiếng Ý là...?”

“Cháu trai.”

Mắt Sam mở to bối rối. “Đó là điều mà chúng tôi được báo cho biết khi chúng tôi kiểm tra với những người nói lưu loát tiếng Ý, nhưng chúng tôi nghĩ nó chắc là đã có vài ý nghĩa khác giữa ông và bà Manning. Tại sao bà ấy sẽ biết ông như 'cháu trai' vậy?” Sam nhận biết câu trả lời trước khi cô kết thúc câu hỏi, nhưng chờ anh xác nhận nó.

“Leigh thường nghe dì tôi gọi tôi, và cô ấy cho rằng đó là tên của tôi.”

“Vậy là các người không biết rõ nhau à?”

“Chúng tôi hiếm khi nói chuyện với nhau.”

“Tôi hiểu rồi.” Sam nhớ câu hỏi quan trọng đã đưa cô xuống con đường bất ngờ này, nhưng nó vẫn chưa được trả lời. “Bà Manning nhận ra ông là người bạn cũ của bà ấy từ Great Jones Street khi nào vậy?” cô hỏi khi chiếc xe tấp vào góc đường Park và đường 48.

“Cùng cái đêm cô ấy biết chồng cô ấy đã chết. Tôi đã đi gặp cô ấy để cụ thể kể cho cô ấy nghe tôi là ai, và xem cô ấy có khoẻ không.”

“Ông vẫn còn ở bên cạnh bà ấy khi chúng tôi nói chuyện với bà ấy vào đêm đó hả?” Sam hỏi khi người tài xế xuống xe và mở cửa sau của xe limo. Thoả thuận ngừng bán dễ vỡ giữa cô với anh lập tức bị sụp đổ khi cô hỏi câu hỏi đó, vì anh nhận biết cô không còn chơi hoàn toàn thẳng thắn với anh.

“Cô biết rõ tôi còn ở đó.” anh phản kích, sau đó anh hất đầu dứt khoát đến cánh cửa xe đã mở và nói một cách lỗ mãng, “Đây là nơi chúng ta phải xuống xe rồi.”

Không có lựa chọn nào khác ngoại trừ xuống xe, Sam làm như thế, và cả hai người đàn ông đi theo cô lên vỉa hè, bỏ cô lại ở đó. Valente ngừng lại để nói điều gì đó với tài xế của anh rồi bước theo Buchanan, cả hai với cặp hồ sơ trong tay. Sam đi đến đằng sau xe limo, cánh tay của cô ôm quanh người cô, ngóng cổ đón taxi, sau đó cô quay lại để xem Valente và Buchanan đang đi về đâu. Cô không có áo choàng và không có ví tiền, do đó, không có tiền đi tắc xi, nhưng cô có thể trả tiền một khi cô quay lại phân khu.

Valente và Buchanan đi vào một toà nhà to lớn chiếm lấy cả khúc đường, và theo sự thôi thúc, Sam quyết định đi theo họ. “Cô đi đâu vậy?” Tài xế của Valente gọi ra khi cô chạy ngang qua anh. “Ông Valente bảo tôi đưa cô trở lại phân khu...”

“Đợi ở đây hoặc đánh một vòng đi.” Sam gọi với lại. “Tôi quên hỏi ông ấy một chuyện.” cô nói dối.

Cô chạy vào toà nhà chỉ khi cánh cửa thang máy đóng lại đằng sau Valente và luật sư của anh. Lùi bước, Sam nhìn ánh đèn trên thang máy chớp nháy khi nó đi qua mỗi tầng, sau đó rực sáng một màu xanh ở tầng mười sáu.

Thư mục của toà nhà nằm giữa thang máy, và cô quét mắt lên những cái tên liệt kê trên đó với những văn phòng ở tầng mười sáu. Chỉ có bốn cái tên trên đó, cho biết chúng là những văn phòng rất lớn. “Knightsbridge, khoa sản và phụ khoa”, “Truman và Horn, kế toán có chứng chỉ”, “Aldenberry, Smith, và Cromwell,” một công ty luật rất nổi tiếng. Sam loại bỏ bác sĩ khoa sản với tiếng cười thầm. Khi Valente và McCord đứng chung với nhau trong phòng phỏng vấn lúc này, không khí gầy rôm rốp bởi hai kẻ đại trượng phu, với bản năng – chết người, rất đàn ông. Dứt khoát không phải là bác sĩ khoa sản rồi. Anh họ của Valente xử lý vấn đề tài chính của anh ta, và Valente đã được đại diện bởi một trong những công ty luật có uy tín nhất ở New York, vì vậy cô loại bỏ hai hãng khác ra. Dây văn phòng thứ tư ở tầng mười sáu thuộc về một công ty có tên Interquest Inc.

Sam đi đến bàn tiếp tân, chỉ phù hiệu trên sợi dây đeo quanh cổ của cô, và nói với người bảo an. “Anh có thể kể tôi nghe gì về Interquest?”

“Không nhiều lắm, thưa Thanh tra. Tôi chỉ biết họ là một hãng điều tra tư nhân ở tầng mười sáu, và họ phải là đất như địa ngục, vì họ có cả dây văn phòng ở trên đó cô sẽ không thể nào tin nổi đâu.”

“Cám ơn anh rất nhiều,” cô trả lời, nhìn lướt qua bảng tên của anh ta, “Leon.”

Mãi mê suy nghĩ, Sam nhìn chăm chăm ra cửa sổ xe limousine của Valente ở làn sóng khách bộ hành vội vã đi qua vỉa hè, đầu của họ cúi ngược trong gió khi họ cố đi nhanh giữa giờ ăn trưa.

Từ khi Valente và Buchanan đã yêu cầu một cuộc họp tại phân khu để thảo luận vụ án mạng của Manning, rồi đi trực tiếp đến một hãng điều tra tư nhân, Sam có linh cảm mạnh mẽ là Valente đã thuê các điều tra viên của mình để cố gắng tìm ra kẻ đã giết Logan Manning. Một chuyện rất kỳ quặc mà người đàn ông này làm nếu anh ta nghĩ người phụ nữ mà anh ta yêu đã làm chuyện đó. Một là vậy, hai là luật sư của Valente đang tìm kiếm những kẻ tình nghi khác có thể để ném nó vào McCord để đánh lạc hướng – hoặc mang nó đến toà sau này để làm cho bồi thẩm đoàn lúng túng và tin rằng có người khác ngoài bà Manning với động cơ và cơ hội để giết Logan Manning.

Điều đó, dĩ nhiên, với điều kiện là chứng cứ ngoại phạm của Valente được kiểm tra và loại bỏ anh ta ra khỏi danh sách của những kẻ bị tình nghi. Dù là chúng được kiểm tra, cũng có khả năng là Valente đã thuê ai đó giết chết Manning.

Sam thở dài. Đó là điều có thể xảy ra và thậm chí rất đáng tin. Những gì không đáng tin là Valente đã thực sự chịu phiền cho người đưa cô quay trở về trong chiếc xe limo xinh đẹp và ấm áp của anh.

Ở tầng mười sáu, Michael đứng ở cửa sổ, vu vơ nhìn xe của anh chạy chậm chậm qua làn giao thông với Sam Littleton trong nó. “Littleton đi theo chúng ta vào toà nhà.” anh nói với Buchanan.

Người sáng lập Interquest, Stephen Wallbrecht, đi vào văn phòng của ông và nghe lời nhận xét của Michael. “Samantha K. Littleton...” ông cung cấp, “là thành viên trẻ tuổi nhất và ít kinh nghiệm nhất trong nhóm điều tra vụ mưu sát Manning.”

*

Chương 57.

Là một người lanh lợi và năng động, Wallbrecht cao lớn và mảnh khảnh, với mái tóc hơi thưa, đôi mắt xám nhạt thông minh sắc sảo, có một năng lực tuyệt đối và một nỗ lực mạnh mẽ không ngừng nghỉ.

“Xin lỗi đã bắt anh phải chờ, Michael.” ông nói, bắt tay với anh rồi với Buchanan. Ông ngồi vào phía sau bàn của ông và lấy một số tập tin ra khỏi ngăn kéo bàn bên phải của ông. “Như thường lệ, tôi muốn bắt đầu bằng nhanh chóng đánh giá đối thủ của chúng ta.” Trong khi ông nói ông trao cho cả hai người đàn ông một xấp hồ sơ và đặt xấp thứ ba trên bàn của ông để tham khảo nếu cần. “Các người có lẽ đã biết nhóm điều tra của vụ án Manning bao gồm bốn thành viên.”

Với Michael ông nói, “Anh vừa đề cập đến Samantha Littleton, vì vậy chúng ta sẽ bắt đầu với cô ấy trước. Cô ấy ba mươi ba tuổi, và vừa mới lấy phù hiệu vàng cách đây hơn một tháng. Từ những gì tôi có thể tập hợp được, mặc dù là cô ấy thiếu kinh nghiệm, cô ấy rõ ràng đã bù đắp bằng trí thông minh và bản năng. Nếu anh quyết định chọc tức cô ấy,” ông thêm vào một cách dí dỏm, “phải chắc chắn là anh có bia đỡ. Cô ấy là một nhà thiện xạ, và có đai đen ka-ra-tê khi cô ấy vẫn còn là một thiếu nữ. Cha cô ấy,” ông nói thêm một cách có ý nghĩa, “là Ethan Littleton.”

“Huấn luyện viên bóng bầu dục ư?” Buchanan hỏi. Khi Wallbrecht gật đầu, Buchanan nói, “Vậy cô ta là em gái của Brian và Tom Littleton à?”

“Lại đúng nữa – hai người đã thắng cúp Heisman (*Giải cầu thủ nổi bật nhất trong bóng bầu dục đại học*) và một huấn luyện viên huyền thoại trong cùng một gia đình. Bốn người anh còn lại, hai người là huấn luyện viên bóng bầu dục ở trường trung học, một người vẫn còn chơi cho liên đoàn bóng chày nhỏ, và người cuối cùng sở hữu một phòng tập thể dục ở đây ngay New York. Samantha là nhỏ nhất trong bảy người con, và theo một số bạn bè của gia đình, các chàng trai có tất cả các cơ bắp, nhưng cô ấy có hầu hết trí thông minh. Sau khi cha cô ấy qua đời, mẹ của cô ấy tái hôn.”

Ông ngừng lại cho sức ảnh hưởng, rồi thả một quả bom nhỏ bằng lời nói. “Cha dượng của Thanh tra Littleton là Thượng nghị sĩ Hollenbeck.”

“Tôi ước gì tôi biết được điều đó sớm hơn,” Buchanan buồn bã nói. “Tôi có thể bớt xúc phạm cô ấy. Hollenbeck và tôi là thành viên của cùng một ủy ban, và chúng tôi có bạn bè chung.”

Điện thoại của Wallbrecht reo, và ông với tay qua bàn để nhấn nút tắt nó. Không bình luận về những lời nhận xét của Buchanan, ông nói, “Khi

Samantha làm được thanh tra và nói cô ấy muốn vào Đội trọng án, Thượng nghị sĩ kéo dây để đưa cô ấy vào một phân khu an toàn nhất trong Manhattan, là phân khu mười tám. Tôi được bảo rằng 'thỏa thuận nhỏ này' đã được làm giữa Thượng nghị sĩ và Đại úy Holland và thanh tra Littleton không biết gì về nó. Cô ấy không gần với cha dượng lắm, có thể là vì ông ấy độc đoán như cha và anh của cô ấy. À này, câu nói cuối cùng đó là chuyện chưa được xác nhận mà tôi thu thập cho anh, không nhất thiết là thực tế.”

Buchanan mở hồ sơ của cô, và Wallbrecht lịch sự đợi cho đến khi người luật sư đọc xong nó, sau đó ông tiếp tục đến thành viên kế tiếp của nhóm điều tra. “Malcolm Shrader là một thanh tra có kinh nghiệm có tỷ lệ bắt giữ – kết tội cao nhất trong toàn ban. Anh ta thông minh hơn nhiều so với vẻ ngoài của anh ta, cho nên đừng bao giờ đánh giá thấp anh ta. Có tin đồn là anh ta đã nổi điên lên khi bị kẹt với Littleton như một đôi tác tạm thời, nhưng bây giờ anh ta lại là người ủng hộ cô ấy hoàn toàn, cho nên lời khuyên của tôi cho hai người là – cũng đừng đánh giá thấp Littleton. “

Vì không người nào mở hồ sơ của Shrader, Wallbrecht tiếp tục với Womack. “Thanh tra Womack không thông minh như Shrader, nhưng anh ta làm việc giỏi. Anh ta là người siêng năng và rất kỹ lưỡng. Đó là những điều mà các người cần biết về anh ta vào lúc này.”

Ông ngừng lại, chờ nghe câu hỏi, và khi không ai hỏi gì, ông nói, “Bây giờ chúng ta nói đến Mitchell McCord, và ở trong đó, thưa quý ông, là những thử thách thú vị của chúng ta.” Ngả người trên ghế của ông, ông chuyển tia nhìn của ông đến Michael và nói thẳng thừng, “Theo nguồn cung cấp thông tin của tôi, Cảnh sát Trưởng Trumanti đã đích thân chọn McCord và giao cho anh ta một nhiệm vụ duy nhất: nhiệm vụ đó là đóng đinh anh trên vụ án mạng Manning, hay trên bất cứ thứ gì khác có thể phát hiện trong cuộc điều tra của McCord.”

“Trumanti nên chọn một người hiểu nhiệm vụ được giao của anh ta tốt hơn,” Michael nói một cách giận dữ, “vì gã đều cẳng mà ông ta chọn không nhắm vào tôi, hẳn ta đang cố nhắm vào Leigh Manning.”

Wallbrecht xoay tròn cây bút giữa những ngón tay của ông, quan sát khuôn mặt của Michael Valente một cách hiếu kỳ, sau đó ông đưa ra đánh giá riêng của ông về McCord. “Mitchell McCord là tên lừa Sidewinder với một trí tuệ cao siêu và bằng Ph.D về tâm lý tội phạm.” ông tranh cãi. “Nếu Mack quyết định là anh có tội, anh ta sẽ khóa chặt vào anh, và anh ta sẽ ở đó với anh, và không gì anh có thể làm có thể giữ bỏ hay đánh lạc hướng được anh ta. Anh ta sẽ siết chặt khoảng cách – và anh ta sẽ mang anh xuống. “

Wallbrecht chờ cho một phản ứng với chuyện đó, nhưng có không cái nào.

Hơi mỉm cười, ông thừa nhận, “Tuy nhiên anh đã nói đúng về những gì anh vừa nói – Trumanti đã chọn sai người cho công việc này. Ông ta không thể gửi Mack theo sai mục tiêu và bắt anh ta ở lại đó để phục vụ lý do riêng của bản thân. Nếu ông ta cố làm, những gì ông ta sẽ nhận được là cả đồng hậu quả xấu hổ, vì Mack sẽ không chỉ tự mình đeo đuổi đúng mục tiêu, anh ta sẽ mang hẳn ta xuống và sau đó anh ta sẽ đuổi theo ông ta. Và, “ ông kết thúc với tiếng cười khúc khích với Buchanan, “là tại sao Mitchell McCord không phải là người xếp hàng kế tiếp cho công việc của Trumanti. anh ta là một thanh tra giỏi nhất mà NYPD từng có, nhưng anh ta sẽ không chơi chính trị, và anh ta sẽ không bợ dúi ai cả.

“Tôi đang cố gắng như Mack qua đây với một đề nghị là người hợp tác và một số lương to tát, nhưng mỗi lần anh ta sẵn sàng nộp đơn từ chức, ai đó ở ban trao cho anh ta một vụ án mà anh ta chỉ không thể kháng cự lại.” Wallbrecht nghiêng cằm và nhìn Michael. “Lần này, vụ án không cưỡng nổi là về anh.”

Kết thúc với việc xem xét lại những người chủ yếu trong vụ án, Wallbrecht nói, “Ngoài những chuyện đó, tất cả tôi có thể nói cho anh biết ngay bây giờ là điện thoại của anh đã bị gài và anh có đuôi, chuyện mà anh đã biết. Bà Manning có đuôi nhưng chưa bị nghe trộm. Bây giờ, hãy nói cho tôi biết những gì anh muốn tôi làm tiếp theo.”

“Tôi muốn anh tìm cho ra kẻ đã giết Logan Manning. Bất kể ai đã làm điều đó đang đi tự do bên ngoài, trong khi người vợ goá bụa thậm chí không thể ăn trong nhà hàng mà không bị mọi người dòm ngó. Hơn nữa, cô ấy có kẻ đi theo lén. Gordon sẽ mang lại cho anh tất cả các chi tiết. Liệu hẳn ta có liên quan đến cái chết của Manning hay không, tôi muốn anh tìm ra hẳn ta và mang hẳn ta khỏi đường phố để cô ấy không cần phải lo lắng về hẳn ta nữa.”

Wallbrecht ngả người trên ghế của ông và nhìn vào anh một cách kinh ngạc. “Thì ra là vậy à?” ông nói nhẹ nhàng. “Anh không quan tâm đến việc bảo vệ mình – bà Manning là người anh muốn bảo vệ ư?”

“Đó chính là như vậy.” Michael nói thẳng thừng. Mở cặp hồ sơ, anh thấy hồ sơ vào nó, sau đó anh đóng sập nó và khóa lại.

Wallbrecht kéo một tờ giấy từ cái khay trên bàn làm việc của ông và giữ ngòi bút của ông ở trong tư thế sẵn sàng ghi chép. “OK, anh có thể mang lại cho chúng tôi những gì về Manning có thể là hữu ích?”

“Rất ít, nhưng anh đã có hồ sơ về anh ta rồi. Anh ta muốn giao dịch làm ăn với tôi, và theo hoạt động bình thường, tôi không chỉ xin anh ta bản kê khai tài chính, tôi đã cho người của anh kiểm tra anh ta. Hãy xem lại bản báo cáo mà anh đã đưa cho tôi và tìm kiếm bất cứ thứ gì bất thường trong tình trạng tài chính của anh ta. “

Ngòi bút của Wallbrecht dừng lại. “Tôi lẽ ra nên bắt đầu tìm kiếm một người chồng hay một người bạn trai giận dữ của một trong những người phụ nữ đã lên giường với anh ta. Tại sao lại là tài chính của anh ta thay vào đó vậy?”

“Có vài lý do.” Michael trả lời, đứng lên. “Tôi đã liệng bỏ bản kê tài chính của anh ta, nhưng tôi nhớ là đã nghĩ anh ta không có khả năng thanh toán nợ như tôi đã mong là anh ta sẽ được, xem xét theo những gì tôi biết về cách sống của anh ta.”

Wallbrecht ghi nhanh phần lưu ý. “Còn gì nữa không?”

“Vào cái đêm trước khi anh ta biến mất anh ta đã tặng cho vợ của anh ta một sợi dây chuyền mặt hồng ngọc và kim cương đáng giá hai trăm năm mươi ngàn đô la trong hộp Tiffany. Vì lý do hiển nhiên, cô ấy sau đó quyết định là cô ấy không muốn nó, nhưng khi thư ký của cô ấy cố trả nó lại cho Tiffany, cô ta được báo cho biết là nó đã không đến từ nơi đó. Khi hai người phụ nữ tìm kiếm giấy biên nhận để chứng minh rằng anh ta đã mua nó từ cửa hiệu đó, họ đã không tìm được gì – không có gì để chứng minh điều đó, không có biên nhận thẻ tín dụng, hoá đơn cũng không – không có gì cả.”

Cách diễn đạt của Wallbrecht trở nên hoài nghi. “Anh ta trả bằng tiền mặt ư?”

“Rõ ràng là vậy. Còn một chuyện nữa – trong vài cuộc họp mặt của chúng tôi, anh ta khoe khoang khoác lác về việc anh ta biết cách chuyển tiền ra nước ngoài ngay trong nước Mỹ một cách thông minh mà không thu hút sự chú ý của IRS. Anh ta đã không thực sự nói là anh ta đang làm chuyện đó, nhưng anh ta có thể là đã làm. Nếu anh ta đang rửa những đồng tiền bất chính, vậy thì bất cứ kẻ nào đã giết anh ta có thể là đã muốn có một phần trong số đó.” Anh lắc đầu ghê tởm khi anh nhún vai vào lớp áo khoác ngoài của anh. “Tôi biết khi Manning không xuất hiện sau vài ngày, là anh ta sẽ không bao giờ được tìm thấy còn sống. Ngoài những gì anh ta đã kể cho tôi nghe về việc chuyển tiền ra nước ngoài, anh ta cũng đã đề cập đến việc anh ta đã mua súng.”

Wallbrecht đặt bút của ông xuống và nhìn Michael sững sờ. “Tại sao anh ta lại nói cho anh biết, một người hoàn toàn xa lạ, việc anh ta sở hữu súng và biết cách gian lận để chuyển tiền ra nước ngoài vậy?”

“Vì anh ta nghĩ tôi sẽ quan tâm và có ấn tượng.” Michael nói, nhặt cặp hồ sơ từ ghế của anh. “Suy cho cùng, tôi cũng là một kẻ từng ngồi tù và là người luôn đánh thắng hệ thống tư pháp tại toà.” Chuẩn bị rời khỏi, anh gật đầu với Buchanan, người sắp lấy taxi để trở về văn phòng của ông, sau đó anh nhìn Wallbrecht và nói, “Tôi không quan tâm đến việc anh phải sử dụng bao nhiêu người hoặc cái giá là bao nhiêu, hãy tìm cho ra kẻ đã giết gã đều cẳng đó.”

Anh bước ra cửa, sau đó anh dừng lại và xoay người lại, với nắm tay của anh trên nắm cửa. “Còn một chuyện nữa.” anh thông báo với Wallbrecht. “Tôi muốn anh nhắc lại với McCord là nếu hắn dám sử dụng tên của Leigh Manning trước mặt tôi một lần nữa như là cô ấy dính líu đến vụ mưu sát, tôi sẽ mang hắn ta xuống, và không có đủ cảnh sát trong thành phố New York có thể chặn được tôi.”

Khi anh bỏ đi, Wallbrecht và Buchanan nhìn nhau trong im lặng dè dặt, sừng sốt. “Tôi không thể tin chuyện này.” Wallbrecht cuối cùng nói. “Đó cùng là người đàn ông đã nhún vai khi Bang New York khởi tố anh ta cho sáu tội gian lận.”

Buchanan không cười. “Hãy giúp đỡ tất cả chúng ta – tìm cho ra kẻ giết người thực sự, và làm chuyện đó cho nhanh. Bởi vì nếu McCord của anh muốn ám chỉ Leigh Manning, tôi bảo đảm với anh là chúng ta sẽ không kèm chế nôi Michael Valente.”

*

Chương 58.

Shrader và Womack đang đi xuống những nấc thang ở phân khu khi Sam chui ra khỏi xe limousine của Valente, tài xế của anh mở cửa cho cô. Lờ đi nụ cười toe toét chế nhạo của họ, cô chạy ngang qua họ, cánh tay của cô ôm chặt quanh mình để giữ ấm. “Tại sao cô lại không nói cho Valente biết là cô muốn có một cái áo khoác lông thú thay vì một chiếc xe vậy?” Womack đùa, đi theo cô vào trong, với Shrader ngay cạnh anh.

“Cô đã thu thập được gì từ Valente không?” Shrader hỏi. Sam gật đầu, nhưng ra dấu về phía thang máy. “Đi lên lầu cho một nơi ấm áp nào, và tôi sẽ nói với McCord cùng lúc tôi nói cho hai người biết luôn.” “McCord đã rời khỏi.” Shrader kể cho cô nghe. “Anh ấy có hẹn.” “Với ai vậy?” Sam nói, quá thất vọng để che giấu nó. “Tôi không biết, nhưng kế hoạch của anh ấy nằm trên bàn làm việc của anh ấy nơi nó luôn nằm đấy. Anh ấy đã để lại một tin nhắn trên điện thoại của cô. Cô đã thu thập được gì từ Valente vậy?”

Sam kể cho họ nghe những gì cô vừa mới thu thập được, nhưng thông tin đó mất phần lớn ý nghĩa của nó giữa sự ồn ào, náo nhiệt ở lầu một, nơi sự kiện và thời gian không thể đặt vào một ngữ cảnh thích hợp, để phân tích, và đánh giá một cách đầy đủ.

Phản ứng của Shrader có thể hiểu là lập lờ. “Tôi không biết nên nghĩ gì. Có lẽ anh ta đã trả ai đó để làm chuyện này?” Bị phân tâm, anh nhìn đồng hồ của anh. “Womack và tôi sẽ bắt đầu kiểm tra Solomon và bạn trai của anh ta. Gặp lại cô vào buổi sáng.”

Thất vọng vì phải đợi để nói chuyện với McCord, Sam chạy lên cầu thang để đến tầng ba và đến bàn của cô. Anh đã rất khó chịu trong việc xử lý kém cuộc phỏng vấn của Valente đến nỗi cô không thể tin là anh đã không chờ để nghe những gì cô có thể thu thập được. Mặt khác, McCord luôn giữ đúng hẹn của anh và anh mong tất cả những người khác sẽ giữ đúng hẹn của họ.

Tựa vào điện thoại của cô là một tin nhắn gấp lại với tên của cô viết lên đó trong chữ viết tay nay đã trở thành quen thuộc đối với cô. Anh viết chữ dễ đọc khác thường so với một người đàn ông, Sam triu mến nghĩ – và sau đó cô nhớ lại một chuyện kinh ngạc mà anh đã nói với cô trên đường đến phòng phỏng vấn sáng nay. Trong sự hỗn độn, cô đã quên rằng là anh đã ghen với Valente và cô vẫn chưa thể hấp thụ được nó. Tuy nhiên bây giờ cô nhớ lại

tình cảnh đó, trong mọi chi tiết sâu sắc, xuống ngay đến nụ cười nửa miệng như hiểu biết trên đôi môi đẹp trai của anh khi anh nói,

“Tôi nghĩ chúng ta đã vượt qua cuộc cãi cọ đầu tiên của người yêu khá tốt, phải không?”

Tim của Sam đập nhanh với hồi tưởng đó, vì thế cô cứng rắn gạt bỏ nó qua một bên. Cô sẽ không đi xuống con đường đó với Mitchell McCord – ít nhất là không đi sâu hơn xuống con đường đó.

Bình tĩnh, cô mở tin nhắn của anh.

Sam,

Trong ngăn kéo giữa bàn của tôi là tập tin với phần lưu ý của tôi từ cuộc phỏng vấn với Valente sáng nay. Vì cô chưa về, tôi giả định là cô đã nói chuyện được với anh ta. Ghi thêm phần lưu ý của cô vào đó, trong khi chúng vẫn còn mới trong tâm trí của cô. Tôi sẽ trở lại trước 5 giờ 30 phút. Chúng ta sẽ nói chuyện lúc đó nếu tôi chưa liên lạc được với cô qua điện thoại.

Mack

Anh đã ký tin nhắn với tên của anh lần đầu tiên, và toàn bộ hệ thần kinh của Sam tan chảy. Theo tất cả những điều mà cô biết, rất ít người có thể sử dụng cái tên đó. Thị trường đã gọi anh là “Mack” khi ông ghé qua trong một cuộc họp chiến lược, bác sĩ Niles, bác sĩ pháp y trưởng, gọi anh là “Mack”, và chị của anh cũng vậy khi cô ấy đưa cho Sam tin nhắn cho anh. Tất cả những người khác đều gọi anh là “Trung úy”, là tôn trọng và thích hợp.

Sam không phải là thân nhân của anh, cũng không phải là người bạn lâu năm, hoặc một nhà lãnh đạo chính trị. Nếu cô sử dụng tên của anh, cô sẽ giả sử một sự thân mật, thư giãn với anh mà cô không có. Sam không chắc là anh, bằng cách viết tên của anh, đang khôn khéo bảo cô là cô có thể có sự thân mật với anh. Hay... nên có nó? Hay... đã có nó?

Sam lắc đầu, cố làm sạch nó, và hướng về phía văn phòng của anh. Người đàn ông này đang làm cô phát điên lên. Anh đang giả định một mối quan hệ không tồn tại, và sau đó anh đang làm cho cô phản ứng như thể là nó đã xảy ra. Sáng nay, anh nhìn cô với đôi mắt xanh nheo lại giận dữ vì ghen tức, nhưng anh không có quyền ghen tức, và cô không có lý do gì mà phải tan chảy với hồi tiếc về việc đã làm cho anh ghen.

Vấn đề là, theo như cô nhìn thấy nó, McCord là một người quá hấp dẫn, quá thông minh, và rất cứng đầu, cô không bao giờ hoàn toàn nhận biết anh đang

đưa cô đến một lối đi lắt lư cho đến khi cô đã ở đó.

Sam luôn hình dung ra cảnh mình ngoan ngoãn được dẫn đi cùng con đường đó xuyên qua khu rừng, bị cột bằng một sợi tơ mà cô không thể nhìn thấy hoặc cảm giác, và trong khi cô đang nhìn quanh quất, chiêm ngưỡng hoa lá – và tấm lưng vạm vỡ của anh – cô sẽ bước khỏi vách đá rơi vào không khí loãng.

Bên trong văn phòng của anh, Sam nghiên cứu “lịch bàn” của anh, thật ra là một cuốn sổ kế hoạch hàng ngày 8x11 với những trang giấy đầy sự phân bổ cho mỗi ngày. Nghĩ rằng anh có thể trở về sớm hơn anh đã viết trong tin nhắn của anh, cô nhìn lịch trình bận rộn suốt buổi chiều của anh.

Buổi sáng của anh thường được che kín cho bất cứ công việc gì anh có thể làm được trong văn phòng của anh, qua điện thoại hoặc máy vi tính, và cho những cuộc họp cấp tốc của anh với Sam, Womack, và Shrader.

Buổi chiều được dành riêng cho những cuộc hẹn, phỏng vấn, và công tác nghiên cứu thu thập thông tin gì anh muốn làm. McCord xử lý việc hành chính của ban bằng điện thoại, nhưng anh làm mọi thứ khác gần như là đối mặt, điều mà cần phải có một lượng thu thập thông tin đáng ngạc nhiên.

Hôm qua anh đã đề cập rằng anh đã sắp xếp để gặp tất cả những viên chức việc thực thi pháp luật mà anh có thể tìm được, những người đã từng đích thân xử lý Valente, và khi Sam rà ngón tay xuống danh sách hẹn của anh, cô có thể thấy rằng anh đã bắt đầu quá trình đó. Bốn buổi chiều liên tiếp đã được phủ kín chúng, khởi điểm ở trưa hôm nay với Duane Kraits, người cảnh sát đã thành công bắt giữ Valente cho tội ngộ sát.

McCord đặt biệt quan tâm đến vụ án đó vì lý do giống Sam: nó liên quan đến tội bạo hành duy nhất của Valente, và đó là nơi lời cáo buộc duy nhất đối với anh được thành công. Khi Sam nhìn kế hoạch buổi chiều bận rộn của McCord, cô nhận biết là anh sẽ không thể nào làm xong việc và trở lại trước năm giờ ba mươi.

Thất vọng, cô ngồi xuống chiếc ghế xoay sau bàn của anh, mở ngăn kéo giữa, và lấy ra tập tin của Valente. Cô ghi một vài điểm lưu ý thích hợp vào đó, nhưng khi cô kết thúc và đẩy trượt tập tin trở vô bàn của McCord, cô cảm thấy sự hiếu kỳ bị suy giảm.

Đứng lên, cô nhìn quanh quất văn phòng sạch sẽ gọn gàng của anh trong khi

cô rà đầu ngón tay của cô trên bàn nơi anh đã ngồi viết phần lưu ý phong phú của anh. Cô đã chế nhạo về chuyện anh có xung lực cưỡng bức cho sự ngăn nắp lúc mới đầu, nhưng sự thật là, cô thật sự thích văn phòng gọn ghẽ của anh và thói quen ngăn nắp của anh.

Cô cùng lớn lên với sáu người anh, và cho đến khi cô trở thành thiếu nữ, cô đã không có thể đi ngang qua phòng khách gia đình mà không bị tấn công bởi một cái gối ném – thường là hàng loạt chiếc gối ném, nhảy xổ vào cô từ nhiều hướng khác nhau.

Các anh của cô có những cuộc thử sức để xem ai là người góm ghiếc nhất. Nếu cha mẹ của Sam không có ở đó, họ sẽ thử sức trong lúc đang ăn tối. Và ôi – Chúa ơi – họ có thử sức đánh rắm!

Họ bắt đầu đá những đôi giày kinh tởm của họ trong phòng tiện ích khi họ về đến nhà, và không có phòng thể dục trên thế gian này có thể ngửi tệt hại như căn phòng đó. Và vợ thể dục của họ thì không thể tin nổi. Khi họ ngồi xem tivi trong đôi chân mang vớ, mùi hôi thúi làm mắt Sam cay xè và chảy nước. Cô than phiền về nó chỉ một lần, khi cô tám tuổi. Sáng hôm sau, khi cô thức dậy, gối của cô đã chất đầy những chiếc vớ thể dục nặng mùi.

Cô sớm học biết cách giả vờ rằng cô không để ý đến những sự việc, vì nếu các chàng trai biết cái gì đó khiến cô ghê tởm, họ sẽ tìm cách tra tấn cô với nó.

Khi cô còn nhỏ, họ dường như xem cô là một món đồ chơi linh động với nhiều công dụng. Nếu họ chơi bóng chày ở khoảng đất trống cạnh nhà, họ bảo cô đứng bên ngoài sân – ôm con búp bê của cô – và cô là nơi họ chỉ định “home run line” (*đường biên trong bóng chày khi người đánh đánh banh ra khỏi đường biên này thì họ có quyền tự do chạy về đích*). Trong cuộc thực tập bóng bầu dục ở vườn sau, Brian và Tom bảo cô giơ cánh tay của cô lên như hai cột gôn trong khi họ đá banh ghi điểm trên sân vào người cô.

Họ sẽ giết bất cứ ai cố làm cô đau, nhưng cùng một lúc, họ trêu chọc cô thường xuyên và trêu ghẹo cô với những trò đùa bắt tặn mà không phải lúc nào cũng buồn cười.

Bố của Sam nghĩ các vận động viên được phép cực kỳ luộm thuộm và phóng túng, nhưng mặt khác bạn sẽ mong gì từ người đàn ông bảo con ông gọi ông là “Huấn luyện viên” thay vì “cha” chứ? Những người giúp việc của gia đình, mà đã có cả quân đội, không bao giờ kéo dài hơn được một năm.

Mẹ của Sam không đồng ý với chồng bà về nhiều chuyện mà các chàng trai được phép làm, nhưng bà chỉ là thiếu số, và ngoài ra – bà yêu ông và các con của bà.

Sự ngăn nắp của McCord rất hợp với Sam, cô nhận biết, rời khỏi văn phòng của anh rồi quay lại ở ngưỡng cửa cho cái nhìn âu yếm một cách vô thức lần sau cùng. Sự thật là, mọi thứ về Mitchell McCord hợp với cô. Tên gọi của anh thậm chí nghe có vẻ êm tai đối với cô.

Đến lúc cô quay về lại bàn của cô, cô nhận biết là cô rất đói và ngồi không yên, và cô thật sự cần phải rời khỏi một lát.

Giờ làm việc thường xuyên cho thanh tra là từ 8 giờ sáng đến 4 giờ chiều, nhưng Shrader, Womack, và cô đã làm việc muộn hầu như mỗi đêm và vào cuối tuần. Sam biết cô sẽ phải lại làm việc muộn tối nay, vì McCord sẽ không trở lại cho đến năm giờ ba mươi. Cô có quyền được biến mất vài tiếng đồng hồ ngay lúc này.

Nhặt túi xách, mặc vào áo khoác của cô, và quyết định đi mua sắm ở Bergdofn nhân dịp giảm giá sau Giáng sinh.

Cô kiểm tra điện thoại di động để chắc chắn là nó được mở và đút nó trở lại vào túi đeo vai của cô. McCord có thể tiên đoán được và tuân theo kế hoạch của anh, vì vậy cô không cần phải lo lắng về việc trở lại đây cho đến năm giờ ba mươi.

Lúc ba giờ, Sam đang trên đường đi vào phòng thay quần áo để thử một chiếc áo màu đỏ sậm lộng lẫy với áo khoác đi kèm, thì điện thoại di động của cô reo. Cô moi nó ra khỏi túi xách và bất ngờ khi nhìn thấy số điện thoại văn phòng của Mack loé lên trên màn của cô. Cô còn bất ngờ hơn bởi giọng nói căng thẳng, đáng lo ngại của anh. “Cô đang ở cái chỗ chết tiệt nào vậy?” “Tôi đã quyết định mất tích vài tiếng đồng hồ. Tôi đang ở giữa phố – ở đường 57 và đại lộ 5.” cô nói.

“Cô phải trở về phiên trực ngay. Về đây ngay.”

“Có chuyện gì thế?” Sam nói, quăng cái áo vào tay của một nhân viên đang tình cờ đi ngang qua cô.

“Tôi sẽ nói cho cô biết khi cô đến đây. Bảng tóm tắt những điểm chính mà cô đang tập hợp sáng nay về tất cả những vụ khởi tố chống lại Valente ở đâu vậy?”

“Nó ở trên bàn của tôi.” Sam đi gần như chạy. “Tôi sẽ về đó ngay.”

*

Chương 59.

Sam dừng lại ở bàn làm việc của cô chỉ đủ lâu để bỏ túi xách tay trong ngăn kéo, khóa nó lại, và cởi áo khoác ngoài của cô, sau đó cô vội tiến về phía văn phòng của McCord, chân chừ dừng lại chỉ ở bên trong ngưỡng cửa.

Anh đang đứng ở phía sau bàn của anh, đối mặt với bức tường, tay thọc vào túi quần và đầu gập xuống, như thể anh đang nhìn máy tính trên tủ của anh – ngoại trừ là màn hình tối om và thân thể của anh căng thẳng đến nỗi sợi dây da nâu của bao súng trên vai đã siết chặt ngang lưng, làm nhăn áo sơ mi của anh.

Tập tin với bản tóm tắt những điểm chính của những vụ khởi tố Valente đang nằm mở trên bàn làm việc của anh, và áo khoác da của anh gác trên thành ghế – một dấu hiệu khác là có chuyện gì đó báo động khác thường.

Sam quyết định gián đoạn anh và lặng lẽ nói, “Có chuyện gì đang xảy ra vậy?”

“Đóng cửa lại.” anh nói thẳng thừng.

Sam đóng cửa, sự lo lắng của cô gia tăng. McCord không bao giờ đóng cửa văn phòng của anh khi họ ở riêng trong đó. Mọi người ở tầng thứ ba có thể nhìn vào văn phòng của anh vì phần nửa phần trên của bức tường đối mặt với phòng tuần tra được làm bằng kính, và Sam đã cảm thấy ngay từ đầu McCord là một nhà quản lý đủ giỏi để nhận biết các cuộc họp riêng thường xuyên giữa Sam và anh sẽ được đề ý đến và diễn giải sai – đối với mối quan hệ với đồng nghiệp trong tương lai của cô.

Với lưng của anh vẫn xoay lại với cô, McCord nói, “Cái tên William Holmes có bất cứ ý nghĩa gì đối với cô không?”

“Dĩ nhiên. Anh ta là nạn nhân trong vụ án ngộ sát của Valente.”

“Cô có thể nhớ gì về vụ án ngộ sát đó, dựa trên thông tin chính thức trong tập tin của chúng ta?”

Sự tiên đoán của Sam bắt đầu gia tăng khi anh không xoay lại trong khi cô trả lời anh. “Nạn nhân, William Holmes, là một thanh niên mười sáu tuổi không có vũ trang với một lý lịch sạch sẽ đã cãi vã với Michael Valente trong một con hẻm về một vấn đề không rõ.” Sam đáp lại. “Trong cuộc cãi cọ, Michael Valente – một thanh niên mười bảy tuổi với một lý lịch dài cho một vị thành niên – bắn Holmes với khẩu bốn mươi lăm bán tự động thuộc

về Valente. Một sĩ quan tuần tra, Duane Kraits, nghe tiếng súng và đến hiện trường trong khoảnh khắc, nhưng Holmes đã chết trước khi nhân viên cấp cứu đến. Sĩ quan Kraits bắt giữ Valente ngay tại hiện trường.”

“Tiếp tục đi.” anh nói một cách chế nhạo khi cô dừng lại. “Tôi muốn chắc chắn là cô đã đọc cùng những thứ trong tập tin đó mà tôi đã đọc.”

“Bản báo cáo của pháp y liệt kê nguyên nhân tử vong là một viên đạn bốn mươi lăm li bắn vỡ động mạch chủ của nạn nhân. Khoa đường đạn xác nhận viên đạn đến từ khẩu súng bốn mươi lăm bán tự động không đăng ký của Valente. Dấu tay của Valente ở trên vũ khí. Bản báo cáo chất độc không có dấu hiệu của thuốc hoặc rượu trong người Holmes hay Valente.”

Sam ngừng lại, cố nghĩ ra những điểm đáng chú ý gì khác mà anh muốn cô thuật lại chi tiết, và cô đề cập đến những thứ duy nhất hiện lên trong đầu. “Valente được đại diện bởi một luật sư được chỉ định bởi toà án – và anh ta nhận tội. Quan tòa xét xử vụ án lưu tâm đến tuổi tác của Valente, nhưng đóng đinh anh ta vì những hành vi trong quá khứ của anh ta và hành động bạo lực vô cớ của Valente.”

McCord xoay lại lúc đó, và trong nội tâm Sam chùn lại vì vẻ dữ dội trong đôi mắt xanh thép của anh. “Cô có muốn biết chuyện gì đã thực sự xảy ra không?”

“Anh có hàm ý gì – 'chuyện gì đã thực sự xảy ra'?”

“Tôi đã trải qua nửa giờ với Kraits hôm nay. Ông ta đã nghỉ hưu và sống một mình với chai rượu Jack Daniel và hồi tưởng của ông ta 'trong những ngày huy hoàng'. Ông ta đã uống hết cả nửa chai khi tôi đến đó, và ông ta đặc biệt vui mừng được nói chuyện với tôi về vai trò của ông ta trong vụ bắt giữ Valente cho tội ngộ sát bởi vì – theo lời ông ta – ông ta là 'fan hâm mộ thực sự' của tôi. Có vẻ là bản báo cáo mà ông ta đã nộp về cái chết của Holmes hơi bị xiên lệch vì Đại úy của ông ta cần nó được làm như thế và 'trong những ngày huy hoàng' trước kia cảnh sát gắn bó với nhau và làm ân huệ cho nhau. Cô có thể đoán người Đại úy của ông ta là ai không?”

Sam lắc đầu.

“William Trumanti.” anh thốt ra. “Bây giờ, đoán nạn nhân là ai đi.”

“William Holmes.” Sam nói không do dự.

“William Trumanti Holmes.” McCord chỉnh sửa một cách chát chúa. Quá bồn chồn không thể ngồi yên, anh đưa tay ra phía sau cổ của anh và tựa người vào tủ. “Holmes là con trai duy nhất của em gái Đại úy Trumanti. Từ khi Trumanti không còn những anh chị em nào khác, William là nhánh cây khả dĩ cuối cùng trên cây gia đình nhỏ của họ. Cô đã bắt đầu hiểu được vấn

đề ở đây rồi chứ?”

“Còn chưa.”

“Chưa, dĩ nhiên là chưa.” anh nói, hàm của anh siết chặt đến nỗi vết sẹo mỏng trên má của anh nổi bật. “Cô không có ở đây vào 'những ngày huy hoàng' của ông ta. Để cho tôi điền vào chỗ trống cho cô nhé. Tôi đã kiểm tra những điểm quan trọng qua điện thoại với một cảnh sát khác đã nghỉ hưu từ phân khu cũ của Trumanti. Đây là những gì mà tập tin đã không bao gồm: William Holmes là một kẻ tội bại – hắn đã từng bị lôi về đồn cùng với bạn hắn, Michael Valente. Khi chuyện đó xảy ra, chú của hắn thả hắn ra và giữ sạch lý lịch của hắn. Thỉnh thoảng, Đại úy Trumanti – lúc đó còn là Trung úy – cũng đã cứu cặp móng của chàng trai trẻ Valente.”

Sam ngả người trên ghế của cô. “Michael Valente và Holmes là bạn bè ư?”

“Họ là bạn thân. Thực ra, họ là bạn nối khố. Không may, Holmes không phải là bạn bè với anh họ của Valente, Angelo. Cái đêm Valente 'cãi nhau' với bạn của anh ta và đã giết chết hắn – đó là vì William vừa mới cắt Angelo tơi bời. Valente đi tìm hắn, và William trẻ đang đợi anh ta – say đến hết biết trời trăng, vẫn còn phủ đầy máu của Angelo, và cầm khẩu bốn mươi lăm bán tự động. Khẩu súng đó không thuộc về Valente, nó là của Holmes, và dấu tay của Valente đã ở trên bán súng, chứ không phải trên tay cầm. Bây giờ cô có toàn bộ bức tranh rồi chứ?”

Sam cảm thấy anh cần trút sự cuồng nộ của anh. “Tôi thà là nghe nó từ anh.”

“Trumanti muốn báo thù cho em gái của ông ta, và ông ta quyết định đổ nó trên người cậu nhóc mười bảy tuổi, người bị thúc ép qua hệ thống và chuyển thẳng vào tù. Valente là một người xấu tính, nhưng anh ta không phải là kẻ buôn bán ma túy, anh ta cũng không phải là người dùng nó, và anh ta đã không gây rắc rối một thời gian khá lâu. Và,” McCord nói thêm một cách dứt khoát, “anh ta chắc chắn không phạm tội ngộ sát cấp một.”

Anh lại vuốt tay ở sau gáy và gập bờ vai rộng của anh, như thể cố nói lỏng sự căng thẳng trong cơ thể của anh. “Nếu anh ta có được một luật sư đảng hoàng, anh ta sẽ thoát với tội tự vệ, và nếu quan tòa không hoàn toàn mua lý lẽ đó, anh ta sẽ nhận được tội ngộ sát cấp hai với án tù treo. Thay vào đó, Trumanti, Kraits, và những người bạn tốt ở phân khu đã gài Valente, sau đó họ đẩy anh ta vào tù hết bốn năm. Nhưng đó chỉ là sự khởi đầu.” anh thêm vào một cách gay gắt.

“Ý của anh là gì?” Sam hỏi, nhưng cô có một linh cảm xấu về nơi anh có thể đang hướng về.

“Cô nhớ gì về một vài sự bắt bớ kế tiếp của Valente?” Chồm người về phía trước, anh đẩy bản tóm tắt những điểm chính qua bàn về phía cô. “Đây này, để cho cô nhớ lại.”

Sam tự động với lấy nó vì anh đã ra lệnh cho cô, sau đó cô thụt tay lại vì cô không cần nhìn vào tập tin. “Một vài năm đầu sau khi Valente được thả ra, hồ sơ của anh ta được sạch sẽ. Có vài vụ bắt bớ cho những tội vô cùng nhỏ – như là chạy xe quá tốc độ vài dặm – sở hữu vật chất bị kiểm soát mà hoá ra lại là thuốc giảm đau được kê toa.”

“Và sau đó?” McCord thúc.

“Khoảng mười năm trước, những vụ khởi tố trở nên nghiêm trọng hơn. Vụ án thứ nhất là có ý định hối lộ nhân viên chính quyền thành phố – Valente đã cố dụ dỗ viên thanh tra xây dựng đang viết bản báo cáo vì một số vi phạm trong xây dựng. Có vài vụ khác, cùng những tội hối lộ tương tự, rồi phạm vi và con số khởi tố càng lúc càng nhiều theo dòng thời gian.”

McCord loại bỏ thông tin với vẻ ngoài rẻ rúng khinh thường. “Cuộc hẹn thứ nhì của tôi hôm nay là với viên thanh tra xây dựng mà Valente được cho là đã tìm cách dụ dỗ lôi kéo. Ông Franz bây giờ đang ở viện dưỡng lão, và ông ta hơi lo lắng về việc Chúa sẽ nghĩ gì về vài chuyện mà ông ta đã làm trong đời ông ta. Ông ta đã bày tỏ nỗi lòng mình trong năm phút.”

“Ông ta đã nói gì?”

“Valente chưa bao giờ cố đút lót ông ta cả, anh ta cũng đã không cố dụ dỗ lôi kéo hai người khác đã khẳng định là anh ta đã làm trong hai vụ khởi tố sau này. Trumanti đã buộc họ làm vậy.”

Đứng thẳng lên, anh đi đến cái bàn chất đầy những hồ sơ dày cộm về thông tin của những vụ khởi tố khác chống lại Valente. Anh nhặt lên một tập tin và thả nó xuống với vẻ ghê tởm. “Tôi có thể nói cho cô biết tại sao tất cả những vụ án này kết thúc với 'vụ án bị hủy bỏ', 'vụ án bị sa thải vì bằng chứng không đầy đủ', hoặc 'vô tội', theo bản tóm tắt những điểm chính của cô. Đó là vì chúng là một đồng đồ bậy bạ. May mắn là, đến lúc chúng được nộp đến tòa, Valente đã có đủ khả năng để thuê luật sư để đại diện cho anh ta thay vì phải tin tưởng vào loại luật sư công cộng để cho anh ta nhận tội ngộ sát cấp một. Tôi cũng cá với cô rằng Trumanti trực tiếp lẫn gián tiếp chịu trách nhiệm ít nhất một nửa của những lời buộc tội này.”

“Anh có hàm ý gì khi nói 'gián tiếp' chịu trách nhiệm về chúng?”

“Trumanti nhóm một đám lửa nhỏ với những cáo buộc gian lận lúc trước, nhưng ông ta cũng tạo ra nhiều khói, và những người khởi tố có khuynh hướng tin vào câu ngạn ngữ xưa 'nơi nào có khói ắt có lửa'. Họ bắt đầu tự sẵn lòng ngọn lửa đã thoát khỏi họ lần rồi.” Anh nhặt lên một tập tin khác và ném nó qua một bên với vẻ coi thường. “Sau một vài năm, Valente thực sự làm cho bản thân trở thành một mục tiêu khởi tố càng ngày càng lớn.”

Sam đưa tay lên trong sự lúng túng. “Anh ta đã làm chuyện đó như thế nào?”

“Bởi anh ta có thói quen tiêu diệt đối thủ của anh ta tại tòa, không chỉ thắng

họ thôi. Khi tôi đọc lời biện hộ và bản tố ký trong các tập tin này, rõ ràng là tiểu đoàn luật sư của Valente có hai nhiệm vụ được giao từ anh ta khi họ đi vào toà án. Nhiệm vụ được giao đầu tiên của họ sẽ đánh vào lời cáo buộc, nhưng nhiệm vụ thứ hai của họ là đánh cho vãi cứt bất cứ kẻ nào đang điều hành và khởi tố vụ án. Khi tôi đọc tập tin, tôi không thể tin nổi một vài nhận xét mà luật sư của Valente đã làm. Ở mỗi trường hợp, luật sư của anh ta bắt đầu tiên hành bằng cách đét đít người khởi tố – làm cho mất thể diện vì những điều đại loại như lỗi chính tả, lỗi ngữ pháp, lỗi in ấn, trễ hai phút – những lỗi nhỏ như thế, trong tay họ, bắt đầu lãng nhục những kẻ thiếu năng lực. Trong vài bản tố ký các quan toà thực sự bắt đầu tán đồng họ và khiển trách người khởi tố.

“Một khi luật sư của Valente làm cho đối thủ của họ bối rối và làm họ trông có vẻ ngu ngốc, họ càng lúc càng thô tục hơn, cho đến khi họ ở trên một tràng đá kích sử dụng các thuật ngữ như 'ngu si hết thuốc chữa' và 'cầu thả không tha thứ được' và 'thiếu năng lực đến phát ốm’.”

Anh xăm xăm đi trở lại bàn của anh và ngồi xuống. “Những luật sư như của Valente có cái giá hai ngàn đôla cho mỗi giờ hoặc hơn thế để làm bất cứ chuyện gì họ cần làm để thắng kiện. Chấm hết. Họ không lãng phí thời gian hoặc tiền bạc để trả thù, nhưng luật sư của Valente làm chuyện đó mỗi lần, và họ rõ ràng làm chuyện đó theo mệnh lệnh của anh ta. Valente không kêu họ rút lui cho đến khi anh ta làm cho mặt của những công tố viên bị ấn vào bùn và vớ chân của anh ta ấn trên đầu họ. Sau đó, và chỉ sau đó, anh ta để họ đứng lên.”

“Tôi thật sự không thể trách anh ta trong việc trả thù vật.”

“Không có gì là 'vật' trong việc trả thù của anh ta cả. Người khởi tố buộc phải trông giống như một kẻ ngu ngốc trong một vụ án lớn như của Valente có thể hôn tạm biệt tham vọng sự nghiệp của họ. Nhưng người khởi tố còn có những trí trở rất dai và họ có thể mang đống ký rất lớn. Ngoài ra, mỗi lần Valente gửi một người trong bọn họ chạy tìm chỗ trú với đuôi của họ kẹp giữa đôi chân, có hơn một tá người khác khát khao đứng ra gánh vác nhiệm vụ và chứng minh sự nhiệt tình riêng của họ bằng cách được làm người đầu tiên và duy nhất thành công hạ gục Valente.”

Anh nhặt lên cây bút chì nằm trên bàn giấy của anh rồi ném nó xuống với cùng vẻ bực bội mà anh đã quăng những tập hồ sơ. “Khi tôi tiếp quản vụ án này, tôi nghĩ Valente đúng là một con cá mập lớn đã lọt qua chiếc lưới luật pháp của chúng ta trong nhiều năm, tôi muốn đâm anh ta bằng lao móc cùng với lý do của những người khởi tố. Tôi chẳng khác gì so với họ cả.”

“Điều đó hoàn toàn không đúng!” Sam nói một cách mạnh mẽ đến nỗi sự

ngạc nhiên xóa bớt một ít sự tức giận trên khuôn mặt của anh.

“Tôi khác ở chỗ nào?”

“Anh tin anh ta phạm tội cho những chuyện anh ta đã bị buộc tội khi anh gánh lấy nhiệm vụ này. Một vài công tố viên đó phải biết rằng họ đang làm lớn chuyện từ một chuyện không gì.”

Thay vì trả lời, anh lắc đầu vào một chuyện khác mà anh vừa nhớ lại : “Ngày Trumanti gọi tôi đến One Plaza và nói với tôi là ông ta muốn tôi dẫn đầu cuộc điều tra này như là một sự 'giúp đỡ cá nhân', tôi cảm thấy có cái gì đó gần như điên cuồng hay thù oán trong thái độ của ông ta đối với Valente. Ngoài những lời nguyên rủa của ông ta trong mỗi hơi thở, Trumanti cứ bảo tôi đóng đinh được Valente là di nguyện của ông ta. Tôi nghĩ lão già đó đã thực sự nhận thấy Valente phạm tội trong mọi vụ kiện, bắt đầu bằng vụ 'ngộ sát Holmes'.” Anh nhìn lên bàn làm việc của anh. “Khi tôi bảo ông ta rằng tôi sắp sửa nộp đơn xin về hưu, ông ta đã bảo tôi rằng nếu tôi đóng đinh Valente cho tội giết người cấp một, tôi sẽ được nghỉ hưu như là một đại úy.”

“Chuyện đó thì có liên quan gì đến việc anh nhận vụ án này chứ?”

“Nếu tôi có thực sự muốn làm đại úy,” anh nói với nụ cười khinh khỉnh, “tôi đã chỉ cần quản lý sự nghiệp của tôi hơi khác một chút.” Gật gù về phía bàn một lần nữa, anh nói thêm, “Khi tôi bắt đầu xem xét đóng đồ bậy bạ ở đảng kia, tôi nhận thấy rằng những công tố viên đã không kiểm soát được với một vài vụ khởi tố đó. Thậm chí tôi có thể nói họ không thể làm cho chúng dính lại. Valente không phải là con chốt chính của băng đảng Mafia với một mạng lưới thuộc hạ làm công việc bẩn thỉu để nó không thể bị theo dõi đến anh ta. Anh ta điều hành một công ty đa quốc gia hợp pháp. Với những xem xét kỹ lưỡng mà anh ta là luôn phải chịu đựng, công ty của anh ta phải rất là sạch sẽ, nếu không một vài công tố viên ở một nơi nào đó đã đóng đinh được anh ta với cái gì đó. Đa số họ từng phát hiện được một số điều bất thường trong kế toán nội bộ nhỏ như cô sẽ thấy ở bất kỳ một công ty lớn nào.”

Anh yên lặng một lát, nhìn qua bên trái của anh ở tấm bảng nơi họ ghi những chứng cứ gián tiếp mà họ đã thu thập chống lại Valente: sau đó anh lắc đầu và cười ử rử. “Tôi nghĩ rất an toàn để kết luận rằng Valente đã không giết Logan Manning, cũng không thuê ai đó để làm chuyện đó cho anh ta.”

“Chuyện gì đã làm cho anh quả quyết như thế?” Sam hỏi, cố nén nụ cười hài lòng.

“Vi, nếu Valente sẵn sàng phạm tội giết người, anh ta đã nhắm vào Trumanti lâu rồi.” Anh đứng lên sau đó, vẫn nhìn vào tấm bảng, và nói về Valente, “Bây giờ có một người đàn ông sống bằng câu nói 'không bao giờ phàn nàn, không bao giờ giải thích'. Chẳng có gì là lạ khi cô thích anh ta.”

Sam cũng đứng lên. “Bây giờ anh sẽ làm gì?”

“Trong số những thứ khác, tôi sẽ tìm ra kẻ thật sự đã giết Manning. Chúng ta sẽ bắt đầu lại mọi chuyện vào sáng mai, tìm kiếm những tình nghi và giả thuyết khác.” Đi vòng qua bàn của anh, anh nhặt lên áo khoác và nhún vai vào đó. “Lấy áo choàng của cô đi,” anh bảo cô. “tôi sẽ đưa cô về nhà.”

Anh đã chưa bao giờ đề nghị làm chuyện đó trước đây. McCord có xe, nhưng khi thời tiết không tệ Sam đi bộ về nhà, nếu không thì cô sẽ lấy tàu điện ngầm. Cô định từ chối, nhưng cô đã không làm chuyện đó. Cô tự nói với mình đó là vì anh đã có một ngày đủ khó khăn mà không cần thêm lời từ chối của cô đối với một lời đề nghị dễ thương như thế. Sự thật là anh trông rất mệt mỏi và chán chường làm cho cô nhức nhối vì anh.

*

Chương 60.

Một đám đông đang đợi ở thang máy, vì vậy McCord quay về phía chân cầu thang và Sam đi theo anh. Anh đi cách hai bước ở phía trước cô, mang lại cho cô thời gian để ngắm nhìn những sợi tóc ngắn chạm vào cổ áo ở sau gáy của anh.

Tâm trí của anh vẫn còn trên chuyện một cách vô thức đã góp phần trong việc cố treo tội ác trên một người đàn ông một cách sai lầm. “Tôi vui mừng một cách chết tiệt là tôi vì còn nghi ngờ nên đã không buộc tội Valente khi tôi chất vấn anh ta sáng nay.” anh bảo cô một cách chế nhạo. “Họ đã cố gắng nhốt anh ta trong nhiều năm, nhưng tôi sắp sửa giúp họ đâm cây kim vào trong cánh tay của anh ta cho tội ác mà anh ta đã không làm. Chuyện lạm quyền còn có thể tệ hơn được bao nhiêu nữa chứ?”

“Tôi nghĩ anh ấy thực sự là một người đàn ông rất may mắn.” Sam trả lời ở đằng sau anh.

“Cô làm thế nào mà suy ra được chuyện đó vậy?” McCord nói với vẻ chế giễu khi họ đến gần chân cầu thang ở tầng hai.

Bàn tay phải của Sam đưa về phía vai của anh, nhưng cô kéo nó lại. Cô đã cố thể cưỡng lại được sức hút của anh khi anh mạnh mẽ và chắc chắn về bản thân, nhưng cô rõ ràng là không thể kháng lại Mitchell McCord khi anh gặp phiền toái. “Vì anh sẽ không bao giờ để nó xảy ra. Anh không phải là tay sai của bất cứ người nào. Đó là điều làm cho anh rất khó tin nổi...”

Anh dừng và quay ngoắt lại đến nỗi Sam không thể dừng lại kịp hay ngăn bàn tay của cô không chạm vào tay anh trên lan can. Trái tim cô bắt đầu đánh loạn xạ khi cô nhìn thấy khuôn mặt của cô chỉ cách anh một inch, và ngón tay của cô dường như đang bốc cháy, khi nằm trên tay anh trên lan can.

Nuốt một cái, cô vùng vẫy khỏi sự mê hoặc ngán ngùi và bước ngược lên một nấc thang. Anh bước lên nấc thang cô vừa bỏ trống, mang lại cho cô cái nhìn cận cảnh của cổ họng rám nắng của anh ngay chữ V của chiếc áo hở cổ của anh. Sợ bị phát hiện bởi bất kỳ ai đi vào khu vực cầu thang làm ngực cô phập phồng, và tia nhìn của anh hạ xuống ngực cô, ghi nhận nó. Những điều anh nói, tuy nhiên, chính xác là trái ngược với bất cứ thứ gì cô đã tưởng tượng:

“Không.” anh nói trên tiếng cười gay gắt, như thể anh không thể tin nổi là anh đã bước lên nấc thang vừa rồi. “Không.” xoay người lại, anh vội đi

chuyển xuống chân cầu thang với Sam ngay ở đằng sau anh, hoàn toàn bị mất thể diện và quyết tâm không để cho nó lộ ra ngoài. Cánh cửa ngoài nhìn ra một khu vực đậu xe nhỏ, thiếu ánh sáng sau toà nhà. “Đêm thật tuyệt.” cô nói với giọng vui vẻ, bước vào không khí lạnh buốt. “Tôi thật sự muốn lấy tàu điện ngầm và dừng lại để mua sắm một ít đồ trên đường về nhà.”

Cô xoay lại với nụ cười rạng rỡ rồi cau mày khi bàn tay của anh khóa chặt trên khuỷu tay cô. “Vào xe của tôi.” anh ra lệnh.

Sam cố kéo khuỷu tay ra, nhưng không mạnh lắm – không theo cách sẽ cho thấy là cô khó chịu. Để cho một người đàn ông thấy rằng bạn khó chịu làm cho anh nhảy đến nhiều kết luận, mà không có cái nào là cái mà bạn muốn anh ta kết luận. Tuy nhiên, cười với một người đàn ông trong cùng tình huống như thế này sẽ làm cho anh ta hoàn toàn mất cảnh giác. Sam mỉm cười. “Tôi rất cảm kích lời đề nghị của anh, nhưng tôi thật sự muốn lấy tàu điện ngầm và đi mua sắm.”

“Vào xe.” anh ra lệnh, đặt bàn tay của anh ngay thắt lưng để đảm bảo cô làm chuyện đó.

Sai lầm lớn tiếp theo mà bạn có thể làm với một người đàn ông ở trong một tâm trạng chuyên chế như của McCord, Sam biết, là làm lớn vấn đề vì chuyện không đâu. Tất nhiên sẽ làm cho họ kết luận rằng “không gì” là “có gì” lớn đối với bạn.

Sam ngồi vào xe của anh, và anh đóng cửa lại phía sau cô, sau đó khóa nó với chìa khoá của anh.

Cô gằn như muốn cười khúc khích vì điều đó. “Chúng ta đều mang vũ trang, anh biết đấy.” cô bảo anh nghe khi anh ngồi vào đằng sau vô lăng.

“Một người trong chúng ta bắn giỏi hơn người kia.” anh trả lời.

Sam gửi cho anh một nụ cười suy đoán. “Ai là người đó trong chúng ta vậy?”

Anh từ từ quay lại và đặt cánh tay qua phía sau ghế, và trong một giây, cô hầu như nghĩ anh sắp choàng tay qua vai cô và kéo cô sát vào anh. Thay vào đó anh di chuyển cánh tay của anh và cho xe chạy. “Cô.” anh trả lời một cách muộn màng.

Sau khi Sam kể cho anh nghe những gì cô đã thu thập được từ Valente trong xe limo của anh ta, họ cùng nhau đi đoạn đường còn lại trong sự im lặng hoàn toàn, sự im lặng chưa bao giờ có trước đây, vì họ luôn có chuyện để nói. Sam không cảm thấy tốt về chuyện này. Anh không cư xử một cách có

thể đoán được. Tất nhiên, cô cũng đã không cư xử có thể đoán được ngay chân cầu thang đó. Cô không nên nói những thứ mà cô đã nói, cô không nên để cho giọng của cô mềm xuống, lẽ ra không nên đứng yên ở đó với tay cô chạm vào tay anh thêm vài giây.

“Cám ơn anh đã cho quá giang.” cô nói khi họ dừng lại trước toà nhà của cô. Cô nửa mong anh sẽ nhận xét về việc cô sống ở một địa chỉ khác thường cho một thanh tra NYPD tầm thường, nhưng anh đã không. Cô với lấy tay cầm của cánh cửa, và cô bất ngờ khi anh tắt máy xe. “Anh không cần phải xuống xe.” cô nói, bước xuống đường.

Anh lờ cô và bước xuống xe.

Sự lo sợ đang thay thế sự bình tĩnh hợp lý thường ngày của Sam đối với phái nam. “Anh đang làm gì vậy?” cô hỏi khi anh đi lại gần cô trên vỉa hè và bắt đầu đi cùng với cô vào toà nhà của cô.

“Đưa cô đến cửa nhà cô.”

“Anh không thể nào là đang nghiêm túc!” cô thở khi, phì cười.

“Tôi rất là nghiêm túc đấy.” anh nói một cách dứt khoát, đưa cô ngang qua người gác cửa.

Sam nhấn nút thang máy và quyết định tốt hơn hết nên xử lý trực diện vấn đề hiện nay. “Tôi hy vọng anh không khó chịu về giây phút ngớ ngẩn ở chân cầu thang.”

Anh mang lại cho cô vẻ ngoài chế ngự làm trái tim cô chùng xuống. “Chúng ta sẽ thảo luận ở trên lầu.”

Sam mang lại cho anh một nụ cười bóng gió, thích thú khác – loại dùng để làm cho anh của cô phát điên lên và làm cho một người đàn ông tự tin nhất cũng sẽ bối rối. “Anh đang – có ấn tượng là tôi sẽ mời anh vào nhà à?”

“Tôi không chỉ là có ấn tượng, tôi chắc chắn là vậy.”

Dựa vào giọng nói và thái độ của anh, Sam kết luận một chuyện duy nhất mà cô có thể kết luận: anh rõ ràng là sẽ khiển trách cô cho hành vi không phù hợp của cô. Nói với một nam đồng nghiệp – và nhất là cấp trên của bạn – rằng anh ta “không thể tin nổi” và chạm vào tay của anh ta cho thấy một phán quyết rất tệ, có lẽ gần như là một hành vi không phù hợp, theo sự giải thích của luật pháp, nhưng thật sự – chuyện này đang đi quá xa!

Sam mở khoá căn hộ của cô, đi vào bên trong, và bật chót đèn ở bên cạnh cửa. Anh đi theo cô vào trong nhưng dừng lại ở đó. Khoanh tay trên ngực của anh, anh đứng với vai của anh tựa vào cửa.

Vì lo sợ việc cô cố làm cho mình nhìn gọn gàng trong khi cô cảm thấy như địa ngục, Sam bối rối đưa tay lên và cột chặt cọng dây giữ tóc cô thành một cái búi ở trên đầu. Anh đứng ở đó, nhìn cô trong im lặng trong khi cô làm chuyện đó, sau đó anh nói, “Sẽ không có bất cứ nụ hôn vụng trộm nào ở chân cầu thang bản thiêu hoặc sờ mó nhau trong xe ô tô đậu ở một con hẻm tối tăm.”

Anh ngừng lại để cô hiểu rõ chuyện đó, và môi của Sam tách ra không thể tin là anh sẽ dám cường điệu hoá một vài khoảnh khắc ở chân cầu thang lầu và trong xe, nơi mà không có chuyện gì xảy ra cả, thành chuyện cô đã cảm dỗ anh! McCord không chỉ có cái tội to tát, nhưng cô bất ngờ nhận ra, anh còn có “phương pháp” thông minh của riêng anh để sử dụng với người phụ nữ mà anh làm việc chung – mời ăn tối, sau đó nghe nhắc đến 'cuộc cãi cọ của hai người yêu nhau', sau đó ký biệt danh của anh trên giấy nhắn tin. Và nó đã thành công! Nó thậm chí đã thành công với cô, và cô chưa bao giờ giảm đến tình trạng sùng bái người hùng một cách ủy mị trong suốt đời cô. Mọi thứ cô thích về anh trở nên mờ nhạt thành không gì khi so sánh với khám phá này.

“Chúng ta không chỉ là làm việc chung với nhau, tôi còn là cấp trên của em.” anh nhắc nhở cô một cách không cần thiết. “Vì vậy tôi muốn em hiểu rằng điều này sẽ không bao giờ có bất cứ ảnh hưởng gì với quan hệ đồng nghiệp của chúng ta hay sự nghiệp của em. Em rõ ràng rồi chứ?”

“Anh thật là tốt bụng.” Sam nói, duy trì nụ cười hoàn hảo, và khoanh tay trên ngực của cô. “Tôi hiểu. Cảm ơn anh, Trung úy.”

Mắt của anh nheo lại. “Tôi đang cố bảo đảm với em rằng em không cần phải sợ hậu quả gì từ những gì tôi sắp làm.”

Sam đang mất sự kềm chế của cô, và cô không bao giờ như thế cả! “Anh có muốn kể cho tôi nghe những gì anh sắp làm không?”

“Đó là kế hoạch của tôi.” anh nói, trông hơi thích thú bởi giọng điệu của cô.

“Vậy thì anh dự định làm chuyện gì?”

“Đầu tiên, tôi sẽ kéo dây cột tóc ra khỏi tóc em và để cho nó xõa tung ra để tôi có thể lùa những ngón tay vào đó để xem liệu nó có thực sự cảm thấy mượt như xa tanh hay như lụa. Tôi đã và đang muốn làm chuyện đó trong nhiều tuần nay.”

Cánh tay của Sam buông ra và rơi yếu ớt đến hai bên hông của cô khi cô nhìn chăm chăm vào anh.

“Sau khi tôi làm chuyện đó,” anh tiếp tục với giọng khàn đục mà cô chưa từng nghe trước đây. “tôi sẽ bắt đầu hôn em, và ở một thời điểm trước khi tôi

rời khỏi, tôi sẽ xoay em vào bức tường này...” anh nghiêng đầu của anh đến bức tường ngay bên cạnh cửa. “Rồi tôi sẽ làm mọi thứ tôi có thể làm để in dấu cơ thể của tôi trên người em.”

Máu đang bắt đầu đua qua tĩnh mạch của Sam, nhưng não của cô dường như đang bị thiếu oxy, vì cô không thể hoàn toàn kết nối phần cuối cùng này với lời nhận xét mở đầu của anh. “Tại sao?” cô buột miệng nói ra, nếp nhăn hằn trên trán cô.

Anh rõ ràng đã không hiểu phạm vi câu hỏi của cô, nhưng câu trả lời của anh làm cho cô tan chảy: “Vi ngày mai, chúng ta sẽ giả vờ là chuyện đã chưa bao giờ xảy ra, và chúng ta sẽ tiếp tục giả vờ cho đến khi vụ án Manning được kết thúc, hay một người trong chúng ta được phân công cho một công việc khác. Nếu chúng ta không đợi – nếu chúng ta để cho chuyện này bắt đầu trước đó – thì chúng ta sẽ kết thúc ngay chân cầu thang bản thiêu đó và những cái khác như thế, lén lút có vài khoảnh khắc với nhau và lo lắng đến chuyện bị người khác bắt gặp. Chuyện này sẽ không phải là một cuộc tình vụng trộm ở chân cầu thang bản thiêu, và tôi không muốn đối xử nó – hay em – như vậy.”

Sam nhìn về mặt rắn rỏi của anh, trong khi cô cố điều chỉnh đến một thực tế mới rằng Mitchell McCord đã muốn cô, và đã muốn cô ngay từ đầu, và cùng một lúc anh cũng cố gắng bảo vệ sự nghiệp của cô và đảm bảo cô về tình cảm của anh đối với cô. Lúc trước anh đã như là người hùng của cô, nhưng bây giờ mọi thứ mà cô đã tưởng tượng về anh có vẻ quá nhỏ nhoi so với con người thực của anh.

“Trong khi chúng ta đang giả vờ,” anh tiếp tục sau khi cho cô chỉ đủ thời gian để đuổi kịp lý do của anh cho đến lúc này, “em sẽ có thời gian để quyết định dù là em có muốn ở bên tôi khi vụ án này được kết thúc hay không. Nếu trong thời gian này, em quyết định câu trả lời là không, tôi sẽ biết nó, và chúng ta sẽ không thảo luận nó. Chúng ta sẽ chia tay một cách vui vẻ khi vụ án này kết thúc, và em chỉ cần tiếp tục giả vờ là những thứ tôi định làm cho em, và với em, chưa bao giờ xảy ra.” Anh ngừng lại một lần nữa để đánh giá phản ứng của cô. “Nghe như thế nào?”

Thật là giống anh – khéo léo hoạch định và tổ chức cho đến lúc cuối cùng. Không thể kiểm soát được nụ cười run rẩy trong tận đáy lòng của cô hoặc nụ cười đang lóe lên trong mắt cô, Sam thì thầm, “Nó nghe giống như... anh vậy, Mack.”

Anh từ chối câu trả lời lửng lơ không có sức thuyết phục và nâng cao lòng mày của anh, chờ câu trả lời, đôi mắt xanh của anh nhìn như xuyên thấu cô. Để trả lời, Sam vói tay lên và kéo cọng dây và kim cài ra khỏi tóc của cô, sau đó cô lắc mạnh đầu cho khối tóc màu hạt dẻ xõa tung qua vai cô.

Anh ôm khuôn mặt cô trong tay và từ từ lùa những ngón tay của anh qua bên tóc cô, xoay miệng cô lên với anh. “Sam.” anh khẽ thì thầm, như thể anh tôn sùng tên cô. Cúi đầu xuống, anh chạm môi mình vào cô. “Sam.” anh lại nói trong tiếng thì thầm như rúc nhồi.

Khi anh rời khỏi, Sam đóng cửa, và khóa nó lại, sau đó cô xoay lưng và tựa người vào cùng bức tường mà anh đã ép cô sát vào đó. Mím cười, cô từ từ trượt người trên vách tường xuống sàn nhà, sau đó cô kéo đôi chân tì vào ngực của cô và quấn cánh tay của cô quanh chúng. Để má cô nghỉ trên đầu gối, Sam nhắm mắt lại, thưởng thức những cảm xúc còn đọng lại của tay anh và miệng anh trên làn da cô, cơ thể căng cứng khêu gợi của anh chống lại người cô. Mái tóc dài của cô, lúc này được gọn gàng, bây giờ tràn qua gò má kia của cô và qua chân cô trong một khối hỗn độn, bị vò nát và chải bằng bàn tay của anh.

Cô đã đi theo Mitchell McCord xuống đúng con đường trong trí tưởng tượng của cô, cũng như cô biết là cô đang làm gì.

Và cô đã rời khỏi vách đá bước vào không khí loãng.
Ồ, nhưng cú rơi đó tuyệt làm sao!

*

Chương 61.

Quán bar King Cole Room ở St. Regis trên đường 55 theo Michael không phải là một nơi lý tưởng để có loại thảo luận mà anh đang có trong đầu với Solomon. Nó rộng, nhưng sâu, ánh đèn mờ mờ, và được đóng ván ô trong màu gỗ tối. Chạy dọc theo chiều dài của nó là một quầy rượu dài với những chiếc ghế cao, tất cả chúng đã được chiếm đóng bởi nhiều khách hàng Manhattan thường trực của quán ghé qua để uống vài ly sau giờ làm việc.

Chỉ có những chiếc ghế trống trong quán là cách vài feet từ quầy được xếp hàng song song với nhau cùng với những bàn cocktail nhỏ xíu được bố trí dọc bức tường với những chiếc ghế được nhồi nhét xung quanh. Nó không chỉ tối đen như mực ở đó, nó còn ồn ào, điều mà Michael nghĩ với nụ cười hiểu biết, thì có lẽ là tại sao Leigh đã chọn nó để có cuộc họp mặt bắt buộc với Jason. Trong ánh đèn tối tịt, cô sẽ không bị nhận ra, và Jason sẽ phải lớn tiếng để “mè nheo” cô về việc đi làm lại.

Ngay bên cạnh căn phòng đó là một “phòng khách” nhỏ kín đáo với bàn cocktail, có ánh sáng khá hơn, và chỉ có vài khách hàng. Michael chọn cái bàn để cho anh có thể nhìn thấy Leigh nếu cô sử dụng lối vào bên hông, đối diện với căn phòng và chạy dọc xuống một lối đi dài và rộng, sau đó anh gọi thức uống và nôn nóng nhìn đồng hồ.

Solomon đến trễ mười lăm phút, tỏ vẻ hối hận và tràn đầy sự nổi giận và căng thẳng vì lý do anh đã bị trì hoãn.

“Tôi không thể tạ lỗi cho đủ!” anh nói, bắt tay với Michael, và ngồi xuống. Từ khi họ chưa bao giờ gặp nhau, Michael mong anh ta sẽ bắt đầu nói về Leigh ngay, vì cô là thứ duy nhất mà họ có chung. Tuy nhiên, như Michael lập tức nhận biết, Solomon bây giờ cảm thấy anh ta còn có một thứ khác – một thứ rất quan trọng – chung với Michael.

“Tôi đến muộn vì tụi cóm!” Solomon kêu lên một cách giận dữ. “Hai thanh tra đã xuất hiện ở nhà hát – mà không có hẹn trước – tra hỏi tôi về quan hệ giữa tôi với Logan Manning. Tôi không thể tống khứ họ! Họ là đồ con hoang dai nhách, phải không?”

“Anh sẽ không nghe tôi tranh luận về điều đó.” Michael trả lời.

“Anh phải luôn đối phó với bọn người đó.” anh nhắc nhở Michael. “Anh xử lý tụi cóm như thế nào khi họ xuất hiện và bắt đầu dò hỏi công ty của anh vậy?”

“Tôi thường đút lót để họ bỏ đi.”

“Có thành công không?”

“Nếu không, thì tôi sẽ bán họ.”

Một cách muộn màng nhận ra rằng anh đã được lịch sự thông báo rằng lời bình luận của anh rất tệ, Jason ngả người trên ghế của anh và thoáng nhắm mắt lại. “Anh có thấy phiền không,” anh nói thẳng thừng, “nếu chúng ta bắt đầu lại từ đầu?”

Michael nhìn lướt qua đồng hồ của anh. “Hãy bắt đầu từ chỗ này.”

“Anh có muốn biết cảnh sát đã hỏi tôi về chuyện gì không?”

“Tôi có nên biết không?”

“Họ muốn biết Logan đã trả tôi như thế nào cho cổ phần của anh ta trong vở diễn.”

Michael quan tâm đến chuyện đó rất nhiều, vì vậy anh nâng lông mày của anh một cách dò hỏi, và nhà soạn kịch đang căng thẳng thần kinh mang lại cho anh mọi chi tiết. “Tôi đã bảo họ là Logan có hai trăm ngàn đô la tiền mặt và anh ta muốn sử dụng để thanh toán cho cổ phần của anh ta trong vở diễn, vì vậy tôi nhận nó. Chúng tôi ký hợp đồng, tôi mang lại cho anh ta biên nhận, và tôi gửi số tiền này vào tài khoản ngân hàng chính của vở kịch. Có chuyện chết tiệt lớn gì đâu chứ? Chúng tôi gửi năm hoặc sáu trăm ngàn đô la mỗi tuần từ quầy bán vé vào tài khoản đó.”

Michael xuề xoà đưa ly lên môi của anh để có vẻ ít hứng thú hơn anh cảm thấy. “Có bao nhiêu trong số tiền quầy bán vé của anh thu vào bằng tiền mặt?”

“Thường là rất nhiều.”

“Nhưng hai trăm ngàn đô la của Manning không phải là tiền thu được từ quầy bán vé. Tại sao anh lại không gửi tiền của Manning vào tài khoản tổng quát, thay vì gọi nó tiền thu được từ quầy bán vé và gửi nó vào tài khoản của quầy bán vé của anh?”

Solomon đưa tay lên. “Đó là điều mà cảnh sát đã hỏi.”

“Anh đã trả lời như thế nào?”

“Tôi nói thật với họ. Tôi không phải là nhân viên sổ sách và tôi không phải là kế toán. Logan đưa cho tôi tiền và đề nghị tôi gửi nó vào tài khoản của quầy bán vé, và tôi đã làm. Tôi bảo nhân viên kế toán là từ một cổ đông, và cô ta làm những điều chỉnh nội bộ thích hợp, bất cứ chuyện quái gì cô ta cần làm. Tôi ghét kế toán.”

Jason nhìn lên ra dấu cho cô hầu bàn và gọi thức uống. Anh rất khó khăn trong cách pha rượu máctin của anh, Michael lưu ý một cách sót ruột, vì thế chuyện đó lấy thêm hai phút nữa mà Michael không cần phải chia sẻ.

“Manning có nói cho anh biết anh ta lấy đâu ra số tiền đó không?” Michael

hỏi khi Jason kết thúc việc gọi rượu.

“Logan đã nói.” Jason giải thích, “Ai đó đã trả anh ta bằng tiền mặt và anh ta đã giữ lại số tiền này bởi vì anh ta không muốn gửi nó vào tài khoản riêng của anh ta.”

“Anh ta có nói là tại sao không?”

“Cảnh sát cũng hỏi tôi một câu hỏi tương tự như vậy.”

“Anh trả lời họ sao?”

Trước khi trả lời, Solomon ngừng lại để tìm kiếm một loại đậu đặc biệt trong cái tô trên bàn của họ. “Logan nói anh ta không muốn gửi nó vào tài khoản ngân hàng của anh ta vì anh ta phải đi đến ngân hàng hai mươi chuyến khác nhau. Anh có biết là nếu anh gửi hay rút một đồng trên mười ngàn đôla tiền mặt, ngân hàng của anh sẽ thông báo với IRS không? Ý tôi là, “ anh hỏi Michael một cách nghiêm túc, “ai mà muốn IRS bò khắp nơi trên người họ chứ?”

“Không phải tôi.” Michael nói một cách nghiêm trang.

“Họ là cơ quan mật vụ của Đức quốc xã Mỹ.”

“Tôi hoàn toàn đồng ý.”

“Trong trường hợp của tôi, tuy nhiên, “ Jason giải thích, sẵn lòng một hột đậu khác trong tô, “chúng tôi kinh doanh tiền mặt hợp pháp, vì tiền thu từ quầy bán vé của chúng tôi, cho nên IRS không để ý đến chúng tôi theo cùng cách đó.” Anh nhìn cô hầu bàn mang thức uống của anh đến bàn, và trong khi cô đợi, anh ném nó để chắc chắn là nó được “khuấy, không lắc,” và “một giọt, không phải hai giọt,” rượu vermouth trong đó. “Tốt.” anh bảo cô ta, sau đó anh uống một ngụm lớn, thư giãn trên ghế của anh, và đột ngột dường như nhớ lại là Michael đã cụ thể yêu cầu cuộc họp mặt này trước khi Leigh đến. “Bây giờ thì, “ anh nói một cách thân mật, “tôi có thể giúp gì cho anh đây, ông Valente? Hay – tôi nên gọi anh là Michael, vì Leigh nói anh thực ra là một người bạn cũ của cô ấy?”

Michael cảm thấy, một cách ngớ ngẩn, đau một cách vô lý vì Leigh đã không nói với Solomon rằng anh còn hơn một người bạn cũ. Mặt khác, anh lập luận một cách công bằng, yêu anh là một chuyện, nhưng nó sẽ khó khăn để cho cô giải thích cho bạn bè làm sao cô có thể nghĩ đến việc gắn tên mình với cái tên Valente – dù là cô có thật sự sử dụng nó hay không. Không phải Michael, cũng không phải tên của anh, sẽ là điều lợi đối với cô trong công chúng. Thực tế ngược lại thì khác. “Gọi tôi bằng bất cứ tên nào anh muốn,” Michael nói. “Không có gì anh có thể làm cho tôi cả, nhưng có một chuyện tôi có thể làm cho anh đấy.”

Nếu có một cách để thu hút sự chú ý của Solomon, Michael lưu ý, là đưa cho anh ta cái gì đó mà anh ta muốn – dù là anh ta không biết đó là gì. “Leigh nói với tôi là anh muốn cô ấy đi làm trở lại.” anh nói.

“Chúa ơi, đúng vậy!”

“Cô ấy sẽ không làm chuyện đó chừng nào mà cô ấy phải chia sẻ cùng sân khấu với Jane Sebring.”

“Leigh không có sự lựa chọn! Cô ấy là người chuyên nghiệp...”

“Cô ấy có quyền lựa chọn, và cô ấy đã làm nó.” Michael bảo anh một cách lạnh lùng. “Cô ấy cảm thấy, một cách dễ hiểu, là cô ấy sẽ biến mình – sự riêng tư của cô ấy – vào một hoạt cảnh công cộng.”

Với giọng nói không thể tha thứ của anh, Jason ngưng việc tranh cãi, và cho vài giây anh ta có vẻ cố tập trung sự suy tư vào những trái ô liu trong đáy ly của anh. “Tôi sẽ nói cho anh nghe một sự thật.” cuối cùng anh nói, ngược nhìn chăm chú vào Michael. “Jane Sebring hơi bị điên. Tôi không phải nói chơi đâu. Cô ta bị ám ảnh nặng về việc trở thành Leigh. Leigh sắp có một thứ mà Jane muốn hơn bất cứ thứ gì khác trong đời cô ta.”

“Là gì?”

“Danh tiếng sân khấu đời đời.”

“Anh nói gì?”

“Barrymores và Sebrings, trừ Jane, đã mang danh tiếng bất tử trên Broadway. Chỉ có ba nữ diễn viên từng đạt đến đỉnh cao đó – Ethel Barrymore, Marianna Sebring, và Delores Sebring. Leigh Kendall sẽ là người thứ tư, nhưng nếu cô ấy tự tổng ra mình ra khỏi nhà hát vào giai đoạn này trong sự nghiệp của cô ấy – và vì một chuyện không đâu ngoài chuyện người chồng gian lận – cô ấy sẽ đánh mất chỗ đứng của cô ấy trong những đám mây. Diễn viên thì phải diễn!” Jason nói một dữ dội, và Michael đột ngột có cảm giác anh đang nghe những lời mà Solomon đã chuẩn bị để nói với Leigh. “Họ diễn khi họ bệnh, khi cha họ đang hấp hối, khi họ say đến nỗi họ không thể nhìn thẳng, và khi họ bị khủng hoảng tinh thần trầm trọng. Khi tấm màn được kéo lên, họ lên sân khấu, và họ diễn!”

Michael định ngắt bài giảng thuyết của Solomon về sân khấu, nhưng những lời kế tiếp của nhà soạn kịch hấp dẫn anh. “Anh có biết Leigh đa tài đến mức nào không?” anh giơ tay lên mà không đợi câu trả lời. “Đừng cố trả lời vì anh không biết đâu. Không ai biết cả. Ở NYU, họ gọi cô ấy là người kỳ diệu vì họ không biết có lời gì khác để mô tả những gì cô ấy có thể làm. Nhà phê bình gọi cô ấy là 'kỳ diệu' vì họ cũng không thể giải thích nó.” Khoanh tay trên bàn, anh chồm người về phía trước và nói, “Trong đêm khai mạc vở kịch Blind Spot, trong hồi thứ hai, khi Leigh chồm người về khán giả và nói cô ấy biết một bí mật, tôi nhìn thấy toàn bộ khán giả chết tiệt đó chồm người trong ghế của họ để được nghe nó.”

Michael nhìn lên và nhìn thấy vài người đi đến tới từ hành lang về phía quầy,

và miễn cưỡng chấm dứt câu chuyện mà anh sẽ vui vẻ lắng nghe hàng giờ.
“Chúng ta hãy nói về Jane Sebring.”

Jason rùng mình và ngã phịch lại xuống ghế của anh. “Cô ta đã dờn vào phòng thay quần áo của Leigh. Một ngày sau khi mối quan hệ của Jane và Logan được đăng trên báo, cô ta bảo tôi rằng Leigh sẽ không bao giờ quay lại vở diễn, và cô ta đã bảo tôi rằng cô ta muốn phòng thay quần áo của Leigh. Tôi đã bảo cô ta tuyệt đối là không được. Ý tôi là, vì Chúa, cả hai căn phòng đều giống hệt nhau, nhưng cô ta muốn chỗ của Leigh. Theo nghĩa đen và nói một cách bóng bẩy. Cái chết của Logan hoá ra lại hoàn toàn là một điều lợi cho cô ta. Leigh không thể đi làm trở lại, và Jane có được vai chính. Tôi không biết phải làm gì.”

“Đuổi việc cô ta đi.”

“Chúa ơi, không có gì mà tôi muốn hơn, nhưng quản lý của cô ta đã phác thảo bản hợp đồng và dí nó sát cổ tôi.”

“Mua đứt bản hợp đồng của cô ta đi.”

“Tôi ước gì là tôi có thể, nhưng tôi không có tiền nằm ườn ra ở đó. Tôi đã bỏ một số lớn của lợi nhuận từ vở Blind Spot vào vở kịch kế tiếp của tôi. Nếu tôi không lo lắng về vấn đề tài chính cho vở kịch, tôi đã mua đứt Sebring rồi, tin tôi đi. Người dự bị của cô ta có thể đóng vai của Sebring, và cô ta chỉ tốn tôi có một phần số của những gì Sebring đang lãnh.”

“Anh cần bao nhiêu để tài trợ cho vở kịch kế tiếp của anh?”

Solomon nói con số.

Michael cho tay vào trong túi áo khoác của anh. Và lấy ra sổ chi phiếu.

“Anh đang nghiêm túc à?” Solomon thở ra, nhìn từ con số viết trên tám chi phiếu đến khuôn mặt của Michael.

“Bằng chứng là tôi đang nghiêm túc đang ở trong tay của anh.” Michael nói nhẹ, hát nhẹ đầu về phía tám chi phiếu. “Gởi tài liệu thích hợp đến văn phòng của tôi bằng người đưa tin vào ngày mai. Làm nó trong tên của Leigh.”

“Tên của Leigh à?”

Michael gật đầu.

“Tôi có thể uống thêm một ly nữa!” Solomon tuyên bố với nụ cười bối rối.
“Còn anh thì sao?” Không chờ câu trả lời, anh ra dấu cho cô hầu bàn để gọi một vòng khác. Khi anh nhìn lại, anh nhìn thấy người bạn đồng hành của anh đang nhìn vào cái gì đó ở bên ngoài cửa sổ.

Michael đang theo dõi Leigh leo khỏi xe limo của Farrell trong chiếc áo và áo choàng cùng màu xanh ngọc bích. Cô đang mỉm cười với O'Hara, người đang giữ cánh cửa.

Một người đàn ông leo ra khỏi tắcxi ngay ở phía sau cô. Anh ta do dự, sau đó từ từ đi theo cô xuống vỉa hè về phía lối vào bên hông. Michael không nhìn thấy, anh đang tập trung vào Leigh.

“Có chuyện gì đang diễn ra ở ngoài đó à?” Jason hỏi, quay lại.

“Vâng.” Michael nói, mỉm cười nhìn lướt qua anh ta. “Đối tác mới của anh vừa mới đến.”

Mãi mê chìm đắm trong cảm giác hồi hộp của khoảnh khắc, Michael nhìn người phụ nữ anh yêu, biết cuối cùng cô là của anh. Cô lộng lẫy và khoan thai, đến gặp anh ở St. Regis trong bộ đồ màu ngọc bích xanh.

Cô là cô gái trong chiếc quần jean với một đồng cam trên tay.

Cô là cô gái trang nghiêm, cố tặng một món quà cho một kẻ thô lỗ quá say mê cô. “Tôi muốn cảm ơn anh cho đàng hoàng... vì đã rất hào hiệp.” cô đã giải thích.

“Hào hiệp ư? Đó là những gì em đã nghĩ về tôi à?”

“Vâng, tôi nghĩ vậy.”

“Họ cho em ra khỏi cũi chơi của em khi nào vậy?”

“Tôi đã hạ quyết tâm làm. Đừng cố thay đổi nó, vì anh không thể. Đây... cái này là cho anh.”

Cô là cô gái ngây thơ mà anh đã cứu và đưa về trong khi cô quở trách anh về nhiệm vụ của một công dân. “Anh mong cảnh sát sẽ bảo vệ chúng ta như thế nào nếu công dân không chịu hợp tác chứ? Trong số những thứ khác, nhiệm vụ của mỗi công dân là...”

Cô là cô gái trẻ đi ngang qua một đám phóng viên la to, vũ trang duy nhất của cô là sự can đảm và lòng trung thành với anh, và mở cuộc tấn công trên toàn bộ lực lượng NYPD và tờ Daily News. “Nếu Cảnh sát Trưởng Trumanti, hoặc bất kỳ ai dưới ông ta, tán thành lời phỉ báng mà các người đã in hôm nay, vậy thì ông ta cũng có tội vô trách nhiệm như tờ báo của các người.”

Cô là một thiên sứ quyến rũ đã cười trong cánh tay anh tối qua trong tiệm tạp hoá, nơi hình ảnh của họ đã được đăng tải một cách ghê tởm trên trang trước của tờ Daily News. “Rốt cuộc được ở cùng nhau.” anh đã nói đùa với cô.

Michael nhìn cô đẩy cánh cửa ở lối vào và bắt đầu bước đến gần con dốc

cảm thạch dài. Mím cười với niềm vui sở hữu, anh đứng lên để đợi cô. Rốt cuộc được ở gần nhau, anh nghĩ.

Leigh cảm thấy kích thích, thiết tha, và căng thẳng một cách kỳ lạ trong việc gặp lại Michael sau đêm họ đã ở chung với nhau và những lời hứa hẹn mà họ đã làm. Nó đã xảy ra quá nhanh. Nếu người nào khác kể cho của cô nghe câu chuyện này, cô sẽ gọi người phụ nữ đó đi trị liệu lâu dài!

Cô nhìn thấy anh ngay khi cô đi vào lối vào bên hông, và cô nhìn anh đứng lên – người đàn ông cao sáu feet ba inch với một thân hình lực lưỡng, khỏe mạnh, và dịu dàng đến khó tin. Anh đang theo dõi cô băng qua căn phòng, và những lời nói âu yếm mà anh đã nói ở đêm trước bắt đầu đưa qua tâm trí của cô. “Tôi muốn cái gì đó tốt hơn nhiều cho em, hơn tôi. . . tôi tin em đã được định sẵn là đèn hiệu của tôi. . . tôi đã được định sẵn là người chăm sóc em.”

Cô nghĩ về anh sáng hôm đó, mím cười vào mắt cô khi cô lặng lẽ đồng ý kết hôn với anh. “Hôn vào tay bằng hai cái gậy đầu. Rất, rất ràng buộc.”

Và sau đó cô nhớ lại những gì dì của anh đã nói khi họ đang ăn tối: “Mỗi tuần, Michael đến Dean và Deluca để mua những trái lê của cháu. Nó đang đến trường, và nó không có tiền, vì vậy nó kéo dài mỗi xu nhưng cho cháu, thì chỉ có thứ tốt nhất thôi.”

“Michael biết cách làm cho cháu hạnh phúc, và cháu biết cách làm cho nó hạnh phúc.”

Anh chỉ đang đứng cách đó vài tấc, mắt của anh mím cười vào mắt cô, kéo cô tới phía trước. Leigh bắt đầu đi nhanh hơn, và đột ngột cô đang vội vã lao thẳng vào cánh tay của anh. Anh bắt cô trong cái ôm chặt, và cười, cô choàng cánh tay quanh cổ của anh, má của cô áp vào ngực anh. Lùi người lại, cô nhìn anh và nói một cách vui vẻ, “Chào.”

“Chào.” Michael trả lời với nụ cười đến tận mang tai.

Lờ Jason Solomon hoàn toàn, cô giữ cánh tay của cô quanh cổ anh và trêu chọc hỏi câu hỏi mà các bà vợ thường hỏi chồng: “Ngày hôm nay của anh thế nào?”

Michael suy nghĩ trước khi trả lời. Ngày của anh đã bắt đầu với chuyện làm tình và cầu hôn, sau đó anh gặp luật sư của anh, tự nguyện đi đến đồn cảnh sát, và bị thẩm vấn bởi gã trung úy khôn kiếp đáng ghét. Anh đã bị rượt theo bởi một người thanh tra khác đi theo trong xe của anh rồi đi theo anh vào tòa nhà nơi anh có hẹn với thám tử tư. Anh đã thuê điều tra viên, có họ chuyển tiếp lời đe dọa đến cho gã trung úy, vừa mới đây anh đã thu xếp để cho

người cùng đóng vai chính với Leigh bị trục xuất khỏi vở diễn và Leigh làm một đôi tác trong vở kịch kế tiếp của Solomon.

“Cũng bình thường, “ anh nói với nụ cười đến tận mang tai. “Nhưng nó đang cải tiến rất nhanh.”

“Jason,” Leigh nói mà không nhìn nhà soạn kịch đang há hốc mồm. “Anh có thể giữ bí mật không?”

Anh trông như bị chích bởi câu hỏi đó. “Không!” anh trả lời không chút do dự.

“Tốt. Tôi chỉ muốn chắc chắn là anh đã không làm lại cuộc đời. “ Hải lòng, Leigh kể cho anh nghe “bí mật” mà cô không muốn anh giữ: nhìn vào mắt Michael Valente, cô nói, “Em yêu anh.”

Ở bàn bên cạnh, người khách hàng vừa mới ngồi xuống và nhìn thấy cảnh âu yếm một cách choáng váng. Rồi giận dữ. Hấn nán lại cho đến hai người họ bắt đầu rời khỏi, sau đó hấn ném tờ hoá đơn vo nhăn nhúm trên bàn của hấn và từ từ đi theo sau họ.

O'Hara đang chờ bên lề với chiếc xe. “Đi đâu tiếp theo vậy?” anh hỏi khi anh xộc vào giao thông, cắt một tài xế limo khác, người nguyên rửa anh bằng tiếng còi của anh ta. “Các người có uống mua gì cho bữa tối không?” anh nói, nhìn Michael qua kính chiếu hậu.

Thay vì trả lời, Michael đặt cánh tay của anh quanh người Leigh, ngón tay của anh vuốt qua cổ và gò má mềm mại của cô, tia nhìn của anh cô định trên môi cô. “Em có biết anh thật sự muốn gì không?” anh thì thầm.

Leigh nhìn vào đôi mắt có cặp mí dày, màu hổ phách, và cười khúc khích. “Em sẽ cá là em có thể đoán.”

“Em đã đoán được phân nửa. Phần còn lại liên quan trực tiếp với phân nửa đầu, nhưng nó là cái là 'sự mong muốn' dài hạn hơn. Em có đoán được không?”

Leigh cân nhắc đến việc anh đã chạy đua từ một tình bằng hữu lý tưởng thuần khiết đến cuộc hôn nhân trong khoảng thời gian của mười hai tiếng đồng hồ. Sau 24 tiếng đồng hồ, nó có vẻ hiển nhiên là suy nghĩ của anh bây giờ sẽ đi về đâu. Với lòng tin tuyệt đối, cô mỉm cười và nói, “Có cháu.”

Anh ngửa đầu ra và cười khanh khách, sau đó anh nói với nụ cười như trẻ con, “Anh thích cách em nghĩ.”

*

Chương 62.

Sam nhấn nút lên một lần nữa và nhìn đồng hồ trong khi cô lo lắng đợi thang máy cũ của phân khu 18 kêu cọt két trên cuộc hành trình đến lầu một. Cô đã lấy tắcxi thay vì đi đến tàu điện ngầm vì trời đang có mưa tuyết, và taxi bị tắc nghẽn một cách vô vọng trong giao thông. Cô đã trễ năm phút, và cô ghét đi làm trễ – đặc biệt là hôm nay, khi Mack có thể nghĩ là cô đang cố lợi dụng tình huống mới của họ.

Ngoài chuyện đó, cô lẽ ra phải gặp mẹ cô và cha dượng cho một buổi tiệc rượu cocktails nhỏ để gây quỹ ở Four Seasons ngay sau giờ làm việc. Kết quả là cô đã ăn mặc trong bộ váy suede xám nhạt và áo khoác có thắt dây với đôi giày cao gót phù hợp cho dịp này. Cô định hướng đến khu vực cầu thang và chạy lên hai đợt cầu thang trong đôi giày cao gót và váy hẹp, thì thang máy cuối cùng đến.

Mack đang đứng ở bảng đen giữ một bìa kẹp hồ sơ trong tay trái của anh, viết danh sách những kẻ tình nghi mới trên bảng, khi Sam vội vã đi vào văn phòng của anh lúc 8:08.

Cuộc họp chưa được bắt đầu, và Shrader và Womack đang đứng gần ghế ở phía trước bàn của Mack, uống cà phê. Shrader thông báo tin tức Sam đã đến theo cách làm cô muốn bóp nghẹt anh. “Chúa ơi, Littleton!” anh kêu lên, “Thật sự là cô à?” anh huých khuỷu tay Womack. “Anh có bao giờ nhìn thấy cặp chân khá hơn cặp chân của Littleton chưa?” “Tôi sẽ phải nhìn thấy nhiều hơn chút nữa trước khi tôi có thể chắc chắn.” Womack nói với cái liếc mắt đều cẳng cổ tình. “Được không, Littleton?”

Sam tròn tròn mắt với anh và đi đến chiếc ghế mà cô luôn ngồi, gần với tấm bảng. Không may, Shrader đã thực sự thích thú bởi “con người mới” của cô.

“Nhân dịp gì thế?” anh yêu cầu. “Cô có cuộc hẹn nóng bỏng vào buổi trưa à?”

“Không, cho tiệc cocktails sau giờ làm việc.” Sam trả lời. Cô ghét cảm giác vụng về, và cô muốn Mack nói cái gì đó.

Anh đã làm, và trong giọng điệu lạnh lùng, xen lẫn tiếng. “Cô đã đến muộn đấy, Littleton.” anh nói, khi anh tiếp tục viết trên bảng.

“Vâng, tôi biết. Tôi xin lỗi.”

“Đừng lặp lại chuyện đó.”

Điều đó thật là không công bằng và quá đáng. Sam đã đến sớm, về muộn, và làm việc vào những ngày cuối tuần trong nhiều tuần qua. Cô cảm thấy máu nóng dồn lên má của cô, và chẳng may, Shrader không chỉ nhìn thấy điều đó, anh ta nghĩ nó hấp dẫn, và nhận xét về nó. “Không phải là cách cô ăn mặc, Littleton. Có cái gì đó rất khác về cô sáng nay. Cô... tôi không biết... mặt cô ửng hồng kia.”

Quá lúng túng và thất vọng để suy nghĩ trước, Sam trả đũa chống lại lời cảnh cáo thứ nhì của Mack về việc đến muộn. “Tôi chỉ là hơi thư giãn hôm nay hơn so với bình thường.” cô nhẹ nhàng bảo Shrader. “Đêm qua, tôi đã được xoa bóp khắp cơ thể.”

Cục phấn trên tay Mack gãy sập.

Sam ráng kèm nụ cười mãn nguyện khi cô cúi xuống để nhặt miếng phấn vỡ lăn tròn qua sàn nhà đến gần chân của cô. Ngay lúc đó, Mack quay lại và đi về phía cô. Giữ mẫu phấn trong ngón tay của cô, Sam nhìn anh từ dưới đôi mi của cô và từ từ đứng lên.

Anh chìa tay ra, vẻ mặt của anh không biểu lộ gì, nhưng cô nhìn thấy lời cảnh báo trong mắt anh, và một thứ khác giống như buộc tội. Cô thả viên phấn vào lòng bàn tay của anh – cùng lòng bàn tay đã đẩy dưới áo ngực của cô đêm qua và vuốt ve vú cô. Những ngón tay dài của anh đóng lại trên viên phấn – cùng những ngón tay đó đã. . .

Sam gạt bỏ ý nghĩ đó qua một bên và nhìn anh quay về tấm bảng. Anh đang mặc áo sơ mi đen ôm lấy bờ vai rộng và thu hẹp lại ở thắt lưng, và suy nghĩ của Sam lập tức nghĩ đến cảm giác cơ thể của anh ở dưới đầu ngón tay của cô. Anh đã rất đẹp trai.

Cô ngồi xuống lại và tán gẫu với Shrader và Womack, người đang tựa vào bàn làm việc của McCord.

Phủi bụi phấn từ tay của anh, McCord đột ngột xoay lại và nói, “Valente sẽ được loại bỏ là kẻ tình nghi trên danh sách thường xuyên.”

“Cái gì?” Womack kêu lên, đứng thẳng lên.

“Tại sao?” Shrader yêu cầu.

“Tôi không thể nói cho các người biết lý do vì nó bao gồm vài vấn đề văn phòng mà tôi cần đặc biệt xử lý sau này. Bây giờ, tôi muốn các người chấp nhận lời nói của tôi rằng tôi có đủ lý do để hoàn toàn loại bỏ anh ta ngoài danh sách tình nghi. Nếu hai người thấy có vấn đề thì nói nó ngay bây giờ.”

Shrader và Womack do dự chỉ một giây, sau đó Womack lắc đầu và Shrader

nói, “Không sao đâu. Với tôi thì được thôi, nếu nó được với anh. “ Sam đã biết họ sẽ không do dự để tin lời của McCord: họ đều có ấn tượng với anh như cô.

“Vậy thì, “ McCord nói một cách cứng rắn, “tôi muốn các người hiểu rõ là không ai ngoài căn phòng này biết được chúng ta đã loại bỏ Valente. Không ai.” anh lặp lại.

Shrader và Womack đồng gật đầu.

Anh nhìn lướt qua Sam sau đó, nhưng nó chẳng qua chỉ là thủ tục, và cô gật đầu.

“Tôi có thể chỉ hỏi một câu không?” Shrader nói. “Quyết định loại bỏ Valente ra khỏi danh sách có liên quan gì đến những gì Littleton thu thập được khi cô ấy rượt đuổi theo anh ta vào hôm qua không?”

McCord lắc đầu. “Không, nhưng cô ấy có thể nói cho các người biết sau về những gì cô ấy đã khám phá được. Ngay bây giờ, chúng ta có kẻ giết người đang thả lỏng ở bên ngoài.” Anh nhìn về phía những cái tên trên bảng đen. “Littleton đã nói ngay từ đầu rằng cô ấy nghĩ một người phụ nữ là người đã rửa những ly rượu đó – rõ ràng là trong tuyết, vì ca-bin không có dòng nước chảy – rồi cẩn thận đặt chúng trong bồn rửa chén, nơi chúng ít có khả năng bị vỡ.

“Dựa vào những cuộc tình lãng nhãng của Manning giả thuyết đó rất hợp lý. Nếu là vậy, thì túi ngủ bị mất tích có thể cho biết là ông ta đã giao hợp với một người biết đủ về ngành biện luận học của cảnh sát để biết chúng ta sẽ kiểm tra túi ngủ cho dấu tóc và tinh dịch.”

“Bất cứ ai từng xem vài chương trình Laws & Order (một chương trình TV chuyên chiếu về cách điều tra và phá án của cảnh sát) đều biết cả.” Shrader chỉ ra.

“Chính xác. Và từ bất kỳ bộ phim hay chương trình ti vi tương tự, kẻ giết người cũng sẽ biết là chúng ta sẽ kiểm tra bột thạch dư trên tay Manning, vì thế cô ta – hoặc anh ta – đã bắn một trong những phát súng với bàn tay của Manning quần quanh tay cầm của khẩu súng.”

Ngừng lại, McCord nghiêng đầu đến danh sách trên bảng. “Chúng ta hãy bắt đầu với những người phụ nữ mà chúng ta biết, những người mà Manning tiếp xúc qua vợ của ông ta, vì ông ta thích làm tình với bạn bè và người quen của bà ta. Các người đã kiểm tra chứng cứ ngoại phạm của họ nhưng không kỹ càng như chúng ta sẽ làm nếu chúng ta đã không rất chắc chắn rằng Valente là người mà chúng ta muốn.”

Shrader và Womack ngồi vào ghế họ luôn ngồi, và Sam ngồi hơi sát vào ghế của cô để họ có thể nhìn qua cô và nhìn thấy tấm bảng. Thông thường những

cuộc họp như thế này trong văn phòng của Mack rất dữ dội và đi với tốc độ nhanh, nhưng việc loại bỏ Valente như một kẻ tình nghi làm cho mọi người mất phương hướng và không được tập trung, và không khí trong phòng trở nên rời rạc thấy rõ. Không những họ bây giờ không có nghi phạm, họ còn phải chịu chấp nhận thực tế bất ngờ của việc đã dồn hết công sức và thời gian vào một “chuyện chắc chắn” mà không còn chắc chắn nữa.

“Thế còn Leigh Manning thì sao?” cuối cùng Shrader nói. “Tên bà ta không có trên bảng.”

Lần đầu tiên, tia nhìn của McCord chuyển đến Sam, nhưng nụ cười co giật ở góc miệng của anh là một trong những nụ cười bàng quan thích thú. “Tôi nghĩ Littleton đã đúng ngay từ đầu về sự vô tội của Leigh Manning. Tôi muốn nói chuyện với bà Manning hôm nay, nhưng dựa trên những gì Littleton đã thu thập được từ Valente trong xe limo hôm qua, nó rất là hợp lý để tin rằng bà Manning không hình dung được người bạn cũ 'Falco Nipote' của bà ta thật ra là Michael Valente cho đến sau khi chồng bà ta chết.”

“Tôi nhận thấy chuyện đó rất khó tin.” Womack nói thẳng thừng.

Thay vì một cách không kiên nhẫn bảo Womack tin lời của anh, McCord đảo ngược quyết định ban đầu của anh và yêu cầu Sam kể cho họ nghe những gì cô đã biết được từ Valente vào hôm qua. Sam khâm phục anh cho chuyện đó. Mack không chỉ là một người trưởng nhóm phi thường, anh là một thành viên dốc hết toàn lực của nhóm, người hiểu rõ khi nào đồng đội của anh không thể tiến tới mà không có thêm nền tảng.

“Chuyện đó bây giờ thì dễ hiểu hơn.” Shrader nói khi Sam kết thúc câu chuyện về lá thư mà họ đã tịch thu. “Ý tôi là, tại sao một người đàn ông lại ký tên là 'cháu trai' và 'Falco' trên lá thư đã in sẵn tên của anh trên giấy chứ?”

“Nó cũng giải thích được là tại sao chúng ta không thể kết nối anh ta với Leigh Manning trước vụ án mạng, dù chúng ta đã thử bao nhiêu lần đi nữa.” McCord nói. “Họ đã không có kết nối. Nếu các người có bất cứ nghi ngờ gì về việc tại sao bà ta đã không nhận ra anh ta ở bữa tiệc, hãy nhìn vào tấm hình của anh ta khi anh ta bị bắt cho tội ngộ sát. Anh ta đã để râu đen. Quý quái, tôi cũng đã không nhận ra anh ta.”

Sam nghĩ về giọng nói của Valente trong xe limo, giọng nam trung trầm ấm của anh và McCord nhận thấy cái cau mày của cô. “Cô không đồng ý à?” anh hỏi cô một cách hoài nghi.

“Không.” Sam nói dứt khoát khi cô đưa tay ra sau gáy để siết chặt chiếc kẹp bạc trên tóc. “Tôi đã nhìn thấy tấm ảnh cũ trong tập tin của Valente. Chỉ có một thứ duy nhất mà Leigh Manning mới có thể nhận ra khi bà ta gặp anh ta ở bữa tiệc là giọng nói của anh ta. Valente có giọng nói thật tuyệt vời. Nó rất

sâu và rất trầm...”

Womack vỗ mạnh đầu gối của anh. “Tôi biết ngay mà! Tôi đã bảo các người – là Littleton cảm Valente. Nào, thú nhận đi – cuộc hẹn nóng bỏng tối nay của cô là với Valente phải không? Chúng tôi sẽ không nói với một ai khác.” anh nói dối. “Cô có thể tin chúng tôi.” anh lại nói dối, không nhìn thấy quai hàm đang sít lại của McCord.

Sam đang mất hết kiên nhẫn. Cô nhìn Womack trong vẻ kinh tởm hoang mang và nói, “Người ‘hẹn với tôi’ là với cha dượng và mẹ tôi! Bây giờ, dừng lại có được chưa?”

“Cha dượng cô làm nghề gì vậy?” Shrader đột ngột hỏi.

Không nhận biết là tia nhìn của McCord dịu xuống khi cô đề cập đến lai lịch “người hẹn” của cô, Sam với lấy tập vở nằm trên bàn làm việc của McCord và lấy bút chì ra khỏi túi xách của cô. “Ông ấy làm việc cho chính phủ và sống nhờ vào những người đóng thuế như chúng ta.”

“Chúng ta có thể quay lại công việc được chưa?” McCord nói, nhưng anh có vẻ ít cộc cằn hơn lúc nãy, và vài giây sau, một cách muộn màng Sam nhận ra rằng anh đã có thể cho là cô ăn mặc đẹp để gặp với một người đàn ông khác. Mack là thanh tra, người có bản năng tìm kiếm cho những điều tinh vi khác cho mọi chuyện mà người khác làm – mà có thể có nghĩa là anh đã tự hỏi liệu cô đã ăn mặc đẹp và đề cập buổi tiệc cocktails chỉ để trêu chọc anh, làm cho anh mất thăng bằng, và làm cho cuộc chờ đợi càng khó khăn hơn.

Xua đuôi suy nghĩ đó qua một bên, cô nhìn lên tấm bảng khi McCord chỉ đến cái tên đầu tiên ở trên đó và nói, “Còn Jane Sebring, nữ diễn viên cùng đóng vai chính, thì sao? Cô ta đã nói là cô ta về nhà và đi ngủ, sau đó cô thức dậy, và xem phim trên truyền hình. Các người có kiểm tra kỹ càng chứng cứ ngoại phạm của cô ta không?” anh hỏi Shrader và Womack.

“Người gác cổng của cô ta đã xác nhận rằng cô quay lại toà nhà vào lúc xế chiều, sau suất diễn chiều.” Womack nói. “Hãng xe dịch vụ của cô ta đã xác nhận là đã đưa cô ta từ nhà hát đến căn hộ của cô ta vào lúc đó. Tuy nhiên, điều đó không nói lên rằng cô ta đã không lén ra ngoài bằng cửa sau, thuê xe hoặc cái gì đó, và tự mình lái lên núi.”

“Bắt đầu kiểm tra những công ty cho thuê xe, cũng như kiểm tra biên nhận thẻ tín dụng của cô ta và LUDS (danh sách các cuộc gọi điện thoại đến và đi) của cô ta.”

Shrader gật đầu. “Tôi cũng sẽ kiểm tra những dịch vụ xe khác...”

Womack cười ha hả. “Cái gì – làm như là cô ta mượn tài xế lái xe đưa cô ta vào núi, và chờ cô ta, trong khi cô ta xuống cabin và bắn nát óc Manning hả?”

Shrader thực sự ửng hồng mặt. Khuôn mặt bụ và hung dữ có cách diễn đạt hồ thẹn, và anh nhìn chăm chăm vào lòng anh, lắc đầu một cách không thể tin. “Tôi nhận biết trước khi tôi kết thúc câu nói rằng điều đó là không thể xảy ra.”

“Chúng ta hãy tiếp tục.” McCord nói, nhưng nụ cười đang co giật trên môi anh ở sai lầm hiếm có của Shrader cho một logic tệ. “Còn Trish Lefkhwitz, người phát ngôn thì sao?”

“Chúng có ngoại phạm của cô ta rất vững chắc.” Womack nói.

“Quá tệ, “ McCord nói bằng giọng chua chát, gạch một đường thẳng qua tên của cô ta. “Trish có can đảm để bắn vào đầu một người đàn ông và sau đó nhớ dọn sạch chén đĩa trong nhà bếp.”

“Anh nói từ kiến thức cá nhân hả, trung úy?” Shrader hỏi.

Sam vui mừng là anh đã hỏi câu hỏi đó, nhưng cô giữ vẻ mặt của cô bình thản một cách hoàn hảo khi cô chờ McCord trả lời. Câu trả lời của anh là một nụ cười ngắn và lời từ chối hùng hồn. “Không.”

Sam tin anh. Cô chỉ ước gì là cô đã không nói lời mỉa mai khêu gợi về chuyện đã được xoa bóp đêm qua. Cô không chỉ là người mới trong chuyện tình yêu, cô hoàn toàn không chuẩn bị trước để xử lý kinh nghiệm có sức ảnh hưởng vô cùng mạnh mẽ với một người mà cô làm việc chung và làm cho anh ta.

Cô đã làm một thoả thuận với Mack về cách họ sẽ làm cho đến khi vụ án Manning kết thúc, và cô đã vi phạm nó trong vòng vài phút sau khi đi vào văn phòng của anh. Và chuyện càng tệ hại hơn là cô đã được thực sự cảm động bởi những lý do của anh cho việc muốn có thoả thuận đó. Không may, cô không nghĩ Mack sẽ để cho cô thoát khỏi chuyện đó mà không bình luận, điều đó khiến cô có mọi ý định đi thẳng ra khỏi văn phòng của anh ngay khi cuộc họp này kết thúc.

“Còn Sybil Haywood, nhà chiêm tinh, thì sao?” Mack hỏi. “Cô ta đủ hấp dẫn để làm cho Manning có hứng thú.”

“Đúng là một kẻ gàn dở!” Shrader nói, vỗ tay lên đầu gối của anh để nhấn mạnh. “Trước khi cô ta chịu nói chuyện với tôi khi tôi đến đó, tôi phải mang lại cho cô ta 'dữ liệu ngày sinh' của tôi, sau đó cô chạy một vài chương trình trên máy tính về hành tinh của tôi hay thứ chết tiệt gì đó. Cô ta gọi nó là 'biểu đồ chiêm tinh' của tôi.”

“Thế chuyện đó thì sao?” McCord hỏi, nói về chứng cứ ngoại phạm của cô ta.

Shrader hiểu lầm và nghĩ anh đang hỏi thăm về biểu đồ chiêm tinh. “Cô ta đã nói có một phụ nữ trẻ, người đó rất gần với tôi, nhưng không phải là thành viên trong gia đình, đang gặp mỗi nguy hiểm trầm trọng, nhưng không thể cứu vãn được. Cô ta nói tôi nên nhớ rằng cuộc sống này chỉ là một điểm dừng chân cho nơi kế tiếp, và chúng tôi sẽ được ở chung với nhau lại.”

“Cô ta có chứng cứ ngoại phạm và nó có vững chắc không?” McCord hỏi với vẻ chế giễu.

“Có, cho cả hai câu hỏi. Tôi vừa nhớ lại một chuyện mà Haywood đã kể cho tôi nghe, “ Shrader thêm vào khi McCord xoay lại để gạch một đường qua tên của Haywood. “Mà tôi đã bỏ qua trước đây, nhưng cô ta nói rằng vào đêm tiệc, Leigh Manning tuyên dụng cô ta để tiêu khiển Valente. Cô ta đã nói là bà Manning thấy bực bội vì anh ta đã được mời – các người biết đó, vì danh tiếng như nhục của anh ta.”

McCord gật đầu. “Chứng minh thêm rằng Leigh Manning đã thật sự không biết Valente vào đêm đó.” Anh nhìn lướt qua cái tên kế tiếp trên bảng đen.

“Thế còn Theta berenson thì sao? Cô ta là họa sĩ.”

“Cô ta có chứng cứ ngoại phạm và nó đã được kiểm chứng.” Shrader nói.

“Dù sao chẳng nữa, Manning cũng sẽ không đặt gậy khúc côn cầu trên người cô ta, đừng nói chi đến việc sờ tay vào. Nếu bị xấu xí là một tội ác, họ đã sẵn lòng người phụ nữ đó bằng chổi sẵn và trục thẳng rồi.”

“Shrader, “ McCord nói với nụ cười miễn cưỡng, xoay lại để gạch bỏ tên của cô ta, “tôi ghét làm người đầu tiên nói cho anh biết chuyện này, nhưng bản thân anh cũng không phải là một vũ công chippendales.”

Sam nhìn tập vở của cô ấy để che giấu nụ cười. Cô nhìn lên khi McCord khoanh tay trước ngực và quay lại về phía bảng đen, nhìn những cái tên còn lại trên đó.

“Thế còn Claire Straight thì sao?” anh hỏi.

“Cô ta có chứng cứ ngoại phạm vững chắc.” Womack nói. “Và cô ta thù ghét đàn ông. Chồng cô ta đã ruồng rẫy cô ta cho một cô gái trẻ dễ thương, bằng phân nửa tuổi của anh ta, và người phụ nữ đó bị ám ảnh. Nếu anh hỏi tôi, cô ta đang trở thành người đồng tính luyến ái trên cuộc ly hôn này.”

“Có thể xảy ra à?” Shrader hỏi, nhìn Sam để có câu trả lời. “Cô có nghĩ một người phụ nữ bình thường trước đây có thể trở thành đồng tính luyến ái vì một người chồng bất trung với cô ta không?”

Không biết McCord đã nhìn qua vai của anh, Sam chồm người về phía trước, mỉm cười với Shrader, và nói, “Vâng, chắc chắn rồi. Chuyện đó đã xảy ra với tôi.”

Cô ngả người ra, đột ngột quay đầu lại, và bắt gặp McCord đang nhìn cô.

Anh có vẻ ngoài của nụ cười đau đớn trên khuôn mặt của anh, sau đó anh hơi lắc đầu và quay về phía bảng đen. Sam cũng là thanh tra, cô nhận thấy cái lắc đầu nhẹ kỳ quặc của anh, và cô nhận biết nó. Đó cũng là chuyện mà cô đã làm vài khoảnh khắc trước đây, cố gắng tập trung vào công việc trước mắt thay vì là vào anh.

“Erin Gillroy, thư ký của Manning.” Mack nói, gõ viên phấn kẻ bên cái tên đó.

“Đã không hỏi cô ta cho chúng có ngoại phạm, “ Womack thừa nhận. “Cô sao, Littleton?”

“Không. Tuy nhiên tôi đã nên hỏi. Lúc đó, tôi đã không nghĩ cô ta là một ứng cử viên. Tôi vẫn không nghĩ vậy, nhưng anh không bao giờ biết được.”

“Giải quyết chuyện đó ngay Womack.” McCord nói, sau đó anh chỉ đến một cái tên mới vào bảng đen. “Được, đây là cái tên cuối cùng trên danh sách hôm nay: Sheila Winters.”

“Bác sĩ tâm lý à?” Shrader nhăn mũi. “Jeez, anh có thể tưởng tượng chuyện làm tình với bác sĩ tâm lý trong khi cô ta phân tích ý nghĩa cơ bản của mỗi tiếng rên của anh không?”

“Chúng ta có thể không có những lời bàn luận khêu gợi và liên quan đến tình dục không.” Mack nói một cách bực bội. “Chuyện quái gì đang xảy ra ở đây sáng nay vậy?”

Shrader và Womack trao đổi vẻ ngoài giật mình. McCord cũng đã bình luận về Trish Lefkhwitz. Việc thực thi pháp luật là một lĩnh vực khó khăn, do đàn ông làm chủ, và không có gì cấm kỵ giữa “các chàng trai”. Chùng nào mà họ không nhắm vào Sam, họ gần như là được tự do nói thậm chí theo dưới quy định của ban.

“Littleton và tôi đã phỏng vấn bác sĩ Winters, “ Mack tiếp tục, “nhưng không như là một người tình nghi, vì vậy chúng tôi đã không hỏi cho chúng có ngoại phạm. Cô ta tóc vàng và hấp dẫn, và Manning thích những cô gái tóc vàng hấp dẫn. Cô ta rất khó khăn, theo ý kiến của tôi, nhưng chúng tôi sẽ đến thăm viếng cô ta một lần nữa. Chuyện đó đưa chúng ta đến ba người đàn ông trên danh sách.” anh kết luận. “Đầu tiên là George Sokhôngloff, kiến trúc sư. Littleton đã kiểm tra chúng có ngoại phạm của anh ta, và nó đáng tin cậy nhưng không phải cái mà chúng có thể chứng minh hoàn toàn.”

“Động cơ là gì?” Womack chất vấn.

McCord yên lặng, suy nghĩ. “Chúng ta sẽ phải kiểm tra những gì anh ta nói, nhưng nếu anh ta đang nói sự thật, anh ta là năng tài thực sự đứng ở sau vài dự án thành công của Manning. Manning đã hứa với anh ta là sẽ ghi điểm và giao trọng trách quan trọng cho dự án Crescent Plaza. Có lẽ Manning đã nói

với anh ta là ông ta sẽ không giữ những lời hứa đó.”

Chỉ đến hai cái tên cuối cùng, Mack nói, “Mang chúng tôi đến Jason Solomon, và bạn trai của anh ta, Eric Ingram.”

“Họ là chúng có ngoại phạm của nhau.” Womack nói, sau đó một cách muộn màng anh thuật lại chi tiết những gì họ biết được về hai trăm ngàn tiền mặt mà Manning đã dùng để mua cổ phần trong vở kịch của Solomon.

“Chúng ta hãy tiếp tục đào ở đó.” Mack nói. “Tôi nghĩ con đường dẫn đến kẻ giết người của chúng ta có lẽ sẽ được lát với tiền giấy. Chúng ta cần tìm hiểu Manning đã nhúng tay vào nơi chết tiệt nào để có đủ tiền bất hợp pháp để không chỉ chi xài cho chi phí hoạt động văn phòng và cuộc sống của anh ta, nhưng còn mua xe hơi cho mình, và cổ phần trong vở kịch Broadway, chỉ nêu vài món mà chúng ta biết. Dựa theo cách ông ta xài tiền, ông ta dường như đang rất tự tin rằng sẽ còn có nhiều tiền được rót vào.”

Womack nhấp một ngụm cà phê lạnh ngắt của anh, sau đó để cái tách vào chỗ cũ ở trên bàn. “Có lẽ ông ta đang bán ma túy chằng?”

Mack nhún vai. “Bất cứ thứ gì cũng có thể cả, nhưng tôi không thấy ông ta liêu mình và chạm tay vào bất cứ thứ gì nguy hiểm. Tôi sẽ liên tưởng ông ta đến cái gì đó hơi lén lút một chút.”

“Ăn trộm? Chứa chấp đồ ăn cắp?” Womack dự kiến. Mack lắc đầu. “Cùng câu trả lời như thuốc phiện.”

“Hãm dọa tổng tiền?” Shrader đề nghị. “Bòn rút?”

“Đó chắc chắn sẽ là cá cược của tôi, nhưng tôi sẽ có người chuyên mô tả sơ lược nghi phạm của chúng ta nhìn ông ta và để xem họ sẽ nói gì. Leigh Manning có lẽ có câu trả lời, liệu bà ta có biết nó hay không.” anh kết thúc, rời khỏi tấm bảng. “Tôi muốn chất vấn bà ta hôm nay, nhưng tôi sẽ cố lịch sự và làm chuyện đó với sự chấp thuận của Valente. Đó là tất cả những gì cho sáng nay.” anh nói.

Sam đã chờ đợi những lời đó. Chộp lấy túi xách nằm trên sàn nhà, cô đứng lên và đẩy ghế của cô trở lại đúng chỗ.

“Chúng ta hãy bắt đầu với những đầu mối mà chúng tôi có...” McCord nói thêm, và Sam đi ra phía cửa, giữ Womack và Shrader giữa McCord và cô, hy vọng rằng họ sẽ ngăn chặn tầm nhìn của anh. Cô gần như ra được đến ngưỡng cửa khi mệnh lệnh cứng rắn của McCord làm cô chùn bước: “Thanh tra Littleton. Tôi muốn có vài lời với cô.”

*

Chương 63.

Sam chửi thề và xoay lại, bước qua một bên để cho Shrader và Womack đi qua. Với túi xách trên cánh tay phải và tập võ tì vào ngực, Sam miễn cưỡng đi đến gần người đàn ông đã ngồi vào phía sau bàn của anh và đang nhìn cô trong sự im lặng dò hỏi.

“Tại sao?” anh yêu cầu thẳng thừng.

Vài phản ứng hiện qua trong đầu Sam, tất cả đều là những chiến thuật đánh lạc hướng xuất sắc và những phương pháp rất có hiệu quả để thu hồi sức mạnh của một người đàn ông có nó, và có ý định chứng minh nó. Cô quyết định loại bỏ tất cả chúng và chọn tính trung thực. “Anh đang nói về nhận xét về việc được ‘xoa bóp’ hả?”

Anh lặng lẽ gật đầu.

“Tôi ước gì là tôi có thể nói cho anh biết là tại sao,” cô thừa nhận, “nhưng tôi không chắc lắm. Tôi hơi bị mất thăng bằng. Có lẽ anh đã từng ở trong tình huống như của chúng ta trước đây, nhưng nó hơi mới mẻ đối với tôi.”

“Lời nhận xét của cô về việc xoa bóp có liên quan gì đến việc tôi gây khó dễ cô hai lần cho việc đi làm muộn vài phút không?”

Cô nghĩ về nó, và gật đầu. “Có. Tôi xin lỗi. Tôi sẽ không phản ứng như thế nữa.”

Cô nhìn thấy ngay sau đó – vẻ ấm áp thích thú trong mắt anh. “Tôi cũng sẽ không.” anh hứa.

Âm thầm suy nghĩ, Sam cân nhắc đến câu trả lời khó hiểu và cách diễn đạt thích thú của anh. “Có thể nào là,” cô nói, “anh đã làm điều đó vì anh nghĩ tôi ăn mặc đẹp cho một cuộc hẹn hò không?”

Anh mang lại cho cô vẻ ngoài hoài nghi – như thể câu hỏi của cô rất nực cười. “Dĩ nhiên rồi.”

Sam ráng kèm chế nụ cười và cố tập trung nhìn vào mắt anh, sau đó cô quay lưng bỏ đi.

Đằng sau lưng cô, Mack nhặt lên bút chì và nói, “Tôi còn chưa rút việc theo dõi Valente. Khi tôi biết anh ta có ở văn phòng của anh ta, tôi muốn đi gặp anh ta. Tôi muốn thuyết phục anh ta để cho Leigh Manning nói chuyện với chúng ta – một cách công khai, không có luật sư cản trở mọi câu hỏi mà tôi

hỏi bà ta. Nếu tôi cần làm, tôi sẽ bảo bà ta đến đây để chất vấn, nhưng tôi muốn làm chuyện này theo cách văn minh hơn. Cô là hy vọng tốt nhất của tôi để gặp được Valente.”

“Đừng hy vọng nhiều vào tôi.” Sam nói. “Tôi đã chọc tức anh ấy ngay khoảnh khắc tôi hỏi liệu anh ấy có ở đó vào đêm chúng ta báo với bà Manning rằng chồng bà ta đã chết. Anh ấy biết chúng ta đã biết chuyện đó, vì vậy khi tôi hỏi anh ấy câu hỏi đó, anh ấy đã hạ cấp tôi thành một cảnh sát quanh co, thâm hiểm khác.”

“Chỉ là hơi tò mò một chút, tại sao cô lại hỏi anh ta câu đó vậy?” Mack hỏi, vẽ nguệch ngoạc trên tập vở vàng.

“Tôi muốn xem liệu anh ấy có nói dối hay không.”

Ngả người trên ghế, Mack nhìn chăm chăm qua phòng. “Sẽ có lợi cho anh ta nếu anh ta để cho chúng ta nói chuyện với Leigh Manning. Nếu tôi có thể gặp được anh ta, tôi nghĩ là tôi có thể thuyết phục được anh ta. Nếu tôi đòi anh ta đến đây, anh ta sẽ đi cùng với luật sư và chúng ta sẽ có thính giả nghe lén. Những gì tôi cần nói với anh ta tôi không thể nói ở trước mặt bất cứ một người nào khác.”

Sam chuyển tập vở của cô qua tay phải và ôm nó sát vào túi xách của cô. “Để thuyết phục được anh ấy gặp anh – đặc biệt là không có sự hiện diện của luật sư – anh sẽ cần thuyết phục anh ấy rằng anh đã thay đổi ý kiến sau ngày hôm qua, và nó là cuối cùng và chắc chắn.”

Môi của McCord uốn lên trong nụ cười mỉa mai. “Hôm qua anh ta đã gửi tôi một lời cảnh báo thông qua một người bạn của tôi ở Interquest. Bạn tôi nói ông Valente 'nghiêm túc đến chết người'.”

Sam tròn tròn mắt. “Thật tuyệt.” Mắt cô đột ngột sáng bừng lên. “Tôi biết cách có thể làm được, nhưng anh sẽ không thích nó.”

“Nói nghe thử.”

“Trả lại cho anh ấy thứ tốt nhất là bằng chứng buộc tội duy nhất mà chúng ta có trên người anh ấy. Trả lại lá thư cho anh ấy.”

“Cô nói đúng, tôi không thích nó. Nó vi phạm thủ tục thu thập bằng chứng.”

Nghiêng nhẹ đầu qua một bên, Sam nói, “Đó là vị trí của anh. Vị trí của anh ấy sẽ là vì tôi đã tịch thu một thứ không thuộc về chúng ta, và chúng ta đang giữ hy vọng treo một cáo buộc hình sự khác trên người anh ấy và hoặc là trên Leigh Manning. Anh ấy biết là lá thư đó rất quý báu đối với chúng ta nếu chúng ta muốn tiếp tục quấy nhiễu hai người họ. Anh ấy cũng biết tất cả về 'thủ tục thu thập bằng chứng' của chúng ta, vì anh ấy chắc chắn phải chờ một thời gian trước khi chúng ta trả nó lại cho anh ấy. Trả lại lá thư cho anh ấy, “ Sam nói, “và sẽ chứng tỏ là chúng ta vô cùng nghiêm túc với anh ấy.”

Trong chốc lát, Mack do dự, sau đó anh gật đầu hàng. “Được rồi, nhưng sao lại nửa tá và chúng thực chúng. Sau đó gọi cho Thượng nghị sĩ, “ anh nói thêm,

“và nói với ông ấy rằng cô có thể đến muộn cho bữa tiệc cocktails.”

Anh biết! Sam nhận biết. Nhưng rồi, dĩ nhiên, anh sẽ biến nó thành trung điểm để điều tra cô một cách kỹ càng trước khi để cho cô vào nhóm. Mack vô cùng kỹ càng về mọi chuyện anh làm. Bao gồm chuyện hôn nhau. “Rất tốt, Trung úy,” cô nói đùa. “Tôi sẽ làm chuyện đó.”

Đằng sau lưng cô, anh lại nói, giọng nói của anh trang trọng và khàn đục. “Sam này...”

Cô quay lại. “Gì cơ?”

“Em rất xinh đẹp.”

Tim của Sam đóng sầm vào lồng ngực của cô. “Không phải buồn cười lắm sao...” cô nói trong tiếng cười nhỏ không kịp thở. “Em đang nghĩ cùng thứ về anh.”

McCord nhìn cô rời khỏi, sau đó anh với lấy điện thoại và nhận thấy những dòng chữ nghịch ngoạc của anh trên tập vở vàng. Trang giấy chứa duy nhất một chữ, viết vài lần trong nhiều kiểu khác nhau. *Của tôi.*

*

Chương 64.

Lúc ba giờ, xe cảnh sát theo dõi Michael Valente báo cáo là anh đã quay lại trụ sở chính của công ty trên Đường Sixth, giữa Manhattan.

Lúc ba giờ ba mươi lăm, McCord và Sam mở cánh cửa cao lớn ghi “Công ty Alliance–Crossing, văn phòng điều hành.” ở tầng bốn mươi tám.

Bàn giấy của nhân viên tiếp tân được làm bằng kính dày và đặt ngay trung tâm một khu vực trải thảm rộng mênh mông, được bao quanh bởi những nhóm ghế được sắp xếp đúng khoảng cách kín đáo với nhau. Những tác phẩm điêu khắc thủy tinh xinh xắn, vài tác phẩm rất lớn và cầu kỳ, toả sáng dưới ánh đèn rải rác khắp phòng.

Vài cánh cửa văn phòng, tất cả chúng đều được đóng vào lúc này, nhìn ra khu vực tiếp tân. Hai người đàn ông và một phụ nữ đang ngồi gần một trong những văn phòng đó, nói chuyện nhỏ nhẹ, một người đàn ông khác đang nhìn lướt qua cuốn tạp chí ở gần cửa sổ, cặp hồ sơ của ông ta đang ở trên sàn nhà gần chân ông ta.

McCord đưa danh thiếp cho nhân viên tiếp tân và yêu cầu được gặp ông Valente. Như là một luật lệ, khi được giới thiệu một “danh thiếp” từ thanh tra NYPD, một người lao động trí óc đáp lại một cách báo động, hiếu kỳ, bị sốc, hoặc đôi khi khó chịu. Họ không đáp lại với vẻ coi thường. Nhân viên tiếp tân tại trụ sở chính của Valente là một ngoại lệ nổi bật. Một cô gái trẻ hấp dẫn trong những năm đầu của tuổi ba mươi, cô nhìn danh thiếp của McCord, rồi đến McCord, và tròn tròn mắt một cách ghê tởm trước khi cô đứng dậy và biến mất xuống một hành lang dài.

“Tôi không nghĩ là cô ấy có ấn tượng.” Sam nói đùa.

“Tôi đã nhận thấy.” McCord nói, sau đó anh hạ thấp giọng của anh hầu như thành tiếng thì thầm. “Nếu chúng ta đến gặp Valente, anh ta sẽ cố thâu lại cuộc họp để tự bảo vệ mình, trong trường hợp đây là một cái bẫy. Anh ta là người có đầy kinh nghiệm với các trò chơi của cảnh sát. Đừng nói bất cứ thứ gì đáng kể trước khi tôi thuyết phục được anh ta không thu âm nó. Nếu anh ta không tin những gì tôi kể cho anh ta nghe, hoặc nếu anh ta chọn lựa cách trả thù, để phòng hờ tôi không muốn anh ta có cuộn băng để đưa cho luật sư của anh ta.”

Nhân viên tiếp tân trở về lúc đó, theo sau là một người phụ nữ trung niên ăn mặc không chê vào đâu được trong bộ đồ len màu hồng nhạt. Bà ta có mái tóc đen ngắn và dáng vẻ như một nữ hoàng – hoặc một bà hiệu trưởng. Giọng của bà rất thực tế. “Tôi là bà Evanston, phụ tá của ông Valente.” bà nói rõ từng chữ. “Xin vui lòng đi theo tôi.”

McCord và Sam đi theo bà xuống một hành lang dài, qua một ngưỡng cửa, sau đó xuống một hành lang khác đến một cánh cửa không đề tên ở cuối hành lang. Khi bà đẩy cánh cửa mở ra và bước qua một bên nhường đường cho họ, bà đưa cho McCord một nụ cười ngắn, thực tế và nói rất chuẩn mực, “Ông Valente đề nghị các người hãy tự biến.”

Cánh cửa mở ra đối diện với dãy thang máy chính.

“Tôi đã biết là chuyện này đang diễn ra quá tốt mà.” McCord nói vắn tắt khi họ lại đi xuống hành lang phía cánh cửa chính vào dãy văn phòng điều hành của Alliance–Crossing. “Lần này cô thử đi.”

“Tôi sẽ phải trả lại cho anh ấy lá thư của anh ấy viết cho bà Manning, không thôi thì chúng ta chỉ phí thì giờ thôi.”

McCord do dự, sau đó gật đầu.

Nhân viên tiếp tân trừng mắt khi họ lại đến gần bàn của cô, nhưng Sam mỉm cười với cô ta. Từ trong túi xách, cô lấy ra cây bút và lá thư của Valente, vẫn còn trong phong bì bằng chứng của NYPD. Trên phong bì bằng chứng cô viết, “Kèm theo là vé vào cửa của chúng tôi. Nó là của anh cho dù anh có đồng ý gặp chúng tôi hay không. Xin vui lòng cho chúng tôi vài phút. Là về LM, và rất khẩn cấp.”

Cô trao phong bì cho nhân viên tiếp tân với một tấm danh thiếp của cô và nói, “Vui lòng mang cái này đến cho người phụ tá của ông Valente và giờ nó lên trước mắt bà ta nếu cần để cho bà ta đọc nó ngay lập tức.”

Nhân viên tiếp tân rõ ràng biết người phụ tá của Valente đã đưa họ ra cửa sau, và cô ta nhận được tín hiệu của bà từ đó. Với cái nhún vai thô bạo, cô đẩy bì thư và danh thiếp vào góc bàn và bắt đầu xoay về màn hình của cô ta.

“Không thành vấn đề.” Sam nói một cách dễ chịu, với lấy những món đồ bị loại bỏ. “Tôi nghĩ là cô đang bận và cô thà là tôi mang nó đến cho bà Evanston.”

Nhân viên tiếp tân quay ngoắt lại, nhặt lên phong bì và danh thiếp, đưa cho

Sam về ngoài dữ dội, và đi xăm xăm về cùng hướng mà lúc nãy cô ta đã đi. “Valente có vẻ có được lòng trung thành trong nhân viên của anh ấy.” Sam nhận xét khi họ ngồi đợi.

McCord không nói gì, anh đang phân tích tin nhắn mà Sam đã viết trên phong bì, và anh hơi mỉm cười. Cô đã viết bốn câu ngắn, nhưng mỗi một câu cung cấp một lượng tâm lý đáng kể:

“Kèm theo là vé vào cửa của chúng tôi.” . . . nếu anh là người hợp lý, anh sẽ nhận biết rằng việc chúng tôi trả lại lá thư này cho anh là một thiện chí.

“Nó là của anh cho dù anh có đồng ý gặp chúng tôi hay không.” . . . Vô điều kiện. Chúng tôi không cố ép buộc anh, và chúng tôi thừa nhận trước rằng chúng tôi không thể ép buộc anh dù là chúng tôi cố thử.

“Vui lòng cho chúng tôi một vài phút.” . . . “Vui lòng”. Đó là lời mà anh đã chưa bao giờ nghe từ NYPD, nhưng chúng tôi nhận biết vì anh xứng đáng nhận nó.

“Là về LM, và rất khẩn cấp.”. . . chúng tôi đang viết tắt tên của Leigh Manning vì chúng tôi cũng muốn bảo vệ sự riêng tư của cô ấy khỏi bất kỳ ai có thể nhìn thấy tin nhắn này.

Michael gác điện thoại và nhìn lướt qua bà Evanston khi bà trao cho anh phong bì và danh thiếp với tên của thanh tra Littleton trên đó. “Họ đã quay trở lại.” bà cau có nói.

Sốt ruột, Michael vội lấy phong bì bằng chứng của NYPD, sau đó anh nhìn lướt qua tin nhắn của Littleton. Anh mở phong bì, lấy ra một phong bì trắng bên trong, và mở ra lá thư anh đã viết cho Leigh đi kèm với giỏ lê mà anh đã gửi cho cô trong bệnh viện.

Nó khó hơn là tôi từng tưởng tượng khi giả vờ là chúng ta không biết nhau vào tối thứ Bảy.

Nếu anh đang cố gắng đóng đinh mình và Leigh cho cái chết của Logan, anh không thể nào chọn được cụm từ tốt hơn, Michael nghĩ với vẻ kinh tởm.

Anh nhìn lại những lời của Littleton một lần nữa, và những tin nhắn đầy ẩn ý trong những cụm từ của cô đã không thoát khỏi anh, nhưng cụm từ thực sự chi phối anh là cái đã nhắc đến Leigh và từ “khẩn cấp”. Nếu Littleton đủ thông minh để chơi trên tình cảm của anh đối với Leigh, cô ta cũng đủ thông minh để giữ bản sao của lá thư. Mặt khác, bản sao không bao giờ có hiệu lực đối với bồi thẩm đoàn như bản gốc, vì vậy cô ta đang đánh một canh bạc bằng cách trả lại nó – rõ ràng với sự ưng thuận của McCord.

Michael do dự, gõ phong bì trên bàn làm việc của anh. Ý tưởng để cho McCord vào văn phòng của anh làm anh cho anh muốn nghiên rãng. Tổng kết của Wallbrecht về McCord lớn vờn trong đầu anh. Trumanti đã chọn sai người cho công việc này. Ông ta không thể gửi Mack theo sai mục tiêu và bắt anh ta ở lại đó cho vài lý do để phục vụ bản thân vì Mack sẽ không chỉ tự mình đeo đuôi đúng mục tiêu, anh ta sẽ mang hấn ta xuống và sau đó anh ta sẽ đuổi theo ông ta. Anh ta là một trinh thám giỏi nhất mà NYPD từng có, nhưng anh ta sẽ không chơi chính trị, và anh ta sẽ không bỏ đít ai.

Cá nhân Michael không thể chịu được đồ con hoang kiêu ngạo, nhưng Wallbrecht đã rất quý trọng anh ta, và Wallbrecht là người giỏi nhất trong nghề của anh ta.

“Tôi có nên gọi Bill Khôngvack ở đội bảo an và bảo ông ta xuống đây và nhắc cho các thanh tra nhớ về những vấn đề luật pháp liên quan đến việc xâm phạm vào nơi này mà không có lệnh tòa án không?”

“Không cần.” Michael nói dứt khoát. “Đưa họ vào đây, nhưng trước tiên hãy mang một cái máy ghi âm vào đây.”

Bà gật đầu. “Tôi hiểu.”

*

Chương 65.

Mặc dù Valente đã đồng ý gặp họ, Sam không mong đợi được anh đón tiếp nồng nhiệt và họ đã không nhận được sự đón tiếp. Anh đứng ở phía sau bàn, vẻ mặt lạnh lùng và không chút thiện chí.

Dẫu vậy Sam vẫn mỉm cười rào đón. “Cám ơn anh đã chịu gặp chúng tôi.” cô nói, và sau đó cô thử mà không được thành công – để châm chút hài hước vào khoảnh khắc căng thẳng bằng cách chỉ đến McCord, người đang đứng ở phía bên trái của cô, và nói, “Thật không may là hai người đã gặp nhau rồi.” Tia nhìn của Valente như dao cạo cắt trên người McCord. “Tấm vé vào cửa của anh mua được cho anh được ba phút thời gian của tôi.” anh cảnh báo anh ta, sau đó anh nói thêm, “Anh nhận biết, dĩ nhiên, là anh đang vi phạm pháp luật do việc cố gắng chất vấn tôi mà không có sự hiện diện của luật sư của tôi chứ?”

Quan tâm chính của McCord lúc này là ở trên máy ghi âm mà anh nhìn thấy đang nằm trên bàn làm việc của Valente. “Tôi sẽ tắt cái này một lát.” anh nói một cách bình tĩnh. “Nếu anh muốn mở nó lại sau khi tôi bắt đầu nói, anh có thể, và sau đó chúng tôi sẽ rời khỏi.”

Valente nhún vai. “Chừng nào mà anh sẽ là người nói chuyện, xin cứ tự nhiên.”

McCord nhấn nút tắt và lùi bước. “Bây giờ, tình hình là thế này: chúng tôi không vi phạm luật lệ nào ở đây cả, vì tôi đã loại bỏ anh như một nghi phạm trong vụ án mạng Manning. Lúc này, anh đang bị theo dõi, anh đã biết, và điện thoại của anh đã bị gài, nhưng tôi sẽ để cho tất cả mọi chuyện y như cũ...”

Valente cười, tiếng cười khinh bỉ gay gắt. “Dĩ nhiên là anh sẽ làm vậy, đồ khốn.”

“Anh biết không,” McCord nói, “có một phần trong tôi muốn đi quanh bàn và đánh cho anh vãi cứt vì đã làm cho chuyện này rất khó khăn.”

Valente nhìn lướt qua sàn nhà gần anh và nói bằng một giọng điệu nhẹ nhàng đến chết người, “Xin mời.”

Sam thật sự căng thẳng trong suốt cuộc trao đổi mở đầu, nhưng một khi McCord đã bắn phát súng cảnh cáo của anh, anh quay lại và đi đến cửa sổ. Nhìn ra bầu trời, anh nói đều đều. “Nhưng mặt khác có một phần trong tôi có câu trả lời cho cách mà tôi sẽ cảm thấy nếu tôi ở vào vị trí của anh. Tôi sẽ cảm thấy thế nào nếu tôi bị ở tù bốn năm để đền trả cho một tội ác mà cảnh sát biết tôi đã không sai phạm, tất cả vì một kẻ say thuốc mà tôi đã giết để tự

vệ, bằng súng của hắn, không phải là của tôi – có tên là William Trumanti Holmes.”

Thọc tay vào túi, McCord quan sát khuôn mặt của Valente trong kính khi anh tiếp tục. “Tôi sẽ cảm thấy thế nào nếu, sau tôi ra tù và bắt đầu gây dựng một cơ sở kinh doanh làm ăn đàng hoàng, Trumanti gửi ba gã thuộc hạ theo sau tôi, mỗi người họ với lời thề gian dối trong tòa cho những vụ khởi tố liên tiếp rằng tôi đã cố đút lót họ?”

Từ góc mắt của cô, Sam nhìn thấy Valente tựa hông phải trên tủ ở phía sau bàn và khoanh tay trên ngực, vẻ mặt của anh lạnh lùng dò hỏi, chứ không còn đáng ngại nữa.

“Những vụ án mưu toan hôi lộ chỉ là sự khởi đầu.” McCord nói, chuyển qua quan điểm riêng của anh, chứ không tiếp tục nói từ quan điểm của Valente. “Theo năm tháng, chuyện làm ăn của anh càng lớn, thì Trumanti mang vũ khí càng mạnh để mang anh xuống. Thành phố làm cho tiểu bang dính líu vào, sau đó cục liên bang đi vào hành động. Anh đã trở thành mục tiêu của mỗi cơ quan thực thi pháp luật, và anh đã không vi phạm một luật lệ chết tiệt nào mà tôi biết.”

Với nụ cười khô khan, anh nói thêm, “Tuy nhiên anh không phải người chịu bị ăn hiếp. Những người khởi tố đuổi theo anh kết thúc năm đẫm máu trên chiến trường của anh, nghề nghiệp và danh tiếng của họ huỷ diệt. Đó là cách trả thù của anh. Tất nhiên, nó tốn anh bạc triệu trong chi phí mướn luật sư, và anh vẫn không thể mua lại thanh danh mà họ đã cướp lấy từ anh.”

McCord từ từ xoay lại từ cửa sổ và đối mặt với Valente, tay của anh vẫn còn trong túi. “Tôi có hiểu đúng về câu chuyện không?”

“Anh làm tôi muốn phát khóc đấy.” Valente chế giễu.

McCord không nói gì với câu đó, và Sam quan sát hai người đàn ông sinh động với vẻ thích thú. Họ vẫn là thợ săn và dã thú, vẫn thù địch theo bản năng – khôn ngoan, dè dặt, và hung hăng – nhưng tạm thời, mỗi người họ đang duy trì vẻ hững hờ, không gây chiến một cách cố tình: Mack với tay ở trong túi quần, Valente với cánh tay băng qua ngực và hông tựa vào tủ.

Tách biệt bởi một vùng đất trung lập khoảng tám feet trong một thỏa thuận ngầm ngầm, Valente không còn công kích nữa, nhưng anh không chịu tham gia. McCord đang tìm cách tốt nhất để làm anh tham gia – mà không công kích.

Chuyển qua giọng nói ứng khẩu, gần như thân thiện, McCord nói, “Tôi có

một bức tranh rõ rệt về những chuyện đã xảy ra trong tất cả các vụ án khác, nhưng bây giờ chúng ta sẽ nói đến vụ án Manning – vụ án của tôi – và bức tranh của tôi còn mơ hồ ở nhiều chỗ. Đây là cách tôi nghĩ anh có liên quan, nhưng tôi mong anh sẽ chỉnh sửa tôi nếu tôi nói sai.”

Trả lời cho yêu cầu đó, Valente nhướng cao lông mày của anh một cách lấp lửng, nhưng ít nhất anh cũng chịu lắng nghe, và ba phút mà anh cho họ đã chấm dứt.

“Tôi nghĩ anh bắt đầu dính líu vào ngày 28 tháng 11,” McCord bắt đầu, “khi anh tham dự tiệc tại nhà của một cô gái mà anh từng quen biết. Tôi nghĩ lần cuối cùng anh nói chuyện với cô ấy, cô ấy vẫn là một cô nhóc học đại học tầm thường và anh là một chàng trai có râu và không có tiền, người đang làm việc trong tiệm tạp hoá của dì anh và đi học. Nhưng cho đến đêm tiệc, mọi chuyện đã khác hơn nhiều cho cả hai người. Cô ấy bây giờ là một ngôi sao Broadway, và anh là một người đàn ông giàu có – thực ra là một nhà tài phiệt, nhưng là người có một lý lịch rất tệ. Tôi cũng nghĩ – và đây là chỗ tôi đang suy đoán – anh đã thực sự 'cắm' cô ấy vào những ngày trước. Tôi nói có đúng không?”

Sam nín thở, chờ Valente trả lời – đồng ý tham gia.

“Đúng kinh khủng.” Valente cuối cùng xác nhận.

Trong khi Sam trầm hoan hô trong đầu, McCord tiếp tục với kịch bản của anh: “Bây giờ, ở buổi tiệc, nhưng cô ấy không nhận ra anh. Cô ấy công nhận anh trên bề ngoài – một tỉ phú nổi tiếng với một danh tiếng như nhuóc, và cô ấy đã không thân thiện lắm. Dẫu vậy, anh nóng lòng muốn có chút ít thời gian với cô ấy. Không may, cô ấy không chịu mang lại cho anh nhiều thời gian. Trong khi anh vẫn còn cố quyết định nếu, và khi nào, nói cho cô ấy nghe anh thật sự là ai, cô ấy trao anh cho một người bạn – một nhà chiêm tinh – và cơ hội của anh biến mất. Và đây mới là điểm quan trọng,” Mack phỏng đoán một cách mỉa mai, “mặc dù anh chỉ có được vài phút với cô ấy ở buổi tiệc – anh lại 'cắm' cô ấy lại, phải không?”

Sam nhìn thấy nụ cười nhẹ hiện lên ở góc miệng Valente, và cô cho là Valente sẽ không thừa nhận lời tuyên bố của McCord vì nó rất bố bịch – cho đến khi Valente từ từ gật đầu, và Sam chỉ có thể rút ra một kết luận khác: Valente đang hết sức ấn tượng một cách không mong mỏi rằng một “gã khó khăn” như McCord có thể nhảy đến kết luận như vậy về một người đàn ông khác – một người đặc biệt với danh tiếng như Valente.

“Vài ngày sau đó,” Mack tiếp tục, “anh nghe tin cô ấy gặp tai nạn, và cô ấy ở

lại bệnh viện. Anh biết cô ấy thích ăn lê, vì cô ấy đã từng mua chúng ở tiệm của dì anh. Vậy là anh gửi cho cô ấy giỏ lê cùng với lá thư có in sẵn tên của anh, và anh ký nó với những cái tên duy nhất mà cô ấy từng biết anh được gọi. Nhưng cô ấy không nhận được lá thư vì chúng tôi đã lấy nó. Vài ngày sau, khi cô ấy về đến nhà từ bệnh viện, anh đến căn hộ của cô ấy để xem cô ấy có khoẻ không...”

McCord dừng lại ở đó và hỏi một câu hỏi khác. “Anh đã làm thế nào để được sự đồng ý của cô ấy để cho anh lên căn hộ của cô ấy nếu cô ấy vẫn không biết anh là ai vậy?”

“Tôi bảo cô ấy là chồng của cô ấy có vài văn bản thuộc về tôi và tôi cần chúng.”

McCord gật đầu, hấp thụ chuyện đó. “Thật à?”

“Không.”

“Nhưng thủ đoạn đó đã được thành công.” McCord tiếp tục. “Kết quả là anh đã ở đó khi chúng tôi gọi đến để nói với cô ấy là chúng tôi đã tìm thấy xe của cô ấy, và anh đã tình nguyện đưa cô ấy đến đó bằng trực thăng của anh. Quý quái, tại sao anh lại tình nguyện làm chuyện đó vậy?” Mack hỏi với cái nhún vai. Đó là một câu hỏi cho có, câu hỏi mà anh tự thay mặt Valente để trả lời. “Anh quan tâm đến cô ấy – anh không biết chồng của cô ấy đã chết, và anh chẳng có gì phải che giấu cả. Thực ra, anh đã cho trực thăng của anh hạ cánh, với cô ấy trên đó, trên con đường ngay trước một hàng xe cộ của cảnh sát.

“Ngay cả sau khi anh biết được là Manning đã chết, anh cứ tiếp tục đi gặp cô ấy – và anh đã làm điều đó biết rõ là NYPD sẽ cố làm một vụ án chống lại anh cho bất cứ lý do mông manh nào mà anh mang đến cho họ. Nhưng anh đã không lo lắng về chuyện đó, vì anh đã không biết chúng tôi có lý do – và nó không mông manh. Chúng tôi có lá thư anh gửi cho Leigh Manning – một lá thư quá nguy hại đến nỗi mà bất cứ ai đã lá viết thư đó sẽ trở thành Nghi Phạm Số Một trong một vụ án giết người – có âm mưu.”

Khi McCord nói đến vai trò của anh trong kịch bản, anh đi đến bàn của Valente và bòn chòn nhặt lên cái chặn giấy, quan sát nó khi anh nói. “Nhưng anh không chỉ là 'bất cứ ai'.” anh nói. “Anh là mối thù truyền kiếp của Trumanti, và từ khi ông ta nghe về lá thư anh viết cho Leigh Manning, mục tiêu duy nhất trong đời ông ta là sống được đủ lâu để ngồi ở phía trước cửa sổ khi anh bị tiêm thuốc độc. Đó là nơi tôi bước vào.” McCord thêm vào một cách thẳng thừng, đặt cái chặn giấy xuống và nhìn thẳng vào Valente. “Tôi là 'trợ lý đao phủ' do chính tay Trumanti chọn, người có công việc là giúp ông ấy đâm cây kim vào trong cánh tay anh.”

Sam không thể nhìn thấy khuôn mặt của McCord vì lưng của anh đang xoay

lại với cô, nhưng cô có thể nhìn thấy khuôn mặt của Valente, và anh đang xem xét kỹ lưỡng McCord, khi McCord kết thúc, “Tôi sẽ không hủy bỏ việc theo dõi anh và bà Manning hay việc nghe lén anh. Tôi không thể đánh liều để cho Trumanti có bất cứ lý do để thay thế tôi bằng một người khác sẽ tuân lệnh của ông ta. Điều tốt nhất mà tôi có thể làm ngay bây giờ là trả lại lá thư anh đã viết cho Leigh Manning như một cử chỉ thoả thuận ngừng bắn – một thiện chí.”

“Anh đã giữ lại bao nhiêu bản sao vậy?” Valente nhẹ nhàng hỏi.

“Sáu.” McCord trả lời thẳng thắn. “Tuy nhiên, chúng đang ở trong tay tôi và chúng sẽ ở lại ở đó trừ phi tôi phát hiện là tôi đã sai về anh và anh đã giết Manning. Đó là thứ tốt nhất mà tôi có thể làm ngay bây giờ. Tôi xin lỗi, nhưng anh sẽ phải sống với điều đó.”

Để trả lời, Valente nhấn nút trên tủ, và tấm kính tối đẩy trượt sang một bên. Đằng sau nó những ánh đèn đỏ nhỏ xíu rục sáng trên một hệ thống âm thanh tinh vi hiện đại. “Tôi có thể sống với điều đó,” anh nói, lấy cuộn băng cát-xét ra khỏi máy thu, “chừng nào mà anh có thể sống với cái này.”

Mắt McCord nheo lại trên cuộn băng rồi nâng lên đến khuôn mặt của Valente. “Chỉ là hơi tò mò một chút, anh định làm gì với cái đó?”

“Nó sẽ tiếp tục ở trong tay tôi,” Valente trả lời, lặp lại những lời nói lúc nãy của McCord, “trừ phi anh thay đổi ý kiến và quyết định là Leigh Manning hay tôi giết chồng cô ấy.”

Ngày hôm trước, McCord đã không tin một lời nào thoát ra từ miệng của Michael Valente. Bây giờ anh tin mỗi lời về cuộn băng gây nhiều thiệt hại và quan sát cự địch thủ của anh với sự thán phục miễn cưỡng. “Mánh khéo rất hay,” anh bình luận.

Sam cắn xuống môi dưới của cô để không cười và làm bộ tìm kiếm cái gì đó trong túi xách của cô.

“Chúng tôi cần nói chuyện với bà Manning ngay bây giờ,” McCord giải thích, “vì tôi nghĩ kẻ giết người có thể có liên quan đến những giao dịch tài chính của chồng cô ta. Theo lẽ tự nhiên, anh có thể có mặt trong khi chúng tôi nói chuyện với cô ấy.”

“Theo lẽ tự nhiên.” Valente đồng ý bằng giọng chua chát, cho tay vào trong ngăn kéo bàn của anh và lấy ra một cái điện thoại di động. Anh nhìn lướt qua nó một lát như thể nó xa lạ với anh, sau đó anh bật nó lên.

“Điện thoại mới à?” McCord phỏng đoán với nụ cười nhếch nhếch.

Valente nhìn anh như thể câu trả lời là hiển nhiên. “Một trong số đó.” anh xác nhận, ấn con số trên bàn phím nhỏ.

“Tôi tưởng tượng rằng chúng có lẽ là loại kỹ thuật số mới nhất – loại rất khó

cho chúng tôi theo dõi? Và tôi tưởng tượng là chúng được đăng ký dưới tên ai đó ngoài anh?”

“Tôi đang bắt đầu nhìn thấy tại sao anh đã có thể trở thành trung úy.” Valente bảo anh với vẻ chế giễu thích thú, sau đó anh dừng lại khi cuộc gọi của anh đã được trả lời. “O'Hara,” anh nói, “Leigh có thể nghe điện thoại ngay bây giờ không?”

Trong khi anh chờ O'Hara mang điện thoại đến cho cô, Valente giải thích, “Leigh đang ở nhà hát tập dợt, nhưng bây giờ cô ấy cũng đã kết thúc rồi. Cô ấy sẽ diễn lại tối nay.”

Sam nghe niềm tự hào trong giọng nói của anh khi anh làm thông báo đó, nhưng ngay khi Leigh Manning nhận cuộc gọi của anh, giọng nam trung sâu trầm của Valente âu yếm và nét mặt của anh trở nên dịu xuống đến nỗi Sam sững sờ bởi sự thay đổi. “McCord và Littleton đang ở văn phòng của anh.” Valente bảo Leigh. Anh cười khúc khích ở câu trả lời của cô, sau đó anh nhìn thẳng vào Sam và McCord khi anh nói, “Anh cũng đã làm cùng đề nghị đó cho họ vừa đến, nhưng họ rất kiên trì.” Một cách trêu chọc, anh nói thêm, “Không phải em đã từng nói với anh nhiệm vụ của mỗi công dân là phải hợp tác với cảnh sát sao?”

Khi anh gác máy, thái độ của anh trở lại nhanh nhẹn và thực tế. “Cô ấy sẽ đến đây trong nửa giờ. Tôi đã hỏi cô ấy về tài chính của Logan, nhưng cô ấy không biết bất cứ thứ gì khác thường – ngoài việc anh ta dường như đã chi trả bằng tiền mặt cho món nữ trang đắt tiền mà anh ta đã tặng cho cô ấy vào đêm tiệc.”

“Có lẽ cô ấy sẽ nghĩ được chuyện gì đó khi chúng tôi nói chuyện với cô ấy.” McCord trả lời và đứng lên. “Chúng tôi sẽ chờ trong phòng tiếp tân cho đến khi cô ấy đến.”

Valente nhìn McCord một lúc lâu. “Tại sao anh không cố treo vụ án mạng trên người Leigh vậy?”

“Luôn có cơ hội là cô ấy giết ông ta,” McCord nói, chơi nó tuyệt đối thẳng thắn, “nhưng chỉ có điều nghi ngờ duy nhất mà cô ấy từng làm là dường như đang có một mối quan hệ bí mật với anh – với một người đàn ông có một lý lịch cho tội phạm bạo hành. Một khi tôi đã loại tất cả chúng ra, đối với tôi cô ấy trông giống như bất cứ một quả phụ nào khác.”

Trong khi họ chờ Leigh Manning đến, McCord yêu cầu Sam thu xếp để họ gặp Sheila Winters sau đó, cùng ngày nếu có thể. Sam gọi điện thoại cho bác sĩ tâm lý và sau một hồi cãi cọ, bác sĩ Winters đồng ý gặp họ lúc 4:45, sau cuộc hẹn cuối cùng của cô.

*

Chương 66.

Nhân viên tiếp tân của Sheila Winters đã ra về, và căn phòng đợi sang trọng ở bên ngoài văn phòng vắng tanh khi Sam và McCord đến một vài phút trước thời gian quy định của họ.

Từ khi cửa văn phòng của bác sĩ Winters đang đóng, họ ngồi xuống cặp ghế bành bằng da xanh để đợi cho đến khi Winters kết thúc cuộc hẹn với bất cứ ai ở trong đó với cô. McCord nhặt lên tờ tạp chí từ một chồng tạp chí đặt trên bàn để đèn ở giữa ghế của họ, gác mắt cá chân qua đầu gối, và bắt đầu nhìn lướt qua nó.

Sam nhặt lên quyển tạp chí Vanity Fair và mở nó ra, nhưng tâm trí của cô đang ở trên cuộc phỏng vấn mà họ vừa mới kết thúc với Leigh Manning. Người nữ diễn viên đã có ấn tượng xấu với cảnh sát trong mấy tuần qua đến nỗi cô đứng bên cạnh, và hơi ở đằng sau ghế của Valente với tay của cô đặt trên vai của anh trong suốt thời gian cô trả lời các câu hỏi của McCord.

Lúc đầu, Sam đã nghĩ cô ấy đang khôn khéo tìm kiếm sự bảo vệ của Valente. Phải mất mười phút sau Sam mới nhận biết điều đó là ngược lại – thật ra là Leigh đang lo sợ cho Valente, và đứng với anh để chống lại McCord và Sam.

McCord cũng nghĩ vậy, và đã nhận xét về điều đó khi họ ở trên đường đến văn phòng của Winters. “Cô có nhận thấy Leigh Manning không rời khỏi Valente cho đến khi cô ấy nhận biết tất cả các câu hỏi của chúng ta chia vào cô ấy không?”

“Cô ấy gợi cho tôi nhớ về một con chó Ái Nhĩ Lan đẹp cố gắng bảo vệ một con báo nguy hiểm.” Sam thú thật, và McCord cười khúc khích ở cách gán ghép của cô. “Tôi thích gắn mọi người với đôi tác động vật của họ.” Sam thừa nhận. “Ví dụ như, Shrader gợi cho tôi nhớ về một con chó dữ. Tôi đã đặt biệt danh anh ấy là Thiết bị cắt vụn...”

Tiếng cười của McCord vang lên âm ỉ.

Điện thoại trên bàn tiếp tân của bác sĩ Winter reng và máy nhắn điện thoại trả lời. McCord đứng dậy và bồn chồn nghiên cứu bức tranh trên bức tường ở phía sau ghế của anh.

“Tôi thấy ngạc nhiên là bác sĩ Winters không sử dụng dịch vụ trả lời điện thoại.” Sam nhận xét nhỏ.

“Cô ấy có lẽ sẽ chuyển những cuộc gọi qua đó khi cô ấy rời khỏi.” McCord trả lời, giọng của anh cũng hạ thấp. “Đó là những gì các anh rề của tôi làm.”

“Họ là bác sĩ ư?”

“Hai người là bác sĩ.”

“Hai người ư? Anh có mấy người chị?”

Anh thích thú liếc nhìn cô và lặng lẽ giơ lên một bàn tay, ngón tay cái gập lại.

“Anh có bốn người chị à?”

Anh gật đầu và thọc tay vào túi, khuôn mặt của anh hướng về phía bức tranh, tia nhìn của anh liếc xuống cô. “Cho đến khi tôi được mười tuổi, tôi cứ nghĩ màn che buồng tắm luôn trông giống như những đôi chân với bàn chân.”

Sam cười toe toét. “Vớ da.” cô kết luận, sau đó cô nói, “Cái áo vải tuyết nâu mà anh đã mặc vào ngày đầu tiên thực sự thuộc về anh rề của anh à?”

Gật gù, anh nói, “Căn hộ bên trên nhà tôi bị cháy trong khi tôi đi nghỉ. Khi tôi về đến nhà, mọi thứ ở chỗ tôi hăng mùi khói và phải được lau chùi và xử lý. Quần áo trong vali của tôi là những thứ duy nhất mà tôi có thể mặc.”

Điện thoại lại reo, và McCord xoay lại, sốt ruột nhìn vào đồng hồ của anh rồi đến máy trả lời tự động. “Bác sĩ Winters đã trễ gần mười phút rồi. Những người bác sĩ tâm lý luôn có ý thức giờ giấc...” khi anh nói anh đi về phía cửa văn phòng của cô ấy.

Anh gõ cửa.

Không có tiếng trả lời.

Anh với lấy nắm cửa và xoay nó khi Sam đặt quyển tạp chí của cô xuống. “Không có ai...” anh bắt đầu, đứng ở giữa phòng, sau đó anh queo phải và biến mất khỏi tầm nhìn của Sam. “Mẹ kiếp! Gọi cho EMS ngay! (xe cứu thương)” anh la to.

Chộp lấy điện thoại di động của cô, Sam lao vào phòng, nhưng tất cả cô nhìn thấy chỉ là tấm lưng của McCord khi anh khom người xuống gần góc bàn của nhà tâm lý.

“Đừng phiền gọi xe cứu thương nữa.” anh nói với Sam qua vai của anh, “Gọi cho Đội truyền tin và bảo họ gọi CSU đến đây ngay.”

Nghiêng người qua người anh với điện thoại di động áp vào tai, Sam làm theo lời anh dặn, tia nhìn dán chặt trên xác chết của người phụ nữ mà cô vừa mới nói chuyện cách đây vài giờ. Sheila Winters nằm sóng soài úp mặt trên sàn nhà, cơ thể của cô ở phía sau bàn, khuôn mặt lộ ra ngay góc bàn, mắt mở to và trừng trừng, như thể cô đang nhìn ra ngưỡng cửa. Bộ đồ màu vàng rực

rõ của cô đã bị nhuộm đỏ ở sau lưng nơi máu đã tứa ra từ vết thương ngày càng rộng.

Cẩn thận không thay đổi vị trí của cơ thể, McCord nâng vai trái của Winters để cho anh có thể nhìn thấy vết thương từ phía trước, sau đó anh thả tay ra và đứng lên. “Đó là lối ra của vết thương ở lưng của cô ấy.” anh nói với Sam, sau đó anh chỉ về phía máu vãi tứ tung trên bức tường ở phía sau bàn. “Cô ấy có lẽ đứng gần ghế khi cô ấy bị bắn, và sức ép tổng cô ấy chống lại bức tường, sau đó cô ấy ngã nhào tới phía trước trên khuôn mặt của cô ấy.”

Sam định trả lời anh khi điện thoại di động của McCord reo. Anh tóm lấy nó và mở nó ra, rồi lắng nghe một lát, vẻ kỳ quặc hiện lên khuôn mặt của anh. “Nhà của cô ta ở địa chỉ nào?” anh hỏi, sau đó anh nói, “Tôi đang ở văn phòng của Sheila Winters, và cô ấy là một cái xác chết. Đến đây ngay và canh chừng hiện trường tội ác này cho đến khi CSU đến. Tôi không muốn bất cứ cảnh sát đồng phục nào lê bước khắp nơi, phá huỷ bằng chứng.”

Anh cúi kính đóng sập điện thoại, và nhìn Sam, đôi mắt xanh của anh bồn chồn và căng thẳng. “Shrader kiếm được đầu mối trên Jane Sebring. Cô ta đã thuê xe vào ngày chủ nhật và trả nó vào thứ hai. Đoán xem cô ta đã lái nó bao nhiêu dặm?”

“Đủ để cho cô ta lái lên Catskills và quay về?” Sam phỏng đoán, tim cô bắt đầu nện thình thịch.

Anh gật đầu, sốt ruột nhìn vào cơ thể của Sheila Winters, và đảo ngược quyết định của anh là đợi ở đó cho đến khi Shrader đến. Mở điện thoại của anh, anh ra lệnh cho xe tuần tra gần nhất đến địa chỉ của họ ngay lập tức.

Hai cảnh sát chạy vào phòng đợi bên ngoài vài phút sau, và McCord đẩy họ trở ngược ra hành lang. “Đứng ở bên ngoài cánh cửa này,” anh ra lệnh cho họ, “và không mở nó cho bất kỳ ai ngoại trừ Thanh tra Shrader hoặc CSU. Các người hiểu rõ rồi chứ?”

“Vâng, thưa trung úy.”

“Và không chạm tay vào cái nắm cửa chết tiệt đó!” anh cảnh báo qua vai của anh.

Sam cố theo kịp anh, nhưng ngay cả với những bước sải dài của cô không dễ dàng làm trong giày cao gót, và cô nguyên rủa mình đã mang chúng hôm nay, trong tất cả mọi ngày.

Trong xe, McCord đặt đèn khẩn cấp trên bảng đồng hồ và giật mạnh số xe.

Chương 67.

Một khi Leigh đã thông báo một cách công khai cách đây hai đêm rằng cô đang đi ăn tối với Michael, con số các phóng viên đi lẩn quẩn bên ngoài toà nhà của cô, hy vọng bắt được tin gì đó nóng bỏng để đăng tải, giảm xuống một cách đột ngột. Cô đã trao câu chuyện nóng bỏng cho họ và họ đang đăng tải nó.

Chỉ có hai phóng viên đang co ro trong áo choàng bên ngoài cửa sổ của đại sảnh khi Joe O'Hara thắng xe limo dừng lại lúc năm giờ chiều, tuy nhiên anh vẫn hộ tống cô vào trong.

“Này, Leigh!” Courtney Maitland gọi, vội vã chạy theo cô vào bên trong. Khi Leigh hướng qua để nói chuyện với cô bé, O'Hara chạm vào khuỷu tay của Leigh và nói, “Hilda cần tôi đi lấy vài thứ. Tôi sẽ đi lên lầu, lấy danh sách, và làm công chuyện cho cô ấy để tôi có thể trở về kịp để đưa bà đến nhà hát vào lúc 6 giờ 30. Liệu ông Valente có đi cùng với chúng ta không?” “Không, anh ấy sẽ đến sau từ chỗ của anh ấy. Tôi phải có mặt ở nhà hát lúc bảy giờ, và chẳng ích gì để cho anh ấy chờ ở đó trước khi cuộc biểu diễn bắt đầu. Jason Solomon sẽ làm cho hai chúng tôi phát điên lên. Anh ta đang ở trong tâm trạng hiểm có hôm nay. Ồ, và này Joe...” Leigh gọi theo một lát sau khi anh tiến về những chậu cây cảnh trong đại sảnh hướng về phía thang máy. “Tôi cũng có vé cho anh tối nay đây.”

Anh toét miệng cười với cô và đưa tay lên chào, và Leigh hướng qua nói chuyện với Courtney, người đang mặc một cái áo choàng quá khổ nhìn như thể nó đến từ một cửa hàng từ thiện và cái khăn choàng cô len đờ dài thả dài qua dưới lai áo của cô bé.

“Cháu tuyệt đối sẽ sử dụng Michael Valente để làm đề tài cho cuộc phỏng vấn của cháu.” Courtney vội vã giải thích. “Cô có nghĩ là cô có thể làm cho chú ấy nói chuyện với cháu về những chuyện vô cùng quan trọng không? Ý cháu là, cháu đã có một ít thông tin cá nhân về chú ấy rồi, nhưng nó chủ yếu là từ việc nghe lén và từ cuộc đánh bài với chú ấy vào đêm đó. Cháu muốn viết về con người thật của chú ấy thay vì cách mà người khác đã nhìn chú ấy ...”

Trên lầu, Joe xoay chìa khoá của anh trong ổ khóa cửa bên hông căn hộ và đi vào nhà bếp. “Hilda?” anh gọi, thấy ngạc nhiên là căn hộ tối om. “Hilda?” anh nói, đi xuống hành lang dẫn đến phòng của cô. Anh gõ trên cửa của cô.

“Nếu cô muốn tôi làm công chuyện cho cô, cô phải đưa cho tôi danh sách của cô.”

Khi cô không trả lời tiếng gõ cửa, O'Hara quay trở về nhà bếp, sau đó băng qua nó, bật đèn ở dọc lối đi. Anh bật ngọn đèn treo nhiều ngọn trong phòng ăn và nhìn thấy người giúp việc đang nghiêng người gần bàn, máu tứa ra từ đầu cô lên thắm. “Hilda. Ôi, đừng!...” cúi xuống, anh kiểm tra mạch nhịp, sau đó anh đứng lên và chạy vào nhà bếp. Anh nhắc máy điện thoại và nhân chín một...

Toàn bộ cơ thể của anh dường như bị nổ tung với cơn đau toả ra từ ngực. Với một tiếng rên, Joe O'Hara đẩy trượt người xuống bức tường, chộp lấy ống nghe trong khi cả thế giới biến thành một màu tối đen.

Leigh đặt chìa khoá của cô vào ổ khoá ở cửa trước, mở nó, và đi vào phòng khách, ngừng lại để treo áo choàng vào tủ. Vì muốn nằm xuống vài phút trước khi tắm rửa và chuẩn bị đến nhà hát, cô đi thẳng về phòng ngủ của cô.

Chiếc giường đã được chuẩn bị xong, Leigh nhận thấy khi cô bước vào phòng ngủ từ hành lang. Hilda chưa bao giờ quên bất cứ chuyện gì, cô nghĩ với nụ cười trên môi, bao gồm thói quen nằm nghỉ lúc xế chiều trước khi cô trình diễn. Dự định cởi quần áo và mặc áo choàng trong nhà, cô đi băng qua giường và nhìn vào tấm gương lớn trên bàn trang điểm. Một người phụ nữ đang đến gần ở phía sau lưng cô trong gương, người phụ nữ đang mặc chiếc áo đỏ và mặt dây chuyền đá rubi giống hệt như Leigh đã mặc cho buổi tiệc của cô. Ngoại trừ là người phụ nữ đang đứng ở đằng sau cô, đang giơ cao bình bông bằng đá nặng nề...

*

Chương 68.

McCord giơ phù hiệu cho người gác cửa ở tòa nhà của Jane Sebring. “Hôm nay ông có thấy cô Sebring không?” anh hỏi.

“Có, thưa ngài. Cô ấy vừa rời khỏi cách đây vài giờ.”

“Có thể nào là cô ta đã trở về mà ông không nhìn thấy không?”

“Có thể là vậy.”

“Có thể chưa đủ tốt.” McCord nói, đi xăm xăm vào tòa nhà.

Một nhân viên bảo vệ trong bộ đồng phục màu nâu sẫm giống như người gác cửa đang ngồi ở bàn trong đại sảnh. McCord đưa phù hiệu của anh cho anh ta xem. “Tôi cần lên căn hộ của cô Sebring.”

“Căn hộ số 24A.” nhân viên bảo vệ nói, vội đứng lên và đi đến thang máy với họ. Anh ta đặt chìa khoá vào ổ khoá và cánh cửa mở ra. “Gọi ai đó với chìa khoá của căn hộ 24A lên trên đó ngay.” McCord thêm vào khi cánh cửa thang máy mở ra.

Sam bước vào bên trong với anh, và sự căng thẳng của cô bắt đầu gia tăng cùng với độ cao của thang máy, nhưng nét mặt của cô vẫn bình tĩnh một cách hoàn hảo. Cô biết thủ tục này: cô đã từng làm nó trước đây. Cô công nhận nỗi sợ hãi đang cuộn trong dạ dày của cô, cô thừa nhận nó, và dựa vào nó để giữ cho mình được tập trung. Cho tay vào trong túi xách của cô, cô mở bao súng của khẩu Glock chín milimet của cô và để bàn tay của cô trên cán súng.

Không ai trả lời tiếng gõ cửa liên tục của McCord ở căn hộ 24A. Anh đang ấn chuông cửa một lần nữa khi người quản lý bước khỏi thang máy mang theo chìa khoá.

“Anh có chắc chuyện này là được chứ – ý tôi là để cho anh vào đây?” người đàn ông to lớn hỏi.

“Tôi nói dối ông để làm gì?” McCord nói, nắm lấy khuỷu tay của người đàn ông và đẩy cánh tay của ông về phía ổ khoá trên cánh cửa.

Ổ khoá bật mở, và McCord đẩy người đàn ông trở lại và cách xa cánh cửa. “Ông hãy đứng yên ở đó.” anh cảnh báo. Thò tay vào bên trong áo khoác của anh, McCord mở bao súng đeo trên vai của anh và kéo ra khẩu Glock bốn mươi caliber.

“Chúa thiêng liêng!” người đàn ông lâm bầm. “Anh đang làm gì vậy?” Tia

nhìn của ông bay đến Sam, như thể ông mong cô gái trẻ ăn mặc đẹp trong bộ đồ mặc tiền có thể làm cho tình huống được khá hơn. Lặng lẽ, cô bước ra khỏi đôi giày cao gót của cô, kéo khẩu Glock từ túi xách của cô ra, và nâng nó lên cao, kẹp giữa hai tay của cô.

“Sẵn sàng chưa?” McCord nói khẽ, bước qua một bên cửa và với lấy nắm cửa với bàn tay trái của anh. Anh nhìn cô không có chút dấu vết của sự ngần ngại, như thể anh biết mạng sống của anh được an toàn trong tay cô.

Sam gật đầu một cách chắc chắn, và ấn người sát vô tường, chuẩn bị tinh thần khi McCord đẩy mạnh cánh cửa và gửi nó đâm sầm vào bức tường đối diện.

Bóng tối đen thui và sự im lặng chào đón họ.

Giữ cơ thể của anh ra khỏi hoả tuyến, McCord đi vào bên trong, mò mẫm trên bức tường tìm kiếm công tắc đèn.

Đèn trên cao được bật sáng, để lộ căn phòng khách trực tiếp trước mặt và phòng ăn bên trái. Không có ai cả – sống hay chết.

Lặng lẽ, anh ra dấu cho Sam đi theo anh qua bên phải.

Từng căn phòng một, họ tìm khắp căn hộ từ đầu này sang đầu khác. “Cô ta chắc là đang có mặt tại nhà hát.” McCord nói, đút vũ khí của anh vào bao. “Đi nào.”

“Hãy nhìn cái này trước đã.” Sam nói, đưa anh đến một trong những cái tủ mà cô đã kiểm tra trong khi anh đang kiểm tra những cái khác. Với chân của cô, cô đẩy nhẹ một chiếc áo choàng dài và để lộ một bó màu xanh đen, cuộn tròn và buộc chặt. “Là túi ngủ bị mất.” anh nói chặt chẽ.

Anh đang ban hành hướng dẫn đến cho người quản lý trong khi Sam vội vàng xỏ chân vào đôi giày da cao gót. “Ở lại đại sảnh thêm mười lăm phút và nếu cô Sebring xuất hiện, đừng đề cập đến chuyện chúng tôi đã ở đây, nhưng gọi cho tôi ngay lập tức. Sau đó tôi sẽ có một chiếc xe ở cửa trước, và ông có thể tiếp tục làm công việc của ông.”

“Chắc chắn. OK, Trung úy.” người quản lý nói một cách hăng hái, nhận lấy danh thiếp của McCord. Như đa số những công dân bình thường trong hoàn cảnh tương tự, người quản lý trước tiên đã phản ứng sợ hãi khi nhìn thấy vũ khí được rút ra, rồi lại thấy thích thú khi sự nguy hiểm đã qua. “Nghe này, tôi không muốn nói cho các người biết cách làm việc của các người,” ông nói khi họ chờ thang máy, “nhưng các người có quên chuyện gì đó khi các người rút súng ra không?”

“Quên chuyện gì?” McCord hỏi cộc lốc, nhưng Sam và anh biết chính xác người quản lý đang tiếp cận chuyện gì.

“Các người biết mà – như thế này này...” ông làm một cử động như ai đó kéo bên trên khẩu súng bán tự động và cài đạn vào nòng súng.

“Đó chỉ là trong phim thôi.” McCord bảo ông khi thang máy đến và họ bước vào nó.

“Nó chắc chắn trông có vẻ hay.” người quản lý nói.

“Đó là lý do tại sao họ làm chuyện đó.” Sam trả lời.

Ông nhìn cô như không tin, và cô kể cho ông nghe với nụ cười, “Cử động mà ông vừa làm để cài đạn vào nòng súng.” Như thể cô đang nói một chuyện bí mật, cô hạ thấp giọng một chút và kể cho ông nghe, “Trong đời thật, chúng tôi đã có viên đạn nằm sẵn trong đó khi chúng tôi lấy ra vũ khí của chúng tôi ra.”

“Không giỡn chứ!” ông kêu lên.

Tại bàn tiếp tân, McCord ngừng lại chỉ đủ lâu để lập lại cùng những hướng dẫn mà anh đã đưa cho người quản lý đến cho nhân viên bảo vệ.

Anh đã ở trên điện thoại trước khi họ đi qua cửa trước, sắp xếp để có lối vào của toà nhà được đặt dưới sự giám sát ngay lập tức.

*

Chương 69.

Jason Solomon đang mắng nhiếc một người giúp việc ở hậu đài khi anh nhìn thấy Sam và McCord vội vã đi xuống lối đi về phía anh, và anh trút giận trên người họ. “Các người có vấn đề quái gì vậy?” anh thét lên, đi xăm xăm về phía trước sân khấu. “Các người chưa từng nghe đến việc phải hẹn trước à? Đó là phép lịch sự, đó là...”

“Jane Sebring đang ở đâu?” McCord gay gắt cắt ngang.

“Làm thế nào mà tôi biết được chứ? Cô ta có lẽ ở đang ở nhà.”

“Cô ta không có ở nhà. Chúng tôi vừa mới đến từ chỗ đó. Cô ta thường đến đây vào lúc mấy giờ?”

“Thường là khoảng vào giờ này, nhưng tôi đã đuổi việc cô ta sáng nay. Chúa ơi, ngày hôm nay đúng là một ngày tồi tệ! Tôi gặp vấn đề âm thanh và tấm màn phải kéo lên trong một tiếng rưỡi.”

“Ngậm miệng lại và nghe đây.” McCord sập. “Phòng thay quần áo của Sebring ở chỗ nào?”

“Lối này...” Solomon nói, giật mình và đầy phần nộ.

Đồ đạc của Sebring vẫn còn ở trong phòng thay quần áo của cô ta, nhưng cô ta không có ở đó. “Cô ta có bực bội khi anh đuổi việc cô ta không?” Sam hỏi. “Ý tôi là, cô ta có biết là nó sẽ đến hay là cô ta hoàn toàn bị ngạc nhiên?”

“‘Bực bội’ ư?” Jason lặp lại một cách chế nhạo. “Cô ta như nổi điên lên vậy. Đó là một người phụ nữ điên khùng.” anh nói thêm, đi về phía căn phòng nhỏ ở cuối hành lang với Sam và McCord ngay bên cạnh anh.

“Tại sao anh lại đuổi việc cô ta vậy?” Sam tiếp tục một cách dai dẳng. “Cô ta có bài phê bình rất tốt mà.”

“Tôi đã đuổi việc cô ta vì Leigh Kendall không chịu xuất hiện trên cùng một sân khấu với cô ta, và ai có thể trách được Leigh chứ?”

“Jane Sebring có biết đó là lý do tại sao anh đuổi việc cô ta không?” McCord hỏi một cách sốt ruột.

“Vâng, dĩ nhiên. Tôi giải thích tình hình cho quản lý của cô ta trên điện thoại sáng nay khi tôi bắt đầu thương lượng việc mua đứt bản hợp đồng của cô ta. Hắn ta đúng là kẻ tham lam mà, hắn...”

“Nếu anh đã đuổi cô ta thông qua quản lý của cô ta,” Sam cắt ngang, “sao anh lại biết cô ta ‘nổi điên’ về chuyện đó?”

“Vì hôm nay cô ta đã xuất hiện ở đây, ngay sau khi Leigh rời khỏi để đi đến văn phòng của Valente rồi về nhà để nghỉ ngơi.” Solomon dừng lại ở phía trước bàn của anh và xoay mặt lại đối diện với họ khi anh nói thêm, “Tôi bảo Jane thu dọn đồ đạc của cô ta ra khỏi phòng thay quần áo của Leigh, nhưng

cô ta đã để mọi thứ y như cũ và chạy ra khỏi đây. Người đàn bà đó đúng là điên mà.”

“Lúc đó là mấy giờ?” McCord hỏi.

“Có khác biệt quái gì đâu chứ...” Solomon dừng lại và thụt lùi quanh bàn khi McCord bước một bước dài về phía anh. “Tôi nghĩ là từ ba đến bốn giờ.”

“Gọi điện thoại cho Leigh Kendall ngay.” McCord cúi kính. “Gọi cho cô ấy ở số mà anh thường sử dụng để liên lạc với cô ấy đấy.”

“Các người không thể đợi ở đây cho đến khi...”

McCord chồm người qua bàn, chộp lấy điện thoại, và gơ nó về phía anh ta.

“Gọi cho cô ấy ngay !”

Không có câu trả lời ở số đầu tiên mà Solomon gọi, vì vậy anh thử hai số khác. “Thật là kỳ quặc.” anh nói một cách lo lắng khi anh gác máy. “Không có ai trả lời điện thoại ở nhà của Leigh cả, và cô ấy cũng không trả lời điện thoại di động.”

“Hôm nay cô ấy có cho anh số điện thoại di động của Valente không?”

“Có. Làm sao anh...”

“Là số mấy?”

Solomon lục soát đồng giấy tờ rải rác trên bàn làm việc của anh, và tìm thấy những gì anh đang tìm. “Leigh nói là tôi không để đưa số này cho bất kỳ ai.” anh bắt đầu, sau đó anh nhìn thấy cách diễn đạt đáng ngại của McCord và đọc liền một hơi những con số để Sam có thể ghi xuống. “Các người đi đâu vậy?” anh gọi, đi theo cả hai thanh tra khi họ lao xuống hành lang. “Leigh có lẽ là đang ở chung với Valente. Họ đang yêu, các người có biết...”

*

Chương 70.

Ra đến ngoài đường, McCord thấy chòm chìa khoá xe cho Sam và ngồi vào ghế dành cho hành khách. Anh đã ở trên radio, gọi cho chiếc xe được phân công theo dõi Leigh Manning, khi Sam khởi động máy và bật đèn khẩn cấp của họ.

“Anh đang ở đâu vậy?” McCord hỏi khi người cảnh sát chịu trách nhiệm theo dõi trả lời radio của anh.

“Bên ngoài tòa nhà của Manning, thưa Trung úy. Cô ấy vừa về đến khoảng trước năm giờ, nán lại ở đại sảnh để nói chuyện với một cô thiếu nữ một lát. sau đó cô ấy đi lên lầu.”

“Anh có biết ai là Jane Sebring không?”

“Ngôi sao điện ảnh đã đóng cảnh khoả thân trong...”

“Vâng, đúng.” McCord gián đoạn. “Cô ta có đi vào toà nhà của Manning kể từ khi bà Manning đi lên lầu không?”

“Không, nếu có thì tôi đã nhìn thấy cô ấy. Tôi có tầm nhìn rất rõ của cửa trước.”

“Nếu anh nhìn thấy Sebring, đón cô ta ngay. Cô ta A và D (arm & dangerous – có vũ trang và nguy hiểm).” người cảnh sát nhận lấy lời cảnh báo một cách nghiêm túc nhưng cũng rất thích thú. “Vậy thì tôi sẽ phải khám xét cô ta hai lần – anh biết đó, một lần để xem liệu cô ta có mang vũ trang hay không, và một lần để xem liệu cô ta có nguy hiểm hay không.”

“Chỉ cần mở to mắt của anh là được.” McCord cảnh báo ngay.

“Nói đến chuyện đó, có một gã cứ xuất hiện trong taxi ở bất cứ nơi nào bà Manning đến. Hắn ta đang lảng vảng trước toà nhà ngay bây giờ với một bó hoa.”

“Đón hắn ta ngay. Cô ấy có kẻ đi theo lén, có lẽ là hắn ta. Quan trọng hơn là theo sát Leigh Manning nếu cô ấy đi bất cứ nơi nào.”

“Vâng, thưa ngài. Nhưng cô ấy không thể đi bất cứ nơi nào đêm nay – ít nhất là không phải với tài xế của cô ấy ngồi sau tay lái.”

“Tại sao vậy?”

“Vì họ đã kéo xe limo của cô ấy đi cách đây ít lâu.”

Sam cảm thấy sự báo động siết chặt hàm của McCord với tin tức về chiếc xe limo bị kéo đi, tuy nhiên, cô không thể nhìn anh lâu hơn ngoài cái liếc khi anh đặt radio xuống. Giao thông dày đặc và xe cô đang di chuyển sang một bên nhường đường cho cô qua, nhưng cô luôn lách nhanh chóng qua những khoảng trống chật chẽ chỉ cách vài inch ở hai bên xe.

“Tôi sẽ bảo Shrader và Womack gặp chúng ta ở đó.” McCord nói, với lấy điện thoại di động của anh.

Nó reng trong tay anh khi anh lấy nó ra khỏi túi áo khoác của anh, và anh mở to âm thanh để anh có thể nghe trên tiếng còi hú. Giọng sâu trầm, căng thẳng của Michael Valente vang lên đủ lớn để vang đến tai của Sam. “Solomon mới gọi tôi và nói anh đã đến nhà hát tìm Sebring và cố gọi điện thoại cho Leigh. Cô ấy cũng đã không trả lời điện thoại của tôi. Có chuyện gì vậy?”

McCord hít một hơi dài, do dự. “Anh đang ở đâu vậy?”

“Hãy trả lời câu hỏi chết tiệt của tôi. Có chuyện gì vậy?”

“Chúng tôi đang trên đường đến căn hộ của Manning ngay bây giờ.”

McCord trình bày trong giọng điệu bình tĩnh, thực tế. “Sheila Winters đã bị bắn chết chiều nay ở văn phòng của cô ấy. Chúng tôi nghĩ Jane Sebring đã giết cô ấy và cả Manning nữa. Chúng tôi đang cố tìm cô ta. Cô ta biết Solomon đuổi việc cô ta vì bà Manning sẽ không chịu làm việc chung với cô ta, và Sebring rất – mất kèm chế.”

“Chúa ơi!” Valente bùng nổ, dịch chính xác từ ‘mất kèm chế’ là phát điên và có thể bạo lực. “Tôi đang trên đường đi tới chỗ của Leigh ngay bây giờ. Anh đang ở đâu vậy?”

McCord kể cho anh nghe, và Valente nói, “Tôi ở gần hơn, tôi sẽ đến đó trước anh.”

“Anh không thể di chuyển qua giao thông nhanh như chúng tôi đang làm, nhưng nếu anh đến đó trước, hãy chờ chúng tôi trong đại sảnh!” McCord cảnh báo anh.

Valente không màng trả lời. “O'Hara đang ở bên cạnh cô ấy và anh ta có vũ trang.” anh nói, chụp nhanh lấy tia hy vọng đó.

“Xe limo đã bị kéo đi cách đây ít lâu.” McCord nói chặt chẽ. “Tôi lặp lại – không được đi lên căn hộ cho đến khi chúng tôi đến đó.” Anh lấy điện thoại ra xa tai của anh một lúc sau và bắt đầu nhấn số của Shrader. “Valente đã gác máy tôi.” anh nói với Sam.

Sam gật đầu, đạp mạnh vào chân ga, rồi đạp phanh, cắt một đường chéo qua ngã tư và trượt qua góc đường một cách hoàn hảo đến nỗi kéo được nụ cười đáng lo ngại từ McCord, anh đang chờ Shrader trả lời cuộc gọi của anh.

“Anh đang ở đâu vậy?” anh hỏi Shrader, và sau đó anh kể cho anh ấy nghe về những chuyện đang diễn ra. Khi McCord ngắt cuộc gọi, anh nói, “Shrader và Womack sẽ đến sau chúng ta khoảng mười phút .”

Chương 71.

Leigh dần dần có lại ý thức, âm thanh vo ve kỳ quặc pha trộn với tiếng búa nện trong hộp sọ của cô, tiếng reo của điện thoại, và cảm giác bị tê liệt. Con buồn nôn dâng cuộn trong dạ dày, lên đến cổ họng của cô, và cô nuốt mạnh xuống, buộc mí mắt cô mở ra, tự động tìm kiếm cái gì đó để tập trung vào việc không chế các giác quan đang quay cuồng của cô.

Mí mắt của cô có vẻ không có vấn đề gì, nhưng những gì Leigh nhìn thấy ở phía trước mắt cô không có chút ý nghĩa gì với cô cả. Toàn bộ khu vực trong tầm nhìn của cô đã bị cản trở bởi hai màu kem tương tự, một màu dường như bằng phẳng và nằm ngang, màu kia thẳng đứng và gọn sóng.

Cô chớp mắt liên tục, cố gắng tập trung sự chú ý, và trong quá trình đó cô có ý thức về sự kết cấu khác nhau của hai màu. Màu kem nằm ngang tựa vào má của cô là tấm thảm... thô nhám. Màu kem thẳng đứng, gọn sóng là... vải... giống như ga che bụi trên giường của cô? Cô rõ ràng là đang nằm trên sàn nhà bên cạnh giường của cô với hai tay đặt ở sau lưng của cô. Cô cố di chuyển cánh tay, nhưng chúng dường như đang bị trói lại ở cổ tay, và đôi chân của cô dường như đang bị cột lại với nhau ở mắt cá.

Với một nỗ lực Leigh xoay khuôn mặt của cô theo chiều ngược lại, và cảnh tượng mà cô nhìn thấy làm cho những giác quan của cô rối loạn. Jane Sebring đang ngồi ở bàn trang điểm, mặc chiếc áo đỏ mà Leigh đã mặc trong bữa tiệc vào đêm khai mạc. Người nữ diễn viên đang ngậm nga và tô son môi của Leigh, nhưng nó đã được bôi bả một cách kinh tởm quanh miệng và một phần trên má của cô ta. Vương vãi trên sàn nhà gần chân của cô ta đã vài chiếc áo khác của Leigh đã bị cắt tơi tả.

Nằm trên bàn, gần khuỷu tay trái của cô ta, là một khẩu súng.

Sebring nhìn xuống và nhìn thấy khuôn mặt của Leigh phản chiếu trong tấm gương rộng, sáng đèn trên bàn trang điểm. “Mày thức rồi à!” cô kêu lên. “Mày đã thức. Khán giả của tao đã thức.”

Leigh nhắm mắt lại.

“Đừng, đừng, đừng, đừng giả vờ là mày đang ngủ...”

Leigh giữ mắt cô nhắm kín, và nghe tiếng ghê xoay ở bàn trang điểm khi Sebring xoay nó qua và đứng lên. “Thức dậy ngay, đồ dê tiện!” cô ta găm gù ngay tai của Leigh, sau đó cô ta chộp một nắm tóc của Leigh và giật mạnh nó. “Vậy là khá hơn nhiều rồi đó.” cô ta kêu lên, đôi môi đỏ chói của cô ta

mở ra thành nụ cười trước đôi mắt kính hoàng của Leigh. Trong tay kia của Sebring đang cầm một cây kéo dài, và sắc bén.

“Đề tao giúp mày ngồi lên giường nhé. Tao không thích khán giả của tao ngủ thiếp đi.” cô ta nói, kéo mạnh tóc của Leigh để “giúp” Leigh đẩy trượt người một cách vụng về lên giường. Trong quá trình đó, cây kéo của Sebring cắt một đường ngang qua bắp tay của Leigh, nhưng Leigh không cảm thấy nó. Nỗi sợ hãi là thuốc gây tê tự nhiên, đang bơm dữ dội qua tĩnh mạch của cô. Chân của cô đã bị cột lại bởi một chiếc khăn choàng cô bằng lụa của cô, sợi dây cột ở cổ tay cô dường như cũng là một cái khăn choàng cổ khác, nhưng rất chặt.

“Máu của mày hợp với màu áo của tao.” Sebring nói, nhìn máu rỉ ra từ vết cắt của Leigh. Cô ta chà ngón tay của cô ta lên trên vết thương của Leigh và quét một ít máu của Leigh lên cánh tay của cô ta.

Mỗi hệ thần kinh trong cơ thể của Leigh đang thét gào trong nỗi sợ hãi, nhưng tâm trí của cô đang cố gắng tập trung, tìm kiếm một cách dữ dội cho giải pháp và lời giải thích. Bằng cách nào đó, cô phải cầm chân cho đến khi Joe hoặc Hilda hay ai đó tìm cô. Cố giữ giọng của cô đều đều, cô nói, “Cô đang làm gì thế, Jane?”

“Tao đang chuẩn bị đến nhà hát, dĩ nhiên.” Sebring nói, quan sát khuôn mặt của Leigh. “Mày trông có vẻ nhợt nhạt. Mày cần son môi.” Cô ta đi đến bàn trang điểm, nhặt lên ống son môi, và mang đến bên Leigh. Leigh hát đầu cô ra xa, và Sebring dường như không thấy phiền. Với ống son môi siết chặt trong nắm tay của cô ta, cô ta đè nó vào khuôn mặt của Leigh, chà nó một cách thô bạo trong khi cô ta hứa giữa kẽ răng của cô ta, “Không bao lâu, tao sẽ cắt mày thành từng mảnh nhỏ. Tao chỉ là đang đánh dấu điểm xuất phát của tao thôi.”

Cô ta lùi bước và khảo sát việc làm của cô ta, sau đó cô ta đi trở lại bàn trang điểm và ngồi xuống. Giữ cây kéo trong tay phải của cô ta, cô ta quan sát Leigh một cách chăm chú trong gương, sau đó cô ta nâng lên một nắm tóc đồ dài của cô ta và cắt nó dài ngang vai – giống như tóc Leigh. “Logan yêu tao.” cô ta thông báo cho Leigh biết. “Bọn tao đã tìm thấy ngôi nhà nhỏ trên núi vào một ngày nọ. Anh ấy muốn rời khỏi mày, nhưng con chó cái bác sĩ tâm lý đó cứ nói ra.” Nghiêng nhẹ đầu qua một bên, sau đó nghiêng qua bên kia, cô ta quan sát ảnh hưởng của kiểu tóc mới cắt ở một bên mái tóc đồ chói của cô ta, trong khi cô ta hỏi Leigh, “Mày có muốn biết chồng mày đã làm gì ngay trước khi anh ấy chết không?”

Câu hỏi của cô làm cho cả cơ thể của Leigh run rẩy. Nuốt cục mật đang dâng cao, cô buộc lời nói thốt ra. “Muốn.”

“Anh ấy đã làm tình với tao trên cái túi ngủ của mày ở phía lò sưởi. Tao đã làm cho anh ấy ngạc nhiên ở cabin với chai rượu vang, và bọn tao đã uống nó và làm tình. Rồi...” cô ta nhặt lên cây kéo và làm một cuộc tấn công tàn bạo khác trên tóc cô ta. “... gã khốn khiếp không có gan đó nói với tao là anh ấy sẽ chấm dứt với tao vĩnh viễn. Anh ấy bảo tao rời khỏi vì nó đang đến cabin.”

“Ai đang đi đến đó?” Leigh hỏi trong tiếng thì thầm run rẩy.

Sebring đặt kéo xuống và mở một hộp phấn mắt nhỏ. Châm nhẹ cây cọ trên đôi mắt, cô ta khom người gần với tấm gương hơn và kéo một đường màu xanh ngọc bích qua một mí mắt. “Sheila Winters.” cô ta nói như thể Leigh đã nên biết được chuyện đó. “Và sau khi nói với tao điều đó, anh ấy nghĩ rằng anh ấy sẽ đưa tao lên đường cái trong xe của anh ấy và vẫy tay chào tao.” Cười nhẹ nhàng, cô ta kéo một đường màu xanh trên mí mắt kia của cô ta. “Mày nên nhìn thấy mặt của anh ấy khi tao kéo khẩu súng của anh ấy ra từ dưới ghế của tao và chia thẳng vào anh ấy.”

Cơ thể của Leigh di chuyển khi cô bắt đầu làm việc điên cuồng với cái nút thắt chặt trên chiếc khăn choàng cổ trói tay của cô lại với nhau. “Làm thế nào – mà cô biết được là nó có ở đó?”

“Có một lần, anh ấy đã đưa nó cho tao xem.” cô ta nói, đặt hộp phấn mắt xuống và quan sát những màu mắt khác mà cô ta đã trải ra bàn. “Anh ấy không nghĩ là tao biết cách sử dụng nó. Nếu anh ấy thật sự là một fan hâm mộ lớn cho phim của tao, giống như anh ấy đã từng nói, thì anh ấy đã nhìn thấy tao sử dụng súng trong phim. Hắn là kẻ nói dối.” cô ta rít lên giận dữ.

Cái nút khăn choàng cổ không chịu nhúc nhích, và Leigh đang mất kiểm soát của nỗi khiếp sợ của cô. Khi cô nhìn thấy khẩu súng ở trên bàn trang điểm lúc này, cô đã không hoàn toàn tin rằng Jane Sebring có khả năng sử dụng nó... đã không muốn tin nó, nhưng bây giờ cô biết rõ hơn. Cô liếc nhìn qua vai đến ngưỡng cửa bên phải của cô. Chẳng bao lâu, Joe hoặc Hilda sẽ đến tìm cô, nhưng nếu bất cứ người nào trong bọn họ bước vào phòng ngủ, Sebring sẽ nhìn thấy họ ở tấm gương trên bàn trang điểm.

“Mày đang hi vọng được cứu à?” Sebring gầm gừ, nhìn cô trong gương.

Leigh sập tía nhìn của cô về phía trước.

“Sẽ không có ai đến cả.” cô ta nói với một nụ cười lộ bịch. “Họ đã chết rồi. Con hầu mập của mày đã chết, và cả thằng tài xế của mày cũng vậy.”

Nước mắt chực tuôn ra khỏi mắt Leigh, và cô chớp mắt liên tục, móng tay của cô bấm vào cái nút ở cổ tay của cô.

“Cả con bạn Sheila của mày cũng vậy.”

“Sheila đã chết ư? Leigh lặp lại bằng giọng khàn khàn, cố giữ Sebring nói chuyện.

“Logan và nó đang hăm dọa tổng tiền bệnh nhân của nó.” Sebring thổ lộ với vẻ chắc chắn tuyệt đối.

“Logan nói cho cô biết à?”

“Không, là Sheila, ngay trước khi tao bắn nó. Ai cũng sẽ nói cho mày biết bất cứ điều gì mày muốn biết khi mày đang chĩa súng vào họ.” cô ta nói với vẻ khinh miệt. “Mặc dù nó đã nói là nó không có mối quan hệ với Logan, nhưng nó đang nói dối, cố tự cứu lấy mình.”

“Làm sao cô biết được là Sheila đang... đang nói dối?”

Sebring nghe vẻ sợ hãi đang gia tăng trong giọng của Leigh, và cô ta mỉm cười khi cô ta ngả người về phía trước để tô lên mắt thêm một màu xanh trên màu xanh ngọc bích. “Bây giờ mày sợ rồi à? Mày nên sợ, mày biết không. Tao cũng sẽ giết mày. Rồi,” cô ta nói thêm với nụ cười khi cô ta nhặt kéo lên và tấn công thêm một inch nữa ở bên tóc phải của cô ta, “tao sẽ đến nhà hát và chiếm chỗ của mày.”

“Sao cô lại biết là Sheila đang nói dối – về có việc có mối quan hệ với Logan đấy?” Leigh tiếp tục dai dẳng một cách tuyệt vọng.

“Vi,” cô ta lập từng lời một cách dẹt dẹt, “Logan đã thừa nhận tụi nó đang có mối quan hệ. Rồi,” cô ta kết thúc, “tao bắn nát óc của anh ta!”

*

Chương 72.

Cách ba khu phố từ căn hộ của Leigh Manning, McCord gọi radio cho các cảnh sát trong xe theo dõi đến gặp anh ngay bên trong cổng chính và có thang máy chờ sẵn. Sam nhìn thấy khe hở trong giao thông, tắt tiếng còi xe, và đạp phanh dừng lại ở phía trước toà nhà.

Khi họ chạy qua vỉa hè, một chiếc Bentley tối màu thắng kít lại và Valente thoát khỏi nó, chạy theo họ.

Anh đang đóng gài khoảng cách khi họ lao vào toà nhà. McCord quát tháo nhân viên bảo vệ gọi EMS và bảo họ đợi trong tiền sảnh, và Valente đến kịp thang máy khi cánh cửa bắt đầu đóng lại, khuôn mặt của anh trắng bệch và căng thẳng. “Đợi ở dưới này.” McCord ra lệnh cho anh.

“Trong mơ của anh đấy.” Valente cúi kính, đẩy giữa cánh cửa và moi chìa khoá ra khỏi túi của anh.

Thay vì tranh cãi, McCord đưa hướng dẫn cho hai cảnh sát theo dõi khi anh mở bao súng và kéo khẩu Glock ra. “Có một tiền sảnh riêng biệt bên ngoài thang máy trên tầng nhà của Manning. Đừng để cho ai lên xuống tầng nhà. Có hai nhân viên, một người đàn ông và một người phụ nữ, họ đã không trả lời điện thoại trong căn hộ. Một khi chúng tôi có được tầm nhìn ở bên trong và biết chúng tôi đang đối diện với chuyện gì, các người có thể bắt đầu tìm kiếm các nhân viên đó, nhưng hãy tránh xa chúng tôi.”

Rồi anh nói với Valente. “Anh biết bố cục của căn hộ. Đó là gì?”

“Phòng khách và phòng ăn có thể nhìn thấy từ cửa trước.” Valente trả lời.

“Nhà bếp và nơi ở của những người giúp việc ở bên trái, dưới một hành lang dài. Phòng ngủ chính ở cuối hành lang bên phải.”

“Đưa cho tôi chìa khoá của căn hộ.” McCord nói một cách kiên quyết khi thang máy từ từ dừng lại.

Valente giữ chìa khoá, giờ nó trên lòng bàn tay đang mở cửa McCord: “Tôi sẽ đi theo sau các người.”

Sam mong McCord sẽ tranh cãi, nhưng anh rõ ràng nhận biết chuyện đó là vô nghĩa. Anh gạt đầu dứt khoát. “Đứng ở đằng sau và cách xa chúng tôi đấy.”

Valente thả chìa khoá vào tay anh.

Trước cửa căn hộ, McCord lặng lẽ dứt chìa khoá vào ổ và áp tai vào cửa,

chăm chú lắng nghe âm thanh bên trong, trong khi Sam nhân người sát vô tường, bước ra khỏi đôi giày, súng của cô nâng cao. “Sẵn sàng chứ?” anh khẽ hỏi.

Sam gật đầu.

Cánh cửa mở vào tiền sảnh không một tiếng động. Vượt quá nó, phòng khách trải dài trong bóng tối ngoại trừ ánh sáng đến từ chùm đèn treo nhiều ngọn trong phòng ăn bên trái và từ nhà bếp ở bên kia nó.

Họ di chuyển vào tiền sảnh, sử dụng bức tường ở bên phải để ẩn nấp trong khi họ lắng nghe chăm chú cho bất cứ âm thanh gì để cho họ có chút phương hướng. Sam nhìn thấy cơ thể của người giúp việc nằm gần bàn phòng ăn, và đẩy nhẹ McCord, khiến anh phải chú ý đến nó, sau đó cô nâng cánh tay của cô, ra dấu cho những người cảnh sát theo dõi đứng ngay cửa kiểm tra ở đó ngay khi họ khám xét toàn khu vực.

McCord di chuyển một cách lặng lẽ xuống cầu thang của tiền sảnh và bắt đầu đi về phía trái, phía phòng ăn và nhà bếp, nhưng Valente chộp cánh tay của Sam và chỉ qua bên phải. Anh biết âm thanh và bóng tối của căn hộ tốt hơn họ, và ánh sáng hầu như không thể nhìn thấy ở phía xa bên phải là đáng kể đối với anh. Sam không tranh cãi với kiến thức của anh. Cô di chuyển đến gần McCord và chỉ qua vai của cô.

Valente đã ở giữa đường của hành lang ở đầu kia của phòng khách khi họ bắt kịp anh và di chuyển đến phía trước anh. Đúng lúc đó, Sam cũng có thể nghe được giọng nói của một người phụ nữ, rất nhỏ, đến từ ngưỡng cửa mở bên trái, ở cuối hành lang.

McCord di chuyển dọc theo bức tường, ép sát người vào nó, cho đến khi anh đủ gần với ngưỡng cửa để nhìn qua nó, sau đó anh di chuyển một cách nhanh chóng đến phía bên kia của nó. Anh ra dấu cho Sam và Michael rằng Leigh đã nhìn thấy anh, và Sam di chuyển vào vị trí ở trung tâm ngưỡng cửa, nhưng đứng cách xa để yểm trợ McCord khi anh nhào qua khung cửa và lao vào phòng. Cô cảm thấy, chứ không phải nhìn thấy sự hiện diện của Valente trên tay trái của cô và hơi ở phía trước, nhưng cô đang tập trung vào việc giữ vững tay súng và chăm chú lắng nghe giọng nói của Sebring để cô có thể đánh giá vị trí của mục tiêu và nhắm góc bắn của cô nếu cô cần nhả đạn.

McCord giơ lên ba ngón tay, cho biết anh sẽ nhảy vào phòng ngủ sau khi đếm đến ba, sau đó anh bắt đầu đếm ngược. Một ngón tay giơ lên – hai ngón tay giơ lên...

“Đã đến lúc tao phải đến nhà hát rồi.” Sebring nói với Leigh khi cô ta bước ra khỏi tủ áo trong phòng, mặc một chiếc áo choàng của Leigh. Cô ta dừng lại ở bàn trang điểm, nhặt cây súng lên, và chia thẳng vào Leigh.

McCord dừng việc đếm ngược, nghĩ rằng mục tiêu của họ sắp đi vào tầm ngắm.

Leigh đã thoáng nhìn thấy McCord, nhưng cô không biết liệu anh có thể cứu cô hay không, vì vậy cô thử một cách tuyệt vọng để cứu Michael trong khi cô vẫn có thể. “Jane, làm ơn,” cô cầu xin một cách run rẩy, “kể cho tôi nghe lại cách cô đã giết Logan đi. Đó là tất cả những gì tôi yêu cầu. Trước khi chết, tôi muốn nghe cô nói với tôi chuyện đó!”

Nó đánh vào Michael một cách chính xác những gì Leigh đang làm – và những gì sắp sửa xảy ra trong phòng ngủ đó. Khi Littleton di chuyển về phía ngưỡng cửa mở, Michael tuôn ra một tiếng gầm giận dữ và phóng ào tới phía trước, biến mình thành mục tiêu khi anh nhào mình đến giường theo chiều ngang, hát ngã Leigh lên lưng của cô, che cơ thể cô bằng cơ thể của anh trong khi những tiếng súng, và tiếng hét, và một tiếng nổ vang lên trong tai anh.

Anh nằm im ở đó cho đến khi anh nghe McCord gọi những cảnh sát khác. “Không có gì đáng ngại nữa!” sau đó anh chống khuỷu tay ngồi dậy trong khi một trong những cảnh sát la to trở lại. “Chúng tôi cảm giác được nhịp mạch của một người đàn ông và một người phụ nữ ở ngoài này, và EMS đang trên đường lên đây ngay bây giờ.”

Đầu của Leigh đã bị xoay qua một bên, và gò má nhợt nhạt của cô bị lấm lem màu đỏ. Mắt cô nhắm kín và cô không di chuyển! Nỗi sợ hãi làm nghẹn giọng của Michael thành tiếng thì thầm đứt quãng. “Leigh?”

Mắt của cô háp háy mở và tập trung vào khuôn mặt của anh – đôi mắt như đá zircon ẩm ướt với nước mắt. Michael cảm thấy thật nhẹ nhõm, thật an tâm, cực kỳ nhẹ nhõm, đến nỗi anh không thể nghĩ được bất cứ thứ gì để nói, vì vậy anh lật cô nghiêng qua một bên để cởi trói cho cô, sau đó anh đẩy cô lại trên lưng của cô và nhìn chăm chăm xuống đôi mắt mà anh đã yêu ngay lần đầu tiên anh nhìn thấy chúng.

Leigh nhìn khuôn mặt tàn phá của anh và đẩy trượt cánh tay của cô quanh cổ anh, ngón tay của cô vuốt mái tóc ngắn ở gáy của anh. “Chào.” cô thì thầm với nụ cười đầy nước mắt. “Ngày hôm nay của anh như thế nào?”

Michael thả trán của anh trên trán cô, vai của anh cười ngất nghẻo, mắt của anh mờ đi vì những giọt nước mắt nhẹ nhõm. “Bình thường.” anh cố làm bầm sau vài khoảnh khắc. “Nhưng nó đang được cải tiến tốt hơn.”

Ở gần ngưỡng cửa, Sam sụm người vô tường, súng của cô treo lỏng lẻo từ bàn tay của cô, khuôn mặt của cô tránh không nhìn cơ thể của Jane Sebring. Nhìn xác chết rồi lòng bất kể giết người là nghề nghiệp của cô. Đó là nhiệm vụ của cô... nhưng, ôi Chúa ơi, là một chuyện khác hoàn toàn khi biết cô đã giết người. McCord cần phải vào phòng chéo góc từ khung cửa, nhưng Sam đã có tâm ngắm thẳng, và cô đã lấy nó ngay khi Sebring nổ súng.

Ở góc bên phải của cô, McCord kết thúc việc kiểm tra nhịp mạch của Sebring, sau đó anh đứng lên và đi đến bên Sam. “Cô Sebring sẽ không còn xuất hiện ở bất cứ nơi nào nữa.” anh nói với cô một cách lặng lẽ. “Bắn rất chính xác, Sam.”

“Sẽ khó mà bắn trật cô ta.” Sam nói một cách ủ rũ, nâng mắt nhìn anh. “Cô ta chỉ cách có mười feet.”

Anh hiểu sự thương tổn trong chúng và choàng tay qua gáy của cô, kéo khuôn mặt của vào ngực anh và choàng cánh tay của anh quanh thắt lưng cô. “Tôi chỉ có thể nghĩ ra một câu nói chân thành, trấn an để nói trong hoàn cảnh này.” anh thì thầm.

“Là gì?”

“Thà là cô ta còn hơn tôi. “

Sam hơi mỉm cười.

“Ai cũng cảm thấy như vậy vào lần đầu cả.” anh nói thêm một cách an ủi.

“Với một chút may mắn, nó sẽ là lần sau cùng của cô.”

Ngay lúc đó Shrader đi vào phòng và đứng sững lại, nắm lấy toàn cảnh tượng với một nụ cười hoài nghi. “Các người đang có một cuộc đấu súng ở đây hay là cuộc làm tình điên cuồng vậy?” anh hỏi, nhìn từ mắt cá chân bị trói lại của Leigh đến cánh tay của McCord ôm choàng sau lưng Littleton. “Tôi nhìn thấy cảnh tù tội và một số chứng cứ của một cuộc đấu súng. Những gì tôi không nhìn thấy là nạn nhân. Có ai nhìn thấy nạn nhân nằm ở đâu không?”

“Ồ đằng kia.” McCord nói nhẹ.

Shrader bắt được giọng nói của anh và giả định chính xác là Sam đã bắn phát súng chết người đó. Anh đi đến góc phòng, đến chỗ cơ thể của Sebring, và huýt sáo khi anh nhìn thấy khuôn mặt của nạn nhân. “Chà! Nói đến ngày tóc xấu!”

Anh đi trở về đến gần Sam, người bây giờ đang đứng một mình, và vỗ nhẹ vai cô, đưa ra sự an ủi của mình cho những gì anh biết cô đang cảm nhận. “Nghe này, Littleton, cô đã ban cho cô ta một đặc ân đấy. Cô ta sẽ không muốn tiếp tục sống với mái tóc của cô ta đâu.”

Khi Sam mỉm cười, anh hướng về phía giường, nơi Michael Valente đang tháo dây trói mắt cá chân của Leigh. “Chào, ông Valente.” anh nói một cách lịch sự. “Chào, bà Manning.”

Valente lờ anh, nhưng Leigh nóng lòng muốn thúc đẩy một mối quan hệ tốt với cảnh sát cho Michael trong tương lai. “Chào, thanh tra Shrader.” cô nói. “Anh khỏe không?”

“Tôi rất khỏe. Cô sẽ vui khi nghe được các chàng trai ở tầng dưới đã bắt gã đi theo lén cô. Hắn ta tình nguyện đi điều trị, nhưng chúng tôi sẽ kiểm tra hắn ta trước khi chúng tôi thả hắn.”

Hài lòng với chuyện viếng thăm hiện trường của anh, Shrader đi qua ngưỡng cửa với tay thọc trong túi của anh, sau đó anh thò đầu vô trong và nói, “À này, tài xế bị một vết thương thịt và một cơn đau tim, nhưng nhân viên cấp cứu nói tình trạng của anh ta khá tốt. Người giúp việc bị chấn động mạnh, và cô ta hơi bị thiếu máu, nhưng họ đang truyền máu cho cô ta trên đường đến bệnh viện.”

Leigh đẩy trượt người khỏi giường và loạng choạng đứng lên, giữ khuôn mặt cô xoay lại không nhìn cơ thể của Jane Sebring. “Em sẽ đi với họ đến bệnh viện.” cô bảo Michael.

“Vâng, em cần phải đi.” Michael nói dứt khoát, ôm choàng cô khi họ bắt đầu đi xuống hành lang, “Và trong khi em ở đó, em cũng sẽ phải chụp quang tuyến luôn.”

“Phụ nữ có lẽ là có thai phải rất cẩn thận với việc chụp X-ray.” Leigh bảo anh.

Michael cười toe toét, nhưng lắc đầu. “Không phải hơi quá sớm cho em biết được chuyện đó à?”

“Nó sẽ hơi quá sớm đối với những người phụ nữ khác, nhưng không phải đối với em.”

“Tại sao?”

Cô lắc đầu và mỉm cười. “Vì anh là – anh.”

“Trong trường hợp đó.” anh nói sau khi suy nghĩ một lát, “Chúng ta cần đi chuyển ngày cưới đến sớm hơn.”

Cô cười nhỏ. “Em lẽ ra phải biết rằng anh sẽ đi thẳng vào trọng tâm của vấn đề.”

Michael giữ cô lại và ôm chặt cô vào cánh tay của anh, hàm của anh đặt trên đỉnh đầu của cô, tâm trí của anh đang nghĩ về chuyện cô đã cố buộc Sebring thừa nhận rằng cô ta đã giết Logan khi bản thân cô sắp bị bắn. Giọng của anh âu yếm dịu dàng, anh nói, “Em đi thẳng vào tim anh.”

*

Chương 73.

Đứng trong phòng khách chờ CSU đến, McCord cập nhật Womack và Shrader những sự kiện trong mấy tiếng đồng hồ vừa qua. Cửa của căn hộ Manning đã được mở và những cảnh sát mặc đồng phục đang đứng lẫn lộn trong tiền sảnh, vì vậy anh hạ thấp giọng, nhưng Sam vẫn có thể nghe được anh khi cô ngồi xuống ghế xôpha ở gần đó, ghi chú cho bản báo cáo mà cô sẽ phải nộp.

Đang nói giữa câu, McCord đột ngột ngừng nói, và Sam ngược lên kịp để bắt gặp anh kéo điện thoại di động ra khỏi túi áo khoác của anh. Nó đang rung, và anh sốt ruột nhìn vào tên của người gọi, sau đó anh thè lưỡi bậm và với lấy điều khiển từ xa của truyền hình nằm trên bàn cà phê gần đầu gối của Sam. Khi anh bậm qua các kênh, anh quay đầu về phía cửa sổ phòng khách và nói với Shrader, “Con phố dưới đó trông thế nào?”

Shrader đi đến cửa sổ và nhìn xuống. “Nó trông giống như sở thú vậy,” anh trả lời. “Xe cứu thương, xe tuần tra, và hàng tá...”

“... xe tin tức.” McCord kết luận với vẻ kinh tởm. “Họ đang truyền tin tức của câu chuyện, và Trumanti đang gọi tôi về chuyện đó.”

Khi anh nói đến đó, đài truyền hình mà anh vừa chọn cắt ngang chương trình thường xuyên của họ và người giới thiệu chương trình nói, “Chúng tôi có một tin tức mới về vụ án mạng của Logan Manning. Phóng viên của chúng tôi, Jeff Corbitt, đang ở tại hiện trường ngay bây giờ, nơi xe cứu thương vừa mới rời khỏi tòa nhà trên Fifth Avenue nơi Logan Manning đã từng cư ngụ với vợ của ông ta, nữ diễn viên Leigh Kendall. Jeff, có chuyện gì diễn ra ở đây vậy?”

“Bây giờ tình trạng rất hỗn loạn.” phóng viên ở hiện trường trả lời, đứng ở phía trước tòa nhà, tay giữ micrô. “Cảnh sát đã chằng dây vĩa hè và đại sảnh. Ba xe cứu thương vừa mới rời khỏi cách đây một phút, và con phố đầy xe cộ cho tình trạng khẩn cấp. Michael Valente đã ở đây, và anh ta vừa rời khỏi trong một trong những chiếc xe cứu thương.”

“Anh ta có bị cảnh sát giam cầm không?” người xướng ngôn viên nhanh nhẩu hỏi.

“Không, anh ta đã vào cứu thương với bà Manning. Nhìn như thể Valente lại một lần nữa lọt qua lưới của NYPD, lần này với Mitchell McCord dẫn đầu cuộc điều tra. McCord được cho hay là đang ở trên lầu.”

Người phát ngôn viên trông có vẻ choáng váng và phẫn nộ bởi tin tức Valente rõ ràng đã thoát khỏi. “Chúng tôi vừa mới nghe từ văn phòng của Cảnh sát trưởng Trumanti,” anh ta nói, “và họ đã bảo đảm với chúng tôi rằng Cảnh sát trưởng Trumanti sẽ có lời phát biểu chính thức cho chúng ta ngay.”

Điện thoại di động của Sam rung trước khi bản tin kết thúc, và cả điện thoại của Shrader và Womack cũng vậy.

“Đừng trả lời cuộc gọi đó.” McCord nói một cách gay gắt khi Shrader bắt đầu trả lời điện thoại của anh.

Shrader tuân theo ngay, nhưng nhìn lo lắng. “Cuộc gọi của tôi là từ Đại úy Holland.”

“Của tôi cũng vậy.” Womack đồng tình.

Điện thoại của Sam đang rung lần thứ hai. “Của tôi cũng vậy.” cô nói.

“Cuộc gọi khác của cô là từ người nào vậy?” McCord hỏi cô.

“Là cha dượng tôi.” Sam nói sau khi nhìn lướt qua điện thoại của cô một lần nữa.

“Một lát nữa tôi sẽ gọi lại cho ông ấy cho cô.” McCord nói. “Ông ấy có số điện thoại mà tôi cần.” Anh chìa tay ra cho điện thoại di động của cô, và Sam đứng dậy và trao nó cho anh, sau đó anh nói với cả ba người trong giọng điệu cấp bách. “Tôi không muốn bất cứ người nào trong các người trả lời bất kỳ cuộc gọi nào của bất kỳ ai về vụ án này tối nay. Lát nữa đây, tôi sẽ gọi điện thoại cho Thị trưởng Edelman và cố thuyết phục ông ấy đích thân xử lý cuộc họp báo đêm nay và không để cho Trumanti nhúng tay vào. Bất kể là Edelman nói là ông ấy sẽ làm gì, tôi sẽ làm một lời tuyên bố ngắn đến giới truyền thông ở bên dưới để giải tội cho Valente khỏi tất cả những dính líu trong vụ mưu sát Manning. Chuyện đó tạm thời sẽ ngăn chặn Trumanti không phát biểu với giới truyền thông đêm nay và cố buộc tội Valente.”

Sam nhận biết ngay lập tức số điện thoại của Edelman là số mà Mack cần từ cha dượng của cô, và cô lẽ ra sẽ rất vui để gọi giùm anh ở trước mặt Shrader và Womack, nhưng Mack hiển nhiên đang có ý định bảo vệ đội của anh ngay lúc này. Anh dứt tay vào túi quần và nói với họ, “Từ giờ trở đi tôi sẽ tự mình xử lý vụ án này. Tôi muốn ba người giữ khoảng cách với nó. Ngày mai, viết bản báo cáo của các người nhưng giữ tính trung thực với các sự kiện cơ bản và tránh không nhắc đến logic hoặc lập luận mà các người có thể đã làm theo trong quá trình điều tra. Tôi điều khiển hoạt động của các người, vì vậy khi các người bị chất vấn về việc tại sao các người làm điều gì đó, cứ trút trách nhiệm vào tôi.”

“Tại sao chúng ta lại phải lo lắng về việc bị đổ lỗi ở đây vậy?” Shrader yêu cầu. “Chúng ta đã làm đúng theo bài bản, chúng ta đã phá án, và Sam đã tiết kiệm cho nhà nước cả một gia tài trong việc khởi tố và phải chứa chấp người đàn bà điên khùng trong phòng ngục đó, người đã giết Manning.”

Trên tivi, chương trình lại bị gián đoạn cho cùng bản tin, và McCord nhấc lên điều khiển từ xa và nhấn nút tắt. Anh ngửa đầu ra, và Sam nhìn anh cẩn thận

chọn cụm từ của anh. “Khi đang điều tra vụ án Manning, cá nhân tôi đã phát hiện có rất nhiều chứng cứ rành rành để buộc tội một thành viên của NYPD trong một mối thù máu truyền kiếp, rất hiệu quả chống lại Michael Valente sử dụng nhiều biện pháp bất hợp pháp.” Anh nhìn xuống họ và nói thẳng thừng, “Tôi có ý định mang chứng cứ này đến với thị trưởng, và nếu ông ấy không hành động gì – một cách công khai – thì tôi sẽ đích thân đưa nó ra công chúng.”

Shrader và Womack trao đổi cái liếc không vui, rồi Shrader lên tiếng cho cả hai. “Tôi không thích nhìn thấy quần áo bẩn của bạn đem treo ra ở nơi công cộng, thưa Trung úy. Tại sao anh không để cho bạn giải quyết chuyện này một cách âm thầm chứ? Trao cho Đội điều tra nội bộ, hay...”

“Đó không phải là một cách để lựa chọn.” McCord thông báo cho anh biết một cách dứt khoát. “Valente đã công khai bị đối xử một cách bất công trong nhiều thập niên do một thành viên cấp cao của NYPD và đám bạn chí thân của ông ta. Khi một công dân bình thường trở thành nạn nhân của bạn, thì nó không còn là việc 'nội bộ của bạn' nữa – theo ý tôi. Tôi muốn có chút công lý ở đây, và rồi tôi muốn có chút trả thù một cách công khai. Valente đáng có cả hai.”

“Ai là viên chức mà anh đang nói vậy?” Womack hỏi một cách không an tâm.

“Trumanti.” McCord nói thẳng thừng, sau một hồi im lặng.

“Ồ, chết tiệt.” Womack thở ra. “Tôi sợ là anh sẽ nói vậy.”

Sự báo động của Womack chỉ làm cho Mack nhìn càng lạnh lùng kiên quyết hơn, theo ý Sam. Anh nhún vai và nói, “Thị trưởng Edelman thừa kế Trumanti như một Cảnh sát trưởng, vì thế ông ta không bị ràng buộc với Trumanti về mặt chính trị, nhưng sau khi tôi kể cho ông ấy nghe những gì tôi biết trên điện thoại, vị thị trưởng mới của chúng ta vẫn có thể muốn tránh vụ bê bối có dính líu đến NYPD. Ông ấy có thể muốn xử lý Trumanti như chuyện nội bộ của cảnh sát, vì thế nên được xử lý riêng. Tôi khá chắc chắn rằng ông ấy sẽ yêu cầu Trumanti từ chức ngay, nhưng tôi muốn hơn thế nữa.”

Khi anh dừng lại ở đó, Womack nói, “Chính xác là anh muốn gì?”

Mack nhìn anh như thể câu trả lời đã rất hiển nhiên. “Tôi muốn treo mông của Trumanti ở nơi công cộng cùng với tất cả những ai đã có dụng ý cộng tác với gã khốn khiếp điên khùng, thù dai đó.”

“Chính xác là Trumanti đã làm gì?”

“Các người không cần biết chuyện đó.” Anh dừng lại vì CSU vừa đến, và anh rời khỏi Sam với Womack và Shrader để đến nói chuyện với trưởng nhóm.

“OK, Littleton, hãy nói cho chúng tôi nghe,” Shrader yêu cầu. “Womack và

tôi có quyền biết bất cứ những gì cô biết. Chúng tôi có quyền biết là chúng tôi đang chống lại chuyện gì.”

Do dự, Sam nhìn ra cửa sổ ở ánh đèn lấp lánh của bầu trời hùng vĩ của thành phố. Cô hiểu tại sao Mack muốn bảo vệ Womack và Shrader từ những chi tiết, và cô cũng hiểu tại sao họ cảm thấy họ có quyền biết chúng. Điều duy nhất mà cô không chắc là quyết định kể cho họ nghe đến từ niềm tin rằng Shrader và Womack nói đúng – hay là vì cô không chịu nổi khi để cho họ nghĩ rằng quyết định của Mack về việc làm rõ mọi chuyện ở nơi công cộng là không hợp với đạo đức nghề nghiệp, hoặc thất thường. Từ khi Mack đã không cụ thể ra lệnh cho cô không được tiết lộ chi tiết, cô vội kể cho Womack và Shrader về việc Valente bị kết tội ngộ sát một cách bất công và mọi chuyện mà Trumani đã ứng dụng sau đó. Khi cô nói xong, cả hai người họ nhìn choáng váng và giận dữ.

Không may, khi Mack quay lại nhóm, anh liếc nhìn khuôn mặt của Shrader và Womack, sau đó anh nhìn thẳng cô. “Cô đã kể cho họ nghe rồi.” anh nói, nhìn phần nộ và thất vọng về cô.

Trong đầu Sam chùn bước ở cách diễn đạt kết tội của anh, nhưng cô gật đầu. “Họ cần hiểu được thái độ của anh đến từ đâu.”

Thay vì trả lời, anh trông khắc nghiệt với cả ba người. “Cho dù là cả các người đã biết mọi chi tiết, nó cũng sẽ không thay đổi được chuyện chết tiệt gì. Những điều tôi nói lúc này vẫn còn có hiệu lực. Tôi không cần hoặc muốn lòng trung thành của các người, cái mà tôi cần là biết rằng các người tránh xa ra khi trận chiến bắt đầu. Tôi muốn các người cứ tiếp tục làm công việc của các người vào ngày mai, và tôi muốn các người giữ ý kiến của các người về tôi, về vụ án này, và về mọi thứ liên quan đến nó. Rõ rồi chứ?” anh yêu cầu.

Shrader miễn cưỡng gật đầu và Womack cũng vậy, sau đó tia nhìn như xuyên thấu của Mack chuyển đến cô. “Đó là mệnh lệnh mà tôi vừa mới mang lại cho cô. Đừng nhảm nó là một yêu cầu!” anh cảnh báo cô, quai hàm của anh bạnh ra.

Sam tuyệt đối không có ý định làm theo mệnh lệnh đó nếu cô gặp phải vấn đề nơi cô phải chọn giữa lòng trung thành với Mack và nghề nghiệp của cô. Sự nghiệp của cô, cô đột ngột nhận ra, ít quan trọng hơn nhiều khi có liên quan đến đạo đức – và càng ít quan trọng hơn với người đàn ông có đạo đức mà cô yêu, người sẵn sàng đặt cược mọi thứ vào những gì anh tin tưởng.

“Tôi sẽ không nhảm nó.” Sam lạnh lẽo trả lời.

Anh gật đầu một cách lạnh lùng, một cách nhăm lẩn tin rằng vì đã hiểu rõ mệnh lệnh của anh, Sam sẽ làm theo nó, sau đó anh nói, “Tôi sẽ gọi điện thoại cho thị trưởng. Khi ba người rời khỏi đây, các người không được đưa ra lời bình luận gì đến giới báo chí.”

Anh đi vào nhà bếp và ba người họ nán lại thêm mười phút nữa, nhưng Mack vẫn tiếp tục ở đó, khuất khỏi tầm nhìn và tầm nghe. Cuối cùng, Shrader nói, “Tôi có ấn tượng rõ ràng là anh ấy muốn chúng ta rời khỏi.” Sam có cùng ấn tượng, nhưng cô muốn ở lại để nghe Edelman nói gì với anh.

“Đi nào, Littleton, có thể sẽ mất anh ấy mấy tiếng đồng hồ chỉ để định vị thị trưởng.” Womack nói khi cô do dự trong tiền sảnh và giội tia nhìn lo lắng về phía ngưỡng cửa trống không của nhà bếp. “Anh ấy đang rất bực mình với cô. Hãy rời khỏi đây trước khi anh ấy quyết định tống cô vào đội tuần tra.”

“Tôi không nghĩ anh ấy bực mình tôi.” Sam thì thầm một cách khó chịu khi cô dừng lại ở ngoài cửa của căn hộ và xỏ chân vào đôi giày da xám của cô. Cô gửi cái nhìn chế ngự lướt qua viên cảnh sát trẻ trong tiền sảnh ở thang máy đang huých khuỷu tay một cảnh sát khác, ra dấu đến đôi chân của cô.

Womack nhìn cô, nhưng suy nghĩ của anh vẫn còn ở trên tính khí của McCord. “Tôi dám chắc là vậy. Thực ra, tôi dám chắc điều duy nhất đã cứu cặp mông của cô là cô đã cứu cặp mông của anh ấy tối nay trong cuộc chạm trán.”

“Không.” Shrader tranh cãi khi họ đã vào thang máy. “Anh ấy không bực chút nào, anh ấy chỉ là đang rất tập trung. Bây giờ McCord như là một con tàu vận chuyên, gầm rú xuống núi mà không có phanh, và Littleton chỉ là đâm chân hơi quá gần với đường đi của anh ấy ngay lúc này.”

Với Womack ở một bên và Shrader ở bên kia của cô, họ lẩn người qua lối đi, xuyên qua đám đông phóng viên đang la hét và những ánh đèn loà mắt của những chiếc máy ảnh nhắm đến họ ở bên ngoài toà nhà.

Liệu Mack có tức giận với cô hay không, Sam muốn tìm ra cách gì đó để đợi ở đó và nhìn anh trả lời cuộc phỏng vấn của báo chí. Trên hết tất cả, cô muốn đứng trong bóng tối ở một nơi nào đó, lặng lẽ cho anh mượn sự hỗ trợ của cô. Nhưng dù là Mack chỉ là ‘tập trung’ hay ‘bực tức’, cô quyết định có lẽ khôn ngoan nhất là nên làm theo lời anh dặn lần này, và đi về nhà. Dù có chuyện gì xảy ra đi nữa, cô có thể thấy nó được tường trình trên truyền hình.

*

Chương 74.

Cuộn người trên ghế xôpha trong chiếc áo choàng màu xanh nhạt với cổ áo bằng vải xatanh mà mẹ cô đã tặng cho cô nhân Lễ giáng sinh, Sam lo lắng chải mái tóc ẩm ướt của cô trong khi cô xem lại băng video mà cô đã thu cho lời tuyên bố của Mack đến giới truyền thông ở bên ngoài tòa nhà, rồi lời tuyên bố của Thị trưởng Edelman, được làm sau Mack một tiếng đồng hồ.

Mack rõ ràng đã thuyết phục được thị trưởng là Michael Valente vô tội và thị trưởng cần lập tức có khoảng cách với Trumanti. Mỉm cười, cô xem Edelman làm lời tuyên bố của ông một lần nữa: “Cuộc điều tra vào cái chết của Logan Manning đã có một kết cuộc đau buồn tối nay khi Trung úy Michell McCord và đội của anh ấy ngăn chặn Jane Sebring đang cố giết bà Manning ở căn hộ của Manning.” Edelman nói. “Trước khi Sebring nổ súng vào cảnh sát ở căn hộ, cô ta đã thừa nhận mình đã giết Logan Manning, cũng như bác sĩ tâm lý Sheila Winters, cơ thể của cô ấy đã được phát hiện chiều nay ở văn phòng của cô ấy. Theo cảnh sát thì họ đã bắn trả phát súng của Sebring, và cô ta chết ngay ở hiện trường.”

Câu hỏi đầu tiên và duy nhất mà Thị trưởng Edelman nhận lấy sau lời tuyên bố ngắn của ông là một câu không thể tránh được về sự tham gia của Michael Valente. Với câu hỏi đó, thị trưởng trả lời một cách dứt khoát, “Michael Valente không dính líu gì trong cái chết của Logan Manning cả. Tuy nhiên ông ta đã giúp đội của Trung úy McCord trong việc điều tra, và theo sự hiểu biết của tôi, đêm nay, ông Valente đã liều mình cứu sống bà Manning khi phát súng được bắn ra.

“Sáng mai, văn phòng của tôi sẽ bắt đầu điều tra những lời buộc tội trước đây đã chống lại Michael Valente bởi thành phố New York. Tôi đã yêu cầu Trung úy McCord dẫn đầu cuộc điều tra, và tôi đang chờ quyết định của anh ấy. Trong khi chờ đợi, tôi đã yêu cầu – và đã nhận được – đơn từ chức của Cảnh sát trưởng William Trumanti, có hiệu quả ngay lập tức.

“Văn phòng của tôi sẽ không có thêm lời tuyên bố nào nữa về vấn đề này cho đến khi cuộc điều tra được hoàn tất. Tuy nhiên, vào thời điểm này, tôi đã có đủ thông tin để biết chắc rằng một lời xin lỗi đã nợ đến Michael Valente cho vài sự bất công trắng trợn đã làm đối với ông ấy nhân danh 'công lý'. Khi tôi vận động cho văn phòng này, tôi hứa với các công dân của thành phố New York rằng tôi sẽ tích cực chống lại việc lạm dụng quyền lực và đặc

quyền bởi nhân viên chính quyền thành phố ở mọi cấp, và tôi đang làm tốt với lời hứa đó tôi đêm nay. “

Sam nhấn nút quay lại cuộn băng, và sau đó xem Mack làm lời bình luận ngắn hơn, trực tiếp hơn đến giới báo chí ở bên ngoài tòa nhà của Mannings. Anh đã rất cộc cằn, chí tử và đẹp trai đến nỗi cô nghĩ thị trường có vẻ không quan trọng và yếu ớt so với anh.

Mặc trong chiếc áo da và áo sơ mi đen mở cổ, Mack nhìn thẳng vào máy quay phim và đã nói những gì anh cần nói: “Jane Sebring đã bị bắn và giết chết trong căn hộ của Mannings tối nay khi cô ta đang cố giết bà Leigh Manning. Trước khi chết, Sebring đã hàm ý thú nhận mình trong vụ án mạng của Logan Manning và bác sĩ Sheila Winters. Hai nhân viên của bà Manning được may mắn hơn. Joseph O'Hara và Hilda Brunner đã được đưa đến bệnh viện cách đây ít lâu và mong đợi là sẽ được hồi phục hoàn toàn.”

Anh ngừng lại, chờ cho các phóng viên phấn khích trở nên hoàn toàn im lặng, sau đó anh nói, “Trong suốt cuộc điều tra của chúng tôi, Michael Valente đã bị nhầm đến và đôi xử như một nghi phạm chính một cách sai lầm. Mặc dù là vậy, đêm nay ông ấy đã giúp chúng tôi trong cuộc điều tra của chúng tôi, sau đó ông ấy đã liều mình để cứu mạng sống của bà Manning, và làm như thế, ông ấy cũng có thể đã cứu mạng sống của những người có mặt trong cuộc trạm chán. Tôi hiểu thị trường đang chuẩn bị lời tuyên bố liên quan đến ông Valente, ông ấy sẽ phát biểu ngay. Trong khi chờ đợi, tôi muốn bày tỏ lòng biết ơn của tôi cho sự trợ giúp của ông Valente và sự thán phục của tôi đối với tính kiên nhẫn đến khó tin của ông ấy.” Nói xong, anh nhìn lên đám đông và nói, “Tôi có thời gian cho ba câu hỏi và không hơn.”

“Trung úy McCord,” một phóng viên la to, “anh đang định bảo với chúng tôi rằng Michael Valente không nên bị xem là kẻ tình nghi trong vụ án mạng của Logan Manning chẳng?”

Sam cười khúc khích ở câu hỏi đáp nhanh nhẹn và sắc sảo của Mack. Thay vì trả lời, Mack nhìn khán giả của anh và nói với vẻ kinh tởm thích thú, “Có ai có câu hỏi thông minh nào không?”

“Chính xác là Michale Valente có dính líu gì trong vụ án mạng của Manning?” một phóng viên khác hét lớn.

“Có bất kỳ người nào ở đây biết định nghĩa của chữ 'thông minh' không?” Mack phản kích. “Câu hỏi cuối cùng.” anh cảnh báo.

“Trung úy McCord,” giọng của một người phụ nữ gọi, “Anh có thích phỏng đoán về mối quan hệ hiện thời giữa Michael Valente và Leigh Manning

không?”

Nụ cười của Mack lười biếng, gây lúng túng, và nhạo báng. “Cô có thể nghĩ ra được bất cứ lý do gì trên thế gian này là tại sao tôi sẽ quan tâm đến chuyện đó không?”

Nói xong, anh rời khỏi dãy micrô và bước qua đám đông, bờ vai rộng của anh mở đường qua đám đông chen lấn của phóng viên, nhiếp ảnh gia, và những người hiếu kỳ.

Sam nhấn nút quay lại một lần nữa trong khi cô suy nghĩ bằng chứng vừa rồi là Mack không thể chịu đựng nổi những kẻ ngu ngốc. Nụ cười của cô hơi phai nhạt khi cô nghĩ liệu anh có cùng sự cố chấp và không tha thứ thuộc cấp – nói trắng ra là cô – người đã cố tình không tuân theo ước nguyện của anh tối nay bằng cách kể cho Shrader và Womack nghe mọi chi tiết của vấn đề giữa Trumani – Valente.

Cô vẫn còn phân vân một cách không thoải mái khi chuông cửa của cô reo. Chắc là Mack, cô nghĩ khi cô chạy qua phòng khách. Người gác cửa của cô sẽ ngăn chặn bất kỳ người nào không có phù hiệu và khăng khăng đòi gọi điện thoại cho cô trước khi để cho ai đó lên căn hộ của Sam.

Quên rằng cô đang mặc áo choàng trong nhà, cô nhìn ra cái lỗ nhỏ trong khi cô mở khoá cửa căn hộ, sau đó cô giật mạnh nó.

Mack đang đứng ở đó, tay phải của anh chống trên khung cửa, vẻ mặt của anh bí hiểm như lời nhận xét mở đầu của anh. “Em không kiểm tra để xem ai là người đứng ở đây trước khi cô mở cửa à?”

“Tôi biết là anh.” Sam giải thích.

“Tốt, vì tôi ghét khi nghĩ rằng em mở cửa cho bất kỳ ai mà chỉ ăn mặc...” tia nhìn của anh hạ thấp xuống làn da mịn màng trên cổ áo xa tanh mượt của cô. “... cái đó.”

Sam e dè kéo ve áo sát vào ở ngực của cô và siết chặt dây cột thắt lưng. “Nó là áo choàng.” cô giải thích một cách ngốc nghếch và phòng thủ. Sau đó cô cười với sự ngớ ngẩn của mình và lùi bước. “Anh có muốn vào không?” cô hỏi, chắc chắn rằng anh sẽ đồng ý.

“Không.” anh nói.

Sam nhìn anh với vẻ bất ngờ. “Vậy thì tại sao anh lại đến đây?”

Anh thả tay từ khung cửa, và cô nhìn thấy điện thoại di động của cô trong lòng bàn tay của anh. “Tôi đến để hoàn trả cái này.” anh nói đều đặn. “Cũng như để đảm bảo rằng em được ổn sau – những gì đã xảy ra tối nay.”

Sam không chắc liệu anh đang nói về chuyện đã xảy ra với Jane Sebring hay thái độ của anh đối với cô sau khi cô kể cho Shrader và Womack nghe về Trumanti. Cô lặng lẽ quan sát anh, không hiểu tại sao tất cả sự tinh thông của cô về phái nam không bao giờ làm việc khi liên quan đến Mack. Vụ án Manning đã kết thúc, do đó, họ có thể bắt đầu, nhưng rõ ràng Mack muốn cân nhắc lại vấn đề – nếu không thì anh muốn nung nấu niềm đố kỵ cho những gì cô đã làm. Nếu không anh chỉ là quá kiệt sức từ một ngày dài, cực kỳ căng thẳng. Dù là trường hợp nào đi nữa, cô mang lại cho anh câu trả lời duy nhất mà cô cảm thấy thích hợp. “Tôi khoẻ.” cô đảm bảo với anh, lấy điện thoại di động từ bàn tay đang duỗi ra của anh, nhưng cô cố thử một lần cuối. “Tôi đã xem cuộc phỏng vấn của anh và lời tuyên bố của thị trưởng.” cô nói khẽ, mỉm cười. “Trông như là anh đã thắng trận đánh của anh với toà thị chính.”

Anh gật đầu, tia nhìn của anh thoáng chuyển đến mái tóc đang xõa qua vai của cô, sau đó anh lùi bước khỏi cánh cửa. “Đó là cách nó nhìn.” anh đồng ý. Trong đầu, Sam quyết định để cho người đàn ông khó đoán trong hành lang của cô rời khỏi và mặc kệ với chuyện yêu anh, vì vậy cô bị giật mình một cách dễ hiểu khi cô nghe mình nói, “Anh đang tức giận vì tôi đã kể cho Shrader và Womack về những gì Trumanti đã làm à?”

“Đúng vậy,” anh thừa nhận, “là lúc này.”

Sam không bao giờ nổi nóng – ngoại trừ là với anh. Khoanh tay trên ngực của cô, cô tựa vào khung cửa. “Vậy thì thật tốt là chúng ta đã chưa bao giờ bắt đầu, Mack, vì có một chuyện về tôi mà anh không biết.”

“Là chuyện gì?”

“Tôi có bộ óc.” cô thông báo cho anh biết. “Mỗi buổi sáng khi tôi thức dậy, nó cũng thức dậy, và bắt đầu làm việc. Tôi không hiểu tại sao, nhưng nó luôn là vậy. Vì anh đã không cụ thể ra lệnh cho tôi không được nói cho Shrader và Womack về Trumanti, bộ óc của tôi quyết định đêm nay – đúng hay sai – đó là chuyện chính đáng xác để làm. Tôi xin lỗi.” cô nói, cảm thấy chán và đột ngột muốn rút lui vào căn hộ của cô. “Tôi thật sự cảm ơn anh đã đến để trả cái này...” cô lúc lắc chiếc điện thoại di động trong tay, mỉm cười để cho anh thấy rằng cô không chút khó chịu, sau đó cô lùi bước vào căn hộ và bắt đầu đóng cửa lại.

Anh chặn nó bằng tay của anh. “Bây giờ để cho tôi hỏi em một câu nhé. Thực ra, tôi có hai câu hỏi để hỏi em. Trước tiên, có thể nào là, em khó chịu vì tôi đã không chịu vào không?”

“Không.” Sam nói dối một cách mạnh mẽ.

“Tốt.” anh phản kích. “Vì tôi đang cố gắng hết sức để đáp ứng sự thoải mái mà tôi đưa cho em hôm qua. Tôi cho em cho đến khi vụ án Manning được

kết thúc để quyết định nếu em muốn ở bên tôi hay không, nhưng tôi không bao giờ tưởng tượng là nó sẽ kết thúc sớm như vậy. Và trong khi tôi đang ở trên vấn đề này, tôi nghĩ rằng sau những gì đã xảy ra giữa chúng ta tối qua, lời nhận xét vừa rồi của em 'thật tốt là chúng ta đã chưa bao giờ bắt đầu' đó một là khiếm nhã một cách vô tâm, còn không thì đó là một quyết định cuối cùng. Là cái nào vậy?" anh yêu cầu ngay.

Sam cảm thấy không kiểm soát được sự thôi thúc muốn cười to lên vì cô dường như không thể duy trì sự hiểu biết của chuyện gì đang diễn ra.

"Tôi đang đợi câu trả lời đấy, Sam."

"Trong trường hợp đó," cô trả lời, "tôi sẽ phải chọn là 'khiếm nhã một cách vô tâm'."

Quai hàm của anh giãn ra một chút. "Đừng bao giờ lặp lại chuyện đó." anh cảnh báo.

"Đừng ra lệnh cho tôi, Trung úy." cô trả đũa một cách trôi chảy. "Không phải với chuyện cá nhân. Anh đã nói anh có hai câu hỏi, câu hỏi thứ nhì của anh là gì vậy?"

"Em có trần tròng bên dưới lớp áo choàng không?"

Sam chớp mắt nhìn anh, bối rối và thích thú hơn bao giờ hết. "Vâng. Và nó có khả năng khác biệt gì đâu chứ?"

Anh lắc đầu và lùi bước. "Tôi không thể tin là em có thể hỏi tôi như vậy. Đêm qua, tôi phải cố kiểm soát mọi chuyện khi tôi có vài lý do cấp bách để phải dừng lại. Bây giờ tôi không còn có những lý do đó ngoại trừ là chúng ta có một thoả thuận, và tôi dự định giữ nó. Dành chút thời gian để quyết định chuyện của chúng ta đi Sam, và khi em đã quyết định, thì em có thể mời tôi vào."

"Nói xong chưa?" Sam hỏi cộc lốc, "Hay anh còn có bất cứ một mệnh lệnh nào khác để đưa cho tôi?"

"Có một." anh nói. "Lần sau khi em mời tôi vào nhà trong khi em mặc áo choàng ở nhà, em nên chắc chắn là em muốn tôi ở lại." Tia nhìn của anh dừng lại ở môi cô, hạ xuống đến khe hở giữa ve áo choàng của cô, sau đó anh nâng tia nhìn âm ỉ của anh đến mặt cô và lắc đầu. "Bây giờ tôi sẽ đi về, trong khi tôi vẫn còn lái xe nổi."

Sam cuối cùng, hoàn toàn hiểu những gì anh đang nói... và làm. Về ngoài mà cô nhìn đáp trả lại anh hoàn toàn ấm áp nồng nhiệt như của anh, và cũng cố tình như anh. "Ngủ ngon." cô nói khẽ, cắn môi dưới để kềm hãm nụ cười của cô. "Tôi sẽ cho anh biết khi tôi có quyết định là tôi sẵn sàng để mời anh vào, Mack." cô hứa một cách ngọt ngào, đóng cửa lại.

Cầm điện thoại di động trong tay, Sam nhấn số điện thoại di động của anh, nhưng không nhấn nút để cho cuộc gọi được thông và làm điện thoại của anh rung. Cô chờ hơn một phút để làm chuyện đó... đủ lâu để cho anh lấy thang máy xuống đại sảnh... sau đó cô nhấn nút gọi trên điện thoại của cô.

Anh trả lời gần như ngay tức khắc với tên của anh, giọng trầm đục của anh cộc lốc và thực tế. “McCord.”

“Mack hả?”

“Vâng?”

“Em đã có quyết định.”

“Mở cửa ra.”

Sam quay nắm cửa, sau đó cô lùi bước vì sốc. Anh đang đứng y như anh đã đứng khi cô mở cửa lần sau cùng – với tay của anh chống ở trên cao khung cửa, chỉ là lần này anh đang cầm điện thoại di động của anh trong tay. Anh không cười, anh đang nhìn cô chăm chú, và Sam cảm thấy giọng cô run rẩy với những gì anh đang nói với cô một cách long trọng bằng đôi mắt của anh.

“Anh có muốn vào không?” cô hỏi một cách run rẩy.

Cánh tay của anh thả xuống từ khung cửa. Anh từ từ gật đầu, hai lần.

Sam lùi bước. Anh bước tới.

Anh đóng cửa. Cô mở áo choàng của cô và để cho nó rơi xuống sàn nhà.

Tia nhìn nóng bỏng của anh hạ xuống theo nó, sau đó anh kéo cô vào cánh tay của anh. “Em vừa mới hết giờ rồi, Sam.” anh cảnh báo, môi của anh từ từ hạ thấp xuống môi cô.

“Cho chuyện gì?” cô thì thầm, choàng tay cô qua vai và quanh cổ của anh.

“Để thay đổi ý định về chúng ta.”

“Em sẽ không bao giờ thay đổi.” cô hứa với anh một cách nhứt nhối – ngay trước khi cô hoàn toàn mất khả năng để sử dụng tâm trí của cô.

*

Trong phòng đợi của bệnh viện, Michael đứng trước tivi, tay thọc vào túi quần của anh, xem bản tin được đăng lại của cuộc họp báo ngắn của McCord trên tin tức khuya: “Tôi hiểu thị trường đang chuẩn bị lời tuyên bố liên quan đến ông Valente, ông ấy sẽ làm ngay.” McCord nói. “Trong khi chờ đợi, tôi muốn bày tỏ lòng biết ơn của tôi cho sự trợ giúp của ông Valente và sự thán phục của tôi đối với tính kiên nhẫn đến khó tin của ông ấy.”

Bên cạnh anh, Leigh luồn tay qua cánh tay của anh và mỉm cười nói, “Em nghĩ chúng ta nên gửi anh ấy và Samantha Littleton vé cho vở diễn tuần tới, rồi đưa họ ra ngoài ăn tối, được không?”

“Ồ Pa-ri nhé.” Michael đồng ý với tiếng cười khúc khích.

*

Chương 75.

“Nơi này tuyệt vời làm sao!” Courtney kêu lên khi O'Hara đưa cô vào phòng khách căn hộ của Michael nằm trên phía Tây Công viên Central. Sau cái chết của Jane Sebring cách đây ba tuần, Leigh đã rời căn hộ cũ của cô, và cô khẳng khẳng đòi O'Hara và Hilda đi cùng cô để cho cô có thể chăm sóc việc hồi phục của họ. “Cháu đã gọi điện thoại cho Leigh sáng nay và xin phép ghé qua. Cô ấy có ở nhà không?”

“Bà ấy đang ở trong nhà bếp, cố thuyết phục Hilda để lại đồng bụi trên khung cửa cho đến khi Hilda cảm thấy tốt hơn.” Joe cái kính trả lời.

“Ông Valente không có quản gia riêng của chú ấy sao?”

“Có chứ, nhưng Hilda đã làm cho cô ta bỏ chạy cách đây một tuần. Người phụ nữ đó có thể nhìn thấy bụi ở những nơi không có bụi.”

“Chú cảm thấy thế nào?” Courtney hỏi anh.

“Ngu ngốc.” O'Hara trả lời. “Tôi chỉ bị viên đạn bắn xẹt và tôi đã lên cơn đau tim vì nó.”

“Không, chú không có.” Courtney tranh cãi, và với sự thể hiện tình cảm hiếm thấy, cô bé luôn tay qua cánh tay của anh khi họ đi về phía phòng ăn.

“Chú bị đau tim vì chú nghĩ Hilda đã chết. Cháu nghĩ chú thật quan tâm đến cô ấy.”

“Tôi không có. Cô ấy là một người phụ nữ hách dịch nhất mà tôi từng gặp. Nhưng ít ra cô ấy để cho tôi chẻ bài khi chúng tôi chơi gin.”

“Chú không bao giờ phiền để chẻ chúng khi chúng ta chơi, vì vậy cháu đã ngưng không hỏi chú nữa.”

“Đó là vì tôi đang vội thua hết tiền của tôi cho cháu và làm nó cho xong.” anh nói đùa. “Ít ra thì với Hilda, tôi có cơ hội thắng nhiều hơn.”

Courtney gật đầu, nhưng tâm trí của cô bé đang ở trên chuyện khác, và cô bé làm cho mình tỉnh táo lại. “Cháu nhận được thiệp mời đám cưới của Leigh và Michael. Nó vẫn còn ba tuần nữa, nhưng cháu mang đến một món quà cưới cho họ. Họ hoặc là sẽ thích nó hoặc là ghét cháu trong suốt quãng đời còn lại của cháu.”

Joe dừng bước. “Ý của cháu là gì? Là loại quà gì?”

“Là một tờ báo.” Courtney trả lời một cách phồng chùng; sau đó cô bé mặc một khuôn mặt vui vẻ một cách kiên quyết và đi vào nhà bếp, nơi cô nói với Hilda, “O'Hara nói với cháu là chú ấy đã nghĩ ra được cách lừa bịp bài gin khi chú ấy chẻ bài.”

Hilda từ từ xoay lại, tay chống lên hông, lông mày của cô chau lại với nhau thành cái cau mày giận dữ không hoàn toàn đạt đến mắt cô. “Cô sẽ theo dõi anh ta một cách nghiêm ngặt sau này.”

“Một ý tưởng hay.” Courtney trả lời, ngồi xuống ghé ở bàn trong bếp, nơi Leigh đang xem thư. “Brenna đâu rồi? Tại sao cô ấy lại không xử lý thư từ?”

Leigh ôm nhanh cô bé và đẩy đồng thư từ sang một bên. “Cô ấy có hẹn ăn trưa.”

“Kế hoạch đám cưới thế nào rồi?”

Leigh cười. “Chúng tôi mời một trăm người và chúng tôi có vẻ sẽ có một trăm lễ tám người tham dự. Thị trưởng và bà Edelman và Thượng nghị sĩ và bà Hollenbeck sẽ đến, và nhà quản lý ở Plaza quyết tâm cung cấp an ninh đặc biệt, thị trưởng và Thượng nghị sĩ không muốn. Giám đốc nhà hàng tin rằng chúng tôi nên di chuyển buổi tiệc đến một căn phòng lớn hơn, tôi không muốn. Bếp trưởng đang lo lắng vì một số thỉnh cầu đặc biệt của tôi, và dì của Michael đang hăm dọa là sẽ tự mình phục vụ buổi tiệc.” Khi Courtney không cười hay trả lời, Leigh quan sát cô bé một lát và sau đó nói, “Chuyện gì đang xảy ra vậy?”

“Không gì. Thật ra – thì có một chuyện.” Cho tay vào trong chiếc túi đeo vai quá khô, Courtney kéo ra vài tờ giấy đánh máy và một tờ báo USA Today. Cô bé trao cho Leigh những trang giấy được đánh máy, nhưng gấp tờ báo vào lòng của cô bé. “Cách đây hai tuần.” cô bé giải thích, “Sau khi cháu phỏng vấn Trung úy McCord, cháu đã hoàn tất bài báo của cháu về Michael cho lớp phóng viên điều tra của cháu. Cháu nghĩ là cô có thể thích xem nó.” “Cô thích được xem nó.” Leigh nói, không hiểu về khác thường của cô thiếu nữ. Ngả người trên ghế của cô, Leigh đọc bài báo được viết bởi cô bé cho lớp báo đặc biệt cho những học sinh có trí tuệ trời ban:

Trong số công dân của Hoa Kỳ, có một niềm tin căn bản rằng hệ thống tư pháp hình sự được tồn tại để bảo vệ những công dân tôn trọng pháp luật, và khi hệ thống này bị sai lệch, nó thiên về việc khoan dung kẻ có tội, chứ không có tình ngược đãi kẻ vô tội.

Hầu hết chúng ta đều tin rằng trong tiền đề này chắc chắn như chúng ta tin rằng một người phải được coi là vô tội cho đến khi anh ta được chứng minh là có tội ngoài những nghi ngờ hợp lý; “nguy cơ bị kết án hai lần” ngăn cản bất kỳ người nào bị khởi tố hết lần này đến lần khác cho cùng tội ác và khi món nợ đã được trả cho xã hội, nó... được trả đầy đủ.

Nhưng có những người trong chúng ta có lý do để nghi ngờ tất cả các khái niệm đó, và nghi ngờ của họ được dựa trên kinh nghiệm cay đắng, chứ không phải là tự dối gạt bản thân và triết lý sống. Michael Valente là một trong những người này.

Michael Valente không phải là một người đàn ông dễ biết. Và cho đến khi bạn biết chú ấy, chú ấy không phải là người dễ thích. Nhưng như tất cả những người đọc báo hay xem tin tức, tôi nghĩ tôi biết tất cả về chú ấy từ lâu trước khi tôi gặp chú ấy. Và vì vậy tôi đã không thích chú ấy.

Bây giờ tôi thích chú ấy.

Hơn thế nữa, tôi ngưỡng mộ và tôn trọng chú ấy. Tôi muốn chú ấy là bạn tôi, anh trai tôi, hoặc chú tôi. Tôi ước gì tôi lớn tuổi hơn hay chú ấy trẻ hơn, vì như tôi đã tự mình nhận ra, khi Michael Valente yêu một người phụ nữ nào, chú ấy làm chuyện đó không chút ích kỷ, không nịch nọt, và vô điều kiện. Chú ấy làm chuyện đó luôn luôn, và mãi mãi.

Tất nhiên, có một khiếm khuyết nhỏ khi được chú ấy yêu: Nó rõ ràng ban cho toàn bộ hệ thống tư pháp hình sự giấy phép để rình mò, để phỉ báng, để miêu tả sai, và ngược đãi – không chỉ với chú ấy, nhưng với bạn nữa. Nó cho phép họ vi phạm quyền công dân trong mỗi lời hứa của Hiến pháp mà họ đã thề sẽ ủng hộ.

Từ điểm trên, bài báo của Courtney đi vào sự thực, chứ không còn dựa trên cảm xúc, và dẫn chứng bằng tài liệu của vài vụ kiện chống lại Michael. Đến lúc Leigh đọc xong, Courtney đã cầm lên một quả táo và đang nhai rào rào trong khi cô bé lo lắng nhìn lướt qua cô.

Leigh đã quá xúc động bởi bài báo đến nỗi cô vươn tới phía trước và đặt tay lên tay Courtney.

“Cô nghĩ gì về nó?” Courtney hỏi.

“Cô nghĩ nó thật tuyệt vời.” Leigh nói nhẹ nhàng. “Và cô nghĩ cháu cũng tuyệt vời nữa.”

“Giữ ngay suy nghĩ đó.” Courtney nói một cách quanh co.

“Tại sao?” Khi Courtney do dự, Leigh nghĩ vấn đề chắc là giáo sư của Courtney đã không thích nó, vì thế Leigh hỏi ông đã nghĩ thế nào.

Trước khi trả lời, Courtney cắn thêm một miếng táo nữa. “Thật ra, giáo sư không hoàn toàn phẫn khích như cô. Ông ấy mắng cháu cho tội bày tỏ khuynh hướng một cách trắng trợn trong đề tài của cháu, và vì đã dùng phong cách viết ‘quá ủy mị đến nỗi nó không thể tiêu hoá nổi khi bụng đói’. Ông ấy đã nói kết nối duy nhất giữa một phóng viên điều tra và những gì cháu đã viết là cháu đã sử dụng giấy để viết những lời đó.”

“Cô nghĩ thật là không công bằng...” Leigh kêu lên.

“Tại sao lại không chứ? Ông ấy nói đúng hoàn toàn. Cháu biết ông ấy sẽ nói thế.”

“Vậy thì tại sao cháu lại viết theo cách đó vậy?”

Courtney cắn thêm một miếng táo khác và nhai nó trong khi cô bé cân nhắc câu trả lời. “Cháu muốn làm sáng tỏ vấn đề cho Michael Valente.”

“Cô biết là cháu muốn làm vậy, và cô rất biết ơn cháu. Nhưng cô cũng nhớ là giáo sư của cháu chỉ đưa cho ra một điểm A trong lớp, và cô biết là cháu muốn có nó đến đường nào.”

“Cháu đã được nó.”

“Cháu đã được à? Làm thế nào?”

“Cháu đã được điểm cho ‘mức độ khó truy cập của đề tài’ và ‘quan điểm mới’.”

“Cô có thể tin điều đó.” Leigh nói với nụ cười.

“Nhưng trên thực tế là có một chuyện nhỏ khác đã bảo đảm con A cho cháu.”

“Đó là gì?” Leigh hỏi, cố gắng hiểu cách diễn đạt do dự của Courtney.

Để trả lời, Courtney kéo tờ báo USA Today ra khỏi túi, mở nó đến một trang bên trong, và gấp nó; sau đó cô đẩy nó ngang qua bàn đến Leigh.

“Cháu thậm chí được ghi tên tác giả chính cho câu chuyện.”

Mắt Leigh mở to với hỗn hợp của sự báo động và thích thú lo sợ khi chuyển tia nhìn của cô sang trang báo đang mở. “Ôi, Chúa ơi.”

“Thật sự là – Cháu đã không nhận biết là giáo sư của cháu sẽ nộp tất cả các bài báo đến cho dịch vụ tin tức, chỉ để xem chuyện gì có thể xảy ra,” Courtney giải thích, “nhưng khi cháu nghe bài báo của cháu là cái mà họ chọn, cháu thật sự cảm thấy rằng từ khi Michael đã bị phi báng bởi giới truyền thông trên toàn quốc, đó là nơi mà tình huống phải được chỉnh sửa. Ý cháu là, chú ấy đã là anh hùng trong thành phố New York đối với bất kỳ ai từng bị quấy nhiễu bởi những cảnh sát thô lỗ vì một tấm giấy phạt giao thông. Nhưng cháu muốn làm sáng tỏ vấn đề ở tất cả những nơi khác.”

Cô bé dường như hết lời để biện hộ, và vai của cô bé rũ xuống. “Cô nghĩ Michael sẽ nói gì? Ý cháu là, nó như là xâm phạm cuộc sống cá nhân của chú ấy, đặc biệt khi cháu đã chưa bao giờ thực sự phỏng vấn chú ấy – ý cháu là một cách chính thức.”

Không biết Hilda và O'Hara cũng đang lo lắng nhìn cô, Leigh cố tưởng tượng ra cách Michael sẽ cảm thấy về bài báo. “Anh ấy đã chưa bao giờ quan tâm đến người khác nghĩ gì về anh ấy.” cô nói một lúc sau. “Anh ấy không quan tâm khi báo chí bôi nhọ danh tiếng của anh ấy, vì vậy cô không nghĩ anh ấy sẽ quan tâm hơn đến tất cả những gì cháu vừa đánh bóng lên cho anh ấy.”

Chương 76.

Với má của cô tựa vào lồng ngực săn cứng, ấm áp của Michael, Leigh liếc nhìn đồng hồ trên bàn đầu giường của anh và nhận biết nó đã gần đến lúc bắt đầu sửa soạn cho đám cưới của họ. Nhưng trước tiên cô có một chuyện để nói với anh, và cô quyết định chọn phương pháp gián tiếp. “Có cái gì đó rất khoái lạc về việc làm tình ngay trước khi đến dự đám cưới của chính mình.” cô nói nhẹ nhàng.

Michael mỉm cười, hoàn toàn thỏa mãn, uể oải dò ngón tay của anh qua vai cô và xuống cánh tay của cô. “Dùng từ rất dễ thương, ‘khoái lạc’.”

“Thực ra, có một phần trong bản hợp đồng của chúng ta liên quan đến đề tài đó.”

“Đề đeo đuôi lạc thú ư?”

Cô gật đầu, má của cô áp sát vào ngực anh.

“Anh không nhớ phần đó.” anh trêu chọc. “Nó nói gì?”

“Nó nói rằng trong sự cần cù đeo đuôi lạc thú của mình, kết quả nhất định có thể xảy ra bắt buộc phải sửa đổi một trong những điều khoản khác.”

“Điều khoản nào cần được sửa đổi vậy?”

“Em nghĩ anh đã nói đó là Điều 1, Phần c – cái có tựa đề, ‘người chăm sóc tôi’.”

“Mmm” Michael trả lời. “Anh đã không đáp ứng với điều khoản đó à?”

“Không có.” Leigh vội vàng nói với anh. “Nhưng điều khoản cần được sửa đổi vì đại từ không còn chính xác nữa.”

“Thật sao?” Michael hỏi, nụ cười của anh đã mở rộng trong sự mong đợi câu trả lời của cô. “Điều khoản đó bây giờ nên nói gì?”

“Nên nói là, ‘người chăm sóc chúng em’.”

Cô đang nói với anh là cô đã có thai, và sự vui mừng của Michael làm giọng của anh khàn đục. “Thương lượng lại một hợp đồng đã được ràng buộc có thể là một thủ tục phức tạp, và lâu dài. Khi nào thì điều khoản cụ thể đó cần được sửa đổi?”

“Trong khoảng bảy tháng rưỡi.”

Anh nhìn vào trần nhà một lát, tính ngày tháng, và nụ cười của anh trở thành cái cười toét miệng. “Thật sao? Đêm đầu tiên à?”

“Có lẽ là vậy.”

“Một đứa bé.” anh thở dài. “Đúng là một món quà cưới hoàn hảo!”

Cô vui bộ mặt tươi cười vào ngực anh. “Em biết anh sẽ nhìn thấy điều đó theo cách đó.”

“Em đã chọn tên chưa?”

Cô cười càng lớn hơn. “Không. Anh làm chưa?”

“Chưa,” anh thừa nhận, “nhưng để chào đón khoảnh khắc này...” anh ngừng lại để với tay mở ngăn kéo bàn ở đầu giường. “... anh đã mua cái này cách đây vài ngày.” Anh đặt một chiếc giày len trẻ con, nhỏ xíu vào tay Leigh. Nó có màu vàng, với đăng ten xanh ở phía trước và hai vòng tròn xanh và hồng khóa vào nhau ở bên trên.

“Anh chỉ có mua có một chiếc thôi à?” Leigh hỏi, mắt cô đầy nước mắt hạnh phúc khi cô nâng nó đến với anh.

Anh gật đầu.

“Anh có nghĩ là anh lẽ ra nên mua cả hai không?”

“Có một thứ bên trong nó.” anh giải thích.

Lúc đó Leigh cảm thấy được nó. “Vui lòng nói với em là nó không phải là một ngón chân.” cô nói đùa.

Dưới má của cô, ngực của anh cười ngật nghễo khi cô lật ngược chiếc giày len.

Một bản sao giống chính xác rơi ra ngoài, hoàn hảo trong mỗi chi tiết và màu sắc. Nó được làm bằng kim cương.

Chương 77.

Với áo vét tông đen khoác qua, Michael tiến về quầy rượu, dự định khui một chai rượu sâm banh trong khi Leigh đang sửa soạn cho đám cưới của họ. Họ vẫn còn có gần hai tiếng đồng hồ nữa, và Plaza chỉ cách vài dãy nhà, nhưng Jason Solomon đã gọi điện thoại đến cách đây ít lâu và nói anh ta cần đi từ nhà hát trên Broadway đến Plaza. Vì lý do nào đó, Leigh đã đồng ý xuống khu vực nhà hát để đón anh ta, thay vì bảo anh ta đi tắcxi hay gọi cho dịch vụ xe.

Michael đang khui chai rượu Dom Pérignon khi anh nghe O'Hara trả lời điện thoại trong nhà bếp. Một lát sau, O'Hara xuất hiện và nói, “Trung úy McCord đang ở đại sảnh dưới lầu với Thanh tra Littleton. Có thể để cho họ lên không?”

“Được.” Michael nói, nhưng anh không hiểu hai vị khách mời đám cưới sao lại đến nhà anh, thay vì đến Plaza.

Như Leigh đã đề nghị ở bệnh viện, họ đã gửi hai tấm vé ở hàng ghế trước của vở diễn của Leigh, và McCord đã đưa Samantha Littleton đến xem. Sau vở diễn, Michael đưa mọi người đến Essex House dùng bữa tối ở Alain Ducasse, và trong bữa ăn ba tiếng đồng hồ của họ, tình bằng hữu đột ngột xuất hiện giữa hai người phụ nữ. Trên bề mặt, họ không có gì giống nhau ngoại trừ hai thứ: họ cùng tuổi, và họ cùng yêu hai người đàn ông yêu họ không hối tiếc. Chỉ trong vòng vài phút sau khi ngồi xuống ăn tối, Michael đã cảm thấy McCord cảm cô thanh tra tóc đỏ xinh đẹp, và khi Michael nói lời nhận xét đùa cợt về chuyện đó, McCord đã không phủ nhận nó.

Điều đó ít nhất đưa cho Michael một chuyện có chung với McCord, mà là một chuyện tốt, vì Michael có ấn tượng rõ ràng rằng Leigh và Sam Littleton muốn McCord và anh trở thành bạn bè; tuy nhiên, lúc đó anh đã không thể tưởng tượng được tại sao hai người phụ nữ thông minh, xinh đẹp lại nghĩ rằng anh và McCord có bất cứ thứ gì chung với nhau. Tuy nhiên, Michael tán đồng kế hoạch của họ vì anh cảm thấy Leigh muốn phát triển những tình bằng hữu mới của riêng họ, trong khuôn khổ cuộc sống của cô với anh, chứ không phải là kéo anh vào những tình bằng hữu cũ của cô, một số trong đó đã bị ô uế bởi những ký ức về Logan.

Vì McCord đang dẫn đầu cuộc điều tra của thị trường vào những vụ khởi tố chống lại Michael bởi thành phố New York, McCord và anh cần phải thường gặp mặt để bàn những chuyện đó, vì thế họ thật sự gặp nhau rất thường

xuyên trong suốt ba tuần qua. Michael đang thực sự dè dặt thích cựa kẻ thù của anh, và anh biết McCord cũng cảm thấy giống như anh.

Khi anh nghĩ về điều đó, anh nghe O'Hara cho họ vào và anh châm sâm banh vào bốn chiếc ly. Anh trao ly thứ nhất cho Sam Littleton, người mang lại cho anh nụ cười và cái ôm nhanh. “Anh trông rất đẹp trai.” cô nói với anh. “Tôi không hiểu sao các người làm được chuyện đó, nhưng anh và Mack cả hai nhìn rất to lớn trong bộ tuxedos, thay vì giống như chim cánh cụt.”

“Cảm ơn cô.” Michael trả lời với nụ cười lười biếng. “Và tôi có thể nói rằng cô nhìn rất nữ tính trong chiếc áo đó mặc dù tôi biết cái cục phình ra trong túi xách đính cườm của cô có lẽ là một khẩu súng bán tự động lớn, chứa đầy đạn.”

“Anh nói đúng, đúng vậy.” Cô cười. “Leigh đâu rồi?” cô hỏi, nhận lấy ly rượu sâm banh mà anh đang trao cho cô.

“Đang sửa soạn.” Michael nói.

“Tôi sẽ đi xem liệu cô ấy có cần giúp đỡ hay không.” Sam nói, và Michael trao cho cô một ly rượu sâm banh khác để mang vào cho Leigh.

Anh đưa ly cuối cùng cho McCord cùng với vẻ ngoài tò mò, McCord hiểu. “Tôi đến đây để mang quà cưới từ thị trường.” anh giải thích.

Từ khi McCord uống ly sâm banh trong tay phải của anh và bàn tay trái của anh ở trong túi quần tuxedo đen của anh, Michael nói, “Quà gì?”

“Anh phải nhìn ra cửa sổ để nhìn thấy nó.” McCord trả lời, đi qua vách kính trông xuống Central Park West. “Nhìn xuống đường kia.”

Michael làm, và những gì anh thấy, hai mươi tám tầng ở bên dưới, là xe limousine của anh bị vây quanh bởi một nhóm cảnh sát mặc đồng phục ngồi trên xe gắn máy. “Ồ, tốt quá.” anh nói bằng giọng chua chát. “Cảnh sát. Chỉ là thứ tôi luôn muốn.”

“Đó là đoàn xe máy hộ tống.” McCord giải thích với tiếng cười khúc khích. “Quà tặng của Thị trường.”

“Thật sao? Nhìn xuống từ nơi này, với những cái mũ bảo hộ, tôi cứ nghĩ họ có thể là bò câu đất sét chứ, và tôi tính hỏi mượn súng của anh kia.”

Cùng nhau họ quay trở lại quầy rượu. Mặt quầy đá hoa cương đủ cao để cho Michael thoải mái tựa cằm tay phải của anh trên đó, điều mà anh làm trong khi chú ý vào phòng khách, chờ cho cái nhìn đầu tiên của Leigh trong áo cưới của cô. “Chúng tôi phải rời khỏi sớm.” Michael nói vu vơ, nhấp một ngụm sâm banh. “Chúng tôi cần đi đón Solomon và Eric Ingram từ nhà hát và đưa họ đến khách sạn.”

McCord đi vòng qua phía bên kia quầy rượu và chống cằm tay trái của anh

trên mặt đá hoa cương. “Tại sao?” anh hỏi, nâng ly của anh lên miệng. Michael lắc đầu, giọng của anh đầy khoan dung thích thú. “Tôi không hình dung được là tại sao Leigh lại đồng ý đón họ ở đó, nhưng cô ấy đã làm vậy. Anh có muốn cùng đi với chúng tôi không?”

“Chúng tôi sẽ cho qua,” McCord trả lời. “Solomon đang ở tình trạng rắc rối vì IRS đang kiểm toán anh ta. Anh ta nghĩ đó là vì chúng tôi đã chắt vắn anh ta về hai trăm ngàn tiền đô la tiền mặt ký gửi của Manning, rồi gửi IRS theo sau anh ta. Anh ta đã viết thư nghiêm khắc phản đối đến thống đốc.”

Michael cười khúc khích và nói mỉa mai, “Điều đó sẽ không giúp gì được cho anh ta.”

“Sam và tôi sắp kết hôn.” McCord lặng lẽ nói.

Michael nhìn qua vai của anh và nhướn một chân mày trong vẻ chế nhạo. “Anh đã sử dụng thuốc gì trên người cô ấy để được sự đồng ý của cô ấy vậy?”

“Thứ hơi ít hiệu quả hơn thứ mà anh đã sử dụng trên cô dâu của anh, tôi cho là thế.” McCord trả lời không chút lo lắng.

“Tôi sở hữu một lâu đài ở Pháp. Nếu anh thực sự làm cho người phụ nữ xinh đẹp đó kết hôn với anh, thay vì bản anh, anh có thể sử dụng nó cho tuần trăng mật của anh.”

“Sam là một tay súng cừ khôi.” McCord nhận xét một cách hãnh diện, uống một ngụm sâm banh khác.

“Trong trường hợp đó, phải chắc chắn rằng anh không bao giờ để cho cô ấy lên giường với anh khi cô ấy giận dữ.” Michael trả lời với tiếng cười khúc khích, uống một ngụm rượu của anh.

“Cô ấy sẽ thích tuần trăng mật ở lâu đài Pháp, tôi nghĩ. Và tôi cũng vậy.”

Michael gật đầu. “Báo cho tôi biết ngày nào anh muốn nó, và tôi sẽ đảm bảo nó có đầy đủ nhân viên và sẵn sàng.”

Sam và Leigh xuất hiện từ phòng ngủ, bắt đầu đi qua phòng khách, rồi dừng lại trong điều bất ngờ thích thú khi thấy hai người đàn ông ở quầy rượu. Họ đều chống cằm tay, uống rượu sâm banh, và nói chuyện với nhau qua vai của họ. “Họ giống nhau quá!” Sam thì thầm với tiếng cười. “Tôi nhận biết nó cách đây đã lâu.”

“Tôi cũng vậy.” Leigh trả lời. “Nhưng họ không nghĩ là họ có bất cứ thứ gì giống nhau.”

Sam yên lặng một lát, nghĩ về đồng ngữ thích hợp với họ. “Một cặp sư tử.” cô nói to.

Leigh gật đầu, nhìn Michael. “Họ sẽ làm những đối thủ khủng khiếp.”

Với âm thanh của tiếng nói của họ, Michael nhìn lên và hơi thở của anh bị nghẹt lại khi thấy Leigh đi về phía anh trong chiếc áo cưới dài, không tay màu kem được bao bọc bởi đặngten Pháp. Ở cổ của cô, cô đang đeo sợi dây chuyền kim cương–và–ngọc mà anh đã tặng cô. Bên trong thân thể mảnh mai của cô, cô đang bao bọc con anh.

Cô trao cho anh tấm khăn nhung màu ngọc xanh biển mà cô đang khoác trên cánh tay, và cô quay lại. Anh choàng nó qua vai cô; sau đó anh choàng tay một cách bảo vệ trên bụng cô. “Cảm ơn em.” anh thì thầm.

Cô che tay anh với tay cô và mang lại cho anh nụ cười tan chảy qua vai cô. “Em định nói cùng thứ đến anh.”

*

Chương 78.

Hoàng hôn buông xuống, khi đoàn xe hộ tống rẽ vào Broadway, và O'Hara cho xe limousine chạy chậm lại. Trên đường, khách bộ hành hướng nhìn họ đi qua, cố xem bên trong cánh cửa sổ âm u của chiếc Mercedes dài.

Ở ghế sau, Michael nhìn ra cửa sổ, tự động chờ để nhìn thấy tên “Leigh Kendall” bật sáng trên rạp hát của Solomon. Đó là một thói quen của anh – chờ tên của cô trên tấm biển của rạp hát. Anh đã và đang làm nó trong nhiều năm, một cách ý thức và vô thức, bất cứ khi nào anh ở trên Broadway. Hầu như là luôn luôn, nhìn thấy tên của cô ở đó làm cho anh dâng trào những hồi tưởng được tiếp theo bởi một thực tế của số phận vì anh đã bỏ qua cơ hội của anh đối với cô cách đây đã lâu.

Nhưng số phận đã cho anh thêm cơ hội thứ hai, Michael nghĩ với tiếng cười thầm, và anh đã không bỏ qua lần này, cũng không phí thời gian. Cách đây ba tháng, Leigh đã là vợ của Logan Manning. Từ đó, Michael đã đưa cô từ một quả phụ thành một cô dâu – với một điểm dừng cho chức năng làm mẹ ở giữa.

Chỉ cách đây mười hai tuần, cô đã đứng ở phía trước anh ở buổi tiệc, mặc áo đỏ và che dấu vẻ khinh thị đằng sau mặt nạ lịch sự. Đêm nay, cô đang ngồi cạnh anh trong xe của anh, mặc áo cưới lộng lẫy và nắm tay anh. Dưới một tiếng đồng hồ nữa, cô sẽ đứng cạnh anh ở phía trước thẩm phán và tự nguyện kết giao cuộc sống của cô với anh. Và bảy tháng rưỡi kể từ bây giờ, cô sẽ mang đến cho anh đứa con đầu lòng.

Dĩ nhiên là anh cũng đã giúp trong tất cả những chuyện đó bởi sự thu hút giữa họ đã quá mạnh, và quá trọng yếu, nó đã bùng sống dậy sau khi im lìm hết 14 năm.

“Anh đang nghĩ về chuyện gì vậy?” Leigh hỏi anh.

“Cơ hội thứ hai.” anh nói với nụ cười với khuôn mặt đang ngược lên của cô.

“Anh đang nghĩ về số phận và cơ hội thứ hai. Anh cũng nghĩ rằng nếu Solomon còn chưa chuẩn bị sẵn sàng cho chúng ta ở nhà hát, anh sẽ lôi anh ta vào xe trong bất kể là anh ta có mặc hay không mặc gì khi anh gặp anh ta.”

Leigh cười với sự doạ dẫm của anh và gạt đầu ra cửa sổ xe. “Chúng ta gần đến rồi, và em có thể nhìn thấy Jason ở trên vỉa hè, nhưng trông giống như là

anh ấy lại đang gặp vấn đề.”

Michael nhìn ra cửa sổ và thấy tấm biển trên nhà hát của Solomon được chiếu sáng chữ BLIND SPOT, nhưng tên của Leigh thì tối thui. Solomon đang đứng trên vỉa hè trong áo tuxedo, đầu của anh ngửa ra, điện thoại di động áp vào tai. Eric Ingram đang đứng cách đó vài feet, cũng trong tuxedo, nhìn lên đó. Ở quầy bán vé, mọi người đang xếp hàng với hy vọng mua được vé không người nhận để xem vở kịch nếu nó còn ở phút chót.

“Tội nghiệp Jason.” Leigh giải thích với tiếng thở dài nhỏ cảm thông. “Anh ấy đã quá mệt mỏi với vấn đề ánh sáng, hết loại này đến loại kia kể từ đêm khai mạc.”

Đầu óc của Michael đang ở chỗ đám cưới, không phải tấm biển, vì vậy anh không nghe về kỳ quặc, dịu dàng đáng lưu ý trong giọng nói của cô khi cô nói, “Chúng ta có thể ra ngoài một phút không? Không thôi, anh ấy sẽ đứng ở đó mãi, bực bội với bản thân và la hét người phụ trách ánh sáng trên điện thoại của anh ấy.”

Anh gật đầu, chịu thua và thích thú khi nói đến ngành ca kịch, vấn đề ánh sáng rõ ràng là ưu tiên hơn tất cả những thứ khác, bao gồm đám cưới sắp xảy ra. Hơi nâng cao giọng của anh, anh nói với O'Hara, “Dừng lại ở phía trước nhà hát, gần vỉa hè như anh có thể. Chúng tôi sẽ xuống xe. Solomon có vấn đề ánh sáng.”

“Anh đang đùa chắc!” O'Hara kêu lên, nhìn vào Michael trong kính chiếu hậu. “Các người đều ăn mặc quần áo của cô dâu và chú rể, và tôi có bốn cảnh sát ngồi trên xe máy ở phía trước và bốn gã nữa ở đằng sau. Solomon không thể gọi thợ điện như những người khác sao?”

“Rõ ràng là không.” Michael nói mỉa mai.

Một lát sau, tám xe máy của cảnh sát và một xe limousine có cô dâu và chú rể trong y phục lễ cưới trang trọng tất cả từ từ dừng lại – vì Jason Solomon gặp vấn đề ánh sáng.

Cuộc diễn tập làm cho kẹt xe khi những người lái ô tô thử di chuyển quanh đoàn người dừng lại cũng như nhìn vào để xem ai ở trong đó và tại sao nó lại ghé vào nhà hát hai tiếng đồng hồ trước khi đa số những vở kịch Broadway được bắt đầu.

Michael giúp Leigh xuống xe; sau đó họ đến gần Solomon và đứng cạnh anh ấy trên vỉa hè, tất cả ba người họ cùng nhìn lên trên đó. “Tôi sẽ sửa xong ngay, tôi nghĩ.” Solomon đảm bảo họ.

Trên đường, cảnh sát trên xe máy bắt đầu nhìn lên đó và khách bộ hành cũng vậy, họ bắt đầu tập hợp thành từng nhóm. Những người xếp hàng ở quầy bán vé không thể nhìn thấy những người khác đang nhìn chăm chăm vào cái gì, vì vậy họ nhìn chăm chăm vào cảnh tượng đang phát triển trên vỉa hè.

Bất ngờ một trong những người phụ nữ xếp hàng mua vé nhận ra Leigh và gọi to tên cô. “Cô Kendall!” cô ta phấn khởi kêu lên. “Con gái tôi và tôi có thể có chữ ký của cô không?”

“Em sẽ quay lại ngay.” Leigh nói với cái nhìn hối tiếc lướt qua Michael; sau đó cô đi qua đó cho chữ ký.

Anh nhìn đồng hồ của anh. Họ vẫn còn có nhiều thời gian, nhờ xe gắn máy hộ tống của họ, nhưng anh sắp mất hết kiên nhẫn với Solomon. “Ánh đèn bị cái quái gì vậy?” anh yêu cầu.

Solomon mang lại cho anh nụ cười lơ đãng khi anh nhìn lên trên đó và lùi một vài bước để nhìn thấy nó tốt hơn. “Chúng ta sẽ có nó ngay.” anh nói. Đến với bất cứ người nào đang nói chuyện trên điện thoại với anh, Jason thêm, “Mở nó lên. Từng chữ một.”

Một lát sau, Michael nhìn thấy tên của Leigh bắt đầu chớp nháy trên ánh đèn trắng

L—E—I—G—H

V—A—L—E—N—T—E

Anh từ từ hạ thấp tia nhìn của anh từ nó, cổ họng anh tắc nghẽn.

Bên cạnh anh, Solomon nói, “Có một chuyện anh nên biết – một chuyện làm cho quyết định của Leigh về việc sử dụng tên của anh rất quan trọng.”

“Tôi không thể tưởng tượng bất cứ thứ gì có thể làm cho nó có vẻ đáng kể hơn bây giờ.” anh nói một cách cộc cằn.

“Anh sẽ thay đổi ý kiến về chuyện đó,” Solomon dự đoán, “khi tôi bảo với anh rằng Leigh đã quyết định vào đêm chúng ta gặp ở St. Regis. Khi anh đi gọi điện thoại, và cô ấy đã nhấn mạnh rằng tôi nên sẵn sàng để đổi họ của cô ấy sang họ của anh.”

Cổ họng của Michael tắc nghẽn gấp đôi.

“Lúc đó,” Solomon nhắc nhở anh một cách không cần thiết, “tên của anh không phải là một cái tên đáng tự hào, nhưng cô ấy tự hào về nó, thậm chí là

lúc đó.”

Michael không nghe một khán giả khác gọi ra và hỏi liệu cô ta có thể chụp hình anh với Leigh, và anh không nhìn thấy người phụ nữ giờ cao máy ảnh. Tất cả anh nhìn thấy là Leigh đang tiến lại gần anh, mỉm cười với anh, mắt của cô tràn đầy tình yêu.

Anh kéo cô vào cánh tay của anh gần như thô bạo và áp khuôn mặt cô đến tim anh. “Anh yêu em.” anh thì thầm khàn đục .

Hết